

Giới thiệu Y Sinh Thế Gia

Truyện Y Sinh Thế Gia, câu chuyện nói về tinh thần phấn đấu học tập của một chàng trai vì muốn được nối nghiệp người cha mà anh đã quyết định tương lai sau này sẽ thành một bác sĩ giỏi.

Sau bao nhiêu năm học tập, thành tích của anh rất tốt luôn đứng đầu danh sách lớp. Anh nghĩ mình có di truyền giống ba về tố chất học hỏi, ba anh là một bác sĩ giỏi và rất tốt bụng. Sau khi anh học xong quyết định ghi danh vào trường y khoa nhưng ba anh lại phản đối và nói ra những lời làm anh đau lòng.

Ông nói từ trước đến nay ông không phải là ba của anh mà chỉ là người nuôi anh hộ anh từ nhỏ đến lớn, thật chất ông không phải người thân của anh. Thật ra ông đã có tình cảm với anh, là một loại tình cảm cùng giới chứ không phải tình cảm người thân.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Sau khi con trai sinh ra không bao lâu, Thiệu Trường Canh liền biết nhóm máu của bé.

Hắn nhìn chữ “O” đáng yêu trong tờ giấy xét nghiệm nhóm máu, điều trước tiên nghĩ đến không phải cha ruột của đứa nhỏ này là ai, mà là không biết tiếp theo nên xử lý như thế nào.

Nếu đặt ở gia đình bình thường, chuyện này sẽ có thể dễ dàng giấu diếm.

Nhưng bé lại cố tình sinh ở Thiệu gia.

Ông nội của bé là viện trưởng bệnh viện, bà nội vốn là hộ trưởng phòng giải phẫu, bác trai là chuyên gia khoa máu, bác gái là bác sĩ gây mê, còn có một người cô đang học y khoa và vị hôn phu học giám định tử thi của cô.

Thiệu gia là một y học thế gia, tất cả mọi người trong Thiệu gia đều biết Thiệu Trường Canh thuộc nhóm máu AB.

Nếu bọn họ thấy kết quả xét nghiệm nhóm máu O của đứa nhỏ, biểu tình trên mặt nhất định sẽ là “có nội tình”.

Kỳ thật Thiệu Trường Canh đã sớm biết đứa nhỏ này không phải con ruột của mình, bởi vì hắn và mẹ ruột của đứa bé, An Phi, từ lâu đã kí hợp đồng hôn nhân đôi bên cùng có lợi. Nếu đứa nhỏ này là con ruột của hắn, đó mới là chuyện thần kỳ bất khả tư nghị.

Bất khả tư nghị = không cần nghi ngờ, khỏi bàn cãi

Thiệu Trường Canh căn bản không thêm quan tâm ba ruột của đứa nhỏ này là ai, hắn thậm chí đã sớm nghĩ sẽ lợi dụng đứa nhỏ này đối phó với người trong nhà như thế nào.

Kế hoạch ban đầu là bốn năm.

Bốn năm sau, hắn sẽ thuận lợi lấy được học vị bác sĩ, đến lúc đó sẽ lấy có tình cảm bất hòa làm lý do ly hôn, dĩ nhiên cũng sẽ không tranh giành quyền nuôi con với An Phi.

Sau khi chấm dứt đoạn quan hệ hôn nhân này, hắn sẽ độc thân tự do về nước. Hơn nữa, hắn cũng có thể lấy lý do “bởi vì hôn nhân thất bại mà mất niềm tin vào tình cảm” để mọi người đồng tình, cha mẹ hắn tạm thời cũng sẽ không ép hắn đi tìm mùa xuân thứ hai. Vì vậy, Thiệu Trường Canh mới không cố kỵ buông tay đánh cược một lần.

Nhưng mà, kế hoạch không cần nổi biến hóa.

Thiệu Trường Canh không ngờ rằng đứa nhỏ này lại thuộc nhóm máu O.

Có tất cả bốn loại nhóm máu, bé lại cố tình thuộc nhóm máu O, cái nhóm máu “vừa nhìn liền biết tôi không phải con anh”.

Đây thật sự chính là BUG*.

*Bug còn gọi là defect, mô tả lỗi xảy ra khi thực hiện test phần mềm.

Thiệu gia có thói quen sau khi con cháu sinh ra sẽ lưu giữ tư liệu, chiều cao, thể trọng, nhóm máu, thậm chí cả chỉ số Apgar* của trẻ sơ sinh. Những người học y nhiều năm thường cố chấp một cách kỳ quái, có lẽ bọn họ cảm thấy như vậy có vẻ khoa học.

*Chỉ số Apgar là phương pháp đơn giản và có thể thực hiện lặp lại để đánh giá nhanh chóng tình trạng sức khỏe của trẻ sơ sinh ngay sau sinh.

Mấy người bọn họ đang trên đường từ sân bay chạy tới bệnh viện, nhóm máu BUG này nhất định phải mau chóng xử lý sạch sẽ.

Phương pháp xử lý BUG, một là chữa trị, hai là tiêu diệt.

Đứa bé này đã ra đời, hiển nhiên không thể tiêu diệt.

Vậy nên.

Thiệu Trường Canh nhìn bé con mặt nhăn nhúm, cái mũi tròn vo nằm trên giường kia, cúi đầu trầm tư một lát. Rất nhanh sau đó, hắn liền làm ra một quyết định lý trí và bình tĩnh.

Hắn lấy bút từ trong túi ra, vẽ thêm một vòng “O” trên chữ “O” có sẵn trên tờ xét nghiệm.

*tạo thành chữ B

Chỉnh xong BUG, Thiệu Trường Canh hài lòng cười cười, đưa tay xoa xoa mặt bé con, mỉm cười nói: “Từ giờ trở đi con sẽ thuộc nhóm máu B, đây là bí mật của chúng ta, chúng ta phải cùng nhau giữ bí mật này ít nhất bốn năm. Trong bốn năm này con không được sinh bệnh, biết không?”

*k phải ảnh hưởng gì con, mà là sợ con sinh bệnh phải vô bệnh viện kiểm tra nhóm máu (_ _!)

Bé con bị hắn xoa đau, khổ sở oa oa khóc lớn, khóc đến đỏ bừng cả khuôn mặt đỏ không ra hơi.

Tiếng khóc thảm thiết rất nhanh liền kinh động hộ sĩ ngoài phòng.

Hộ sĩ đẩy cửa tiến vào thì nhìn thấy một người đàn ông anh tuấn đang cúi người treu con trai mới sinh của hắn, một hình ảnh vô cùng tốt đẹp.

Thấy hộ sĩ tiến vào, Thiệu Trường Canh quay đầu lại, khẽ cười cười nói: “Con trai tôi hình như rất thích khóc?”

Nụ cười giống như mộc xuân phong, hình ảnh này chắc có thể dùng để hình miêu tả người đàn ông trước mặt. Độ hào cảm hộ sĩ của dành cho Thiệu Trường Canh nháy mắt thẳng đến trăm phần trăm, cô lập tức đáp lại bằng một nụ cười sáng lạn, nói: “Tiên sinh, con của anh có thể là đóa búp.”

“Ô? Đóa búp sao?” Thiệu Trường Canh cúi đầu nhìn nhìn bé con trong lòng khóc đến hồng cả mũi, có vẻ suy nghĩ gật đầu, “Ừm, tôi nên dẫn bé đi tìm mẹ rồi.”

Lúc này An Phi đang nằm trên giường bệnh, vừa mới sinh xong không lâu nên thần sắc có chút suy yếu, tuy nhiên vẫn không thể che giấu khí chất xuất chúng của cô.

Làn da An Phi trắng nõn, mặt trái xoan, mắt to, một đầu tóc vừa dài vừa dày màu đen, là một mỹ nhân phương Đông điển hình, lúc mặc vào sườn xám lại càng thêm xinh đẹp. Lúc đi học ở bên Anh, nếu không phải có Thiệu Trường Canh dùng danh nghĩa “chồng” ở bên cạnh hộ tống làm bóng đèn, người theo đuổi nhất định sẽ xếp thành hàng dài một phố.

“Mau, cho em xem con.” An Phi vừa thấy hắn ôm đứa nhỏ tiến vào, trên mặt liền lộ ra nụ cười, vội vàng đưa tay muốn ôm con.

Thiệu Trường Canh phủ khăn, đem con đặt vào trong ngực của cô.

An Phi cúi đầu nhìn bé một cái, câu đầu tiên nói ra cũng là: “Trẻ mới sinh có phải đều xấu như vậy không?”

Thiệu Trường Canh đã quen với tính cách thẳng thắn của cô, thấp giọng an ủi: “Không sao, mai mốt con lớn lên nhất định sẽ rất đẹp.”

An Phi ngẩng đầu nhìn hắn, “Anh chắc không?”

Thiệu Trường Canh mỉm cười nói: “Anh tin tưởng vào quy luật di truyền.”

Không lâu sau, cửa phòng liền bị đẩy ra, ông bà Thiệu gia từ sân bay bước vào phòng bệnh, thấy hai người bọn họ đang ôm đứa nhỏ một bộ dáng gia đình hạnh phúc, nhìn không được cười đến càng thêm thoải mái.

“An Phi, con vất vả rồi.” Bà Thiệu đến gần nhìn đứa nhỏ trong lòng An Phi, “Đứa nhỏ này thật đáng yêu, lớn lên sẽ rất giống con.”

Thiệu An Quốc quay đầu lại hỏi: “Đặt tên là gì?”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Dạ, tên là Arvin.”

Thiệu An Quốc nhíu mày, “Tên tiếng Trung đâu? Còn chưa nghĩ ra sao?”

Kỳ thật Thiệu Trường Canh cũng không muốn đặt trên tiếng Trung cho đứa nhỏ.

Lúc ấy hấn và An Phi đều sống ở nước Anh, mà đứa nhỏ cũng không phải con ruột của hấn. Nếu không phải con ruột, vậy không cần theo họ của hấn làm gì. Tên tiếng Anh cứ tùy tiện đặt không sao cả, nhưng nếu theo họ Thiệu của hấn thì phải ghi tên vào gia phả nhà họ Thiệu, như vậy sẽ danh bất chính, ngôn bất thuận.

An Phi cũng nghĩ đến điều đó, liền cười hoà giải nói: “Baba, tên tiếng Trung chưa vội đặt, lần khác chúng ta mới nghĩ thật tốt nha.”

Thiệu An Quốc nghe xong lời này lại càng không cao hứng, nói thế nào đây cũng là con cháu của Thiệu gia, làm gì có cái đạo lý con sinh ra mà không đặt tên. Ông cúi đầu nghĩ nghĩ, rất nhanh liền định ra chủ ý, “Thế hệ này của Thiệu Gia, phần tên đều chỉ có một chữ độc nhất, vậy gọi nó là Thiệu Vinh đi.”

Vinh, là vinh của vinh hoa, vinh của quang vinh.

Bà Thiệu vui vẻ đùa nghịch với đứa cháu bảo bối trong lòng, cười nói: “Chữ vinh này thật tốt, tương lai có thể hưởng hết vinh hoa. Tiểu Thiệu Vinh, các con có thích tên này không?”

An Phi và Thiệu Trường Canh khẽ liếc nhìn nhau, đồng thời bất đắc dĩ thờ dài.

Giống như lúc này đã nói, Thiệu Vinh đứa nhỏ này, đối với Thiệu Trường Canh mà nói, thật sự là bug.

Hấn và An Phi ở nước Anh tuy có danh vọng chồng, nhưng cũng không ở cùng nhau.

Thiệu Trường Canh khi đó đang bận vui đùa vào bài vở và bài tập, hấn vừa học bác sĩ y học vừa học thương học thạc sĩ, chương trình hai học vị nặng nề đặt ở trên vai, hơn nữa khi ở bệnh viện thực tập thường xuyên suốt đêm đóng đồ trong phòng giải phẫu, căn bản không có thời gian đi chiếu cố vợ và con trai trên danh nghĩa.

Thầy và các bạn của hấn thường xuyên cười hỏi: Steven, are you crazy?

Nhưng làm người khác kính sợ chính là, dưới áp lực khủng khiếp ấy, Thiệu Trường Canh cũng không có chút cảm xúc nổi giận, hấn vẫn như trước mỗi ngày đều mang theo nụ cười ung dung xử lý hoàn hảo tất cả mọi việc.

Có lẽ người đàn ông này thuộc dạng cường thế, vì vậy vô luận lúc nào cũng sẽ không sợ hãi lùi bước.

Cuộc sống phong phú mà yên tĩnh như vậy kéo dài hai năm.

Hai năm qua, Thiệu Trường Canh chưa từng hỏi thăm tới đứa nhỏ cùng họ Thiệu với hấn.

Hấn không có thời gian, hơn nữa hấn biết An Phi nhất định sẽ đem con chăm sóc thật tốt.

Chuyện ngoài ý muốn phát sinh vào ngày 24 tháng 12.

Đêm đó là đêm giáng sinh, các con đường trong thành phố London khắp nơi đều treo đầy đèn màu lên cây thông Noel, trong quán nhỏ thỉnh thoảng phát ra nhiều khúc dương cầm dịu dàng, mọi người mặc đủ loại quần áo xinh đẹp đi lại như con thoi ở trên đường, làm cho cả thành phố tràn đầy sức sống.

Trong bệnh viện, một bạn học đến từ nước Pháp chỉ tiền bao mọi người đi quán bar, nói buổi tối muốn tổ chức vũ hội hóa trang để mọi người vui vẻ cùng nhau qua năm. Thiệu Trường Canh từ trước đến nay nhân duyên rất tốt tự nhiên cũng được cô mời.

Lúc nhận được điện thoại của An Phi, Thiệu Trường Canh vừa mới xử lý xong một bệnh nhân bởi vì say rượu mà bị xuất huyết dạ dày.

Hấn từ phòng giải phẫu đi ra, tháo xuống khẩu trang và bao tay, rửa tay chuẩn bị đi tham gia vũ hội hóa trang thì điện thoại trong túi lại đột nhiên vang lên.

Thiệu Trường Canh lấy điện thoại di động ra nhìn màn hình, nhíu mày ấn nút trả lời: “Nói đi*, what’s wrong?”

*chỗ này đúng ra là imply, what’s wrong? Mà ‘imply’ ở đây k biết tác giả muốn chỉ cái gì, k biết có phải là tên người k (chưa nghe qua tên này bao giờ nên k dám chắc (__!)), nhưng imply cũng là 1 động từ tiếng Anh.

Đầu dây bên kia, thanh âm An Phi run run, thậm chí giống như đang khóc nức nở: “Tiểu Vinh, Tiểu Vinh không cẩn thận đem chìa khóa của em nuốt mất, làm sao bây giờ.Con, con nó không ói ra được!”

“ ?”

Thiệu Trường Canh ngờ ngác một chút, lúc này mới phản ứng kịp, nhớ ra “Tiểu Vinh” là ai.

——À, Tiểu Vinh. Đứa nhỏ có nhóm máu O kia, thiếu chút nữa mình đã quên, tên tiếng Trung của bé là Thiệu Vinh.

Có lẽ tất cả người mẹ vào lúc con mình xảy ra chuyện sẽ không giữ được bình tĩnh, An Phi bình thường tao nhã như nữ vương bây giờ đang ở đầu dây

bên kia gấp đến độ sắp khóc.

Thiệu Trường Canh bình tĩnh nói: “Em trước đừng nóng vội. Chìa khóa mắc ở yết hầu có ảnh hưởng tới hô hấp của con không?”

“Hình như không, con giống như đã nuốt xuống rồi”

“Ừ, như vậy kể tiếp, em để cho con nằm ngửa, không nên lộn xộn, hơn nữa không cần gấp người con lại, cẩn thận chìa khóa ở trong người đâm trúng đường tiêu hóa.”

Có lẽ là bị giọng điệu của Thiệu Trường Canh trấn trụ, lúc này cảm xúc của An Phi mới bình thường trở lại.

“A, em để con nằm xuống rồi, tiếp theo phải làm sao?”

“Trong nhà em có rau hẹ hay rau cần không? Xay nhỏ ra rồi dứt cho con ăn. Thực vật chất xơ có thể đem chìa khóa bao lại, đem chìa khóa ở tràng đạo dạ dày chậm rãi bài xuất ra khỏi cơ thể, tránh cho nó ngưng lại ở trong dạ dày gây tổn thương niêm mạc.”

“Àn, sau đó. Sau đó thì sao?”

“Chờ lúc con muốn đi toilet, em liền dẫn con đi.”

Thiệu Trường Canh vẫn như trước rất kiên nhẫn, thái độ của hắn đối với từng bệnh nhân đều là như thế, chẳng sợ cảm xúc không bình tĩnh của đối phương.

An Phi hình như cũng chưa tin lắm, “Chỉ . . . Chỉ vậy thôi sao?”

Thiệu Trường Canh khẽ cười cười, “Nếu không yên tâm, em có thể dẫn con đến bệnh viện kiểm tra.”

Nửa giờ sau, An Phi mang theo đứa nhỏ hấp tấp chạy tới bệnh viện.

Đó là lần thứ hai, kể từ lúc Thiệu Vinh sinh ra, Thiệu Trường Canh nhìn thấy bé.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Đứa bé tên Thiệu Vinh kia hình như rất thích Thiệu Trường Canh, vừa thấy mặt hắn đã vươn tay, bỏ nhào vào trong ngực của hắn gọi: “Daddy.”

Sắc mặt Thiệu Trường Canh nháy mắt có chút cứng ngắc.

Trong trí nhớ của hắn, bé con vẽ mặt nhiều nếp nhăn khóc hồng cái mũi kia bây giờ đã lớn nhiều rồi.

Thiệu Vinh 2 tuổi nhìn qua đáng yêu vô cùng, một đôi mắt to tròn đen bóng tỏa sáng, lúc này đang dùng ánh mắt tò mò nhìn người đàn ông mặc áo blouse trắng trước mặt.

Bé có vẻ thực thích áo blouse trắng của Thiệu Trường Canh, càng thích ống nghe bệnh trên cổ hắn. Bé tò mò nhìn không được vươn tay ra kéo kéo áo blouse trắng của Thiệu Trường Canh, một đôi tay nhỏ bé túm lấy ống nghe bệnh không buông, mắt cong lên, cười gọi: “Daddy.”

Thanh âm ngọt ngào, như là kẹo hòa tan, từng giọt từng giọt rót vào đáy lòng.

Nói thật, Thiệu Trường Canh không thích trẻ con lắm, hắn cảm thấy mấy đứa nhỏ cứ oa oa kêu to khóc rống không ngừng quả thực là ma quỷ, hận không thể rời xa mấy tiểu ma quỷ đó ngoài 20 mét.

Nhưng mà, bé con xinh đẹp nhu thuận, dĩ nhiên luôn được người thích.

Thiệu Vinh không thể nghi ngờ chính là loại bé con rất được người thích.

Cho nên, khó có dịp Thiệu Trường Canh không có ra tay đánh hay đẩy bé ra.

Dù cho lúc này đứa bé đang ra sức kéo ống nghe bệnh trên cổ hắn, hắn cũng chỉ khẽ nhún mày.

Thiệu Trường Canh không biết đứa nhỏ này rất thích loạn kêu người, nam kêu Daddy nữ kêu Mommy. An Phi có rất nhiều bạn học bạn tốt rất thích ôm bé, chiếm tiện nghi ngoài miệng của bé con. An Phi đối với chuyện này vô cùng bất đắc dĩ, bảo bé con không gọi bậy nữa thì không được, đánh mắng bé

thì cô lại không nở, thế nên chỉ còn biết mặc kệ bé.

An Phi không nghĩ tới con trai mình căn bản không biết nhìn sắc mặt người, hôm nay nhìn thấy Thiệu Trường Canh cư nhiên cũng dám nhào qua gọi hấn daddy, còn loạn kéo quần áo hấn.

An Phi hiểu rõ tính cách của Thiệu Trường Canh, hấn tuy rằng ngoài mặt luôn mỉm cười, nhưng nếu như có người chạm đến điểm giới hạn của hấn, hấn nhất định sẽ. Mỉm cười đưa người nọ xuống địa ngục.

—— Hấn không thích bị người kéo quần áo, nhất là áo blouse trắng chỉnh tề sạch sẽ của mình.

Thấy hấn nhú mày, An Phi vội vàng thức thời đem con trai bế lại, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Tiểu Vinh nuốt cái chìa khóa thật sự không sao chứ? Mặc dù chỉ là cái chìa khóa kết nhỏ của em, nhưng em vẫn chưa thật sự yên tâm.”

Thiệu Trường Canh nhìn cô một cái, thân nhiên nói: “Em làm theo lời anh bảo chưa?”

“Vâng, em đã đứt cho con ăn rau hẹ, không biết có thể thuận lợi bài xuất ra ngoài hay không.” A Phi nhìn con trai một cái, lo lắng nói, “Vạn nhất vẫn ở lại trong thân thể thì.”

“Vây chụp một tấm X quang cho con, thử nhìn xem cái chìa khóa ở đâu.” Thiệu Trường Canh cắt ngang lời cô, “Em đi đóng tiền, anh tới an bài”, xoẹt xoẹt hai bút viết xuống tờ xin chụp X quang đưa cho An Phi, sau đó xoay người đi tới khu kiểm tra.

Vật áo blouse trắng sạch sẽ chỉnh tề, khi hấn xoay người về ra một độ cong duyên dáng. Bóng lưng của người đàn ông anh tuần tuổi trẻ cao ngất rất nhanh liền biến mất ngay cuối hành lang, đương nhiên cũng hấp dẫn vô số tầm mắt nhìn theo.

Tiểu Thiệu Vinh vẫn còn giang hai tay cánh tay ủy khuất kêu: “Daddy.”

Chung quanh có người tò mò nhìn mẹ con bọn họ, có hâm mộ, thậm chí có ghen tị.

An Phi lại cười chua xót, sờ sờ đầu Tiểu Thiệu Vinh, nhẹ nhàng nói, “He is not your dad. Never.”

Đêm giáng sinh đỏ trời qua tuyệt không bình an.

Thiệu Trường Canh không thể đúng hẹn đi tham gia vũ hội hóa trang của bạn học người Pháp tổ chức, hấn ở lại bệnh viện kiên nhẫn làm kiểm tra cho Thiệu Vinh. Chờ có kết quả xong, hấn đem tấm X quang đến trước mặt An Phi, dùng bút máy chỉ chỉ bộ vị sáng lên ở giữa, “Cái chìa khóa đã đến tràng đạo, được sọi thực vật bao lại rồi, qua mấy giờ nữa sẽ đi ra. Em có thể yên tâm”

An Phi có chút xấu hổ, tuy rằng giọng điệu của Thiệu Trường Canh vô cùng bình tĩnh, cô tựa hồ vẫn nghe được trong đó có chút cảm xúc không hòa giận.

“Em không có quỷ rầy kế hoạch của anh chứ?” Trực giác của phụ nữ nói cho cô biết Thiệu Trường Canh đêm nay có hẹn với người đẹp, thế nhưng cô lại không biết, Thiệu Trường Canh không thích nhất chính là người khác nghi ngờ rồi kết luận chuyện của hấn.

“Vũ hội hóa trang mà thôi, không đi cũng chẳng sao.” Thiệu Trường Canh xoay người cởi áo blouse trắng, bước vào trong phòng thay đồ lấy ra áo khoác mặc vào.

Đó là một kiện áo gió dài đến đầu gối, là màu xám nhạt mà hấn yêu thích nhất. Màu áo gió này mặc ở trên người làm cho hấn trông vừa đẹp trai vừa trầm ổn, đáng người hấn vốn dĩ cao lớn, được áo gió phụ trợ nhìn càng thêm hoàn mỹ.

Thiệu Vinh nhìn thấy hấn, lại bắt đầu cong lên ánh mắt cười gọi Daddy. Bé vrun đôi tay nhỏ bé muốn nhào vào trong ngực của hấn, Thiệu Trường Canh lại xoay người tránh ra, không nhìn đến bé con về mặt ủy khuất phía sau, thấp giọng nói: “Đi ăn cơm đi.”

Thiệu Vinh đành phải bĩu môi, xoay người nhào vào trong lòng An Phi.

Hai người mang theo đứa nhỏ đi vào nhà hàng Tây đối diện bệnh viện.

Trong đại sảnh lầu một ở nhà hàng có bày một cây thông Noel cao 2 mét. Đêm nay là đêm giáng sinh, một dàn nhạc nổi danh cũng được mời tới biểu diễn. Nhà hàng bình thường cũng có chút danh tiếng, giờ phút này lại phi thường náo nhiệt.

Bé Thiệu Vinh hiển nhiên hiếu kỳ vô cùng, lúc đi ngang qua cây thông Noel còn thuận tay giật xuống một chuỗi đèn màu ở trên cây thông Noel, dây đèn bị bé kéo đứt, ánh điện bùm bùm loạn bắn tung tóe.

Thiệu Vinh cầm đèn màu trong tay, về mặt mê mang.

Thiệu Trường Canh đột nhiên quay đầu, ánh mắt quét về phía Thiệu Vinh.

Thiệu Vinh ngẩn người, tiếp theo liền bị ánh mắt lợi hại kia sợ tới mức “oa” một tiếng khóc lên.

“” Thiệu Trường Canh trầm mặc nhìn Thiệu Vinh, hẳn ghét nhất là đứa nhỏ nào hay quậy.

An Phi sợ Thiệu Trường Canh tức giận, vội vàng len lén đem Thiệu Vinh giấu ra phía sau.

Không nghĩ tới là, Thiệu Trường Canh cũng không có tức giận, ngược lại rất nhanh chóng bình tĩnh lại, lễ phép xin lỗi quản lý nhà hàng, sau đó xoay người đem bé con phía sau An Phi kéo đến trước mặt, vươn hai tay bế lên.

“Đừng khóc.” Thiệu Trường Canh dùng ngón cái lau nước mắt trên mặt con trai, thấp giọng nói, “Có ai mắng đâu, con khóc cái gì?”

“Ô ô.” Thiệu Vinh cắn môi, khóc nức nở.

Thiệu Trường Canh bắt đầu dỗ, đành phải mềm giọng dỗ bé, “Được rồi được rồi, đừng khóc. Khóc khó coi như vậy, người khác còn tưởng rằng chú khi dễ con. Ngoan, đừng khóc.”

*khúc này vì anh chưa nhận nuôi bé cho nên vẫn để là chú nhé. . . chứ chưa gì để là ba rồi thì k hợp lí lắm, chừng 1 c nữa là ba-con đc rùi ^ ^

Nghe thanh âm ôn nhu dễ nghe của hắn, Thiệu Vinh rốt cục chậm rãi dừng tiếng khóc, quệt quệt miệng, tựa hồ có chút ỳ khướt.

Thiệu Trường Canh nhìn bé, nhìn không được mỉm cười: “Mua cho con đồ ăn ngon nhé, Tiểu Vinh thích ăn cái gì?”

Thiệu Vinh nghe không hiểu lắm, quay đầu nhìn về phía mẹ, “Mẹ.”

An Phi vội nói, “Con thích uống cháo cá, em biết gần đây có một cửa tiệm nấu cháo cũng không tệ lắm, nếu không chúng ta đi nếm thử?”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Được”, tiếp theo liền ôm Thiệu Vinh ra khỏi cửa, “Chúng ta đi ăn cháo.” Vừa đi một bên vừa rất có hứng thú dạy bé cách đọc những từ cơ bản, “Cháo, congee, đọc theo chú, congee*.”

*congee tiếng Anh là cháo.

Thiệu Vinh thật nghe lời, ngoan ngoãn đọc theo hắn, “Cháo, congee, đọc theo con.”

Thiệu Trường Canh nhìn không được mỉm cười, sờ sờ đầu của bé: “Đúng rồi, trẻ nhỏ dễ dạy.”

Nhìn hình ảnh ấm áp kia, An Phi một lúc lâu sau cũng không nói nên lời.

Không ai biết rằng, một khắc vừa rồi hắn quay đầu nhìn về phía Thiệu Vinh, đừng nói Thiệu Vinh bị dọa sợ đến phát khóc, ngay cả An Phi cũng lạnh cả sống lưng, trong lòng bàn tay thấm một tầng mồ hôi lạnh.

Đêm giáng sinh kia đã xảy ra rất nhiều chuyện, thế nên sau này mỗi khi nhớ lại, An Phi đều có chút hối hận.

Nếu lúc ấy cô tin tưởng Thiệu Trường Canh, an tâm ở nhà chờ cái chìa khóa bài xuất mà không vội vã mang con trai đi bệnh viện, có lẽ rất nhiều chuyện sẽ không giống với bây giờ.

Tối hôm đó lúc hơn mười giờ, Thiệu Trường Canh cùng An Phi mang theo Thiệu Vinh đi vào trong nhà hàng nhỏ ở cuối ngã tư đường ăn cơm. Ông chủ nhà hàng kia là người Trung Quốc, nguyên quán Phúc Kiến, rất am hiểu việc làm cháo. Hương vị cháo nhà ông nấu rất độc đáo, vào miệng hương nồng cũng không dính dính, hơn nữa vị trí nhà hàng này lại khá gần trường học, bởi vậy tụ tập rất nhiều học sinh Trung Quốc đang học ở London.

Thiệu Trường Canh hiển nhiên cũng thích loại hương vị này, sau khi ăn một chén còn muốn thêm một chén nữa.

Hôm nay tâm tình hắn tựa hồ không tồi, còn đút vài muỗng cháo cho Thiệu Vinh. Thiệu Vinh cũng rất ngoan, không ầm ĩ quậy phá, Thiệu Trường Canh đút bé bao nhiêu bé liền ngoan ngoãn ăn bấy nhiêu, còn rất vui vẻ lôi kéo tay Thiệu Trường Canh gọi hắn daddy.

Bầu không khí vốn dĩ rất hài hòa, đột nhiên bị một trận chuông điện thoại quấy rầy.

Thiệu Trường Canh cầm di động rồi nhìn màn hình hiển thị, bấm nhận điện thoại, thấp giọng nói: “Ba.”

An Phi tưởng Thiệu An Quốc gọi điện thoại cho hắn, cũng không có để ý, cho đến khi Thiệu Trường Canh bình tĩnh đáp: “An Phi đang ở cùng với con. Không gọi được điện thoại của cô ấy? À, chắc vừa rồi cô ấy ra ngoài vội vàng quá nên quên mang di động. . . . Ba nói cái gì?”

Thiệu Trường Canh đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía An Phi.

Lúc này An Phi mới biết không phải Thiệu An Quốc gọi điện thoại cho hắn, mà là ba của mình. Sắc mặt cô thay đổi, vội vàng cầm điện thoại Thiệu Trường Canh đưa qua, cố gắng bình tĩnh hỏi: “Baba? Làm sao vậy?”

“An Phi, ai, con. . . . Con trước về nhà đi, trở về rồi nói sau.”

“Baba?”

Tút tut, điện thoại bị ngắt.

An Phi không hiểu tại sao, đáy lòng lại ần ần cảm thấy bất an.

Thiệu Trường Canh bình tĩnh nhìn cô, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Anh giúp em đặt vé máy bay ngày mai, sớm một chút mang con trai trở về nghỉ ngơi”, nói xong liền ôm lấy Thiệu Vinh, xoay người đi khỏi nhà hàng.

An Phi đi theo phía sau hắn, thanh âm bởi vì lo lắng mà có một chút run rẩy, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ba em vì sao không chịu nói rõ ràng?”

Thiệu Trường Canh trầm mặc một hồi, đáp: “Anh trai An Dương của em sinh bệnh, anh ấy đang ở bệnh viện, nói muốn gặp em”

An Phi cũng không tin tưởng lời giải thích có lý như vậy. Với cá tính của Thiệu Trường Canh, lúc hắn không muốn nói, bạn tuyệt đối không có khả năng từ trong miệng hắn rơi ra một chữ, cho nên An Phi đành phải im lặng, mang theo tâm tình bất an không yên bề Thiệu Vinh về nhà.

Sau khi An Phi về nhà tâm tình vẫn không yên, Thiệu Vinh tựa hồ cũng nhận thấy được mẹ mình tâm tình bất an, nhẹ nhàng lôi kéo tay cô, ngốc ngốc lay lay, “Mẹ, mẹ làm sao vậy. . . .”

An Phi kiềm nén tâm trạng, ôm chặt lấy bé, nói: “Mẹ không có việc gì, mẹ nhất định sẽ bảo vệ con. Tiểu Vinh đừng sợ, đừng sợ.”

“Mẹ ơi?”

“Đừng sợ, không có gì đâu.”

Tối hôm đó, An Phi thức trắng đêm không ngủ.

Cô nghĩ tới một khả năng mà mình không muốn nghĩ tới nhất.

Sáng sớm hôm sau, Thiệu Trường Canh lái xe đưa cô tới sân bay. Vào lúc kiểm tra an ninh, hắn đột nhiên nói: “Em về trước đi, để Thiệu Vinh ở lại.”

An Phi biến sắc, nắm chặt tay Thiệu Vinh, “Em sẽ không cùng Tiểu Vinh tách ra.”

Thiệu Trường Canh khẽ cười cười, “Đây là con trai của em, nhưng là, hiện giờ nó họ Thiệu.” Hắn dừng một chút, giảm thấp thanh âm xuống, “Em cứ suy nghĩ kỹ đi, rồi cho anh đáp án sau.”

Lời của hắn rất rõ ràng, chuyện An gia của các người, không nên liên lụy đến Thiệu gia.

Sự tồn tại của Thiệu Vinh, vốn dĩ đã là một sai lầm.

Sắc mặt An Phi tái nhợt, cánh tay ôm Thiệu Vinh lại càng chặt, “Em hiểu rồi, em sẽ đem con giấu đi, giấu thật kỹ, không cho bất luận kẻ nào phát hiện.” Tuy rằng ngón tay run run, ánh mắt cô lại rất kiên quyết, “Em sẽ không để cho bất luận kẻ nào thương tổn con.”

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cuối cùng An Phi cũng phải đem con để lại cho Thiệu Trường Canh.

Bởi vì Thiệu Trường Canh nói với cô một câu, “Em có thể bảo vệ con sao?”

Mặc dù đó là một câu hỏi, nhưng đáp án đã được khẳng định.

An Phi không có năng lực bảo vệ con trai. Ở trong hoàn cảnh phức tạp của An gia, nhất là vào thời điểm sóng to gió lớn thế này, nếu đem con về nước, đó chẳng khác gì mang con cừu nhỏ mới sinh bước vào cạm bẫy rừng rậm.

Cho nên lúc Thiệu Trường Canh nói ra những lời này, An Phi liền bình tĩnh lại. Cô cúi đầu nhìn thoáng qua Tiểu Thiệu Vinh, trong đại não lý trí rất nhanh chiến thắng tình cảm.

“Tiểu Vinh, mẹ có việc phải đi một thời gian ngắn, con ở Anh với daddy được không?” Cô tạm thời dám lấy daddy gọi Thiệu Trường Canh, bởi vì cô nhìn ra được Thiệu Trường Canh không có ghét con trai.

Quả nhiên, Thiệu Trường Canh cũng không có nói gì, ngược lại vươn hai tay ôm lấy Thiệu Vinh, thấp giọng nói: “Tiểu Vinh nghe lời.”

“Mẹ?” Tiểu Thiệu Vinh thật mê mẩn, thực nghi hoặc. Bé không hiểu An Phi là có ý gì, liếc mắt nhìn An Phi một cái, lại liếc nhìn Thiệu Trường Canh một cái, không chịu buông tay An Phi hỏi, “Mẹ đi đâu vậy, mang con theo với.”

An Phi còn chưa kịp giải thích, chỉ thấy Thiệu Trường Canh đưa tay nheo nheo mắt Tiểu Thiệu Vinh, mỉm cười nói: “Mẹ con phải đi một chỗ rất xa, đi thành phố đồ chơi mua thật nhiều quà cho con. Thành phố đồ chơi kia chỉ có người lớn mới có thể đi vào thôi.”

An Phi sững sờ tại chỗ.

Thiệu Trường Canh lúc nói chuyện vẫn theo thói quen mỉm cười, làm cho người ta căn bản không biết hắn nói thật hay giả, nhưng mà loại lí do không ổn này. Có lẽ chính là lí do tốt nhất đối với đứa nhỏ.

Bình thường nhìn hắn có vẻ không thích trẻ con, ai ngờ hắn đối trẻ con cũng rất tốt.

Hiển nhiên, Thiệu Vinh cũng rất tin tưởng hắn, vừa nghe hắn nói như vậy, rất nhanh liền vui vẻ trở lại, kéo tay Thiệu Trường Canh hỏi, “Daddy, daddy nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật”, Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Daddy sao lại lừa con.”

Thiệu Vinh thật vui sướng, ở trên mặt hắn hôn một cái.

An Phi trầm mặc một lát, đành phải nghe theo lời của Thiệu Trường Canh: “Tiểu Vinh, mẹ sẽ mua thật nhiều quà cho con. Con trước ở lại nước Anh với daddy, nhớ rõ phải nghe lời, biết không?”

Thiệu Vinh ngoan ngoãn gật đầu, “Con sẽ nghe lời, chờ mẹ về.”

“Ng Sloan”, An Phi nhìn xuống chưa xót trong lòng, nhẹ nhàng ôm lấy bé, sau đó dứt khoát xoay người rời đi.

Con trai phía sau còn không ngừng vẫy vẫy tay bàn tay bé xíu: “Mẹ phải về nhanh một chút nha.”

An Phi nén khóc không cho chính mình quay đầu lại, cô không biết lần sau gặp mặt sẽ là khi nào, cô thậm chí sợ hãi lần sau gặp mặt con trai sẽ không còn nhận ra cô.

Trước khi lên máy bay, An Phi nhận được tin nhắn của Thiệu Trường Canh, đó là tác phong đơn giản quen thuộc của hắn.

“Take care.”

An Phi nắm chặt di động, nghĩ nghĩ, vẫn là gọi trả lời: “Giúp em chăm sóc tốt Tiểu Vinh. Nếu con nhớ em liền gọi điện thoại cho em.”

Thiệu Trường Canh nói: “Được.”

Một lát sau, lại gửi tới một tin ——

“Nếu gặp khó khăn anh sẽ giúp em, nhưng chỉ trong phạm vi khả năng của anh.”

An Phi trả lời: “Cảm ơn.”

Bên kia không có nhắn lại.

An Phi biết lý do Thiệu Trường Canh giúp cô, bởi vì trước mắt cô vẫn còn là vợ trên danh nghĩa của hắn. Hắn giữ Thiệu Vinh ở lại chăm sóc, cũng bởi vì trước mắt Thiệu Vinh vẫn còn mang họ Thiệu, là con trai của nhà họ Thiệu.

Nếu có một ngày loại quan hệ hợp đồng này chấm dứt, đối với hắn mà nói, vô luận An Phi hay là Thiệu Vinh, chẳng qua cũng chỉ là —— những người xa lạ không có chút liên hệ.

Thiệu Trường Canh lúc ấy trả lời lấy lệ, kỳ thật có một nửa là nói thật. Điện thoại của cha An Phi, thật sự bởi vì anh trai cô đã xảy ra chuyện.

Bất quá, An Dương không phải bị bệnh, mà là đã chết.

An Phi và anh trai An Dương là song bào thai long phượng. Đêm giáng sinh đó, cô luôn cảm thấy có chút bất an, sau cuộc điện thoại của cha, tâm tình bất an càng trở nên khó có thể khống chế.

Lần đầu tiên xuất hiện loại cảm giác bất an này là lúc anh trai cô ở trường đại học bị viêm phổi phát sốt thiếu chút nữa đã chết.

Có lẽ đây chính là tâm linh tương thông trong truyền thuyết của song bào thai. Dù cho loại giả thuyết gần giống với mê tín này vẫn chưa có căn cứ khoa học, nhưng nó thật sự tồn tại giữa An Phi và An Dương.

Vậy nên lúc đó, khi nghĩ đến những khả năng tệ nhất, trong lòng An Phi đã có quyết định. Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô nguyện ý để Thiệu Vinh tạm thời ở lại cho Thiệu Trường Canh chăm sóc, cô không muốn Thiệu Vinh còn nhỏ như vậy đã bị cuốn vào bên trong trận phân tranh này.

An gia quả nhiên đã phái xe đến sân bay đón cô.

Lái xe là một người xa lạ, tuy nhiên hẳn vô cùng quen thuộc An Phi. Vừa thấy An Phi bước khỏi sân bay, hắn liền tiến lên đón, thấp giọng nói: “Nhị tiểu thư, An tiên sinh căn dặn tôi tới đón cô.”

Lái xe trẻ tuổi một thân tây trang màu đen, vóc dáng nhỏ nhắn, sắc mặt lạnh nhạt, không giống đón người mà giống bắt cóc hơn.

Lúc An Phi đến bệnh viện, di thể của An Dương đã được đưa đi nhà xác.

An Phi nhìn phòng bệnh trống rỗng, tay nắm chặt, lồng ngực nghẹn ngào, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống đất, thế nhưng căn bản không khóc ra tiếng.

Đó là An Dương, người từ nhỏ cùng lớn lên với cô, người mà cô yêu thương nhất. Lúc mẹ qua đời, người lau khô nước mắt, vỗ bả vai cô an ủi: “Em gái đừng khóc” chính là An Dương. Vào lúc mọi người phản đối cô đi Anh học thiết kế mỹ thuật, người bình tĩnh đứng ra nói “Tôi tin tưởng sự lựa chọn của em ấy” cũng là An Dương.

An Dương luôn mỉm cười, anh đối với ai cũng đều dịu dàng như vậy.

Bây giờ anh đã chết, cô thậm chí còn chưa kịp gặp mặt anh lần cuối.

“Tôi hôm qua anh ta chỉ còn một hơi, thế nhưng vẫn cố gọi tên chị.” Thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên ở phía sau An Phi, “Thật đáng tiếc, chị đã không thể nhìn thấy anh ấy.”

Đó là loại cảm giác giống như bị một con rắn độc nhìn chăm chú, cảm giác lạnh thấu xương nhanh chóng lan đến từng cái lỗ chân lông trên toàn thân.

—— Người vừa nói là em trai cùng cha khác mẹ của cô, An Lạc.

“Anh ta nói có một bí mật muốn nói cho chị biết. Mọi người đã cố gắng gọi điện cho chị, nhưng mà gọi không được, cuối cùng đành phải gọi điện tìm anh rể, quả nhiên chị đang ở cùng một chỗ với anh ấy.”

An Lạc chậm rãi đến gần, đứng trước mặt An Phi, dáng người cao lớn giống như bóng ma làm cho An Phi nhìn không được lui về phía sau.

“Chị nói xem, bí mật mà anh ta muốn nói cho chị. . . . Rốt cuộc, là cái gì?”

An Phi không đáp, chỉ âm thầm nắm chặt hai lòng bàn tay.

“Tôi thật sự rất ngạc nhiên về cái bí mật này.”

An Phi trầm mặc một lát, lúc này mới bình tĩnh nói: “Nếu anh ấy muốn nói bí mật cho tôi, cậu hỏi tôi cũng vô dụng. Sao không đi xuống dưới tự mình hỏi anh ấy?”

Trong mắt An Lạc hiện lên một tia ngoan độc, nhưng cũng rất nhanh mỉm cười trở lại, “Đúng rồi, sao chị không mang Tiểu Thiệu Vinh về? Tôi vẫn luôn mong trông đứa cháu ngoại này, nghe nói. . . . Nó thật đáng yêu, lớn lên rất giống chị.”

Lưng An Phi phát lạnh, cô thở sâu, ngẩng đầu cố gắng bình tĩnh nói: “Steven nói con trai còn quá nhỏ, nếu theo tôi về nước sợ không thích ứng được với hoàn cảnh, cho nên tôi không mang nó về, nó bây giờ đang ở Anh với anh ấy.”

“Ồ?” An Lạc hơi hơi nheo mắt lại, tựa tiểu phi tiểu, “Cá tính của anh rể không phải không thích trẻ con à? Chị đem con để lại cho anh ta, anh ta có thể chăm sóc cháu tốt sao?”

“Anh ấy sẽ.”

“Nói vậy. . . . Anh hai qua đời, anh rể cũng không trở về dự tang lễ?”

“Anh ấy bề bộn nhiều việc, tạm thời không đi được”, An Phi cau mày nói sang chuyện khác, “Nhưng thật ra cậu đấy, An Lạc, anh hai rốt cuộc chết như thế nào cậu có biết không?”

An Lạc nhún nhún vai, lộ ra vẻ mặt bi thương, “Là do tai nạn giao thông. Nghe nói lúc xe anh hai đang quẹo thì lốp xe nổ tung, đúng lúc bị một chiếc xe buýt tông vào. Toàn bộ xe bị đâm nát thành hai nửa, cả anh hai cũng bị tông đến. . . .”

“Đừng nói nữa. . . .” An Phi cắt ngang lời hắn.

Cô khó có thể tưởng tượng đến những hình ảnh máu me kia, anh trai ôn nhu nhất của cô, lúc chết cứ nhiên lại đau đớn như thế.

Trầm mặc một lúc lâu sau, An Phi mới nhẹ giọng hỏi: “Ba tôi đâu?”

“Ba bởi vì quá thương tâm, tối hôm qua đã hôn mê một lần, bây giờ đang ở nhà nghỉ ngơi.”

“Tôi đi xem ba.”

“Tôi đưa chị trở về?”

“Không cần.”

An Phi trở lại nhà của mình, ngồi yên trong phòng ngủ thật lâu.

Đã bốn năm qua cô chưa trở về nơi này, bài trí trong phòng từ lúc cô đi tới giờ cũng không có quá nhiều thay đổi, nhất định là An Dương đã chu đáo bảo người mỗi ngày quét tước.

Trong ngăn kéo bàn trang điểm có đặt một tấm hình, là thời điểm nhiều năm về trước An Phi mới mua máy ảnh nên thích đi chụp ảnh khắp nơi. Trong tấm ảnh là An Dương đang mỉm cười ngồi dưới tàng cây đọc sách, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt, làm cho toàn thân anh thoát nhìn vô cùng ấm áp nhu hòa.

Lúc ấy cô cũng không có chú ý tới, trong góc ảnh chụp còn có một người.

Bởi vì khoảng cách quá xa, khuôn mặt người kia rất mơ hồ không thể nhìn rõ, căn bản nhìn không ra đó là ai, nhưng theo góc độ của người kia, tầm mắt của hần hần là đang đặt ở trên người An Dương.

Chẳng biết tại sao, bức ảnh vốn dĩ ấm áp tốt đẹp, bởi vì đột nhiên xuất hiện bóng dáng của người kia lại trở nên vô cùng đối lập.

Giống như ở ngay góc của một tờ giấy trắng sạch sẽ bị người ta cố ý bôi lên một điểm đen xấu xí.

Lúc 7 giờ tối, An Phi bụng cháo nóng từ trong bếp đưa đến phòng ngủ của ba.

Ba cô còn đang nặng nề ngủ, tóc mai đã muốn một mảnh hoa râm.

“Baba.” An Phi đem cháo đặt ở đầu giường, nhìn nếp nhăn ở khóe mắt cha, trong lòng nhịn không được một trận chua xót.

Lúc trước cùng Thiệu Trường Canh ra nước ngoài du học, cô đã nghĩ rằng An gia sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

An gia thoát nhìn bình tĩnh hòa thuận như vậy, bởi vì ai ai cũng biết, và cũng xác định, tất cả mọi thứ của An gia đều sẽ do anh trai của cô, con trưởng An gia, An Dương, kế thừa.

An Dương tuổi còn trẻ đã tài hoa hơn người, là thanh niên nổi danh trong thương giới, dung mạo tuấn lãng cộng thêm cá tính dụ dăng, vô luận đi đến đâu cũng là trung tâm của sự chú ý.

Lúc đó, An Lạc vẫn còn học trung học.

Mỗi lần cùng anh trai chị gái tham dự tiệc rượu, hần đều đứng vào một góc, một mình yên lặng uống rượu, bộ dạng phục tùng, trầm mặc ít lời, so với anh trai cao lớn anh tuấn thật sự vô cùng tầm thường.

Không có ai để ý tới hần, càng không có người muốn cùng hần có giao tình gì, ánh mắt mọi người chỉ vây quanh An Dương sáng chói mà thôi.

Không nghĩ tới, chỉ mới qua năm năm, An Lạc đã thay đổi nhiều như vậy.

An Lạc bây giờ thậm chí làm cho An Phi không dám đối mặt, hơn nữa khi hần đến gần bên cạnh thấp giọng cười khẽ lại làm cho người ta cảm thấy có một loại áp lực vô hình, giống như ma quỷ bước ra từ trong địa ngục.

Cha đã già, bệnh lại nặng, ở An gia hiển nhiên đã không còn thực quyền. Hiện tại, tất cả cổ phần công ty An gia, tài sản, mọi thứ đều nằm trong tay An Lạc, ngay cả bác sĩ hộ sĩ phụ trách chăm sóc cho An Dương cũng là do An Lạc tự tay lựa chọn.

Hần thậm chí. Ngay cả mộ địa cũng đã chọn xong.

Mộ địa= nơi đặt mộ

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mấy ngày nay nhiệt độ lạnh quá lạnh quá lạnh quá

Ồ trong chốn đông lạnh ngón tay cứng ngắt còn bắt tác giả gõ chữ, các bạn nhẩn tâm bá vương (ngang ngược) sao?

Tôi biết các bạn không đành lòng đâu đúng không!

Chương 4

Thiệu Trường Canh không thích trẻ con, hẳn lưu lại Thiệu Vinh là vì Thiệu Vinh vẫn còn theo họ Thiệu của hắn, hắn tạm thời không hi vọng Thiệu Vinh sẽ trở thành vật hi sinh trong cuộc ‘nội chiến’ của An gia.

Bất quá, hắn hiển nhiên không có kinh nghiệm trong việc chăm sóc trẻ con.

Với hắn, khái niệm chăm sóc trẻ con chỉ giống như nhi khoa đã nói: 3 tháng có thể ăn trứng gà, 5 tháng có thể ăn cháo loãng, 7 tháng bắt đầu mọc răng có thể chậm rãi nhai, 12 tháng bắt đầu tiến vào thời kì ấu nhi, hệ tiêu hoá gần như ổn định có thể dần dần ăn đồ ăn của người lớn. . . Chỉ như thế mà thôi.

Thiệu Vinh hai tuổi rồi, đã muốn mọc ra mấy cái răng nanh trắng như tuyết, cho nên về phương diện đồ ăn hắn hoàn toàn không cần bận khoăn.

Khẩu vị Thiệu Trường Canh thiên về thanh đạm, hắn ghét nhất đồ ăn chua, cay có tính kích thích linh tính, bình thường dễ ăn uống, thích hợp với món com, bữa sáng cố định là bánh mì sữa. Hắn cảm thấy mình phối đồ ăn như vậy là vô cùng khoa học và dinh dưỡng, cho nên không cần chuẩn bị đồ ăn khác cho Thiệu Vinh, lúc ăn com chỉ lấy thêm cái chén nhỏ chia một ít cho bé.

Ý tưởng của Thiệu Trường Canh là: “Mình ăn cái gì, bé ăn cái đó.”

Thiệu Vinh mới đầu rất ngạc nhiên về mấy món đồ ăn mà Thiệu Trường Canh chia cho, đó là đồ mà bé chưa từng thấy qua, hình dạng cùng màu sắc đều rất kỳ quái, hoàn toàn khác với những món mà mẹ đã từng đút.

Thấy Thiệu Trường Canh ăn giống như rất ngon, Thiệu Vinh liền cầm lấy thìa, ở trong chén nhỏ chọc chọc nửa ngày, bắt chước bộ dạng Thiệu Trường Canh múc lên một muỗng nhét vào trong miệng, nuốt xuống một ngụm sau liền không vui, kéo kéo góc áo Thiệu Trường Canh, vẻ mặt ủy khuất, “Daddy thật là khó ăn.”

Thiệu Trường Canh dừng lại động tác quay đầu nhìn bé, “Khó ăn? Vậy con muốn ăn cái gì?”

“Con muốn ăn chocolate.” Thiệu Vinh trông mong nhìn hắn, bàn tay nhỏ bé bắt lấy góc áo hắn ra sức kéo, “Daddy mua cho con.”

Thiệu Trường Canh nói: “Không có tiền.”

“Tìm mẹ đòi tiền.” Thiệu Vinh không cam lòng kéo góc áo hắn.

“Mẹ con cũng không có tiền.” Thiệu Trường Canh đem tay bé kéo ra, nghiêm trang nói, “Trẻ con không thể ăn quá nhiều chocolate, nếu không mai mốt lớn lên sẽ bị bệnh tiểu đường.”

Thiệu Vinh nghi hoặc nói: “Bệnh tiểu đường. Đó là cái gì?”

Thiệu Trường Canh nghiêm túc nói: “Đó là một loại bệnh rất đáng sợ, nếu con bị bệnh này, chân sẽ biến thành màu đen, ngón tay cũng rụng hết.”

Thiệu Vinh vẻ mặt hoảng sợ, “Thật vậy sao?”

“Đương nhiên là thật.”

“Nhưng mà trước kia mẹ thường xuyên cho con ăn.”

“Mẹ con không phải bác sĩ dĩ nhiên không biết.” Thiệu Trường Canh dừng một chút, quay đầu nhìn bé, “Thiệu Vinh, bây giờ con nghe lời ai?”

Thiệu Vinh vội vàng bắt lấy tay hắn, “Con nghe lời ba.”

Thiệu Trường Canh hài lòng gật đầu, “Vậy ngoan ngoãn ăn com.”

“Đạ. Về sau con sẽ không ăn chocolate nữa.” Thiệu Vinh cúi đầu, tiếp tục ăn cái com hương vị kỳ quái trong chén, có vẻ rất sợ chân của mình sẽ lập tức biến thành màu đen.

Thiệu Trường Canh thấy bộ dáng bé từng miếng từng miếng cúi đầu nuốt com thập phần đáng yêu, nhin không được mỉm cười sờ sờ đầu của bé, khen ngợi: “Thật ngoan.”

Thiệu Vinh thật sự là một đứa trẻ ngoan.

Đoạn thời gian đó, Thiệu Trường Canh cực kì bận rộn. Hắn vẫn còn là bác sĩ thực tập, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, có đôi khi trực ban gặp được ca cấp cứu, cơ hồ cả một đêm đều phải ở trong bệnh viện, không có nhiều thời gian đi chăm sóc Thiệu Vinh, vậy nên hắn thuê bảo mẫu ở nhà chiều cổ con trai.

Khó được là, Tiểu Thiệu Vinh có vẻ rất nghe lời, ở cùng với bảo mẫu cũng không khóc không nháo, chính là mỗi ngày đều trông ngóng baba về nhà, mỗi lần Thiệu Trường Canh về nhà, nhóc con kia sẽ vô cùng cao hứng bỏ nhào vào trong ngực của hắn gọi ba ơi.

Thiệu Trường Canh tuy rằng không dữ, nhưng đối trẻ con cũng không đặc biệt thân thiết dịu dàng, càng sẽ không giống nhiều phụ huynh cả ngày cười tùm tùm chơi đùa cùng bé con. Hắn cảm thấy chỉ số thông minh của trẻ con quá thấp, trao đổi khó khăn, cho nên cũng không quá quan tâm Thiệu Vinh.

Nhưng kỳ quái là, nhóc con này tựa hồ thật thích dính hắn, hắn đi toilet muốn đi theo không nói, hắn muốn mở máy tính viết luận văn, Tiểu Thiệu Vinh cũng chui vào ngồi trong ngực của hắn, im lặng không quấy rối, chỉ mở một đôi mắt to tò mò nhìn chữ trên màn hình.

Bé hình như đang nghiên cứu mấy chữ này có cái gì vui không, nghiên cứu thật lâu sau cuối cùng chỉ vào một chữ “my” và một chữ “my” khác, vui vẻ nói với Thiệu Trường Canh: “Hai chữ này giống nhau!”

“.....”

Thiệu Trường Canh lần đầu tiên cảm thấy đau đầu.

Hắn rất muốn nói “Con thật ngây thơ”, nhưng lại cảm thấy nếu cùng trẻ con so đo. Minh mới càng ngây thơ.

Hắn từ nhỏ đã quen sống độc lập, ghét nhất là bị người dính, lúc trước chọn An Phi kết hôn giả cũng bởi vì An Phi là người phụ nữ lý trí và thông minh, hơn nữa cô cũng không sẽ có bất kỳ khúc mắc tình cảm nào với hắn, sau khi kết hôn cũng sẽ không can thiệp vào chuyện nhau, để lại không gian hoàn toàn độc lập cho hắn, hắn thích phương thức ở chung như vậy.

Nhưng Thiệu Vinh đứa bé này tuyệt không giống An Phi, bé thật sự là rất thích dính người, cơ hồ vừa nhìn thấy Thiệu Trường Canh sẽ lập tức nhào vào trong ngực của hắn. Đối với đứa bé ánh mắt ngọt ngào cười cong cong gọi mình ‘daddy’ này, hắn không hung dữ được, không đành lòng mắng bé càng không muốn đánh bé, cho nên chỉ có thể nhẫn nại bị bé dính.

Thời gian dần trôi, hắn thậm chí nghĩ đến một loại ý tưởng kỳ quái ——

Nếu nhóc con này là con ruột của mình, một tay mình đem đứa bé đáng yêu như thế nuôi lớn, dứt cho bé đồ ăn mình thích, mặc cho bé quần áo mình thuận mắt. So với làm xong một ca phẫu thuật khó. Cũng có cảm giác rất thành tựu nhỉ?

Vì thế, Thiệu Trường Canh lần đầu tiên trong đời mang theo tâm tình tò mò đi vào cửa hàng quần áo trẻ em.

London khi đó mùa đông rất lạnh, An Phi đi quá vội nên không có đem quần áo của Thiệu Vinh gửi lại đây. Thiệu Trường Canh cũng chẳng muốn đến nhà An Phi lấy, vì thế hắn quyết định tự mình đi mua.

Nhưng hắn hoàn toàn không có kinh nghiệm trong việc mua sắm quần áo trẻ em, bình thường quần áo hắn mặc đều cố định một vài nhãn hiệu, không có bất kỳ hiểu biết đối với thời trang trẻ em. Hắn tìm một cửa hàng bán quần áo trẻ em mà bạn bè giới thiệu sau đó lái xe đến, vừa bước vào cửa đã bị cảnh tượng đồ sộ trước mắt làm giật cả mình.

Thế giới năm màu sắc sỡ, trên quần áo in đầy các hình chó, mèo, gấu.

Thiệu Trường Canh càng thêm đau đầu.

Hắn ở trong cửa hàng quần áo trẻ em đi dạo một vòng, cố tìm trong đồng quần áo năm màu sắc sỡ kia những bộ đồ mà mình thuận mắt, rốt cuộc cuối cùng cũng chọn được một cái áo lông màu trắng tương đối đơn giản, lúc này mới hài lòng đi thanh toán.

Sau khi về nhà lập tức thay cho Thiệu Vinh, kết quả.

Áo quá lớn.

Tiểu Thiệu Vinh mặc áo lông lớn, cơ hồ có thể đem cả người đều bọc lại, giống như bị cái bao tải chụp vào. Bé mặc quần áo mới có vẻ rất cao hứng, ở trên giường lăn qua lăn lại vui cười không ngừng, cả người chôn trong áo lông giống hệt như một quả cầu tuyết tròn vo.

Thiệu Trường Canh một đầu đầy hắc tuyến, hắn cảm thấy kiên nhẫn của mình đang bị khảo nghiệm thật lớn.

An Phi đi chưa đến một tuần, Thiệu Trường Canh đột nhiên nhận được điện thoại của An Lạc, nói lễ tang của An Dương định vào chủ nhật, hi vọng hắn có thể mang Thiệu Vinh trở về tham dự.

Thiệu Trường Canh và An Phi là bạn đại học, chuyện An gia tuy rằng không biết nhiều lắm, nhưng cũng biết chuyện gia đình An gia vô cùng phức tạp. Hắn không muốn cùng An gia có quá nhiều quan hệ, càng không muốn tiếp xúc với An Lạc, vì thế liền lấy cớ bận công việc khéo léo cự tuyệt yêu cầu của người kia.

Không ngờ ngày tiếp theo An Phi lại gửi tin, nói rằng hi vọng hắn có thể mang Thiệu Vinh về nước một chuyến.

An Phi cho Thiệu Trường Canh một địa chỉ xa lạ, bảo hắn sau khi về nước trực tiếp tới đó tìm cô. Thiệu Trường Canh biết đó không phải là địa chỉ nhà An gia, An Phi cư nhiên hẹn hắn đến loại địa phương hẻo lánh như ngoại ô thành phố T gặp mặt, hiển nhiên ở An gia đã xảy ra chuyện gì rồi.

Thiệu Trường Canh ngày trước từng hứa với An Phi sẽ giúp cô trong khả năng của mình, vì vậy sau khi nhận được tin nhắn sau liền thay đổi chủ ý đặt vé máy bay ngày hôm sau.

Hắn và An Phi tuy không có tình cảm đặc biệt gì, nhưng chung quy cũng coi như là bạn bè.

Nguyên tắc xử sự của Thiệu Trường Canh là thế —— nếu là bạn bè, tôi sẽ hết lòng giúp đỡ bạn, nếu không phải, chuyện của bạn phiền tự mình xử lý.

Có lẽ vì làm bác sĩ ngoại khoa đã lâu, hắn đối với mọi vấn đề đều xử lý gọn gàng giống như làm giải phẫu, đương nhiên, người khác đánh giá thế nào hắn hoàn toàn không có hứng thú biết, hắn chỉ làm quyết định mình cảm thấy chính xác.

Thời điểm mang Thiệu Vinh về nước, vận vừa đúng là năm mới, không khí trong phố lớn ngõ nhỏ vô cùng sôi nổi, mặt tiền những cửa hàng ven đường đều treo những lời chúc mừng năm mới đỏ chót, thật sự là rất rất náo nhiệt.

Thiệu Trường Canh thuê xe đến địa chỉ mà An Phi nói, Thiệu Vinh vẫn mở to hai mắt nhìn ra bên ngoài, bé hiển nhiên đối với thành phố xa lạ này tràn ngập tò mò, cứ luôn miệng hỏi: “Daddy đây là cái gì?”, “Daddy đó là cái gì?”

Thiệu Trường Canh bị bé hỏi đến đau đầu, mặc kệ bé, nhưng tài xế taxi lại cảm thấy nhóc con này thật đáng yêu, vì thế kiên nhẫn giải thích tất cả những thứ mới mẻ cho bé. Thiệu Vinh cái hiểu cái không gật gù đầu, bàn tay nhỏ bé vẫn vịn vào cửa sổ, cặp mắt to liêu mạng nhìn ra bên ngoài, đối với tất cả những gì chưa từng thấy qua đều thật hiếu kỳ.

Địa chỉ An Phi cho là ở ngoại ô phía tây trên sườn núi thành phố T, sau khi tới mới phát hiện đó là một tòa biệt thự hình dạng độc đáo, cao khoảng hai tầng, xung quanh được tầng tầng lớp lớp cây xanh to lớn bao quanh, giống như lâu đài trong núi mà truyện cổ tích thường kể.

Nếu không có địa chỉ, sẽ không dễ gì tìm được chỗ này.

Lúc nhìn thấy An Phi, cô đang mặc một bộ đồ trắng ở nhà; người phụ nữ bình thường cá tính mạnh mẽ, dung mạo sắc sảo, lúc này mặc đồ như vậy thoát nhìn dịu dàng rất nhiều.

Thiệu Vinh thật lâu không gặp mẹ, thấy An Phi liền cao hứng bỏ nhào đến.

“Mẹ!”

An Phi đem con ôm lấy, hôn lên trán bé, “Tiểu Vinh có nhớ mẹ không?”

Thiệu Vinh ngoan ngoãn gật đầu: “Dạ nhớ.”

An Phi cười cười, từ ngăn kéo lấy ra đồ chơi đưa cho bé, dịu dàng dụ dỗ nói: “Mẹ có chút việc, Tiểu Vinh tự mình chơi trước được không?”

Thiệu Vinh nghe lời gật đầu: “Dạ.”

An Phi dẫn Thiệu Vinh đi vào phòng ngủ bên cạnh, sau đó mới trở lại phòng khách rót một ly cà phê cho Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh nhìn thoáng qua kiến trúc căn nhà này, không gian hai tầng bố trí rất tinh xảo, rộng nhưng không trống, màu sắc đồ đạc cũng rất thống nhất, hiển nhiên đã được thiết kế một cách tỉ mỉ.

An Phi giống như nhìn ra nghi ngờ của hắn, cười cười nói: “Căn nhà này là mẹ để lại cho em.”

Thiệu Trường Canh biết mẹ An Phi là một kiến trúc sư nổi tiếng, nhưng vào lúc An Phi 10 tuổi thì bà đã chết vì bệnh ung thư vú. Nghe nói thời trẻ khi còn là kiến trúc sư, bà đã nhận được vô số phần thưởng, Thiệu Trường Canh ở trước bia mộ đã từng thấy qua di ảnh của bà.

“Căn nhà này chỉ có mình em biết, bởi vì nó là do mẹ em lên tìm người xây, tính dùng làm lễ vật tặng em sau khi kết hôn để nghỉ ngơi. Bà vốn định cho em một bất ngờ, thế nhưng nào biết căn nhà còn chưa xây xong, bà đã bị ung thư vú qua đời.” Lúc An Phi nói đến đoạn này, tâm trạng cũng rất bình tĩnh.

Thiệu Trường Canh hỏi: “Nếu vậy, em hẹn anh đến nơi bí mật này, có phải muốn nói bí mật không cho An Lạc biết?”

An Phi lắc đầu, “Em chỉ muốn nhờ anh giúp em một việc.”

“Nói đi.”

“Em muốn phiền anh tiếp tục giúp em chăm sóc Thiệu Vinh”, cô dừng một chút, “Có lẽ một tháng, hoặc là lâu nữa.”

Thiệu Trường Canh nhú nhú mày.

“Em biết anh không thích trẻ con, với lại hoàn cảnh bây giờ của anh cũng không có dư thời gian chăm sóc con.” Sắc mặt An Phi có chút tái nhợt, nhưng giọng điệu vẫn thập phần bình tĩnh, “Em có thể phải ở bệnh viện làm phẫu thuật.”

Thiệu Trường Canh nhìn cô, trầm mặc thật lâu sau mới thừ hỏi: “Là ung thư vú sao?”

An Phi gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Ung thư vú, u ác tính thường gặp nhất ở phụ nữ, thường được xưng là sát thủ số một của chị em. Nó ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng đến sức khỏe, thậm chí có thể gây nguy hiểm tính mạng, bệnh nhân bị ung thư vú thường do liên quan đến di truyền, mẹ An Phi chết vì ung thư vú, không nghĩ tới An Phi còn trẻ như vậy cũng đã bị loại bệnh này.

“Lúc nào xác định chẩn đoán?”

“Ngay mấy hôm trước.”

Nhìn sắc mặt An Phi tái nhợt, Thiệu Trường Canh thấp giọng an ủi: “Em không cần quá lo lắng, hiện giờ phương pháp trị ung thư vú rất tiên bộ, nhiều bệnh nhân làm xong phẫu thuật trị tận gốc vẫn sống rất tốt.”

“Cám ơn anh an ủi.” An Phi cười một cái, “Em không lo lắng cho mình, em chỉ lo cho Thiệu Vinh, con nó còn quá nhỏ.”

“.....” Thiệu Trường Canh trầm mặc.

“Em biết anh không thích trẻ con, Thiệu Vinh bây giờ đi theo anh cũng chỉ là tạm thời thôi. Nếu..... Em xảy ra chuyện ngoài ý muốn, em muốn anh giúp em đem con chuyển giao.”

Thiệu Trường Canh nhú mày, “Chuyển giao?”

Nói đến chỗ này, Tiểu Thiệu Vinh đột nhiên đẩy cửa chạy vào. Bé còn quá nhỏ, cái gì cũng không hiểu, lấy được đồ chơi mới rất vui vẻ chạy tới kéo tay An Phi cười không ngừng.

Thiệu Trường Canh nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn của đứa bé này, đột nhiên có chút không đành lòng.

Hắn không có khả năng mềm lòng đem Thiệu Vinh giữ bên người (nói hay lắm!), dù sao Thiệu Vinh cũng chẳng có quan hệ gì với hắn, hắn đối với An Phi xem như là đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, thật sự không có nghĩa vụ đi chăm sóc đứa con cô để lại.

——Đứa con ngay cả cha ruột cũng không biết là ai.

Thiệu Vinh đứa bé này từ khi ra đời đã bị xem là bug, kế tiếp nên xử lý như thế nào thật sự là vấn đề làm cho Thiệu Trường Canh đau đầu.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường nhằm chán

Mẹ Diệp: Tiểu Thiệu Vinh, nếu mẹ An ra đi, con muốn đi cô nhi viện chơi đùa với mấy bạn khác hay là theo Thiệu cha của con sống cùng nhau?

Tiểu Thiệu Vinh: Con muốn đi theo daddy!

Thiệu cha: Ngoan

N năm sau.....

Mẹ Diệp: Thiệu Vinh, nếu cho con cơ hội lựa chọn lần hai, con muốn đi cô nhi viện hay vẫn là đi theo Thiệu cha của con, chờ hắn đem con nuôi lớn.....
.. Rồi ăn sạch xương cốt cũng không thừa?

Thiệu Vinh: Nếu cho con cơ hội lựa chọn lần hai, con muốn cùng mẹ con đi chết.

Thiệu cha: Đừng, con muốn chết cũng phải chết cùng ba, ngay cả mộ địa ba cũng đã chuẩn bị xong rồi.

Thiệu Vinh:.....

An Lạc: Thiệu Trường Canh anh đừng cướp lời thoại của tôi!

An Dương: Người đã ở dưới mồ không còn áp lực a ^-^

An Lạc: Tội xuống dưới với anh anh cũng không áp lực sao?

An Dương: == áp lực thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Thiệu Trường Canh quyết định lưu lại trong nước một thời gian ngắn, chờ An Phi làm xong phẫu thuật mới quay về London.

Thiệu gia vốn là một gia đình y học, trong ngành y có giao thiệp rất nhiều. Thiệu Trường Canh rất nhanh đã liên lạc với một vị giáo sư nổi tiếng chuyên khoa ung thư vú nhờ ông mở cho An Phi, rồi mang cô đến bệnh viện làm xét nghiệm kiểm tra tỉ mỉ. Trong suốt quá trình, Thiệu Trường Canh luôn ở bên cạnh tận tình quan tâm.

Thiệu Trường Canh người này nhìn có vẻ lạnh lùng, nhưng ở thời khắc quan trọng đều có thể xuất hiện làm chỗ dựa vững chắc cho bạn. Được hấn giúp đỡ như vậy, tất cả những cảm xúc phản cảm của bạn sẽ hoàn toàn biến mất, ngược lại đối với hấn còn sinh lòng cảm kích.

Thủ đoạn thỏa đáng như vậy làm cho An Phi sợ hãi, cô sợ chính mình nhất thời xúc động làm ra quyết định sai lầm, cô thậm chí bắt đầu lo lắng có nên cùng hấn ly hôn sớm một chút hay không, để Thiệu Vinh tránh xa khỏi người đàn ông tâm cơ khó lường này.

Cô hiểu hấn, nhưng cũng không biết hấn.

An Phi bí mật phẫu thuật ở một bệnh viện tư nhân, tất cả đều là Thiệu Trường Canh ra mặt an bài, giấu điểm được cả An gia và cơ sở ngầm của Thiệu gia, ngay cả y tá và bác sĩ cũng đều là người quen của hấn.

Phẫu thuật trị tận gốc ung thư vú, cắt toàn bộ vú bên trái, nhân tiện nạo toàn bộ hạch bạch huyết* ở nách. Sau khi phẫu thuật xong, ngực An Phi bị bao một tầng băng gạc thật dày, nhìn qua hết như xác ướp. Bác sĩ đề nghị cô thuận tiện làm luôn phẫu thuật chỉnh hình, nhưng An Phi lại một mực từ chối. Tuy rằng bác sĩ nói đã phẫu thuật thành công, An Phi vẫn cảm thấy có dự cảm không tốt, ngoại hình đối với cô mà nói đã không còn là vấn đề quan trọng nữa.

*hạch bạch huyết hay còn gọi là hạch lympho, có ý nghĩa quan trọng trong việc chẩn đoán bệnh. Chúng nóng hoặc sưng lên trong những tình trạng khác nhau, từ nhẹ như viêm họng đến nguy hiểm như ung thư. Ở bệnh nhân ung thư, tình trạng của hạch bạch huyết đáng chú ý đến mức nó được dùng để xác định ung thư đang ở giai đoạn nào. Trong ung thư vú, nạo hạch bạch huyết vùng nách rất cần cho đánh giá tiên lượng.

Loại dự cảm này, cùng với dự cảm bất an vào cái đêm An Dương qua đời rất giống nhau.

Sau phẫu thuật ba ngày, An Phi xuất viện, Thiệu Trường Canh lập tức mua vé máy bay quay về London. Vốn dĩ An Phi tính nhờ hấn đem Thiệu Vinh về London chăm sóc, nhưng lúc ở sân bay cô lại đổi ý.

“Em nghĩ em sẽ ở với Thiệu Vinh, không thể cứ phiền anh chăm sóc con mãi, anh quay về Anh cũng sắp phải chuẩn bị luận văn tốt nghiệp rồi, sẽ rất bận rộn. . . .” An Phi nói ra những lời này trong lòng có chút không yên, dù sao Thiệu Trường Canh ghét nhất là những người lật lọng.

Không nghĩ tới hấn cư nhiên cũng chẳng để ý, thần nhiên nói, “Tùy em vậy.”

Hấn đối với đứa bé Thiệu Vinh này, cũng không có gì phải lưu luyến.

Đáng tiếc Thiệu Vinh lại thật sự đem hấn coi như ba, luyến tiếc hấn đi, ở sân bay lời kéo tay hấn không buông: “Baba, baba muốn đi đâu?”

Ở trong nước vài ngày, Thiệu Vinh đã đem xưng hô sửa lại, không còn kêu ‘daddy’ nữa, đổi lại gọi ‘baba’, bởi vì tiếng Trung vẫn chưa lưu loát nên lúc kêu ‘baba’ miệng giống như ngậm kẹo, khuôn mặt tròn tròn làm cho người ta liên tưởng đến bánh gạo nếp.

An Phi vội vàng kéo tay con trai về, nhẹ giọng dỗ bé: “Baba muốn đi mua đồ chơi cho con.”

Thiệu Vinh cái hiểu cái không gật đầu, “Là thành phố đồ chơi chỉ có người lớn mới có thể vào sao?”

Lý do lần trước Thiệu Trường Canh lừa bé, không ngờ bé vẫn còn nhớ rõ ràng như vậy.

Thiệu Trường Canh mỉm cười sờ sờ đầu bé nói: “Đúng rồi, Tiểu Vinh thật thông minh.”

Thiệu Vinh do dự trong chốc lát, bắt lấy tay hấn, trông mong nhìn hấn nói: “Con không cần đồ chơi.”

“Baba đừng đi được không.”

Thiệu Trường Canh khẽ nhú nhú mày.

“Ba ơi.”

Một đôi tay nhỏ bé lay lay góc áo, tựa hồ thật sự luyến tiếc hân, đôi mắt to ngập nước làm cho người ta có chút không đành lòng.

Thiệu Trường Canh nghĩ mãi cũng không hiểu, trên người hân chắc hẳn là không có cái khí chất dịu dàng thân thiết hấp dẫn trẻ con đi, vậy mà Thiệu Vinh lại thật sự rất là mê dính hân. Có lẽ Thiệu Vinh không quen biết nhiều người, ngoại trừ An Phi và hân ra.

Nhưng độ nhẫn nại của hân dù sao cũng có giới hạn, đứa bé này đã tạo ra khá nhiều phiền phức cho hân. Giống như lời An Phi nói, sau khi quay về London, hân phải chuẩn bị cho luận văn tốt nghiệp, thời gian tiếp theo nhất định sẽ bận tới tận mắt mũi, thật sự không có khả năng mang theo Thiệu Vinh tự cấp cho mình thêm phiền toái.

Thiệu Vinh còn đang nắm vạt áo hân không buông, vẻ mặt ủy khuất, “Baba.”

Thiệu Trường Canh bắt đắc dĩ, đành phải khẽ cười cười, nhẹ nhàng đẩy ra ngón tay đang liều mạng nắm góc áo mình của bé con, thấp giọng nói: “Mấy ngày nữa baba trở về nhìn con.”

Lúc này Thiệu Vinh mới cao hứng chút, nghiêm túc hỏi: “Thật sao?”

“Thật.”

“Vậy. Mấy ngày nữa là mấy ngày? Con chờ baba trở về.”

“.” Thiệu Trường Canh có chút đau đầu.

May là An Phi đúng lúc ra mặt giải vây, đem Thiệu Vinh bế lên, “Được rồi, Tiểu Vinh, ba con có rất nhiều việc quan trọng phải làm, có thời gian rảnh ba nhất định sẽ trở về thăm con.”

Thiệu Trường Canh cũng nói: “Tiểu Vinh nghe lời, đừng chọc ba giận.”

Thật lâu sau, Thiệu Vinh mới ngoan ngoãn gật gật đầu, lôi kéo tay Thiệu Trường Canh nói, “Baba nhất định phải trở về xem con.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười nheo nheo mắt bé con, “Ừ, biết rồi.”

Trong radio truyền đến tiếng nhắc nhở chuyến bay tới London bắt đầu kiểm vé, An Phi liền thức thò nói: “Anh mau vào đi, coi chừng lỡ máy bay”, tiếp theo lại sờ sờ đầu Thiệu Vinh, “Tiểu Vinh ngoan, nói hẹn gặp lại với baba đi.”

Thiệu Vinh nghe lời nói: “Baba hẹn gặp lại.”

Hẹn gặp lại cũng là hai năm sau.

Mùa đông hai năm sau, Thiệu Trường Canh về nước ăn tết âm lịch. Do chỉ có một tuần nghỉ đông nên hân sắp xếp thời gian vô cùng nhanh, đặt chuyến bay giữa trưa 30 tết, anh cả Thiệu Xương Bình đi sân bay đón hân, khi về nhà đã gần 9 giờ tối, tiết mục cuối năm đã diễn ra được gần một giờ, mọi người trong nhà đều đang chờ hân cùng ăn com tất niên, chuẩn bị sẵn một bàn rượu và thức ăn phong phú.

Mọi người cùng nhau vây quanh một cái bàn ăn com tất niên, rất có cảm giác ấm áp cùng nhau đón năm mới. Một mỗi suốt một năm, về đến nhà chợt cảm thấy thật thoải mái, Thiệu Trường Canh trên mặt cũng tươi cười nhiều hơn.

Com ăn được một nửa, em gái Thiệu Hân Du đột nhiên hỏi: “Anh, sao anh không mang chị hai trở về cùng qua năm a, còn có Tiểu Thiệu Vinh nữa, em còn chưa thấy qua nha. Chị ấy còn ở Anh sao? Trường chị hai không được nghỉ à?”

“.” Thiệu Trường Canh trầm mặc.

—— Hân thiếu chút nữa quên mất người phụ nữ và đứa trẻ kia.

Hân chưa từng có ý định mang An Phi về nhà mừng năm mới, bởi vì địa vị của người phụ nữ ấy trong lòng hân nhiều nhất chỉ xem như là bạn bè.

Tháng trước, An Phi ủy thác luật sư gửi đơn ly hôn, hân không chút do dự ký gửi về, hai người chính thức ly hôn, từ nay về sau hân cùng với hai mẹ con đó hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ.

Kế hoạch trước kia của hân chính là bốn năm sau ly hôn với An Phi rồi một mình về nước tập trung cho sự nghiệp; nay bốn năm đã hết, luận văn tốt nghiệp cũng đã chuẩn bị tốt, lúc này ly hôn thật sự là không thể tốt hơn.

Thiệu Hân Du hiển nhiên không rõ ràng quan hệ của anh hai và chị hai, cô không thấy anh hai nói lời nào lại tiếp tục hỏi: “Anh hai, anh có ảnh của Thiệu Vinh không? Em muốn xem bé lớn lên có giống anh không nha? Nghe mẹ nói đứa bé kia rất đáng yêu.”

“Không có.” Thiệu Trường Canh bình tĩnh cắt lời cô.

“A?” Thiệu Hân Du hiển nhiên có chút bất ngờ, nhìn qua thấy anh cả nháy mắt với mình đành phần nộ ngậm miệng lại, cúi đầu tiếp tục ăn com. Cô len lén

liếc trộm biểu tình của anh hai, trên mặt của hắn lại thủy chung không có chút gợn sóng.

Không biết vì sao, tiếp sau đó Thiệu Trường Canh luôn luôn cảm thấy trong lòng có chút không yên, tiệc tối vô cùng náo nhiệt xem thế nào cũng không vào. Hắn không khỏi nghĩ tới đứa bé kia, hai năm trước, bé con đứng ở sân bay nước mắt lưng tròng kéo góc áo hắn, dùng tiếng Trung không lưu loát ập a ập ứng nói: “Con không cần đồ chơi, baba đừng đi được không.”

“Baba nhất định phải trở về thăm con.”

Bé con từng kêu hắn là ba, hiện tại đã sắp 4 tuổi.

Buổi tối hơn mười giờ, Thiệu Hân Du bê một đồng pháo hoa ra ban công bắn. Thiệu Trường Canh bị cô làm cho đau cả đầu, liền đi phòng tắm ngâm nước nóng, sau đó về phòng ngủ ở lầu hai của mình.

Trên giường trải drap giường màu xám mà hắn thích, ngay cả rèm cửa sổ cũng là màu đó, bố trí như thế có thể giúp hắn càng thêm bình tĩnh.

Màn hình di động lóe lên, là tin nhắn chúc mừng năm mới của bạn bè trong và ngoài nước, bởi vì mạng điện thoại bị tắc, rất nhiều tin nhắn gửi từ 8 giờ mà 10 giờ mới nhận được. Thiệu Trường Canh viết một tin nhắn tượng trưng gửi lại cho từng người: “Chúc cậu năm mới vui vẻ”, sau đó lại nhanh chóng đảo qua các tin khác.

Trong đó bạn tốt Tô Thế Văn có gửi tới một tin: “Nghe nói cậu chuẩn bị về nước?”

Thiệu Trường Canh gửi lại: “Ừ, nếu không có gì bất ngờ thì sang năm trở về.”

Tô Thế Văn rất nhanh gửi lại một chữ: “Ồ.”

Thiệu Trường Canh cũng không để ý đến hắn nữa.

Không lâu sau, màn hình lại sáng lên, là tin nhắn của An Phi: “Bây giờ anh có thể nghe điện thoại được không?”

Thiệu Trường Canh cảm thấy có chút kỳ lạ, từ sau khi ly hôn cho tới bây giờ An Phi cũng chưa từng chủ động liên lạc với hắn. Người phụ nữ kia vừa thông minh lại hiểu chuyện, cũng không dấy dựa gì cả, lúc này lại đột nhiên liên lạc hắn là vì cái gì? Chẳng lẽ Thiệu Vinh lại nuốt chìa khóa nữa rồi?

Hắn nghi hoặc gọi lại, thấp giọng hỏi: “An Phi, có chuyện gì?”

An Phi sững sốt một chút mới nói: “Thật xin lỗi đã quấy rầy anh. . . . Là Tiểu Vinh, vừa rồi lúc dự tiệc tối có rất nhiều đứa bé chúc tết ba mẹ. Con nó vẫn luôn nhớ thương anh, cứ quần lấy em hỏi tại sao qua năm rồi mà anh cũng không trở về, em lừa con nói anh ở Anh bề bộn nhiều việc, con liền muốn gọi điện thoại chúc tết anh.”

“Chúc tết?” Thiệu Trường Canh nhú nhú mày, hắn nghĩ đứa bé kia chắc đã sớm quên mình rồi chứ, không nghĩ tới bé con kia tới bây giờ vẫn còn nhớ tới hắn, thậm chí còn đem lời hứa “Nhất định sẽ về thăm con” lúc trước tin là thật.

—— Trẻ con quả nhiên là ngu ngốc.

Nghĩ đến hình ảnh Thiệu Vinh dùng đôi tay nhỏ xíu gắt gao nắm chặt góc áo hắn không buông, ở sân bay lưu luyến chia tay nước mắt lưng tròng, da đầu Thiệu Trường Canh liền run lên. Nói sao đi nữa thì đó cũng chỉ là một đứa bé xa lạ không có quan hệ máu mủ, cho dù bé có đáng yêu thế nào, nhưng nếu cả ngày cứ quần lấy mình kêu ‘baba’. Cũng sẽ làm cho người ta không kiên nhẫn.

Nếu không phải được dạy dỗ tốt làm cho hắn giới khống chế cảm xúc, nói không chừng đã sớm nổi giận rồi.

—— Bé muốn tìm baba chúc tết thì liên quan gì đến hắn? Đúng là kì lạ!

Những lời này hắn cũng nhận lại, vẫn không thể nói ra miệng, dù sao gần sang năm mới, Thiệu Trường Canh cũng không định ằm ỉ trong điện thoại với An Phi, đành phải ngăn phiền muộn ở đáy lòng, giọng điệu bình thản nói: “Được rồi, em đưa điện thoại cho con đi.”

Điện thoại rất nhanh liền chuyển đến trong tay Thiệu Vinh, bên tai truyền tới một thanh âm ngọt ngào: “Baba! Là baba sao?”

. Chắc, màng nhĩ sắp vỡ luôn rồi, có cần phải hưng phấn như vậy không?

Thiệu Trường Canh nhu nhu huyết thái dương đang nhảy thình thịch, thấp giọng đáp lại: “Ừ, là ba.”

“Đúng là baba thật rồi!”

Đứa bé đã 4 tuổi, đọc nhận từng chữ so với trong trí nhớ của hắn đã rõ ràng hơn rất nhiều, thanh âm không còn mềm mại như kẹo giống trước đây, bây giờ nghe cao và thanh thúy hơn nhiều, thậm chí có thể liên tưởng đến bộ dáng bé vừa cười vừa nhảy nhót.

“Baba, chúc ba tết âm lịch vui vẻ!”

Thiệu Trường Canh bắt đầu dĩ, “Ừ, con cũng vậy.”

“Baba, ba bây giờ còn ở Anh sao? Bên kia có tiệc tối xem không?”

“Có, baba đang xem”

“Ồ!” Thiệu Vinh tựa hồ thật cao hứng, “Vậy ba ăn cơm tất niên chưa? Có ăn qua sủi cảo chưa?”

*Sủi cảo là món ăn dân gian ở Trung Quốc. Vào đêm 30 Tết, các gia đình Trung Quốc đều quây quần ăn bữa cơm đoàn tụ, và một món ăn không thể thiếu đó là sủi cảo. Vỏ sủi cảo được làm bằng bột mỳ. Nhân bánh thường là rau hẹ trộn thịt, tượng trưng cho sự sung túc, may mắn.

“Vừa ăn rồi.”

“A!” Thiệu Vinh dừng một chút, đột nhiên chuyển đề tài, thanh âm trở nên mềm nhũn: “Baba. Không thể trở về xem con sao?”

“.” Sao tự nhiên lại nhớ tới chủ đề làm cho người ta đau đầu này.

“Baba đã gần hai năm không trở về xem con.” Thanh âm Thiệu Vinh có chút ủy khuất, hình như sắp khóc luôn rồi, “Mẹ nói ba rất bận, lại không cho con gọi điện thoại cho ba. Con biết ba bề bộn nhiều việc, nhất định rất vất vả, nhưng là, nhưng là.”

“Con rất nhớ ba, ba ơi.”

“.”

“Baba có thời gian thì đến xem con. Được không?”

“.”

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc thật lâu làm cho Thiệu Vinh có chút sợ hãi, nhẹ giọng nói, “Baba có phải tức giận không?”

“Không có”, Thiệu Trường Canh trầm mặc một lát, “Ngày mai ba tới xem con.”

Thiệu Vinh hưng phấn kêu to: “Thật sao?”

“Ừ.”

“Tốt quá tốt quá!”

Tiểu Thiệu Vinh hình như kích động quá nên ném di động lên giường luôn rồi, bên tai Thiệu Trường Canh truyền đến một trận tạp âm khủng bố, sau mới truyền đến giọng An Phi, “Được rồi Tiểu Vinh, đừng phiền ba, ba buồn ngủ rồi.”

“Nha.” Thiệu Vinh ngoan ngoãn đem điện thoại đưa cho mẹ, An Phi cầm điện thoại đi đến ban công, lúc này mới hạ giọng nói: “Ngày mai anh có thật sự đến đây không?”

“Ừ, anh đang ở trong nước.” Ngờ kị Thiệu Trường Canh thật bình tĩnh, “Dù sao ngày mai cũng có thời gian, thuận tiện ghé thăm hai người một chút.”

“Cám ơn anh. Đứa bé này có chút bám người.”

Thiệu Trường Canh đáp: “Không có gì.”

Cúp điện thoại xong, Thiệu Trường Canh thậm chí không thể tin được mình đã làm ra một quyết định chẳng lý trí như thế.

Lần này về nước chỉ có một tuần nghỉ đông nên hắn sắp xếp thời gian tương đối gấp gáp, mừng 1 tết hôm nay vốn định cùng vài người bạn trong ban giám đốc bệnh viện gặp mặt; hắn sắp về nước vào bệnh viện An Bình nhậm chức, cho nên việc giao thiệp thiết lập quan hệ với những người này đương nhiên không thể thiếu.

Nhưng là, chỉ vì một cuộc điện thoại đơn giản như vậy, đã làm cho hắn mềm lòng.

Hắn không nghĩ tới đứa bé Thiệu Vinh kia vẫn còn tin tưởng như vậy, cư nhiên thật sự yên lặng chờ hắn hai năm.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Sáng mừng một, Thiệu Trường Canh lấy có hẹn gặp bạn học rời khỏi nhà.

Nếu đi thăm Thiệu Vinh, dù sao cũng phải mang chút quà tặng. Bé trai bốn tuổi thích loại đồ chơi nào nhỉ? Lúc đi ngang qua một cửa hàng đồ chơi, Thiệu Trường Canh thuận tiện ghé vào, trong đồng đồ chơi đủ loại chọn được một con gấu màu trắng. Con gấu kia nhìn đáng yêu vô cùng, xúc cảm khi sờ cũng rất tốt, mềm mượt, làm cho hắn không khỏi liên tưởng tới bộ dáng lúc trước Thiệu Vinh ở London mặc áo lông màu trắng.

Mua gấu xong vẫn cảm thấy chưa đủ, Thiệu Trường Canh thuận tay chọn luôn một hộp xếp gỗ, sau đó mới hài lòng rời đi, chạy xe đến chỗ An Phi. Dọc đường đi, hắn luôn nghĩ không biết nhóc con Thiệu Vinh kia hiện tại trông thế nào rồi, dù sao hai năm không gặp, trẻ con chắc đã lớn hơn nhiều lắm.

Dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng lúc thật sự nhìn thấy Thiệu Vinh vẫn làm cho Thiệu Trường Canh ngạc nhiên.

Thiệu Vinh không có nhào đầu vào trong ngực của hắn, ngược lại. . . . Không còn nhận ra hắn.

Đưa bé kia mở cửa, chỉ ngẩng đầu mở to mắt tò mò nhìn hắn từ trên xuống dưới hai lần, mới mở miệng hỏi: “Chú là ai?”

Chẳng biết tại sao, cảnh tượng gặp mặt xa lạ như vậy, làm cho Thiệu Trường Canh cảm thấy có chút mất mát.

Trước kia bé con đáng yêu vừa thấy đã bỏ nhào vào trong ngực của hắn, lúc này cư nhiên lại không nhận ra hắn. Trẻ con đúng là trẻ con, chỉ số thông minh và trí nhớ đều có hạn, “baba” mà bé vẫn nhớ thương có lẽ cũng không phải là Thiệu Trường Canh, mà chỉ là một khái niệm thân mật nào đó với bé mà thôi.

Thấy bé mở to hai mắt tò mò nhìn mình, bộ dáng còn thật đáng yêu, Thiệu Trường Canh nhịn không được cúi người nhẹ nhàng nheo nheo mắt bé, mỉm cười nói: “Con đoán thử xem.”

“Dạ”, Thiệu Vinh nghiêng đầu suy nghĩ thật lâu, sau đó mới không chắc chắn hỏi, “Là. . . . Là baba sao?”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Thật thông minh.”

Thiệu Vinh lập tức cao hứng trở lại, nhanh chóng mở cửa, vươn đôi tay nhỏ bé bỏ nhào vào trong lòng Thiệu Trường Canh, “Baba!”

Thiệu Trường Canh thuận thế đem bé bế lên, một bên đi vào trong phòng, một bên thấp giọng hỏi: “Nhớ ba không?”

Thiệu Vinh ngoan ngoãn gật đầu, động tác giống như gà con mổ thóc, thanh âm còn mang theo ủy khuất, “Nhớ”, tiếp theo lại bỏ thêm một câu, “Rất nhớ baba.”

“Ừ.” Thiệu Trường Canh mỉm cười, cảm giác mát mát vừa rồi trong nháy mắt cũng nhanh chóng biến mất. Có lẽ, hắn cũng không chán ghét trẻ con như trong tưởng tượng, nhất là nhóc con Thiệu Vinh này.

Lúc này nghe bé luôn miệng nói nhớ mình, hắn đột nhiên cảm thấy có loại cảm giác thỏa mãn kỳ lạ.

An Phi đang ở trong phòng khách xem tivi, nhìn thấy Thiệu Trường Canh bước vào, vội vàng đứng lên rót cà phê cho hắn, “Sao lại tới sớm như vậy?”

Thiệu Trường Canh nói: “Dù gì cũng rảnh, vậy nên muốn tới đây xem sớm một chút.”

Kỳ thật hắn cũng không phải nhàn rỗi, vì đến thăm nhóc con này mà hắn đã từ chối vài cuộc hẹn.

“Anh chắc chưa có ăn sáng hả? Em đi làm điểm tâm.”

Hiện tại mới 8 giờ rưỡi sáng.

Thiệu Trường Canh gật gù, “Tùy tiện làm một ít là tốt rồi, không cần phiền phức.”

“Ừ, em biết rồi.” An Phi xoay người đi vào phòng bếp.

Thiệu Vinh còn ở trong phòng khách, trông mong nhìn Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh cười cười: “Đúng rồi, ba có mang quà cho Tiểu Vinh.”

Nói xong liền lấy ra con gấu nhét vào trong lòng Thiệu Vinh, lúc này mới phát hiện con gấu kia cư nhiên cao hơn Thiệu Vinh nửa cái đầu. Thiệu Vinh ôm lấy con gấu kia, cả khuôn mặt đều chôn ở trong ngực gấu, không giống bé ôm gấu, ngược lại giống như gấu ôm bé.

Theo góc độ Thiệu Trường Canh nhìn sang, con gấu màu trắng kia hầu như đem cả người Tiểu Thiệu Vinh chặn lại. Tiểu Thiệu Vinh ôm gấu bông lớn như vậy, cơ hồ ngay cả đứng cũng không vững.

—— Lại mua quá lớn rồi sao?

Lần trước mua quần áo thì mua nhầm cỡ lớn như bao tải, lần này mua gấu cho bé cư nhiên cũng lớn hơn một số, Thiệu Trường Canh quả nhiên hoàn toàn không có kinh nghiệm mua đồ cho trẻ con. Bất quá, hình ảnh Thiệu Vinh vất vả ôm con gấu kia trông thật buồn cười, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đã bị gấu lớn đè đến thở không nổi.

May là Thiệu Vinh cũng không ngại gấu quá lớn, ngược lại thật cao hứng nhận được quà của ba ba, từ chỗ vai gấu thò cái đầu ra, cười nói: “Cám ơn baba!”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, vẫy vẫy tay, “Con lại đây.”

Thiệu Vinh đem gấu đặt lên sô pha, nghe lời chạy tới trước mặt Thiệu Trường Canh, “Baba?”

“Còn có quà khác cho con”, Thiệu Trường Canh mở ra hộp xếp gỗ đưa cho bé, “Thích không?”

Thiệu Vinh đưa hai tay cầm lấy hộp, nhìn những thanh gỗ màu sắc rực rỡ hình dạng khác nhau ở bên trong, vui vẻ nở nụ cười, “Con thích! Cám ơn ba!”

Thiệu Trường Canh mỉm cười sờ sờ đầu bé, “Ừ, ngoan.”

“Đúng rồi, baba ăn sáng chưa? Con có gói sủi cảo để trong tủ lạnh, đặc biệt dành riêng cho baba đó.”

Thiệu Trường Canh có chút kinh ngạc, “Tự tay con gói?”

Thiệu Vinh liếc mắt gật đầu, “Dạ.”

Tiếp theo bỏ chạy vào phòng bếp, rất nhanh liền bưng ra một cái đĩa.

“Cho baba ăn nè”, Thiệu Vinh thật chu đáo, ngay cả đũa cũng đưa tận tay cho Thiệu Trường Canh.

“.....” Thiệu Trường Canh có chút không biết nói gì.

Nói là sủi cảo, kỳ thật chỉ là đem da sủi cảo và nhân sủi cảo nhào thành hình dạng tròn tròn kỳ quái mà thôi.

Nhìn từng miếng tròn tròn trước mặt, dưới ánh mắt mong chờ của Thiệu Vinh, Thiệu Trường Canh đành phải duy trì biểu tình bình tĩnh, gắp lên một miếng “sủi cảo” bỏ vào trong miệng.

“.....” Hương vị bên trong không tệ lắm, dù sao cũng là An Phi làm nhân. Chỉ là da sủi cảo chưa nấu chín, cắn vào miệng có thể ngửi được mùi bột mì.

Thiệu Vinh trông mong nhìn chằm chằm Thiệu Trường Canh, “Baba, ăn ngon không?”

“..... Ăn ngon.”

“Vậy ăn thêm vài cái nữa đi!”

“.....”

Bắt đầu từ mừng một tết âm lịch kia, Thiệu Trường Canh tựa hồ đã chấp nhận Thiệu Vinh gọi hắn là “baba”, vào ngày lễ ngày tết đều gửi một ít quà cho Thiệu Vinh, nào là đồ chơi, quần áo, còn có truyện cổ tích mà trẻ con thích xem. Mỗi lần Thiệu Vinh nhận được quà đều đặc biệt vui sướng, trước tiên gọi điện thoại cảm ơn hắn. Dần dần, Thiệu Trường Canh thậm chí cũng quen với hình thức cha con ở chung đơn thuần như vậy.

Trước khi phát hiện mình không thích phụ nữ, hắn cũng từng nghĩ tới việc xây dựng một gia đình, sinh một đứa con đáng yêu biết nghe lời gọi hắn ‘baba’. Thiệu Vinh có thể nói là đã thỏa mãn một ước mong trong lòng hắn, hắn cảm thấy có một đứa “con trai” trên danh nghĩa như vậy kỳ thật cũng không tệ.

Đương nhiên, hắn tin tưởng mình cũng đã thỏa mãn giấc mơ “cha con” của Thiệu Vinh.

Đáp ứng nhu cầu của nhau, chỉ thế mà thôi.

Quan hệ cha con thân mật giảng co hai năm.

Sau đó mỗi lần nhớ lại, Thiệu Vinh đều cảm thấy ấu thơ hạnh phúc nhất của cậu cùng lắm chỉ đến thế này thôi. Trong khoảng thời gian hai năm từ 4 tuổi đến 6 tuổi, tổng cộng bảy trăm ba mươi ngày, một vạn bảy ngàn năm trăm hai mươi giờ, cậu vô ưu vô lo, cậu vui vẻ đơn thuần.

Mỗi ngày mẹ đều làm cơm cho cậu, baba cách một đoạn thời gian đều thường xuyên gọi điện thoại cho cậu hoặc gửi cho cậu rất nhiều quà. Cậu luôn nghĩ rằng bọn họ đều thương cậu, còn cậu là đứa trẻ hạnh phúc nhất thế giới.

Nếu có thể, cậu tình nguyện vĩnh viễn cũng không lớn lên.

Sau sinh nhật 6 tuổi, rất nhiều chuyện đã liên tiếp xảy ra.

An Phi trong một lần đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe thì phát hiện tế bào ung thư đã di căn, phạm vi di căn rất lớn làm cô không cách nào phẫu thuật được nữa, chỉ có thể nhận chữa bệnh bằng hóa trị. Vì tác dụng phụ của thuốc, sau vài đợt trị liệu An Phi nhanh chóng gầy đi, sắc mặt cũng dần dần trở nên tái nhợt, tóc càng ngày càng ít, cả người như già đi vài chục tuổi.

Thiệu Vinh nhiều lần thấy mẹ mình ngồi ở trước gương chải đầu, tóc đen từng búi từng búi lớn theo lược rơi xuống, giống như có thể đem cả da đầu đều chải xuống vậy. Nhìn đồng tóc đen ghé người kia, trong lòng Thiệu Vinh vô cùng sợ hãi, lại nhìn sắc mặt tái nhợt của mẹ, bé cũng không dám hỏi là có chuyện gì.

Ngày 10 tháng 12, mùa đông, trời đổ tuyết lớn.

Cửa sổ Thiệu Vinh không đóng kỹ, nửa đêm lạnh cóng tỉnh dậy, núp ở trong chăn lẩn qua lẩn lại cũng không ngủ được, đành phải xỏ dép lê chạy tới phòng ngủ bên cạnh tìm mẹ.

Lúc đẩy cửa ra, bé thấy mẹ nằm ở trên giường thật im lặng; bé giống như mọi khi chạy tới muốn chui vào trong chăn ngủ cùng mẹ, nhưng khi vén chăn lên, bé lại phát hiện thân thể mẹ cứng ngắt và lạnh như băng.

Không phải mềm mại ấm áp giống như trong trí nhớ, mà là cứng ngắt và lạnh như băng một cách đáng sợ.

Thiệu Vinh sợ hãi, vội vàng bắt lấy tay An Phi gọi: “Mẹ. . . .”

An Phi không có phản ứng nào.

Thiệu Vinh nhào qua ôm cô thật chặt, “Mẹ ơi đừng ngủ, mau tỉnh lại. . . .”

“Mẹ ơi.”

“Đừng không để ý tới con, con sợ lắm.”

“Mẹ.”

“Mẹ ơi tỉnh.”

“Mẹ ơi. . . .”

Mặc kệ bé dùng sức lay tay An Phi thế nào, An Phi thủy chung vẫn không đáp lại.

Thiệu Vinh ngơ ngác ngồi ở bên giường nhìn khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy của An Phi, nghĩ đây nhất định là con ác mộng đáng sợ nhất trong cuộc đời mình.

Tối hôm đó, Thiệu Vinh ngồi suốt một đêm ở bên giường An Phi.

Bé cố chấp nghĩ, ác mộng đến lúc hừng đông sẽ hết, chỉ cần tỉnh mộng, mẹ sẽ lại dịu dàng mỉm cười với bé như bình thường, sờ sờ đầu bé nói: “Tiểu Vinh thích ăn cái gì, mẹ làm cho con ăn”, sau đó sẽ vào phòng bếp làm trứng ốp lết và sữa mà bé thích ăn nhất.

Chỉ cần tỉnh mộng, tất cả mọi thứ đều sẽ trở lại như cũ.

Bé ngồi ở bên giường, đầu chôn thật sâu chôn trong gối, nghe đồng hồ trên tường tích tắc từng giây từng phút trôi qua, nghe tiếng tim đập của mình rõ ràng trong căn phòng yên lặng như phản mộ.

Phía đông trời dần dần sáng lên, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, chiếu vào trên khuôn mặt tái nhợt của An Phi.

Trời đã sáng, thế nhưng con ác mộng kia vẫn còn tiếp tục.

An Phi, vẫn không tỉnh lại.

Thẳng đến lúc đồng hồ báo thức vang lên, Thiệu Vinh mới nghĩ đến việc gọi điện thoại cho baba cầu cứu, bé vội vội vàng vàng lục trong túi của mẹ tìm đi động, ấn số điện thoại của Thiệu Trường Canh, bên kia chỉ vang lên tiếng tí tí chờ đợi.

Thiệu Vinh nghĩ, baba nhất định là bận rộn nhiều việc mới không nhận điện thoại của mình, chờ ba xong việc, nhất định sẽ nhận. Mang theo niềm tin như vậy, bé cố chấp ấn một lần lại một lần, nhưng thủy chung vẫn không có người nhận.

Sau đó, lúc 9 giờ báo mẫu phát hiện đứa bé ngồi ở bên giường gọi điện thoại, còn người mẹ thì đã sớm đoạn khí.

Thi thể người phụ nữ nằm trên giường sớm đã cứng ngắt lạnh như băng, đứa bé ngồi ở bên giường mặt đầy nước mắt nhưng không có khóc thành tiếng, chỉ cúi đầu cố chấp ấn một dãy số điện thoại, nước mắt giọt lớn giọt lớn nhỏ xuống điện thoại di động làm bắn cả màn hình, thậm chí không thấy rõ trên

đó hiển thị tên ai.

Thế nhưng dãy số kia bé lại ẩn thuần thực vô cùng, hiển nhiên đã sớm khắc trong tâm khảm.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Vào rạng sáng mùa đông, gió lạnh thấu xương, tuyết lớn đổ liên tục mấy ngày, giống như muốn rút luôn một tia ấm áp cuối cùng của thành phố. Cửa hàng quán ăn đã sớm đóng cửa, trên đường cái vắng ngắt nhìn không thấy một bóng người, xe cộ như bị truy đuổi mà phóng thật nhanh, toàn bộ thành phố đều bao trùm trong bóng đêm lạnh như băng.

Rạng sáng 4 giờ 20 phút, trong phòng cấp cứu của bệnh viện, bác sĩ trẻ tuổi Tô Duy đang ở trong phòng trực ban sửa lại ghi chép của bệnh nhân hôm nay. Viết xong quá trình chữa bệnh, vừa nhấp một ngụm cà phê nóng để nâng cao tinh thần, đột nhiên nghe được tiếng radio truyền đến vô cùng rõ ràng trên đỉnh đầu.

“Bác sĩ trực ban, mời ra xe. Bác sĩ trực ban, mời ra xe.”

Tiếng gọi dồn dập sau hai câu liền ngừng lại, hiển nhiên đã có người gọi đường dây nóng cấp cứu 120. Tô Duy nhũn nhũn mày, đi đến chỗ sư muội trực ban gần đó nói: “Anh ra ngoài xe, em ở lại trông, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh.”

“Đã biết, Tô sư huynh.”

Tô Duy gật gật đầu, lúc này mới xoay người đi tới bãi đỗ xe.

Xe cứu thương rất nhanh liền lái đến địa điểm chỉ định.

Làm người khác ngạc nhiên chính là, địa điểm gọi cấp cứu là một biệt thự nhỏ hình dạng độc đáo. Tòa nhà xây ở bên sườn núi, xung quanh được bao bọc bởi cây cối cao lớn, nhìn từ xa chỉ có thể nhìn thấy nóc nhà nho nhỏ, giống như một tòa thành bị ngăn cách ở trong truyện cổ tích.

—— Ai lại xây nhà ở chỗ này vậy?

Vùng ngoại thành ít người lui tới, thoát nhìn có vài phần trong lành nhưng cũng rất lạnh lẽo và hiu quạnh.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, kiểm tra lại địa chỉ một lần, sau khi xác nhận không có nhầm lẫn mới ấn chuông cửa.

Người mở cửa là một cô gái trẻ tuổi, bộ dáng độ khoảng hai mươi, cột tóc đuôi ngựa, vẻ mặt vô cùng kích động, sau khi nhìn thấy người tới mới nhẹ nhàng thở ra, vội vàng mở cửa thúc giục: “Rốt cuộc mọi người cũng tới rồi. Mau, mau đi nhìn bé ấy một chút.”

Tô Duy mang theo hộ sĩ cùng cô gái vào nhà, lúc bước đến phòng ngủ, chỉ thấy một đứa bé nằm trên giường.

Đứa bé kia bộ dáng rất xinh đẹp, lông mi thật dài, mũi cao, môi hơi cong, khuôn mặt đáng yêu lập tức có thể xúc động lòng người.

“Bé ấy ngã xuống từ trên giường, tôi gọi thế nào cũng không tỉnh, có phải là bị ngã hỏng rồi không?” Cô gái trẻ tuổi khẩn trương nắm chặt góc áo, “Bác sĩ, bé sao rồi? Không bị gì chứ?”

Tô Duy cầm đèn pin và bông vải qua bước tới cẩn thận kiểm tra. Đồng tử phản xạ bình thường, không có bất kỳ hiện tượng tổn thương màng não, đầu cũng không có dấu hiệu ngã xuất huyết, không giống như não bị va chạm dẫn đến xuất huyết gây hôn mê.

Kỳ quái chính là làn da bé phi thường nóng, cầm lấy nhiệt kế kiểm tra, Tô Duy luôn luôn bình tĩnh cũng không khỏi giật mình —— nhiệt độ cơ thể đứa bé này cư nhiên lên đến bốn mươi độ.

Ngã một cái cũng không thể ngã đến sốt cao như vậy, nhất định là có nguyên nhân khác; mà trẻ con phát sốt, nguyên nhân thông thường là do nhiễm trùng.

“Mấy ngày nay bé có nói không thoải mái ở chỗ nào không?” Tô Duy một bên kiểm tra một bên hỏi.

Cô gái ngăn người, “Không có nghe bé nói không thoải mái, cũng không có phát sốt.” Nói tới đây cô đột nhiên nhớ tới cái gì, “Đúng rồi, lúc trước bé có làm phẫu thuật, nhưng chắc không liên quan đến chuyện này đâu, đã qua gần một tuần rồi.”

Sắc mặt Tô Duy trầm xuống, xốc lên quần áo đứa bé, vừa nhìn quả nhiên thấy dưới bụng bị dán một miếng băng gạc thật dày. Xé mở băng gạc, chỉ thấy miệng vết thương dữ tợn, làn da chung quanh bầm tím không chịu nổi, bên cạnh còn sót lại vết máu và nung dịch trộn lẫn làm người ta nhìn thấy rợn cả

người.

Cô gái nhìn miệng vết thương đáng sợ kia sau một lúc lâu cũng không nói nên lời, ngay cả y tá đi cùng Tô Duy cũng có chút không đành lòng phải nhìn sang chỗ khác.

Cái này hiển nhiên là sau khi phẫu thuật bị biến chứng gây nhiễm trùng nghiêm trọng, một phần do người nhà không để ý, hơn nữa miệng vết thương lại bị băng gạc che, một phần do bản thân đứa bé cũng không biết, cho nên mới kéo dài đến một tuần như vậy.

Nhìn khuôn mặt gầy yếu của bé con, Tô Duy nhìn không được vô cùng đau lòng, quay đầu lại hỏi: “Vết thương của cháu bé thế này cô cũng không quan tâm à? Cô chăm sóc bé kiểu gì vậy?”

Cô gái ấp úng nói: “Đứa bé này không thích nói chuyện với người khác, tôi cũng không hiểu bé ấy lắm”

Tô Duy kinh ngạc hỏi: “Cô không phải là người nhà cháu bé?”

Cô gái giật mình, “Tôi là bảo mẫu, thời gian trước mới đến chăm sóc bé ấy.”

“Vậy ba mẹ cháu bé đâu?”

“Bé. . . . Mẹ bé mấy hôm trước vừa qua đời, ba còn ở nước ngoài, đến giờ vẫn chưa liên lạc được.”

Tô Duy trầm mặc một lát mới mở miệng nói: “Về bệnh viện rồi nói sau.”

Lúc trở lại bệnh viện đăng ký giấy tờ, Tô Duy mới biết đứa bé này tên Thiệu Vinh, vừa qua sinh nhật sáu tuổi, một tuần trước do viêm ruột thừa cấp tính đã làm phẫu thuật ở bệnh viện, lúc ấy ba cháu bé cũng không ở trong nước.

Tô Duy có chút tức giận, hận không thể lập tức đem ba bé gọi tới mắng một trận, đáng tiếc bảo mẫu gọi điện thoại quốc tế đường dài vẫn gọi không được, Tô Duy không có biện pháp, đành phải đưa Tiểu Thiệu Vinh vào phòng trị liệu xử lý miệng vết thương trước.

Vết thương bị nhiễm trùng nhất định phải sát trùng sạch sẽ, chờ không chế được tình trạng lây nhiễm mới khâu lại một lần nữa. Mặc dù biết đứa bé này hôn mê không có cảm giác, nhưng khi cắt chỉ, nhìn miệng vết thương huyết nhục mơ hồ, Tô Duy vẫn nhìn không được cảm thấy lo lắng.

Tô Duy đau lòng đứa bé này, an bài một cái giường ở hành lang cho bé, sợ bé bị cảm lại đắp thêm một cái chăn. Lúc xử lý xong mọi việc, đồng hồ báo thức đã sắp chỉ bảy giờ sáng.

Bầu trời phía đông hơi lộ ra một chút ánh sáng, chiếu vào trên nền tuyết trắng, toàn bộ thành phố giống như vừa mới tỉnh dậy sau một giấc ngủ say, dần dần hiện ra một chút sức sống.

Tô Duy đứng trước cửa sổ một lúc lâu, quay đầu lại thì phát hiện đứa bé kia đã tỉnh, đang mở cặp mắt to tròn tò mò nhìn chung quanh.

Đôi mắt của bé rất đẹp, con ngươi trong suốt hắc bạch phân minh, sáng trong như có một tầng nước, ánh mắt hồn nhiên chỉ trẻ con mới có.

Nghe được tiếng bước chân, bé liền ngoái đầu lại nhìn Tô Duy, có vẻ rất ngạc nhiên không biết người này là ai.

Tô Duy nhìn không được cười cười, nhẹ giọng nói: “Chú là bác sĩ, tới kiểm tra nhiệt độ cơ thể của con.”

“Nha”, Thiệu Vinh cái hiểu cái không gật đầu, phối hợp để Tô Duy đem nhiệt kế kẹp dưới nách bé. Yên lặng thật lâu sau, bé đột nhiên nói, “Ba con . . . cũng là bác sĩ.”

Tô Duy kinh ngạc nói: “Thật sao?”

Thiệu Vinh chân thành gật gật đầu, “Thật đó, không lừa chú đâu.”

Tô Duy cảm thấy đứa bé này thật thú vị, tiếp tục hỏi: “Ba con làm bác sĩ ở đâu?”

Thiệu Vinh thành thật trả lời: “Ở nước ngoài.”

“Nước nào?”

“Nước Anh”, bé dừng một chút, “Có phải cách nơi này rất xa không?”

Tô Duy gật đầu: “Vô cùng xa.”

“Con không thể ngồi xe đi tìm ba sao?”

Tô Duy đưa tay sờ sờ đầu bé, “Không thể, quá xa.”

Nghe câu trả lời như thế, Thiệu Vinh tựa hồ có chút khổ sở, gục đầu xuống suy nghĩ một lát mới nói: “Không sao, tết hàng năm ba đều trở về. Con

tìm không thấy ba, ba một ngày nào đó cũng sẽ trở lại.”

Tô Duy không nói gì.

Y nghĩ, đứa bé này nhất định rất yêu ba của mình, cái loại yêu này, thậm chí gần như là sùng bái rồi.

Tám giờ sáng họp giao ban xong, Tô Duy cởi áo blouse trắng bước ra khỏi khoa cấp cứu, tiện tay mua cái bánh, định chen lên xe buýt trên đường về nhà giải quyết luôn bữa sáng.

Ngoài cửa ánh mặt trời sáng đến chói mắt, trên đường phố hiển nhiên náo nhiệt hơn rất nhiều so với mấy ngày đầy tuyết trước. Tô Duy nghiêng đầu nhìn trạm xe buýt, dư quang khóe mắt lại nhìn đến đứa bé ở góc hành lang sáng sủa kia.

Đứa bé kia đang ngồi ở trên giường cúi đầu bấm điện thoại, không khóc không nháo, tuyệt không giống mấy đứa trẻ con cùng tuổi hay quậy phá.

Nghĩ đến mẹ bé vừa mới qua đời, ba lại không ở bên cạnh, Tô Duy không nhịn được lại cảm thấy đau lòng.

Từ khi làm bác sĩ ngoại khoa nhi, Tô Duy đã gặp qua rất nhiều trẻ con. Có một bé đáng thương nhất, mới hai tuổi vì mắc bệnh tim mà bị cha mẹ vứt bỏ trước cửa bệnh viện, đông lạnh mà chết.

Tô Thế Văn thường nói, làm bác sĩ, gặp nhiều chuyện như vậy sau này cũng sẽ cảm thấy bình thường.

Nhưng Tô Duy không thể giống cái dạng bình tĩnh và vô tình kia, có lẽ khác nhau ở chỗ, Tô Thế Văn đối mặt là người chết, còn Tô Duy lại đối mặt với người sống.

—— Tô Thế Văn là pháp y.

Lúc Tô Duy về đến nhà, Tô Thế Văn đang đứng trước gương to đeo cà-vạt, hiển nhiên là chuẩn bị đi làm. Hắn nhìn Tô Duy trong gương thân nhiên liếc mắt một cái, “Tan ca rồi?”, vẻ mặt không chút thay đổi giống như đang nói chuyện với thi thể.

“Ừ”, Tô Duy khẽ cười cười, do thức đêm mà mắt của y có chút sưng, lúc cười mắt sẽ nheo lại hệt như con mèo lười buồn ngủ.

Tô Thế Văn theo dõi y, nhìn một hồi mới thấp giọng nói: “Tối qua anh lại thức suốt đêm?”

Tô Duy bị hắn nhìn đến có chút không được tự nhiên, đưa tay sờ sờ tóc, “Đúng vậy, nửa đêm có ca cấp cứu, một đứa bé 6 tuổi sau khi phẫu thuật bị nhiễm trùng phát sốt, anh giúp bé rửa sạch miệng vết thương, đổi thuốc, dặn dò, bận đến tận sáng. . . .”

Tô Thế Văn nhìn gương gật gật đầu, trầm mặc một hồi, xoay người lại đối mặt với y, “Nói tiếp đi.”

Bị hắn nhìn thấu thật sự khiến Tô Duy có chút quẫn bách, y cúi đầu suy nghĩ một chút, mới tiếp tục nói: “Mẹ đứa bé kia vừa qua đời không lâu, ba bé nghe nói đang ở Anh làm bác sĩ, trong nhà cũng không còn người thân chăm sóc, chỉ có một bảo mẫu ở lại chiếu cố, rất tội nghiệp.”

Tô Thế Văn nhướn nhướn mày, “Vậy nên?”

“Không phải em ở Anh du học hai năm sao? Ở bên kia quen bạn chắc cũng nhiều nhi, có thể giúp hỏi thăm ba bé một chút được không?” Thấy Tô Thế Văn nhếch môi không nói lời nào, Tô Duy lại bổ sung, “Đứa bé nhỏ như vậy không có người chăm sóc là không được, nếu ba bé xảy ra chuyện hoặc không cần bé, anh muốn giúp bé tìm một cô nhi viện điều kiện tốt chút.”

Không biết đôi phương đang nghĩ gì, Tô Duy cuối cùng chỉ cười trừ, nói: “Nhờ em đấy.”

“Đứa bé kia tên là gì?” Tô Thế Văn hỏi.

“Tên Thiệu Vinh.”

“Thiệu Vinh?” Tô Thế Văn nhú mày, “Xác định tên Thiệu Vinh?”

“Đúng vậy”, Tô Duy có chút nghi hoặc, “Tên này có vấn đề gì sao?”

“Viện trưởng bệnh viện các anh tên là Thiệu An Quốc, con của ông ta Thiệu Trường Canh hiện đang ở Anh làm bác sĩ”, Tô Thế Văn nói xong liền xoay người ra cửa đôi giây, nghĩ đến trình độ “ngốc” ở phương diện khác của Tô Duy, phỏng chừng nửa phút nữa mới nhìn ra được sự liên hệ trong đó.

Quả nhiên, nửa phút đồng hồ sau, Tô Duy mới bừng tỉnh đại ngộ: “Ý của em là, Thiệu Vinh là con riêng của Thiệu Trường Canh?”

Tô Thế Văn dừng bước, “Thiệu Trường Canh có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, lúc đi học ở Anh cả ngày bận rộn xoay tới xoay lui, không có thời gian làm ra con riêng vô lí như vậy.”

Bị giọng điệu nghiêm khắc của hắn dọa, Tô Duy giải thích: “Anh không có ý nghi ngờ nhân phẩm của hắn, anh biết các em là bạn tốt, thật có lỗi.”

Tô Thế Văn nghiêng đầu nhìn y một cái, “Làm bác sĩ với năng lực tư duy logic của anh mà vẫn chưa cho nhằm thuốc, thật sự là kỳ tích.”

“” Tô Duy bị những lời này làm cho nghẹn đờ bùng cả mặt, muốn mở miệng phản ứng thì Tô Thế Văn đã xoay người rời đi, chỉ để lại một bóng lưng hờ hững.

Em trai pháp y này, cả ngày kiểm tra thi thể, đi theo cảnh sát phá các vụ án trinh thám, suy nghĩ hiển nhiên vô cùng linh hoạt, mắng người cũng khiến cho người ta không phản bác được. Nhưng là Cũng không cần mắng ác như vậy chứ?

Tô Duy có chút buồn bực, đứng tại chỗ run vài giây, chợt nghe điện thoại di động trong túi vang lên, vừa lấy ra liền thấy là tin nhắn của Tô Thế Văn, bên trong có một dãy số cùng với năm chữ “điện thoại Thiệu Trường Canh”.

Thật là. Giúp đỡ người khác mà cũng gọn gàng lưu loát như vậy, cứ như đang ghi chép giải phẫu thi thể ấy, một chữ thừa cũng không chịu nói.

Tô Duy bắt đầu dī thờ dài, tự mình ấn vào dãy số.

Điện thoại rất nhanh liền thông qua, bên tai truyền tới một thanh âm đàn ông trẻ tuổi: “Xin chào, xin hỏi ai vậy?”

Thanh âm đối phương vô cùng dễ nghe, trầm thấp, ôn nhu, thái độ cũng tương đối lễ phép.

Trước kia y thường nghe Tô Thế Văn nhắc tới người bạn lợi hại này của hắn, cũng nghe các đồng nghiệp trong bệnh viện ‘tám’ về người thần bí sắp thừa kế chức viện trưởng này, hôm nay thật ra là lần đầu tiên trực tiếp đối thoại với hắn. Tâm tình Tô Duy có chút phức tạp, cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Chào anh, xin hỏi anh có phải là ba của Thiệu Vinh, Thiệu Trường Canh tiên sinh không?”

“Đúng vậy. Có chuyện gì?”

“Tôi là Tô Duy, bác sĩ khám bệnh của Thiệu Vinh, sau khi cháu bé phẫu thuật bị nhiễm trùng nghiêm trọng, phát sốt phải vào bệnh viện An Bình cấp cứu, hi vọng anh có thể nhanh chóng đến bệnh viện một chuyến.”

“Sau phẫu thuật bị nhiễm trùng?” Thiệu Trường Canh dừng lại một chút, “Phẫu thuật gì?”

Không có một chút khăn trương khi cha mẹ nghe tin con bị bệnh, giọng điệu của người đàn ông này bình tĩnh hơi quá đáng.

Tô Duy đành phải đơn giản thuật lại bệnh tình: “Một tuần trước bé có làm phẫu thuật viêm ruột thừa cấp tính, miệng vết thương bị nhiễm trùng, do không phát hiện đúng lúc mà bệnh tình chuyển nặng, trước mắt thăm dịch rất nghiêm trọng.”

Thiệu Trường Canh trầm mặc, “Mẹ bé đâu?”

Tô Duy sững sốt, “. Qua đời rồi.”

Thiệu Trường Canh hiển nhiên ở ngoài tình huống, thậm chí vợ qua đời cũng không biết.

Bất quá hắn rất nhanh bình tĩnh lại, thấp giọng nói: “Thật có lỗi, thời gian trước di động rớt hỏng, đôi số vẫn chưa nói cho người nhà trong nước, vậy nên rất nhiều chuyện tôi cũng không rõ ràng.”

“A, không, không có gì”, Tuy rằng trong lòng Tô Duy vì Tiểu Thiệu Vinh đáng thương mà cảm thấy bất công, nhưng khi nghe thanh âm bình tĩnh dịu dàng của hắn giải thích, Tô Duy phát hiện mình cư nhiên cũng dần dần mềm lòng, thậm chí cảm thấy người đàn ông này kỳ thật cũng không có lỗi.

“Tình huống hiện tại của Thiệu Vinh thế nào?”

“Nhiệt độ cơ thể đã giảm xuống, nhưng do vẫn chưa xác định được vi khuẩn gây bệnh nên tạm thời đang cẩn thận điều trị, cũng không có sử dụng thuốc kháng sinh.”

Thiệu Trường Canh trầm mặc một lát, “Có thể nhờ anh giúp tôi một việc không?”

“Được, mời nói.”

“Là thế này, anh gọi điện thoại cho bệnh viện, bảo bọn họ lập tức lấy vi khuẩn ở vết thương đưa đến phòng thí nghiệm vi sinh vật, tôi sẽ mau chóng đặt vé máy bay về nước”, dừng một chút, “Chờ lúc tôi đến bệnh viện, tôi hi vọng con tôi có thể lập tức nhận được trị liệu hữu hiệu nhất.”

“Cám ơn anh, bác sĩ Tô.”

Điện thoại cúp.

Tô Duy nghe tiếng tút tút bên tai run run một hồi lâu, cảm thấy giọng nói của người tên Thiệu Trường Canh này vừa bình tĩnh vừa thể hiện một cố cường thể không cho cự tuyệt, hành động quyết đoán, tác phong làm việc rõ ràng, cùng em trai Tô Thế Văn thập phần tương tự.

Có lẽ, người cha mà Thiệu Vinh luôn chờ đợi, thật sự có đủ năng lực cho bé bảo hộ tốt nhất.

Chương 8

Lần đầu tiên, Thiệu Trường Canh cảm nhận được cái gì gọi là “lo lắng”.

Đứa bé Thiệu Vinh kia tuy rằng không phải con ruột của hắn, nhưng ở chung bấy lâu cũng có cảm tình, nhất là Thiệu Vinh còn đáng yêu như vậy, lại đặc biệt thích hắn, cả ngày nhớ thương hắn baba này, thường xuyên gọi điện thoại đến hỏi thăm baba gần đây có bận việc gì không, khi nào thì trở về.

—— Quan tâm nhiều như vậy, ngay cả người thân của hắn còn chưa có qua.

Mấy năm nay vẫn độc lai độc vãng chuyên chú cho sự nghiệp, mỗi ngày đi sớm về trễ ngâm mình trong bệnh viện, cuộc sống của Thiệu Trường Canh chỉ xoay quanh bệnh nhân, thuốc, giải phẫu, thuật ngữ y học; mỗi ngày hắn tự hỏi nhiều nhất cũng là các loại ca bệnh và phương pháp điều trị.

Cuộc sống phong phú nhưng cô độc như vậy sớm đã thành thói quen, đột nhiên có người quan tâm ngược lại làm cho hắn cảm thấy rất mới mẻ.

Cái loại cảm giác được người nhớ nhưng cũng không tệ.

Mỗi lần nghe được thanh âm tình nghẹn của bé con trong điện thoại, Thiệu Trường Canh đều cảm thấy trong lòng thật ấm áp; nhất là sau một ngày bận rộn trở về nhà cùng Tiểu Thiệu Vinh tán gẫu mấy câu, chọc ghẹo bé, nghe bé ở đầu bên kia điện thoại cao hứng cười ra tiếng, Thiệu Trường Canh liền cảm thấy tâm tình của mình trở nên vô cùng vui vẻ. Cái loại vui vẻ này, so với khi chữa trị thành công bệnh nhân còn tuyệt hơn nhiều.

Thiệu Trường Canh thỉnh thoảng cũng nghĩ, nếu Thiệu Vinh là con trai ruột của mình, hắn nhất định sẽ rất vui lòng làm một người cha tốt. Đáng tiếc trong cơ thể Thiệu Vinh lại không có chảy dòng máu của hắn, hiện tại thân mật cỡ nào so ra vẫn kém cha con ruột máu mủ.

Thế nên hắn vẫn ôm ý nghĩ “dù sao cũng không có tổn thất, vậy tạm thời cứ làm baba của bé đi”, dù gì mẹ ruột An Phi của bé vẫn còn, nói không chừng ngày nào đó cô sẽ tìm được ba dượng cho Thiệu Vinh, thậm chí sau này có khi ba ruột của Thiệu Vinh xuất hiện, đến lúc đó vị “baba giả” là hắn sẽ mỉm cười rút lui.

Nhưng mà bây giờ. An Phi qua đời.

Như vậy, ba ruột của Thiệu Vinh mãi mãi vẫn là bí ẩn.

Chỉ cần hắn không nói, Thiệu Vinh sẽ không biết.

Chỉ cần hắn không nói, Thiệu Vinh sẽ tiếp tục ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn, về mặt sùng bái gọi hắn baba.

Có Thiệu Vinh ở bên cạnh, sau này về nước cha mẹ cũng sẽ không vội vã buộc hắn tìm phụ nữ kết hôn, càng không buộc hắn sinh con.

—— Đây thật sự là chuyện vẹn cả đôi đường.

Thiệu Trường Canh khẽ cười cười, cảm thấy mình đã làm ra một quyết định vô cùng đúng đắn, quyết định này so với việc sửa chữa nhóm máu O của Thiệu Vinh còn quan trọng hơn rất nhiều.

Tin nhắn của Tô Thế Văn đúng 8 giờ gửi tới, giờ giấc cực kì chính xác một phút cũng không kém, làm pháp y nhiều năm nên làm chuyện gì hắn cũng đều cẩn thận tỉ mỉ, nói tốt một chút là nghiêm túc cẩn thận, nói khó nghe chút là bệnh thần kinh.

Tin nhắn chỉ có một hàng chữ: “Nghe điện thoại được không?”

Vì không muốn quấy rầy người khác, trước khi gọi điện thoại hắn đều gửi một tin nhắn hỏi “nghe điện thoại được không”, bị Thiệu Trường Canh gọi là “diễn trò”.

Thiệu Trường Canh nhìn xong màn “diễn trò” của hắn, thuận tay ấn gọi lại hỏi: “Thế Văn, có chuyện gì?”

Thanh âm lạnh như băng của Tô Thế Văn xuyên qua điện thoại truyền đến: “Con của cậu ở bệnh viện, nghe nói bệnh tình thật nghiêm trọng, bị nhiễm trùng phổi, ho đến tê tâm liệt phế.”

Thiệu Trường Canh dừng một chút, “Đây là nghe anh cậu nói?”

“Ừ”, Tô Thế Văn thật bất đắc dĩ, “Từ sáng tới giờ, chủ đề anh ấy đàm luận với tôi ở nhà, trong mười câu hết chín câu là về con trai Thiệu Vinh của cậu. Cái tên Thiệu Vinh này đã tấy não tôi nghiêm trọng, bây giờ chỉ cần anh ấy vừa mở miệng, tôi liền phản xạ có điều kiện cho là anh ấy muốn nói hai chữ

—— Thiệu Vinh.”

Thiệu Trường Canh nhin cười, giả bộ nghiêm túc nói: “Nga, anh ta rất quan tâm đến bệnh nhân của mình, đây là biểu hiện của một bác sĩ chuyên nghiệp, có vấn đề gì sao?”

Tô Thế Văn trầm mặc một lát, giảm thấp thanh âm nói: “Anh ta thật sự rất rất thích Thiệu Vinh, Thiệu Vinh ho khan vài cái anh ta liền đau lòng muốn chết. Nếu không phải người cha như cậu còn khoẻ mạnh, tôi thấy anh ta chắc đã đem Thiệu Vinh ôm về nhà tự nuôi rồi. Cả ngày ở bên tai phải nghe lặp đi lặp lại một cái tên. Tôi sẽ điên. Cậu hiểu chưa? Baba của Thiệu Vinh?”

“Ồ, hiểu được”, Thiệu Trường Canh cười cười, “Yên tâm, baba của Thiệu Vinh sẽ lập tức trở về cứu cậu. Nhân tiện, còn muốn nhờ cậu giúp một việc.”

“Giúp chuyện gì?”

“Gặp mặt nói sau.”

Sau khi cúp điện thoại, Thiệu Trường Canh lập tức đặt vé máy bay về nước.

Trên đường đến sân bay, hần nhin không được nghĩ, đây có lẽ là quyết định có chút điên khùng, nhất định sẽ làm cho cái tang bằng Tô Thế Văn kia bắt ngờ.

Bất quá, Thiệu Trường Canh một không do dự, hai không hối hận.

Đàn ông thuộc chòm sao Sư Tử thường quen với việc nắm trong tay tất cả, lại quên mất, thứ khó nắm trong tay nhất chính là con người.

Người sẽ hành động, người sẽ tự hỏi, người sẽ có tình cảm, mặc kệ người hiện tại chỉ có sáu tuổi, nhưng một ngày nào đó, con người sẽ lớn lên.

Lúc Thiệu Trường Canh đến bệnh viện, Thiệu Vinh đã được chuyển sang phòng ICU.

*ICU = Intensive-care Unit.

Phòng săn sóc đặc biệt hoặc phòng săn sóc tích cực. Ở các bệnh viện lớn, nhiều người thường gọi khoa Hồi sức tích cực – Chống độc, bằng cụm từ tiếng Anh hàm ý thân thiện “I see you” (ICU). Bệnh nhân nằm tại ICU đều là những ca thập tử nhất sinh.

Cách cửa sổ thủy tinh thấy đứa bé kia nằm trên giường bệnh, thân thể nghiêng một bên cuộn thành một đoàn, bàn tay nhỏ bé ấn ngực dùng sức ho khan, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, đôi mắt vốn dĩ to tròn vì bệnh nặng mà phủ một tầng hơi nước.

Thiệu Trường Canh cảm thấy thật đau lòng.

Nhất là khi nghe từ miệng bảo mẫu nói lúc mẹ bé qua đời, bé vẫn ngồi ở trong phòng cả một đêm, loại cảm giác đau xót trong lòng hần lại không ngừng tăng lên.

Vội vàng xử lý xong thủ tục, Thiệu Trường Canh đẩy cửa ra, bước vào phòng bệnh nhìn con.

Thiệu Vinh vĩnh viễn cũng không thể quên, vào một buổi sáng mùa đông năm sáu tuổi, cậu đang ngồi trên giường ở bệnh viện mờ mịt nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, bên tai đột nhiên vang lên những tiếng bước chân quen thuộc.

Người đàn ông thân hình cao lớn chậm chậm đi đến trước mặt cậu, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, mỉm cười nói: “Baba tới chậm. Thiệu Vinh, thật xin lỗi.”

—— Người đó đang nói “Thật xin lỗi” sao?

Thiệu Vinh ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, bé thậm chí có chút không thể tin được, baba mà mình nhớ mong một tháng, baba mà mình gọi điện thoại mãi không được, cứ như vậy đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình.

Bé còn tưởng rằng, baba. Đã không cần mình nữa.

Nghĩ vậy, Thiệu Vinh liền cảm thấy vô cùng ủy khuất, nhìn khuôn mặt quen thuộc của Thiệu Trường Canh, bé nhin không được dúi đầu vào lồng ngực của hần, hai tay ôm chặt lấy hần, nghẹn ngào nói: “Baba. Baba đã đến rồi.”

Thiệu Vinh bởi vì kích động mà chỉ biết lặp đi lặp lại hai chữ “baba”.

Ngực áo lông rất nhanh đã bị nước mắt của bé con thấm ướt.

Thiệu Trường Canh nhìn đứa bé rúc vào trong ngực của mình khóc mà đau lòng muốn chết, nhin không được vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt đầu của bé, ôn nhu nói: “Đừng sợ, Thiệu Vinh, có ba ở đây.”

“Ồ ô.”

Thiệu Vinh một bụng ỳ khuất sau khi nhìn thấy Thiệu Trường Canh thì bùng nổ toàn bộ, nước mắt giống như nước sông chảy không ngừng, cả khuôn mặt đều bị nước mắt làm ướt, khóc đến vô cùng khổ sở.

Thiệu Trường Canh một bên dùng ngón cái nhẹ lau sạch nước mắt trên mặt bé, một bên thấp giọng dỗ dành, “Tốt rồi, đừng khóc, về sau có ba ở đây, nhất định sẽ không để cho con chịu một chút ỳ khuất nào nữa.”

—— Về sau có ba ở đây, nhất định sẽ không để cho con chịu một chút ỳ khuất nào nữa.

Có lẽ vì bộ dạng đứa bé kia đầy nước mắt khơi dậy tâm bảo hộ trong lòng Thiệu Trường Canh, cho nên hắn mới mở miệng hứa “sẽ không để cho con chịu một chút ỳ khuất nào nữa” như vậy. Thiệu Vinh hiển nhiên bị lời hứa của hắn đã động, rốt cuộc dần dần ngừng khóc, có điều đôi tay nhỏ bé vẫn ôm chặt baba không chịu buông, sợ rằng nếu mình buông tay, người trước mặt sẽ biến mất.

Thiệu Trường Canh cảm thấy đứa bé rúc trong ngực của mình hết như một con thú nhỏ bị chủ nhân vớt bỏ.

Tuy rằng không thích việc thân cận với người khác như vậy —— nhất là người này còn đem nước mắt nước mũi toàn bộ bôi lên quần áo hắn —— nhưng giờ phút này, kỳ tích là hắn không có đẩy ra người trong lòng.

Có lẽ sự đồng cảm như cò đại đã lan tràn đến mình rồi? Hắn nghĩ.

Lúc Tô Duy đến kiểm tra phòng thì nhìn thấy một màn ấm áp như vậy.

Đứa bé vẫn nhớ thương baba mình, rốt cuộc chờ đến lúc baba của mình đến, cảm xúc bị đè nén lâu nay toàn bộ vỡ òa, kim lòng không được bỏ nhào vào trong lòng baba khóc đến rối tinh rối mù; mà ba bé cũng chỉ cười ôn hòa, mặc bé đem nước mắt nước mũi đầy đầy lên quần áo sạch sẽ chính tề của mình.

Tô Duy đứng ở cửa ngõ ngạc nhiên thật lâu.

Y có chút không dám tin người trước mặt mình chính là Thiệu Trường Canh. Ít nhất, theo như em trai Tô Thế Văn hình dung và lời đồn đãi y nghe được bấy lâu nay, vị nhị thiếu gia họ Thiệu này là loại người vừa lý trí vừa lạnh nhạt. Nếu là trước đó, y hoàn toàn tưởng tượng không ra hình ảnh Thiệu Trường Canh “phụ tính đại phát” ôm con trai dịu dàng dỗ dành thế này.

Nhưng hôm nay Tô Duy tận mắt thấy rồi, cho nên y có chút chần chờ đứng ở cửa nườì giây, sau lại bước ra ngoài nhìn số phòng để tránh mình đi nhầm; xác nhận đúng phòng xong y mới quay trở vào, khẽ ho khan một tiếng cắt ngang hai cha con đang ôm nhau.

Tiếng ho khan đột ngột hiển nhiên làm cho Thiệu Trường Canh không hài lòng, lúc quay đầu lại ánh mắt có chút sắc bén.

“Ách, kiểm tra phòng. . . .” Tô Duy lúng túng nói.

Thiệu Trường Canh gật gật đầu, đem Thiệu Vinh từ trong lòng ngực mình kéo ra, để bé con nằm ngay ngắn trên giường, thấp giọng nói: “Ngoan, bác sĩ tới xem con”, tiếp theo lại duỗi ngón trỏ sờ mũi bé, “Khóc nữa người ta cười bây giờ.”

“Dạ”, Thiệu Vinh gật gật đầu, nhanh chóng lau sạch nước mắt, hướng Tô Duy cười nói, “Chú bác sĩ sớm!”

Tô Duy cũng hướng bé mỉm cười, “Thiệu Vinh sớm.”

Dựa theo quy định của bệnh viện, lúc bác sĩ kiểm tra phòng người nhà đều phải ra ngoài, nhưng Thiệu Trường Canh dù sao cũng là người học y, có khi còn là ông chủ tương lai của bệnh viện này, hơn nữa nằm trên giường bệnh lại là con trai bảo bối của hắn. . . . Cho nên Tô Duy do dự một chút nhưng cũng không có đuổi hắn đi, chỉ trực tiếp đi lên trước lấy ra ống nghe bệnh cẩn thận kiểm tra tình trạng thân thể của Thiệu Vinh.

Chờ Tô Duy kiểm tra xong, Thiệu Trường Canh mới chủ động đi tới, mỉm cười vươn tay: “Xin chào, bác sĩ Tô.”

Tô Duy đưa tay nắm tay hắn, “Xin chào, Thiệu tiên sinh.”

Thiệu Trường Canh thu tay lại, không nói lời vô nghĩa nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề, “Lúc trước chuyện vi khuẩn tôi nhờ nuôi cấy có kết quả chưa?”

Tô Duy nói: “Có rồi, đã xác định được vi khuẩn gây bệnh.”

Thiệu Trường Canh gật gật đầu, “Vậy hôm nay có thể điều chỉnh phương pháp điều trị rồi, tôi hi vọng con tôi có thể mau chóng khỏe lại.”

“Ừm, chờ chủ nhiệm kiểm tra phòng xong sẽ sửa đổi theo lời dặn của bác sĩ.”

“Vậy tốt”, Thiệu Trường Canh dừng một chút, quay đầu nhìn Thiệu Vinh một cái, “Nghe Thế Văn nói mấy ngày nay con tôi ở bệnh viện ít nhiều cũng nhờ anh chiếu cố, cảm ơn anh.”

Tô Duy ngượng ngùng gãi đầu, “Nên mà.”

Thiệu Trường Canh cười cười, cúi đầu nhìn nhìn đồng hồ, “Lát nữa chủ nhiệm các anh tới kiểm tra phòng, tôi ở lại đây cũng không tiện, đi trước. Nếu Thiệu Vinh có chuyện gì, anh cứ gọi điện thoại cho tôi.”

“Ừ, được.”

Thiệu Vinh nghe thấy baba phải đi, vội vàng lo lắng giữ chặt tay hắn, “Baba.”

Thiệu Trường Canh quay đầu nhìn bé một cái, thấp giọng nói: “Bây giờ baba có việc phải làm, buổi chiều ba trở lại thăm con, được không?”

“Baba.”

“Nghe lời.”

“Dạ”, Thiệu Vinh gật gật đầu, buông tay hắn ra.

Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng cười, sờ sờ đầu Thiệu Vinh nói: “Tiểu Vinh ngoan.”

Thiệu Trường Canh thật sự có việc phải làm, hắn cần phải xử lý hậu sự của An Phi.

Theo hiểu biết hắn với An Phi, người phụ nữ thông minh như vậy không có khả năng đột nhiên chết còn bỏ lại một mình Thiệu Vinh thế này, cô lúc nào bình tĩnh cơ trí, lúc phát hiện khối u di căn có lẽ đã tìm xong đường lui cho Thiệu Vinh.

Thế nhưng, Thiệu Vinh hiện tại bệnh nặng nằm trong bệnh viện, “đường lui” kia sao vẫn chưa xuất hiện?

Thiệu Trường Canh đang muốn quay về biệt thự ở vùng ngoại thành của An Phi xem xét, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, bên tai truyền tới một thanh âm trầm thấp lạnh lẽo —— giống như có rắn độc bò trong tai —— An Phi trước kia thường hình dung như vậy.

“Anh rồ, à không, hắn nên gọi anh là. Thiệu tiên sinh chứ nhỉ, đã lâu không gặp, anh khỏe không?”

Thiệu Trường Canh nhíu nhíu mày, vẫn duy trì phong độ nói: “An Lạc, tìm tôi có việc gì?”

“Là thế này, thời gian trước tôi đi Châu Âu bàn chuyện làm ăn, hôm qua vừa trở về mới biết tin chị tôi đã qua đời, nghe nói khối u di căn đến não đột nhiên vỡ rồi gây xuất huyết bên trong, thật khiến cho người ta bất ngờ.”

Thiệu Trường Canh cắt ngang lời hắn, “Có chuyện gì thì nói thẳng đi.”

“Chị tôi lúc còn sống từng nói qua với tôi, nếu chị ấy đi rồi, Tiểu Vinh sẽ do tôi chăm sóc. Dù sao Tiểu Vinh cũng là con cháu của An gia, lấy điều kiện An gia của chúng tôi, cháu chắc chắn sẽ không chịu khổ, cho nên tôi muốn mau chóng đem cháu đón về chiếu cố thật tốt.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Tôi là ba của Thiệu Vinh. Chuyện chăm sóc bé, hình như còn chưa tới phiên cậu đi?”

An Lạc ra vẻ kinh ngạc, “Tôi tưởng rằng anh không cần cháu chứ.”

Thiệu Trường Canh cười nói: “Sao lại có chuyện đó, Thiệu Vinh chính là con trai độc nhất của tôi, nếu đổi lại là cậu, cậu có không cần con mình. . . . Rồi đem nó ném cho người cậu tính tình kì quái của nó không?”

Không đợi “người cậu tính tình kì quái” đáp trả, Thiệu Trường Canh đã tắt điện thoại.

Năm đó lúc An Phi vội vàng xuất ngoại thì đã có bầu, cha ruột của Thiệu Vinh là ai đến nay vẫn còn là một bí ẩn. Bác cả An Dương của Thiệu Vinh đột ngột chết ngoài ý muốn, ông ngoại bệnh nặng nằm liệt giường gần như đã thành người thực vật; hoàn cảnh An gia phức tạp như vậy, căn bản không phải là nơi thích hợp để Thiệu Vinh trưởng thành. Hơn nữa, An Lạc người này tính tình khó nắm bắt lại còn hi nộ vô thường, tuy hắn sẽ không tàn nhẫn đến mức thương tổn một đứa bé, nhưng nếu đem Thiệu Vinh giao cho hắn, không biết hắn sẽ đem Thiệu Vinh đào tạo thành cái dạng tâm lý biến thái nào nữa.

Thế nên, vì một tương lai lành mạnh cả thể xác lẫn tinh thần của Thiệu Vinh. Thiệu Trường Canh quyết định đem Thiệu Vinh đón về Thiệu gia, tự mình nuôi nấng.

Có lẽ, bắt đầu từ khi đó, hắn đã nảy sinh một loại dục vọng độc chiếm mãnh liệt đối với Thiệu Vinh. Đó là đứa con trai mà hắn nhận định, người mà hắn đã nhận định, tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào vấy bẩn.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Vào 5 giờ chiều, Thiệu Trường Canh trực tiếp đi trung tâm giám định pháp y tìm Tô Thế Văn. Lúc tới lầu 11 thì bị thanh chắn điện tử chặn ngoài cửa, Thiệu Trường Canh đành phải gọi điện thoại cho Tô Thế Văn, đầu dây bên kia vang lên vài tiếng tút liên có người tiếp, một thanh âm nữ thanh thúy truyền đến, “Xin chào, tôi là đồng nghiệp của bác sĩ Tô, anh tìm anh ấy có chuyện gì không?”

Thiệu Trường Canh nói: “Tôi là bạn cậu ấy, bây giờ cậu ấy có thời gian không?”

“Bác sĩ Tô đang ở trong phòng giải phẫu, xin anh trước tiên chờ ở văn phòng, phòng làm việc của bác sĩ ở lầu 11 phòng số 7 phía đông.”

“Được.”

Thiệu Trường Canh xoay người đi đến phòng làm việc của Tô Thế Văn, trong văn phòng chỉ trang trí một màu trắng, một hạt bụi cũng không có; nếu có người lưu lại một cọng tóc, rất có thể sẽ trở thành vật chứng suy luận của hắn, những người thích sạch sẽ quả nhiên thật đáng sợ.

Trong phòng có một cô gái đang cúi đầu sắp xếp lại tư liệu, nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu lên, giật mình, đột nhiên lộ ra nụ cười quý dị: “Là anh à? Trở về lúc nào thế?”

Thiệu Trường Canh sững sốt một chút, nhận ra đối phương rồi mới bình tĩnh nói: “Đã lâu không gặp, Lâm Đồng.”

Hắn đối với bất kì ai cũng luôn rất lễ phép, chẳng sợ đối phương đang vùng vẫy nắm thịt heo, nhưng Lâm Đồng người phụ nữ này so với nắm thịt heo còn đáng sợ hơn. Phụ nữ học pháp y, có thể vừa nhìn thi thể tử vong thể thâm huyết nhục mơ hồ vừa mặt không đổi sắc ăn cơm.

Đại học năm nhất, trong một buổi vũ hội hóa trang nào đó, Lâm Đồng đối Thiệu Trường Canh đã nhất kiến chung tình, từ đó về sau bắt đầu truy cùng đuổi tận. Thiệu Trường Canh vẫn bất vi sở động, hắn cự tuyệt Lâm Đồng với lí do: “Tôi là bác sĩ, cô là pháp y, hai người chúng ta ở cùng một chỗ không có tương lai.”

Bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục

Nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu

Lâm Đồng nói: “Không thể nào, đều là bác sĩ mới càng có nhiều tiếng nói chung.”

Thiệu Trường Canh nói: “Tôi không hy vọng lúc nào cũng phải đàm luận ca bệnh.”

Lâm Đồng nói: “Không thành vấn đề, em trên thông thiên văn dưới rành địa lý anh muốn thảo luận triết học cũng còn được.”

Thiệu Trường Canh nói: “Vấn đề mấu chốt nhất là chúng ta không hợp nhau.”

Lâm Đồng nói: “Chuyện nhỏ, cảm tình có thể từ từ bồi dưỡng.”

Thiệu Trường Canh nói: “Ý của tôi là, tính hướng không hợp.”

Lâm Đồng há to miệng: “A?”

Thiệu Trường Canh ngẩng đầu nhìn cô, trên mặt tươi cười nói: “Thật xin lỗi, tôi chỉ thích đàn ông.” dứt lời liền xoay người rời đi, lưu lại một bóng lưng tiêu sái.

Về sau, tin tức Thiệu Trường Canh mang An Phi ra nước ngoài học gây chấn động một thời, lúc đó Lâm Đồng mới biết được mình bị lừa. Cô nhất thời cảm thấy chỉ số thông minh của mình đã bị vũ nhục nghiêm trọng, bởi vậy liền gửi mail cho Thiệu Trường Canh mắng hắn đê tiện, nhìn ba cái dấu chấm than bày tỏ cảm xúc kịch liệt của cô nàng, Thiệu Trường Canh thậm chí lo lắng đầu kia nhất thời xúc động sẽ bay sang Anh bầm hắn thành thịt vụn.

Sau đó hai người cũng mất liên lạc, chỉ là lý do kinh điển mà Thiệu Trường Canh dùng để cự tuyệt Lâm Đồng đã được lưu truyền rộng rãi khắp đại học y, rất nhiều đồng học nam đã lấy đó làm gương. Vì thế, khi các nữ sinh nghe đối phương lấy lý do “tôi thích đàn ông” để cự tuyệt đều có thể bình tĩnh đáp “không sao đâu, em đi chuyển giới được mà.”

Lúc này gặp lại Lâm Đồng, về mặt cô nhìn hắn vẫn còn chút tức giận.

Thiệu Trường Canh cảm giác mình thật sự vô tội, một người chính trực như hắn sao lại đi lừa gạt nữ sinh thích mình chứ? Hắn rõ ràng tôn trọng đối phương mới nói thật a. Nếu hắn không cự tuyệt cô thì làm sao cô có thể tìm một nửa thật sự của mình?

Nhưng Lâm Đồng hiển nhiên không nghĩ như vậy, mặt lạnh liếc mắt trừng hắn một cái, “Thiệu tiên sinh, anh cứ ở đây từ từ chờ đi.”

Lâm Đồng giẫm giày cao gót nhanh chóng rời đi, một li nước cũng không rót cho hắn.

Thiệu Trường Canh nhún nhún vai, đành phải tự mình đứng dậy rót li nước, một bên uống một bên ngồi ở sofa chờ Tô Thế Văn.

Chờ được một chút, hần tùy tiện cầm khung ảnh trên bàn làm việc xem thử, phát hiện trong ảnh là Tô Duy lúc còn học đại học nhiều năm về trước, anh ta đang nhìn vào ống kính cười đến sáng lạn, động tác đưa tay gãi đầu có chút ngớ ngẩn.

—— Tên luyến huynh cực kì nghiêm trọng này cứ nhiên đem ảnh chụp anh mình đặt trên bàn làm việc.

—— Hay là với hần, tấm hình này có thể kích thích thần kinh giao cảm?

Chờ thật lâu sau, Tô Thế Văn vẫn không thấy bóng dáng. Thiệu Trường Canh nghĩ nghĩ, nhất định là Lâm Đồng không có nói với Tô Thế Văn chuyện hần đã ghé qua.

Ai, phụ nữ trả thù thật nhảm chán, rõ ràng hần làm đúng mà.

Khoảng chừng một giờ trôi qua, Tô Thế Văn giải phẫu xong thi thể mới xuất hiện ở văn phòng, chậm chậm đi đến trước mặt Thiệu Trường Canh, mặt không đổi sắc nói: “Không được tùy tiện đụng vào đồ của người khác.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Với tôi mà nói, cậu không phải là người khác.”

Hai tay Tô Thế Văn vẫn khoanh trước ngực, trầm mặc nhìn hần.

“Không cần dùng cái loại ánh mắt này nhìn tôi, tôi sẽ cho rằng cậu đang giải phẫu nội tạng của tôi đấy,” Thiệu Trường Canh đem khung hình trả lại cho hần, lại chỉ chỉ người trong tấm ảnh, “Anh trai cậu nhìn rất dễ mến, ít ra cũng dễ mến hơn cậu.”

Tô Thế Văn nhướn mày, “Cậu tới bao lâu rồi?”

“Một giờ.”

“Ồ?” Dừng một chút, “Sao không ai báo cho tôi biết?”

Thiệu Trường Canh bắt đầu kể, “Tôi gặp phải Lâm Đồng.”

Tô Thế Văn hiểu rõ gật đầu, “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì?”

Thiệu Trường Canh nghiêm mặt nói: “Hôm kia trong điện thoại tôi đã đề cập qua, có một việc cần cậu giúp.”

“Giúp việc gì?”

“Giúp tôi và con trai làm một chút xét nghiệm quan hệ huyết thống.”

“Mời nói mục đích thật sự của cậu.”

“Làm xét nghiệm xong cậu sẽ biết.”

Tô Thế Văn nhìn hần một cái, nhún nhún vai tỏ vẻ đồng ý.

Thiệu Trường Canh từ trong túi lấy ra hai ống nghiệm vô khuẩn đưa cho Tô Thế Văn: “Hai cái này theo thứ tự là tóc của tôi và Thiệu Vinh.”

—— Tiểu Thiệu Vinh dĩ nhiên không biết, ba bé cứ nhiên thừa lúc bé nhào vào trong lòng hần khóc đã vụng trộm nhổ vài cọng tóc của bé.

Tô Thế Văn nói: “Thiệu Vinh gặp phải cái loại baba như cậu thật sự là không hay ho.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Sao lại thế, bé rất thương tôi.”

Tô Thế Văn không để ý đến hần, cầm ống nghiệm vào phòng thí nghiệm làm xét nghiệm.

Lúc này đã qua thời gian tan tầm, nơi này cũng không có người ngoài. Tô Thế Văn đem tóc Thiệu Vinh để vào dụng cụ tiến hành phân tích; áo blouse trắng, đèn huỳnh quang ở trên đầu, kính mắt viền bạc tạo thành một hình ảnh hoàn hảo thống nhất; Tô Thế Văn đang tập trung làm việc luôn trung ra một vẻ mặt băng sơn không chút thay đổi, nếu không phải hần vẫn còn hô hấp và độ ẩm, Thiệu Trường Canh thật sự sẽ cho là hần mới bò ra từ phòng chứa xác.

Sau một lúc lâu, kết quả phân tích gen hiển thị trên màn ảnh.

“Từ liệu gen này, hình như có chút quen mắt.” Tô Thế Văn nói.

Thiệu Trường Canh nghiêm túc đáp: “Pháp y bảo nhìn quen mắt cũng không phải là chuyện tốt, đừng nói là Tiểu Vinh nhà tôi cùng mấy phần từ tội phạm gì đây có liên quan. Cậu nghĩ kĩ lại đi, đã gặp qua ở đâu?”

Tô Thế Văn lâm vào suy tưởng, hẳn đích thực đã thấy tư liệu tương tự này ở đâu đó, nhưng hẳn ở đây đã từng xét nghiệm qua rất nhiều gen, nhất thời cũng không nhớ đã thấy vào lúc nào.

“Thật có lỗi, tôi nghĩ không ra.” Tô Thế Văn nói, “Nếu cậu muốn biết, tôi sẽ vào kho tư liệu gen đối chiếu. Bất quá trong kho gen số lượng rất khổng lồ, cần có thời gian nhất định mới tìm được.”

Thiệu Trường Canh lắc đầu, “Không cần.”

Tô Thế Văn gật gật đầu, tiếp tục tiến hành xét nghiệm tóc của Thiệu Trường Canh.

Một lát sau kết quả xuất hiện, Tô Thế Văn kinh ngạc quay đầu nói: “Hai người có hai mươi ba cặp nhiễm sắc thể, trong đó mười cặp hoàn toàn không hợp, điều này chứng minh giữa hai người căn bản không có quan hệ máu mủ.”

*Ở người, mỗi tế bào bình thường chứa 23 cặp NST (22 cặp là NST thường, cặp thứ 23 là NST giới tính), tổng cộng 46 NST, cha-mẹ mỗi người đóng góp một nửa.

Thiệu Trường Canh không phản ứng.

Tô Thế Văn nhú mày, “Cậu có vẻ không ngạc nhiên về điều này?”

Thiệu Trường Canh mỉm cười: “Tôi rất hài lòng về kết quả này. Nếu bé là con tôi, đảo điên không chỉ có việc tôi là người sinh bé mà còn là cả toàn bộ di truyền học.”

Tô Thế Văn nghi hoặc, “Cậu đã sớm biết còn xét nghiệm cái gì?”

“Tôi muốn nhờ cậu đem ‘not match’ đổi thành ‘match’.”

“Không có khả năng”, Tô Thế Văn nghiêm túc nói, “Sửa chữa kết quả xét nghiệm là hành vi trái pháp luật, cậu muốn giấy phép hành nghề của tôi bị tịch thu rồi hủy luôn à?”

Thiệu Trường Canh lại lấy ra hai ống nghiệm vô khuẩn từ trong túi, “Việc cậu cần làm là xét nghiệm một lần nữa, sau đó xuất ra một báo cáo xét nghiệm chính thức, xét nghiệm vừa rồi xem như tôi đưa nhầm mẫu tiêu bản, chỉ có hai người chúng ta biết.”

Tô Thế Văn trầm mặc.

Thiệu Trường Canh khẽ cười cười, “Thế Văn, kỳ thật vừa nãy tôi hoàn toàn có thể đưa hai mẫu tiêu bản này cho cậu, như vậy cậu vĩnh viễn cũng sẽ không biết chân tướng. Sở dĩ tôi đưa đồ thật cho cậu, là vì tôi không muốn lợi dụng tín nhiệm cậu dành cho tôi để lừa cậu.”

Tô Thế Văn có chút dao động, “Nhưng bây giờ cậu đang muốn tôi giúp cậu lừa người khác.”

“Tôi cam đoan chuyện này không có bên thứ ba biết, nếu quả thật gặp chuyện không may, cậu chỉ cần nói không biết gì về mẫu tiêu bản mà tôi đưa cho cậu là được. Tôi sẽ nhận toàn bộ trách nhiệm.”

Tô Thế Văn trầm mặc một lát, quay đầu nhìn hắn, “Lý do làm giả báo cáo là gì?”

“Baba giả như tôi đây không có chút ưu thế nào, Thiệu Vinh chắc chắn sẽ bị cậu bé đón về An gia. Tôi làm phần báo cáo này chỉ muốn An Lạc bỏ ý định đón Thiệu Vinh về An gia”, Ngừ khỉ Thiệu Trường Canh rất chân thành, “Thiệu Vinh còn quá nhỏ, hơn nữa bé lại thích tôi. Cậu không biết bé đi theo tôi tốt gấp trăm lần so với đi theo An Lạc sao?”

Tô Thế Văn hoài nghi liếc hắn một cái, “Không biết à.”

Thiệu Trường Canh nhún vai, “Ý kiến của cậu không sao cả, Thiệu Vinh cảm thấy ba nó tốt là được.”

Tuy Tô Thế Văn cũng không cho rằng vị baba giả này của Thiệu Vinh là người tốt, nhưng ít nhất từ trong mắt Thiệu Trường Canh hẳn có thể nhìn thấy sự chân thành. Có lẽ Thiệu Trường Canh thật sự muốn đem đứa bé kia giữ bên cạnh nuôi dưỡng thành người, so với An gia không từ thủ đoạn tính kế lẫn nhau mọi lúc mọi nơi để tranh giành tài sản thì Thiệu Vinh sống trong gia đình bác sĩ này xem ra có tương lai hơn. Cho dù ba bé không thật sự là người tốt, nhưng bé vẫn còn có ông nội, bác trai, bác gái, một đám họ hàng tốt bụng tâm địa thiện lương.

Cho nên, Tô Thế Văn cuối cùng vẫn quyết định hỗ trợ, yên lặng hoán đổi mẫu tiêu bản.

Tối hôm đó, Thiệu Trường Canh mang theo giấy chứng nhận xét nghiệm cùng luật sư lái xe đến An gia.

Đây là lần thứ hai hắn vào An gia kể từ lần đầu cùng An Phi kết hôn.

Năm đó kết hôn hắn từng tới một lần, lúc ấy An Lạc đứng sau An Dương ngoan ngoãn gọi hắn ‘anh rể’, nhưng vừa xoay người lại liền nở một nụ cười vô cùng quý dị; em rể thần kinh như vậy làm cho Thiệu Trường Canh rất phản cảm, từ đó cố gắng bỏ qua lại, thỉnh thoảng trong điện thoại nghe cậu ta gọi

anh rể cũng chỉ nhẫn nại đáp vài câu.

Hôm nay lại đến An gia, lúc nhìn thấy An Lạc, Thiệu Trường Canh có chút giật mình.

Thiếu niên kia đã thay đổi nhiều lắm, trước kia luôn núp phía sau anh trai không có tiếng tăm gì, nay đã thành công ngồi lên ngai vàng của An gia trở thành người nắm quyền, nói chuyện cũng không cúi thấp đầu giống như xưa. Cậu ta lúc này, càng giống con báo cao ngạo giành được thắng lợi.

An Lạc đang ngồi trên sô pha nhàn nhã bắt chéo hai chân, nheo mắt lại mỉm cười: “Thiệu tiên sinh đại giá quang lâm, thật sự là vinh hạnh của An gia chúng tôi.”

Thiệu Trường Canh không thích giọng điệu nói chuyện của An Lạc, nhú nhú mày, “An Lạc, người khôn không nói lời dư thừa”, đi tới trước vài bước đứng trước mặt cậu ta, thả xuống một phần văn kiện, “Vị bên cạnh tôi là Trương luật sư, trong tay ông ấy có di chúc mà An Phi để lại”, tiếp theo từ trong bao lấy ra báo cáo xét nghiệm quan hệ, “Đây là báo cáo xét nghiệm quan hệ huyết thống của tôi và Thiệu Vinh.”

Mắt lướt thật nhanh qua hai phần văn kiện, An Lạc ngừng đầu nhìn Thiệu Trường Canh, “Vậy nên?”

“Mục đích hôm nay tôi đến là muốn nói cho cậu biết, Thiệu Vinh là con trai tôi, từ nay về sau bé sẽ sống cùng tôi. Cậu làm cậu bé, chỉ có quyền được thăm, không có quyền can thiệp,” Thiệu Trường Canh dừng lại một chút, “Hiểu được ý của tôi không?”

Ánh mắt An Lạc thâm trầm, im lặng một lúc lâu mới khẽ cười nói: “Tôi còn muốn mời luật sư hôm khác gọi anh lên tòa án, không nghĩ tới anh đã đoạt người trước, điều này làm tôi rất là sợ hãi.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười: “Cậu không cần sợ hãi, Thiệu Vinh từ nay về sau sẽ không có chút liên quan gì đến kinh tế của An gia. Về phần di sản mẹ bé để lại, tôi sẽ tạm thời niêm phong chờ lúc bé mười sáu tuổi sẽ chuyển giao. Phương thức xử lý như vậy cậu có hài lòng không?”

An Lạc lắc đầu, “Anh lo lắng chu đáo như vậy, tôi còn có thể có ý kiến gì”, dừng một chút, về mặt thành khẩn nói, “Thật ra, nếu không phải chị gái bảo tôi chiều cố cháu, tôi cũng không muốn mang trẻ con bên người, cả ngày khóc rống náo loạn rất đau đầu. Anh có thể chiều cố cháu thật sự là chuyện tốt, tôi nghĩ chị gái trên trời có linh thiêng sẽ rất cảm kích anh.”

Thiệu Trường Canh gật đầu: “Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc bé thật tốt.”

Nói xong hắn liền xoay người đi ra ngoài, lại nghe sau lưng truyền đến tiếng cười của An Lạc: “Anh thật sự tin tưởng báo cáo xét nghiệm này? Đầu năm nay nhiều thứ có thể làm giả được đấy.”

Thiệu Trường Canh quay đầu lại.

An Lạc nhún nhún vai, “Ý tôi là, vạn nhất Thiệu Vinh không phải con ruột của anh, anh chiều cố cháu không phải rất mệt sao?”

“Cho dù không phải thì thế nào?” Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Tôi nói phải, là phải.”

Những lời này làm cho An Lạc nhất thời không phản bác được, đành phải im lặng nhìn bóng lưng cao ngất của người đàn ông kia dần dần biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Vào năm sáu tuổi ấy, Thiệu Vinh rốt cuộc trở thành con cháu của Thiệu gia, tên của bé cũng chính thức được viết vào trong sổ hộ khẩu của Thiệu gia.

Đối với gia đình bác sĩ nhà họ Thiệu này, Thiệu Vinh cảm thấy tương đối xa lạ. Tất cả mọi thứ ở nơi này đều làm cho bé rất bất an; tấm thảm hoa lệ trải trên đất, gia cụ trong phòng đều làm bằng gỗ, trên sô pha ngay cả cái đệm cũng không có, nhìn qua vừa cứng lại vừa lạnh, ngồi lâu nhất định sẽ rất đau đớn. Giá sách khoa trương chiếm cả vách tường, trên đó bày toàn những quyển sách dày như cục gạch mà một chữ Thiệu Vinh cũng đọc không được.

Nơi này hoàn toàn khác với biệt thự nhỏ mà bé và mẹ ở nhiều năm, ở đây không có chút cảm giác ấm áp nào, bé không thể giống như trước tùy tiện ngồi trên thảm lăn qua lăn lại. Phòng ở của Thiệu gia thật chỉnh tề, thật sạch sẽ, Thiệu Vinh thậm chí lo lắng mình có làm rớt một hạt bụi hay đạp xuống một dấu chân khó coi hay không.

Bởi vì sợ hoàn cảnh lạ lẫm, Thiệu Vinh đành phải núp sau lưng Thiệu Trường Canh, nắm chặt tay hắn, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn những người xa lạ trước mặt, khản trương hỏi: “Baba. Bọn họ là ai?”

Thiệu Trường Canh thật kiên nhẫn giới thiệu, “Đây là ông nội con.”

“Ông nội?” Chưa từng thấy qua bao giờ a, bộ dáng thoát nhìn thật nghiêm túc.

“Ngoan, hỏi thăm ông nội đi.”

“Dạ,” Thiệu Vinh gật gật đầu, từ sau lưng Thiệu Trường Canh lộ ra cái đầu, “Ông nội hảo.”

Thiệu Trường Canh sờ sờ đầu bé, tiếp tục kiên nhẫn giới thiệu, “Đây là bà nội, bác trai, bác gái, vị này là cô, còn đây là anh họ Thiệu Thần của con.”

Thiệu Vinh chào hỏi từng người, cuối cùng dừng ở trước mặt Thiệu Thần.

Bé hiển nhiên đối với Thiệu Thần cảm thấy hứng thú nhất, bởi vì nhóc kia cũng là trẻ con giống bé, cao hơn bé nửa cái đầu, có điều đang làm mặt lạnh hung dữ trừng bé.

Thiệu Vinh tò mò ngẩng đầu nhìn Thiệu Thần, “Anh Thiệu Thần hảo.”

“Không hảo,” Thiệu Thần nói.

“Sao lại không hảo?”

“Ta không muốn nhìn thấy mi! Bọn họ vừa nghe mi sắp tới đều chuẩn bị quà cho mi! Ta chỉ muốn người máy mà baba cũng không mua cho ta, lại mua cho mi!”

Thiệu Vinh ngẩn người, nghiêng đầu suy nghĩ, rồi quay đầu kéo tay áo Thiệu Trường Canh, “Baba, con không cần đâu, cho anh đi,” Tiếp theo lại đi đến trước mặt Thiệu Thần, “Anh đừng ghét em”

Thiệu Thần Thản thờng mắt: “Càng ghét!”

“Tại sao lại ghét?”

Thiệu Thần bĩu môi, không nói lời nào.

Thiệu Vinh tiếp tục hỏi, “Anh họ, tại sao lại ghét?”

“Mi thật phiền a!” Thiệu Thần hừ một tiếng, nghiêng đầu đi không thèm để ý.

Thiệu Vinh có chút ủy khuất, trở lại bên người baba giặt nhẹ tay áo của hấn, “Baba, sao anh lại ghét con?”

Thiệu Trường Canh mỉm cười xoa khuôn mặt bé, “Ghét một người không cần lý do.”

“Nha,” Thiệu Vinh cái hiểu cái không gật đầu.

“Có gì đâu, anh ghét con thì con cũng ghét lại anh là được.” Thiệu Trường Canh nói.

“Là vậy sao?” Thiệu Vinh thật nghi hoặc.

Đối thoại kỳ quái của hai cha con bị Thiệu An Quốc nghe thấy, không khỏi nhủ mảy, “Trường Canh, sao con có thể giáo dục trẻ con như vậy?”

Thiệu Trường Canh tỏ vẻ không sao cả cười cười, “Không sao đâu, bọn nhóc lúc nhỏ càng nháo lợi hại thì lớn lên cảm tình càng tốt.”

Bắt đầu từ ngày đó, Thiệu gia có thêm một bé trai tên Thiệu Vinh, Thiệu Thần có thêm một đứa em họ, Thiệu Trường Canh có một đứa con trai.

Đối với Thiệu Vinh mà nói, bé cũng không cần nhiều người thân như vậy, bé chỉ thích sống với baba mà thôi.

Có lẽ mới trước đây vẫn còn sống cùng mẹ, cho nên trong thế giới của bé, định nghĩa của từ “người thân” chỉ có hai người ba và mẹ; nay mẹ đã mất rồi, như vậy bé chỉ còn một người thân duy nhất là baba.

Còn ông nội, bà nội, bác trai, cô gì đó là những người nào a, bé chưa gặp qua bao giờ, tại sao lại phải thích bọn họ.

Thiệu Vinh không hiểu vì sao baba lại muốn đưa mình vào trong một đại gia đình có nhiều người như vậy.

Bé thậm chí có chút mất hứng, bởi vì sau khi baba về nhà thì đối xử với những người xa lạ này tốt lắm, nhất là đối với Thiệu Thần lại còn đặc biệt tốt; quà của mình, Thiệu Thần cũng có một phần giống y vậy.

Trước kia baba chỉ mua cho một mình mình, bây giờ tại sao phải chia sẻ với Thiệu Thần?

Vì thế, Thiệu Vinh thật sự bắt đầu chán ghét Thiệu Thần.

Nhân dịp Thiệu Trường Canh trở về, đồ ăn Thiệu gia đêm nay đặc biệt phong phú; rau trộn, đồ nướng, canh bồ, điểm tâm ngọt, bày đầy cả một bàn,

còn có rất nhiều hải sản mà Thiệu Vinh chưa từng thấy qua.

Bàn ăn vô cùng lớn, người một nhà quây quần một chỗ cùng ăn cơm chiều. Thiệu Vinh ngồi bên cạnh baba, do cánh tay quá ngắn nên rất nhiều đồ ăn với không tới, vì sợ người lạ nên cũng không dám đứng lên gấp, đành phải thèm thuồng nhìn chăm chăm con sò có hình dạng kỳ lạ ở đằng xa, yên lặng nuốt nước miếng.

Thiệu Trường Canh thấy con trai mở to hai mắt nhìn chăm chăm con sò lại không dám đi gấp, bộ dáng thật sự đáng yêu, nhin không được mỉm cười, sò đầu Thiệu Vinh nói: “Muốn ăn cái gì cứ nói với ba.”

Thiệu Vinh chỉ con sò xa xa, “Con muốn ăn cái kia.”

Thiệu Hân Du thật sự rất thích đứa cháu nhỏ này, nghe thấy lời bé liền vội vàng ăn cần gấp vài con sò định bỏ vào trong bát Thiệu Vinh, nào ngờ Thiệu Vinh lại đem bát đưa cho Thiệu Trường Canh, nhỏ giọng nói: “Baba gấp cho con.”

Thiệu Hân Du tràn ngập nhiệt tình bị bé con cự tuyệt, đành phải lúng túng ho khan một tiếng, chuyển hướng đem sò bỏ vào trong bát cháu lớn Thiệu Thần, không ngờ Thiệu Thần lại đem sò đổ lại vào bát của cô, về mặt đứng đắn nói: “Cháu không cần cô gấp này gấp nọ, trên đĩa của cô có nước miếng, như vậy không hợp vệ sinh!”

Thiệu Hân Du buồn bực, đành phải một bên tự mình ăn, một bên oán giận, “Nhóc con thật không hiểu chuyện.”

Thiệu Trường Canh cũng không để ý tới em gái oán giận, phối hợp gấp một bát đầy đồ ăn đặt ở trước mặt Thiệu Vinh.

Thiệu Vinh gấp một con sò lên cẩn thận quan sát một lúc lâu, nhỏ giọng hỏi: “Baba, cái này ăn thế nào?”

Thiệu Trường Canh nhìn bé một cái, đem con sò gấp về bên mình rồi mở ra, “Ăn phần này,” dùng đũa gấp phần thịt ở bên trong thuận tay đút vào trong miệng bé.

Thiệu Vinh ngoan ngoãn hé miệng ăn luôn, ánh mắt cong cong nở nụ cười, “Baba, cái này ăn ngon.”

“Ừ, ăn ngon thì ăn nhiều chút.”

Thiệu Trường Canh tiếp tục cạy sò đút cho bé, một bàn mấy người chứng kiến đều vô cùng kinh ngạc.

Nhất là Thiệu Hân Du, cô cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua anh hai dịu dàng như thế, không khỏi nhìn đến ngây người, gấp lên gì đó phịch một tiếng rớt xuống trong bát, bọt nước văng khắp nơi, bị Thiệu An Quốc giáo huấn: “Hân Du, con gái ăn cơm đừng thô lỗ như vậy.”

Thiệu Thần phụ họa: “Đúng đó, cô thô lỗ như vậy nhất định sẽ ế chồng.”

Thiệu Vinh cũng không để ý tới đám người kỳ quái kia nói chuyện, chuyên tâm ngồi bên cạnh nhìn baba bé cạy vỏ sò, nhìn hai lần cũng tự mình học xong, vì thế cầm một con cạy ra, bắt chước bộ dạng Thiệu Trường Canh gấp lên, đút tới bên miệng hân, “Baba cũng ăn đi.”

Thiệu Trường Canh hé miệng, mỉm cười nói: “Ừ, cảm ơn Tiểu Vinh.”

Hai cha con buồn nôn đút nhau ăn làm những người khác nhìn thấy sùng sốt sùng sốt.

Bất quá, cá tính vốn dĩ lạnh nhạt của Thiệu Trường Canh sau khi có con trai có thể ôn hòa hơn một chút cũng không phải chuyện xấu, cho nên tất cả mọi người đều rất biết điều không quấy rầy cha con bọn họ.

Lúc Thiệu Trường Canh lại lột thêm một con tôm thả vào trong bát Thiệu Vinh, Thiệu Thần rốt cuộc không nhìn nổi nữa, quệt miệng nói: “Bác hai, hai người thật quá buồn nôn rồi đó! Đút tới đút lui trên tay đều là vi khuẩn, bẩn hết sức a!”

Thiệu Trường Canh thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, cảm thấy ở trước mặt nhiều người cùng chiều Thiệu Vinh quá cũng không tốt lắm, vì thế cười cười, thấp giọng nói bên tai Thiệu Vinh: “Tiểu Vinh học được cách bóc thế nào rồi chứ, tự mình ăn được không?”

“Dạ được,” Thiệu Vinh tuy rằng ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trong lòng lại càng thêm ghét Thiệu Thần.

Baba đút ta ta còn chưa ngại bẩn, mi quản cái gì nhàn sự a, đúng là anh họ Thiệu Thần đáng ghét.

Cơm chiều qua đi, Thiệu Hân Du đưa Thiệu Vinh lên phòng ngủ trên lầu.

Phòng ngủ này là cô đặc biệt chuẩn bị cho cháu trai, khắp nơi đều tràn đầy “tình yêu của cô”; giấy dán tường là hình mèo máy doremon bán chạy nhất lúc bấy giờ, trên giường trải drap hình con khi hip-hop đáng yêu, thậm chí là màu trắng thuần nhìn như tuyết, ở góc tường còn bày thật nhiều búp bê, cứ như là một thế giới thú nhồi bông.

Đáng tiếc Thiệu Hân Du đã quên vấn đề máu chó ———

Thiếu Vinh là bé trai, không thích búp bê tóc dài mắt lam

Thiếu Vinh đứng ở cửa nhìn một lúc, nhỏ giọng nói: “Cô ơi, con không ngủ ở đây được không?”

Thiếu Hân Du rất dịu dàng đáp: “Đây là phòng ngủ cô đặc biệt trang trí cho con, giường êm lắm. Ngoan, về sau con ngủ ở đây sẽ có thật nhiều búp bê vải chơi với con, hết xảy luôn.”

Thiếu Vinh nhìn ba con búp bê vải to đùng ở trong góc, sau một lúc lâu không nói nên lời. Chờ lúc Thiếu Hân Du xoay người muốn đi, Thiếu Vinh mới quay đầu hỏi: “Cô ơi, phòng baba ở đâu vậy?”

Thiếu Hân Du nói: “Ngay đằng trước, quẹo trái.”

Thiếu Vinh nằm trên giường không ngủ được, bé cảm thấy mấy con búp bê vải mắt lam kia giống như phát ra một loại ánh sáng quỷ dị và theo dõi mình vậy. Bé dùng chân che đầu vẫn không ngủ được, cứ luôn nhớ tới thân thể lạnh lẽo cứng ngắt và khuôn mặt trắng bệch của mẹ.

Thiếu Vinh có chút sợ hãi xốc chân lên, dùng chân trần chạy thật nhanh đến phòng ngủ bên trái.

Thiếu Trường Canh vừa muốn nằm xuống ngủ thì thấy cửa bị đẩy ra, Tiểu Thiếu Vinh như bị sói đuổi vọt vô, bỏ nhào vào trong lòng của hắn nói: “Ba ơi con sợ.”

Thiếu Trường Canh nhú mày, “Làm sao vậy?”

“Con không muốn ngủ một mình, phòng kia lạnh lắm,” Sắc mặt Thiếu Vinh tái nhợt, môi khẽ run rẩy, “Con nhìn thấy mẹ.”

“Mẹ?” Thiếu Trường Canh sững sốt một chút, lúc này mới hiểu được, vào đêm mẹ qua đời bé đã ngồi suốt cả đêm, có thể do chịu đau quá lớn nên mới sợ ở một mình.

Thiếu Trường Canh nghĩ, con trai nhất gan cũng không phải chuyện tốt, nhưng bây giờ Thiếu Vinh còn nhỏ, nói đạo lý với bé chắc bé cũng không hiểu, về sau lớn lên tự động sẽ khá hơn. Thấy sắc mặt bé tái nhợt rất đáng thương, Thiếu Trường Canh liền xốc chân lên, đem bé bế vào, dịu dàng nói: “Đừng sợ, ngủ với ba”, nói xong vươn hai tay đem bé ôm vào trong lòng, một bên nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng dỗ dành bé.

Tâm tình của Thiếu Vinh lúc này mới bình tĩnh chút, giống con mèo nhỏ lúi vào trong lòng Thiếu Trường Canh, hai tay ôm chặt eo baba, như vậy làm bé cảm thấy rất an tâm và ấm áp.

Buổi tối hôm đó Thiếu Vinh ngủ rất ngon, không có mơ thấy ác mộng. Từ khi mẹ qua đời đến nay, bé chưa bao giờ ngủ an tâm như thế.

Buổi sáng, lúc Thiếu Vinh mơ mơ màng màng mở mắt ra, chỉ thấy Thiếu Trường Canh đối diện mình mỉm cười, thấp giọng hỏi: “Ngủ ngon không?”

Thiếu Vinh gật gật đầu, “Dạ,” tiếp theo lại giữ chặt tay Thiếu Trường Canh, “Ba ơi, về sau mỗi ngày con đều ngủ với ba được không, con không cần ngủ ở phòng cô cho con, cái phòng kia rất đáng sợ.”

Thiếu Trường Canh nhẹ nhàng sờ sờ đầu bé, “Được rồi, con thích thế nào thì cứ làm thế đó.”

Lúc Thiếu Vinh ra khỏi phòng ngủ tình cờ gặp được Thiếu Thần bước ra từ trong phòng vệ sinh, Thiếu Thần trừng mắt liếc bé một cái, nói: “Lớn rồi còn ngủ với baba, đúng là không biết xấu hổ!”

Mặt Thiếu Vinh đỏ lên, nhỏ giọng phản bác: “Ai cần anh lo.”

Thiếu Thần trừng mắt, “Đồ con nít không chịu lớn, ăn phải đợi baba đút, có phải rửa mặt cũng phải gọi baba mi tới rửa giùm luôn không?”

“.....” Thiếu Vinh cắn môi không nói lời nào.

Thiếu Thần tiếp tục thừa thắng xông lên, vẻ mặt kiêu ngạo, “Từ lúc ba tuổi ta đã bắt đầu ngủ một mình, lúc sáu tuổi đã có thể tự mình làm cơm ăn, ai như mi, cái gì cũng không biết, nói ra nhất định sẽ bị người ta cười!” Giáo huấn em họ xong, cảm thấy thỏa mãn tự hào mình là anh lớn, Thiếu Thần đi vòng qua bé, tiêu sái phát tay, “Bái bai đồ con nít.”

Thiếu Vinh cúi đầu, tay nắm thật chặt.

Thiếu Trường Canh từ phòng ngủ đi ra, chỉ thấy viên mắt Thiếu Vinh hồng hồng, nhìn không được hỏi: “Sao vậy, ai khi dễ con?”

Thiếu Vinh cúi đầu, “..... Không có.”

Thiếu Trường Canh vươn ngón cái nâng cằm bé lên, “Ngoan, nói cho ba biết, ai khi dễ con?”

Thiếu Vinh nước mắt lưng tròng nói: “Anh Thiếu Thần, anh mắng con là đồ con nít không chịu lớn, còn nói con không thể ngủ cùng baba, sẽ bị người ta cười.”

“À,” Thiếu Trường Canh nhìn cười, “Đừng buồn, anh Thiếu Thần của con luôn xấu miệng như vậy, đừng cùng nhóc con xấu ấy so đo.”

“Nhưng anh ấy nói lúc ba tuổi đã có thể ngủ một mình, sáu tuổi còn có thể nấu cơm.”

“Nó nỏ đấy, nó năm tuổi vẫn còn đái dầm mà.”

Thiệu Vinh kinh ngạc: “Thật sao?”

“Không lừa con.”

Lúc này Thiệu Vinh mới vui vẻ hẳn, “Con chưa bao giờ đái dầm.”

“Ừ, vậy nên con ngoan hơn anh.”

Tâm tình Thiệu Vinh thật sự tốt nhiều lắm.

Đây chỉ là một việc nhỏ xảy ra vào buổi sáng, lại làm cho Thiệu Trường Canh bắt đầu lo lắng chuyện dọn ra ở riêng.

Hắn từng nghĩ, Thiệu Vinh nhỏ như vậy đã mất mẹ, nếu để bé sống trong đại gia đình náo nhiệt sẽ có thể giúp bé cảm nhận được gia đình ấm áp. Nhưng hôm nay xem ra, cuộc sống trong đại gia đình có rất nhiều chỗ không tiện.

Cách giáo dục trẻ con của Thiệu Trường Canh và Thiệu An Quốc hoàn toàn bất đồng, hắn không hy vọng lúc mình giáo dục Thiệu Vinh lại có người khác ở bên khua tay múa chân. Hắn cho rằng trẻ con nên bảo trì thiên tính, trưởng thành tự nhiên, làm chuyện mình thích chứ không phải chuyện người ta thích.

Giống như hiện tại, Thiệu Vinh muốn ngủ với hắn, hai người cùng nhau ngủ ngon, nhưng người Thiệu gia nhất định cho rằng: “Trẻ con sáu tuổi nên ngủ phòng riêng, hơn nữa phải tự học cách làm cơm ăn; bảy tuổi nên đi học, hơn nữa phải học được thành tích tốt. Cha mẹ không nên quá cưng chiều con, nếu không sẽ làm cho bọn nhóc hư.”

Quan niệm của bọn họ, có quá nhiều “nên” và “không nên”.

Nhưng Thiệu Trường Canh chỉ hi vọng, Thiệu Vinh có thể tự do, vui vẻ trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *YSinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Thiệu Trường Canh chính thức dọn ra khỏi Thiệu gia, là vào mùa xuân năm Thiệu Vinh bảy tuổi.

Năm đó, bệnh viện An Bình xây dựng thêm tòa ngoại khoa vừa lúc thuận lợi hoàn công, các phòng phẫu thuật lâu năm trở nên lạc hậu cũng được chuyển vào tòa nhà mới, thiết bị phân cứng rất nhanh đã đạt đến trình độ hạng nhất trong nước. Thiệu An Quốc do vấn đề thân thể nên quyết định trước tiên sẽ chọn người thừa kế chức viện trưởng, danh tính của người thừa kế lập tức liền trở thành đề tài mà giờ rồi rãi mọi người bàn tán.

Con cả Thiệu Xương Bình của Thiệu gia lúc ấy đã là chủ nhiệm khoa máu, kinh nghiệm phong phú, tính tình ôn hòa, nhưng cả ngày chỉ biết vui đầu nghiên cứu ca bệnh, đối với những việc còn lại chẳng quan tâm, dường như không thích hợp làm một người lãnh đạo.

Mà con thứ Thiệu Trường Canh, trong bệnh viện chỉ lưu truyền tin đồn về hắn. Nghe nói hắn từ nhỏ đã là một thiên tài nhí, dưới áp lực học tập nặng nề ở Anh cũng thuận lợi lấy được hai học vị MD và MBA, sau khi vợ qua đời thì trở về nước, một mình mang theo con trai sống cùng nhau.

MD – Doctor of Medicine

MBA – Master of Business Administration – Thạc sĩ quản trị kinh doanh

Tuổi trẻ anh tuấn, tài hoa hơn người lại là người cha đơn thân, đây chính là ấn tượng đầu tiên của mọi người về hắn.

Như mọi người dự đoán, trong đại hội tổng kết đầu năm, Thiệu An Quốc chính thức giới thiệu con trai thứ Thiệu Trường Canh với các nguyên lão trong tổ quản lý bệnh viện. Thanh niên tài giỏi du học trở về, nói chuyện vừa lễ phép vừa phong độ, rất nhanh đã khiến cho các trưởng bối này sinh hảo cảm.

Bệnh viện An Bình là bệnh viện tư nhân, kinh tế dựa vào các cổ đông, Thiệu Trường Canh không biết đã dùng thủ đoạn gì mà trong hội nghị tuyển chọn viện trưởng cư nhiên thắng được toàn bộ số phiếu, qua đó duy trì thế dẫn đầu.

Giữa tháng bảy, Thiệu An Quốc chính thức từ chức, Thiệu Trường Canh tiếp nhận chức vụ viện trưởng.

Đối với người thanh niên trẻ tuổi đột nhiên về nước tiếp nhận chức viện trưởng, trong bệnh viện có rất nhiều lời chỉ trích. Dù sao hắn cũng còn quá trẻ, mới hơn hai mươi đã lên tới chức viện trưởng, dĩ nhiên rất khó làm người khác tin phục.

Nhưng Thiệu Trường Canh cũng không lo lắng việc đó, sau khi nhậm chức lập tức tiến hành cải cách trên diện rộng ở bệnh viện. Hắn cho rằng, hình thức quản lý cổ xưa của bệnh viện An Bình đã sớm lỗi thời.

Đơn giản hoá hệ thống lịch bệnh, thành lập trung tâm cấy ghép nội tạng hoàn toàn mới và tâm huyết quản lý học bộ, đem tinh anh của các ngành tập trung lại, đồng thời đặc biệt tuyển dụng nhiều nhân tài trẻ tuổi đảm nhận nòng cốt của các khoa, Tô Duy cũng vì vậy đã trở thành phó chủ nhiệm ngoại khoa nhi trẻ tuổi nhất.

Thiệu Trường Canh không hổ danh là người từng học quản lý, bệnh viện An Bình dưới sự hướng dẫn của hắn rất nhanh liền khởi sắc, vị viện trưởng trẻ tuổi này rốt cuộc cũng chiếm được lòng tin của mọi người.

Nhưng mà, con hắn vẫn là một bí ẩn không lời giải.

Ngoại trừ Tô Duy, chưa có ai từng gặp qua đứa bé kia, mọi người thậm chí còn không biết tên của bé.

Thiệu Trường Canh giống như cát giấu bảo bối, đem con trai lên lút giấu đi, bảo hộ kín không kể hờ.

Thiệu Vinh khi đó đang học lớp một.

Thiệu Trường Canh cố ý chọn một tiểu khu hoàn cảnh thanh tịnh giao thông thuận tiện làm nhà mới cho hai cha con.

Lúc vừa chuyển đến nhà mới, Thiệu Vinh vô cùng vui sướng. Căn nhà này trang hoàng ấm áp và tự do, bé có thể thoát giày chạy loạn trên thảm mà không cần sợ có người mắng; sô-pha rất rộng có thể nằm trên đó xem hoạt hình; chỗ vắt khăn mặt ở buồng vệ sinh bé chỉ cần tùy tiện đưa tay là với tới; giường trong phòng ngủ của baba cũng rất lớn, bé có thể lăn lộn nhiều cái ở trên đó mà không sợ té xuống đất.

Quan trọng hơn là, giá sách thật to trong thư phòng, ngoại trừ những bộ sách y học dày cộm của baba, còn đặc biệt dành riêng hai ô vuông cho bé dùng. Hai ô vuông ấy bày đầy các bộ sách thiếu nhi, có sách tô màu, có tác phẩm văn học nổi tiếng, còn có mười vạn câu hỏi vì sao, truyện cổ tích của Andersen và thật nhiều sách báo nhi đồng khác.

Baba thương mình như vậy làm cho Thiệu Vinh vô cùng cảm động, bé thật sự cực kỳ thích baba, cũng cực kỳ thích nhà mới của bọn họ.

Một năm này vẫn bề bộn nhiều việc, cha con hai người chỉ có lúc buổi chiều tan tầm mới có thời gian ở chung ngắn ngủi, mà đoạn thời gian kia cũng là thời gian vui nhất trong ngày của Thiệu Vinh. Nhất là khi rảnh rỗi, baba thường ôm bé ngồi trên giường kể chuyện xưa, thanh âm baba trầm thấp dịu dàng, chuyện xưa từ trong miệng baba kể dù đơn giản nhưng cũng làm cho Thiệu Vinh nghe đến vô cùng say mê.

Thiệu Vinh rất hiểu chuyện, lúc baba ở thư phòng làm việc, bé ngoan ngoãn ngồi bên cạnh xem truyện cổ tích; có đôi khi thật buồn ngủ, mí mắt đánh nhau vẫn ráng chống đỡ không chịu ngủ, chờ baba cùng ngủ chung; Thiệu Trường Canh bắt đầu đi, đành phải ôm con nửa tỉnh nửa mơ quay về phòng ngủ. Thiệu Vinh bị động tác của hắn làm tỉnh, xoa xoa đôi mắt nhắm nhem nói: “Baba mau ngủ đi, thức khuya không tốt,” Thiệu Trường Canh liền mỉm cười nằm ở bên cạnh bé, đem bé kéo vào trong lòng, lúc này Thiệu Vinh mới an tâm nhắm mắt lại.

——Thiệu Vinh tựa hồ rất ý lại ba.

Con trai quá mức ý lại baba rốt cuộc là tốt hay là xấu?

Thiệu Trường Canh không biết đáp án của vấn đề này, hắn cũng lười đi tự hỏi. Hắn chỉ biết, hắn thích loại ý lại này. Hắn thích Thiệu Vinh mỗi ngày chờ hắn cùng nhau ngủ, thích Thiệu Vinh lúc tan tầm thì bỏ nhào vào trong ngực của hắn cao hứng gọi “Baba về rồi”, cũng thích Thiệu Vinh ra về tiêu đại nhân nghiêm trang quan tâm hắn nói “Baba phải mặc nhiều quần áo một chút”, “Baba đi ngủ sớm một chút”.

Bé con quan tâm đơn thuần như vậy làm cho hắn cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

Vào lúc cuối năm, trong bệnh viện tổ chức đại hội cuối năm long trọng, ngoài việc tổng kết tình hình công tác một năm, các phòng, các ban còn được phát đủ loại giải thưởng. Các bữa tiệc và hội nghị liên tiếp làm cho Thiệu Trường Canh nhất thời bận tới tám mắt mũi, ngay cả lễ Giáng Sinh cũng chưa rút ra được thời gian ở chung với Thiệu Vinh.

Buổi tối ngày 31 tháng 12, trời đột nhiên đổ tuyết nặng, toàn thành phố rất nhanh đều bị phủ một màu tuyết trắng.

Thiệu Trường Canh ở phòng phẫu thuật đợi cả một ngày nên không biết bên ngoài có tuyết rơi. Bởi vì động mạch chủ bụng của bệnh nhân nằm ở vị trí đặc thù, độ mạo hiểm phẫu thuật rất cao, khó khăn cũng tương đối lớn, phải mời chuyên gia ngoại khoa máu và vài vị giáo sư có kinh nghiệm cùng hỗ trợ suốt tám giờ mới hoàn thành.

Lúc làm xong phẫu thuật trở về mới phát hiện tuyết đã rơi rất dày rồi, thời tiết cũng trở nên cực kỳ lạnh. Thiệu Trường Canh nhú mào kéo lại áo blouse trắng, định quay về văn phòng đổi áo khoác tan tầm, nhưng vừa đến phòng bệnh lại gặp một đám người cầm hoa tươi trái cây đứng ở cửa như môn thần.

“Sao mà lâu quá vậy, tôi chờ đến chân muốn gãy luôn rồi này, làm cái gì mà còn chưa xong nữa a!”, “Có khi nào xảy ra vấn đề rồi không?”, “Ai làm

phẫu thuật mà chậm vậy chứ!” “Nghe nói là viện trưởng Thiệu tự mình làm”, “Viện trưởng Thiệu? Cậu là nói Thiệu Trường Canh? Hắn vẫn chưa tới ba mươi tuổi, làm phẫu thuật có thể yên tâm sao?”

Một đám người riu ra riu rít nghị luận không ngừng. Thiệu Trường Canh biết bọn họ nhất định là tới thăm vị bệnh nhân VIP kia. Bệnh nhân kia nghe nói là viên chức cao cấp ở địa phương nào đó, chỉ đích danh Thiệu Trường Canh muốn hắn tự mình mổ chính. Thiệu Trường Canh tuy không thích loại bệnh nhân “VIP” này, nhưng ngoài mặt vẫn phải khách khí với bọn họ.

Bất quá giờ phút này, nhìn đám người trong hành lang nhỏ ầm ĩ không ngừng giống như đang trả giá ở chợ, sự kiên nhẫn của hắn đã hoàn toàn biến mất.

“Mấy người là tới thăm Chu tiên sinh?” Thiệu Trường Canh nhíu mày hỏi.

Có người gật đầu trả lời, “Đúng vậy a, bác sĩ, ông ấy làm phẫu thuật xong chưa?”

“Phẫu thuật của Chu tiên sinh rất thành công, bây giờ ông ấy còn đang ở trong phòng gây mê, rất nhanh sẽ tỉnh lại,” Thiệu Trường Canh đi đến phía trước, ánh mắt thản nhiên đảo qua đám người, “Bệnh viện quy định thời gian thăm hỏi mỗi ngày từ 10 giờ sáng đến 12 giờ trưa, 3 giờ đến 5 giờ chiều. Bây giờ là 8 giờ tối, bác sĩ cũng cần phải tan tâm nghỉ ngơi,” Thấy bọn họ hai mặt nhìn nhau không nói được lời nào, Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng cười, “Mời các vị ra về, tránh ảnh hưởng trật tự của bệnh viện.”

Hắn cứ như vậy đứng tại chỗ, hai tay vẫn khoanh trước ngực, rất có tư thế “tôi muốn nhìn mấy người rời đi”. Tuy rằng trên mặt vẫn đang mỉm cười, nhưng ánh mắt lại hết sức sắc bén, cười đến người ta lông tơ dựng đứng.

“Cần tôi lập lại sao?” Thiệu Trường Canh mỉm cười hỏi.

“Ách, thật xin lỗi! Bác sĩ, ngày mai chúng tôi lại đến!” Đám người nhìn nhau một cái, sau đó nhanh chóng đi ra thang máy.

Lúc này Thiệu Trường Canh mới ngưng cười, xoay người đi về phía khu bệnh.

Hộ trưởng Trần Đan đang sắp xếp tư liệu, thấy hắn đến liền cười nói: “Cũng là anh lợi hại, tôi đuổi bọn họ nhiều lần mà vẫn không đuổi được, thật sự là một đám kẹo da trâu.”

Thiệu Trường Canh cười cười, “Còn chưa tan tâm?”

“Giờ tan tâm đây.”

“Tiện đường đưa cô đi, bên ngoài có tuyết rơi.”

“Vây tốt quá, cảm ơn anh.”

Thiệu Trường Canh rất thích cô hộ trưởng Trần Đan tính cách thoải mái này, trong công việc gặp được đồng nghiệp tốt như vậy rất khó, tiện đường đưa cô về bất quá là nghĩa đồng nghiệp mà thôi, nào ngờ quẹo về hướng nhà cô cư nhiên gặp tuyết lớn, sau đó lại kẹt xe.

Hai người bị kẹt ở ngã tư, trên đường sắp một hàng dài đèn xe giống như một con sông uốn lượn, nhìn trước nhìn sau cũng không thấy được điểm cuối. Thiệu Trường Canh muốn nhanh chóng về nhà bởi Thiệu Vinh qua năm mới, quà tân niên đều đã chuẩn bị hết rồi, không nghĩ tới lại xui xẻo thế này, cư nhiên bị kẹt xe.

Động tác nhìn đồng hồ liên tục của hắn rút cuộc làm Trần Đan chú ý, cô nhìn không được hỏi: “Bác sĩ Thiệu, anh có việc gấp sao?”

Thiệu Trường Canh khẽ nhíu mày, “Tôi muốn về nhà cùng con trai đón năm mới.”

“Ồ,” Trần Đan gật gù đầu, “Chỗ này bình thường giao thông cũng rất chật chội, tình huống này xem ra, ít nhất cũng phải kẹt nửa giờ. Nếu không. . . . Anh trước gọi về nhà nói một tiếng với con trai đi.”

Thiệu Trường Canh gật đầu, lấy di động gọi về nhà, thế nhưng điện thoại nhà reo mãi vẫn không có người nghe.

——Thiệu Vinh không ở trong nhà?

Trời đổ tuyết lạnh như thế, bé không ở nhà, còn có thể đi đâu?

Trong lòng Thiệu Trường Canh nhất thời chột lạnh, ngón tay cầm di động cũng dần trở nên cứng ngắt.

Có khi nào bé trượt chân ngã ở đâu rồi không? Hay là lạc đường? Thậm chí là bị người bắt cóc?

Thiệu Trường Canh càng nghĩ càng sốt ruột, hắn tuyệt không cho phép Thiệu Vinh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bất bản thân nhanh chóng bình tĩnh lại, Thiệu Trường Canh tháo dây an toàn ra, quay đầu nói với Trần Đan: “Tiểu Trần, phiền cô đem xe tôi lái về nhà cô, tôi có chút việc gấp phải về trước.”

“Ách, bác sĩ Thiệu. . . . Mang ô theo đã. . . .” Trần Đan còn chưa kịp nói xong, Thiệu Trường Canh đã mở cửa bước xuống xe, nhanh chóng xông

vào trong màn tuyết lớn mờ mịt.

Thiệu Trường Canh một bên chạy về nhà, một bên gọi điện thoại cho thầy giáo ở trường học, thầy giáo nói Thiệu Vinh sau khi tan học đã tự mình về nhà. Thiệu Trường Canh bước nhanh vào trong nhà, lại phát hiện trong phòng một mảnh tối đen như mực, căn bản không có bóng dáng của Thiệu Vinh.

Con rốt cuộc đi đâu rồi?!

Cả người Thiệu Trường Canh dính đầy tuyết, lại bước ra ngoài, dọc theo đường từ trường học về nhà cẩn thận tìm, đến từng nhà từng nhà kiên nhẫn hỏi, càng hỏi càng thất vọng, bởi vốn dĩ không có người gặp qua đứa bé kia.

Tuyết càng rơi càng nhiều, thời tiết cũng càng lúc càng lạnh, trên đường dần dần ít người đi, cửa hàng bắt đầu từ từ đóng cửa, thế nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức gì của Thiệu Vinh.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Thiệu Trường Canh ở trên đường cái tìm Thiệu Vinh suốt hai giờ đồng hồ, tuyết rơi trên vai đọng thành một tầng thật dày, tuyết trên tóc do thờ ra nhiệt khí mà dần tan, từ lọn tóc trượt vào trong cổ áo lạnh đến thấu xương.

Hắn nghĩ, Thiệu Vinh nhất định là do ông trời đưa đến cố ý treo cột hần. Nếu không, hần sao có thể vì một đứa bé mà thay đổi nhiều như vậy? Nếu như là ngày trước, hần hoàn toàn không tưởng tượng ra nỗi cảnh mình mạo hiểm trên đường đầy tuyết chẳng có mục đích tìm người như thế này.

Hôm nay về nhà thật sự là không hay ho.

Bất kể là đám người nhiễu loạn trật tự trong bệnh viện, hay là tiết trời đầy tuyết làm người ta mệt mỏi, còn có việc Thiệu Vinh mất tích. Những sự kiện xảy ra liên tiếp làm cho tâm tình của Thiệu Trường Canh trực tiếp rớt xuống đáy cốc.

Thiệu Trường Canh ấn huyết thái dương, thuận tay đón một chiếc taxi quay về Thiệu gia.

Hắn chỉ mới về nước được một năm, về phương diện giao thiệp hoàn toàn kém người cha đã cắm rễ ở đây từ lâu; nếu Thiệu Vinh thật sự mất tích, mấy người bạn cảnh sát mà ông quen biết có thể sẽ giúp được.

Lúc tới Thiệu gia đã là mười giờ rưỡi tối, Thiệu Trường Canh vừa vào cửa đã ngửi được mùi bánh ngọt thơm phức.

Cảnh tượng trước mắt lại làm cho sắc mặt của hần nháy mắt trầm xuống.

—— Thiệu Vinh đang ngồi ở bàn ăn cùng Thiệu Thần bồi bơ vào mặt nhau, Thiệu Hân Du buộc tạp dề đứng bên cạnh nướng bánh ngọt, trên bàn bày đầy các loại điểm tâm tinh xảo.

Thiệu Trường Canh im lặng đến gần.

Có thể do bị một loại hơi thở lạnh như băng vô hình hù đến, ba người đang chơi đùa đồng thời quay đầu lại.

“Bác Bác hai,” Thiệu Thần nhìn sắc mặt âm trầm của hần, sợ tới mức rụt cổ lại.

“Baba!” Thiệu Vinh thấy Thiệu Trường Canh hiển nhiên rất vui vẻ, từ trên ghế nhảy xuống đi đến trước mặt hần, giống như mọi khi định bỏ nhào vào trong ngực của hần ôm hần, thế nhưng lại phát hiện hôm nay sắc mặt baba âm trầm đến cực điểm, như đang biểu thị sắp có bão vậy.

Tay Thiệu Vinh vươn ra lại sợ hãi rụt trở về, có chút lo lắng hỏi, “Baba, làm sao vậy.”

Thiệu Hân Du thấy trên người Thiệu Trường Canh bị tuyết rơi đọng thành một tầng thật dày hết như người tuyết biết đi, ngăn người rồi lo lắng hỏi: “Anh hai sao anh không mang ô theo, bên ngoài tuyết rất nhiều.”

“Thiệu Vinh sao lại ở đây?” Thiệu Trường Canh lạnh lùng cắt ngang lời cô.

Thiệu Hân Du cười nói: “Hôm nay không phải tân niên sao, anh ở bệnh viện bận rộn không có thời gian bồi Tiểu Vinh qua năm, vừa đúng lúc Tiểu Thần cũng được nghỉ nên em mới đón hai đứa về. Hắc hắc, em vừa học được cách nướng bánh ngọt đó, hai đứa ăn bánh em nướng đều khen rất ngon, anh hai muốn nếm thử không.” Tay cô đưa tới một miếng bánh ngọt, vừa lúc nhìn trúng ánh mắt lạnh như băng của Thiệu Trường Canh; Thiệu Hân Du ngẩn ra, bánh ngọt bộp một tiếng rơi xuống đất.

“Anh hai.”

Thiệu Trường Canh nhìn đứa em gái thần kinh thô này, trầm mặc một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Về sau nếu muốn đón Thiệu Vinh về nhà thì gọi điện thoại trước cho anh.”

Thiệu Hân Du rút cuộc hiểu lý do vì sao hấn tức giận, nhỏ giọng giải thích: “Àch, em vốn muốn gọi điện thoại cho anh, kết quả trên đường đi đón Tiểu Thần lại quên mất. Thật xin lỗi, anh hai.”

Thiệu Trường Canh không để ý đến cô, quay đầu nhìn về phía Thiệu Vinh: “Con đi theo ba,” Dứt lời liền xoay người bước lên phòng ngủ lầu hai.

Thiệu Vinh có chút sợ hãi, đứng nguyên tại chỗ không dám động.

Thiệu Trường Canh quay đầu, “Muốn ba nói lần thứ hai?”

“.....” Thiệu Vinh ừm khuất nhìn cô một cái, đành phải cúi đầu ngoan ngoãn đi theo sau Thiệu Trường Canh.

Sau khi vào phòng ngủ, Thiệu Trường Canh liền thuận tay đem cửa phòng khóa lại.

Thiệu Vinh nghe thấy tiếng khóa cửa thì càng thêm sợ hãi, sắc mặt Thiệu Trường Canh lạnh lẽo như vậy làm cho bé cảm thấy vô cùng xa lạ. Baba trước kia nói chuyện với bé lúc nào cũng mỉm cười rất dịu dàng, dù bé làm sai chuyện gì cũng không có trách bé, Thiệu Vinh cho tới bây giờ còn chưa thấy qua baba tức giận. Hôm nay baba nhìn rất hung dữ, rất hung dữ.

Thiệu Vinh cúi đầu chậm rãi lui về phía sau, muốn lui vào trong góc tường, lại bị Thiệu Trường Canh đưa tay tóm áo.

“Còn muốn trốn?” Thiệu Trường Canh đem Thiệu Vinh kéo tới, ném lên giường, một tay cô định hong bé, tay còn lại vô cùng chính xác vỗ xuống mông bé.

—— Bốp !

Âm thanh lớn vang khắp phòng, Thiệu Vinh đỏ hồng mặt bắt đầu giãy dụa, “Baba, đừng đánh con, đừng đánh con.”

Thiệu Trường Canh im lặng, tay phải vung lên, bốp một tiếng lại đánh lên mông Thiệu Vinh.

“Biết vì sao ba đánh con không?”

“Không biết.” Thiệu Vinh không giãy dụa nữa, chỉ nắm chặt drap giường nhịn đau, nước đầy trong hốc mắt.

“Ba đã nói với con cái gì? Hả? Sau khi tan học lập tức về nhà không nhớ à? Đưa cho con điện thoại, số thứ nhất chính là số của ba, không về nhà gọi điện thoại cho ba rất khó sao? Không biết ba không thấy con ở nhà sẽ lo lắng, sẽ đi tìm con sao?”

“Con. Con. Con lỡ quên thôi.”

“Còn dám mạnh miệng!”

Thiệu Trường Canh càng nói càng bức, hấn thật sự quá cứng chiều đứa bé này rồi, bây giờ làm việc chẳng biết phân nặng nhẹ nữa. Hấn ở trên đường cái lòng nóng như lửa đốt tìm suốt hai tiếng đồng hồ, nhóc con thối này cư nhiên vui vẻ ngồi trong nhà ông nội ăn bánh ngọt!

Bàn tay hạ xuống bốp bốp bốp vài cái, Thiệu Vinh rốt cục nhịn không được khóc cầu xin tha thứ, “Baba đừng đánh. Con sai rồi. Con sai rồi ô ô. Đau.”

Thiệu Trường Canh dừng lại động tác, nhướng nhướng mày, “Biết sai rồi?”

Thiệu Vinh nhanh chóng gật đầu, “Biết sai rồi ạ.”

Thiệu Trường Canh hỏi: “Sai ở đâu?”

“Con không nên về nhà với cô mà không gọi điện cho ba, làm ba tìm con khắp nơi.”

“Về sau còn dám chạy loạn nữa không?”

“Ô ô. Không dám”

Thiệu Trường Canh lúc này mới hơi bớt giận, lật người Thiệu Vinh lại, chỉ thấy trên mặt bé đầy nước mắt, hơn nữa vừa mới bị Thiệu Thần trét bơ, nước mắt trộn bơ dính một chỗ làm cả khuôn mặt nhìn buồn cười vô cùng, cứ như một con mèo mướp đáng thương vậy.

Thiệu Vinh còn đang nức nở, lấy mu bàn tay lau nước mắt, thế nhưng càng lau càng bẩn.

Thiệu Trường Canh nhíu mày: “Đi rửa mặt.”

Thiệu Vinh gục đầu xuống, chậm rãi bước đến phòng vệ sinh rửa mặt, rửa thật lâu cũng chưa thấy ra.

Thiệu Trường Canh trầm mặc vào phòng vệ sinh nhìn bé, chỉ thấy bé đang núp ở góc tường, trong tay cầm lấy cái khăn lông, ô ô khóc đến phi thường khổ sở.

Nhìn bộ dạng ủy khuất kia, Thiệu Trường Canh đột nhiên có chút áy náy.

—— Vừa rồi tức giận quá, xuống tay hình như có hơi nặng?

—— Bất quá, so với trước đây cha hay lấy gậy đánh hấn không phải nhẹ hơn rất nhiều rồi sao?

Đề nén cảm xúc áy náy lại, Thiệu Trường Canh dơ mặt nói: “Làm cái gì đây? Trốn ở chỗ này khóc, ba đánh con sai sao?”

“Không có,” Thiệu Vinh lắc đầu rồi ngẩng mặt lên, hai mắt đăm lẹ nhìn hấn.

Thiệu Trường Canh mới sẽ không mềm lòng dễ như vậy, nhú nhú mày, thấp giọng nói: “Rửa mặt xong còn không chịu ra!”

Thiệu Vinh lập tức lùi đầu về trốn sau máy giặt, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn hấn, “Baba muốn đánh con nữa sao?”

Nhìn bộ dạng sợ hãi phát run của bé, thanh âm Thiệu Trường Canh không khỏi nhẹ nhàng lại: “Không đánh con. Đi ra.”

Thiệu Vinh trông mong nhìn hấn: “Baba cam đoan không đánh con?”

“.....” Thiệu Trường Canh im lặng một lát, tiến lên từng bước trực tiếp đem bé từ sau máy giặt lôi ra, dùng tay ôm lấy, mặt lạnh nói, “Lá gan càng lúc càng lớn rồi, còn dám nói điều kiện với ba!”

Thiệu Vinh không nói chuyện, trốn trong ngực hấn lấy tay che đầu, động cũng không dám động, sợ ba mình lại tát xuống một bạt tai.

Thiệu Trường Canh cũng không đánh mặt bé, chỉ đem bé ôm vào trong phòng ngủ, đặt trên giường trùm kín mền, lạnh lùng nói: “Ngủ đi, về sau đừng mắc lỗi như vậy nữa,” Sau đó xoay người đi ra.

Thiệu Trường Canh cảm thấy, trẻ con nếu làm sai cũng cần phải giáo huấn một chút, chỉ giảng đạo lý bằng miệng là không thể được.

Trước kia hấn luôn khoan dung nhẹ nhàng với Thiệu Vinh là vì đau lòng bé còn nhỏ mà đã mất mẹ, lại hiểu chuyện mà còn rất đáng yêu, cho nên mới không nổi nóng, phần lớn đều là tính toán của hấn; nhưng hôm nay đã tính sai, phải dùng biện pháp mạnh sửa lại, tuyệt đối không thể tái phạm.

Thiệu Trường Canh giáo huấn con trai xong, xoay người tính về phòng ngủ của mình, nào ngờ vừa mở cửa đã thấy Thiệu Hân Du và Thiệu Thần nghiêng đầu thăm dò.

Thiệu Trường Canh nhú mày: “Hai người đang làm gì đấy?”

Thiệu Hân Du lúng túng gãi gãi đầu, “Không. Không có gì.”

“Hôm nay muộn rồi, anh và Thiệu Vinh ngủ ở đây, không về nhà,” Thiệu Trường Canh nói xong liền đi vào phòng ngủ của mình, thuận tay đóng cửa lại.

Thiệu Thần lúc này mới thè lưỡi, nói: “Cô nè, bác hai vừa rồi thật sự đánh Thiệu Vinh sao?”

Thiệu Hân Du nghiêm túc gật gật đầu.

Thiệu Thần rút vai lại, “Bác hai tức giận thật đáng sợ a, thật hung dữ.”

Đang nói dở, cửa phòng ngủ lại đột nhiên mở ra.

Thiệu Trường Canh đứng ở cửa mỉm cười, “Tiểu Thần, sao còn chưa đi ngủ?”

Thiệu Thần nhìn hấn một cái, nhanh chóng phi như bay xuống lầu, động tác cực kì nhanh giống như đang tránh virus, Thiệu Hân Du cũng hết như khói nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Thiệu Trường Canh lúc này mới thu hồi nụ cười, nghiêm mặt khóa cửa lại.

Nằm ở trên giường thật lâu sau cũng không có buồn ngủ, Thiệu Trường Canh đột nhiên có chút lo lắng, vừa rồi thật sự là rất tức giận, lúc đánh Thiệu Vinh có dùng sức quá mức, không biết có làm cho bé con bị ám ảnh tâm lý hay không.

Tuy rằng cha mẹ đánh con là chuyện thiên kinh địa nghĩa, bản thân hấn trước đây cũng từng bị Thiệu An Quốc đánh qua vô số lần, có điều Thiệu Vinh vốn hơi sống nội tâm, cái gì cũng chôn ở trong lòng; từ khi mẹ qua đời, bé lại càng ít nói chuyện với người lạ hơn, ở trước mặt mình mới hoạt bát được một ít, nếu vì chuyện này mà làm cho bé trong lòng sợ hãi baba cũng không tốt.

Nghĩ đến cảnh vừa rồi Thiệu Vinh trốn trong WC, Thiệu Trường Canh cảm thấy trong lòng rất không thoải mái.

——Vẫn nên đi xem bé đi.

Thiệu Trường Canh đứng dậy đi đến phòng ngủ bên cạnh, đẩy cửa ra, nương theo ngọn đèn mờ ngoài hành lang có thể thấy trên giường nhô lên một ngọn núi nhỏ, Thiệu Vinh dùng chăn đem toàn bộ mộng của mình kê lên.

Thiệu Trường Canh bật đèn, đi đến bên giường xốc chăn lên, chỉ thấy Thiệu Vinh mắt đỏ hồng, cắn cắn môi, một bộ muốn khóc lại không dám.

Trong lòng Thiệu Trường Canh mềm nhũn, ngồi xuống bên giường, dùng ngón cái nhẹ nhàng lau nước mắt chưa khô của bé, nhẹ giọng hỏi: “Baba đánh con rất ủy khuất con sao?”

Thiệu Vinh lắc lắc đầu.

“Vậy con khóc cái gì?”

Thiệu Vinh nhỏ giọng nói: “Baba tốt với con như vậy, con lại chọc baba tức giận, hại baba ở trong tuyết đi lâu như vậy. . . .”

Thiệu Trường Canh ngẩn người, trong lòng không khỏi dâng lên một loại tư vị khó có thể hình dung.

Đứa bé này chẳng những không có giận baba đánh mình, ngược lại còn trách bản thân chọc baba tức giận. Có phải do. . . quá quan tâm baba không?

“Baba, về sau con sẽ không làm sai như vậy nữa,” Thiệu Vinh nhẹ nhàng bắt lấy tay Thiệu Trường Canh, “Baba đừng giận.”

Bàn tay nhỏ bé đặt ở trong lòng bàn tay mình, mềm mại vô cùng, động tác vụng về bắt lấy ngón tay baba giống như vật cứng muốn lấy lòng chủ nhân, nhìn cặp mắt to đen nháy kia, Thiệu Trường Canh thoáng cái liền mềm lòng.

Nhìn không được nhẹ nhàng ôm lấy Thiệu Vinh, thanh âm dịu dàng hẳn, “Được rồi, baba không giận.”

Thiệu Vinh ôm cổ hần, nhỏ giọng nói: “Thật sao?”

Thiệu Trường Canh gật gật đầu, “Thật mà.”

Đem Thiệu Vinh ôm đến phòng của mình, Thiệu Trường Canh đặt bé xuống giường, Thiệu Vinh sợ hãi rút lui thân thể, lại nghe Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, để ba nhìn xem con có bị thương ở đâu không?”

Cởi quần, chỉ thấy toàn bộ cái mộng của Thiệu Vinh đều sưng đỏ lên, trên đó in đầy dấu ngón tay của mình.

— Minh vừa rồi thật sự rất hung dữ, đem bé con đánh thành như vậy.

Thiệu Trường Canh nhìn cái mộng sưng đỏ thâm của Thiệu Vinh, nhìn không được bắt đầu tự trách.

Hắn chạm nhẹ vào chỗ bị sưng, Thiệu Vinh lập tức sợ hãi rút người lại. Đây nhất định là lần đầu tiên từ nhỏ đến giờ bé bị đánh đi? Thiệu Trường Canh đau lòng hỏi: “Còn đau phải không?”

Thiệu Vinh liều mạng lắc đầu: “Không đau.”

“Nói thật.”

“Đau. . .” Thanh âm đáng thương, nghe ra được là rất đau.

“Ngoan, ba đi lấy cao cho con.” Thiệu Trường Canh cười khẽ, xoay người đi xuống lầu tìm hòm thuốc, vừa lúc gặp anh cả đi toilet, Thiệu Xương Bình thấy hần cầm hòm thuốc, dừng một chút, vẫn nhìn không được hỏi: “Thiệu Vinh bị thương nghiêm trọng vậy sao? Có cần đi bệnh viện không?”

“....” Thiệu Trường Canh không nói gì, chẳng lẽ trong lòng bọn họ mình là bạo quân thế sao? Đánh Thiệu Vinh cũng có thể đem bé đánh tới bệnh viện?

“Nhóc Thiệu Vinh này so với Thiệu Thần nhà anh ngoan hơn không biết bao nhiêu lần, cậu cũng đừng nghiêm khắc với cháu như thế, dù sao cháu vẫn còn nhỏ,” Thiệu Xương Bình tận tình khuyên bảo.

Thiệu Trường Canh cười cười, “Em biết nặng nhẹ mà, bé không có việc gì đâu.”

Thiệu Xương Bình gật gật đầu, “Vậy là tốt rồi.”

Khi hần trở lại trên lầu, Thiệu Vinh còn nằm trên giường, hiển nhiên là mộng rất đau, nằm úp sấp thoải mái hơn.

Thiệu Trường Canh bước tới ngồi xuống bên giường, để Thiệu Vinh dựa vào trong lòng mình, lấy ra thuốc mỡ dùng để giảm sưng, lấy ngón trỏ quét một cái rồi nhẹ nhàng xúc loạn ở chỗ bị sưng.

Cảm giác được phía sau lạnh lẽo, Thiệu Vinh muốn động cũng không dám động; tuy không biết baba đang bơi cái gì, nhưng baba là bác sĩ, bé tin tưởng thuốc mỡ baba bơi nhất định sẽ làm cho mình nhanh tốt lên.

Ráng nhìn cảm giác không khỏe, thẳng đến baba bơi thuốc xong, Thiệu Vinh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hỏi: “Xong rồi hả baba?”

Thiệu Trường Canh mỉm cười: “Ừ.”

Thiệu Vinh nhanh mặc quần vào, từ trên giường đứng lên chui vào ổ chăn.

Thiệu Trường Canh cũng xốc chăn lên, thuận tay ôm Thiệu Vinh, để bé ghé vào trong lòng mình, thấp giọng nói: “Năm úp sấp như vậy ngủ sẽ thoải mái hơn.”

Thiệu Vinh ghé vào trong ngực hắn, tròn mắt nhìn khuôn mặt gần sát của hắn, tựa hồ cũng không có buồn ngủ.

Thiệu Trường Canh khẽ cười cười, sờ sờ đầu bé nói: “Con không ở nhà, điện thoại cũng gọi không được, ba còn tưởng rằng con đã xảy ra chuyện cho nên rất sốt ruột. Hôm nay đánh con chỉ vì quá lo lắng con thôi, biết không?”

“Dạ....” Thiệu Vinh đem đầu chôn trong ngực hắn, nhẹ nhàng gật gật.

“Về sau đi đâu cũng phải nói cho ba biết. Ba chỉ có con là bảo bối, không muốn con gặp chuyện không may, nhớ kĩ chưa?”

“Nhớ kĩ,” Thiệu Vinh ngoan ngoãn gật đầu.

Thiệu Trường Canh mỉm cười, hôn hôn trán Thiệu Vinh, “Ngao, về sau baba không đánh con nữa.”

Thiệu Vinh nghiêm túc nói: “Con cũng sẽ không chọc baba tức giận.”

“Được, chúng ta ước định.”

Thiệu Vinh giờ ngón út, “Baba, ngoéo tay.”

Thiệu Trường Canh cũng phối hợp vươn ngón út, cùng ngón tay nhỏ của bé kéo một chút, xem như nghi thức ước định.

Hoàn thành nghi thức xong, Thiệu Vinh mới ngáp một cái, nói: “Baba, con hình như buồn ngủ rồi.”

“Ừ, con ngủ đi.”

Thiệu Vinh gật gật đầu, nghĩ nghĩ, lại tiến đến hôn hôn hai má của hắn, “Baba ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Sau hôm tân niên khó quên đó, cảm tình của Thiệu Trường Canh và Thiệu Vinh tựa hồ càng thêm thân mật khăng khít.

Thiệu Trường Canh không còn đánh Thiệu Vinh nữa, như hắn đã hứa, Thiệu Vinh là bảo bối duy nhất trong lòng hắn. Hắn đau Thiệu Vinh, hắn cưng chiều Thiệu Vinh, hắn tình nguyện che mưa che gió cho Thiệu Vinh, cho Thiệu Vinh một cuộc sống áo cơm no đủ.

Thiệu Vinh muốn gì căn bản không cần mở miệng, chỉ cần trong mắt bé hiện ra một chút thích, Thiệu Trường Canh liền lập tức mua về.

—— Hắn thích nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của đứa nhỏ này.

Đồ dùng từ nhỏ của Thiệu Vinh, từ quần áo đến giày dép, tất cả đều do Thiệu Trường Canh tự mình chọn lựa; ngay cả túi xách, dụng cụ học tập cũng là Thiệu Trường Canh tự mình mua.

Tô Thế Văn thường giễu cợt hắn: “Cậu đang nuôi con trai hay đang chơi trò nuôi dưỡng thế?”

Thiệu Trường Canh cũng không thêm để ý mấy lời trêu chọc của Tô Thế Văn, hắn chỉ làm những gì mình cảm thấy chính xác.

Cha con hai người lúc đó vẫn thân mật như vậy, tình cảm tốt đến mức làm người ta ghen tị.

Lúc Thiệu Vinh hiểu được hình thức ở chung nguy hiểm này, là khi cậu lên trung học.

Từ khi tiếp nhận chức viện trưởng tới nay, cuộc sống của Thiệu Trường Canh cực kì bận rộn, thời gian ở chung cùng Thiệu Vinh cũng càng ngày càng ít. Cái rõ ràng nhất trong trí nhớ của Thiệu Trường Canh có lẽ là cảnh bé bỏ nhào vào trong ngực của hắn ngọt ngào gọi ‘baba’.

Nhưng thời gian trôi rất nhanh, năm tháng thấm thoát thoi đưa.

Thơ ấu của Thiệu Vinh thoáng một cái đã qua, bé con nhu thuận năm đó đang lớn lên rất nhanh, thân thể cao hơn, hai chân thẳng tắp thon dài, tóc đen như mực và màu da trắng nõn hồ trợ lẫn nhau, tuổi còn nhỏ mà đã muốn hiện ra tất cả các gen ưu tú nhất của cha mẹ.

Bộ dạng cậu không hề giống An Phi, có lẽ càng giống cha ruột cậu.

Thiếu niên thích mặc màu trắng mang một loại khí chất trong trẻo mà lạnh lùng, hơn nữa cá tính cậu lại im lặng không thích nói chuyện dễ khiến cho người ta nghĩ rằng cậu lạnh nhạt và khó tiếp cận.

Nhưng Thiệu Trường Canh rất hiểu đứa con trai này, tính cách của Thiệu Vinh không giống bên ngoài lạnh lùng như vậy, cậu chỉ hơi e ngại, không thích nói chuyện với người lạ. Từ nhỏ cậu đã sống trong hoàn cảnh tương đối kín, hơn nữa thuở còn bé mẹ qua đời vẫn còn ám ảnh trong lòng, này đó gộp lại khiến cậu hơi bị động ở phương diện giao tiếp, Thiệu Vinh không nói nhiều, chỉ có khi ở bên cạnh baba mới mỉm cười thoải mái hơn một chút.

—— Nụ cười xuất phát từ trong tâm như vậy nhìn rất đẹp.

Thiệu Trường Canh mỗi khi nhìn thấy Thiệu Vinh đều nhịn không được cảm thán, thiếu niên trong sáng xinh đẹp đấy thật sự là Thiệu Vinh năm đó ghé vào trong lòng mình chui nước mắt sao?

Thiệu Vinh mười lăm tuổi, thân cao đã đến đầu vai Thiệu Trường Canh. Cậu rất chăm chỉ đọc sách nên Thiệu Trường Canh cũng không quá quan tâm thành tích học tập của cậu, thành tích kiểm tra trung học của cậu vượt qua bản điểm chuẩn nên trúng tuyển đến hơn 80 phần trăm, nghĩa là cậu có thể tùy ý lựa chọn trường học.

Đó là một buổi chiều muộn ngày chủ nhật, Thiệu Trường Canh đang tựa vào trên sofa xem báo, Thiệu Vinh đột nhiên chậm rãi xích lại, cúi thấp đầu ngồi xuống bên cạnh hắn.

Nhất định là có chuyện muốn nói mà không biết nên mở miệng như thế nào. Thiệu Trường Canh cảm thấy buồn cười, cố ý không để ý tới cậu, tiếp tục xem báo của mình.

Thiệu Vinh ở bên cạnh yên lặng ngồi thật lâu, cậu nghĩ ba sẽ mở miệng hỏi cậu “tìm ba có việc gì,” rồi cậu mới nói tiếp, nhưng ba cứ nhiên không để ý tới cậu, thậm chí sau đó còn trực tiếp nhắm mắt lại ngủ, hoàn toàn đem cậu xem như trong suốt.

Trầm mặc thật lâu sau, thấy Thiệu Trường Canh vẫn không để ý tới mình, Thiệu Vinh rốt cuộc không nhịn được, mở miệng gọi: “Baba.”

Thiệu Trường Canh mở mắt ra liếc cậu một cái.

Thiệu Vinh nhỏ giọng nói: “Con có việc muốn nói với ba.”

“Ừ,” Thiệu Trường Canh thân nhiên đáp.

Thiệu Vinh do dự một chút mới tiếp tục nói: “Bên cạnh thư phòng không phải có một gian phòng ngủ sao? Ách, con tính sau này ngủ một mình trong phòng đó.”

“À,” Thiệu Trường Canh cười như không cười nhìn cậu, “Là giường của ba không đủ lớn đẩy con xuống sao?”

Thiệu Vinh lắc đầu, nghiêm túc nói: “Không phải, buổi tối con làm bài tập sợ sẽ ảnh hưởng đến ba.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Không có gì, ba không sợ con ảnh hưởng.”

“Baba.”

“Lúc con nói dối luôn có thói quen nắm chặt tay đứng không?”

Thiệu Vinh vừa cúi đầu liền thấy hai tay quả nhiên đang nắm lại một chỗ, vội vàng đỏ mặt tách tay ra, không nói gì.

Thiệu Trường Canh ngồi dậy, nhìn cậu hỏi: “Nói với ba, lý do thật sự là gì?”

Thiệu Vinh tránh đi tầm mắt của hắn, “Con đã trưởng thành, cho nên, không tiện ngủ với ba. . . .”

Thiệu Trường Canh hiểu rõ, “À, con là sợ làm dơ giường của ba sao?”

“. Baba!” Mặt Thiệu Vinh đột nhiên đỏ lên.

Thiệu Trường Canh khẽ cười cười, “Xấu hổ cái gì, vào tuổi này mà có phản ứng sinh lý là chuyện bình thường. Nếu như đặt ở thời cổ, thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đã có thể kết hôn sinh con.”

“.....” Thiệu Vinh gục đầu xuống.

“Đúng rồi, ba nghĩ ba hẳn nên giáo dục phương diện này cho con,” Thiệu Trường Canh đứng dậy, xoay người đi vào thư phòng.

Thiệu Vinh có chút sợ, “Ba làm gì vậy?”

“Tìm chút tư liệu cho con xem”

Thiệu Trường Canh rất nhanh lấy ra từ thư phòng mấy đĩa CD, lần lượt bày từng cái một ra trước mặt Thiệu Vinh, “Cái này là tư liệu dạy sinh lý học, giới thiệu cấu tạo bộ phận sinh dục nam và quá trình hình thành tinh tử.”

*Tinh trùng là dạng biệt hóa của tinh tử, nghĩa là tinh trùng được tạo ra từ tinh tử nhưng có những đặc điểm về hình thái và chức năng khác với tinh tử.

“.....”

“Còn đây là ảnh nóng, con bây giờ tuổi còn nhỏ không thể nhìn quá nhiều, trước lấy loại nhẹ này xem đỡ thèm, nhìn chán rồi cứ tìm ba lấy, ba có rất nhiều đồ quý.”

“.....”

“Đúng rồi, bây giờ con dùng tay DIY sao? Nếu không để ba dạy con.”

DIY: Do it yourself= có thể hiểu là ‘tự làm’ = thủ dâm (*khụ* *đỏ mặt* anh thật là ba chấm=]])

“.....”

“Có phải là không biết không?”

“..... Con. Con đi làm bài tập.”

Thiệu Vinh vọt một cái từ trên ghế salon đứng lên, đỏ mặt chạy trốn chết.

Thiệu Trường Canh bắt đầu dĩ nhún nhún vai, nói với bóng lưng của cậu: “Có baba sáng suốt như vậy lẽ ra con phải cảm thấy may mắn mới đúng chứ, chạy cái gì?”

Cũng không biết Thiệu Vinh có nghe thấy những lời này không, chỉ thấy cửa thư phòng bị cậu đóng lại.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, Thiệu Trường Canh nhìn không được khẽ giương khóe môi.

Cái tuổi dậy thì này, nhất là con trai, nói sao thì đối với từ “tính” cũng tràn ngập tò mò, lại do thân thể phản ứng kì lạ mà thẹn thùng, thậm chí khó có thể mở miệng hỏi.

Quan niệm của Thiệu Trường Canh từ trước đến nay rất thoáng, hẳn cho rằng làm trưởng bối hẳn nên chỉ đúng đường cho trẻ nhỏ, tránh để chúng nhầm đường lạc lối, vậy nên hẳn thật sự nguyện ý đem tất cả hiểu biết và kinh nghiệm của mình chia sẻ cho Thiệu Vinh.

Thế nhưng không đoán được, trong loại chuyện này Thiệu Vinh cư nhiên lại thẹn thùng như vậy.

Phản ứng trúc trắc như thế làm cho Thiệu Trường Canh cảm thấy thật đáng yêu.

Cũng tại một khắc đấy, Thiệu Trường Canh mới thật sự nhận ra, Thiệu Vinh của hắn, bất tri bất giác đã trưởng thành rồi.

Tối hôm đó, Thiệu Vinh quả nhiên không có tới phòng ngủ của Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh một mình ngủ trên giường rộng thênh thang, trong lòng có chút trống trải và mất mát, trong lòng thiếu một thân thể mềm mại làm gối ôm, hẳn cảm thấy ngủ không được.

Thì ra, nhìn con mình lớn lên cũng không phải là chuyện vui vẻ gì. Bây giờ nó tự mình ngủ một phòng, tiếp thêm vài năm nữa có bạn gái rồi không chừng sẽ dọn ra ở riêng.

Nghĩ đến một ngày nào đó Thiệu Vinh sẽ rời xa mình, Thiệu Trường Canh liền cảm thấy trong lòng rất không thoải mái.

Thiệu Trường Canh trần trọc không ngủ được, Thiệu Vinh cách vách cũng đồng dạng mất ngủ.

Từ nhỏ đã cùng baba ngủ một cái giường, cũng đã quen rúc vào trong lòng ngực ấm áp của hân an tâm đi vào giấc ngủ, mỗi sáng sớm tỉnh lại nằm trên khuỷu tay của hân, nghe hân ở bên tai ôn nhu nói “sớm an”.

Trong lúc nhất thời đột ngột thay đổi làm Thiệu Vinh cảm thấy vô cùng xa lạ.

Ngủ trong phòng mới, đơn độc một mình nằm ở trên giường, rõ ràng giường thật mềm mại, chăn cũng rất sạch sẽ, nhưng Thiệu Vinh vẫn cảm thấy rất không quen. Nằm ngửa ngủ, nghiêng người ngủ, nằm sấp ngủ, lẩn qua lộn lại cũng không tìm được một tư thế thoải mái, lúc nửa đêm thậm chí còn cảm thấy lạnh.

Nhưng là, đã đến tuổi này rồi, nhất định phải học cách tự lập, không thể cứ ỷ lại baba như vậy. Đừng nói để người khác biết sẽ cười chết, chính bản thân mình cũng không thể giống như trước đây vô ưu vô lo tựa vào trong ngực của ba ngủ nữa. Hai người nam ôm nhau ngủ, thật sự. Rất xấu hổ.

Thiệu Vinh quấn chăn, bắt mình nhắm mắt lại không được suy nghĩ lung tung, thẳng đến lúc rạng sáng mới dần dần chìm vào giấc ngủ. Có lẽ do bên người thiếu hơi thở làm cho người ta an tâm, cho nên khi ngủ cũng gặp phải ác mộng.

Sáng sớm hôm sau, Thiệu Vinh chớp chớp mắt từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, đeo cặp mắt quàng thâm đi đến buồng vệ sinh thì thấy Thiệu Trường Canh ở trước gương đeo caravat, dung mạo vốn dĩ đã anh tuấn, mặc vào áo somi vừa người và quần tây lại càng thêm hấp dẫn.

Ba đã rửa mặt xong rồi, thoát nhìn tinh thần rất tốt.

Thiệu Vinh đứng ở phía sau hân nhìn thật lâu, trong lòng có chút không hiểu tại sao bộ dạng mình lại hoàn toàn chẳng giống ba mình. Ngũ quan baba thâm thúy, màu da tiểu mạch khỏe mạnh, còn có hàu kết khêu gợi làm người ta thật hâm mộ, nhưng tại sao mình lại không có chứ?

Thiệu Trường Canh thấy Thiệu Vinh nhìn chăm chăm vào gương, nhìn không được khê cười cười, nói: “Nhìn cái gì? Ba con đẹp trai vậy sao?”

Thiệu Vinh lúng túng dời tầm mắt, nhẹ giọng nói: “Con chỉ là cảm thấy bộ dạng con với baba chẳng giống gì hết.”

Thiệu Trường Canh đáp, “Đương nhiên, con giống mẹ con mà.”

An Phi qua đời quá sớm, ấn tượng Thiệu Vinh đối với mẹ cũng không quá rõ, nghe hân giải thích như vậy cũng không có hoài nghi. Thấy Thiệu Trường Canh nhắc cặp công văn chuẩn bị rời khỏi nhà, Thiệu Vinh vội vàng hỏi: “Hôm nay chủ nhật mà ba cũng phải đi làm sao?”

“Có một cuộc họp.”

“Nha.”

“Sao đây, có việc muốn nói?”

Thiệu Vinh ngẩng đầu đáp: “Vâng, hôm nay có kết quả thành tích học tập, xế chiều sẽ báo nguyện vọng, con muốn đi Thất Trung học.”

Thiệu Trường Canh khê nhíu mày, “Con là nói Thất Trung cách nhà rất xa, học sinh phải trọ ở trường, quản lý kiểu toàn bộ kín mít?”

Thiệu Vinh gật gật đầu, “Dạ đúng, nghe nói chất lượng dạy học của Thất Trung tốt lắm.”

“Tại sao không đi Thập Nhất Trung?” Thiệu Trường Canh xoay người lại nhìn cậu, “Chỗ đó tương đối gần, hơn nữa không cần trọ lại ở trường, chất lượng cũng không thấp không phải sao?”

Thiệu Vinh nói: “Con muốn trải nghiệm cuộc sống trọ ở trường một chút.”

Thiệu Trường Canh nhìn cậu một cái, thần nhiên đáp: “Lên tới đại học cũng có thể trọ. Con còn nhỏ, đi học xa như thế ba rất lo lắng.”

Thiệu Vinh cũng rất cố chấp, giọng nói cũng đặc biệt nghiêm túc: “Con đã trưởng thành, loại chuyện này con có quyền tự mình quyết định.”

Thiệu Trường Canh hơi híp híp mắt, “Vậy sao?”

Thiệu Vinh nhẹ nhàng gật đầu.

“Mặc kệ sinh lý hay là tâm lý, con cũng chưa thật sự trưởng thành,” Thiệu Trường Canh mỉm cười vỗ vỗ vai cậu, “Chờ lúc con đến tuổi thích hợp, ba sẽ thả con ra ngoài tự lập, bây giờ không cần vội vã rồi đi như vậy. Lòng cánh còn chưa đủ mà bắt đầu ghét bỏ ba sẽ làm ba buồn.”

Thiệu Vinh vội nói: “Baba, con không phải ý này.”

“An tâm ở bên cạnh ba, mới đến trung học đã vội muốn tự lập như vậy thật sự có hơi sớm,” Thiệu Trường Canh tiến lên từng bước, nhẹ nhàng nâng cằm Thiệu Vinh lên, để cho cậu đối diện với mình, giọng nói cũng trở nên càng nhu hòa, “Tiểu Vinh, có phải con cảm thấy chuyện gì ba cũng can thiệp, không cho con được tự do?”

“”

“Tin tưởng quyết định của ba được không? Thất Trung so với tưởng tượng của con phức tạp hơn nhiều lắm, học sinh trợ ở đây toàn kết bè kết phái, thời gian trước vài học sinh đánh nhau bị thương nặng bây giờ còn đang ở bệnh viện chúng ta điều trị kìa,” Thiệu Trường Canh dừng một chút, “Ba chỉ có con là bảo bối, không muốn con xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hiểu không?”

Thiệu Vinh do dự trong chốc lát, rồi cuộc cũng ngoan ngoãn gật gật đầu, “Vâng. . . . Con không đi Thất Trung nữa.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười sờ sờ tóc cậu, “Ba đi họp, bữa sáng để trên bàn, tự mình cho vào lò vi sóng hâm lại rồi ăn đi.”

“Dạ,” Thiệu Vinh đi ra phía trước, nhẹ nhàng ôm Thiệu Trường Canh một cái, “Baba tạm biệt, trên đường cẩn thận.”

Sau khi ra khỏi cửa, nụ cười trên mặt Thiệu Trường Canh nhanh chóng biến mất.

Hắn vừa rồi cố ý nói như vậy là vì hắn quá hiểu Thiệu Vinh. Thiệu Vinh rất mềm lòng, chơi bài tình cảm với cậu chưa bao giờ thất bại, sở dĩ cậu nhân nhượng là bởi vì cậu vô cùng tôn trọng và ý lại người ba mà cậu đã sống nương tựa bấy lâu.

Thiệu Trường Canh chính là lợi dụng điểm này đã thành công đem cậu cột ở bên người.

Có lẽ dùng thủ đoạn như vậy có chút tệ, nhưng Thiệu Trường Canh chỉ biết mình không muốn thả Thiệu Vinh đi, càng không muốn để Thiệu Vinh rời khỏi phạm vi tầm mắt của mình.

Chỉ cần đạt được kết quả mình muốn, dùng dạng thủ đoạn gì cũng mặc kệ.

Chỉ là, hắn có chút không rõ tại sao mình lại làm như vậy.

Thiệu Vinh trưởng thành rồi khỏi sự che chở của baba không phải là chuyện hoàn toàn bình thường sao? Thế thì vì cái gì khi cậu nói muốn rời đi mình lại tức giận như vậy?

Giống như vật sở hữu của mình bị người ta đoạt mất, giống như lãnh địa của riêng mình bị người lạ xâm nhập.

Cái loại cảm giác không khỏe này rốt cuộc là cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Thiệu Vinh làm theo nguyện vọng của Thiệu Trường Canh, đến học ở Thập Nhất Trung gần nhà.

Kỳ thật Thập Nhất Trung điều kiện sinh hoạt tốt hơn Thất Trung rất nhiều, chất lượng dạy học cao, nhiều danh sư, năm trước mới xây xong một tòa nhà mới, còn có thư viện chuyên môn rất nhiều sách.

Lúc đó Thiệu Vinh muốn đi Thất Trung chỉ vì muốn thử cảm giác rời khỏi sự che chở của baba.

Cậu không biết cha con trong gia đình khác ở chung như thế nào, nhưng dần dần cậu có cảm giác hình thức mình ở chung với baba không được bình thường.

Bắt đầu từ năm sáu tuổi mama qua đời, trong thế giới của cậu chỉ có một mình baba; mặc kệ là bạn học, thầy giáo, hay thân thích, bạn bè, tất cả đều chỉ như khách qua đường vội vàng, mà Thiệu Trường Canh —— baba của cậu —— lại mỗi khắc mỗi giây đều ảnh hưởng cuộc sống của cậu.

Cậu thói quen đi nơi nào cũng báo cáo với ba, có thói quen nhận bất cứ món đồ nào mà ba đưa tới, có thói quen cùng ba ngủ, có thói quen nghe theo mỗi lời của ba.

Cho nên, sau khi lớn lên, cậu mới lo lắng sẽ bị ba khống chế, mới muốn thoát khỏi cái “nhà giam dẫu dằng” này.

Nhưng cuối cùng cậu vẫn không thể đi Thất Trung học như ý nguyện.

Tuy rằng không muốn xung đột trực tiếp với baba mà chọn Thập Nhất Trung, nhưng trong lòng Thiệu Vinh ít nhiều cũng có chút tiếc nuối. Cậu không có nói cho Thiệu Trường Canh biết cậu rất thích phong cách tự do của Thất Trung, vì thi vào Thất Trung mà cậu đã cố gắng rất nhiều.

Một năm đó, quy mô của trung tâm cấy ghép nội tạng bệnh viện An Bình dần dần mở rộng, Thiệu Trường Canh làm người đứng đầu trở nên càng ngày càng bận rộn, thời gian cha con hai người ở chung cũng càng ngày càng ít.

Về sau khi Thiệu Vinh học trung học, Thiệu Trường Canh rất ít khi ở nhà, có đôi khi thậm chí nửa đêm hai ba giờ mới trở về.

Nhiều lần Thiệu Vinh mơ mơ màng màng bị tiếng mở cửa làm bừng tỉnh, mở mắt ra liền nhìn thấy baba kéo thân thể mỗi một đi vào phòng của mình, lúc nhìn thấy mình nằm ngủ rồi mới xoay người rồi đi.

Những lúc đó Thiệu Vinh đều cảm thấy có chút đau lòng.

Một tòa bệnh viện lớn như vậy, có rất nhiều chuyện cần baba nhọc lòng, baba nhất định rất vất vả. Một nhọc cả một ngày, nửa đêm tan tầm trở về vẫn không quên đến phòng ngủ hỏi thăm mình, ba thật sự đối với mình tốt lắm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thiệu Vinh dậy sớm, chạy vào phòng bếp đun nóng sữa cho baba, thuận tiện làm trứng ốp lếp kẹp trong bánh mì đặt lên bàn, bên cạnh lưu lại một tờ giấy: “Baba đừng quên ăn sáng, làm việc vất vả cũng phải chú ý nghỉ ngơi và tắm rửa.”

Bảy giờ rưỡi sáng Thập Nhất Trung bắt đầu học, vậy nên mỗi ngày bảy giờ Thiệu Vinh đã phải đến trường, thông thường lúc Thiệu Trường Canh rời giường thì Thiệu Vinh đã đi học rồi. Nhìn bữa sáng chuẩn bị tốt đặt trên bàn và dòng chữ nhỏ chính tề trên tờ giấy, trong lòng Thiệu Trường Canh liền ngập tràn ấm áp, thậm chí có thể gọi là “cảm giác hạnh phúc” gì đó.

Hắn thậm chí hi vọng loại cảm tình này có thể tiếp tục như vậy.

Tối hôm đó khi về nhà, Thiệu Vinh ngoài ý muốn phát hiện ba mình cư nhiên ở nhà, vừa vào cửa đã ngửi được một mùi hương quen thuộc, đó là mùi cà tím kho tàu mà baba rảnh nhất.

Thiệu Vinh buông túi sách bước vào phòng ăn, quả nhiên gặp Thiệu Trường Canh đang mặc tạp dề bận rộn trong phòng bếp.

Bộ dáng ở nhà ôn hòa của người đàn ông kia làm cho Thiệu Vinh có chút không thể dời tầm mắt.

trong ấn tượng của Thiệu Vinh, baba rất ít khi tự mình xuống bếp nấu cơm, chỗ phòng bếp đầy khói dầu kia và hình tượng phong độ của hắn cũng không tương xứng. Chỉ có thỉnh thoảng vài lúc tâm tình tốt hắn mới xuống bếp, mỗi lần đều bung ra một mâm cà tím kho tàu ngon cực.

—— Tâm tình của ba rất tốt sao?

Thiệu Vinh còn đang nghi hoặc, chỉ thấy Thiệu Trường Canh bụng đồ ăn đi ra, khẽ cười cười, nói: “Trở về đúng lúc nhí, ăn cơm đi, nhớ rửa tay trước.”

“Dạ,” Thiệu Vinh xoay người đi rửa tay, lúc rửa xong trở lại phát hiện trên bàn cơm ngoại trừ cà tím kho tàu còn có một đĩa sò mà cậu thích ăn nhất, cùng với một đĩa xà măng, một đĩa sườn xào tỏi và một phần súp trứng táo biển, nhìn qua vô cùng ngon miệng.

“Tất cả mấy cái này đều là ba làm sao?” Thiệu Vinh có chút không dám tin.

Thiệu Trường Canh mỉm cười gật đầu, “Ừ.”

Thiệu Vinh có chút tò mò nhìn món ngon đầy bàn, “Con tưởng ba chỉ biết làm cà tím kho tàu thôi chứ.”

“Đừng xem thường ba con,” Thiệu Trường Canh nhướn nhướn mày, “Năm đó ở Anh đều là ba tự mình làm cơm. Lúc đó con mỗi ngày đều ăn giống ba, còn chê ba làm khó ăn, chỉ muốn ăn chocolate.”

Thiệu Vinh có chút ngại ngùng cười: “Chuyện ở Anh con không nhớ rõ, lúc còn nhỏ có phải con thường hay làm phiền baba không?”

“Đúng vậy, lúc con nhỏ rất nghịch ngợm, thường xuyên xé rách quần áo của ba.”

“Phải không đó?”

“Ừ, còn bôi rất nhiều mực nước lên quần áo của ba.”

“.....”

“Còn lúc ba viết luận văn thì ngồi ở trong lòng ba đập loạn bàn phím quấy rối.”

“.....”

Thiệu Trường Canh nhìn bộ dạng hoang mang kia, càng xem càng cảm thấy đáng yêu, tầm mắt giống như là bị dán chặt hoàn toàn không có cách nào dời đi.

“Baba,” Thiệu Vinh có chút kỳ quái baba vì sao vẫn nhìn mình, “Con thật sự nghịch ngợm như vậy sao?”

Thiệu Trường Canh khẽ cười cười, “Gạt con thôi, kì thật hồi nhỏ con rất ngoan.”

“.....” Thiệu Vinh cúi đầu không nói.

Thiệu Trường Canh gấp vài con sò bỏ vào trong chén cậu, “Biết con thích ăn cái này nên ba cố tình mua, rất tươi, con nếm thử xem.”

“Dạ,” Thiệu Vinh cũng gấp miếng sườn vào trong chén hán, “Baba cũng ăn nhiều một chút.”

Cha con hai người nhìn nhau cười, tiếp tục hưởng thụ bữa tối ấm áp hiếm hoi này.

Tối hôm đó tâm tình Thiệu Vinh tốt lắm, đã thật lâu cậu không có an tâm cùng baba ăn bữa tối như vậy. Đoạn thời gian trước lúc chọn trường học có chút mâu thuẫn, làm cho chủ đề giữa hai người càng ngày càng ít, thậm chí có xu thế chiến tranh lạnh, nhưng chỉ một bữa cơm tối đơn giản đã giúp tình cảm của hai người nhanh chóng trở về như trước.

Cha con làm sao mà giận nhau được lâu. Bất luận như thế nào, Thiệu Vinh cũng sẽ không oán hận ba của mình. Mặc kệ trên vài phương diện hán có quá mức chuyên chế, Thiệu Vinh cũng chỉ cảm thấy là do tính cách baba vậy thôi.

Sau buổi cơm tối, Thiệu Trường Canh đột nhiên gọi Thiệu Vinh vào thư phòng, nói muốn kiểm tra tình hình học tập gần đây của cậu.

Thiệu Vinh ngoan ngoãn đem tập bài tập và tập kiểm tra đến cho baba xem qua, Thiệu Trường Canh giờ cẩn thận, thấy Thiệu Vinh làm bài sai rất ít, căn bản đều là điểm A+, bài thi cũng đều chín trên mười, xem ra sau khi lên trung học cậu cũng theo kịp, học tập cũng không có kém đi, lúc này Thiệu Trường Canh mới yên lòng lại.

Thiệu Vinh cũng rất nghi hoặc, cậu cảm thấy ba hôm nay hình như có chút khác thường.

Thiệu Trường Canh rất nhanh liền giải đáp nghi ngờ của cậu ——

“Thiệu Vinh, ngày mai ba phải đi công tác một thời gian ngắn, một mình con ở nhà phải chú ý an toàn, biết không?”

Thiệu Vinh ngẩn người, “Đi công tác? Ba muốn đi đâu công tác?”

“Nước Anh.”

“Xa vậy sao?” Trong lòng Thiệu Vinh đột nhiên dâng lên một chút không muốn, “Đi bao lâu?”

“Một năm.”

“Lâu vậy...” Thiệu Vinh ngẩng đầu lên nhìn hán, “Không đi không được sao?”

Thiệu Trường Canh cố ý bỏ qua vẻ không muốn trong mắt cậu, thân nhiên nói: “Lần này liên quan đến việc nghiên cứu cấy ghép liên hợp nhiều bộ phận, người phụ trách là thầy của ba, cho nên bất kể là vì lí do riêng hay là vì tương lai bệnh viện ba cũng phải tự mình đi một chuyến.”

“Nha.” Thiệu Vinh cúi thấp đầu không nói lời nào.

Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng cười, “Sao vậy? Đã lớn thế này rồi cũng đâu cần ba chăm sóc nữa, còn luyến tiếc giống trước đây à?”

Thiệu Vinh trầm mặc một hồi mới đáp: “Baba ở nước ngoài phải tự mình bảo trọng.”

Thiệu Trường Canh nói: “Con cũng thế.”

“Vậy. Con đi giúp ba thu thập hành lý,” Thiệu Vinh xoay người rời đi.

Thiệu Trường Canh nhìn bóng lưng của cậu, ánh mắt dần dần trở nên thâm trầm

Hán cần bình tĩnh nghĩ kĩ lại về tình cảm mình dành cho Thiệu Vinh rồi cuộc nên xác định như thế nào, với lại sau này Thiệu Vinh lớn lên mình phải ở chung với con trai không có quan hệ máu mủ như thế nào.

Có lẽ tách ra một thời gian ngắn đối với hai người đều có lợi.

Đi công tác, bất quá chính là cái có tốt nhất.

Thiệu Trường Canh bay chuyến bảy giờ sáng thứ hai, năm giờ sẽ chuẩn bị ra sân bay, hán cũng không định đánh thức Thiệu Vinh sớm như vậy.

Hán kéo vali tới cửa, lại nhin không được dừng bước, xoay người đi vào phòng ngủ của Thiệu Vinh, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Nương theo ngọn đèn ngoài phòng vừa vịn có thể nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của Thiệu Vinh.

Trên khuôn mặt thiếu niên vẫn còn chút trẻ con chưa phai hết, bởi vì ngủ rất ngon nên lông mày giãn ra, lông mi dày ở chỗ mí mắt cong xuống, môi hơi cong lên thậm chí có chút đáng yêu.

Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng đến gần, trong hoàn cảnh im lặng như thế hẳn tựa hồ có thể nghe được tiếng tim đập của mình.

Cẩn thận ngồi ở bên giường, cúi xuống, nhìn đứa bé đi theo mình từ nhỏ thật gần, khuôn mặt thanh tú, bộ dáng khi ngủ không hề phòng bị, thật sự rất là làm cho người ta động tâm.

Ngón tay nhện không được nhẹ nhàng xoa gương mặt của cậu, xúc cảm mềm mại giống như trong trí nhớ khiến cho đáy lòng Thiệu Trường Canh dâng lên một loại cảm xúc dịu dàng.

Khoảng cách dần dần gần hơn, cơ hồ có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của cậu thổi ở bên môi mình, chỉ cần lại gần một cm là có thể hôn đến bờ môi của cậu.

Lúc này lý trí của Thiệu Trường Canh cũng trở lại, hẳn mỉm cười, nhẹ nhàng hôn lên trán Thiệu Vinh.

—— Từ đó đến giờ hẳn luôn là người bình tĩnh, trước khi chưa xác định tình cảm của mình, hẳn sẽ không chạm vào Thiệu Vinh.

Không lường trước được động tác này lại đánh thức Thiệu Vinh, trong mơ mơ màng màng cậu mở to mắt, chỉ thấy baba đang mỉm cười ngồi ở bên giường, thấp giọng nói: “Ba đi rồi con phải tự chăm sóc tốt chính mình.”

Thiệu Vinh gật gật đầu, chớp chớp mắt muốn dậy, “Để con đưa ba đi.”

“Không cần,” Thiệu Trường Canh đem cậu ấn về trên giường, thuận tay thay cậu kéo chăn, “Tự ba đi sân bay được, hiện tại chỉ mới năm giờ, con mau ngủ tiếp hôm nay còn phải đi học mà.”

“Dạ. Vậy baba đến London nhớ gọi điện thoại cho con.”

“Được rồi.”

Thiệu Vinh vươn tay, làm ra động tác muốn ôm tạm biệt. Thiệu Trường Canh mỉm cười, cúi xuống nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

“Baba tạm biệt,” Thiệu Vinh nói xong liền nhắm mắt lại, tiếp tục an tâm ngủ.

Nhìn cậu rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp, còn phát ra tiếng ngáy khê, ánh mắt Thiệu Trường Canh dần dần trở nên ôn nhu. Hắn vươn tay, giống như trước đây nhẹ nhàng nheo nheo mắt Thiệu Vinh, thấp giọng nói: “Thiệu Vinh, tạm biệt.”

—— Tạm biệt , có lẽ, rất nhiều chuyện sẽ thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Một năm này Thiệu Trường Canh ở Anh thập phần bình tĩnh.

Thầy Johnson của hắn là một người rất có khiếu hài hước, ông vô cùng thương thức tài năng của Thiệu Trường Canh, Thiệu Trường Canh đối vị tiền bối này cũng rất kính trọng, giữa hai người nếu nói là thầy trò kỳ thật càng giống bạn bè hơn, cả ngày cùng ông ngâm mình ở trong phòng giải phẫu cũng không cảm thấy nhàm chán.

Johnson biết sau khi An Phi qua đời Thiệu Trường Canh vẫn không có tái hôn, ông còn tưởng Thiệu Trường Canh trải qua khó khăn trong tình yêu vẫn chưa gượng dậy nổi, vì thế rất nhiệt tình muốn giới thiệu mấy cô gái cho hắn làm quen.

Thiệu Trường Canh trực tiếp cự tuyệt, lấy cớ nói: “Tôi đã có người trong lòng.”

Đoạn thời gian đó hắn luôn nhớ tới Thiệu Vinh.

Cho tới bây giờ Thiệu Trường Canh cũng chưa nghĩ qua mình sẽ nhớ nhưng một người nhiều đến như vậy, vừa nghe được thanh âm của cậu sẽ cảm thấy vô cùng thỏa mãn, nhận được tin nhắn của cậu tâm tình cũng nháy mắt trở nên tốt hẳn.

Trong lòng hắn Thiệu Vinh rốt cuộc là sự tồn tại như thế nào?

Lúc nhỏ vẫn luôn cưng chiều cậu, che chở cậu, xem cậu như bảo bối mà yêu thương; bởi vì cậu là con của mình, thân mật với cậu đều là tình cảm bình thường giữa cha và con, Thiệu Trường Canh không hề lo lắng sẽ có vấn đề gì.

Nhưng Thiệu Vinh đang dần dần trưởng thành, cái loại thân mật đó không thể tiếp tục được nữa.

Cũng không biết bắt đầu khi nào, hẳn không thể nhìn thẳng vào mắt Thiệu Vinh như trước đây, lại càng không biết bắt đầu từ đâu mà hẳn không thể thân nhiên ôm Thiệu Vinh đi ngủ nữa.

Lúc đầu hẳn lấy lý do “Thiệu Vinh trưởng thành” để giải thích, có thể xem như không có gì, nhưng mỗi khi nhìn thấy Thiệu Vinh, trái tim lại bắt đầu loạn nhịp.

Thiệu Trường Canh lựa chọn xuất ngoại cũng không phải trốn tránh, hẳn chỉ là cần chút thời gian bình tâm suy nghĩ.

Tình cảm mà hẳn dành cho Thiệu Vinh rốt cuộc do cô đơn quá lâu dẫn đến xúc động nhất thời hay là còn cái gì khác? Rốt cuộc nên bóp chết trong trứng nước hay là giữ Thiệu Vinh ở bên cạnh rồi thay đổi mối quan hệ này?

Bởi vì Thiệu Vinh là người hẳn dễ tâm nhất, cho nên chuyện này hẳn càng muốn suy nghĩ thật kỹ.

Ngày Thiệu Trường Canh về nước xác định là ngày 24 tháng 12, đêm giáng sinh.

Sau khi Thiệu Vinh nhận được tin nhắn này, bởi vì kích động mà ngón tay run run, lập tức liền nhấn lại: “Ba rốt cuộc cũng trở về rồi, con ra sân bay đón ba nha!”

Thiệu Trường Canh trả lời: “Không cần, thời tiết rất lạnh, ba tự đón xe về nhà.”

Thiệu Vinh không cùng hẳn tranh luận.

Nếu mặt đối mặt tranh luận, cậu vĩnh viễn cũng không thể thắng được Thiệu Trường Canh. Nhưng mà đã một năm không gặp, Thiệu Vinh thật sự rất nhớ baba, thật hy vọng sau khi ba xuống máy bay người đầu tiên nhìn thấy sẽ là mình.

Quyết định xong, Thiệu Vinh liền lên mạng thăm dò tin tức chuyến bay từ London, baba bay chuyến ngày 24, 7 giờ tối sẽ đến sân bay quốc tế. Cậu thuận tay xem thử dự báo thời tiết, phát hiện ngày đó sẽ có tuyết lớn.

May mắn ngày 24 là chủ nhật, vừa lúc được nghỉ học, vậy nên mới sáng tinh mơ Thiệu Vinh đã rời giường đi siêu thị mua một đồng rau tươi về nhà, chui vào trong phòng bếp rửa thật sạch, như vậy baba vừa về tới nhà là có thể nấu cơm cho ba ăn.

Ý nghĩ của Thiệu Vinh là: Baba chăm sóc mình nhiều năm như vậy, bây giờ mình đã trưởng thành cũng nên nấu cơm cho ba ăn.

Tầm 5 giờ chiều, Thiệu Vinh mặc quần áo thật dày rời khỏi nhà, thuận tay đón chiếc xe taxi ra sân bay. Bởi vì đi sân bay cao tốc cho nên chưa tới sáu giờ đã đến nơi, Thiệu Vinh ở trong đại sảnh đợi đến nhàm chán, tiện tay cầm điện thoại gửi tin nhắn cho baba: “Ba ơi, con đến sân bay rồi, sau khi ba đi ra là có thể nhìn thấy con, hôm nay con mặc áo gió màu trắng.”

Tin gửi đi nhưng không nhận được tin trả lời. Lúc này Thiệu Vinh mới nhớ tới ba bây giờ còn đang ở trên máy bay khẳng định đã tắt điện thoại, không khỏi thầm mắng mình ngu ngốc.

Nhất định là vui sướng quá làm cho ngu ngốc rồi.

Từ năm sáu tuổi, cậu và baba chưa từng tách ra lâu như vậy quá, lần này xa nhau cả một năm làm cho Thiệu Vinh vô cùng nhớ Thiệu Trường Canh, có lẽ trong tiềm thức của cậu, Thiệu Trường Canh vẫn là người thân duy nhất.

—— Bọn họ dù sao cũng có cảm tình sống nương tựa lẫn nhau hơn mười năm.

Bây giờ tối, chuyến bay đến đúng giờ. Máy bay của Thiệu Trường Canh hạ cánh, hẳn trực tiếp cúi đầu hướng đến chỗ đón xe taxi, do thời tiết quá lạnh nên hẳn cũng không nghĩ Thiệu Vinh sẽ đến đón, cũng không có để ý tới thiếu niên lẫn trong đám người đang chờ hẳn xuất hiện.

Thẳng đến khi hẳn ngồi lên xe taxi, mở điện thoại muốn gọi cho Thiệu Vinh báo bình an, màn hình đột nhiên sáng ngời hiển thị một tin nhắn chưa đọc.

“Ba ơi, con đến sân bay rồi, sau khi ba đi ra là có thể nhìn thấy con, hôm nay con mặc áo gió màu trắng.”

Thiệu Trường Canh ngờ ngạc một chút, vội vàng nói với tài xế: “Quay về sân bay.”

Tài xế mặc dù cảm thấy kì lạ nhưng vẫn quẹo về lại sân bay, Thiệu Trường Canh sau khi xuống xe cũng bước đến chỗ lối ra, tầm mắt ở trong đám người chậm rãi đảo một vòng, quả nhiên thấy một thiếu niên mặc áo gió màu trắng đang nhón chân nhìn xung quanh.

Cậu hình như có cao hơn một chút, đã sắp cao đến cằm của mình, áo gió màu trắng và quần jeans bó sát người màu xám nhạt càng tôn lên dáng người thon dài và khuôn mặt tuấn tú.

Tuy rằng một năm không gặp, nhưng Thiệu Trường Canh liếc mắt một cái vẫn nhận ra bóng lưng của cậu, nhin không được khê nở nụ cười, bước nhanh đến phía sau cậu, đưa tay vỗ vỗ bờ vai cậu, nói: “Ngu ngốc, ba của con ở đây.”

Thiệu Vinh nghe được thanh âm lập tức quay đầu, biểu tình trên mặt lúc đầu kinh ngạc liền chuyển thành vui sướng, “Baba!”

Thiệu Vinh kích động đột nhiên nhào đầu về phía trước ôm chặt lấy Thiệu Trường Canh.

Lưng Thiệu Trường Canh có chút cứng ngắc, rất nhanh liền vuron hai tay phối hợp ôm lấy eo cậu, thậm chí còn âm thầm siết chặt cánh tay.

—— So với cái ôm trong trí nhớ, hình như đã có cái gì khác.

“Nhớ ba không?” Thiệu Trường Canh ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng hỏi.

“Đạ nhớ,” Thiệu Vinh thật thắn thẳng ngẩng lên đầu nhìn hấn, “Lần này ba đi công tác lâu quá, một năm lẻ hai mươi lăm này.”

Thiệu Trường Canh đưa tay nheo nheo mắt cậu, “Tính kĩ như vậy làm cái gì? Không phải đã trở về rồi sao?”

Thiệu Vinh lui lui cổ về phía sau, “Con không phải trẻ con nữa, đừng luôn nheo mắt con.”

Thiệu Trường Canh nhún nhún vai: “Được rồi.”

Lúc này Thiệu Vinh mới nở nụ cười: “Chúng ta nhanh về nhà đi, hôm nay là đêm giáng sinh, vừa lúc có thể cùng nhau đón năm mới, con có chuẩn bị quà riêng cho ba.”

Thiệu Vinh muốn xoay người đi, lại phát hiện Thiệu Trường Canh ôm Hình như có hơi chặt.

Cánh tay rắn chắc lại có lực vòng ở bên hông mình, động tác thân mật làm cho thân thể hai người dán sát nhau không có kẽ hở, khoảng cách giữa hai khuôn mặt chưa đầy 10cm, lúc nói chuyện hơi thở đều phả trên mặt của đối phương.

Nhiệt độ từ trên người hấn truyền đến làm Thiệu Vinh có chút không được tự nhiên, giãy giãy trong lòng hấn, “Baba.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười buông cậu ra, thuận tay nhắc lên rương hành lý, “Đi thôi, về nhà.”

Hai người gọi xe về nhà, vào trong nội thành lại bị kẹt xe. Giao thông ở thành phố này vẫn đều chật chội không chịu nổi, mỗi lần tuyết rơi đều kẹt thành một đầu rồng dài.

Thiệu Vinh có chút gấp muốn về nhà nấu cơm, thấy kẹt xe nhin không được liên tục nhìn ra cửa sổ, Thiệu Trường Canh thế nhưng thật nhàn nhã, tựa lưng vào ghế lấy điện thoại đi động ra gọi điện thoại cho bạn bè ở nước ngoài.

Tiếng Anh của hấn vốn rất lưu loát, hơn nữa thanh âm trầm thấp trau chuốt, Thiệu Vinh chỉ cảm thấy hấn nói tiếng Anh vô cùng dễ nghe, so với băng ghi âm mà thầy giáo mở trên lớp hơn gấp trăm lần.

Vì thế, Thiệu Vinh nhàm chán liền vênh tai lên nghe trộm baba nói chuyện điện thoại, thậm tự hỏi ý nghĩa của từ đơn kia.

Thiệu Trường Canh cuối cùng kết thúc cuộc điện thoại dài, nghiêng đầu lại mỉm cười, “Nghe hiểu à?”

Chuyện nghe lén bị phát hiện làm cho Thiệu Vinh có chút xấu hổ, thành thật lác đầu, “Đạ số nghe không hiểu.”

“Ví dụ như?”

“Coronary Angiography là cái gì?”

“Chụp X-quang động mạch vành.”

“Đó là cái gì?”

“Là một loại kỹ thuật, tiêm chất cản quang vào động mạch vành, sau đó hình ảnh động mạch sẽ hiện ra*,” Thiệu Trường Canh giải thích đơn giản, “Thông thường dùng phương pháp này để chẩn đoán bệnh mạch máu.”

Chụp động mạch vành là thủ thuật giúp các bác sĩ thấy được hình ảnh các động mạch nuôi tim— động mạch vành. Phương pháp này được xem là tiêu chuẩn vàng để chẩn đoán bệnh động mạch vành. Hình ảnh chụp cho thấy tình trạng của hệ thống động mạch vành của bệnh nhân: hẹp, tắc, tại đâu, bao nhiêu mạch máu bị tổn thương.

Bác sĩ sẽ luồn một ống thông nhỏ vào động mạch quay hoặc động mạch đùi của bệnh nhân. Ống thông sẽ được đưa đến động mạch chủ, rồi đến lỗ xuất phát của động mạch vành trái và động mạch vành phải. Bác sĩ sẽ bơm một lượng thuốc cản quang qua ống thông vào hệ thống động mạch vành. Hệ thống chụp mạch máu sẽ ghi lại hình ảnh của thuốc cản quang trong lòng các động mạch vành.

Khúc này ghi theo trên internet, chứ raw qt nói gì k hiểu lắm k chém bừa được (_ _!)

“Nha,” Thiệu Vinh gật gật đầu, “Nghe thật thần kỳ.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười hỏi: “Con cảm thấy hứng thú với mấy cái này sao?”

Thiệu Vinh nói: “Cũng có một chút.”

“Tốt nhất không nên có.”

“Tại sao?”

“Ba đã là bác sĩ, con cũng muốn làm bác sĩ không phải quá nhàm chán sao?”

“Nhưng ông nội bác trai đều là bác sĩ, anh Thiệu Thần năm nay cũng thi vào học viện y a, Thiệu gia chúng ta không phải đều làm bác sĩ sao?”

“Bác sĩ ở Thiệu gia đã đủ nhiều, thế nên con lại càng không cần làm bác sĩ không phải sao?”

Thiệu Vinh mỉm môi không nói lời nào, trước giờ cậu đều cãi không lại Thiệu Trường Canh.

Cậu cũng không muốn nói cho ba, kì thật ba chính là thần tượng của cậu, vì ảnh hưởng của ba mà làm bác sĩ thậm chí đã thành giấc mơ từ nhỏ tới lớn của cậu.

Đề tài này cũng không tiếp tục nữa, Thiệu Trường Canh đột nhiên nói: “Xuống xe đi một chút đi.”

Thiệu Vinh gật gật đầu, theo hấn cùng nhau xuống xe.

Tuyết rơi cả một ngày, trên đường phố đã tích một tầng bông tuyết thật dày, dẫm lên trên kêu xoàn xoạt. Đi được hai bước, một trận gió rét thổi lạnh thấu xương, Thiệu Vinh nhin không được hắt xì một cái, cái mũi cũng bị đông lạnh đến đỏ bừng.

Thiệu Trường Canh thấp giọng hỏi: “Lạnh không?”

Thiệu Vinh lắc đầu, “Con ổn.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng kéo tay cậu, bỏ vào trong túi áo ba-đờ-xuy của mình.

*có ai nhớ cái áo ba-đờ-xuy này không? =>) không nhớ mời coi lại TQMCT =>)

Độ ấm từ trong lòng bàn tay truyền đến thật thoải mái, ngón tay hàng năm cầm dao phẫu thuật của Thiệu Trường Canh, lúc bị ngón tay thon dài khô ráp của hấn cầm lấy làm cho người ta cảm giác thật ấm áp, thật an toàn.

Thiệu Vinh có chút không được tự nhiên, mặc dù lúc nhỏ thường xuyên bị ba dắt tay đi đường như vậy, nhưng bây giờ đã lớn thế này rồi. Loại động tác dắt tay này. Hình như không phù hợp cho lắm?

“Baba.” Thiệu Vinh nhẹ nhàng tránh một chút, lại bị hấn cầm lại thật chặt.

“Tay đều lạnh thế này, cho con ấm áp chút thôi,” Biểu tình trên mặt Thiệu Trường Canh thật thông dong, giống như việc nắm tay Thiệu Vinh với hấn mà nói chỉ là chuyện nhỏ cực kỳ bình thường, “Tiện đường đến cửa hàng phía trước nhìn xem, ba mua quà năm mới cho con.”

Thấy hấn như thế, Thiệu Vinh cũng là không có nghĩ nhiều, bình tĩnh lại giống như trước đây cầm ngược tay hấn, nhẹ giọng nói: “Baba đừng phí tiền, con không cần quà, con đâu có thiếu cái gì.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Tâm ý của ba, không được từ chối.”

Trong giọng nói lộ ra cường thế không cho cự tuyệt.

Thiệu Vinh đành phải bất đắc dĩ gật gật đầu, “Được rồi, nhưng mà không cần mua đồ đắt tiền.”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Ừ, tùy con chọn.”

Cha con hai người chỉ kém nhau hơn 10cm, mặc kiểu quần áo giống nhau, Thiệu Trường Canh mặc áo gió màu xám, Thiệu Vinh mặc áo thuần trắng, hai người sóng vai đi về phía trước, nhìn theo bóng lưng không hề giống cha con, ngược lại giống một đôi tình nhân cảm tình vô cùng tốt.

Bạn đang đọc truyện *YSinh Thế Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Thiệu Trường Canh mang Thiệu Vinh tới một cửa hàng bán đồ độc quyền.

Gần Giáng sinh, đa số cửa hàng đều đặt những cây thông Noel xinh đẹp trước cửa cùng với nhiều chiêu bài hấp dẫn khách hàng. Cửa hàng bán đồ độc quyền này cũng không ngoại lệ, trước cửa đặt một cây thông Noel cao hơn một thước, đèn màu đẹp mắt quần xung quanh theo tiếng nhạc lóe ra không ngừng, trên cây còn treo đầy những chiếc tất Noel đáng yêu.

Hình ảnh này không khỏi làm cho Thiệu Trường Canh nhớ lại buổi tối nhiều năm về trước.

Năm ấy Thiệu Vinh mới hai tuổi, đêm giáng sinh đó nuốt nhầm chìa khóa của mẹ cậu, An Phi nóng vội mang con trai đến bệnh viện kiểm tra, cũng vì vậy đã làm hấn và đưa con trai không có quan hệ huyết thống này kết một đoạn duyên phận khó có thể dứt bỏ.

Sau đó hấn nhất thời cao hứng mang Thiệu Vinh đi ăn com, Thiệu Vinh hiếu kỳ kéo đứt đèn màu trên cây thông Noel của nhà hàng tây, bị ánh mắt nghiêm khắc của hấn dọa sợ khóc không ngừng.

—— Có lẽ, đó là lần đầu tiên hấn đối Thiệu Vinh mềm lòng.

Nay Thiệu Vinh đã sắp mười sáu tuổi, sẽ không giống như trước đây thích khóc và tò mò nữa, nhưng mỗi lần Thiệu Trường Canh nhìn cậu, không hiểu sao trong lòng lại dâng lên một loại cảm xúc dịu dàng.

Đây là đứa nhỏ do một tay hấn nuôi lớn.

Trước kia chỉ ý lại vào một mình hấn, sau này, cũng sẽ chỉ thuộc về một mình hấn.

Thiệu Vinh dung mạo tuấn tú rất được nhân viên cửa hàng hoan nghênh, vừa vào cửa liền có một cô gái trẻ tuổi quần lấy cậu nhằm đẩy mạnh tiêu thụ: “Anh đẹp trai anh muốn mua cái gì? Hôm nay cửa hàng chúng tôi đang gấp rút đẩy mạnh hoạt động, bên trái cửa hàng là sản phẩm giảm 80%, bên phải là kiểu áo len mới nhất, anh thích cái gì, muốn tôi giúp anh lấy vài món tới thử không?”

Thiệu Vinh tính cách vốn im lặng, hơn nữa ở trước mặt người lạ càng lộ vẻ ngại ngùng, nhân viên cửa hàng mở miệng một tiếng anh đẹp trai hai tiếng anh đẹp trai quá mức nhiệt tình làm cho tay chân cậu luống cuống, đành phải quàng ánh mắt giúp đỡ về phía ba bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Baba chúng ta mua cái gì?”

Thiệu Trường Canh nhin không được mỉm cười, “Không phải bảo con tự mình chọn sao?”

Thiệu Vinh nói: “Con có quá nhiều áo len rồi, không cần phải mua mới nữa.”

Ánh mắt Thiệu Trường Canh tùy tiện đảo qua cửa hàng, nhìn đến chồng khăn quàng cổ xếp sau quầy, “Vậy thôi con mua khăn quàng cổ đi, lại đó tự mình chọn cái nào thích đi.”

Thiệu Vinh gật gật đầu, bước đến bên kia chọn khăn quàng cổ.

Nhân viên cửa hàng rất nhiệt tình tiếp tục đi phía sau cậu đẩy mạnh tiêu thụ, “Màu xanh này nhìn đẹp lắm nha, rất hợp với anh, muốn lấy ra quàng thử không?”

Thiệu Vinh vừa định lấy ra thử, khăn quàng cổ lại bị Thiệu Trường Canh cầm lên trước.

Thiệu Vinh quay đầu lại, chỉ thấy baba mỉm cười đứng ở trước mặt, vươn tay ra, động tác tự nhiên đem khăn quàng cổ nhẹ nhàng quàng lên cổ cậu. Làn da tiếp xúc đến mặt len mềm mại trong mùa đông rét lạnh thật sự ấm áp gấp bội, nhưng động tác baba tự mình quàng khăn cho mình lại làm cho Thiệu Vinh có chút xấu hổ.

Nhìn thần sắc dịu dàng trong mắt hấn, Thiệu Vinh cũng không biết nói cái gì, chỉ có thể xem như không có việc gì cúi đầu sửa lại khăn quàng cổ, xoay người phối hợp soi gương.

Thiệu Trường Canh nhìn con trai trong gương, áo gió màu trắng kết hợp với khăn quàng cổ dài màu xanh đậm, quả thật trông giống như tiểu hoàng tử bước ra từ trong truyện tranh, càng nhìn càng khiến người ta yêu thích.

“Không tồi, mua cái này đi.” Thiệu Trường Canh hài lòng mỉm cười.

“Được, vậy lấy cái này,” Thiệu Vinh cũng rất thích khăn quàng cổ này, muốn lấy nó xuống để nhân viên cửa hàng đi đóng gói, lại bị Thiệu Trường Canh ngăn lại: “Đừng lấy xuống, bên ngoài rất lạnh, con cứ quàng luôn đi.”

Thiệu Vinh gật gật đầu, “Dạ,” rồi liếc mắt nhìn Thiệu Trường Canh một cái, nhin không được hỏi, “Ba muốn mua một cái không?”

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình hiển nhiên cực kì thích những lời này, vội vàng phụ họa nói: “Đúng đúng, tiên sinh anh cũng mua một cái đi, quần áo anh em hai người kiểu dáng giống nhau, mua thêm khăn quàng cổ giống nhau cho xứng luôn, mua hai cái tôi còn có thể giảm giá cho hai người đó.”

Nhân viên cửa hàng thao thao bất tuyệt, không chút nào để ý tới sắc mặt xấu hổ của Thiệu Vinh.

“Cái kia, chúng tôi không phải anh em” Thiệu Vinh nói.

Nhân viên cửa hàng sững sốt một chút, vẻ mặt giống như bùng tỉnh đại ngộ, “Ồ, không phải anh em cũng không sao, cảm tình tốt. Thì là bạn bè, rất nhiều người cũng mua khăn quàng cổ giống nhau để làm kỷ niệm,” Cô nàng hiền nhiên hiểu lầm, đem hai người trở thành người yêu mặc trang phục tình nhân.

Thiệu Vinh vội vã giải thích, “Chúng tôi không phải.”

Thiệu Trường Canh đứng lúc mở miệng giúp Thiệu Vinh giải vây: “Tôi là ba cậu ấy,” giọng nói còn mang theo ý cười.

Nhân viên cửa hàng ngẩn người, vị tiên sinh này nhìn qua tuổi còn rất trẻ, nhìn một lần căn bản không thể tưởng tượng được hẳn sẽ là ba của thiếu niên kia. Cô cẩn thận đánh giá một chút cũng nhìn không ra cha con bọn họ giống nhau ở điểm nào, sau đó mới lúng túng nói, “Thật xin lỗi, tiên sinh anh quá trẻ tuổi, tôi còn tưởng rằng hai người là anh em hoặc là.”

“Không có gì,” Thiệu Trường Canh cắt ngang lời cô, thuận tay lấy ra một cái khăn quàng cổ màu đen đưa tới, “Giúp tôi gói lại cái này, cảm ơn.”

“Được, trả tiền bên kia.” Nhân viên cửa hàng chỉ chỉ góc quầy thu ngân rồi xoay người đi tính tiền.

Đợi cô đi rồi, Thiệu Vinh mới nghi ngờ hỏi: “Baba sao ba không quàng lên? Bên ngoài lạnh như vậy.”

Thiệu Trường Canh cười như không cười nhìn cậu một cái, “Mặc áo gió giống nhau, lại quàng khăn quàng cổ giống nhau, con không sợ có người ở sau lưng chúng ta chỉ trích nói chúng ta là người yêu?”

Thiệu Vinh có chút buồn bực gục đầu xuống, “Ai kêu ba còn quá trẻ, bộ dạng chúng ta lại không giống, bọn họ cũng không tin ba là ba con.”

Thiệu Trường Canh nhún nhún vai.

“Trẻ tuổi không tốt sao? Chẳng lẽ con hi vọng ba tóc bạc trắng, xoay người lưng còng, qua đường cũng phải nhờ con giúp?”

Thiệu Vinh á khẩu không trả lời được.

Thiệu Trường Canh cười cười, vỗ vỗ vai cậu, “Không cần quá quan tâm đến cái nhìn của người khác.”

Dứt lời liền xoay người đến quầy thu ngân trả tiền, lại nghe cách đó không xa truyền tới một thanh âm quen thuộc: “Lấy cái áo len này đi, anh mặc vào nhất định rất đẹp.”

Bên cạnh một giọng nam nhỏ nhỏ phân bác: “Không cần mua áo len, anh có hơn chục cái rồi.”

Ngay lập tức người nọ lạnh lùng nói: “Áo len của anh nhìn rất xấu, mặc vào coi chừng người ta cười.”

Người kia vẫn ráng nhỏ giọng phân bác: “Mặc ở bên trong làm gì có ai để ý chứ.”

“Hừ, anh dù gì cũng là chủ nhiệm khoa nhi, quanh năm suốt tháng cũng không mua quần áo mới, chẳng lẽ Thiệu Trường Canh làm viện trưởng không phát tiền lương cho anh sao?”

“Nhưng mà, nhưng mà cái này quá mắc.”

“Quà em mua tặng anh đâu bảo anh trả tiền.” Người nọ đi đến trước quầy thu ngân, thấy Thiệu Trường Canh thì dừng bước lại nhú nhú mày: “Steven, sao cậu lại ở đây?”

Người còn lại cũng kinh ngạc nói: “A. Thiệu, Thiệu viện trưởng, cậu đi công tác đã trở lại?”

Thiệu Trường Canh khẽ cười cười, nói: “Hai vị, đã lâu không gặp.”

—— Hai người đó quả nhiên là hai anh em Tô Duy và Tô Thế Văn.

Tô Thế Văn nhìn Thiệu Trường Canh liếc mắt một cái, thân nhiên nói: “Không phải qua Anh sao, trở về lúc nào?”

“Một giờ trước vừa xuống máy bay.”

“Ồ,” Tô Thế Văn gật gật đầu, “Ở trong đây đi dạo chứ không vội về nhà bồi con trai bảo bối à?”

“Tôi đang bồi nó,” Thiệu Trường Canh mỉm cười hướng Thiệu Vinh cách đó không xa vẫy tay, “Tiểu Vinh lại đây.”

Thiệu Vinh đi tới, có chút nghi hoặc nhìn hai người đàn ông xa lạ một cái, sau đó ngoan ngoãn đứng ở bên người Thiệu Trường Canh, “Baba?”

Thiệu Trường Canh giới thiệu nói: “Hai vị này là bạn của ba, đều họ Tô.”

Thiệu Vinh lễ phép cúi mình chào: “Chú Tô hảo.”

Tô Thế Văn nhìn cậu một cái, quay đầu lại hỏi Thiệu Trường Canh: “Đây là Thiệu Vinh con của cậu?”

Thiệu Trường Canh nhướn mày, “Như thế nào?”

Tô Thế Văn trầm mặc nhìn Thiệu Vinh, sau một lúc lâu mới nói: “Không có gì, so với trước đây không giống lắm.”

Tô Duy thấy Thiệu Vinh, tựa hồ có chút khiếp sợ, ngậy người vài giây sau mới quay đầu nhìn Tô Thế Văn: “Thế Văn, sao anh cứ cảm thấy, Tiểu Vinh cậu ấy. Bộ dạng có điểm giống em?”

Nghe xong những lời này, không chỉ Tô Thế Văn và Thiệu Trường Canh sắc mặt khó coi, ngay cả Thiệu Vinh cũng ngây dại, nhin không được ngẩng đầu nhìn Tô Thế Văn trước mặt, trong lòng không khỏi càng thêm khiếp sợ.

Chú Tô này cao hơn cậu một cái đầu cậu, gương mặt cương nghị rất nhiều, thần sắc cũng nguôi lạnh hơn rất nhiều, cũng có vài phần sức quyến rũ của người thành thực so với cậu. Nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ, ngũ quan hai người đích thực có rất nhiều chỗ tương tự, mắt đen, mũi cao, ngay cả nhếch môi cũng giống như dùng một cái khuôn đúc ra.

Thiệu Vinh vẫn cảm thấy dung mạo của mình và ba khác nhau quá nhiều, lúc này gặp được một chú có diện mạo tương tự, trong lòng vừa tò mò vừa ảm ảm cảm thấy có chút bất an.

Tô Thế Văn mặt không đổi sắc nhìn Thiệu Vinh, giọng nói cũng thập phần bình tĩnh: “Lớn lên giống nhau bất quá chỉ là trùng hợp, Thiệu Vinh cậu không cần suy nghĩ nhiều,” tiếp theo liền kéo tay Tô Duy, sớm đem cái người ngốc ngốc này tha đi, “Chúng tôi còn có đồ muốn mua, đi trước.”

Tô Duy vẫn không chịu đi, cười nói: “Lần đầu tiên tôi mới nhìn thấy Thiệu Vinh lớn lên, hôm nay là đêm giáng sinh, để tôi mời cha con hai người ăn cơm.”

Thiệu Trường Canh thần nhiên mỉm cười: “Cảm ơn ý tốt của bác sĩ Tô.”

Tô Duy nghe không hiểu ý của hắn, tiếp tục nhiệt tình nói: “Gần đây có nhà hàng lâu mới mở, Thiệu viện trưởng cậu vừa xuống máy bay nhất định đói bụng, không bằng bốn người chúng ta tới đó ăn cơm đi, tôi mời.”

Tô Thế Văn không thể nhịn được nữa, tiến đến bên tai Tô Duy hạ giọng nói: “Anh bị ngốc hả! Đêm nay cậu ấy dĩ nhiên đã có sắp xếp, anh đừng làm loạn nữa, đi mau.” Dứt lời liền khoát khoát tay với Thiệu Trường Canh, kéo Tô Duy nhanh chóng rời khỏi cửa hàng.

“Ách.Thiệu viện trưởng, vậy tôi đi trước.” Tô Duy lúng túng tạm biệt Thiệu Trường Canh.

Chờ sau khi hai người đi rồi, Thiệu Vinh mới nghi ngờ hỏi: “Baba, chú Tô kia là ai?”

Thiệu Trường Canh thần nhiên nói: “Cậu ấy là bạn của ba. Sao vậy, con có hứng thú với chú ấy?”

“Con chỉ cảm thấy kỳ quái sao lớn lên lại giống chú ấy thế?”

“Trùng hợp thôi,” Thiệu Trường Canh thần sắc bình tĩnh, giống vừa rồi đem tay Thiệu Trường Canh nhét vào trong túi áo của mình, thấp giọng nói, “Ba mới là người thân nhất của con, con chỉ cần nhớ rõ điểm ấy là đủ rồi, những cái khác không cần suy nghĩ nhiều, biết không?”

Thiệu Vinh gật gật đầu: “Đã biết baba.”

Từ cửa hàng đi ra, trên trời lại rớt xuống những bông tuyết nhỏ, hai người đều không có mang ô, đành phải đi dưới trời tuyết rơi.

Thiệu Trường Canh vẫn luôn nắm tay Thiệu Vinh, thời tiết tuy rằng thật rét lạnh nhưng lòng bàn tay lại truyền đến độ ấm làm người ta an tâm.

Như vậy là đủ rồi.

Thiệu Trường Canh nhìn thiếu niên bên cạnh, bởi vì lạnh mà dùng khăn quàng cổ thật dày che hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt đen nháy cái đầu ngẩng đường dưới chân, trên mái tóc đen như mực ngẫu nhiên dính vào một ít tuyết rơi, cũng rất nhanh bị nhiệt khí cậu thở ra hòa tan, tay đặt ở trong túi áo cũng nhẹ nhàng cảm lại tay mình.

Cậu ngoan ngoãn đi bên cạnh, giống như trước đây, im lặng, nghe lời.

Thiệu Trường Canh giật mình, bất ngờ tách ra ngón tay, thần nhiên nhẹ nhàng chế trụ ngón tay của cậu.

—— Mười ngón đan xen?

Động tác như vậy đã vượt qua phạm vi Thiệu Vinh có thể lý giải, cậu hơi sợ quay đầu nhìn về phía ba mình, lại vừa vận động thấy ánh mắt thâm thúy của

Thiệu Trường Canh.

Thiệu Vinh nhẹ nhàng tránh một chút, “Baba.”

Thiệu Trường Canh lại nắm chặt tay của cậu, nhìn cậu nói: “Mặc kệ về sau phát sinh chuyện gì, con phải nhớ kỹ điều này,” Thiệu Trường Canh dùng lại, dùng tay kia nhẹ nhàng ôm lấy bả vai Thiệu Vinh, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói, “Thiệu Vinh, baba yêu con.”

(Vũ: á á, tỏ tình kìa tỏ tình kìa *hp mà ngất* Nana: *ngất theo* : o : o)

Thanh âm thật dịu dàng bên tai lại làm trong đầu Thiệu Vinh nháy mắt trống rỗng.

Baba yêu con.

Cậu đột nhiên có chút không rõ ràng hàm nghĩa những lời này.

Cậu rất rõ ràng baba tốt với cậu thế nào, cậu cũng cho rằng Thiệu Trường Canh ngoại trừ thỉnh thoảng có hơi cường ép ở một số những phương diện nhưng cũng không có soi mói, thậm chí có thể xem là người cha tốt nhất mà cậu gặp qua.

Nhưng Thiệu Trường Canh trước giờ chưa từng có nói với cậu “baba yêu con”, Thiệu Vinh cảm thấy tình cảm mười năm nương tựa lẫn nhau của cha con bọn họ vốn không cần dùng loại ngôn ngữ thẳng thắn này để diễn tả.

Nhưng lúc này nghe hẳn nói ra, ngược lại làm cho Thiệu Vinh có chút mờ mịt.

Trực giác nói cho cậu biết, có lẽ sắp có chuyện gì đó phát sinh, hơn nữa, sự kiện kia rất có thể sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của cha con bọn họ, Thiệu Trường Canh nói điều này có thể là muốn phòng ngừa.

Thiệu Vinh do dự một chút, mới quay về ôm lấy Thiệu Trường Canh, nhẹ nói: “Baba, con tin tưởng ba, mặc kệ phát sinh chuyện gì con cũng đứng về phía của ba.”

Thiệu Trường Canh nhìn Thiệu Vinh, trầm mặc thật lâu sau, lúc này mới khẽ cười cười, nói: “Cám ơn tín nhiệm của con.”

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Khi về đến nhà thì đã gần mười giờ, vào nhà bật đèn, nhìn trên người đối phương đọng một tầng băng tuyết, lọn tóc thậm chí còn nhỏ nước, bộ dáng có chút chật vật, hai người nhìn nhau nhin không được mỉm cười.

Thiệu Trường Canh rất tự nhiên vươn tay, giúp Thiệu Vinh phủi tuyết trên vai, thấp giọng nói: “Ba đi mở hệ thống sưởi, con đi tắm nước nóng trước đi, đừng để bị lạnh.”

Thiệu Vinh nói: “Không có gì đâu, ba vừa xuống máy bay nhất định đói bụng, con đi chuẩn bị đồ ăn.”

Thiệu Trường Canh ngăn cậu lại, “Tắm rửa trước rồi hãy ăn.”

Baba có đôi khi khá cố chấp, Thiệu Vinh không tranh luận lại hẳn được, đành phải xoay người cầm khăn tắm chạy tới phòng tắm.

Đi trong tuyết lâu như vậy, ngâm mình ở trong nước nóng quả nhiên toàn thân thoải mái, Thiệu Vinh cho rất nhiều sữa tắm vào trong bồn, toàn thân đều chà xát một lần, vừa muốn lấy khăn lau người thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Thiệu Vinh khiếp sợ nhanh chóng chui vào trong nước, dùng bọt biển che lại thân thể, chỉ lộ ra một cái đầu.

Thiệu Trường Canh thấy cậu đem toàn thân mình chôn trong đồng bọt, nhin không được trêu cậu: “Giấu cái gì, trên người của con có chỗ nào mà ba chưa thấy?”

Về mặt Thiệu Vinh quần bách, hận không thể đem đầu cũng giấu vào trong nước, “Sao ba lại không gõ cửa.”

“Ai bảo con không khóa cửa,” Thiệu Trường Canh mỉm cười nhìn cậu một cái, “Con quên mang áo ngủ nên ba đem tới cho con,” Nói xong liền đem áo ngủ đặt ở bên cạnh rồi xoay người bước ra.

Lúc này Thiệu Vinh mới nhẹ nhàng thở ra, từ trong bồn tắm đứng lên nhanh chóng lau sạch sẽ thân thể, mặc vào áo ngủ rồi chạy vào phòng bếp làm cơm.

Thiệu Trường Canh yên lặng đứng ở hành lang, nhìn Thiệu Vinh mặc tạp dề đứng trong phòng bếp không ngừng bận rộn, trong ánh mắt thâm thúy dần dần dâng lên một loại cảm xúc khác.

—— Đó là một loại tham muốn giữ lấy vừa mãnh liệt lại điên cuồng.

Vừa rồi ở trong phòng tắm bất quá chỉ mới nhìn thoáng qua, bộ dáng Thiệu Vinh khỏa thân thật sự làm người ta không thể quên.

Trời đất sao anh bận quá vậy =))

Thiếu niên mười sáu tuổi thân thể đã phát dục rất khá, xương quai xanh tinh xảo như muốn dụ dỗ người lưu lại ấn ký, bọt xà bông che đôi chân thon dài thẳng tắp, bụng phẳng chỉ lộ ra một nửa, làn da toàn thân thấm đầy nước như lóe ra một tầng sáng bóng.

Hình ảnh thiếu niên nằm trong bồn tắm mãnh liệt đánh sâu vào thị giác của người ta, Thiệu Trường Canh cảm thấy đầu óc của mình dưới loại tình huống này đã trở nên trống rỗng, thậm chí mất cả năng lực tự hỏi.

May mắn hần cũng đủ bình tĩnh, nhanh chóng ổn định tâm trạng.

Thiệu Trường Canh từ trước đến nay luôn là người có lí trí chứ không phải chỉ hành động theo cảm tính, hần biết rõ mình muốn cái gì —— không chỉ muốn thân thể, mà là muốn chiếm giữ tất cả —— bao gồm cả cảm tình.

Thế nên, hần không vội.

Thiệu Vinh hoàn toàn không biết tình cảm Thiệu Trường Canh dành cho cậu đã dần dần biến chất, cậu còn ngây thơ nghĩ hần vẫn giống như trước đây là người thân mà cậu tôn trọng và tin tưởng nhất.

Ở trong phòng bếp bận trước bận sau xào nhiều món, một mâm đồ ăn được đặt lên bàn cơm, nhìn ánh mắt tán thưởng của Thiệu Trường Canh, Thiệu Vinh liền cảm thấy mình bận rộn này giờ đều rất đáng giá.

“Baba, cà tím kho tàu này là con học trong sách dạy nấu ăn ở trường, chắc không ngon bằng của ba,” Thiệu Vinh từ trong đĩa gấp một miếng cà tím dài bỏ vào trong bát Thiệu Trường Canh, “Ba nếm thử xem”

Ánh mắt mong chờ, giống như con chó nhỏ đang lấy lòng chủ nhân.

Trong lòng Thiệu Trường Canh mềm nhũn, dịu dàng hỏi: “Sao tự nhiên hôm nay hiếu thảo quá vậy, tự mình xuống bếp nấu cơm cho ba?”

Thiệu Vinh nghiêm túc nói: “Ba khổ cực nhiều năm chăm sóc con như vậy, con hiện tại trưởng thành rồi nấu cơm cho ba là chuyện dĩ nhiên a.”

Thiệu Trường Canh gật gù đầu, “Ừm, con trai hiếu chuyện như vậy, người làm ba đây cảm thấy rất cảm động.”

“Thật à?” Thiệu Vinh ngẩng đầu nhìn hần, lại chẳng thấy hần giống như đang cảm động gì.

Thiệu Trường Canh cười cười nói: “Phối hợp với lời thoại của con thôi.”

“.....” Lại bị đùa giỡn nữa.

“Ba rất khó bị làm cho cảm động.”

“.....”

“Lại nói, ba làm cơm cho con cả mười năm, con làm cho ba một bữa đã nghĩ ba sẽ cảm động, quá ngây thơ rồi.”

“.....”

Thiệu Trường Canh chuyển sang chuyện khác, “Về sau mỗi ngày đều nấu cơm cho ba đi.”

Thiệu Vinh nghi hoặc gãi gãi đầu, “Con làm rất khó ăn.”

“Thế nên mới phải luyện tập nhiều hơn.”

Thiệu Vinh ngây ngốc, nói: “Cũng đúng, dù sao mỗi ngày con đều tan học sớm hơn ba tan tầm, về sau cứ để con làm cơm, chỉ cần ba không chê khó ăn là được.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười: “Vậy tốt lắm.”

Thiệu Vinh không hề phát hiện mình lại một lần nữa đi vào bẫy của Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh cũng chỉ muốn về sau có nhiều hơn cơ hội ăn cơm do Thiệu Vinh nấu mà thôi.

Hắn thích nhìn ánh mắt Thiệu Vinh lúc hỏi hắn “ăn ngon không”, thích nhìn nụ cười vui sướng khi cậu được khen, thậm chí thích bộ dáng ủ rũ đáng yêu khi bị hắn bảo là “khó ăn”.

Nói thật, đồ ăn Thiệu Vinh làm cũng không ngon, không phải mặn thì là ngọt, nhưng Thiệu Trường Canh lại ăn đến ngon lành, có lẽ đối với Thiệu Trường Canh mà nói, món ngon nếm thực khắp thế giới tụ cùng một chỗ cũng không bằng Thiệu Vinh xào một mâm cà tím cho hắn ăn.

Sau buổi cơm tối, Thiệu Vinh đem tất cả bát đĩa bỏ vào trong máy rửa bát, cầm khăn lau bàn sạch sẽ, rồi lại chịu khó cầm khăn lau sàn. Thiệu Vinh làm việc nhà, nhìn qua thật là một đứa nhỏ hiếu chuyện.

Thiệu Trường Canh ngồi trên sofa nhìn cậu loay hoay, nhin không được hơi hơi giương lên khóe môi.

Thiệu Vinh rất nhanh đã lau xong, cậu đi đến bên người Thiệu Trường Canh ngồi xuống, “Baba đang xem cái gì?”

“Tín tức,” Thiệu Trường Canh thả báo trong tay xuống, nói: “Con không phải có quà tặng cho ba sao?”

“Thiếu chút nữa quên mất,” Thiệu Vinh đứng dậy đi đến phòng ngủ, từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy, trở lại phòng khách như hiến vật quý đưa cho Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh mở ra, chỉ thấy trên giấy Tuyên Thành viết một đoạn thơ: “Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền, nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên. Trang sinh hiếu mộng mê hồ điệp, vọng đế xuân tâm thác đồ quyên. Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ, lam điền nhật mãn ngọc sinh yên. Thử tình khả đãi thành truy ức, chích thị đương thì dĩ vọng nhiên.”

*Đàn gấm, năm mươi sợi ảo huyền

Tùng dây, từng trục gọi hoa niên

Trang sinh, mộng sớm mơ hồn bướm

Thục đế, lòng xuân gửi tiếng quyên

Trăng sáng, lệ châu nhòa Bích Hải

Nắng hanh, khói ngọc tỏa Lam Điền

Tình này ôn lại còn thương cảm

Một thuở đau lòng chữ nợ duyên

[Cầm sắt của Lý Thương Ẩn]

Ở phía dưới còn có con dấu in lên “Thiệu Vinh chi ấn”.

Thiệu Trường Canh nhìn cười hỏi: “Đây là cái gì?”

Thiệu Vinh gãi đầu: “Là chữ con tự mình viết.”

Thiệu Trường Canh có chút kinh ngạc, “Con học viết chữ bút lông khi nào thế?” Rồi đi một năm, Thiệu Vinh hình như thay đổi rất nhiều, không chỉ trông thành thực hơn mà còn học được cách viết bút lông.

Nhận thức điều này làm cho tâm tình Thiệu Trường Canh trong lúc bất chợt có chút phức tạp.

Thiệu Vinh nghiêm túc nói: “Trường mở một khóa học, con cảm thấy khá hứng thú với thư pháp nên đã đăng kí đi học một kì,” Dừng một chút, “Baba, ba thấy chữ con viết thế nào?”

Chữ bút lông Thiệu Vinh viết ngay ngắn sâu sắc, giống như bả chữ mẫu in ấn ngay ngắn chỉnh tề, nhìn chữ viết tựa hồ có thể liên tưởng đến bộ dáng lúc chủ nhân nắm bút lông viết chữ thật sự nhập tâm.

Tầm mắt Thiệu Trường Canh đảo qua hàng chữ, rốt cuộc tán thưởng gật đầu nói: “Viết không tệ.”

Nhìn góc dưới có dòng chữ “Thiệu Vinh chi ấn”, khóe miệng hắn không khỏi hiện lên ý cười, tiểu gia hỏa này tự nhiên khắc tên lên con dấu còn rồi đóng lên mặt trên, cứ như mình là nhà thư pháp ấy, thật sự rất buồn cười.

Khó có dịp được baba khích lệ làm cho trong mắt Thiệu Vinh hiện lên một chút vui sướng, “Ba cảm thấy không tệ thật sao? Vậy con lại viết một bài nữa tặng cho ba làm quà nha.”

Thiệu Trường Canh nói: “Được, bây giờ đi viết đi, để ba thuận tiện nhìn xem con viết như thế nào.”

“Dạ!” Thiệu Vinh gật gù gật đầu, xoay người đi đến thư phòng, lấy ra một tờ giấy trải lên mặt bàn, sau đó từ trên giá sách lấy ra bút lông và nghiên mực, bắt

đầu chèn các góc.

Tất cả chuẩn bị sắp xếp xong, Thiệu Vinh nhẹ nhàng vén tay áo, đưa tay cầm bút chậm rãi viết trên giấy.

Suốt một năm không gặp, tính trẻ con trên người Thiệu Vinh đã giảm đi không ít, bộ dáng cúi đầu nghiêm túc cầm bút viết chữ đã hoàn toàn thoát khỏi vẻ ngây thơ đáng yêu trước đây, tăng thêm vài phần sức quyến rũ của thiếu niên.

Cậu hơi cúi người xuống, tầm mắt đặt ở ngòi bút, tóc mái nhẹ nhàng rũ xuống che trán, vẻ mặt cẩn thận tỉ mỉ như vậy làm cho trong lòng Thiệu Trường Canh một trận rung động.

Ngón tay thon dài của Thiệu Vinh cầm bút lông, như mây bay nước chảy lưu loát sinh động viết xuống bốn chữ to xinh đẹp ——

Nhất thế bình an.

Một đời bình an

Viết xong bốn chữ, sau đó ngẩng đầu lên nhìn về phía Thiệu Trường Canh.

“Baba, bốn chữ này tặng cho ba, ba mỗi ngày ở bệnh viện vừa bận vừa mệt, con cũng không mong muốn gì, chỉ hy vọng ba có thể bình an.”

Đôi mắt của thiếu niên sáng ngời giống như ánh sao trong đêm tối.

Một đạo phòng tuyến cuối cùng ở trong lòng giống như bị cái gì đánh vỡ, hầu kết Thiệu Trường Canh trượt lên trượt xuống, sau một lúc lâu nói không nên lời.

Nhất thế bình an, đó là chữ mà Thiệu Vinh viết tặng hân, mỗi nét bút đều vô cùng thật tâm, cũng biểu thị cho mong muốn thật sự của cậu.

Một khắc đấy, Thiệu Trường Canh đột nhiên rất muốn đem tiểu tử chọc người động tâm này gắt gao ôm vào trong ngực hung hăng hôn trụ.

May là xúc động nhất thời cuối cùng cũng bị lý trí áp chế, Thiệu Trường Canh rất nhanh điều chỉnh lại cảm xúc, vươn tay ra nhẹ nhàng sờ sờ tóc Thiệu Vinh, thấp giọng nói: “Món quà này tốt lắm, ba rất thích.”

Trên mặt Thiệu Vinh hiện lên ý cười, “Ba không chê là tốt rồi.”

“Sao có thể chê chứ, ngày mai ba đem chữ con viết đóng khung treo lên tường.”

“Treo lên tường?” Thiệu Vinh có chút xấu hổ, “Lỡ như có khách đến nhà, thấy chữ con viết trên tường sẽ cười.”

Thiệu Trường Canh nhướn mày, “Sợ cái gì?”

Thiệu Vinh nói: “Vẫn không cần treo ở phòng khách, rất khoa trương, baba.”

Thiệu Trường Canh cười cười, “Ba có nói treo ở phòng khách đâu,” Dừng một chút, “Ba sẽ treo nó trong phòng ngủ của ba, như vậy cũng chỉ một mình ba mới có thể thưởng thức chữ của con, được không?”

Thiệu Vinh nghĩ nghĩ, mới gật đầu nói: “Vậy được rồi.”

Khát vọng độc chiếm của Thiệu Trường Canh sau một năm phân ly càng trở nên bùng phát mãnh liệt. Thậm chí ngay cả quà Thiệu Vinh tặng hân cũng không muốn chia sẻ với bất kì ai.

Nhất thế bình an, bốn chữ đơn giản được Thiệu Trường Canh coi là bảo vật vô giá.

Bạn đang đọc truyện *YSinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Sau khi trở lại phòng ngủ, Thiệu Trường Canh đứng trước cửa sổ gửi tin nhắn cho Tô Thế Văn.

“Nếu thuận tiện thì gọi điện thoại cho tôi.”

Tin nhắn vừa mới gửi xong liền nhận được điện thoại của Tô Thế Văn, thanh âm bên tai vẫn lạnh băng như cũ, “Tôi còn tưởng sau khi cậu về nhà sẽ gọi điện thoại cho tôi ngay chứ, so với dự tính của tôi thì cậu muộn hai giờ.”

Thiệu Trường Canh trêu chọc nói: “Sao giọng điệu nghe xấu vậy, bị Tô Duy cho ăn bẻ môn canh* à?”

*ý nói không cho vào nhà

Tô Thế Văn trầm mặc một chút, “Tôi không có tâm trạng đùa với cậu.”

Thiệu Trường Canh cười, “Vậy chúng ta nói chuyện đứng đắn,” nói đến đây, giọng điệu cũng trở nên nghiêm túc, “Tô Thế Văn, có chuyện cậu cố ý gạt tôi đúng không?”

“Chuyện gì là chuyện gì?”

“Tôi nhớ rõ rằng năm đó lúc xét nghiệm huyết thống, cậu đã nói bản đồ gen của Thiệu Vinh nhìn rất quen mắt, khi ấy tôi không bảo cậu kiểm tra vì tôi không có hứng thú với ba ruột của Thiệu Vinh. Theo hiểu biết của tôi, nếu có bất kì điểm đáng ngờ nào cậu nhất định sẽ tra đến cùng.”

“Cậu rất hiểu tôi,” Tô Thế Văn dừng một chút, “Đúng vậy, sau khi cậu đi, tôi thật sự đã kiểm tra kho gen, tìm mấy ngày rốt cuộc cũng tìm được tư liệu DNA tương tự Thiệu Vinh, sau khi đối chiếu xong tôi cũng có thể xác định 100% người kia chính là ba ruột của Thiệu Vinh.”

Ngón tay Thiệu Trường Canh không khỏi nắm chặt, “Là ai?”

“Thật đáng tiếc, lâu quá nên tôi quên mất rồi.”

“” Thiệu Trường Canh không nói gì, Tô Thế Văn ở một vài phương diện cũng có chấp giống mình. Nếu hắn không muốn nói, đừng mơ hỏi được từ trong miệng hắn một chữ.

Trầm mặc thật lâu sau, Tô Thế Văn mới nói: “Tra ra chân tướng cũng không có gì tốt cho cậu và Thiệu Vinh, cứ để Thiệu Vinh nghĩ cậu là ba nó không phải tốt hơn sao?”

Thiệu Trường Canh nhủ mảy, “Chân tướng một ngày nào đó cũng sẽ được phơi bày, tôi không có khả năng thay đổi gen của Thiệu Vinh.”

“Nhưng cậu có thể sửa đổi nhóm máu, sửa xét nghiệm nhóm máu so với sửa xét nghiệm huyết thống không phải dễ dàng hơn rất nhiều sao? Chỉ cần Thiệu Vinh không nghi ngờ cậu, nó cũng sẽ không đi điều tra cái gọi là chân tướng, hai người vẫn là cha con thân thiết như cũ.”

Thiệu Trường Canh im lặng một chút, “Được rồi, nếu cậu không muốn nói cho tôi biết lí do, tôi cũng không ép cậu, nhưng chắc chắn Thiệu Vinh có quan hệ huyết thống với Tô gia mấy người. Nhất là cậu.”

Tô Thế Văn không đáp.

Thiệu Trường Canh tiếp tục nói: “Chuyện này tôi sẽ tự mình thăm dò.”

“Chuyện cậu đã quyết định chưa ai có thể ngăn cản, nhưng tôi vẫn khuyên cậu, biết quá nhiều cũng không tốt. Cho dù Thiệu Vinh có quan hệ đó với Tô gia chúng tôi thì sao? Cho đến bây giờ tôi cũng không tính nhận thức nó, từ đầu đến cuối nó chỉ có Thiệu Trường Canh cậu là ba thôi.”

Trước giờ Tô Thế Văn nói cái gì cũng đều là loại thanh âm lạnh như băng này, nhưng hôm nay nghe qua lại cảm thấy hết sức chói tai.

Phải chăng là do liên quan đến Thiệu Vinh?

Thiệu Trường Canh trầm mặc một hồi mới đáp: “Chuyện này tạm thời đừng để cho Thiệu Vinh biết.”

“Yên tâm, tôi cũng lười quản chuyện của cha con hai người.” Tô Thế Văn dứt lời liền cúp điện thoại.

Thiệu Trường Canh cảm giác thái độ của Tô Thế Văn có cái gì không đúng, nhưng lại không chỉ ra được không đúng ở chỗ nào.

Hắn và Tô Thế Văn quen biết ở trường trung học, do tính cách hợp nhau nên rất nhanh đã trở thành bạn bè. Tuy không phải kiểu bạn tốt tri âm không có gì bí mật, nhưng cũng là kiểu bạn tốt có thể trông cậy vào thời khắc mấu chốt.

Hiểu biết của Thiệu Trường Canh đối với gia đình Tô Thế Văn cũng không nhiều, chỉ biết lúc hắn còn nhỏ thì cha mẹ ly dị, cha tái hôn, mẹ kể mang theo con trai vào nhà hắn, từ đó về sau hắn có thêm một anh trai tên Tô Duy.

Tô Duy và Tô gia cũng không có quan hệ máu mủ gì, y hiển nhiên cũng không liên quan đến thân thế của Thiệu Vinh.

Mà Tô Thế Văn, cái tên băng sơn mặt lạnh vẫn thăm mẩn anh trai này lại càng không thể có tư tình gì với An Phi hay thậm chí có con riêng là Thiệu Vinh.

Nói vậy.

Dung mạo cực kì giống nhau của Thiệu Vinh và Tô Thế Văn nên giải thích như thế nào đây?

Thiệu Trường Canh khẽ nhủ mảy, đứng trước cửa sổ, trầm mặc nhìn tuyết rơi bên ngoài, thuận tiện suy nghĩ kĩ lại.

Hắn đột nhiên nhớ vào một buổi sáng mùa đông nhiều năm về trước, lúc hắn từ London bay về nước, trong phòng giám hộ ở bệnh viện An Bình đã nhìn thấy Thiệu Vinh.

Đứa nhỏ không nơi nương tựa nằm trên giường lẳng lẳng đợi ba trở về, khuôn mặt tái nhợt khi nhìn thấy mình thì lập tức lộ ra nụ cười vui sướng, cả đời này Thiệu Trường Canh cũng không thể quên.

Thiệu Vinh toàn tâm toàn ý như vậy chờ đợi, tin cậy baba của mình.

Lúc ấy bởi vì quá mức đau lòng, hắn đã ôm cậu, hứa hẹn với cậu: “Về sau có ba ở đây, nhất định sẽ không để cho con chịu một chút ủy khuất nào nữa.”

Lời hứa hẹn này, đến bây giờ vẫn còn hữu hiệu như cũ.

Tình cảm hắn dành cho Thiệu Vinh cứ tăng trưởng theo tuổi của cậu, không giảm bớt chút nào, ngược lại càng ngày càng tăng.

Nhất là hôm nay, lúc Thiệu Vinh hoang mang hỏi “sao con lớn lên lại giống chú Tô”, trong lòng Thiệu Trường Canh giống như có một cây kim nhỏ đâm vào, ần ần một chút đau đớn.

—— Thiệu Vinh cái gì cũng không biết.

Cậu không biết ba ruột của mình vẫn là một bí ẩn không lời giải, cậu không biết trước giờ mình vẫn sống chung với một người ba giả, càng không biết tình cảm của người ba giả này đối với cậu đã không còn đơn thuần giống như cậu nghĩ, thậm chí còn người ấy còn đang thận trọng dẫn cậu vào trong cái cạm bẫy gọi là “tiền đến tình yêu”.

Tuy rằng nếu sau khi Thiệu Vinh biết sẽ bị đá kích nghiêm trọng cũng làm hắn đau lòng, nhưng là.

Đã nhận định rồi thì không thể buông tay dễ dàng như vậy.

Với tính cách của Thiệu Trường Canh, một khi đã quyết định hắn sẽ không bao giờ chịu rút lui có trật tự, lại càng không quay về lối cũ.

Dù sao sớm hay muộn sẽ có một ngày Thiệu Vinh nhất định phải đối diện với những việc này. Nếu vậy, Thiệu Trường Canh thà chính mình nắm giữ tất cả chân tướng, lúc cần thiết sẽ tự mình nói với cậu.

Nghĩ đến đây, Thiệu Trường Canh lấy điện thoại ra ấn một dãy số, gửi một tin nhắn qua.

“Tôi cần một phần tư liệu tất cả thân thích của Tô Thế Văn.”

Gửi tin nhắn xong, Thiệu Trường Canh khẽ cong khóe môi, nhẹ nhàng bày ra quà tặng vừa mới nhận được lên bàn.

Trong nhiều năm qua đây là món quà tốt nhất mà hắn được nhận.

Nhất thế bình an.

Một trang giấy, bốn chữ đơn giản, mắt nhìn thấy trong lòng liền ngập tràn ấm áp.

Phần ấm áp này hắn không bỏ được, và vĩnh viễn cũng sẽ không buông ra.

Tư liệu mà Thiệu Trường Canh muốn, chiều hôm sau đã được đặt trên bàn làm việc của hắn. Không thể không nói, vị trợ lý tư nhân này thật sự vô cùng chuyên nghiệp, hiệu suất làm việc cũng cực kì cao, hoàn toàn không phụ đồng tiền lương kẹch xù mà Thiệu Trường Canh bỏ ra.

Thiệu Trường Canh tựa vào trên ghế xoay, tầm mắt chậm rãi đảo qua bản ghi chép.

Bản ghi chép này làm rất tốt, liệt kê đủ tư liệu ba đời của Tô gia, so với gia phả còn muốn tường tận hơn.

Gia phả là văn bản ghi chép họ tên, tuổi tác, ngày sinh ngày mất, vai vế của những người trong gia tộc thuộc nhiều thế hệ kế tiếp trong một gia đình, dòng họ.

Thiệu Trường Canh cười, khen ngợi nói: “Lâm Hiên, cậu làm việc rất hiệu quả.”

Lâm Hiên này chính là em trai của Lâm Đồng. Lâm Đồng năm đó bị Thiệu Trường Canh lấy lý do “tính hướng không hợp” cự tuyệt nên sinh lòng oán niệm với hắn, sau khi Thiệu Trường Canh về nước còn ném cho hắn không ít xem thường; về sau cô tìm được tình yêu đích thực, kết hôn sinh con, rốt cuộc cũng bỏ qua ân oán trước đây với Thiệu Trường Canh; hai người thành bạn bè không nói, cô còn giới thiệu em trai đến làm cấp dưới của Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh tin tưởng Lâm Hiên, trả lương cho cậu không thấp, quyền lợi cũng không nhỏ, xem cậu ta như phụ tá đắc lực tự mình bồi dưỡng. Có cậu ta bên cạnh hỗ trợ, rất nhiều chuyện cần xử lí trong bệnh viện cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Lâm Hiền được khen chỉ khẽ cười cười, nói: “Còn cần tư liệu gì cứ nói, tôi sẽ tra giúp anh.”

Thiệu Trường Canh lắc đầu, “Đủ tường tận rồi, cảm ơn.”

Lâm Hiền cũng không hỏi nhiều, xoay người bước ra khỏi văn phòng, Thiệu Trường Canh lúc này mới bắt đầu nhìn kỹ phần tài liệu.

Trong bản tài liệu lấy gia phả của Tô Thế Văn làm trung tâm, liệt kê rất nhiều danh tự họ Tô.

Người thứ nhất là Tô Thanh Nguyên, cha của Tô Thế Văn, từng là một vị cảnh sát cao cấp, vợ trước làm việc trong cảnh đội, sau do tình cảm bất hòa mà ly hôn, Tô Thanh Nguyên cưới thêm một y tá, y tá kia mang theo con trai đổi tên thành Tô Duy.

Sau đó, vợ chồng Tô Thanh Nguyên trong một lần đi với nhau gặp tai nạn ngoài ý muốn qua đời, lúc ấy Tô Thế Văn chỉ mới mười sáu tuổi.

Thiệu Trường Canh nhớ lại, hẳn là năm đó hẳn quen biết Tô Thế Văn.

Hắn và Tô Thế Văn đều học sớm, mười sáu tuổi đã học cấp ba, do cả cha lẫn mẹ đều mất, Tô Thế Văn ở trường học vô cùng im lặng, chỉ tán gẫu với một người bạn là Thiệu Trường Canh. Thành tích học tập của hai người rất tốt, luôn cạnh tranh nhau vị trí đầu lớp, sau lại cùng nhau thi vào học viện y. Tô Thế Văn chọn pháp y, Thiệu Trường Canh chọn y học lâm sàng, cùng là bạn bè trong giới y học chuyên nghiệp nên càng có nhiều đề tài chung, Thiệu Trường Canh còn theo Tô Thế Văn đi dự thính vài khóa giải phẫu pháp y chuyên nghiệp.

Tư liệu về Tô Thanh Nguyên và Tô Thế Văn đều khớp với những gì Thiệu Trường Canh biết, cũng không có điểm nào đáng ngờ.

Thiệu Trường Canh khẽ nhủ nhủ mày, chuyển tầm mắt từ tư liệu của Tô Thanh Nguyên sang chỗ khác.

Sau đó hắn thấy được một cái tên.

Tô Từ Hàng.

Anh trai ruột của Tô Thế Văn, lớn hơn Tô Thế Văn năm tuổi, lúc cha mẹ ly dị thì sống với mẹ, 17 tuổi vào học trường cảnh sát, 21 tuổi đạt thành tích nhất trường thuận lợi tốt nghiệp, giống cha mình trở thành một cảnh sát hình sự.

—— Lòng mày Thiệu Trường Canh đột nhiên nhủ chặt.

Người tên Tô Từ Hàng này, hẳn trước giờ chưa từng nghe nói qua, Tô Thế Văn cũng chưa bao giờ nhắc tới anh trai này với bất kỳ ai.

Thiệu Trường Canh vẫn cho rằng Tô Thế Văn chỉ có một anh trai không có quan hệ huyết thống là Tô Duy, hoàn toàn không nghĩ tới Tô Thế Văn lại còn có một người anh ruột khác.

Trong tư liệu có một tấm hình, là hình tốt nghiệp đại học của Tô Từ Hàng.

Người đàn ông trong tấm ảnh mặt không chút thay đổi, áo sơ mi màu xanh phẳng phiu chỉnh tề, trên cổ thắt một cái caravat màu xanh đậm, trên đầu đội chiếc mũ biểu trưng cho thân phận học sinh trường cảnh sát, lông mi dài mảnh, ánh mắt thâm thúy cùng với đôi môi khẽ nhếch lên tạo cho người ta một ấn tượng vừa lạnh lùng vừa chính trực.

—— Trong lòng Thiệu Trường Canh đột nhiên rung động.

Thật sự là cực kỳ giống.

Dựa theo quy luật di truyền, tất cả đặc tính di truyền đều do gen quyết định, những cái trên người Tô Từ Hàng hoàn toàn rập khuôn cho Thiệu Vinh.

Ngón tay cầm ảnh chụp nắm chặt, Thiệu Trường Canh chăm chú nhìn vào tư liệu của Tô Từ Hàng, tầm mắt đảo qua không bỏ sót một chữ.

Tô Từ Hàng không thể nghi ngờ là một người tài giỏi, cuộc đời của y quả thật giống như một bộ phim điện ảnh đặc sắc.

Xuất thân trong gia đình cảnh sát, do ảnh hưởng sâu sắc của người cha mà thậm chí ngay cả lúc dự thi viết văn hồi tiểu học cũng ghi “giấc mộng của em là trở thành cảnh sát” được điểm cao ghi lại trong hồ sơ.

Thuở thơ ấu cha mẹ ly dị, y đi theo mẹ bôn ba khắp nơi, nhận đủ gian khổ, về sau bằng ý chí kiên cường đã thi đậu trường cảnh sát, đạt thành tích nhất trường thuận lợi tốt nghiệp.

Ở cảnh đội biểu hiện của y cũng rất xuất sắc, liên tiếp lập được nhiều chiến công, được mọi người cung kính gọi là Tô đại đội trưởng.

Sau cùng, y hi sinh quang vinh vì nhiệm vụ.

Có mở đầu, có phát triển, có cao trào, cũng có kết thúc.

Đó là một cuộc sống ngắn ngủi, nhưng cũng rất đầy đủ.

Sau khi xem xong, lòng mày Thiệu Trường Canh nhũu càng chặt.

Nếu y là cha ruột của Thiệu Vinh, mà y cũng đã hi sinh vì nhiệm vụ, vậy cho dù Thiệu Vinh biết chân tướng cũng sẽ không tạo quá nhiều ảnh hưởng xấu. Cha ruột là một nhân vật anh hùng như vậy, Thiệu Vinh hẳn nên cảm thấy tự hào mới đúng chứ?

Nhưng vì cái gì Tô Thế Văn lại không thoải mái nói sự thật cho hắn biết?

Quan hệ của Tô Tử Hàng và An Phi khi đó là quan hệ như thế nào? Vì sao ngay cả An Phi cũng chưa từng đề cập tới người tên Tô Tử Hàng này?

Thiệu Trường Canh buông tư liệu, đưa tay nhu nhu huyết thái dương nổi lên.

Trực giác nói cho hắn biết chuyện này không có đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Thiệu Trường Canh tan tầm thì đột nhiên nhận được điện thoại của em gái Thiệu Hân Du: “Anh, tối nay về nhà một chuyến đi, nhớ mang theo Tiểu Vinh.”

“Có chuyện gì?” Thiệu Trường Canh hỏi thật trực tiếp. Hắn không có nhiều thời gian đi hưởng thụ tình cảm gia đình đầm ấm gì đó, gần cuối năm là thời điểm bận nhất của bệnh viện.

Thanh âm Thiệu Hân Du nhỏ lại, tựa hồ có chút quẫn bách, “Ách, chỉ là em mang bạn trai về nhà đón năm mới, lần đầu tiên chính thức giới thiệu với người trong gia đình, hi vọng anh cũng có mặt.”

“Được rồi, anh sẽ trở về.”

Trước đó Thiệu Hân Du đã đổi qua ba người bạn trai, bạn trai đầu tiên cũng là mối tình đầu của cô là một pháp y, bạn trai thứ hai là sư huynh học y học lâm sàng, người bạn trai mới nhất này nghe nói là một sinh viên tài giỏi đang học kinh doanh tên Từ Nhiên. Lần này Thiệu Hân Du muốn mang bạn trai về nhà, xem ra đại cục đã định chuẩn bị kết hôn rồi đây. Thiệu Trường Canh rất thương yêu em gái này, trong lòng cũng vui vẻ khi thấy cô rốt cuộc cũng tìm được nơi nương tựa.

Nghĩ đến đây, khóe môi nhịn không được giương lên, hắn lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho Thiệu Vinh: “Sau khi tan học ra đứng trước cổng trường, baba tới đón con.”

Rất nhanh nhận được tin hồi âm “Dạ.”

Sau khi tan tầm, Thiệu Trường Canh vào bãi đỗ xe khởi động chiếc Jaguar màu xám bạc của mình, khi lái đến cổng thì thấy một bóng dáng quen thuộc, đúng là y tá trưởng phòng giải phẫu Trần Đan.

Cô hiển nhiên cũng nhìn thấy xe hắn, nghiêng đầu cười chào hỏi: “Bác sĩ Thiệu tan tầm rồi?”

Cô không gọi hắn là viện trưởng Thiệu, mà vẫn gọi là bác sĩ Thiệu, không biết do thói quen hay do nguyên nhân khác. Thiệu Trường Canh cũng không quá để ý, dù sao đối phương lớn hơn mình rất nhiều, là nhân vật cấp nguyên lão theo cha rất nhiều năm, nói sao cũng xem như tiền bối.

Thiệu Trường Canh hạ cửa kính xe, mỉm cười nói: “Muốn tôi tiện đường đưa cô đi đâu à?”

Trần Đan lắc đầu, lấy ra một phong thư trong túi đưa qua, “Vừa rồi tôi có đến phòng viện trưởng tìm anh, Lâm Hiên nói anh đã tan tầm, tôi cứ tưởng ngày mai mới đưa được cho anh chứ, không ngờ lại gặp nhau ở trong này.”

Trên phong thư viết ba chữ to rõ ràng đơn từ chức.

Thiệu Trường Canh không nghĩ ra được vì sao cô phải từ chức.

Hắn nhớ rất rõ ràng, nhiều năm trước trong một đêm tuyết rơi đưa cô về nhà thì bị kẹt xe, đó cũng là cái đêm Thiệu Vinh mất tích làm hắn nóng vội tự xuống xe đi bộ, đem xe ném lại nhờ cô lái về; ngày hôm sau cô đã lái xe tới bệnh viện, trong xe còn đặt rất nhiều đồ chơi tặng cho Thiệu Vinh.

Khi đó cô chỉ là một y tá ngoại khoa, còn nay đã là y tá trưởng của toàn bộ khu giải phẫu, các y tá trong bệnh viện đều kính trọng gọi cô một tiếng chị Trần, sự nghiệp cũng xem như đã đạt đến đỉnh.

Lúc này lại gửi đơn từ chức thật sự là không hiểu nổi.

Trần Đan cười giải thích: “Con gái tôi muốn đi du học, mấy năm nay tôi cứ luôn ở bệnh viện làm việc không ngừng, không có nhiều thời gian chăm sóc con bé, vừa vận gửi tiết kiệm được một khoản tiền cho nên muốn cùng con bé sang nước ngoài.”

Lý do này khó tránh có chút miễn cưỡng.

Vừa mới được thăng chức làm y tá trưởng, nay lại muốn vứt bỏ tất cả để xuất ngoại chăm sóc con gái, Thiệu Trường Canh hiểu tình thương của người mẹ rất vĩ đại, nhưng càng hiểu một người phụ nữ có lý trí sẽ không vì vậy mà bỏ dở cho sự nghiệp sáng chói của mình chỉ để chăm sóc đứa con gái đã trưởng thành.

“Đón từ chức trước tôi giữ lại,” Thiệu Trường Canh bình tĩnh nhìn cô, “Cho cô nghỉ ba ngày, cô về nhà suy nghĩ kỹ lại.”

Trần Đan do dự một chút mới gật gật đầu nói: “Được.”

Thiệu Trường Canh cũng không quá rối rắm vì vấn đề này, đánh nhẹ tay lái, xe chuyển hướng trường học của Thiệu Vinh.

Thập Nhất Trung vừa mới tan học, chuông hết tiết vang, cổng trường đã tuôn ra một đám học sinh; học sinh mặc đồng phục chỉnh tề giống như đàn kiến đồng nghịt, ở trong đám nhóc quần áo giống nhau đó tìm người thật sự rất khảo nghiệm nhãn lực.

Thiệu Trường Canh dừng xe ở ngã tư đường đối diện, ánh mắt thâm thúy xuyên qua cửa kính xe quét về phía cổng trường; học sinh tốp năm tốp ba, nữ sinh vén tay áo, nam sinh khoác vai nhau, về mặt hưng phấn tám chuyện, nhìn qua vô cùng náo nhiệt.

Đột nhiên, ngay cổng trường xuất hiện một bóng dáng quen thuộc. Không giống mấy bạn học đang hào hứng lưu lú ở xung quanh, cậu có vẻ im lặng và thong dong, tựa hồ tất cả mọi thứ đều không liên quan gì đến mình. Ánh mặt trời chiếu vào một bên mặt bình tĩnh của thiếu niên, cậu đem hai tay nhét vào trong túi áo yên lặng cúi đầu đi đường, nhìn qua có chút hồ hững thản nhiên.

Hình ảnh đó làm cho Thiệu Trường Canh đột nhiên nhớ lại hồi trung học lần đầu tiên nhìn thấy Tô Thế Văn.

Huyết thống quả nhiên có loại năng lực thần kì, tuy rằng tính tình Thiệu Vinh không lạnh nhạt giống người Tô gia, nhưng càng lúc càng lớn lại càng lộ ra nhiều phẩm chất riêng của người Tô gia. Cái huyết thống bug này quả là nhân tố mà con người không thể thay đổi được.

Thiệu Trường Canh khẽ nhú mày, bấm di động gọi cho cậu.

Thiệu Vinh từ trong túi áo lấy ra điện thoại, nhìn tên hiển thị trên màn hình lập tức nở nụ cười, “Baba.”

Thiệu Trường Canh nhin không được thờ dài trong lòng —— Hắn thật sự là cực kì yêu nụ cười trên khuôn mặt bình tĩnh của Thiệu Vinh, trong khoảnh khắc đó, đá lạnh giống như đã tan chảy thành nước vậy, thật sự là làm cho người ta động tâm.

“Lại đường đối diện đi, baba đang đợi con,” Giọng nói của Thiệu Trường Canh vô cùng dịu dàng.

Thiệu Vinh dạ một tiếng, cất điện thoại, tầm mắt chuyển sang đường đối diện, rất nhanh liền phát hiện xe của baba. Cậu bước nhanh tới, mở cửa ngồi vào xe, vừa thắt dây an toàn vừa nói: “Ba đợi lâu rồi phải không? Thầy của con hôm nay dạy quá giờ.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Không sao,” nói xong liền chậm rãi khởi động xe.

Thiệu Vinh quay đầu sang hỏi: “Sao đột nhiên lại đến trường đón con? Baba muốn chờ con đi đâu hả?”

“Đi nhà ông nội.”

Thiệu Vinh gật gật đầu: “Nha,” dừng một chút mới tiếp tục nói, “Không phải cô lại nướng bánh ngọt rủ chúng ta đến ăn đấy chứ. . . .” Đối với bánh ngọt của cô mình, Thiệu Vinh thật sự bị ám ảnh. Trước đây khi ăn lần đầu tiên, cậu cảm thấy hương vị ngọt lịm kia cũng không tệ lắm, nhưng qua nhiều năm như vậy, hương vị tự nhiên vẫn không đổi, riết rồi ngọt đến dọa người.

Thiệu Thần thường nói: “Thời đại bây giờ phát triển như vậy mà bánh ngọt cô nướng vẫn đậm chân tại chỗ.”

Tuy Thiệu Vinh cũng cho là thế, nhưng cậu cũng chỉ giấu ở trong lòng, không bắt chước Thiệu Thần nói ra bị cô đuổi đánh.

Thấy vẻ mặt buồn rầu của Thiệu Vinh, Thiệu Trường Canh nhin không được cười cười, thấp giọng nói: “Đừng sợ, lần này không phải gọi con đến ăn bánh ngọt, là cô dẫn bạn trai về đón tết muốn cả nhà chúng ta đoàn tụ một bữa.”

Thiệu Vinh kinh ngạc nói: “Dẫn bạn trai về nhà? Cô tính. . . . Chuẩn bị kết hôn sao?”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Cô cũng đã ba mươi rồi, nếu còn không lập gia đình chúng ta sẽ lấy chổi đuổi cô khỏi cửa.”

Thiệu Vinh nhin không được bật cười, “Đúng nha, cô thật sự nên kết hôn rồi.”

Thiệu Trường Canh nhin nụ cười của Thiệu Vinh trên kính, ánh mắt dần dần trở nên thâm trầm.

—— Hẳn nhất định sẽ không để bất luận kẻ nào cướp Thiệu Vinh khỏi người mình.

Trong số họ hàng của Thiệu gia, quan hệ của Thiệu Vinh và Thiệu Hân Du là tốt nhất, tốt thứ hai là Thiệu Thần. Đối với ông nội bà nội bác trai bác gái gì đây, Thiệu Vinh cảm thấy khá xa lạ.

Đến Thiệu gia, Thiệu Trường Canh qua gara đỗ xe, Thiệu Vinh xuống xe trước đến gõ cửa.

Người mở cửa là Thiệu Thần, vừa nhìn thấy Thiệu Vinh liền giang rộng hai tay ôm cậu một cái thật chặt, “Tiểu Vinh, đã lâu không gặp a, nhớ anh không?” vừa nói vừa hung hăng vò tóc Thiệu Vinh.

Thiệu Vinh bị Thiệu Thần ôm vào trong ngực, tóc cũng bị vò thành ổ gà, đang ngượng ngùng không biết nói cái gì thì chợt nghe bên tai truyền tới một thanh âm trầm thấp.

“Thiệu Thần, cháu mấy tuổi rồi mà còn nháo như vậy?”

—— Câu trần thuật vừa thông thả, bình tĩnh, lại mang theo uy nghiêm không thể xem thường.

Thiệu Thần giống như chuột thấy mèo nhanh chóng buông tay ra, đứng nghiêm tại chỗ, ngoan ngoãn đáp: “Bác hai.”

Cậu từ nhỏ cũng rất sợ vị bác hai này, bình thường tính tình ương ngạnh chỉ cần nhìn thấy Thiệu Trường Canh liền lập tức biến thành mèo con nhu thuận.

Thiệu Trường Canh lạnh lùng liếc cậu một cái, “Còn không vào nhà?”

“Dạ,” Thiệu Thần nhanh chóng chạy vào trong.

Nhìn bộ dáng bị khi dễ chật vật của Thiệu Vinh, Thiệu Trường Canh nhin không được mỉm cười, vươn tay ra nhẹ nhàng giúp Thiệu Vinh vuốt mớ tóc bị làm cho lộn xộn, thấp giọng nói: “Đi thôi, đừng để ý đến anh con.”

“Dạ,” Thiệu Vinh đi theo sau baba vào nhà.

Trong phòng tụ tập một đám người, ông nội bà nội ngồi ở giữa sô pha trong phòng khách, bác trai đang đứng một bên nói chuyện với một người đàn ông xa lạ, còn cô và bác gái thì đang vội vàng từ phòng bếp bưng lên một mâm đồ ăn.

Người đàn ông xa lạ đó chắc là bạn trai mới của cô, Thiệu Vinh nhìn anh ta, mở miệng nói: “Chào chú.”

Tính tình người kia thật ra rất ôn hòa, mỉm cười đáp: “Cháu là Thiệu Vinh phải không? Hân Du thường nhắc tới cháu với chú.”

Thiệu Vinh có chút xấu hổ, “Ách, vậy sao,” không biết cô nhắc gì nhĩ.

Thấy Thiệu Trường Canh đi tới, người kia liền đứng lên lễ phép vươn tay ra, “Anh hai.”

Thiệu Trường Canh gật gật đầu, “Xin chào, Từ Nhiên.”

Mọi người chào hỏi nhau xong bắt đầu ăn bữa cơm đoàn viên. Hôm nay vừa vận tân niên, Thiệu An Quốc thấy con gái rớt cuộc cũng có nơi đi chốn về, tâm tình tốt lấy ra chai rượu đỏ trần quý hơn mười năm, rót cho mỗi người một ly.

Tầm mắt Thiệu An Quốc chuyển tới Thiệu Vinh đang ngồi đối diện, đột nhiên nói: “Thiệu Vinh vẫn còn học trung học, chỉ nên uống đồ uống thường thôi.”

Thiệu Vinh chưa từng uống qua rượu, tuy rằng rất muốn nếm thử, nhưng nếu ông nội đã nói như vậy, baba hẳn cũng sẽ không cho phép đi.

Thiệu Trường Canh tựa hồ nhìn thấu tâm tư cậu, cúi xuống bên tai cậu thấp giọng nói: “Con đã sắp mười sáu tuổi rồi, baba cho phép con uống rượu, không cần lo,” tiếp theo ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Thiệu An Quốc: “Cứ để thằng bé uống đi, có con ở đây không có việc gì đâu.”

Thiệu An Quốc liếc nhìn Thiệu Trường Canh, lại liếc nhìn Thiệu Vinh, há miệng, cuối cùng cũng không biết nói gì.

Được cho phép, trên mặt Thiệu Vinh lập tức lộ ra biểu tình hưng phấn, cậu cầm lấy ly rượu cúi đầu chậm rãi nhấp nháp, lại bị vị rượu đỏ nồng đậm làm nhứu mày.

Thiệu Trường Canh nhin không được mỉm cười, khẽ hỏi bên tai cậu, “Không dễ uống giống như con nghĩ phải không?”

Thiệu Vinh gật gật đầu, nhắm mắt nhìn ly rượu đầy trước mặt.

Thiệu Trường Canh mỉm cười càng thêm ôn nhu, “Uống không được thì đưa ba.”

Thiệu Vinh cố chấp cầm lấy ly rượu, “Con sẽ từ từ uống, uống đến hết luôn.”

Thiệu An Quốc nhìn cha con bọn họ không coi ai ra gì nói chuyện, đột nhiên nhủ mày, nói sang chuyện khác: “Hân Du, các con tính khi nào kết hôn?”

Thiệu Hân Du sững sốt một chút, không nghĩ tới ba mình sẽ trực tiếp ở trên bàn cơm hỏi tới vấn đề này, lúng túng đỏ mặt.

Từ Nhiên thế nhưng lại rất bình tĩnh, mỉm cười đáp: “Con cùng Hân Du đã thương lượng qua, ngay mừng 1 tháng 5 năm nay, vừa đúng lúc có kì nghỉ dài.”

Thiệu An Quốc gật gù đầu: “Ừm, vậy tốt.”

Thiệu Thần cười xấu xa tiến đến nói nhỏ bên tai Thiệu Hân Du, “Cô nè, con với Tiểu Vinh có phải cũng nên sửa miệng gọi chú Từ là dưỡng rồi không?”

Thiệu Hân Du cốc đầu cậu: “Con câm miệng!”

Thiệu Thần nhún nhún vai, “Thẹn thùng cái gì a, về sau cô sinh em bé nó còn phải gọi con một tiếng anh họ,” nói đến chủ đề em bé, Thiệu Thần lại đột nhiên hưng phấn, “Đúng rồi, khi nào thì cô sinh con? Theo góc độ sinh lí học mà nói, phụ nữ vào lúc hai mươi tám đến ba mươi tuổi sinh con là tốt nhất, sau ba mươi lăm sẽ có nguy cơ.”

Thiệu Trường Canh thấy bộ dáng em gái hận không thể chui xuống bàn, hảo tâm ra mặt thay cô giải vây: “Tiểu Thần, cháu thi phụ khoa được bao nhiêu điểm mà dám khoe khoang ở trước mặt cả nhà?”

Thiệu Hân Du lập tức phụ họa: “Đúng vậy, nhóc con xấu này mới học y được hai năm mà đã bày đặt bắt chước bác sĩ chuyên nghiệp nói chuyện rồi, ba con và bác hai con còn ngồi ở bên cạnh, con không biết xấu hổ à?”

Thiệu Thần lập tức ủ rũ, “Con không nói nữa, con ăn cơm, con ăn cơm được chưa?” nói xong quả nhiên ngoan ngoãn vùi đầu buồn bực ăn cơm.

Một đám người bị động tác khoa trương của cậu chọc cho cười rộ lên.

Thiệu Vinh uống rượu đỏ, đầu choáng váng choáng váng, khuôn mặt tươi cười của nhóm người trước mặt giống như phân thành hai, ách, mặt baba cứ nhiên phân thành bốn.

Tuy rằng nghe không rõ bọn họ ở nói cái gì, nhưng trong lòng Thiệu Vinh lại ngập tràn ấm áp.

Những người này là người Thiệu gia, ai trong bọn họ cũng đều đáng mến như vậy, ai cũng đối xử với cậu rất tốt.

Cậu thậm chí còn âm thầm tự hào vì mình là con cháu của Thiệu gia.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: CHương 20

Sau buổi cơm tối, Thiệu Hân Du ân cần chạy vào phòng bếp rửa chén, anh cả Thiệu Xương Bình ngồi trong phòng khách cùng Từ Nhiên thảo luận chi tiết hôn lễ, Thiệu An Quốc lại đi vào thư phòng một mình.

Trực giác nói cho Thiệu Trường Canh biết, ông nhất định có việc muốn nói với hắn.

Quả nhiên không lâu sau, Thiệu Thần bước lại nói: “Bác hai, ông nội ở thư phòng có chuyện tìm bác.”

Thiệu Vinh tựa hồ là uống rượu say, đang híp mắt nằm trên ghế sa lông ngủ bù, Thiệu Trường Canh vào phòng ngủ lấy cái chăn lông nhẹ nhàng đắp lên người cậu, lúc này mới xoay người đi đến thư phòng.

Thư phòng ở Thiệu gia vẫn giống như trong trí nhớ, giả sách làm bằng gỗ chiếm cả mặt tường, bên trên chất đầy các loại sách dày cộm, tạo một cảm giác thư hương thế gia nồng đậm.

Lúc bạn cùng tuổi còn đang đọc các loại truyện cổ tích nhiều màu sắc, Thiệu Trường Canh đã bắt đầu nghiên cứu các tập tranh ảnh tư liệu giải phẫu cơ thể người đủ màu của cha rồi; hắn cảm thấy tập tranh ảnh nội tạng người so với truyện cổ tích về hoàng tử công chúa còn thú vị hơn, khi hắn mười ba tuổi gần như đã có thể đọc tên tất cả mười hai đôi dây thần kinh trong đại não người.

Thư phòng này tràn đầy kỷ niệm khi còn nhỏ của Thiệu Trường Canh.

Lúc này, Thiệu An Quốc đang ngồi bên bàn đọc sách, tuy đã không còn trẻ nhưng trên người ông vẫn còn loại phong phạm trầm ổn của đại tướng.

Thiệu Trường Canh đi đến trước bàn đọc sách, dừng bước hỏi, “Ba có chuyện tìm con?”

Thiệu An Quốc ngẩng đầu nhìn Thiệu Trường Canh một cái, sau đó đem một phần báo cáo bệnh trạng nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt của hắn.

Tên người bệnh là Thiệu An Quốc, kết quả chẩn đoán cuối cùng là một hàng chữ tiếng Anh: Alzheimer's disease.

Bệnh Alzheimer, là một loại bệnh thần kinh bị thoái hóa, biểu hiện lâm sàng là khả năng nhận thức và trí nhớ suy giảm, người già trên 80 tuổi có tỷ lệ mắc bệnh cao nhất.

Thiệu An Quốc mới 60 tuổi cư nhiên lại mắc loại bệnh này, hiển nhiên là trúng vào xác suất "Alzheimer phát sớm" hiếm thấy.

Thiệu Trường Canh hơi hơi nhăn đầu lông mày: "Chẩn đoán chắc chắn rồi sao?"

Thiệu An Quốc gật đầu, "Ba đã đi tìm chuyên gia của bệnh này."

Thiệu Trường Canh trầm mặc một lát mới thấp giọng nói: "Ba không cần lo lắng, con có người quen ở ADI, là bạn tốt của sư đệ con, con sẽ liên hệ anh ta đưa ba ra nước ngoài trị liệu."

Thiệu An Quốc chỉ cười cười, "Ba rất hiểu loại bệnh này, con không cần dùng giọng điệu an ủi người nhà bệnh nhân nói chuyện với ba," ông dừng một chút rồi bình tĩnh nói, "Nguyên nhân loại bệnh này đến nay vẫn không rõ, phương pháp trị liệu vẫn còn trong giai đoạn tìm tòi, sau khi mắc bệnh còn có thể sống từ năm đến mười năm, nếu không được cũng có thể sống thêm ba năm."

"Cho nên, không cần buồn cho ba."

Thiệu Trường Canh trầm mặc.

Có người cha lí trí như vậy, hẳn vốn không cần an ủi gì, nhưng giây phút nhìn thấy bản báo cáo chẩn đoán, làm con trai của ông hẳn vẫn cảm thấy trong lòng đau đớn giống như bị búa tạ đập.

"Tuy rằng còn có thể sống thêm một thời gian, nhưng trí nhớ của ba đã suy yếu nhiều, lúc buổi sáng rời giường trong một chốc ba thậm chí còn không nhận ra mẹ con."

Nghe ông bình tĩnh tự thuật, lời nói giống như nghẹn trong cổ họng, Thiệu Trường Canh thật lâu cũng không nói nên lời.

"Gần đây ba luôn nhớ tới một ít chuyện cũ, có đôi khi trí nhớ sẽ trở lại thời điểm con và Xương Bình còn nhỏ. Ba nghĩ, đầu óc của ba đã bắt đầu tàn yếu rồi, thần kinh nguyên cũng không ngừng suy giảm, cho nên trí nhớ mới có thể."

"Ba," Thiệu Trường Canh nhẹ giọng cắt lời ông, "Ba phải nhanh chóng nằm viện, nhận trị liệu đúng cách."

"Chúng ta đều biết tỉ lệ chữa khỏi loại bệnh này là cực kì thấp, cho nên không cần lãng phí nhiều thời gian ở bệnh viện làm gì, ba thà dành thời gian ở nhà," Thiệu An Quốc thở dài, nói sang chuyện khác, "Hôm nay ba gọi con tới là muốn tranh thủ lúc ý thức còn thanh tỉnh, nói cho con biết một chuyện."

"Ba nói đi," Thiệu Trường Canh ngẩng đầu nhìn ông.

"Có biết vì sao lúc đầu ba lại đem chức viện trưởng giao cho con không?" Thiệu An Quốc dừng một chút, "Không phải vì con có bằng quản lí, mà là vì tính cách của con đủ lý trí và bình tĩnh. Mỗi lần làm ra quyết định trọng đại, con nhất định sẽ xem xét kĩ càng mức độ lợi hại trong đó, sau đó mới đưa ra câu trả lời hợp lý nhất. Cũng vì như thế, con rất ít khi làm ra quyết định sai lầm."

"Nhưng mà, con cũng không có khả năng vĩnh viễn cũng không làm sai."

Thiệu An Quốc trầm mặc, ánh mắt nhìn về phía Thiệu Trường Canh lại có chút sắc bén. Tuy rằng tuổi đã già, nhưng dù sao cũng từng là viện trưởng của một bệnh viện lớn, khí thế không giận mà uy vẫn còn trên người như trước.

Ánh mắt Thiệu Trường Canh nhìn ông cũng dần dần trở nên thâm trầm, giảm thấp thanh âm hỏi: "Ý của ba là?"

"Thành lập trung tâm cấy ghép nội tạng, lúc đầu ba từng kiên quyết phản đối, con lại cứ khư khư cố chấp. Con có biết Trung Quốc bây giờ nội tạng cung ứng còn không đủ, cấy ghép nội tạng là thủ thuật rất mạo hiểm."

"Chúng ta cấy ghép nội tạng cho bệnh nhân, ngoại trừ người nhà và người hiến tặng, còn lại chính là mua."

"Có ba cách mua, một là mua nội tạng sử dụng được của bệnh nhân gần chết, hai là mua nội tạng còn mới của phạm nhân sắp chấp hành án tử hình, ba là."

Thiệu Trường Canh nói tiếp: "Ba là mua nội tạng không rõ nguồn gốc ở chợ đen."

Chợ đen = Thị trường hàng lậu và giao dịch bất hợp pháp

Thiệu An Quốc gật gù đầu, "Có thấy tin tức chiều nay chưa?"

“Ý ba là?”

“Một vị khách du lịch ở ngoại thành khi tỉnh lại phát hiện mình nằm trong bồn tắm khách sạn, xung quanh thân thể đều là đá, bên cạnh bồn tắm lớn còn đặt một cái điện thoại dùng để gọi cầu cứu, mà trong cơ thể người nọ. Thiếu mất một quả thận.”

Thiệu Trường Canh khẽ nhú mày.

Đêm nay trở về Thiệu gia ăn cơm nên không có lưu ý đến tin tức chấn động như vậy.

Ánh mắt Thiệu An Quốc theo dõi hẩn, gần từng tiếng nói: “Buồn lậu nội tạng trong chợ đen có thể đạt được lợi nhuận lớn, ba không hi vọng con bị cuốn vào chuyện xấu này.”

“Việc này xin ba yên tâm,” Thiệu Trường Canh nở nụ cười thần nhiên, hơn nữa còn mang theo chút cao ngạo, “Con sẽ không vì tiền mà làm ra loại chuyện tổn hại đến danh dự của Thiệu gia. Huống chi, buồn lậu nội tạng trong chợ đen, nếu bị phát hiện là phải ngồi bóc lịch, con cũng không có hứng thú với nhà tù.”

Trên mặt Thiệu An Quốc đột nhiên hiện lên một tia kì quái, cũng rất nhanh trấn định lại, bình tĩnh nói: “Ba chỉ là nhắc nhở con, có đôi khi trong cuộc sống chúng ta thường phải làm một ít chuyện thân bất do kỷ. Con không có làm, cũng không thể cam đoan người bên cạnh con trong sạch.”

Lời của ông tựa hồ muốn ám chỉ gì đó.

Thiệu Trường Canh nhìn ông một cái, trầm mặc một lúc lâu mới đáp lại: “Cảm ơn ba đã nhắc nhở, con sẽ cẩn thận.”

Kết thúc cuộc nói chuyện không vui vẻ này, Thiệu Trường Canh xoay người về lại phòng khách.

Thiệu Vinh còn đang ngủ trên sofa, Từ Nhiên và Thiệu Hân Du đã về trước, anh cả chị cả và mẹ đang ở trong phòng khách xem tivi.

Biệt thự Thiệu An Quốc mua có hai tầng, diện tích mấy trăm mét vuông có thể đủ chỗ cho tất cả người trong Thiệu gia, phòng của Thiệu Trường Canh và Thiệu Vinh cũng được người giúp việc quét dọn thường xuyên, bởi vậy mỗi lần Thiệu Trường Canh mang Thiệu Vinh về nhà đều lưu lại qua đêm.

Nhưng hôm nay, hẩn đột nhiên rất muốn rời khỏi nơi này.

Không biết có phải do thanh âm Thiệu An Quốc quá mức trầm trọng, ánh mắt quá mức sắc bén, khiến cho ở lại chỗ này làm cho hẩn có loại cảm giác hít thở không thông.

Thiệu Trường Canh không để ý mẹ ngăn cản, lái xe suốt đêm mang Thiệu Vinh quay về nhà của mình.

Thiệu Vinh uống hết ly rượu đỏ, khuôn mặt hồng hồng, hiển nhiên có vài phần men say, bị Thiệu Trường Canh ôm lên xe xong nghiêng đầu một cái liền trực tiếp ngủ.

Thiệu Trường Canh ân cần giúp cậu điều chỉnh lại ghế ngồi, để cho đầu của cậu nhẹ nhàng gối lên bả vai của mình, thuận tiện cởi áo khoác đắp cho cậu, lúc này mới khởi động xe.

Sau khi Thiệu Vinh uống rượu thật ra rất ngoan ngoãn, không ồn ào không náo loạn, chỉ biết ngủ.

Khuôn mặt say rượu mà phiếm hồng, so với ngày thường thêm vài phần sinh động, lúc này lại không hề phòng bị ngoan ngoãn gối lên vai ba mình, hơi thở mang chút vị ngọt ngào của rượu trái cây, còn có hơi thở ấm áp ngây ngô đặc thù của thiếu niên.

Thiệu Trường Canh cảm thấy tự chủ của mình thật sự đã đến đỉnh điểm.

Dưới tình huống như vậy mà vẫn có thể nhịn được không ôm hôn cậu.

Một đường lái xe về nhà, đợi xe dừng lại xong Thiệu Vinh mới mơ mơ màng màng mở to mắt, hoang mang hỏi: “Về đến nhà rồi?”

“Ừ,” Thiệu Trường Canh lên tiếng, mở cửa xe đi sang bên cạnh, nhẹ nhàng hỏi, “Con đi được không?”

“. Được,” Thiệu Vinh từ trong xe bước ra, lảo đảo một cái thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống.

Thiệu Trường Canh nhanh tay lẹ mắt nhanh chóng đỡ cậu, Thiệu Vinh theo quán tính liền nhào vào trong lòng hẩn.

“Con. . . . Đầu con thật choáng váng,” Thiệu Vinh xoa bóp huyệt thái dương, cau mày, vẻ mặt khó chịu.

Thiệu Trường Canh trầm mặc một lát rồi đột nhiên duỗi tay ra, đem cậu từ chỗ ngồi bế lên.

Thiệu Vinh bắt đầu giãy dụa.

Thiệu Trường Canh thấp giọng cảnh cáo: “Đừng nhúc nhích, ba ôm con vào nhà.”

Có thể do thanh âm của hắn có khả năng trấn an lòng người, Thiệu Vinh rất nhanh liền ngoan ngoãn nằm yên.

Thân thể bị ôm ngang lên làm cho trước mắt một trận chói sáng, Thiệu Vinh sợ mình sẽ rớt xuống đất, phản xạ có điều kiện vươn cánh tay ôm cổ Thiệu Trường Canh, nhẹ giọng gọi hắn: “Baba.”

“Ừ?” Nhìn Thiệu Vinh ngoan ngoãn nằm yên trong ngực, ánh mắt Thiệu Trường Canh dần dần hiện lên một chút dịu dàng, “Làm sao vậy, khó chịu lắm à?”

“Dạ,” Thiệu Vinh khó chịu cau mày, “Không phải con uống rượu say đây chứ?”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Đúng vậy, tửu lượng của con thật kém.”

Thiệu Vinh nhủ mày không nói lời nào.

Trong dạ dày giống như bị bỏng làm cho cậu vô cùng khó chịu, trái tim giống như mất khống chế mà đập kịch liệt, trong óc giống như bị nhét vào một đồng bóng làm cho ý thức trở nên mơ hồ không rõ.

Chỉ cảm thấy thân thể bị cánh tay dịu dàng bế lên, sau đó được một loại hơi thở quen thuộc bao phủ.

Thiệu Vinh trong mơ mơ màng màng nhìn thấy cửa nhà quen thuộc, thấy baba từ túi áo lấy ra cái chìa khóa mở cửa, sau đó đem cậu ôm vào phòng ngủ. Quần áo rất nặng bị một đôi tay dịu dàng cởi ra một tầng lại một tầng, sau đó được thay bằng áo ngủ thoải mái.

Lưng tiếp xúc đến giường mềm mại, trên người cũng đắp một cái chăn ấm áp.

Cảm giác được chăm sóc thật thoải mái. Làm cho người ta muốn ngủ quá.

Thấy sắc mặt Thiệu Vinh không khó coi giống như vừa rồi, Thiệu Trường Canh mới yên lòng. Nghĩ đến sau khi uống rượu mà uống chút nước ấm lọc dạ dày mới có lợi, Thiệu Trường Canh liền xoay người đi rót nước.

Lúc cầm lại cốc nước lại phát hiện Thiệu Vinh đã ngủ.

Cậu nghiêng người ngủ, thân thể cuộn tròn, nửa bên mặt chôn ở dưới gối, trong lòng còn ôm một cái gối khác.

Hô hấp đều đều, ánh mắt nhắm chặt, hiển nhiên đã ngủ rất say.

Thiệu Trường Canh đứng trước hai loại lựa chọn “đánh thức cậu đưa nước” và “bỏ qua” do dự một lát, cuối cùng chọn một phương thức hỗn hợp.

Hắn dùng ngón trỏ nhẹ nhàng nâng cằm Thiệu Vinh lên, sau đó uống một hớp nước, cúi người tiến đến bên mũi của cậu.

Khoảnh khắc đôi môi chạm nhau, cảm giác ma sát vừa nhỏ vừa rõ ràng, trên lưng Thiệu Trường Canh giống như xẹt qua một tia điện, lý trí trong đầu trong phút chốc trở nên nguy hiểm.

—— Tiếp xúc thật sự so với tự tưởng tượng đúng là không phải chỉ chênh lệch một bậc.

Môi thiếu niên so với trong tưởng tượng của hắn còn muốn ngọt hơn, xúc cảm mềm mại làm cho người ta lưu luyến đến quên lối về.

Thiệu Trường Canh nhìn không được ở bên môi cậu hôn hồi lâu, thẳng đến khi đem môi chà đạp đến biến hồng mới hải lòng dừng lại, cạy mở khớp hàm, tiến quân thần tốc.

Thiệu Vinh ý thức mơ hồ cũng không có phản kháng gì.

Đầu lưỡi Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng ngăn chặn lưỡi của Thiệu Vinh, chậm rãi đem nước ấm đẩy vào trong miệng cậu, cẩn thận không làm cho cậu sặc.

Đút nước xong, thuận thế còn cuốn lấy đầu lưỡi làm nụ hôn càng thêm sâu sắc.

Trong cổ họng tràn ngập vị rượu đỏ, Thiệu Trường Canh giống như đang nhắm nháp rượu đỏ hào hạo nhất, dùng đầu lưỡi thông thả, dịu dàng, một tác một tác, đảo qua khoang miệng ngây ngô mà ấm áp của thiếu niên.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, tiếng hôn khi môi lưỡi tiếp xúc trở nên lớn vô cùng.

“Ừm A”

Tựa hồ là bị hôn quá sâu, trong cổ họng Thiệu Vinh mơ mơ hồ hồ phát ra một tia thanh âm phản kháng.

Thanh âm yếu ớt giống như rên rỉ, càng thêm kích thích cảm quan của đàn ông.

—— Dù sao con cũng sẽ không tỉnh.

Ý thức được điểm ấy, Thiệu Trường Canh liền dứt khoát đưa tay giữ ở sau ót của cậu, mạnh dạn hôn xuống.

Hắn đã nhẫn nại lâu lắm rồi.

Từ lúc đầu khi phát hiện tình cảm của mình dành cho Thiệu Vinh đã biến đổi, dùng lý trí phân tích vấn đề, sau khi về nước xác định tâm ý rồi phát hiện bí ẩn thân thể của Thiệu Vinh, hẳn thậm chí cảm thấy bất an một ngày nào đó Thiệu Vinh sẽ rời xa mình.

Bởi vì tuổi cậu còn nhỏ mà hắn vẫn kiên nhẫn chờ đợi, nay kiên nhẫn cũng sắp dùng hết rồi.

Chờ thêm nữa nói không chừng sẽ chờ tới lúc Thiệu Vinh có bạn gái luôn.

Hôm nay nói chuyện với ba càng làm cho Thiệu Trường Canh kiên định quyết tâm.

Đúng vậy, Thiệu Trường Canh hẳn trước khi làm ra quyết định gì đều sẽ bình tĩnh suy nghĩ, vì vậy hắn mới có ý xuất ngoại một năm. Trong một năm kia, hẳn cũng thử tìm người khác làm người yêu, cuối cùng phát hiện mình căn bản không có biện pháp dịu dàng với ai ngoại trừ Thiệu Vinh.

Đúng vậy, ngoại trừ Thiệu Vinh.

Nếu đây chính là quyết định sau khi mình bình tĩnh suy nghĩ kỹ làm ra, như vậy chờ đợi thêm nữa cũng vô ích.

Con mỗi nuôi lâu như vậy, cũng tới thời điểm thu hoạch rồi.

Thiệu Trường Canh khẽ giương lên khóe môi, trong ánh mắt đen thâm thúy dần dần dâng lên một cỗ khát khao giữ lấy mãnh liệt.

Người đàn ông vốn dĩ anh tuấn, tao nhã, dịu dàng, vì nụ cười này đột nhiên tăng thêm vài phần nguy hiểm khó nắm bắt.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Ừm Ừm”

Thanh âm giống như rên rỉ, hoặc phản kháng, dần dần tăng lên, ngực Thiệu Vinh do bị đè nặng hít thở không thông mà phập phồng dồn dập, hai tay chống đỡ trước ngực giống như muốn phòng vệ, đẩy người đang đè trên người cậu.

Mà chút giây dựa đó đối với Thiệu Trường Canh căn bản không đáng nhắc tới.

Dễ dàng bắt lấy hai cánh tay đang giãy dụa lung tung của cậu, đan chéo đưa lên đỉnh đầu, đôi môi Thiệu Trường Canh lại cường ngạnh đè xuống.

“A” Sức nặng trên môi làm cho Thiệu Vinh bất an nhũn mảy.

Trong giấc mơ, cậu giống như chìm vào biển cả rộng mênh mông, thân thể bị thủy triều đáng sợ vây quanh, hô hấp cũng càng ngày càng khó khăn, muốn đưa tay đẩy ra lại phát hiện tay của mình bị một cỗ lực cường ngạnh khổng chế, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Thiệu Vinh dựa vào bản năng bắt đầu kịch liệt phản kháng.

Rốt cuộc sau một lần hôn sâu, Thiệu Trường Canh cũng lui ra, áp lên môi Thiệu Vinh dồn dập thở dốc, phát ra tiếng cười trầm thấp ——

“Hôm nay tạm tha cho con.”

Thiệu Trường Canh rất rõ ràng cái gì gọi là có chừng mực, nếu cường bạo Thiệu Vinh chắc chắn sẽ dọa cậu chạy mất. Hắn thích thả dây dài câu cá lớn, chỉ vì khoái cảm nhất thời mà đem cá dọa chạy cũng không phù hợp với tác phong của hắn, huống hồ đêm nay còn có chuyện quan trọng phải làm, vì thế.
.

Thỏa mãn xong hành vi chiếm tiện nghi người say rượu, Thiệu Trường Canh ân cần lau sạch chất lỏng bên môi Thiệu Vinh, giúp cậu kéo lại chăn, đứng dậy điều chỉnh nhiệt độ hệ thống sưởi, sau đó cúi người ấn một nụ hôn chúc ngủ ngon lên trán cậu.

“Ngủ đi.” Giọng nói cũng trở nên cực kỳ trầm thấp.

Nước biển làm người ta khó thở trong mộng rốt cuộc cũng rút đi, sức nặng đè trên ngực cũng dần dần biến mất, lông mày nhíu chặt của Thiệu Vinh chậm rãi giãn ra, cậu nghiêng đầu ôm chặt gối tiếp tục ngủ say sưa.

Thiệu Trường Canh thế nhưng... Lại không buồn ngủ chút nào.

Hắn mở máy tính, ngón tay nhanh chóng gõ bàn phím để kiểm tra tin tức trên internet mà Thiệu An Quốc đã nhắc tới.

Quả nhiên, tin tức chấn động như thế đều trở thành đầu đề của các trang web.

Tin tức công bố khoảng hai giờ trước.

Người bị hại là một người đàn ông 25 tuổi, một mình tới vùng bản địa du lịch; sau khi xuống xe lửa được người ta giới thiệu vào một khách sạn ba sao, tắm nước nóng xong vô cùng cao hứng lên giường ngủ; không nghĩ tới khi tỉnh lại, bản thân lại đang nằm trong bồn tắm đầy đá, bụng bị dao cắt mở, bên cạnh còn đặt điện thoại dùng để cầu cứu.

Người đàn ông quá sợ hãi vội vàng bấm 120 cấp cứu, sau khi xe cứu thương đến liền đưa anh ta vào phòng phẫu thuật ở bệnh viện, lúc này mới phát hiện đã bị mất một quả thận.

Các trang web lớn vì muốn hấp dẫn người đọc nên đã dùng hết các loại từ khoa trương kiểu như “Khách sạn lấy thận” ra vẽ thần bí, đem một vụ án biến thành một hồi chuyện lạ bí ẩn.

Thiệu Trường Canh nhìn không được nhú mày.

Thủ đoạn thế này, hiển nhiên phải do người cực kỳ chuyên nghiệp trong giới y học làm ra.

Đầu tiên, bọn chúng nhất định biết rõ rằng cấu tạo cơ thể người, cho nên mới có thể lấy thận người trong một thời gian ngắn mà không tổn thương đến các nội tạng còn lại. Tiếp theo, bọn chúng dùng thuốc mê khiến người bị hại lâm vào trạng thái mất ý thức, sau khi cắt bỏ thận lại lợi dụng kỹ thuật đông lạnh để bảo đảm đối phương sẽ không chết vì mất nhiều máu.

Thậm chí bọn chúng còn lưu lại điện thoại bên cạnh bồn tắm để sau khi đối phương tỉnh lại có thể lập tức gọi 120 cầu cứu.

Mục đích của bọn chúng rõ ràng chỉ là lấy thận, chứ không phải lấy mạng.

Mất một quả thận đối với người khỏe mạnh cũng không quá tổn hại, vị thanh niên 25 tuổi này về sau vẫn có thể sống bình thường như trước.

Nên nói hung thủ nhân từ. Hay là lãnh khốc đến tàn nhẫn?

Thiệu Trường Canh như có điều suy nghĩ nhu nhu mi tâm, không ngờ thủ đoạn buôn lậu nội tạng ở chợ đen đã trở nên chuyên nghiệp như thế, hẳn thật sự có chút kính nể thủ thuật tinh vi và sự cẩn trọng của vị thiên tài y học thần bí kia.

Vụ án chấn động thế này chắc chắn không chỉ kinh động cảnh sát điều tra, bộ y tế và hội y học rất nhanh cũng sẽ kiểm tra quá trình cấy ghép nội tạng trong phạm vi cả nước; trung tâm cấy ghép nội tạng của bệnh viện An Bình ở vùng bản địa khá nổi danh, dĩ nhiên sẽ thuộc nhóm đối tượng tình nghi đầu tiên.

Thiệu Trường Canh tin chắc sáng ngày mai, công văn đỏ chót sẽ đặt sẵn trên bàn làm việc chờ hắn, nói không chừng ngay cả cảnh sát cũng sẽ túc trực sẵn trong phòng viện trưởng.

Lời của ba đêm nay.

Chẳng lẽ ám chỉ việc ông biết chút ít tin tức nên mới gọi ý với mình?

Giống như tâm linh tương thông, di động đột nhiên sáng lên, Thiệu Trường Canh nhận được một tin nhắn từ Thiệu An Quốc.

“Nhóm máu B, thận trái.”

Tin nhắn đơn giản lại làm cho chân mày Thiệu Trường Canh nhíu chặt hơn.

Ở thanh công cụ nhập vào địa chỉ bệnh viện An Bình, bắt đầu dùng quyền hạn tối cao của viện trưởng tiến vào kho tư liệu, danh sách tên người bệnh trong trung tâm cấy ghép nội tạng toàn bộ liệt kê ra trên màn hình. Tầm mắt Thiệu trường Canh nhanh chóng đảo từ trên xuống dưới, lọc ra những bệnh nhân cần phẫu thuật cấy ghép thận, sau lại thu nhỏ phạm vi theo nhóm máu B.

Đôi mắt lạnh lùng chợt lóe lên, Thiệu Trường Canh cầm lấy di động lập tức bấm gọi cho Lâm Hiên.

“Viện trưởng, chuyện gì vậy?”

“Lập tức thông báo với bác sĩ Kha Minh ở trung tâm cấy ghép nội tạng, Lương Sinh chủ nhiệm khoa gây mê, Trần Đan y tá trưởng phòng phẫu thuật, trong vòng ba mươi phút đến phòng viện trưởng chờ tôi.”

Ngữ khí Thiệu Trường Canh truyền đạt mệnh lệnh vô cùng bình tĩnh, nhưng lại mang theo khí thế khiến lưng người ta phát lạnh.

Lâm Hiền một câu cũng không dám hỏi nhiều, chỉ thấp thòm đáp: “Đã rồi.”

Thiệu Trường Canh cúp điện thoại, nhẹ nhàng nhu nhu huyết thái dương.

—— Thật sự hi vọng không phải là loại kết quả tồi tệ này.

Thiệu Vinh nửa đêm đột nhiên tỉnh lại, phát hiện mình nằm trên một cái giường xa lạ, một mình cậu nằm chỉ chiếm một phần năm diện tích giường. Thiệu Vinh dụi dụi mắt, thấy drap giường và chăn đều là màu cà phê không có hoa văn, vừa ổn trọng, lại vừa mang theo một chút lạnh nhạt.

Nơi này hiển nhiên là phòng ngủ của baba, trong phòng chỉ mở đèn bàn, tựa hồ sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của cậu. Ánh sáng đèn bàn điều chỉnh thật tối, chẳng biết tại sao ánh sáng u ám như vậy lại khiến cho người ta có một loại cảm giác mờ lung giống như vẫn còn đang nằm mộng.

Trong phòng tắm đang truyền đến tiếng nước ào ào, hiển nhiên baba đang tắm.

Thiệu Vinh ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, mới mười hai giờ đêm.

Baba sao còn chưa ngủ?

Trí nhớ trong đầu dần dần rõ ràng, cậu nhớ hôm nay đã cùng baba đến nhà ông nội, trong bữa cơm có uống một ly rượu đỏ, sau đó chóng mặt nằm trên ghế sa lon, sau lại Hình như là bị baba ôm đến phòng ngủ .

Sau đó xảy ra chuyện gì hoàn toàn không nhớ gì cả.

Chỉ là. Trên môi có chút cảm giác nóng rực kì quái, có phải là do uống rượu không ta?

Nhớ tới hình ảnh mình ngồi trên xe bị ôm lấy, sắc mặt Thiệu Vinh không khỏi có chút xấu hổ. Cậu vén chăn lên đi chân trần, tính chuẩn về phòng mình tiếp tục ngủ, không ngờ cửa phòng tắm đột nhiên kết một tiếng mở ra, Thiệu Vinh thiếu chút nữa nhào vào trong lòng người kia.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên, lập tức bị hình ảnh trước mắt kích thích đến đầu óc trống rỗng.

Baba cư nhiên. Chỉ mặc quần lót đi ra.

Đường cong rắn chắc của thân thể đàn ông trưởng thành đánh thật mạnh vào thị giác của người ta. Màu da không trắng giống mình mà mang màu lúa mạch đáng hâm mộ, dáng người tam giác ngược vô cùng đẹp, cơ bắp khỏe mạnh tràn đầy lực lượng, bụng còn có sáu múi, không hổ là người hàng năm đứng bên bàn mổ, dáng người nhìn qua thật là tốt.

Tầm mắt Thiệu Vinh dời xuống chút nữa, nhìn thấy quần lót màu đen và hình dáng hạ thân che dưới lớp vải

Sắc mặt cậu nhất thời tím tái, nhanh chóng nghiêng đầu đi, đem tầm mắt dời sang nơi khác.

Biểu tình Thiệu Vinh biến hóa từ khiếp sợ đến tán thưởng đến quần bách, tầm mắt di động từ cơ ngực đến cơ bụng rồi xuống phần eo hoàn toàn lọt vào mắt Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh nhìn không được trêu ghẹo hỏi: “Nhìn lâu như thế, có phải rất vừa lòng với dáng người của ba không?”

Thiệu Vinh lập tức cả tai cũng đỏ lên, gục đầu xuống hơn nửa ngày đều không nói nên lời.

Thiệu Trường Canh thấy bộ dáng quần bách hận không thể đem mình vùi vào trong thân của cậu, đại phát từ bi không trêu cậu nữa. Hắn thu hồi nụ cười, thấp giọng hỏi: “Sao đột nhiên lại tỉnh? Không thoải mái ở đâu à?”

Thiệu Vinh lúng túng nói: “Chắc khi nãy ở nhà ông nội ngủ nhiều quá nên vừa rồi con lại gặp ác mộng.”

“Ác mộng gì?” Thanh âm Thiệu Trường Canh thật nhu hòa.

Thiệu Vinh lại cảm thấy cảnh tượng bây giờ thật sự rất quý dị.

Người trước mặt trần truồng (có mặc quần lót) đứng cách chưa đến 20cm, vừa tắm rửa xong nên nhiệt khí trên người đều phả vào mặt cậu, trong mũi đều ngập tràn mùi sữa tắm và hơi thở của nam tử trưởng thành.

Ngữ khí của người ấy vẫn rất bình tĩnh, thế nhưng không hiểu tại sao lại làm cho người ta cảm thấy một loại áp lực vô hình.

“Mơ thấy. . . . Con rớt xuống biển, suýt chút nữa chết đuối.” Thiệu Vinh đành phải thành thật trả lời.

“Ồ,” Thiệu Trường Canh gật gù đầu, “Vậy mùi vị nước biển thế nào?”

Bị hỏi vấn đề này làm Thiệu Vinh sững sờ.

Cái gì mà. . . . Mùi vị nước biển?

Cậu nghi ngờ ngẩng đầu, đã thấy khóe miệng hắn nhẹ nhàng giương lên, nụ cười trên mặt đầy châm chọc.

Biết lại bị hắn trêu chọc, Thiệu Vinh quyết định không trả lời vấn đề này.

“Con trở về phòng ngủ, baba cũng đi ngủ sớm một chút.” Nói xong xoay người đi ra ngoài.

Thiệu Trường Canh ngăn cậu lại, “Ngủ ở đây đi. Hệ thống sưởi hơi ở phòng con chưa mở, dễ bị cảm lạnh.”

“Nhưng mà. . . .”

“Không sao, ba cũng chưa vội ngủ, giường tặng cho con.”

“Không ngủ?” Thiệu Vinh kinh ngạc hỏi, “Tại sao?”

“Ba cần phải tra một ít tư liệu quan trọng trước, thời gian khẩn cấp nên đành phải thức đêm.”

Trong lòng Thiệu Vinh ần ần xuất hiện cảm giác bất an, cậu lo lắng ngẩng đầu hỏi: “Trong bệnh viện xảy ra chuyện gì khó giải quyết sao?”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Yên tâm, ba xử lý được.”

Thấy Thiệu Vinh nhú mày, Thiệu Trường Canh liền dịu dàng nói: “Hơn mười hai giờ rồi, con mau đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi học.”

Thiệu Vinh tuy rằng thật nghi hoặc, nhưng khi nhìn vào ánh mắt ôn hòa của hắn, vẫn do dự gật đầu đáp: “Vậy con đi ngủ, baba thức khuya nhớ giữ gìn sức khỏe.”

“Ừ.”

Thẳng đến khi Thiệu Vinh vén chăn lên giường nằm một lần nữa, nụ cười thản nhiên ở khóe miệng Thiệu Trường Canh mới biến mất.

Thiệu Vinh là một người cẩn thận, cha con hai người sống chung nhiều năm như vậy, cậu rất nhanh có thể phát hiện baba là lạ ở chỗ nào, sau đó trực tiếp thẳng thắn thành thật biểu đạt sự quan tâm của mình.

Thiệu Trường Canh cảm thấy, chỉ có phần quan tâm này của Thiệu Vinh là ấm áp mà đáy lòng hắn khát vọng.

Bạn của hắn tuy rằng trải rộng khắp các lĩnh vực, nhưng người thật sự tri kỷ cũng chỉ có một mình Thiệu Vinh, ở thời điểm cần nhất cũng chỉ có một mình Thiệu Vinh quan tâm hắn.

Cậu khác với mọi người, bao gồm cả cha, anh trai, em gái của hắn; bọn họ đều cho rằng Thiệu Trường Canh, vị thần đồng nhí lúc tiểu học đã có thể vẽ ra hướng đi của mười hai dây thần kinh đại não, hay vị thần đồng y học dưới áp lực nặng nề lấy được cả hai học vị MD và MBA, mặc kệ gặp phải sự tình gì cũng đều có thể xử lý ổn thỏa, bọn họ căn bản cảm thấy không cần lo lắng cho hắn.

Cũng chỉ có Thiệu Vinh, sẽ lo lắng ba ba có việc gì hay không, thậm chí lo lắng baba có quá cực khổ hay không, có không chú ý nghỉ ngơi hay không, có không ăn cơm đúng giờ hay không, có cảm lạnh cảm mạo hay không.

Những việc nhỏ vụn vặt, từng chút từng chút một.

Nhiều năm như vậy, vẫn ở bên cạnh, quan tâm đơn thuần.

Bất tri bất giác đã khiến người ta rời không được.

Nhìn Thiệu Vinh lên giường nhắm mắt lại, trong mắt Thiệu Trường Canh dần dần hiện lên thần sắc ôn nhu.

Bất kể là tình thân hay tình yêu cũng được, Thiệu Trường Canh chỉ biết Thiệu Vinh tri kỷ như vậy, hắn không có khả năng tặng cho bất kì ai, càng không thể cùng bất luận kẻ nào chia sẻ.

Thiệu Vinh của hắn, chỉ có thể là Thiệu Vinh của một mình hắn.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Tối hôm đó, Thiệu Vinh ngủ rất không an ổn, trong lòng có loại dự cảm không tốt, cậu cảm thấy công việc của baba nhất định gặp khó khăn mà trước nay chưa từng có, cho nên biểu tình trên mặt ba mới có thể trầm trọng như vậy, mới phải tìm đọc tư liệu suốt đêm.

Thiệu Vinh ngủ ở trên giường, nghiêng đầu nhìn bóng lưng baba ngồi ở trước bàn.

Ánh sáng nổi bật trong đêm khuya tăm tối, bóng lưng người đàn ông tuy cao ngất nhưng lại lộ ra tịch mịch và mỗi một khó có thể xem nhẹ.

Không hiểu sao, trong lòng Thiệu Vinh đột nhiên dâng lên một cổ chua xót nhàn nhạt.

Từ sáu tuổi đã bắt đầu sống bên cạnh hắn, cha con hai người cùng trông coi căn nhà, cùng sống nương tựa lẫn nhau. Đàn ông trẻ tuổi một mình gả chồng nuôi con kỳ thật chẳng dễ dàng như trong tưởng tượng, Thiệu Vinh thật sự không hiểu tại sao nhiều năm như vậy mà baba vẫn không tính đến chuyện tái hôn. Lấy điều kiện của ba, tìm một người phụ nữ kết hôn không phải là chuyện rất dễ dàng sao?

Tuy rằng nghi hoặc, Thiệu Vinh cũng không dám trực tiếp hỏi ra miệng.

Nói thật, trong lòng cậu cũng có chút bài xích người thứ ba xuất hiện giữa cha con hai người.

Nhưng nhìn baba chỉ có một mình Cậu vẫn rất đau lòng.

Thiệu Vinh nằm trong chăn nhẹ nhàng nắm chặt tay. Minh nhất định phải lớn lên thật nhanh mới được, sau này nếu làm được bác sĩ, có lẽ sẽ có thể chia sẻ một ít vất vả với baba. Ít nhất lúc bệnh viện xảy ra chuyện, mình sẽ không còn giống người ngoài nghề ngay cả từ ngữ chuyên ngành cũng nghe không hiểu.

Cứ suy nghĩ miên man như vậy, trời rất nhanh đã sáng.

Chuông di động báo thức làm Thiệu Vinh hoàn toàn bừng tỉnh, cậu ngồi dậy trên giường, nhìn baba còn đang sắp xếp lại tư liệu trên bàn. Tuy rằng đã một đêm không ngủ, tinh thần ba nhìn qua cũng rất tốt, có lẽ thể lực của bác sĩ dồi dào hơn người bình thường.

Thấy Thiệu Vinh đã tỉnh lại, Thiệu Trường Canh liền dừng lại động tác, ngẩng đầu nhìn cậu, mỉm cười hỏi: “Ngủ ngon không?”

Thiệu Vinh gật gật đầu: “Đạ.”

“Không cần lừa ba,” Thiệu Trường Canh tiến lên từng bước, đứng ở trước mặt Thiệu Vinh, ngón cái nhẹ nhàng xoa viền mắt của cậu, thấp giọng nói, “Quầng mắt thâm rõ ràng thế này.”

Ngón cái có thể cảm giác được con mắt dưới mí mắt đang bất an chuyển động, trong lòng Thiệu Trường Canh mềm nhũn, dòi đi ngón tay, dịu dàng hỏi: “Uống rượu say không thoải mái hay là ba làm ồn đến con?”

Thiệu Vinh lắc đầu, “Có thể do bị cồn kích thích nên tối qua tinh thần khá hưng phấn, trong đầu luôn nghĩ đông nghĩ tây, bởi vậy cũng không cảm thấy . . . buồn ngủ.”

“Ồ?” Thiệu Trường Canh dịu dàng nhìn cậu, “Nghĩ cái gì?”

Thiệu Vinh do dự một chút rồi gục đầu xuống nói: “Con nghĩ, baba độc thân nhiều năm như vậy, sao không lo lắng tìm một người kết hôn?”

Thiệu Trường Canh không đáp lại, cũng không có động tác gì.

Không khí ẩm áp giữa hai người cũng ngay lập tức lạnh xuống.

Thiệu Vinh thậm chí có thể cảm giác được ánh mắt thâm trầm trên đỉnh đầu mình, khiến cho lưng cậu phát lạnh.

Thế nhưng cậu vẫn kiên trì tiếp tục nói: “Mẹ đã qua đời lâu rồi, nếu ba tái hôn con cũng không có ý kiến. Dù gì cứ độc thân như vậy không phải rất cô đơn sao?” Cậu cẩn thận lựa chọn từ ngữ, nhưng vẫn không nhận được câu trả lời.

Thiệu Trường Canh tiếp tục bảo trì im lặng.

“Baba?” Trong không khí trầm mặc này, Thiệu Vinh cơ hồ cảm thấy thờ không nổi.

Thật lâu sau, Thiệu Trường Canh mới trầm giọng đáp: “Có con trai chu đáo như vậy, người làm ba nên cao hứng mới đúng nhỉ?”

Lời nói không nghe ra cảm xúc gì, giống như bình yên trước bão táp, nhưng theo bản năng Thiệu Vinh vẫn cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Thiệu Vinh vội vàng chuyển đề tài, khề nói: “Con đi rửa mặt trước,” nói xong liền phóng vào toilet giống như chạy trốn.

Ánh mắt thâm trầm của người đàn ông phía sau làm tâm tình Thiệu Vinh càng bất an không yên.

——Chẳng lẽ mình đã nhắc tới vấn đề cấm kỵ nào chọc baba tức giận rồi?

Loại cảm giác bất an vẫn tiếp tục đến bữa sáng.

Thiệu Vinh thấy baba đã hâm sữa nóng đặt ở bàn ăn, sợ mình đi tới sẽ bị mắng, đành phải lễ mễ đứng rửa tay thật lâu. Thiệu Trường Canh thế nhưng cũng không tức giận, ngược lại quay đầu mỉm cười nói: “Qua đây ăn sáng.”

Thiệu Vinh kiên trì đi tới, ngồi ở đối diện hắn, vụng trộm liếc một cái, thấy thần sắc hắn trông cũng bình thường, nhìn qua có vẻ đã bớt giận.

Lúc này Thiệu Vinh mới cảm thấy yên lòng, nhỏ giọng nói: “Baba, thật xin lỗi.”

Thiệu Trường Canh dừng lại động tác: “Cái gì?”

“Thật xin lỗi. Chuyện riêng của ba, con không nên lăm miệng.”

Thiệu Trường Canh nhìn cậu một cái, nhẹ giọng đáp: “Biết là tốt rồi, về sau đừng nhắc lại nữa.”

“Dạ.” Thiệu Vinh nghiêm túc gật đầu.

Đúng lúc này, điện thoại của Thiệu Trường Canh đột nhiên vang lên, hắn liếc nhìn tên hiển thị trên màn hình, sau đó bắt đầu sử dụng tiếng Anh.

Trình độ tiếng Anh của Thiệu Vinh chỉ có thể nghe hiểu sơ sơ, đại khái hình như đang nói muốn đưa ba đến London trị liệu, giúp tôi liên hệ giáo sư gì gì đây, trong lúc nói chuyện thường xuyên xuất hiện hai từ ADI và Doctor Robert.

Chờ hắn cúp điện thoại, Thiệu Vinh mới lo lắng hỏi: “Ông nội bị bệnh hà ba?”

Thiệu Trường Canh cũng không định giấu diếm, đơn giản nói tình huống cho Thiệu Vinh, “Ừ. Ông nội con bị bệnh Alzheimer, một loại bệnh thần kinh thoái hoá không chữa được.”

Nhìn Thiệu Vinh vẻ mặt mê man, Thiệu Trường Canh chọn phương pháp phổ thông hơn để giải thích, “Nói cách khác, đầu óc của ông sẽ từ từ héo rút, trí nhớ cùng trí lực sẽ suy giảm. Càng về sau, ông thậm chí có thể đánh mất năng lực hành động, chỉ số thông minh cũng giống như trẻ con.”

Thiệu Vinh khiếp sợ mở to hai mắt, “Vậy chẳng phải là si ngốc sao?” Thấy mình dùng từ không thích hợp, Thiệu Vinh lập tức ngậm miệng.

Thiệu Trường Canh nhìn cậu, bình tĩnh đáp: “Đúng vậy, cách gọi phổ thông của loại bệnh này ở trong nước là chứng lão niên si ngốc, còn bệnh Alzheimer là thuật ngữ y học chuyên nghiệp.”

Thiệu Vinh hoàn toàn không thể đem Thiệu An Quốc chính trực nghiêm túc gắn chung với bốn chữ “lão niên si ngốc” này.

Trong ấn tượng của cậu, ông nội tuy rằng rất ít nói, nhưng mỗi câu nói ra đều đặc biệt có khí thế, cái loại cảm giác nhất gia chi trưởng uy nghiêm ấy luôn làm cho Thiệu Vinh không dám nhìn thẳng vào mắt của ông.

Trở nên si ngốc, đối với người cao ngạo như ông mà nói, so với biến thành tàn phế. Càng khó chấp nhận đi?

Tâm tình Thiệu Vinh có chút phức tạp, im lặng một lúc lâu sau mới nói: “Ba vừa rồi là gọi cho bạn ở nước ngoài, muốn đưa ông ra nước ngoài chữa bệnh sao?”

“Ừ,” Thiệu Trường Canh gật gật đầu, “Ba có một sự đệ, bác chú ấy là thành viên của ADI, ADI cũng chính là Alzheimer’s Disease International – hiệp hội quốc tế bệnh Alzheimer. Ba muốn đưa ông sang đây trị liệu, dù sao bên đó có nhân viên nghiên cứu chuyên nghiệp và phương pháp trị liệu tiên tiến hơn.”

Thiệu Vinh gật gật đầu, “Vậy. Khi nào đưa ông xuất ngoại ạ?”

“Chắc là sau hôn lễ của Hân Du, ông thương nhất là cô của con, nhất định rất muốn nhìn thấy cô kết hôn.”

“Ba muốn đích thân đưa ông ra nước ngoài?”

“Ba ở bên kia quen biết nhiều người, tự mình đi sẽ đảm bảo hơn.”

“Nha.”

Tuy rằng giọng điệu Thiệu Trường Canh thật bình tĩnh, Thiệu Vinh vẫn cảm giác được ba cũng rất đau lòng.

Lúc nói chuyện Thiệu Trường Canh đã sắp ăn xong bữa sáng, hắn đứng dậy nói sang chuyện khác, “Hôm nay ba đi bệnh viện sớm, tiện đường đưa con đến trường. Ăn nhanh chút, ba chờ con ở dưới lầu.”

Nhìn bóng lưng cao ngất của Thiệu Trường Canh, trong lòng Thiệu Vinh đột nhiên có chút khó chịu.

Baba từ trước đến nay vốn rất bình tĩnh, luôn biết cách khống chế cảm xúc, nhưng đã sống cùng nhau nhiều năm như vậy, áp lực và nỗi đau của hắn vẫn bị Thiệu Vinh nhìn thấu.

Cậu nhện không được bước nhanh đến phía sau hắn, nhẹ giọng gọi: “Baba.”

Thiệu Trường Canh nghi hoặc quay đầu lại, “Sao vậy?”

Thiệu Vinh giống như muốn an ủi, nhẹ nhàng nắm lấy tay của hắn, “Ba đừng buồn. Bệnh của ông nội cho dù trị không khỏi, chúng ta cũng có thể tận lực giúp ông vui vẻ vượt qua tuổi già. Về sau, ba cũng còn có con.”

Trong mắt Thiệu Trường Canh hiện lên một tia kinh ngạc.

Bàn tay bị cậu nhẹ nhàng nắm lấy, giống như động vật nhỏ đang lấy lòng chủ nhân, động tác vừa mềm nhẹ vừa ấm áp.

Im lặng một lát sau, Thiệu Trường Canh mới không xác định hỏi: “Con là đang. . . . An ủi ba sao?”

Thiệu Vinh cầm tay hắn càng chặt, nghiêm túc nói rõ ràng từng chữ: “Baba đừng buồn, có chuyện gì cũng đừng mãi giấu ở trong lòng, lúc nào tâm tình không tốt cứ nói ra, như vậy sẽ dễ chịu hơn rất nhiều. Tuy rằng con không hiểu nhiều về y học, không thể giúp ba làm việc gì, nhưng mà, con là một người lắng nghe tốt lắm.”

—— Thiệu Trường Canh đột nhiên dùng sức đem Thiệu Vinh ôm vào trong ngực.

Cánh tay hắn chậm rãi buộc chặt, giống như đang ôm ấp lấy bảo vật trân quý nhất, vừa dịu dàng, lại vừa dùng sức không cho đối phương thoát ra.

Thiệu Vinh ngoan ngoãn dựa vào lòng hắn, vron cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy hắn, nói nhỏ: “Baba đừng buồn.”

Thiệu Trường Canh đem cằm đặt lên vai Thiệu Vinh, tham lam ngửi mùi thơm cơ thể ngây ngô ấm áp của thiếu niên. Ôm thật lâu sau, hắn mới thấp giọng chậm rãi nói: “Ba không buồn, bởi vì ba còn có con.”

Thiệu Vinh ngẩn người, tuy rằng cảm thấy những lời này có chút kỳ quái, nhưng dù sao cũng là mình chủ động an ủi trước, vì vậy đành ngạnh da đầu không biết tự lượng sức an ủi đến cùng.

Thiệu Trường Canh tiếp tục nói: “Ba nhớ con đã nói, mặc kệ xảy ra chuyện gì, con cũng đều đứng về phía ba phải không? Thiệu Vinh?”

Thiệu Vinh do dự một chút, lúc này mới kiên định nghiêm túc gật gật đầu, “Đúng vậy, baba.”

Cái ôm đột nhiên càng buộc chặt.

Thiệu Trường Canh như muốn đem đối phương ép vào trong thân thể của mình, cái ôm chặt đến mức cả ngực hắn cũng bắt đầu phát đau.

——Thiệu Vinh, nếu con cứ như vậy, ba làm thế nào bỏ xuống được đây?

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Sáng sớm ngày 2 tháng 1.

Trong phòng họp của bệnh viện An Bình, một loạt các nhân vật quan trọng ngồi thật ngay ngắn. Chủ nhiệm, phó chủ nhiệm các phòng, người phụ trách trung tâm cấy ghép nội tạng, còn có ba vị phó viện trưởng, y tá trưởng phòng phẫu thuật và chủ nhiệm khoa gây tê.

Mới sáng sớm đã nhận được điện thoại của Lâm Hiên trợ lý riêng của viện trưởng, báo mọi người đứng bảy giờ rưỡi tập trung ở phòng họp. Hội nghị khẩn cấp như vậy, nhất định là có chuyện nghiêm trọng đã xảy ra. Bởi vậy, tất cả mọi người đều mặc đồng phục chỉnh tề sạch sẽ đến họp, giống như sắp tiến hành chiến dịch, biểu tình trên mặt cũng có chút ngưng trọng.

Trong không gian im ắng, kim đồng hồ dần dần chỉ hướng bảy giờ rưỡi.

Đúng giờ cửa bị đẩy ra, Thiệu Trường Canh thay đồng phục bình tĩnh bước tới trước bàn hội nghị, chậm rãi ngồi xuống.

Áo blouse trắng nhìn không thấy một nếp gấp hoặc vết bẩn, nút cũng không cài mà để tự nhiên mở rộng, tăng thêm vài phần phong độ khoẻ khoắn. Trên áo sơ mi màu xám đậm thắt một cái cà vạt vân nghiêng, quần tây vừa người càng làm nổi bật hai chân thon dài và dáng người cao ngất của hắn.

Đây là viện trưởng trẻ tuổi nhất của bệnh viện An Bình.

Tuy rằng trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười, nhưng vẫn mang khí thế quyết đoán khiến người ta cảm thấy kính nể.

Ánh mắt Thiệu Trường Canh thân nhiên đảo xung quanh, hài lòng gật gật đầu nói: “Đều đến đủ rồi, vậy hội nghị bắt đầu.”

Lâm Hiên đã sớm theo phân phó của hần chuẩn bị xong tài liệu phát cho mỗi người.

Thiệu Trường Canh bình tĩnh nói: “Tôi qua xảy ra một chuyện lớn, tư liệu trên tay mọi người đã tổng kết sơ lược toàn bộ sự kiện, bây giờ cho mọi người một phút đọc qua một lần.”

Trong phòng yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng lật soạt lật giấy.

Một phút đồng hồ sau, Thiệu Trường Canh tiếp tục nói: “Hôm nay triệu tập mọi người có hai mục đích. Thứ nhất, vụ án buồn lậu nội tạng này đã kinh động tới cảnh sát, bệnh viện An Bình của chúng ta có trung tâm cấy ghép nội tạng lớn nhất, chắc chắn sẽ bị liệt vào đối tượng tình nghi đầu tiên. Máy ngày nay có thể sẽ có phóng viên truyền thông, cảnh sát, viên chức cấp cao bộ vệ sinh tới bệnh viện điều tra, vì vậy tôi hi vọng các bác sĩ có thể chú ý ngôn hành* của mình nhiều hơn.”

*ngôn từ và hành động

Mọi người nhìn nhau, im lặng gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Thiệu Trường Canh dừng một chút, “Thứ hai, bắt đầu từ hôm nay trở đi, tất cả nội tạng ở trung tâm cấy ghép cần phải kiểm tra kỹ lưỡng, tôi sẽ thành lập tổ điều tra chuyên môn trong bệnh viện, không chỉ điều tra quá trình cấy ghép nội tạng có nguồn gốc bên ngoài, thuận tiện sẽ điều tra thêm tác phong và ý đức của các vị, hi vọng các vị tận lực phối hợp.”

Trong phòng nhất thời lặng ngắt như tờ.

“Bằng bác sĩ không dễ lấy,” Tầm mắt Thiệu Trường Canh bình tĩnh đảo qua toàn bộ hội trường, “Tôi không hi vọng bất kì ai ở đây bị còng tay dẫn ra ngoài.”

Thanh âm bình tĩnh trong căn phòng yên ắng nhẹ nhàng vang lên.

Giống như búa tạ gõ vào lòng người, vừa uy nghiêm lại vừa thuyết phục.

7 giờ 40 phút, hội nghị chấm dứt.

Hội nghị mười phút ngắn ngủi, viện trưởng nhanh chóng truyền đạt chỉ thị, sau khi viện trưởng thông báo xong, mọi người quay về vị trí, bắt đầu công việc như mọi ngày, giống như chẳng có gì xảy ra.

—— Đây là tác phong làm việc nhanh chóng gọn gàng của Thiệu Trường Canh.

Sau khi hội nghị kết thúc, Thiệu Trường Canh trở về phòng viện trưởng.

Tối qua trạng thái tinh thần khá căng thẳng, hơn nữa suốt đêm không có chợp mắt, hiện tại cả người đều nhừ nhẽ không chịu nổi, cơ bắp sau lưng cũng trở nên cứng ngắc.

Lâm Hiên ân cần rót một ly cà phê đặt lên bàn, “Uống cà phê đi.”

“Cảm ơn,” Thiệu Trường Canh gật gật đầu, cầm ly cà phê uống vài hớp, thấy Lâm Hiên còn chưa đi, liền ngẩng đầu hỏi, “Có việc?”

Lâm Hiên há miệng, cuối cùng vẫn đem lời bên môi nuốt trở vào, khẽ cười cười nói: “Không có gì. Nếu anh mệt quá thì lên ghế sa lon nằm một lát đi, tôi đi lấy chăn cho anh,” dứt lời liền xoay người ra khỏi cửa.

“Không cần.” Thiệu Trường Canh gọi.

Lâm Hiên ngạc nhiên quay đầu lại, chợt nghe hần nói: “Bây giờ chưa phải lúc nghỉ ngơi.”

Đồng hồ vừa chỉ tám giờ, giống như minh chứng cho lời nói của Thiệu Trường Canh, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng đập cửa.

Lâm Hiên mở cửa thì thấy ba người đàn ông mặc cảnh phục đang đứng nghiêm ở ngoài.

Thiệu Trường Canh có vẻ đã sớm đoán được kết quả này, cười cười nói: “Mời vào.”

Người nam cầm đầu biểu tình lạnh nhạt, một thân cảnh phục tôn lên dáng người thon dài cân đối, giày da không nhiễm một hạt bụi giẫm lên sàn nhà, giống như tiếng gõ nhẹ nhàng bên tai.

Y dừng lại trước bàn làm việc của Thiệu Trường Canh, ánh mắt sắc bén như ung chống lại ánh mắt mỉm cười của Thiệu Trường Canh.

Hai bên giằng co năm giây.

Sau đó, y lấy ra chứng nhận cảnh sát cho Thiệu Trường Canh xem, lạnh lùng mở miệng nói: “Thiệu Trường Canh tiên sinh, chúng tôi nghi ngờ bệnh viện An Bình có liên quan đến vụ án buôn lậu nội tạng ở chợ đen, mời anh hợp tác điều tra.”

Tầm mắt Thiệu Trường Canh nhanh chóng đảo đến những từ mấu chốt trên chứng nhận cảnh sát ——

Tô Viễn, tổ trọng án, cảnh sát cao cấp.

Khóe miệng Thiệu Trường Canh hơi nhếch lên, “Tô Sir, có vấn đề gì xin cứ hỏi, tôi chắc chắn sẽ toàn lực phối hợp.”

Tô Viễn gật đầu, “Thiệu tiên sinh, tám giờ tối qua đến tám giờ sáng nay anh ở đâu?”

“Tô Sir không phải nghi ngờ tôi chính là người lên vào khách sạn lấy thận chứ?” Thiệu Trường Canh nhún vai.

Mặt Tô Viễn không chút thay đổi, “Mời Thiệu tiên sinh trả lời vấn đề của tôi.”

Thiệu Trường Canh thu hồi nụ cười, vẻ mặt bình tĩnh đáp: “5 giờ rưỡi chiều hôm qua tan tầm, tôi lái xe đến Thập Nhất Trung đón con tôi về nhà cha mẹ ăn cơm, cả nhà chúng tôi cùng nhau đoàn tụ qua tân niên, tôi ở đó đến 11 giờ rưỡi mới lái xe về nhà, về nhà xong thì tắm rửa một chút, tiếp theo ngồi đọc tư liệu suốt đêm, thẳng đến 6 giờ rưỡi sáng nay mới lái xe đưa con tôi đến trường, bảy giờ tối bệnh viện, chính là như vậy.”

Tô Viễn liếc nhìn Thiệu Trường Canh một cái, “Khoảng thời gian từ 11 giờ rưỡi trở đi có người nào làm chứng không?”

“Thiệu Vinh con tôi có thể làm chứng. Bất quá, cháu còn học trung học, tôi mong các anh đừng trực tiếp lên trường tìm cháu để tránh làm lớn chuyện.”

Tô Viễn trầm mặc một chút, “Có thể mượn điện thoại của anh không?”

“Mời tự nhiên.”

Tô Viễn cầm điện thoại của Thiệu Trường Canh, tìm tên Thiệu Vinh, bấm gọi.

Rất nhanh, bên tai vang lên một thanh âm dễ nghe mang theo cảm giác trong suốt sạch sẽ đặc thù của thiếu niên.

“Baba, tìm con có việc sao? Con sắp đi học.”

Rõ ràng là thanh âm người xa lạ, thế nhưng trong lòng Tô Viễn lại đột nhiên dâng lên một loại cảm giác khác thường.

Y rất nhanh ổn định tinh thần, bình tĩnh nói: “Cháu là Thiệu Vinh phải không? Chú là cảnh sát Tô tổ trọng án, muốn hỏi cháu một vài vấn đề, hi vọng cháu thành thật trả lời.”

Thiệu Vinh ngẩn người, “Ba cháu đâu? Sao điện thoại ba lại ở trên tay chú?”

“Ba cháu không sao cả, chú là cảnh sát.”

“Sao cháu biết chú không phải lừa gạt chứ? Xin đưa điện thoại cho ba cháu.”

Thiệu Trường Canh có thể nghe được thanh âm bởi vì kích động mà tăng thêm quá trời đề-xi-ben truyền đến trong điện thoại, thậm chí còn có xu thế tạc mao. Hắn vừa cảm thấy lo lắng vừa cảm thấy bất đắc dĩ, loại giọng điệu “bao che khuyết điểm” này của Thiệu Vinh thật sự làm cho hắn yêu chết.

Không nghĩ tới Thiệu Vinh lại kích động như thế, Tô Viễn nhịn không được nhú mày, đưa di động cho Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh nhận điện thoại, nhẹ giọng nói: “Thiệu Vinh, baba không có việc gì, con không cần lo lắng. Chú cảnh sát Tô này chỉ theo lệ tra án thôi, chú hỏi cái gì con cứ thành thật trả lời là tốt rồi.”

Nghe thấy thanh âm baba, lúc này Thiệu Vinh mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng vẫn nhịn không được lo lắng hỏi, “Baba thật sự vẫn ổn phải không?”

“Đương nhiên,” Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Đừng khẩn trương, chỉ hỏi con vài vấn đề thôi.”

Điện thoại lại chuyển về tay Tô Viễn.

Tô Viễn bắt đầu hỏi: “Thiệu Vinh, tối qua 11 giờ rưỡi, ba cháu lái xe từ Thiệu gia đi đâu?”

“Đưa cháu về nhà.”

“Cháu xác định trên đường không có ghé qua bệnh viện An Bình?”

Thiệu Vinh do dự một chút.

“Nghĩ kĩ rồi hãy trả lời chú.”

Thiệu Vinh nghĩ nghĩ một chút mới đáp: “Tôi hôm qua cháu có uống chút rượu, sau khi lên xe liền ngủ mất, nhưng lúc về đến nhà có tỉnh lại một lần, lúc đó vẫn chưa tới mười hai giờ. Ba lái xe có nhanh thế nào cũng không thể trong vòng nửa tiếng đến bệnh viện đi?”

Tô Viễn gật đầu, “Nói vậy, hai người rời đi lúc 11 giờ rưỡi, trước 12 giờ đã về tới nhà?”

“Đúng vậy.”

“Sau khi về nhà thì sao?”

Thiệu Vinh bị hỏi đến có chút không thoải mái, giọng nói cũng trở nên cứng rắn, “Sau khi về nhà cháu lên giường ngủ một lát, lúc tỉnh lại vừa đúng 12 giờ, baba đang ở trong phòng tắm tắm rửa.”

“Cháu xác định lúc đó là 12 giờ?”

Thiệu Vinh nhú mày, “Đúng vậy, nửa đêm cháu tỉnh lại nhìn đồng hồ trên tường đúng là mười hai giờ.”

“Cả đêm ba cháu đều không có rời đi?”

“Đương nhiên, tối qua cháu căn bản không ngủ, còn baba vẫn ngồi trước bàn xem tư liệu,” Thiệu Vinh dừng một chút, “Cảnh sát các chú có phải nói chuyện đều bức người như thế không, xem tất cả mọi người như phần tử phạm tội mà tra hỏi, hoàn toàn không để ý cảm nhận của người khác?”

“.....” Tô Viễn im lặng.

“Không biết các chú đang điều tra vụ án gì, cháu lặp lại một lần nữa, tối hôm qua ba cháu vẫn luôn ở cùng cháu. Còn vấn đề nào nữa không, cảnh sát Tô? Cháu muốn đi học.”

“Không có gì, vậy tạm biệt.”

Tô Viễn đột nhiên cảm thấy bạn học Thiệu Vinh này giống như đã thú nhỏ bị đụng tới râu, răng nanh còn chưa phát triển đầy đủ cũng có năng lực cắn người.

Y có chút bất đắc dĩ trả lại di động cho Thiệu Trường Canh, tầm mắt vẫn đặt trên khuôn mặt cười như không cười của hắn.

—— Nhìn không ra sơ hở nào.

Tô Viễn trầm giọng nói: “Thiệu tiên sinh, trước tiên chúng tôi sẽ thông báo khẩn cấp cho bộ giao thông kiểm tra nghiêm ngặt lượng xe ra vào, do không tra được nhân viên nào khả nghi nên chúng tôi có lý do tin tưởng thận của người bị hại vẫn còn trong phạm vi này.”

Thiệu Trường Canh tỏ vẻ đồng ý, “Đúng là mạng thận mới qua cửa kiểm an này cũng không dễ.”

Tô Viễn tiếp tục nói: “Thận mới có thể đã được cấy vào trong cơ thể người, cũng có khả năng đã bị tiêu hủy, hoặc vẫn còn tồn trữ trong trung tâm cung cấp nội tạng. Vì vậy, chúng tôi cần tất cả ghi chép phẫu thuật tối qua của bệnh viện, cùng với tư liệu những bệnh nhân cần cấy ghép thận.”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “OK, tôi lập tức chuẩn bị tư liệu cho các anh.”

Rất nhanh, từ máy tính xuất ra một phần tư liệu.

Tối qua bệnh viện An Bình tổng cộng tiến hành ba cuộc phẫu thuật, một cuộc là phẫu thuật viêm ruột thừa cấp tính, một cuộc là nghi ngờ xuất huyết bên trong khoang bụng mà phải làm kiểm tra gấp, cuộc còn lại là mổ để khẩn cấp cho một phụ nữ mang thai.

Ba bệnh nhân này hiện vẫn còn tại viện, bản ghi chép phẫu thuật cũng không có gì đáng nghi.

Lại nhìn danh sách bệnh nhân ở trung tâm cấy ghép nội tạng, trước mắt có mười hai bệnh nhân cần tiến hành phẫu thuật cấy ghép thận, có ba người thuộc nhóm máu B; một người bệnh tình nghiêm trọng đã đưa vào phòng ICU giám sát, một người chiều nay chuẩn bị phẫu thuật cấy ghép thận, thận do chính thân nhân hiến tặng, người còn lại do chưa tìm được thận nên vẫn đang chờ ở bên trong.

—— Nhìn bề ngoài, tựa hồ cũng không có điểm đáng ngờ.

Thiệu Trường Canh mỉm cười nói: “Tô Sir, nếu còn nghi ngờ chỗ nào, có thể tự mình qua khu bệnh trực tiếp hỏi các vị bệnh nhân. Tất cả nội tạng thuộc sở hữu của trung tâm này cũng có thể mời pháp y tiến hành kiểm tra DNA.”

Tô Viễn đáp: “Cám ơn viện trưởng Thiệu đã phối hợp, pháp y rất nhanh sẽ tới đây lấy vật chứng,” lễ độ gật đầu với Thiệu Trường Canh, “Quấy rầy rồi.”

Tô Viễn xoay người bước đến cửa, đột nhiên nghe phía sau vang lên tiếng của Thiệu Trường Canh.

“Tô Sir, mạo muội hỏi anh một vấn đề.”

Tô Viễn quay đầu lại, chột nghe hần gần từng tiếng hỏi: “Anh, quen biết Tô Thế Văn sao?”

Tô Viễn nghi ngờ nhú nhú mày, “Anh ấy là anh họ tôi, có gì không?”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Không có gì.”

—— Chẳng qua chỉ cảm thấy, càng lúc càng dính dáng nhiều đến Tô gia các người.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Chờ Tô Viễn đi xong, Thiệu Trường Canh mới thu hồi nụ cười.

Tất cả đều nằm trong dự tính của hắn, hạ bước cờ này tuy mạo hiểm nhưng không thể tìm ra lỗ hổng rõ ràng.

Dù vậy, trong lòng vẫn dâng lên một loại cảm giác bất an kỳ quái.

Cảnh sát họ Tô, không khỏi làm cho người ta liên tưởng đến vị Tô Từ Hàng đã không còn ở nhân thế kia.

Lâm Hiên còn đứng ở bên cạnh, lo lắng nói: “Viện trưởng Thiệu, nếu không anh qua phòng nghỉ bên cạnh ngủ một giấc trước đi? Có chuyện gì tôi sẽ thông báo cho anh.”

Thiệu Trường Canh lắc đầu, “Tôi không mệt,” ngẩng lên chuyển tầm mắt về phía Lâm Hiên, “Vừa rồi cậu muốn nói lại thôi, rốt cuộc là muốn nói cái gì?”

“...” Lâm Hiên có chút do dự.

“Nói đi,” Thiệu Trường Canh hạ giọng, “Lúc tôi ở Anh thường xuyên học suốt đêm, không cần xem nhẹ sức chịu đựng của tôi.”

Lâm Hiên gật gật đầu, lấy ra một phần văn kiện từ trong bao mang bên người, “Lần trước anh bảo tôi điều tra tư liệu về thân thích của Tô Thế Văn, do thời gian quá vội nên đã bỏ sót một số chi tiết mấu chốt. Sau khi cẩn thận tra xét lại lần nữa, tôi đã đem tư liệu sửa sang lại đầy đủ.”

Thiệu Trường Canh cầm văn kiện, tầm mắt chậm rãi đảo qua tin tức quan trọng.

“Nguyên nhân Tô Từ Hàng chết,” Lâm Hiên cẩn thận giải thích, “là do trúng đạn khiến công năng tim suy kiệt cấp tính.”

“Ở bệnh viện An Bình?”

Lông mày Thiệu Trường Canh đột nhiên nhú chặt, tầm mắt dừng trên bốn chữ “bệnh viện An Bình”.

Sau đó, hắn nhìn thấy một đoạn tin tức ở năm đó –

“Cảnh sát trẻ Tô Từ Hàng trong lúc chấp hành nhiệm vụ bị bắn trúng, được mang đến bệnh viện An Bình khoảng cách gần nhất chữa trị, viện trưởng Thiệu An Quốc của bệnh viện An Bình tự mình chỉ đạo chuyên gia ngoại khoa tiến hành cấp cứu gấp, nhưng do đạn trúng vào giữa bộ phận yếu hại, khiến công năng tim suy kiệt nghiêm trọng, sau hai giờ cấp cứu, cuối cùng vào lúc 3 giờ sáng tuyên bố Tô Từ Hàng tử vong lâm sàng.”

-Chết lâm sàng là khi tim ngừng đập, não không có tín hiệu hoạt động, nhưng tế bào trong cơ thể vẫn còn sống. Ở đây chắc muốn nói là lúc đó phẫu thuật anh Từ Hàng chưa chết hẳn, nhưng mà sau đó thì anh cũng lên đường luôn rồi... .

—— Tô Từ Hàng cư nhiên chết ở bệnh viện An Bình, còn từng được Thiệu An Quốc tự mình cấp cứu?

Mày Thiệu Trường Canh càng nhăn càng chặt.

Vốn dĩ dưới tình huống khẩn cấp đưa người bị thương đến bệnh viện gần nhất cấp cứu là chuyện rất bình thường, do thân phận người bị thương đặc biệt nên viện trưởng đích thân ra tay cũng là chuyện rất bình thường, đạn bắn trúng chỗ yếu hại của tim khiến công năng tim suy kiệt không cứu được cũng là chuyện hoàn toàn bình thường.

Chỉ là, nhiều bình thường và nhiều trùng hợp như vậy lại làm cho Thiệu Trường Canh cảm thấy chuyện này không hề đơn giản giống bề ngoài.

Thiệu Trường Canh cẩn thận đọc qua tư liệu, sau đó gọi điện thoại cho Lâm Đồng.

“Thiệu đại viện trưởng, tìm tôi có việc gì?” Người phụ nữ ở đầu dây bên kia mặc dù đã kết hôn sinh con nhưng thanh âm vẫn còn sức sống như cũ.

“Là việc riêng, muốn nhờ cô hỗ trợ.” Thiệu Trường Canh ngữ mang ý cười, “Cô có thể vào kho dữ liệu của trung tâm pháp y tra giúp tôi bản đồ gen của một người tên là Tô Tử Hàng không?”

Lâm Đồng khiếp sợ, “Chuyện này hình như không thích hợp đi?”

“Nếu thích hợp đã không tìm cô.”

“Ách”

“Ngoại trừ cảnh sát, chỉ có cô và Tô Thế Văn có quyền hạn này.” Thiệu Trường Canh dừng một chút, thấp giọng nói, “Yên tâm, tôi chỉ muốn nhìn một chút, hướng hồ Tô Tử Hàng đã chết, tôi không có khả năng lấy bản đồ gen của hắn đi làm chuyện xấu.”

Lâm Đồng do dự một lát, “Được rồi, tôi tra xong sẽ gọi điện thoại cho anh.”

“Ừ, cảm ơn.”

Cúp điện thoại xong, Thiệu Trường Canh ngẩng đầu nhìn Lâm Hiên: “Pháp y sẽ lập tức tới đây, cậu trước qua trung tâm nội tạng an bài đi.”

“Được,” Lâm Hiên gật gật đầu, xoay người ra khỏi cửa.

Lâm Hiên đi rồi, Thiệu Trường Canh lập tức mở máy tính đăng nhập hậu trường bệnh viện, nhập vào mật mã quản lý cấp bậc cao nhất mà chỉ viện trưởng mới có, vào trong kho bệnh án tìm tên “Tô Tử Hàng”.

Quả nhiên, trên màn hình xuất hiện một phần bệnh án điện tử lưu trữ mười sáu năm về trước.

Bệnh nhân tên Tô Tử Hàng, 25 tuổi, nghề nghiệp cảnh sát, nguyên nhân nhập viện là khi chấp hành nhiệm vụ thân thể bị trúng đạn nhiều chỗ.

Trong phần bệnh án điện tử này ghi lại đầy đủ tình trạng thân thể của Tô Tử Hàng lúc nhập viện, các số liệu kiểm tra của phòng thí nghiệm, ghi chép gây tê, ghi chép phẫu thuật, ghi chép cấp cứu, thậm chí cả ghi chép tử vong.

Đây có thể nói là một phần bệnh án hoàn hảo, viết theo khuôn mẫu cực kỳ chỉnh tề và tường tận.

—— Nhóm máu của hắn là nhóm máu O, trị số bạch cầu cao chứng tỏ khi nhập viện hắn đã bị nhiễm trùng nghiêm trọng, huyết sắc tố và tiểu cầu giảm biểu thị việc bị thương mất nhiều máu. Tất cả kết quả kiểm tra đều hoàn toàn trùng khớp với tình trạng thân thể khi nhập viện của hắn.

- Trị số bạch cầu tăng khi bệnh nhân bị viêm nhiễm, bệnh máu ác tính hay các bệnh bạch cầu.

- Huyết sắc tố giảm khi thiếu máu, chảy máu và các phản ứng gây tan máu.

- Giảm tiểu cầu có thể xảy ra khi chảy máu tự phát và đông máu chậm.

Hix hix cái chương này rắc rối ghê T_T

Bệnh án nhìn qua không có điểm nào đáng ngờ, trong quá trình cấp cứu sử dụng thuốc đúng quy tắc, truyền máu bổ dịch, mở ngực giải phẫu lấy ra bốn viên đạn, vị trí mỗi viên đều ghi chép lại đầy đủ. Cuối cùng do viên đạn thứ năm tổn thương tim khiến công năng tim suy kiệt, tim ngừng đập mà chết.

Nếu chuyện này thật sự có người gian lận, như vậy, lấy thủ đoạn cẩn thận của Thiệu An Quốc, nhất định ông sẽ không để lại dấu vết gì, phần tư liệu bệnh án này càng không thể tra ra điểm nào đáng ngờ.

——Điều khiến Thiệu Trường Canh chú ý không phải là thủ thuật giải phẫu, mà là người tham gia giải phẫu.

Thông thường một bàn phẫu thuật cần tám người.

Mô chính là một; ba trợ lý; bác sĩ gây tê, y tá dụng cụ, y tá rửa tay, y tá lưu động. Trong tình huống phẫu thuật khẩn cấp có lẽ như vậy không đủ y tá và trợ lý, nhưng mô chính, một trợ lý, bác sĩ gây tê và y tá dụng cụ là nhất định phải có.

Những người này có lẽ không có khả năng thiên y vô phòng* giống như Thiệu An Quốc.

*làm việc chu toàn

Tầm mắt Thiệu Trường Canh lại đảo qua danh sách nhân viên phẫu thuật, đột nhiên phát hiện một hiện tượng hết sức kỳ quái.

Tham gia lần phẫu thuật này có sáu người, cơ hồ đều là tâm phúc của Thiệu An Quốc. Một người không lâu sau đó đã từ chức, hai người lúc Thiệu An Quốc thoái vị cũng từ chức, một người sau khi thành lập trung tâm cấy ghép nội tạng đã mang theo cả nhà di dân, chỉ còn lại duy nhất một người.

—— Y tá trưởng phòng giải phẫu hôm qua vừa trình đơn từ chức, Trần Đan.

Cứ như là trùng hợp, hoặc như không hẹn mà gặp.

Bọn họ đều lựa chọn “rời đi” để kết thúc kiếp sống bác sĩ.

Thiệu Trường Canh đau đầu nhu nhu huyết thái dương.

Hắn đột nhiên nhớ tới câu nói kia của Tô Thế Văn, biết chân tướng, đối với cậu và Thiệu Vinh đều không có gì tốt lành.

Có điều bỏ cuộc giữ chừng cũng không phải là tác phong của Thiệu Trường Canh, loại cảm giác như nghẹn ở cổ họng càng làm cho hắn thấy khó chịu.

Huống hồ, bây giờ hắn đột nhiên rất muốn biết, cái gọi là chân tướng bị nhiều người giấu diếm như vậy, cái tên bị nhiều người né tránh như vậy, vị cảnh sát trẻ tuổi Tô Tử Hàng, năm đó, rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Cho dù cái chân tướng kia là xương cá bén nhọn, hắn cũng muốn tự mồm nuốt vào.

Thiệu Trường Canh không hề do dự cầm điện thoại trên bàn, ấn số nội bộ phòng giải phẫu.

“Bảo y tá trưởng Trần Đan tiếp điện thoại.”

Rất nhanh, bên tai liền vang lên tiếng nói dịu dàng đặc biệt của Trần Đan, “A lô, xin chào.”

“Tôi là Thiệu Trường Canh, bây giờ cô có thời gian không?”

Trần Đan trầm mặc một chút, đáp: “Tôi cũng đang muốn đi tìm anh, mười phút sau gặp.”

Thiệu Trường Canh đem bệnh án của Tô Tử Hàng in ra, cầm trong tay cẩn thận nhìn lại một lần.

Đột nhiên, cửa bị một cổ lực lớn đẩy ra, Thiệu Trường Canh đang muốn mở miệng mắng lại nhìn thấy một đôi mắt đen nháy trong suốt.

“Baba!” Thiệu Vinh hiển nhiên là một đường chạy tới, tay phải vịn cạnh cửa thờ hồng học, hơn nửa ngày cũng nói không được một câu hoàn chỉnh.

Thiệu Trường Canh kinh ngạc nói: “Con. Sao lại chạy tới bệnh viện?”

Thiệu Vinh lấy tay ấn ấn ngực, tiến lên vài bước đối diện Thiệu Trường Canh, cầm ly cà phê Thiệu Trường Canh vừa uống một nửa đổ vào miệng. Mồ hôi tinh mịn chảy xuống từ trán, tóc cũng bị mồ hôi thấm ướt đẫm, hoàn toàn là một bộ chặt vật vừa mới chạy xong marathon xong.

Thiệu Trường Canh nhẹ giọng nói: “Đừng nóng vội, ngồi xuống hít sâu, có gì từ từ nói.”

Thiệu Vinh nghe lời ngồi xuống, uống sạch cà phê, hít sâu mấy hơi thở ra rồi mới mở miệng nói: “Con lo lắng baba gặp chuyện không may nên đã xin thầy giáo về trước, đứng trước cổng đón không được xe nên con chạy luôn.”

Nghe lời giải thích như thế, trong mắt Thiệu Trường Canh không khỏi hiện lên một tia dịu dàng, vươn tay hung hăng vò rối tóc Thiệu Vinh, sau lại nhẹ nhàng vuốt ve, “Không phải đã nói với con ba không có chuyện gì rồi sao?”

Mặt Thiệu Vinh nhú lại, gục đầu xuống nhìn sàn: “Rất nhiều người trước khi bị túm vào đồn cảnh sát đều gọi cho người nhà bảo tôi không sao, đừng có lo.”

“.” Thiệu Trường Canh đối với suy nghĩ kỳ dị của cậu có chút bất đắc dĩ.

“Con nghĩ ba vì muốn con yên tâm nên mới cố tình nói như vậy.”

“Cho nên con mới tự mình chạy tới để xem baba có sao không?”

“Nếu ba bị cảnh sát Tô kia bắt vào đồn cảnh sát, con nhất định sẽ giúp ba tìm luật sư,” Thiệu Vinh dừng một chút, “Đúng rồi, cảnh sát Tô kia nói chuyện thật nghiêm túc, hỏi con mấy vấn đề mà cứ như ba phạm tội lớn gì vậy. Con rất lo lắng cho ba.”

“.” Nhóc con ngốc ngây thơ này, nói câu nào cũng làm Thiệu Trường Canh cảm thấy mềm lòng.

“Baba, ba rốt cuộc gặp phải kiện tụng gì, sao cảnh sát lại kiểm tra tới qua ba đi đâu?”

Thiệu Trường Canh khẽ cười cười, dịu dàng nói: “Không cần khẩn trương, lấy khẩu cung theo lệ mà thôi, đa số bác sĩ trong trung tâm cấy ghép nội tạng đều bị tra xét. Tình huống cụ thể chờ ba về nhà nói cho con nghe.”

“Nha, tốt.” Thiệu Vinh ngoan ngoãn gật gù đầu, “Vậy con về trước đi học, tiết tiếp theo là tiết kiểm tra.”

Thiệu Trường Canh gạt đầu, “Đi đi, kiểm tra cổ lên.”

Thiệu Vinh xoay người bước tới cửa. Vừa mở cửa liền thấy một người phụ nữ mặc quần áo y tá đang đứng bên ngoài, cô vươn tay tựa hồ đang muốn gõ cửa, kết quả cửa đột nhiên bị Thiệu Vinh mở ra, hai người thiếu chút nữa đụng vào nhau.

Không nghĩ tới cửa vừa mở, biểu tình của cô khi nhìn Thiệu Vinh giống như vô cùng khiếp sợ.

Thiệu Vinh vốn dĩ cảm thấy không có gì, nhưng nhìn sắc mặt khiếp sợ của cô, trong lòng cũng có chút khó hiểu.

Hai người đứng đó kì quái nhìn nhau.

Thiệu Trường Canh nhìn cửa liếc mắt một cái, trầm giọng nói: “Trần Đan, cô vào đi.”

Thiệu Vinh trầm nghĩ, chẳng lẽ bà cô này có quan hệ gì với baba, cho nên đừng trùng trùng mình mới kinh hãi như vậy? Cậu nhện không được quay đầu nhìn về phía Thiệu Trường Canh, lại phát hiện ánh mắt của hắn có chút lạnh lùng đáng sợ.

“ Con đi học trước đây, hai người nói chuyện đi.”

Thiệu Vinh vội vàng xoay người bỏ chạy, thuận tay đóng cửa lại.

Trong phòng, không khí trầm mặc có chút quỷ dị.

Thật lâu sau, Thiệu Trường Canh cười nhẹ, nói: “Sắc mặt của cô hình như không được tốt lắm.”

“A,” Trần Đan hiển nhiên còn đang thất thần, nghe nói thế vội vàng trốn tránh khụ một tiếng, “Gần đây không khoẻ lắm.”

“Nếu ngay cả ho thật hay ho giả mà tôi cũng không phân biệt được, hiện tại đã không ngồi ở vị trí này,” Thiệu Trường Canh bình tĩnh nhìn cô, “Tôi ghét nhất những người nói dối trước mặt tôi.”

“” Trần Đan im lặng, thần sắc có chút lúng túng.

“Vừa rồi nhìn thấy người kia, sắc mặt cô đột nhiên trở nên khó coi,” Thiệu Trường Canh dừng một chút, “Cô quen biết cậu ấy?”

Trần Đan không nghĩ nhiều lập tức đáp: “Không quen.”

“Nó là con tôi Thiệu Vinh,” Thiệu Trường Canh dừng một chút, “Nhiều năm về trước, có một lần tuyết rơi thật lớn, trên đường đưa cô về nhà thì bị kẹt xe, điện thoại gọi không được nên tôi đã xuống xe tìm nó, còn nhờ cô giúp tôi lái xe về nhà, cô còn nhớ không?”

“À, tôi nhớ ra rồi,” Trần Đan cười cười đáp, “Không ngờ Thiệu Vinh đã lớn như vậy, bây giờ đang học trung học sao? Tôi thấy cháu mặc đồng phục học sinh của Thập Nhất Trung.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười: “Đúng vậy, học cấp hai, năm nay mười sáu tuổi.”

So với câu hỏi nghiêm túc của cảnh sát, giọng điệu bình tĩnh của Thiệu Trường Canh càng làm người ta cảm thấy phát lạnh.

Thiệu Trường Canh cầm bệnh án của Tô Từ Hàng trong tay, nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Trần Đan, “Nhìn này.”

Cầm lấy tài liệu trong tay, đồng tử Trần Đan lập tức co rút lại, đầu ngón tay thậm chí còn khẽ run lên, “Cái này. Cái này là?”

Thiệu Trường Canh khẽ cười nói: “Trong lúc tôi kiểm tra vô tình tìm được một bản ghi chép phẫu thuật hơn mười năm trước, phát hiện bên trong có tên của cô. Khi đó cô vừa đến bệnh viện An Bình không lâu, lúc tham gia lần phẫu thuật ấy vẫn còn là một y tá dụng cụ nho nhỏ, đúng không?”

“Vâng, đúng vậy.”

“Sau lần phẫu thuật đó, cô đã lấy lý do không hợp với phòng giải phẫu, điều đến bộ nằm viện của ngoại khoa phải không?”

“Đúng vậy.” Trên trán Trần Đan toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Vậy mà bây giờ, cô lại là y tá trưởng của khu giải phẫu,” Thiệu Trường Canh dừng một chút, giọng điệu đột nhiên trở nên lạnh lẽo, “Tại sao lại từ chức?”

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Tô Duy đang muốn vào phòng giải phẫu, đột nhiên thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng trước cao ốc phẫu thuật.

Tay phải Tô Thế Văn cầm một thùng dụng cụ, trên người khoác chiếc áo ba dờ xuy trắng dài đến gối, đứng ở cửa, biểu tình trên mặt vẫn lạnh ngắt.

“Thế Văn,” Tô Duy mỉm cười cùng hắn chào hỏi.

Tô Thế Văn quay đầu nhẹ nhàng gật một chút, tiếp theo lại quay đầu tiếp tục nói chuyện với người trước mặt.

Trước mặt hắn là một thanh niên mặc cảnh phục, phần eo thắt một cái thắt lưng, nhìn qua rất nghiêm túc. Vành nón trên đầu che khuất lông mày thon dài, lộ ra một đôi mắt sắc bén lợi hại, trên mặt không có chút biểu tình nào, miệng khẽ nhếch, lạnh lùng như băng.

Hai cái núi băng đứng chung một chỗ chắc có rất nhiều đề tài để nói a.

Tô Duy nghĩ bọn họ hẳn là đang nói đến vụ án kia, dù sao án buôn lậu nội tạng đó đã chấn động cả nước, sáng sớm viện trưởng Thiệu triệu tập mọi người họp không nói, rất nhiều người ở bệnh viện An Bình cũng bị cảnh sát điều tra.

Tô Duy làm theo quy tắc nghề nghiệp “không nên nghe lén chuyện cơ mật”, yên lặng xoay người rời đi.

Chưa đi được hai bước, phía sau đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm thấp, “Anh hai, qua đây chút đi.”

Tô Duy ngẩn người, quay đầu lại nhìn về phía Tô Thế Văn, không chắc chắn hỏi: “Em gọi anh?”

Tô Thế Văn tựa hồ nhẩn nại cái gì, im lặng một lát sau mới bình tĩnh đáp: “Còn gọi ai là anh hai nữa chứ, chỉ có anh thôi.”

Sắc mặt Tô Duy nhất thời túng quẫn, xoay người đi tới, nhìn thấy ánh mắt của vị cảnh sát kia liền ngưng ngừng nói: “Anh cảnh sát, có vấn đề gì cứ việc hỏi đi, tôi nhất định sẽ trả lời thành thật,” một bộ công dân tốt nghiêm túc tuân theo pháp luật.

Vị cảnh sát kia nhìn lại nhìn, chuyển tầm mắt sang chỗ khác.

Tô Thế Văn lên tiếng: “Vị cảnh sát này họ Tô.”

Tô Duy nghe không hiểu hàm nghĩa trong đó, có chút hấp tấp nói: “Cảnh sát Tô, có chuyện gì cứ hỏi đi, tôi sắp phải phẫu thuật rồi.”

“Cậu ta là em họ em” Tô Thế Văn nói.

Tô Duy đột nhiên sững sờ.

“Gọi anh lại đây chỉ muốn thuận tiện giới thiệu hai người với nhau mà thôi, không phải muốn lấy khẩu cung.”

Tô Duy đỏ bừng mặt vờn tay, “Tô, Tô Sir, xin chào.”

“Không cần gọi Tô Sir,” cảnh sát trẻ tuổi nhẹ nhàng cầm tay Tô Duy, “Gọi em là Tô Viễn được rồi. Lúc trước luôn ở nước ngoài nên chắc Thế Văn ít khi nhắc tới người em họ này.”

Tô Duy thành thật trả lời: “Ừ, chưa từng nhắc qua.”

“...” Tô Viễn im lặng một lát, đột nhiên nói, “Bất quá, anh ấy lại rất hay nhắc tới anh.”

Tô Duy ngẩn người, quay đầu nhìn Tô Thế Văn, “Nhắc tới anh?”

Tô Thế Văn gật gật khoe miệng, bình tĩnh nói: “Anh có thể đi phẫu thuật được rồi.”

Tô Viễn phụ họa gật đầu, “Bọn em cũng cần phải làm việc.”

“Ồ, được rồi.” Tô Duy cái hiểu cái không, nhìn hai người kia một cái rồi xoay người bước vào toà cao ốc.

Lát sau, Lâm Hiên từ cao ốc đi ra, mỉm cười nói: “Tô Sir, bác sĩ Tô, tất cả phẫu thuật ở trung tâm cấy ghép nội tạng đã dừng hết, cũng đã dần xếp thoả đáng với bệnh nhân và người nhà, viện trưởng Thiệu bảo tôi dẫn các anh vô lấy mẫu.”

Tô Thế Văn gật đầu, “Viện trưởng Thiệu của các cậu, hiệu suất làm việc luôn rất cao.”

Lâm Hiên cười cười không trả lời, lại nghe phía sau vang lên một thanh âm trầm thấp: “Thế Văn, được cậu thừa nhận tôi thật sự rất vinh hạnh.”

Ba người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Thiệu Trường Canh từ văn phòng viện trưởng bên kia chậm chậm đi tới, trên mặt vẫn mang nụ cười thần nhiên.

Tô Thế Văn nhú mồm, “Lấy mẫu xem xét không cần cậu tự mình tới đi?”

Thiệu Trường Canh nói: “Tôi có việc quan trọng hơn phải làm. Tỷ như, tra ra chân tướng sự thật.”

Tô Thế Văn lạnh lùng liếc hắt một cái, “Chúc cậu hết thấy thuận lợi.”

“Cậu cũng vậy.”

Hai người mỗi người đi một hướng, ngăm ngăm lẫn nhau, không nói thêm lời nào.

Bởi vì Lâm Đồng gọi điện thoại báo có tin tức quan trọng muốn nói cho hần biết, Thiệu Trường Canh quyết định tự mình qua trung tâm pháp y xem xét.

Lâm Đồng đang ở văn phòng chờ hần, thấy hần tới liền rót cho hần một ly nước.

Thiệu Trường Canh uống một hớp, nhanh chóng tiến vào chính đề, “Cô lấy được tư liệu DNA của Tô Tử Hàng rồi?”

Nhắc tới điều này, biểu tình trên mặt Lâm Đồng cũng trở nên nghiêm túc, “Thật đáng tiếc, trong kho gen tìm không thấy người nào tên là Tô Tử Hàng” dừng một chút, “Anh từ đâu nghe nói trong kho gen có tư liệu gen của người này?”

Thiệu Trường Canh khẽ nhú mồm.

Cũng đúng, chỉ bằng mấy câu “bản đồ gen của Thiệu Vinh nhìn rất quen” rồi “tôi có thể xác định người kia chính là cha ruột của Thiệu Vinh” của Tô Thế Văn mà suy đoán nơi này sẽ có tư liệu DNA của Tô Tử Hàng, không khỏi có chút đoán bừa.

Thậm chí vẫn chưa thể xác định Tô Tử Hàng rốt cuộc có phải là cha ruột của Thiệu Vinh không.

Mà nếu không phải là Tô Tử Hàng, chẳng lẽ còn có người khác? Tô Thế Văn? Hay thậm chí là Tô Viễn vừa xuất hiện hôm nay?

Thiệu Trường Canh lâm vào trầm tư.

Lâm Đồng đột nhiên lên tiếng: “Kỳ thật, trong kho gen đúng là từng có tư liệu của Tô Tử Hàng.”

Thiệu Trường Canh ngẩng đầu lên.

“Nhưng mới đây không lâu, tất cả tư liệu về Tô Tử Hàng đều đã bị xóa sạch.”

“...” Sớm nên đoán được Tô Thế Văn nhất định sẽ không để mình dễ dàng tra ra chân tướng.

“Có kết quả xét nghiệm tử vong, kết quả kiểm tra DNA, còn có ghi chép và ảnh chụp thi thể giải phẫu.”

Thiệu Trường Canh nhìn cô hỏi: “Nếu đã bị xóa sạch, sao cô lại biết nó đã từng tồn tại?”

Lâm Đồng cười cười đáp: “Tình cờ lúc ấy người giải phẫu thi thể Tô Tử Hàng vừa lúc là thầy của tôi, cho nên tôi có chút ấn tượng.”

Thiệu Trường Canh im lặng một lát, “Cô còn nhớ rõ bản ghi chép giải phẫu thi thể có chỗ gì đặc biệt không?”

Lâm Đồng nghĩ nghĩ rồi nói, “Xác thật có điểm đặc biệt. Mõm tim đập của người bình thường đều ở liên sườn 5 trên đường giữa xương đòn trái, mà tim của Tô Tử Hàng chênh xuống dưới hai cm, nói cách khác, mỏm tim của hần là ở liên sườn 6 trên đường giữa xương đòn trái, tương ứng, lá lách cũng dời xuống một cm”

Khúc này may là có cao nhân tương trợ, nếu không chương này chắc cho vô thùng giám ngâm luôn qua’ ==

Thiệu Trường Canh khẽ nhú mồm, “Lệch nội tạng bẩm sinh rất hiếm gặp?”

“Đúng vậy.”

“Phát hiện thật thú vị.”

Lâm Đồng gật gù đầu, “Lúc ấy tôi còn là thực tập ở trung tâm pháp y, bởi vì hứng thú với án lệch nội tạng bẩm sinh này nên mới nghiên cứu qua báo cáo giải phẫu của anh ta. Toàn thân của anh ta có vô số vết thương, trước ngực có mười một vết roi, sau lưng có bốn vết đao chém, hai đầu gối bị trọng lực đập gãy nát xương, trong khe móng tay chứa đầy hạt cát màu trắng, sau khi phân tích xác định là cát trắng ở Nam bộ. Nguyên nhân tử vong cuối cùng, đúng là trúng đạn khiến công năng tim suy kiệt cấp tính.”

Ánh mắt Thiệu Trường Canh trở nên thâm trầm, “Nói vậy, trước khi anh ta chết đã từng bị ngược đãi?”

“Theo báo cáo kiểm tra thi thể thì có vẻ đúng là vậy.”

Thiệu Trường Canh không khỏi nhớ tới một màn vừa rồi trong phòng viện trưởng ——

Trần Đan bị mình ép hỏi, cầm bản ghi chép giải phẫu của Tô Tử Hàng run rẩy nói ra chân tướng sự việc: “Ngày đó vừa vặn là lúc tôi trực ca, cũng là sau khi tốt nghiệp lần đầu tiên chính thức làm y tá dụng cụ phòng phẫu thuật.”

“Anh ta là bệnh nhân đáng sợ nhất mà tôi từng thấy, toàn thân căn bản không có chỗ nào lành lặn, miệng vết thương nhiễm trùng, nơi nơi chảy ra nùng dịch màu vàng, còn bị người cố ý hắt nước muối vào.”

“Nhưng lúc đó ý thức của anh ta vẫn còn thanh tỉnh, có thể hoàn toàn cảm nhận được nỗi đau thể xác, bởi vì anh ta bị tiêm thuốc kích thích thần kinh.”

“Lúc ấy tôi đứng ở bên cạnh, nhìn đám người viện trưởng Thiệu dùng lượng lớn dịch tiêu độc tẩy trừ thân thể anh ấy, băng gạc thay đổi một khối lại một khối, bàn mổ đều bị máu tươi nhuộm đỏ bưng”

Nghĩ đến một màn đáng sợ khi ấy, sắc mặt Trần Đan trở nên tái nhợt.

“Đó cũng là nguyên nhân tôi rời phòng giải phẫu đổi sang bộ nằm viện, bởi vì từ đó về sau, mỗi lần nhìn thấy máu tươi trên bàn mổ, tôi sẽ nhẹn không được muốn nôn,” Trần Đan hít sâu mấy hơi, ngẩng đầu nhìn hướng Thiệu Trường Canh, ánh mắt kiên định nói, “Vì thế, xin cho tôi từ chức đi. Tôi không vượt qua được loại chương ngại tâm lý này. Tôi căn bản không muốn ở lại bệnh viện.”

Cuối cùng Thiệu trường Canh đành phê chuẩn yêu cầu từ chức của Trần Đan.

Chỉ là, hẳn có loại cảm giác kỳ quái rằng Trần Đan vẫn chưa nói ra toàn bộ sự thật.

“Trường Canh anh làm sao vậy?” Lâm Đồng đem suy nghĩ Thiệu Trường Canh kéo lại, “Có nghe tôi nói chuyện không?”

“Thật xin lỗi,” Thiệu Trường Canh khẽ cười cười, “Cô nói tiếp đi.”

“Ừ, sau khi xem qua báo cáo giải phẫu của Tô Tử Hàng, tôi đột nhiên nảy sinh hứng thú với án tử này, vì thế tôi đặc biệt tới nhà hỏi thăm thầy của tôi, cũng chính là chủ nhiệm trung tâm pháp y năm đó, Âu Dương Lâm.”

“Giáo sư Âu Dương?” Thiệu Trường Canh trầm mặc.

Hắn nhớ rõ vị giáo sư Âu Dương này, ông ta là nhân vật cấp nguyên lão lừng lẫy trong giới pháp y, từng hiệp trợ cảnh sát phá án và xử lý rất nhiều vụ án, học trò trải rộng khắp mọi nơi, Tô Thế Văn và Lâm Đồng chính là học trò do ông tự tay đào tạo. Quan hệ của ông ta và cha Thiệu An Quốc có vẻ không tệ, mới trước đây còn thường xuyên đến nhà làm khách, là một người đàn ông tính tình ôn hòa.

Trong đầu nháy mắt xẹt qua một suy nghĩ đáng sợ, Thiệu Trường Canh đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Giáo sư Âu Dương bây giờ đang ở đâu?”

Lâm Đồng nghi ngờ nhìn hắn một cái, “Thầy Âu Dương nhiều năm trước đã xuất ngoại rồi, hình như là năm anh về nước, thầy đem vị trí chủ nhiệm trung tâm pháp y giao cho đồng cửa đệ tử* Tô Thế Văn, sau đó mang theo vợ và con gái đi dân sang Canada.”

*đệ tử cuối

Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng nhún mày.

Lại một người nữa xuất ngoại, thật sự chỉ là trùng hợp sao?

“Lâm Đồng, cô có nhớ lúc cô hỏi tình huống của Tô Tử Hàng, ông ta đã nói gì không?”

“À, thầy nói đây chỉ là vụ án trúng đạn thiệt mạng rất đơn giản, không cần phải tra tiếp, còn nói nếu tôi có hứng thú với lịch nội tạng bẩm sinh, trong tay thầy có tư liệu giải phẫu của một bệnh nhân có trái tim sinh trưởng bên phải có thể cho tôi nghiên cứu.”

“Sau đó thì sao?”

Lâm Đồng dừng một chút, “Tuy rằng lúc ấy thầy bảo tôi không cần tra, nhưng anh chắc biết tính cách của tôi không đến Hoàng Hà tâm không chết, hơn nữa lúc ấy tôi thật sự rất hiếu kỳ, cho nên liền gạt thầy lên lút đi thăm dò chút tư liệu.”

“Về vụ án này, cảnh sát nói, Tô Tử Hàng là được thượng cấp bí mật sai phái đến nằm vùng trong hắc đạo. Anh ta là cảnh sát cực kỳ xuất sắc, chỉ trong ba năm ngắn ngủi đã nắm giữ số lượng lớn chứng cứ phạm tội của một tập đoàn buôn lậu thuốc phiện, đáng tiếc ngay lúc cảnh sát sắp thu lưới, thân phận nằm vùng của anh ta không cẩn thận bị bại lộ, quang vinh hi sinh vì nhiệm vụ.”

Nhắc tới vị cảnh sát trẻ tuổi hi sinh vì nhiệm vụ kia, giọng điệu Lâm Đồng cũng lộ ra chút tiếc nuối, “Về sau, cảnh sát dựa theo đầu mối anh ta cung cấp, rốt cuộc cũng bắt được nhân vật trung tâm của tập đoàn buôn lậu thuốc phiện, hơn nữa sau khi anh ta qua đời được trao danh hiệu liệt sĩ an táng ở mộ viên.”

Thiệu Trường Canh gật gù đầu, “Những điều này là lí do thoái thác bên phía chính phủ, trong tư liệu Lâm Hiến cấp tôi cũng nhìn thấy tin tức Tô Tử Hàng hi sinh vì nhiệm vụ. Tập đoàn buôn lậu thuốc phiện không hề năm đó tên là Blue Night, Lam Dạ.”

“Đúng vậy, Lam Dạ chính là tên của tập đoàn buôn lậu thuốc phiện kia. Năm đó bị cảnh sát hoàn toàn quét sạch một lần, đa số thành viên thủ lĩnh đều bị

bắt bỏ tù, nghe nói người duy nhất thu được tin tức tẩu thoát là một nhân vật thần bí danh hiệu ‘Thái tử’.”

“Thái tử?” Thiệu Trường Canh nhướn mày.

“Ừ, đây là tin tức tôi moi được từ trong miệng một người bạn phóng viên, bất quá loại tin tức phỏng đoán này đã bị cảnh sát cấm đưa tin.”

Thiệu Trường Canh trầm mặc một lát, “Về vị thái tử kia, có tư liệu xác thực không?”

“Đây chẳng qua chỉ là một cái danh hiệu, cũng không có tư liệu xác thực, không ai biết người đó là ai, thậm chí còn chẳng biết đó là nam hay nữ,” Lâm Đồng dừng một chút, “Sau khi Tô Tử Hằng chết, tập đoàn tên Lam Dạ kia tựa hồ cũng hoàn toàn mai danh ẩn tích, chuyện này cũng dần dần bị người quên đi, qua vài năm cảnh sát cũng ngừng điều tra, tin tức về vị thái tử kia lại hoàn toàn không có.”

Thiệu Trường Canh cầm lấy cốc nước trên bàn, uống vài ngụm, mày nhẹ nhàng cau chặt.

—— Bị quên lãng, không có nghĩa là không tồn tại.

—— Không có tin tức, không có nghĩa là không có nguy hiểm.

“Những điều này đã là chuyện của mười bảy năm trước, cho nên hôm nay anh đột nhiên gọi điện thoại bảo tôi điều tra Tô Tử Hằng, tôi thật sự rất kinh ngạc, sao anh lại muốn điều tra một cảnh sát qua đời nhiều năm như vậy?”

Thiệu Trường Canh cười có chút bất đắc dĩ, “Bởi vì, Thiệu Vinh không phải con trai của tôi và An Phi.”

Lâm Đồng kinh ngạc mở to mắt.

“Tôi nghi ngờ, cha ruột nó, chính là Tô Tử Hằng.”

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Lúc từ trung tâm pháp y đi ra, ánh nắng bên ngoài rất đẹp, nhưng tâm tình của Thiệu Trường Canh lại đột nhiên trở nên trầm trọng.

Mặc dù không có tư liệu gen để chứng minh Tô Tử Hằng và Thiệu Vinh có quan hệ huyết thống, nhưng Thiệu Trường Canh có loại trực giác kỳ quái —— Tô Tử Hằng chính là cha ruột của Thiệu Vinh.

Bộ dạng của bọn họ quá giống.

Thiệu Vinh hiện tại, hoàn toàn là một bản sao thu nhỏ của Tô Tử Hằng.

Năm Tô Tử Hằng qua đời cũng chính là năm An Phi vội vàng xuất ngoại, thời gian rất ăn khớp. Hơn nữa, vụ án Tô Tử Hằng hi sinh vì nhiệm vụ chấn động một thời, lúc ấy còn có nhân vật “Thái tử” thần bí nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, An Phi vì bảo vệ con nhỏ, chưa từng đề cập qua tên Tô Tử Hằng với bất kì ai.

Thiệu Vinh nhất định sẽ không tưởng tượng được, cha ruột mình cư nhiên dính vào án kiện mua bán thuốc phiện, trước khi chết còn bị tra tấn dã man như vậy.

Biết chân tướng tàn khốc như vậy, cậu nhất định sẽ đau lòng đi?

Thiệu Trường Canh bất đắc dĩ nhu nhu mi tâm.

Lúc trước đem Thiệu Vinh về nhà, hoàn toàn không nghĩ tới bối cảnh thân thế Thiệu Vinh sẽ phức tạp như thế, hắn còn tưởng rằng Thiệu Vinh là kết tinh tình yêu của An Phi và quý công tử nào đó. Tô Tử Hằng ở hắc đạo năm vùng ba năm, có thể suy đoán anh ta và An Phi đã quen biết nhau trong khoảng thời gian đó. Nếu vậy, ngay cả bối cảnh của An gia cũng có thể phức tạp hơn hắn tưởng tượng.

Bất quá, mặc kệ bối cảnh có bao nhiêu phức tạp, với Thiệu Trường Canh mà nói, Thiệu Vinh vẫn là Thiệu Vinh mà hắn yêu thương, là người hắn nguyện ý không tiếc bất cứ thứ gì để bảo hộ.

Lo lắng Thiệu Vinh sẽ có chuyện, Thiệu Trường Canh gọi điện thoại nói một tiếng với Lâm Hiên, sau đó lái xe đổi hướng đi đến Thập Nhất Trung.

Lúc này là thời gian cơm trưa, mấy quán cơm xung quanh trường học đều chật ních các học sinh mặc đồng phục, Thiệu Trường Canh lấy điện thoại di động ra bấm gọi cho Thiệu Vinh, bên tai liền truyền đến thanh âm quen thuộc: “Baba, tìm con có việc sao?”

Giọng nói trong suốt của thiếu niên, giống như nước ấm chảy qua màng tai thoải mái ấm áp.

Tâm tình buồn bực của Thiệu Trường Canh lập tức lắng xuống, giọng điệu cũng không khỏi trở nên dịu dàng, “Vừa tan học phải không? Ra cổng trường đi, ba dẫn con đi ăn cơm trưa.”

Thiệu Vinh do dự một chút, “Con đang dùng cơm.”

“Ba tới tìm con, con ở đâu?”

Thiệu Vinh không đáp lại.

Thiệu Trường Canh cảm thấy không đúng, thấp giọng hỏi: “Thiệu Vinh, con làm sao vậy?”

Bên tai đột nhiên truyền tới một thanh âm trầm thấp, “Mấy phút đồng hồ không thấy mà cũng gặp thành như vậy, Tiểu Vinh đang ở với tôi.”

Thiệu Trường Canh nhú mày, “.An Lạc?”

“Lâu như vậy không gặp, không ngờ anh vẫn còn nghe ra giọng của tôi.” An Lạc thản nhiên nói.

Thanh âm của hắn kỳ thật rất dễ phân biệt, thanh tuyến cổ tình dề thấp, hơn nữa giọng điệu cũng không có bất kỳ cảm xúc gì, tạo cảm giác bình tĩnh mà trầm ổn. Thiếu niên năm đó luôn đứng phía sau An Dương không ai biết đến, nay đã là người nắm quyền duy nhất của An gia.

“Bình thường thôi, giọng của cậu rất đặc biệt.” Thiệu Trường Canh lạnh lùng trả lời, “Hai người đang ở đâu?”

“Tiểu Vinh, nói cho ba cháu biết, chúng ta đang ở đâu.”

Thiệu Vinh tiếp điện thoại, “Con và cậu đang ngồi ở sảnh một nhà hàng buffet tên là Blue Rose, gần quảng trường Tân Trữ.”

“Được, ba lập tức tới ngay.”

Cúp điện thoại xong, Thiệu Trường Canh trầm mặc khởi động xe đến quảng trường Tân Trữ.

Bước vào sảnh, liếc một cái liền thấy Thiệu Vinh mặc đồng phục học sinh ngồi bên cửa sổ vui đùa ăn trái cây.

Một người đàn ông ngồi đối diện cậu, mặc một thân âu phục màu đen, ánh mắt sắc bén vẫn lạnh lùng như trong trí nhớ.

Đối diện với tầm mắt của hắn, cảm giác giống như bị rắn độc nhìn chăm chăm, khiến người ta rất không thoải mái.

Thiệu Trường Canh nhú nhú mày, đi đến ngồi xuống đối diện hắn, hỏi: “An Lạc, trở về lúc nào vậy?”

“Hôm qua vừa về nước,” An Lạc ý vị thâm trường liếc một cái, “Không nghĩ tới vừa mới trở lại liền nghe được một chuyện lớn. Nghe nói hôm qua có người ở trong khách sạn chẳng biết vì sao lại mất một quả thận, trách không được kiểm an sân bay lại nghiêm khắc vô cùng.”

Thiệu Vinh nghi ngờ ngừng đầu hỏi: “Cậu, cậu là nói có người bị mưu sát trong khách sạn?”

An Lạc quay đầu nhìn Thiệu Vinh, cười cười nói: “Nghe nói thận bị lấy chứ người vẫn chưa có chết, người bình thường như cậu nghe xong chỉ cảm thấy thật thần kỳ. Loại vấn đề chuyên nghiệp này hẳn nên hỏi baba cháu mới đúng, ba của cháu chính là cao thủ phẫu thuật cấy ghép thận đấy.”

Thiệu Vinh chuyển tầm mắt về phía Thiệu Trường Canh, “Baba.”

Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng cười, “Đi lấy giúp ba một ít thức ăn, được không?”

Thiệu Vinh nhìn ánh mắt vừa dịu dàng vừa kiên quyết của hắn, đành phải gật gật đầu, xoay người đi lấy thức ăn.

Thiệu Vinh đi rồi, lúc này Thiệu Trường Canh mới thu hồi nụ cười, lạnh lùng nói: “An Lạc, tôi nhớ giữa chúng ta từng có hiệp nghị, cậu có thể tới xem Thiệu Vinh, nhưng điều kiện tiên quyết là tôi phải ở đó. Nhiều năm nay số lần cậu đến nhìn nó chỉ đếm được trên đầu ngón tay, hôm nay tại sao đột nhiên giữa giờ cơm trưa lại chạy tới trường học tìm nó?”

An Lạc bình tĩnh đáp: “Tôi nhớ cháu ngoại mình nên tới xem một chút cũng không được?”

“Vậy sao?” Ánh mắt Thiệu Trường Canh đảo qua khuôn mặt thản nhiên của hắn, “Nói thẳng đi, đừng cùng tôi chơi trò trốn tìm.”

An Lạc thu hồi nụ cười, im lặng một lát mới nhỏ giọng nói: “Lúc chị An Phi của tôi qua đời, di vật lưu lại ở chỗ anh phải không?”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Năm đó tôi đã nói qua với cậu, đến khi Thiệu Vinh tròn mười tám tuổi sẽ đem di sản của An Phi giao lại cho nó. Số tiền trong tài khoản cũng không nhiều, lúc trước cho cậu xem qua cậu cũng đâu có ý kiến?”

“Đi sản, không phải cái đó.” An Lạc nói.

Thiệu Trường Canh nhú mày, “Là ý gì?”

“Theo tôi được biết, lúc chị qua đời có để lại một quyển nhật kí.”

Trong lòng Thiệu Trường Canh đột nhiên nảy dựng.

Mười năm trước lúc hấn về nước, Thiệu Vinh còn đang nằm viện, An Phi cũng đã hạ táng, di vật của cô là do Trương luật sư chuyển giao, đặt trong một cái két sắt. Lúc ấy hấn cũng không có hứng thú với phần di vật đó, chỉ đơn giản nghĩ rằng đó là một ít thư tín và tài sản mà người mẹ để lại cho con trai. Khi đấy Thiệu Vinh chỉ mới sáu tuổi, vì vậy Thiệu Trường Canh liền đem phần di vật này và số dư trong tài khoản của An Phi đặt chung với nhau, định khi Thiệu Vinh mười tám tuổi sẽ giao lại cho cậu.

Vào lúc ấy hấn hoàn toàn không biết bối cảnh của cha ruột Thiệu Vinh lại phức tạp như vậy, càng không nghĩ đến sau nhiều năm sớm chiều ở chung, tình cảm của mình dành cho Thiệu Vinh cứ nhiên lại biến chất.

“Nếu chị ấy thật sự có để lại nhật kí, về phần làm sao xử lý di vật này, chúng ta phải thương lượng một lần nữa,” ánh mắt An Lạc thâm trầm, “Tôi nghĩ, nội dung nhật kí, tốt nhất vẫn không nên để Thiệu Vinh nhìn thấy nhỉ?”

“Đó là do mẹ nó lưu lại, nó có quyền nhìn đến không phải sao?” Thiệu Trường Canh nhướn nhướn mày, “Ngược lại là cậu đấy, vợ và đi lấy nhật kí như vậy, có phải trong đó ghi cái gì bất lợi cho cậu không?”

Sắc mặt An Lạc thay đổi.

Ánh mắt sắc bén của Thiệu Trường Canh đặt trên người hấn, “Chẳng lẽ liên quan đến Lam Dạ?”

An Lạc không đáp.

Thiệu Trường Canh cười cười nói: “Năm đó An Phi nhất định là biết gì đấy mới vội vã theo tôi xuất ngoại. Bây giờ nhớ lại, tôi Giống như một nước cờ bị An gia các người lợi dụng đi?”

An Lạc nhú mày: “Chị ấy thông minh hơn tôi nghĩ, ngay cả để lại một quyển nhật kí cũng khó giải quyết như vậy, nếu không phải lúc trước tôi tìm ra bảo mẫu của Tiểu Vinh, từ trong miệng cô ta biết được trước khi chị ấy qua đời mỗi ngày đều viết nhật kí, tôi thiếu chút nữa đã xem nhẹ cái tai họa ngầm này.”

Thiệu Trường Canh trầm mặc một lát, “Kỳ thật cậu đã sớm biết Thiệu Vinh không phải con ruột của tôi phải không?”

An Lạc nhún vai, “Lúc đầu tôi chỉ hơi hoài nghi, dù sao đứa nhỏ sáu tuổi cũng chưa nhìn ra dung mạo đặc thù gì.”

“Cho nên cậu biết thời biết thế, đưa nó cho tôi chăm sóc.”

“Đương nhiên, ném nó cho anh so với tự mình chăm sóc tốt hơn. Tôi cũng không có thiện tâm đi nuôi lớn con của phản đồ.”

“Cậu thật sự căm ghét Tô Tử Hàng?”

An Lạc nhú nhú mày, nói sang chuyện khác: “Tóm lại, nhật kí của An Phi là không thể công khai, đây là điểm mấu chốt của tôi. Nếu anh không xử lý sạch sẽ phần di vật kia, tôi chỉ còn cách đem tất cả sự thật nói cho Thiệu Vinh biết. Tôi nghĩ, có một số việc, anh cũng không hi vọng nó biết.”

Thiệu Trường Canh im lặng hạ giọng, “Được.”

An Lạc tựa hồ có chút kinh ngạc hấn cứ nhiên sáng khoái đáp ứng như vậy, nghi ngờ nói: “Điều kiện.”

“Điều kiện là mời cậu từ nay về sau hoàn toàn biến mất trước mặt nó.” Thiệu Trường Canh ngẩng đầu nhìn hấn, hạ giọng, “Thiệu Vinh cũng là điểm mấu chốt của tôi, cậu đừng đụng vào.”

An Lạc giương lên khóe môi, “Anh sợ người cậu như tôi dẫn nó lạc lối?”

Tầm mắt Thiệu Trường Canh đặt trên mặt của hấn, gần từng tiếng nói, “Tôi mặc kệ bối cảnh An gia các người, tôi chỉ hi vọng Thiệu Vinh không bị ảnh hưởng gì, sống vui vẻ bên cạnh tôi, chỉ vậy thôi.”

An Lạc nhìn hấn, trên mặt dần dần lộ ra ý cười, “Tô Tử Hàng thật là một người thú vị, đã chết rồi mà vẫn còn lưu lại một đứa con trai gây chú ý như vậy. Bộ dạng của Thiệu Vinh. Thật sự rất giống anh ta.” Đứng lên, đi ngang qua bên người Thiệu Trường Canh, thản nhiên ném hai chữ: “Thành giao.”

Lúc Thiệu Vinh lúc trở lại, phát hiện chỉ có baba ngồi một mình yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cậu đâu?” Thiệu Vinh hỏi.

Thiệu Trường Canh quay đầu, nhẹ nhàng cười nói: “Cậu bận công chuyện nên về trước rồi.”

“Nha,” Thiệu Vinh gật gật đầu, đem đầy đủ đồ ăn đặt trước mặt Thiệu Trường Canh, “Baba đói bụng không? Ăn cái này trước đi.”

Đối với người cậu quanh năm suốt tháng ngẫu nhiên tới thăm một hai lần, Thiệu Vinh cũng không có bao nhiêu hảo cảm, hơn nữa ông cậu trăm mắc ít lời ánh mắt lúc nào cũng lạnh như băng này đi rồi ngược lại làm cho Thiệu Vinh cảm thấy tự do hẳn.

Vẫn là ăn cùng baba thoải mái hơn.

Thiệu Vinh đem một miếng pizza đặt vào trong đĩa Thiệu Trường Canh, “Nếu con nhớ không lầm thì hình như baba thích ăn vị này, nếm thử xem, pizza nhà hàng này ăn rất ngon.”

Nhìn Thiệu Vinh trước mặt biểu tình hoàn toàn trầm tĩnh, bởi vì được ăn đồ ngon mà trên mặt tràn đầy thỏa mãn, trong ánh mắt trong suốt là vẻ đơn thuần mà chỉ học sinh chưa đi vào xã hội mới có.

Ăn pizza của Thiệu Vinh đưa tới, đáy lòng Thiệu Trường Canh không hiểu sao nổi lên một tia chua xót. tự kỉ quá anh =))

Hình thức ở chung ảm áp như vậy, có lẽ không thể duy trì được bao lâu nữa.

“Thiệu Vinh.” Thiệu Trường Canh đột nhiên thấp giọng gọi cậu.

“Dạ?” Thiệu Vinh ngẩng đầu lên, “Sao ạ?”

“Hôm nay sau khi tan học về nhà sớm một chút, ba có chuyện muốn nói với con.”

Nhìn hấn vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng Thiệu Vinh không khỏi cảm thấy khẩn trương: “Là chuyện quan trọng gì sao?”

Thiệu Trường Canh cười cười, “Không cần lo, cha con chúng ta đã lâu chưa có ngồi xuống hảo hảo tâm sự.”

Nghe hấn giải thích như vậy, Thiệu Vinh mới hơi yên lòng, đáp: “Được rồi, sau khi con tan học sẽ về sớm một chút.”

Bởi vì Thiệu Trường Canh đã đánh chầm dự phòng trước, toàn bộ buổi chiều tâm tình Thiệu Vinh vẫn bồn chồn không yên.

Về mặt baba thật nghiêm túc, hình như muốn nói cho mình một chuyện rất quan trọng.

Là chuyện gì nhỉ?

Trong lòng Thiệu Vinh không ngừng đoán, đồng thời có chút chờ mong, lại có chút bất an.

Chuông tan học rớt cuộc vang lên, Thiệu Vinh nhanh chóng thu thập túi sách về nhà, lấy ra chìa khóa mở cửa, phát hiện baba đang ngồi trên sofa phòng khách xem báo, trước mặt còn để một ly cà phê hơi bốc khói.

Bình thường baba ở nhà sẽ thay áo ngủ thoải mái, lúc này lại mặc âu phục màu xám đậm ngồi trên sofa xem báo, nhìn cứ như người mẫu trang bìa tạp chí, khuôn mặt nhìn nghiêng thật sự rất đẹp trai.

Nghe được cửa phòng mở, Thiệu Trường Canh liền ngẩng đầu lên, đối diện tầm mắt Thiệu Vinh, nhẹ giọng nói: “Qua đây ngồi đi.”

Thiệu Vinh gật gật đầu, ngoan ngoan đi đến bên cạnh hấn ngồi xuống, có chút không yên mở miệng hỏi: “Baba, có phải có chuyện quan trọng yếu gì muốn nói với con không?”

Thiệu Trường Canh cười: “Từ trưa tới giờ chuẩn bị tâm lý tốt chưa?”

Thiệu Vinh gật gật đầu nói: “Chuẩn bị rồi,” sau đó vừa khẩn trương cúi đầu xuống nhìn sàn nhà.

Thiệu Trường Canh nghiêng người, vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm Thiệu Vinh lên, cố định trụ cằm cậu, để ánh mắt của cậu không thể trốn tránh mình.

Thiệu Vinh nhìn đôi mắt thâm thúy của hấn, lực chú ý bị bắt tập trung cao độ.

Trong phòng khách im lặng, tựa hồ có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Thật lâu sau, Thiệu Trường Canh mới mở miệng nói ——

“Thiệu Vinh.”

“Ba, cũng không phải là ba ruột của con.”

Thanh âm thật bình tĩnh, giống như một câu trần thuật không có chút nào phập phồng.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27

Khi Tô Duy về nhà, Tô Thế Văn đang mặc tạp dề ở trong phòng bếp nấu cơm, người đàn ông khuôn mặt luôn băng lãnh, chỉ có lúc vào bếp mới âm áp hơn một chút.

Tô Duy rửa tay xong đi vào phòng bếp, đứng ở bên cạnh hắn, mỉm cười hỏi: “Anh giúp em nha?”

Đáp lại là một lời từ chối lạnh lùng: “Không cần.”

Tô Duy đành phải lúng túng đứng tại chỗ, mở to hai mắt nhìn hắn nấu cơm.

Biểu tình Tô Thế Văn lúc nấu cơm rất nghiêm túc; rửa rau, thái rau, bật bếp, đổ dầu thực vật vào nồi, đem rau cải bỏ vào xào, động tác đâu vào đấy, không loạn, ngay cả thớt thái rau cũng không lưu lại vết bẩn, phòng bếp sạch sẽ hết như phòng thí nghiệm của hắn.

Những người thích sạch sẽ, tác phong luôn nghiêm cẩn* như thế.

*nghiêm túc, cẩn thận

Chỉ là, Tô Duy phát hiện mình càng ngày càng không hiểu em trai. Trước đây tính cách Tô Thế Văn quái gở kiêu ngạo, lúc nào cũng bày ra một bộ mặt thối hù người ta, sau này lớn lên, tuy rằng nói chuyện không có đả thương người như cũ, nhưng tính tình vẫn rất khó nắm bắt.

“Anh đang nghĩ cái gì?” Tô Thế Văn đột nhiên hỏi.

“À, anh đang nghĩ, có phải em tâm tình không tốt hay không,” Tô Duy mỉm cười nói, “Bình thường đều là anh nấu cơm, chỉ có lúc tâm tình không tốt em mới chịu xuống bếp. . .”

Tô Thế Văn quay đầu, ánh mắt thâm thúy dọa người bắn về phía Tô Duy.

Tô Duy lập tức im lặng, bắt đầu lo lắng mình đã lỡ lời.

Tô Thế Văn trầm mặc nhìn y một lúc lâu mới đáp: “Đúng, tâm tình em thật sự không tốt.”

Sau đó lại quay đầu đi, tiếp tục xào rau như không có việc gì.

Tô Duy sờ sờ mũi, ngượng ngùng hỏi: “Liên quan đến vụ án hôm nay phải không?”

Tô Thế Văn gật gật đầu.

Tô Duy an ủi: “Loại án này không dễ phá, không cần gấp, từ từ sẽ đến, chắc chắn một ngày nào đó chân tướng sẽ rõ ràng.”

“Chân tướng thật sự quan trọng như vậy sao?”

Tô Duy ngẩn người: “Dĩ nhiên là quan trọng rồi. Em làm pháp y không phải vì muốn tìm ra chân tướng sự thật sao?”

Tô Thế Văn im lặng.

Tô Duy nhẹ giọng nói: “Trên đời này không có kết cục nào hoàn hảo, chân tướng một ngày nào đó cũng sẽ được phơi bày, em không cần nôn nóng, vụ án buôn lậu nội tạng lần này có lẽ rất nhanh sẽ có manh mối.”

“Đủ rồi!” Tô Thế Văn đột nhiên cắt ngang, “Không cần lấy lý luận cảnh sát đến giáo huấn em!”

Tô Duy bị hắn rống to sợ tới mức sùng sột.

Nghe giọng điệu hung dữ của hắn, hốc mắt không khỏi bắt đầu đỏ lên, Tô Duy cúi đầu nói: “Được, anh xin lỗi, anh không có ý giáo huấn em. Anh chỉ thấy tâm tình em không tốt, muốn an ủi em, lại không biết nói cái gì.”

Cầm đột nhiên bị một cổ lực lớn nâng lên, trên môi cảm nhận được độ ẩm nóng rực.

“A”

Đầu lưỡi của Tô Thế Văn linh hoạt cạy mở khớp hàm, tiến quân thần tốc, nụ hôn nóng rực xâm nhập đến khoang miệng, nháy mắt đoạt đi hô hấp của Tô

Duy.

“Ừm Thế Thế Văn”

Hôn thật sâu, cũng thật bá đạo. Tô Duy thậm chí cảm thấy đầu lưỡi của hắn ở trong miệng mình kịch liệt ma sát, giống như muốn đem mình nuốt vào.

“Ừm”

Bởi vì thở không được mà mặt Tô Duy đỏ lên, chỉ có thể dựa vào bản năng ôm cổ em trai để chống đỡ.

Mà động tác mờ ám này, giống như đang chủ động đưa môi lên, khiến khoảng cách giữa hai người càng gần sát.

Thẳng đến khi nụ hôn dài làm người ta hít thở không thông kết thúc, Tô Thế Văn mới vươn tay, ôm chặt Tô Duy, cầm đặt trên bả vai của y, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi Anh.”

Tô Thế Văn tỉnh tỉnh cao ngạo, cho tới bây giờ đều không xin lỗi người ta, sao đột nhiên hôm nay.

“Thật xin lỗi,” Tô Thế Văn nhẹ giọng nhắc lại, “Em không nên phát giận với anh.”

“Ách.” Tô Duy đỏ mặt. Thật là, mỗi lần cường hôn xong đều dùng cái giọng điệu này.

“Anh là người thân nhất của em, ở trước mặt anh rồi cuộc em cũng không không chế được cảm xúc. Mấy năm nay, chịu đựng tính cách thay đổi thất thường của em, anh rất vất vả phải không?”

Thanh âm trầm thấp của hắn làm ngực Tô Duy nhẹ nhàng nhói đau.

“Không có gì. Đừng nói vậy.” Tô Duy đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc hắn.

Tô Thế Văn ôm chặt hơn, thật lâu sau mới có lấy dũng khí, nói: “Kỳ thật, em vẫn luôn giấu anh một chuyện.”

Tô Duy nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì?”

“Baba bọn họ, cũng không phải chết vì tai nạn xe cộ đơn giản, mà là bị mưu sát.”

Tô Duy nháy mắt toàn thân cứng ngắc.

“Khi đó chúng ta còn đang học trung học, cảnh sát nói ba mẹ chết do tai nạn xe cộ ngoài ý muốn, chúng ta đều không có hoài nghi, nhưng là.”

Nói tới đây, Tô Thế Văn ngừng một chút.

Hắn ôm Tô Duy thật chặt, như muốn tìm chút hơi ấm, tham lam hít vào mùi hương dễ ngửi trên người Tô Duy, hòng giúp bản thân bình tĩnh trở lại.

Nhưng hai tay cũng không không chế được mà run rẩy.

“Không nghĩ tới, anh cả bị điều đến đại đội, ẩn núp nằm vùng trong Lam Dạ, ngoài ý muốn phát hiện năm đó baba nắm giữ trong tay một ít tư liệu tối mật.”

“Lam Dạ nhất định phải trừ khử baba, cho nên bọn chúng thừa dịp baba đi du lịch ở vùng khác, cố ý dàn dựng một vở kịch tai nạn xe cộ. Lo lắng để lộ tiếng gió, bọn chúng. Ngay cả mẹ vô tội cũng không buông tha.”

“.” Đầu như bị dội xuống một thùng nước lạnh, toàn thân Tô Duy trở nên lạnh ngắt.

Lúc còn rất nhỏ thì cha ruột đã chết, trong trí nhớ Tô Duy hoàn toàn không có ấn tượng về cha ruột, chỉ nhớ rõ mẹ dịu dàng hiền từ vẫn luôn bồi ở bên mình, tuy rằng làm việc bận rộn tới tận mắt mũi nhưng vẫn chăm sóc mình thật chu đáo.

Sau đó mẹ kết hôn với một người cảnh sát, Tô Duy còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Tô Thanh Nguyên, ông dùng cánh tay rắn chắc đem y bế lên, mỉm cười nói: “Tiểu Duy, về sau ba chính là ba của con, ba và mẹ sẽ cùng nhau bảo hộ con.”

Tô Duy lẳng lẳng gật đầu, dưới ánh mắt cổ vũ của mẹ, nhẹ giọng mở miệng gọi: “Baba.”

—— Cái ôm rộng lớn của ông cho người ta cảm giác thật an tâm.

Tô Duy và mẹ cùng nhau chuyển đến nhà mới, có một người cha nghiêm túc chính trực cùng một em trai tỉnh tỉnh không được tự nhiên. Một nhà bốn người đã trải qua một đoạn thời gian rất dài, rồi cuộc dần dần trở nên hòa hợp.

Mỗi khi bốn người vây quanh một cái bàn ăn cơm, Tô Duy luôn cảm thấy có người thân như vậy thật sự rất hạnh phúc.

Nhưng mà, niềm hạnh phúc này chưa duy trì được bao lâu thì ba mẹ đột ngột qua đời.

“Em là nói, ba và mẹ đều bị hại chết?!” Thanh âm Tô Duy bởi vì kích động mà kịch liệt run rẩy.

Tô Thế Văn gật gật đầu, “Sau khi anh cả phát hiện sự thật này đã cực kì phẫn nộ, anh ấy quyết tâm muốn Lam Dạ nợ máu trả bằng máu. Trải qua ba năm cố gắng, rốt cuộc anh ấy cũng tìm được bằng chứng xác thực có thể đem Lam Dạ một lưới bắt gọn, nhưng nào ngờ khi cảnh sát chuẩn bị thu lưới, thân phận nằm vùng của anh ấy đột nhiên bị bại lộ. Anh ấy thiên tính vạn tính cũng không tính được trong đội cảnh sát cư nhiên lại có nội ứng.”

“.....” Tô Duy chỉ cảm thấy đáy lòng như vỡ ra thành từng mảnh băng vụn.

“Lúc cảnh sát tới cứu viện, anh cả đã bị thương nặng đến hấp hối. Sau khi xe cứu thương tới, anh ấy chống đỡ một hơi cuối cùng bấm điện thoại cho em, nói cho em biết một bí mật.”

Tô Duy cứng người hỏi: “Là bí mật về Lam Dạ?”

“Đúng vậy, anh ấy lo lắng thời điểm cuối cùng xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đã đem tất cả chứng cứ phục chế một phần, giấu ở nơi chỉ có mình em biết. Sau khi anh ấy gặp chuyện không may, em đã đến nơi đó, dùng mật mã chỉ có hai người biết để mở két an toàn. Em đã thấy được một ít tên. Không muốn thấy, còn có chân tướng cái chết của baba.”

Tô Duy im lặng.

Tuy rằng giọng tự thuật của Tô Thế Văn vô cùng bình tĩnh, y vẫn cảm nhận được áp lực và đau đớn của em trai.

Khi đó, Tô Thế Văn mới mười tám tuổi, đột nhiên nhận được tin anh trai chết đã đủ làm người ta đau khổ tột độ, lại còn biết được cha mình bị người mưu sát qua chứng cứ mà anh trai để lại, có thể hiểu chuyện như vậy đã đã kích đến hãn như thế nào.

“Thế Văn.” Tô Duy cảm thấy yết hầu mình như bị nghẹn, nói không nên lời.

“Em định giao chứng cứ cho cảnh sát, nhưng còn chưa kịp hành động, đã có người chủ động tìm tới cửa.” Tô Thế Văn thống khổ nhú mày.

“.....”

“Lúc ấy chú ba và Tô Viễn đều đang ở nước ngoài, hai người chúng ta chỉ là học sinh chưa đến hai mươi tuổi, căn bản không có năng lực chống lại những người đó.”

“Vì vậy, em đã đem chứng cứ Từ Hàng lưu lại. Tất cả đều. Trả lại cho bọn chúng sao?” Tô Duy run rẩy hỏi.

Tô Thế Văn trầm mặc.

“Sao em có thể làm thế được?!” Hốc mắt Tô Duy nóng lên, tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, “Nói vậy, ba năm cố gắng của anh cả. Còn có sự hy sinh của anh ấy. Không phải đều uổng phí hết sao?! Anh ấy không phải đã chết vô ích rồi sao?!”

Tô Thế Văn không đáp, chỉ cố gắng ôm chặt người trước mặt thêm chút nữa.

“Thế Văn, có thể. Có thể nói cho anh biết nguyên nhân không?”

Im lặng một lúc lâu, Tô Thế Văn mới nói: “Bởi vì, ngày đó, anh mất tích.”

“Bởi vì. Bởi vì anh?”

Tô Thế Văn gật đầu, “Em tìm khắp nơi mà không thấy anh, lại không gọi điện thoại được cho anh, gấp đến độ sắp điên rồi. Bọn chúng lấy an toàn của anh làm điều kiện trao đổi, buộc em phải giao ra chứng cứ. Em nghĩ. Nghĩ anh đã xảy ra chuyện, vì cứu anh, đành phá.”

“Anh, anh chỉ là được viện trưởng Thiệu mời qua nhà ăn cơm thôi mà.” Tô Duy đột nhiên sùng sốt, “Em là nói.”

“Thiệu An Quốc, chính là một thành viên của Lam Dạ.”

“.....” Sắc mặt Tô Duy nháy mắt trở nên trắng bệch.

“Lam Dạ là một tổ chức cực kỳ thần bí, thành viên trung tâm của tổ chức này chỉ có năm người, bọn họ không chỉ buôn thuốc phiện số lượng lớn ở Đông Nam Á mà còn âm thầm tham gia buôn lậu nội tạng ở chợ đen. Vai trò của Thiệu An Quốc trong đó chính là phần buôn lậu nội tạng này.”

“.....”

“Nhờ buôn lậu thuốc phiện và buôn lậu nội tạng mà bọn chúng kiếm được lợi nhuận kinh người, nhưng do bất hoà quan điểm giữa các thành viên mà nội bộ Lam Dạ dần dần trở nên rạn nứt nghiêm trọng. Thiệu An Quốc không hy vọng con mình tiếp tục bị cuốn vào hắc đạo, ông ta vẫn luôn muốn tìm cơ hội rời khỏi Lam Dạ.”

“Nhưng người nắm giữ nhiều bí mật, muốn rời khỏi không phải là chuyện dễ dàng. Anh cả nằm vùng vừa lúc cho ông ta cơ hội, ông ta âm thầm dung túng

để anh cả tìm chứng cứ phạm tội của thành viên nòng cốt Lam Dạ, cuối cùng mới ra mặt xoá sạch một ít chứng cứ về mình.”

Tô Duy chấn kinh thật lâu sau mới nói: “Ý em là, ông ta dùng anh để uy hiếp em, bắt em giao ra phần chứng cứ về mình rồi đem cái khác giao cho cảnh sát, mượn tay cảnh sát. . . . Diệt trừ đồng đảng?”

“Đúng thế. Chỉ có vậy mới không còn ai uy hiếp được ông ta,” Tô Thế Văn thấp giọng nói, “Thiệu An Quốc, hai vị bác sĩ ngoại khoa nổi danh của bệnh viện An Bình, một bác sĩ gây tê, còn có thầy —— Âu Dương Lâm vô cùng nổi tiếng trong giới pháp y, những người này đều có phần trong danh sách anh cả lưu lại.”

Một cổ hàn ý từ lòng bàn chân dần dần dâng lên.

Tô Duy thậm chí có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng từ cái ôm chặt làm người ta hít thở không thông của Tô Thế Văn.

Bạn tốt nhất của cha, người thầy tôn kính nhất, cùng lúc xuất hiện trong danh sách mà Tô Từ Hàng dùng tánh mạng đổi lấy.

Lại bởi vì lo lắng cho an nguy của anh trai mà Thế Văn phải đem phần chứng cứ này huỷ diệt.

Đối với một thiếu niên mới mười tám tuổi mà nói, chuyện như vậy thật sự quá mức tàn nhẫn.

Tô Duy đau lòng ôm chặt hân, “Năm đó cảnh sát chỉ nói Lam Dạ là một tập đoàn buôn lậu thuốc phiện, không hề nhắc tới chuyện buôn lậu nội tạng. . . . Có phải vì những người đó đã động tay động chân đến chứng cứ mà Từ Hàng lưu lại không?”

Tô Thế Văn gật gật đầu, “Thiệu An Quốc làm việc sẽ không để lại nhược điểm gì. Sau khi huỷ diệt toàn bộ chứng cứ phạm tội, ông ta lập tức đưa Thiệu Trường Canh xuất ngoại, ngoài ra còn đem số bác sĩ tham gia buôn lậu nội tạng năm đó tiễn từng người từng người một. Đến lúc Thiệu Trường Canh trở về, bệnh viện An Bình đã khởi sắc lên hẳn.” Ngờ khi Tô Thế Văn có chút bất đắc dĩ, “Sẽ không có ai nghĩ tới, bệnh viện An Bình nổi tiếng, nhiều năm trước thật ra là cứ điểm hắc đạo quan trọng của Lam Dạ.”

“” Tô Duy hoàn toàn không biết nói gì.

Y ở bệnh viện An Bình công tác nhiều năm, đồng nghiệp xung quanh ai cũng tốt, Thiệu Trường Canh quản lý bệnh viện cũng tốt, tất cả đều khiến cho người ta cảm thấy vừa ấm áp vừa chính trực, không ngờ bên trong lại có nội tình đáng sợ như vậy.

“May mắn là, Thiệu An Quốc và Âu Dương Lâm tuy rằng thủ đoạn đê tiện nhưng thật ra rất tuân thủ lời hứa. Mấy năm nay Thiệu An Quốc âm thầm diệt trừ phần dư đảng của Lam Dạ muốn trả thù Tô gia, đảm bảo an toàn cho chúng ta.”

“Về phần thầy Âu Dương Lâm, một phần do áy náy, một phần do con gái nhỏ của thầy ra đời, vì vậy thầy liền dứt khoát rửa tay chậu vàng, mang cả nhà di dân sang Canada.”

Nghe xong lời giải thích của Tô Thế Văn, biểu tình trên mặt Tô Duy càng tái nhợt.

Y hoàn toàn không biết Tô Thế Văn một mình phải chịu nhiều áp lực như vậy.

Trách không được nửa đêm hân hay gặp ác mộng bừng tỉnh, có đôi khi còn nhìn cửa sổ đến ngẩn người.

Mấy năm nay, Thế Văn nhất định sống rất vất vả đi?

Không chỉ tự trách bản thân bán rẻ chứng cứ mà anh cả dùng tánh mạng để lại, cảm giác áy náy khi hỗ trợ hung thủ huỷ diệt chứng cứ, còn có khủng hoảng và bất an khi dư đảng Lam Dạ tùy thời đều có thể trở về trả thù. Tất cả đều do một mình Thế Văn gánh vác.

Còn mình thì cái gì cũng không biết.

Cả ngày vô ưu vô lo, chỉ nghĩ đến việc hai anh em ở chung đơn giản đã rất hạnh phúc.

“Anh.” Tô Thế Văn nhẹ nhàng đem cảm đặt lên vai Tô Duy, “Anh có trách quyết định lúc trước của em không? Có cảm thấy em yếu đuối vô dụng hay không, ngay cả chứng cứ mà baba và anh cả dùng tính mạng đổi lấy cũng bảo hộ không được.”

Tô Duy nhẹ nhàng vuốt tóc hân, “Không có đâu.”

“Em chỉ là. Không muốn lại mất anh mà thôi.”

“Anh hiểu được,” Tô Duy dùng sức buộc chặt cánh tay, như muốn đem thân thể hai người nhu cùng một chỗ, “Đừng tự trách nữa, Thế Văn.”

“Thật xin lỗi, anh, giấu anh nhiều năm như vậy.”

Bởi vì sợ anh trai sẽ đau khổ mà Tô Thế Văn một mình chấp nhận tất cả, dùng thanh âm trầm thấp nói ba chữ thật xin lỗi bên tai y.

Từng chữ từng chữ giống như đá nặng đè ở trong lòng, ép tới ngực Tô Duy nhói đau, so với hít thở không thông còn khó chịu hơn.

—— Người có lỗi phải là mình mới đúng chứ?

Nếu không phải mình ngây thơ qua nhà Thiệu An Quốc ăn cơm, Thế Văn sao lại bị uy hiếp.

Nếu không phải mình quá ngu ngốc, để người ta lợi dụng làm con tin.

Thế Văn chắc chắn dù liều mạng cũng sẽ đem chứng cứ phạm tội giao cho cảnh sát rồi đi?

Dù sao trong xương cốt Tô Thế Văn chảy dòng máu của Tô gia, hơn nữa xuất thân trong gia đình cảnh sát, từ nhỏ đã được người cha chính nghĩa hun đúc, tính cách của Tô Thế Văn cũng giống Tô Tử Hằng, vì hoàn thành nhiệm vụ không ngại nguy hiểm tánh mạng... đứng cảm lại kiên quyết.

Nhưng mà, vì bảo vệ người tên Tô Duy kia, hẳn lại làm trái lương tâm, làm trái tổ huấn của Tô gia, thậm chí làm trái giao phó cuối cùng trước khi chết của anh cả.

Hắn hận nhất là đã hợp tác với tội phạm, tự tay hủy diệt chứng cứ mà anh cả dùng tánh mạng để đổi lấy.

Đứng trước mộ anh cả, hẳn làm sao có thể ngóc đầu lên nhìn anh?

Hắn cũng rất rõ ràng, giây phút đưa ra quyết định kia, cả đời này nhất định sẽ sống trong tự trách và đau khổ.

Nhưng vì bảo vệ người tên Tô Duy ấy, dù có phải làm đến bước này. .

Người luôn mơ mơ màng màng bất tri bất giác phạm sai lầm. . . . Được hắn dùng phương thức như thế, thăm lặng bảo vệ.

“Thế Văn.” Thanh âm Tô Duy có chút nghẹn ngào, hốc mắt bởi vì rớt lệ mà tầm mắt bắt đầu trở nên mờ hồ, “Chúng ta. Chúng ta bây giờ rời khỏi đây, được không?”

“Anh?”

“Chúng ta bây giờ rời khỏi đây, đi bắt đầu một cuộc sống mới, đem quá khứ quên đi hết. . . .

. Được không?”

“Anh.” Tô Thế Văn tựa hồ không tin Tô Duy quyết định như vậy, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về y, “Anh nguyên ý bỏ đi tất cả mọi thứ sao? Thật vất vả mới làm được bác sĩ, anh không phải rất thích công việc này sao.”

“Anh nguyên ý,” Tô Duy nghiêm túc gật đầu, “Chỉ cần được cùng một chỗ với em, anh nguyên ý từ chức, đi nơi khác bắt đầu cuộc sống mới. Dù sao bây giờ anh cũng không muốn ở lại bệnh viện An Bình.”

“Anh hai.”

“Nếu em muốn tiếp tục làm pháp y, chúng ta cũng có thể xin nghỉ phép dài hạn trước, đi du lịch vài nơi giải sầu. Anh chỉ muốn, có thêm nhiều thời gian bồi ở bên cạnh em.”

Tô Thế Văn trầm mặc thật lâu sau mới khẽ gật đầu một cái, nói: “Được.”

Em trai nhìn qua có phần lạnh nhạt lạnh lùng, kỳ thật nội tâm vô cùng dịu dàng.

Hai người sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm, lần đầu tiên thẳng thắn nói ra tất cả những việc giấu ở đáy lòng.

Đứng ôm ở phòng bếp thật lâu, cái ôm chặt đến mức thân thể cũng phát đau, mùi hương vừa ảm áp lại chua xót trong cổ họng, cùng với tiếng tim đập trong lồng ngực truyền đến thật rõ ràng.

Cứ như vậy gát gao ôm cùng một chỗ, giống như cả thế giới chỉ còn lại hai người.

Bên ngoài phân tranh cái gì, đều không liên quan đến chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

“Thiệu Vinh, ba, cũng không phải là ba ruột của con.”

Lời tự thuật bình tĩnh như vậy, lại làm cho Thiệu Vinh cứng ngắc tại chỗ.

—— Ba đang nói gì vậy?

Vì sao từng chữ đều nghe được rõ ràng, nhưng trong não lại không hiểu từ nào cả?

Thiệu Vinh ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt.

Tâm tình không yên cả buổi chiều. Chuẩn bị sẵn tâm lý về đến nhà, thế nhưng chuyện nghe được lại hoàn toàn vượt khỏi phạm vi mình có thể tiếp nhận. Nhìn cặp mắt đen nhánh của hắn, nhìn thần sắc bình tĩnh trên khuôn mặt anh tuấn của hắn, Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy yết hầu như bị cái gì chặn lại, ngực cũng nhói đau.

Bên tai Thiệu Vinh lặp lại câu trần thuật bình tĩnh của người trước mặt: Thiệu Vinh, ba không phải là ba ruột của con.

—— Sao có thể như thế được?!

Người từ nhỏ đến lớn vẫn luôn quan tâm mình, yêu thương mình; sau khi mẹ qua đời, người chạy tới bệnh viện ôm mình nói rằng có ba ở đây, về sau sẽ không để con chịu một chút ủy khuất nào nữa; người luôn ân cần chu đáo mua này nọ mình cần; người cho dù tới khuya bận làm việc thế nào cũng sẽ vào phòng ngủ nhẹ nhàng thay mình đắp chăn.

Sao có thể không phải là ba ruột?!

Thiệu Vinh hoàn toàn không thể chấp nhận chuyện khó tin như thế này.

Trong lòng cậu, người trước mắt không chỉ là ba ruột cậu.

Mà còn là người cha tốt nhất trên thế giới này.

“Baba, ba nhất định là nghĩ sai rồi,” Thiệu Vinh tránh đi tầm mắt của hắn, quật cường nghiêng đầu đi, giọng nói lạnh lùng cứng rắn, “Nếu con phạm sai lầm gì, xin ba trực tiếp chỉ ra. Mắng con, thậm chí đánh con cũng được. Xin đừng, xin đừng lấy chuyện này ra đùa giỡn!”

Rất nhiều đứa trẻ sau khi phạm sai lầm, ba mẹ đều bảo “con là nhát được đấy” để hù dọa chúng.

Trong lòng Thiệu Vinh thầm hi vọng baba cũng vì tức giận nên mới nói như vậy.

Tuy rằng cậu biết khả năng này cơ bản là không có, nhưng trong tâm vẫn. . . . Không thể chấp nhận sự thật tàn nhẫn như này.

“Thiệu Vinh,” Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng thở dài, “Ba sẽ không lấy chuyện nghiêm trọng thế này nói đùa với con.”

Tia hi vọng cuối cùng bị lạnh lùng đập nát.

Thiệu Vinh kinh ngạc nhìn sàn nhà, trong đầu ông ông ông ông, loạn thành một đoàn.

Cậu nhớ lúc còn rất nhỏ, baba còn ở Anh quốc, cậu cùng mẹ sống trong một biệt thự ở vùng ngoại thành, mỗi ngày trong lòng đều âm thầm ngóng ngày baba trở về, mỗi lần baba trở về, cậu sẽ cao hứng nhào qua, bởi vì cái ôm của baba luôn cho cậu cảm giác an tâm và ấm áp.

Đó là khát khao và ước mong tinh thần thuần khiết trong đáy lòng của một đứa nhỏ.

Sau khi mẹ qua đời, cậu liền cùng baba sống nương tựa lẫn nhau, trẻ con chỉ có mình baba ở phương diện cảm tình nói sao cũng thiếu 50%, nhưng Thiệu Vinh chưa bao giờ cảm thấy khổ sở.

Tuy rằng không có mẹ, nhưng cậu vẫn còn có ba.

—— Có baba tốt nhất trong cảm nhận của cậu.

Nhưng hôm nay, người mà cậu gọi baba mười sáu năm trời, người được cậu coi là người thân duy nhất, đột nhiên bình tĩnh tuyên bố không phải là ba của cậu, giống như quan tòa đang tuyên án tử hình.

Đây thật sự là quá mỉa mai!

—— Ông không phải ba tôi, vậy ba tôi là ai?

—— Nhiều năm như vậy cũng chưa từng xuất hiện, người gọi là ba ruột chẳng bao giờ quan tâm đến mẹ và mình. Rốt cuộc là ai?

Cảm giác giống như cây đại thụ từ nhỏ đến lớn mình luôn dựa vào đột nhiên ầm ầm sập xuống, toàn bộ thế giới long trời lở đất.

Tâm tình còn khổ sở hơn so với năm đó mẹ qua đời.

Thậm chí có một loại cảm giác bị người thân yêu nhất phản bội

“Con. . . . Con muốn yên lặng một chút.” Thiệu Vinh đứng dậy, xoay người đi về phía phòng ngủ.

Mới đi được vài bước, đột nhiên bị hai cánh tay dùng sức ôm vào trong lòng.

“Thiệu Vinh.”

Cái ôm quen thuộc, độ ấm quen thuộc, thanh âm quen thuộc, hơi thở quen thuộc luôn làm người ta an tâm.

Hai chữ đơn giản, khiến cho hốc mắt Thiệu Vinh nhanh chóng dâng lên một tầng hơi nước.

“Baba.” Rốt cuộc không chịu nổi loại đã kích cực lớn này, nước mắt nóng bỏng từ khóe mắt Thiệu Vinh chảy xuống, cậu đem mặt vùi vào trong ngực Thiệu Trường Canh, vờn hai tay gắt gao bắt lấy áo sơ mi của hắn.

—— Giống như người sắp chết đuối vớ được nhánh cây cứu mạng, ngón tay bấu chặt đến trắng bệch, quần áo chỉnh tề bị cậu nắm hiện ra nếp gấp đáng sợ, ngón tay Thiệu Vinh dùng sức cứ như muốn xé quần áo thành từng mảnh nhỏ.

Bởi vì chỉ có như vậy, cậu mới cảm thấy trái tim bớt đau một chút.

“Điều này sao có thể. Baba. Sao có thể như vậy được.”

“Mẹ đã sớm qua đời, ba không phải. . . . Là người thân nhất của con sao?”

“Nếu, nếu như ngay cả ba cũng không phải là ba của con, vậy con, con ở trên đời này vốn không có một người thân nào.”

Thiếu niên rúc mình vào trong ngực hắn, tựa như động vật bị hù dọa nhẹ nhàng run rẩy, nước mắt mãnh liệt rơi xuống, rất nhanh đã thấm ướt ngực áo sơ mi.

Thiệu Trường Canh xót xa ôm lấy cậu, vờn tay vuốt tóc cậu an ủi.

“Thiệu Vinh, đừng đau lòng.”

—— Sao có thể không đau lòng?

Niềm tin mười mấy năm qua, đột nhiên bị hoàn toàn đập nát!

Nếu đổi lại là người khác, biết được người cha mình tôn trọng nhất không phải thân sinh thì có đau lòng không?

Cũng không biết qua bao lâu, Thiệu Vinh được Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng vuốt lưng trấn an cuối cùng cũng bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn Thiệu Trường Canh nói: “Tại sao đột nhiên lại nói sự thật cho con biết?”

“Con đã sắp trưởng thành, ba không nghĩ lại giấu con nữa.”

Lý do như vậy làm Thiệu Vinh có chút hoài nghi, nhưng lại tìm không thấy lỗ hổng. Im lặng một lát sau, Thiệu Vinh mới hỏi: “Vậy. Ba ruột của con rốt cuộc là người như thế nào?”

“Hắn tên Tô Tử Hàng, là một cảnh sát, trước khi con ra đời đã hi sinh vì nhiệm vụ.”

Thiệu Trường Canh đặt lên bàn một tấm hình, là hình tốt nghiệp đại học của Tô Tử Hàng mà Lâm Hiên điều tra được. Để tránh Thiệu Vinh bị kích động quá mạnh, Thiệu Trường Canh cố ý đem chuyện nằm vùng phức tạp của Tô Tử Hàng và nguyên nhân từ vong đổi thành một đoạn tóm tắt vô cùng đơn giản.

Thiệu Vinh nhìn dung mạo giống hệt mình của người đàn ông trong tư liệu, cùng phần giới thiệu đơn giản về cá nhân hắn.

Xuất thân trong gia đình cảnh sát, cảnh hiệu ưu tú, nằm vùng ba năm, trúng đạn bỏ mình.

Nắm tay bên người không khỏi càng siết chặt hơn.

—— Tô Tử Hàng, ba chữ hoàn toàn xa lạ.

Lại cùng mình có quan hệ huyết thống thân mật nhất.

Mẹ căn bản. Chưa từng đề cập qua tên của người này.

Người cho mình một nửa sinh mạng, người được gọi là ba mình, tại sao trước khi mình sinh ra lại chết?

Vì vậy, kỳ thật, ba mẹ mình đã chết cả rồi.

Mà trước mặt mình. người mình đã gọi là baba hơn mười năm, lại chỉ là. Người thu dưỡng một cô nhi không cha không mẹ. Ba nuôi mà thôi.

“Thiệu Vinh,” Thấy sắc mặt trắng bệch của Thiệu Vinh, Thiệu Trường Canh đau lòng nói, “Tuy rằng ba không phải là ba ruột của con, nhưng cảm tình hơn mười năm của chúng ta cũng không phải giả dối, về sau con có thể tiếp tục ở lại bên cạnh ba được không?”

Thiệu Vinh cũng không có ngoan ngoãn gật đầu như thường lệ.

Bởi vì, cậu đột nhiên cảm thấy, người đàn ông trước mặt tựa hồ có chút xa lạ.

Bí mật lớn như vậy, hẳn có thể bất động thanh sắc giấu diếm mình nhiều năm như thế, ai dám đảm bảo hẳn không còn giấu diếm cái khác? Còn có cái gì mà hẳn không giấu được ?

Ở trước mặt người này, mình hoàn toàn không có năng lực phản kháng. Nhiều năm ở chung với nhau, cơ hồ đều là mình phục tùng hẳn. Hẳn nói cái gì mình liền nghe cái đó, ngay cả lựa chọn trường học cũng không được tự do.

Trước kia vẫn cảm thấy hẳn quản thúc mình nghiêm khắc là do tính cách của hẳn, lúc này biết được sự thật, đột nhiên làm cho đáy lòng Thiệu Vinh sinh ra một loại sợ hãi kỳ quái.

“Con đi phòng ngủ trước.” Thiệu Vinh tránh tầm mắt của hẳn, xoay người đi về phía phòng ngủ.

Bởi vì bối rối mà đi nhầm hướng, đẩy nhầm cửa phòng ngủ của baba, đang lúng túng muốn đóng lại, lúc ngẩng đầu lên đột nhiên động tác cứng tại chỗ.

Thiệu Vinh không thể tin dụi dụi mắt, lui về sau từng bước, lại cẩn thận nhìn một lần nữa.

Một loại cảm giác lạnh lẽo nhanh chóng truyền qua sống lưng.

Trong phòng ngủ, đối diện vách tường, bên cạnh bốn chữ “Nhất thế bình an” treo một chiếc đồng hồ tinh xảo.

Lúc này, kim đồng hồ cư nhiên chỉ hướng hai giờ chiều.

Trường học là năm giờ chiều mới tan học, đi về nhà cũng cần mười mấy phút, hơn nữa vừa rồi còn ngồi nói chuyện, thời gian hiện tại hẳn là sáu giờ chiều mới đúng.

Nhưng đồng hồ trên tường vì sao chỉ mới hai giờ?

Biểu tình trên mặt Thiệu Vinh bởi vì thống khổ mà trở nên vặn vẹo.

“Cháu xác định lúc ấy là mười hai giờ sao?”

Thanh âm lạnh như băng không hề có độ ấm của vị cảnh sát kia đột nhiên vang lên bên tai.

“Mặc kệ các chú đang điều tra vụ án gì, cháu lặp lại một lần nữa, tối hôm qua ba cháu vẫn luôn ở cùng cháu.”

Mình lúc ấy đã trả lời chắc chắn như vậy.

Nhưng mà, câu trả lời dựa vào tín nhiệm và lòng bảo hộ đơn thuần dành cho baba, thật ra là đến từ cái này sao. Từ cái đồng hồ bị chỉnh sai giờ sao?

Thiệu Vinh quay đầu lại, trong cặp mắt trong suốt hiện lên đau đớn không thể tin được.

“. Có thể nói cho con biết, đồng hồ trong phòng ngủ của ba, tại sao lại chậm bốn tiếng?”

Thiệu Trường Canh đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn cậu.

“Đồng hồ này, không phải vẫn luôn rất đúng giờ sao? Con thường xuyên dùng nó kiểm tra thời gian trong điện thoại di động của con.” Thanh âm Thiệu Vinh phát run, cực lực không chế cảm xúc.

Có lẽ do trực giác di truyền từ nhiều thế hệ cảnh sát của Tô gia, Thiệu Vinh liền lập tức liên hệ được thời gian sai lệch với sự tình máu chó.

“Đêm đó khi con tỉnh lại kỳ thật cũng không phải mười hai giờ, mà là rạng sáng bốn giờ.”

Bởi vì quá mức phấn nộ, lúc nói chuyện ngay cả môi đều phát run, “Cho nên, trên thực tế, có bốn giờ con không biết ba đi đâu, càng không biết. Ba làm cái gì.”

Thiệu Trường Canh nhướng nhướng mày, cũng không có đưa ra câu trả lời thuyết phục.

“Lúc cảnh sát tới tra án, ba cố ý để chú ấy gọi điện thoại cho con, để con lo lắng tình huống của ba mà. . . . Nói ra đáp án ba muốn.”

“Ba muốn con làm nhân chứng thời gian cho ba.”

“Ba. . . . Lợi dụng con, đúng không?”

Thiệu Vinh rất nhanh đưa ra kết luận.

Bởi vì đáy lòng quá đau đớn, nắm tay bên người càng siết chặt hơn, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, bả vai nhẹ nhàng phát run, khóe mắt hiện hồng cùng đôi môi tái nhợt, biểu hiện cảm xúc kịch liệt sắp hồng mắt của chủ nhân.

Mình lúc ấy lo lắng đến thế nào hấn vốn dĩ không hình dung được.

Sau khi nhận được điện thoại của cảnh sát, trong lòng sợ hãi “baba có thể đã xảy ra chuyện”, ngồi trong phòng học mà như ngồi trên đồng lửa, bị thầy giáo phát hiện không tập trung gọi lên bảng hỏi bài thì đáp phi sở vấn*, khiến bạn học cả lớp cười cho một trận. . . .

*hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng mất mặt trước các bạn học như vậy.

Sau khi tan học vội vã lập tức xin phép chủ nhiệm, chạy như điên đến bệnh viện, thậm chí lúc qua đường còn suýt chút nữa vượt đèn đỏ.

Một khắc ở bệnh viện nhìn thấy hấn rút cuộc mới yên lòng, bởi vì “baba không có việc gì” mà nhẹ nhàng thở ra.

—— Nhưng sự thật thì thế nào?

Sự thật là hấn đã sớm dự mưu chính lại đồng hồ.

Sự thật là hấn lợi dụng mình làm nhân chứng thời gian để đối phó cảnh sát.

Hấn vốn không có khả năng có chuyện, bởi vì tất cả mọi thứ hấn đã sớm dự định trước rồi, còn mình, mình chỉ là một nước cờ của hấn mà thôi.

Hấn xử lý chuyện gì cũng đều tài giỏi có dư như vậy.

Còn mình thì lại như người điên chạy vội đến bệnh viện nhìn hấn, thậm chí vì câu hỏi hoài nghi của vị cảnh sát kia mà thiếu chút nữa đã gây lộn với người ta. . . .

Rất ngu đi?

Bởi vì quá quan tâm hấn mà không có cẩn thận suy xét, chỉ một lòng muốn bảo vệ hấn.

Thật sự là ngu hết thuốc chữa.

“Sao ba có thể. . . . Lợi dụng quan tâm và tín nhiệm của con như vậy? Baba. . . .”

Thiệu Vinh ngẩng đầu nhìn hấn, trong tròng mắt đen nhánh ngập đầy thống khổ.

“Con còn có thể. . . . Gọi ba là baba sao?”

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Thiệu Trường Canh đột nhiên cảm thấy, Thiệu Vinh lý luận với mình như vậy, tựa hồ trong nháy mắt đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Trên người cậu đã dần dần lộ ra lối tư duy sắc sảo nhạy bén di truyền từ Tô gia, cùng với sự quyết đoán, dũng cảm khi đối mặt với người khác.

Cậu cũng không có vụng trộm trốn đầu đó buồn một mình hay suy nghĩ dư thừa, mà là giáp mặt trực tiếp đưa ra chất vấn sắc bén, logic rõ ràng.

Thật sự rất có phong phạm của đám cảnh sát họ Tô kia.

Từ lúc cậu nói chuyện với Tô Viễn, Thiệu Trường Canh đã ảm ảm có loại cảm giác “Thiệu Vinh đang trưởng thành.” Lúc này đây, khi cậu nhanh chóng phát hiện ra điểm mấu chốt của vấn đề, hơn nữa đúng lý hợp tình thăm vắn mình, Thiệu Trường Canh đột nhiên cảm thấy mình có lẽ nên nhìn đứa bé này bằng cặp mắt khác.

Thấy Thiệu Vinh tức giận nắm chặt nắm tay, Thiệu Trường Canh nhú nhú mày, nói: “Tuy rằng ba không phải là ba ruột của con, nhưng Thiệu Vinh, không được dùng thái độ như vậy nói chuyện với ba.” Thiệu Trường Canh đột nhiên từ trên ghế salon đứng lên, từng bước tới gần.

Bị ánh mắt thâm trầm cùng thanh âm lạnh như băng của hấn dọa sợ, Thiệu Vinh không khỏi lùi về sau một bước.

Cậu dựa vào tường dừng bước lại, ổn định tinh thần, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt của hấn, nắm chặt hai tay, “Tại sao?”

Thiệu Trường Canh dừng trước mặt cậu một thước, nhìn chăm chăm cậu một lúc lâu, sau đó mới bình tĩnh nói: “Nếu ba thật sự muốn lợi dụng con, hơn nữa còn giấu diếm chuyện này, con cho là, ba sẽ không có nửa phút thời gian đi chỉnh lại đồng hồ sao?”

“.....”

“Ba không chỉnh nó lại, dĩ nhiên là không có ý định giấu diếm con, hơn nữa cũng đã chuẩn bị giải thích cho con.”

“.....”

“Chỉ là không nghĩ tới, con đã phát hiện điểm đáng ngờ nhanh như vậy, so với dự liệu của ba còn muốn nhanh hơn.”

“.....” Thiệu Vinh im lặng.

Thấy biểu tình Thiệu Vinh dần dần bình tĩnh lại, Thiệu Trường Canh mới cười nhẹ, nói: “Bốn tiếng kia, ba trở về bệnh viện xử lý một quả thận không rõ lai lịch.”

Rạng sáng ngày 2 tháng 1, vào lúc 12 giờ rưỡi, bên trong phòng làm việc của viện trưởng bệnh viện An Bình.

Những người nhận được thông báo khẩn cấp vội vàng đẩy cửa vào, trên mặt đều mang theo biểu tình lo lắng.

Kha Minh trung tâm nội tạng, Lương Sinh chủ nhiệm khoa gây mê, Trần Đan y tá trưởng phòng giải phẫu, đương nhiên còn có trợ lý viện trưởng Lâm Hiên, bốn người vào phòng viện trưởng tập trung xong, hai mặt nhìn nhau im lặng một hồi.

Sự im lặng rất nhanh bị phá vỡ.

“Đã 12 giờ rưỡi rồi!” Tinh tình Kha Minh từ trước đến nay vốn nóng nảy, hơn nửa đêm bị quấy rầy mộng đẹp, trong lòng dĩ nhiên rất buồn bực, không kiên nhẫn kéo kéo cả vật trên cổ, “Thiệu Trường Canh hơn nửa đêm bảo chúng ta tới đây rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lâm Hiên thật vô tội nói, “Bác sĩ Kha, tôi cũng không rõ lắm, viện trưởng chỉ bảo tôi thông báo cho các anh lập tức tập trung ở phòng viện trưởng, còn cụ thể vì cái gì thì anh ấy không có nói cho tôi biết.”

“Có làm không vậy!” Kha Minh là người duy nhất trong bệnh viện An Bình dám vỗ bàn với Thiệu Trường Canh, “Trời rét thế này gọi người ta đến mà không nói rõ lý do à?”

Hấn là bạn thời đại học của Thiệu Trường Canh, cũng là người sau khi Thiệu Trường Canh nhậm chức viện trưởng tự mình đề bạt lên, bởi vì hai người là bạn tốt hồi còn học đại học nên hấn cũng không e ngại Thiệu Trường Canh như những người khác.

Lương Sinh khoa gây mê hiển nhiên bình tĩnh hơn, tuổi còn trẻ đã có loại khí chất trầm ổn, y nhẹ nhàng đẩy đẩy kính mắt trên sống mũi, ngẩng đầu nhìn Kha Minh liếc mắt một cái, giọng điệu bình thản nói: “Bác sĩ Kha, có phải anh nên khống chế tâm tình của mình một chút không? Nói chuyện nóng nảy như vậy có vẻ không hợp với thân phận của anh đi.”

Kha Minh rống giận: “Cậu quanh co lòng vòng là muốn mắng tôi tính tình thô sao?”

Lương Sinh giật giật khóe miệng, “Chẳng lẽ không thô?”

“Cậu. . . .” Kha Minh còn muốn tiếp tục lý luận, bên cửa đột nhiên truyền đến một thanh âm bình tĩnh ——

“Tất cả im miệng cho tôi.”

Là Thiệu Trường Canh.

Hai người cãi nhau đồng thời ngậm miệng lại.

Thiệu Trường Canh bước vào phòng viện trưởng, thuận tay đem cửa khóa lại, ánh mắt lạnh lùng đảo khắp phòng, sau đó mới mở miệng nói: “Kha Minh.”

Tuy giọng điệu của hấn cực kì bình tĩnh, Kha Minh vẫn có loại dự cảm không tốt giống như bão sắp đến.

“Chuyện gì?” Kha Minh có chút không được tự nhiên hỏi lại.

“Giường 17, Kha Tiểu Uy, là bệnh nhân cậu quản lý phải không?”

“Đúng vậy.”

“Cậu ta cũng họ Kha, là người thân của cậu sao?”

“Là con trai của anh cả tôi, có gì không?”

“Sáng mai đã an bài giải phẫu cây ghép thận?”

“Đúng vậy.”

“Nhóm máu B, thận trái?”

Từng bước từng bước một ép hỏi, khiến cho Kha Minh cũng dần dần hiểu được tình huống nghiêm trọng, không khỏi trở nên im lặng.

Lương Sinh trầm tư một lát, rất nhanh liền phát hiện điểm mấu chốt của sự tình, ngắt đầu bình tĩnh nói: “Bác sĩ Kha, anh không xem tin tức buổi chiều vừa rồi à? Có một người đàn ông sau khi tỉnh lại ở khách sạn, phát hiện mình nằm trong bồn tắm nhét đầy đá, một quả thận của anh ta đã bị lấy cắp.”

Sắc mặt Kha Minh thay đổi.

Sắc mặt Thiệu Trường Canh cũng trở nên khó coi, “Kha Minh, quả thận này của Kha Tiểu Uy là lấy ở đâu, mời cậu cho lời giải thích.”

Kha Minh giận tái mặt, “Là tôi liên lạc người lấy được, nghe nói có một bệnh nhân bệnh tình nguy kịch sống không lâu nữa, người nhà cần tiền gấp nên quyết định bán thận của hắn.”

“Nói như vậy mà cậu cũng tin?”

Kha Minh trầm mặc.

“Nếu hoài nghi vì sao lại nhận?” Thanh âm Thiệu Trường Canh lạnh đến mức khiến lưng người ta cũng phát run.

Kha Minh ngắt đầu, không chịu thua nhìn hắn, “Bệnh tình của Tiểu Uy càng ngày càng nghiêm trọng, nếu không tìm được thận thích hợp, nó sống không quá một tuần nữa sẽ chết.”

“Vậy nên cậu tìm thận không rõ lai lịch?”

“Chỉ cả tôi say thai năm lần mới vất vả sinh được nó, nó là đứa nhỏ mà cả nhà tôi yêu thương nhất. Tôi là chú của nó, nhìn nó từ nhỏ đến lớn, cậu bảo tôi phải làm sao đây? Chẳng lẽ trông mắt nhìn nó chết sao? Cho dù là nội tạng chợ đen thì thế nào, tôi chỉ biết làm như vậy có thể cứu cháu tôi một mạng!”

Thiệu Trường Canh im lặng nhìn hắn.

Kha Minh kéo kéo cà vạt, giọng điệu cứng ngắt nói: “Tôi biết nội tạng kia có vấn đề, nghĩ rằng sáng mai phẫu thuật xong sẽ không có chuyện gì, ai ngờ xui xẻo như vậy, vụ án hôm nay chưa gì đã bị vạch trần. Cậu yên tâm, một mình tôi làm một mình tôi chịu, có trách nhiệm gì một mình tôi tự gánh.”

“Cậu gánh nổi sao?” Thiệu Trường Canh cười lạnh.

“Cùng lắm là bị tịch thu rồi hủy bằng bác sĩ thôi, hoặc vô tù ngồi bóc lịch hai năm a. Tôi chỉ là do nóng vội nên mới nhận nội tạng không rõ lai lịch, cũng đâu phải giết người phóng hỏa, chẳng lẽ toà án lại phán tôi tội tử hình?”

Im lặng một hồi, Thiệu Trường Canh rút cuộc bắt đầu dĩ thờ dài, “Kha Minh, nhiều khi tôi thật sự cảm thấy chỉ số thông minh và lòng nhân đạo của cậu không ở cùng một tầng.”

Kha Minh vừa muốn phát hỏa, chợt nghe Lương Sinh bên cạnh lạnh lùng lên tiếng: “Bác sĩ Kha, sự tình không đơn giản như anh nghĩ đâu. Nếu chuyện anh lên mua nội tạng không rõ lai lịch bị cảnh sát biết, không chỉ mình anh phải ngồi tù, bệnh viện có liên quan cũng sẽ bị xử phạt. Trước giờ bộ vệ sinh đối với chuyện này rất kiêng kị,” ngừng một chút, sợ đối phương không rõ, lại tuyệt thượng gia sương* thêm một câu, “Mấy năm tới, bệnh viện An Bình cũng đừng nghĩ đến việc làm phẫu thuật cây ghép nội tạng, nói cách khác, bệnh viện chúng ta sẽ bị bộ vệ sinh niêm phong. Anh hiểu ý của tôi chưa?”

*đã rét vì tuyết lại giá vì sương, câu này có nghĩa làm sự tình trầm trọng thêm.

“Tôi.” Mặt Kha Minh đỏ lên, sau một lúc lâu nói không nên lời.

Thiệu Trường Canh bình tĩnh nói: “Kha Minh, thừa dịp cảnh sát còn chưa tới điều tra, cậu mau nhanh chóng tiêu hủy quả thận này, về phần ghi chép ở bên trung tâm nội tạng, tôi sẽ giúp cậu xử lý, coi như chuyện này chưa từng xảy ra.”

“Tiêu hủy?!” Kha Minh khiếp sợ ngẩng đầu lên, “Cậu nói tiêu hủy là tiêu hủy? Vậy cậu với giết người thì có gì khác nhau! Cậu thật sự máu lạnh như vậy sao Thiệu Trường Canh?!”

Thiệu Trường Canh nhú mày.

Lương Sinh lạnh nhạt nói: “Nếu không tiêu hủy, chẳng lẽ bác sĩ Kha muốn đem nó về nhà đặt trong tủ lạnh ngắm?”

“.....” Kha Minh giống như đã thú bị thương tức giận trừng mắt nhìn y.

Lương Sinh nhún nhún vai, mặt không đổi sắc nói: “Cho dù anh có giấu kỹ thế nào đi nữa, bắt đầu từ ngày mai ca phẫu thuật cấy ghép thận kia cũng sẽ bị cảnh sát cẩn thận theo dõi, trung tâm pháp y nhất định có tư liệu DNA của người bị hại đó, anh không có khả năng đem quả thận này vào phòng giải phẫu. Quả thận này, từ lúc cảnh sát bắt đầu lập án, đã trở thành nội tạng không thể dùng. Bây giờ tiêu hủy nó đúng là quyết định lý trí nhất.”

Có đôi khi, loại người bình tĩnh này..... Thật sự làm người ta chán ghét.

Kha Minh oán hận nghĩ.

“Lập tức tiêu hủy.” Thiệu Trường Canh truyền đạt mệnh lệnh.

Kha Minh trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi: “Nếu nằm trên giường bệnh là con trai cậu, cậu cũng sẽ không chút do dự lựa chọn tiêu hủy như thế?”

Sắc mặt Thiệu Trường Canh trầm xuống, “Không cần lấy Thiệu Vinh ra đùa.”

Kha Minh cười lạnh: “Quả nhiên là đối đãi khác nhau, Thiệu Vinh của cậu là mạng người, Tiểu Uy nhà tôi không phải sao?”

Thiệu Trường Canh cũng bị hấn chọc giận, “Kha Minh cậu đừng có cường từ đoạt lý, hai cái này căn bản không phải cùng một chuyện.”

“Chẳng lẽ tôi nói sai sao? Nếu người nằm trên giường bệnh là Thiệu Vinh, cậu nhất định sẽ không lo lắng cái gì bằng bác sĩ, cái gì bộ vệ sinh niêm phong, cậu nhất định sẽ tìm cách đem quả thận này ghép cho nó đúng không? Tôi làm chú của Tiểu Uy, chẳng lẽ chỉ vì bảo vệ cái bằng bác sĩ của mình mà tro mắt nhìn nó đi chết sao?!”

Thiệu Trường Canh trầm mặc.

Bởi vì Kha Minh nói rất đúng, nếu đối lại là Thiệu Vinh, hẳn nhất định sẽ liều lĩnh cứu cậu.

Suy bụng ta ra bụng người, hẳn cũng hiểu việc Kha Minh nóng vội nhận nội tạng không rõ lai lịch.

Nhưng mà, đứng ở góc độ lý trí mà nói, việc làm phạm pháp như thế này rất có thể sẽ liên lụy đến cả bệnh viện, làm viện trưởng, hẳn càng không thể hành động theo cảm tính.

Kha Minh vẫn còn phần nộ rống to: “Vì cái gì đối thành người khác thì cậu không chút do dự nói ra hai chữ tiêu hủy này? Thiệu Trường Canh, cái cậu tiêu hủy chính là hy vọng sống cuối cùng của một thiếu niên!”

Thiệu Trường Canh không đáp, ngay cả Lương Sinh cũng im lặng.

Trong văn phòng chỉ còn lại tiếng đồng hồ tích tắc trên tường.

Ngay lúc đó, Trần Đan nảy giờ không nói chuyện đột nhiên mở miệng: “Có lẽ vẫn còn biện pháp.”

Kha Minh quay đầu nhìn cô.

“Nếu bây giờ chúng ta đem thận ghép cho Tiểu Uy, nó sẽ có thể sống tốt, chúng ta chỉ cần tìm cách đem Tiểu Uy giấu đi, như vậy sáng mai cảnh sát đến điều tra, tìm không thấy thận, coi như chết không đối chứng.”

Mắt Kha Minh sáng lên, “Chị Trần nói có đạo lý!”

Thiệu Trường Canh bắt đắc dĩ liếc hẩn một cái.

Lương Sinh cười cười nói, “Kỳ thật, viện trưởng Thiệu chắc cũng đã quyết định như vậy đi? Nếu thật sự không được, bây giờ làm phẫu thuật cũng là lựa chọn bất đắc dĩ. Bằng không, viện trưởng sao lại gọi tôi một bác sĩ gây mê không chút liên quan đến đây chứ? Hai vị bác sĩ ngoại khoa, một vị trợ lý, y tá phòng giải phẫu, còn có bác sĩ gây mê, năm người chúng ta miễn cưỡng coi như đủ tiêu chuẩn làm một bàn giải phẫu.”

Lương Sinh nói ra sự thật làm Kha Minh nháy mắt tỉnh ngộ, khó trách cái tên bác sĩ gây mê đáng ghét này lại ở đây, nguyên lai Thiệu Trường Canh đã tính toán kỹ mới gọi y đến. Hẩn lúng túng sờ sờ đầu, nói: “Trường Canh, kỳ thật cậu cũng không phải máu lạnh như vậy, tôi thu hồi câu chữ cậu vừa rồi.”

Thiệu Trường Canh lạnh lùng liếc hẩn một cái, “Tính tình nóng nảy này của cậu sớm muộn cũng bị cảnh sát mời về cục ăn cơm tù.”

Kha Minh gãi gãi đầu, “Về sau tôi sẽ cẩn thận hơn.”

Thiệu Trường Canh gật gật đầu, “Được rồi, vậy tiếp theo chúng ta sẽ tính đến tình huống xấu nhất,” ngừng một chút, giọng điệu đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Lúc quyết định làm phẫu thuật này, chúng ta coi như đã đặt bằng bác sĩ lên bàn cho cảnh sát xử lý, một khi việc biết rõ nội tạng có vấn đề mà vẫn trì pháp phạm pháp này bị phát hiện, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Vì vậy, tôi cho mọi người cơ hội suy nghĩ lại, ai không muốn tham gia bây giờ có thể rời khỏi đây.”

Mọi người liếc nhìn nhau.

Kha Minh dĩ nhiên không tư cách rút lui, sự tỉnh là do hắn gây ra.

Lương Sinh nhún nhún vai, “Tôi không sao cả. Nói thật, tôi tin tưởng thủ đoạn của viện trưởng Thiệu có thể giữ được mấy người chúng tôi.”

Trần Đan trầm mặc một lát rồi trả lời: “Tôi cũng không có vấn đề gì.” Dù sao cũng đã sắp từ chức.

Lâm Hiên có chút do dự, “Tôi cũng phải tham gia sao? Tôi Chỉ học qua được lý.”

Lương Sinh nói: “Cậu có thể làm trợ thủ không cần trang bị kỹ thuật.”

Mọi người lại nhìn nhau, không hẹn mà cùng gật đầu.

Lúc này Thiệu Trường Canh mới khẽ cười cười, nói: “Rất vui vì mọi người đã tin nhiệm tôi. Yên tâm, bản thân tôi cũng tham dự, chắc chắn có cách bảo vệ cả nhóm.”

Lương Sinh gật gật đầu, “Vây bắt đầu bố trí đi.”

Mọi chuyện tiến hành vô cùng thuận lợi.

Không ai nghĩ đến, trong cao ốc phẫu thuật của bệnh viện An Bình lại có một thông đạo bí mật. Trong phòng phẫu thuật số 7 khu 11, có một cửa gài mật mã, sau khi mở ra trực tiếp thông đến một phòng phẫu thuật lớn khác.

Thiết kế “phòng trong phòng”, bên ngoài bảo đảm nhìn không ra điểm nào đáng ngờ.

Càng đáng giật mình là, mặt trái vách tường phòng giải phẫu bí mật chính là phòng giám hộ ICU số 7. Thiệu Trường Canh dùng mật mã mở cửa xong, đưa bệnh nhân Kha Tiểu Uy không có bác sĩ trực trông coi đây tới phòng phẫu thuật.

Mọi người nhìn không được sợ hãi cảm thán: gian dối như vậy, thiết kế bí mật như vậy, cho dù cảnh sát đến tra cũng tuyệt đối không nghĩ đến sau lưng phòng ICU thậm chí còn có cả một phòng phẫu thuật.

Kha Minh vui đùa nói: “Trường Canh, cậu thật sự có thiên phú làm tội phạm.”

Thiệu Trường Canh nhướn mày, “Tôi có cần cảm ơn khích lệ của cậu không?”

“Hắc hắc, muốn nổi bật, so với ba cậu còn lợi hại hơn.” Kha Minh giơ ngón tay cái, “Đây không phải là khen tặng, là nói thật.”

Thiệu Trường Canh cười cười, giải thích: “Phòng phẫu thuật này là lúc trước tôi xây cao ốc ngoại khoa mời một người bạn hỗ trợ thiết kế, trong phòng này chuẩn bị đầy đủ những vật dụng cần thiết như dược phẩm và thuốc mê, cho nên làm phẫu thuật ở đây cũng không cần qua trung tâm dược phòng lấy thuốc, cũng không cần y tá trưởng phòng giải phẫu phê duyệt. Hơn nữa, làm phẫu thuật ở đây, hệ thống bệnh viện cũng sẽ không lưu lại bản ghi chép.”

Lương Sinh cũng tán thán nói: “Nói cách khác, đây xem như là phòng phẫu thuật cá nhân của anh phải không?”

“Ừ, thỉnh thoảng tôi sẽ một mình tới đây làm một vài thí nghiệm.”

Thấy biểu tình khiếp sợ của mọi người, Thiệu Trường Canh bắt đầu nói: “Thí nghiệm động vật.”

Có người nhẹ nhõm thở ra.

Thiệu Trường Canh hạ lệnh: “Bắt đầu đi.”

Trần Đan chuẩn bị dụng cụ thường dùng trong phẫu thuật, Lương Sinh ra bồn rửa rửa sạch tay rồi bắt đầu tiêm thuốc mê cho bệnh nhân, Lâm Hiên lần đầu tiên vào phòng giải phẫu có chút khản trương, Kha Minh ở bên kia giảng giải công việc và nguyên tắc vô khuẩn cho hắn.

Sau một lát, bệnh nhân tiến vào trạng thái hôn mê sâu, Lương Sinh ngồi ở một bên liếc nhìn số liệu trên dụng cụ giám hộ, nói: “Các hạng mục kiểm tra triệu chứng bệnh bình thường, có thể bắt đầu.”

Thiệu Trường Canh nói: “Tôi tới mổ chính.”

Kha Minh thối mặt, “Cậu không tin tưởng kỹ thuật của tôi?”

“Tôi muốn cố gắng trong vòng bốn giờ hoàn thành, bởi vì Thiệu Vinh nhà tôi sau bốn giờ sẽ tỉnh.” Nói những lời này đồng thời, dao trong tay đã bắt đầu cắt xuống chỗ da bụng. “Cậu làm phẫu thuật cũng không nhanh bằng tôi, Kha Minh.”

“..... Được rồi” Kha Minh tâm phục khẩu phục đứng ở vị trí trợ thủ.

Nếu so về tốc độ, không ai có thể qua mặt Thiệu Trường Canh.

Hắn thật sự là thiên tài ngoại khoa hiếm thấy, làm phẫu thuật vô cùng nhanh, mỗi một động tác đều chuẩn mực giống như video dạy học, lượng máu chảy cực ít, cắt xuống nội tạng khéo léo đến làm người ta thán phục.

Trần Đan lúc nhìn thấy máu tươi có vẻ không thoải mái nghiêng đầu đi, bị ánh mắt sắc bén của Thiệu Trường Canh bắt gặp, “Trần Đan?”

Trần Đan xấu hổ cười, “Thật có lỗi, có thể lâu rồi không tới phòng phẫu thuật nên thấy máu một chút là choáng”

Thiệu Trường Canh gật gù đầu, “Không sao, cô đừng nhìn giải phẫu, lúc tôi cần dụng cụ đưa qua là tốt rồi. Kim mạch máu.”

Kim mạch máu chuẩn xác đưa tới tay hắn.

Thiệu Trường Canh dùng kim mạch máu kẹp lấy mạch máu sắp sửa đứt rồi, “Lâm Hiền giữ chặt chỗ này. Buộc chi.”

Trần Đan đưa chỉ tới tay Thiệu Trường Canh, Thiệu Trường Canh nhanh chóng buộc lại gọn gàng, rồi đem đầu sợi giao cho Kha Minh.

Kha Minh nhận kéo từ tay Trần Đan, thành thực cắt bỏ đoạn chỉ buộc.

Một mạch máu buộc ga-rô, trong vòng vài giây ngắn ngủi đã hoàn thành.

Rất nhanh, trong phòng phẫu thuật chỉ còn lại âm thanh của dụng cụ, tiếng ma sát cắt rạch rất nhỏ, thỉnh thoảng sẽ vang lên thanh âm bác sĩ gây mê báo cáo tình trạng bệnh nhân.

Phẫu thuật bí mật tiến hành vào giữa đêm khuya, vào thời gian lừa dối không có người làm chứng, đã âm thầm cứu vớt được một sinh mạng cận kề cái chết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Thiệu Trường Canh mới không phải hung thủ giết người orz Các bạn đoán đi đâu vậy a ~!

Một trong những nguyên nhân tôi thích Thiệu cha là hắn làm việc vượt qua nguyên tắc.

Tôi yêu nhất đàn ông sao Sư tử thật khí phách!

Thiệu Trường Canh: cho nên cô ít ngược tôi một chút được không?

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Thiệu Vinh sau khi nghe được cái gọi là chân tướng thì vô cùng khiếp sợ.

Căn bản khó có thể tưởng tượng, trong vòng bốn giờ ngắn ngủi mình ngủ say, baba cư nhiên đã hoàn thành một ca phẫu thuật mạo hiểm như thế.

"Tại sao không nói cho con biết trước? Nếu ba nói sự thật cho con biết, con cũng sẽ không ngăn cản ba đi bệnh viện." Thiệu Vinh tâm tình phức tạp hỏi.

Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng cười, "Nói cho con biết, con sẽ không thể đứng lý hợp tình ở trước mặt cảnh sát làm chứng cho ba. Đừng xem thường năng lực phán đoán thật giả của cảnh sát, Thiệu Vinh, con tuổi còn nhỏ, không giỏi về nguy trang."

Thiệu Vinh trầm mặc, "Vậy, cảnh sát cũng không có nghi ngờ bệnh nhân trong phòng ICU kia sao?"

Thiệu Trường Canh gật đầu, "Số liệu kiểm tra bên ICU đã làm tốt rồi, cũng có bằng chứng chính xác của bác sĩ trực, hơn nữa. Cảnh sát cũng không thể không có chứng cứ gì mà mặc đồ bảo hộ xông vào phòng giám sát xóc chấn bệnh nhân lên để xem trên người người đó có dấu vết phẫu thuật hay không."

"....." Nghe giọng điệu ôn hòa giải thích của hắn, trong lòng Thiệu Vinh lại sinh ra ý nghĩ "baba nói đúng," cứ như phản xạ có điều kiện.

Cậu im lặng một lát, "Nhưng mà, tuy rằng mọi người đã cứu được cậu Kha Tiểu Uy kia, nhưng đối với người bị lấy thận mà nói, không phải rất bất công sao?"

Thiệu Trường Canh bắt đầu nói: "Dưới loại tình huống này, đây là phương pháp xử lý tốt nhất. Đổi lại là con, con chọn như thế nào?"

"." Tâm tình Thiệu Vinh thật phức tạp.

Cái này thật sự rất khó chọn lựa, nếu đi nhầm một bước, liên lụy không chỉ mạng người mà còn cả toàn bộ danh dự của bệnh viện.

Lựa chọn của baba không thể nghi ngờ đúng là lý trí nhất.

Có điều. Vẫn cảm thấy rất không thoải mái.

"Thiệu Vinh, có rất nhiều chuyện, không thể nói là tuyệt đối chính xác hay là tuyệt đối sai lầm." Thiệu Trường Canh tiến lên từng bước, nhẹ nhàng sờ sờ tóc Thiệu Vinh, dịu dàng hỏi, "Ba đã nói hết tất cả cho con, con cảm thấy như thế nào?"

Thiệu Vinh gục đầu xuống, "Con biết, ba vì lo lắng cho bệnh viện nên mới làm ra quyết định như vậy, nhưng mà."

"Nhưng mà trong lòng vẫn buồn, đúng không?" Thiệu Trường Canh dịu dàng nhìn cậu.

Thiệu Vinh gật gật đầu, "Đúng vậy."

"Bởi vì ba lợi dụng con mà con buồn sao?"

Thiệu Vinh tiếp tục gật gật đầu.

Thiệu Trường Canh cười nhẹ, ôn nhu đem Thiệu Vinh ôm vào trong lòng, "Baba xin lỗi con, được không?"

"."

"Thật xin lỗi, Thiệu Vinh."

"."

Lời xin lỗi dịu dàng như vậy, khiến cho Thiệu Vinh không khỏi liên tưởng tới năm sáu tuổi ấy. Mẹ qua đời không lâu, mình bệnh nặng chờ hân trở về, sau khi hân về nước liền lập tức đến bệnh viện hỏi thăm mình, cũng giống như lúc này, nhẹ nhàng đem mình ôm vào trong ngực, dịu dàng nói "thật xin lỗi, Thiệu Vinh, baba tôi chậm", "có ba ở đây, về sau sẽ không để cho con chịu một chút ủy khuất nào nữa."

Một khắc kia, đáy lòng mình thật sự cảm động đến tận tận cùng, nhin không được bỏ nhào vào trong ngực của hân khóc rồi tỉnh rồi ngủ.

Lúc mình sáu tuổi, sau khi mẹ mất đi, rốt cuộc có một chỗ dựa yên tâm.

Có một người thân khi mình bệnh nặng sẽ tới bên giường thăm hỏi mình.

Tuy rằng hôm nay đã biết hân không phải ba ruột, nhưng từ năm sáu tuổi đến mười sáu tuổi, trong khoảng thời gian mười năm dài đó, sự quan tâm và chiếu cố của hân vẫn luôn cần thận như thế.

"Ba cam đoan, đây là lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng, về sau ba sẽ không lợi dụng con làm bất cứ chuyện gì nữa," Thiệu Trường Canh thấp giọng nói, "Đây chỉ là hành động bắt đầu dĩ mà thôi, thời gian quá gấp, ba chỉ có thể nghĩ ra biện pháp như vậy."

"."

"Tha thứ cho ba được không?"

Thiệu Vinh trầm mặc thật lâu sau, mới nói: ". Được rồi."

Khóc môi Thiệu Trường Canh không khỏi nhẹ nhàng giương lên, cái ôm càng siết chặt thêm, để Thiệu Vinh vùi đầu vào trong ngực mình.

Thiệu Vinh đem mặt chôn ở trước ngực hân, nghe tiếng tim đập hữu lực của hân, ngửi được mùi hương quen thuộc trên người hân.

Trong lòng đột nhiên có chút không được tự nhiên kỳ quái.

Tuy rằng không phải là lần đầu tiên ôm hân, nhưng nói sao... cũng là cái ôm đầu tiên khi biết hân không phải ba ruột.

Thanh âm nhẹ nhàng của hân, nụ cười ôn hòa, cùng với giọng điệu như đang dỗ trẻ con này.

Là ảo giác của mình sao?

Sau khi biết hẳn không phải ba ruột, cảm thấy phượng thức ở chung trước kia hoàn toàn không có vấn đề, tại sao đột nhiên lại không được tự nhiên?

Chủ nhật, mới sáng sớm Thiệu Trường Canh đã gọi Thiệu Vinh dậy, nói muốn dẫn cậu đi mộ viên bá tể ba ruột cậu.

Thiệu Trường Canh hiển nhiên rất hiểu tâm lý con người, nếu cố tình giấu diếm chuyện của Tô Từ Hàng, ngược lại sẽ càng gọi lên lòng hiếu kỳ mãnh liệt của Thiệu Vinh. So với để chính cậu tự đi thăm dò, không bằng hẳn thẳng thắn dẫn cậu đi thăm mộ, để cậu tận mắt nhìn ba ruột cậu, xoá sạch hết chút lòng hiếu kỳ này.

So với Thiệu Trường Canh bình tĩnh, tâm tình Thiệu Vinh lại hết sức khẩn trương.

Sắp đi thăm mộ một người hoàn toàn xa lạ, trong lòng cảm thấy có chút không thoải mái.

Cậu thậm chí không biết phải nói gì ở trước bia mộ của người xa lạ kia.

Mang theo tâm tình bất an như vậy, Thiệu Vinh ngồi ở ghế bên tay lái, im lặng để Thiệu Trường Canh lái xe đến mộ viên.

Xe chạy đến quảng trường Tân Trữ, điện thoại Thiệu Trường Canh đột nhiên vang lên, màn hình hiển thị tên Tô Thế Văn.

"Thế Văn?" Thiệu Trường Canh có chút kinh ngạc, sao tự nhiên hẳn lại chủ động gọi điện thoại cho mình? Sau cái lần nói chuyện về thân thế của Thiệu Vinh, thái độ hẳn đối mình vẫn rất lạnh nhạt.

"Có thời gian không? Đi ra ăn bữa cơm đi." Tô Thế Văn thân nhiên nói.

Nhà Tô Thế Văn ở ngay gần quảng trường Tân Trữ, nếu hẳn chủ động hẹn ăn cơm, Thiệu Trường Canh hiển nhiên cũng muốn giải hòa quan hệ cứng ngắc của hai người.

"Mười phút sau gặp ở nhà hàng tây đối diện quảng trường Tân Trữ." Thiệu Trường Canh nói.

"Được." Điện thoại bị ngắt.

Quay đầu liền thấy ánh mắt nghi hoặc của Thiệu Vinh, Thiệu Trường Canh khẽ cười cười, nói: "Thiệu Vinh, con sang cửa hàng bán hoa đối diện mua một bó hoa để tảo mộ rồi đến nhà hàng tây tìm ba, được không?"

Thiệu Vinh biết hẳn có ý bảo mình đi, liền gật gật đầu, xuống xe đi về phía cửa hàng bán hoa kia.

Lúc tới nhà hàng tây, Tô Thế Văn đã đợi sẵn ở đó, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, biểu tình trên mặt vẫn lạnh như băng.

"Thế Văn," Thiệu Trường Canh cùng hẳn chào hỏi rồi ngồi xuống chỗ đối diện, "Đột nhiên hẹn tôi ăn cơm, có phải có chuyện muốn nói với tôi?"

Tô Thế Văn quay đầu nhìn về phía Thiệu Trường Canh, mím môi như đang suy nghĩ phải mở miệng như thế nào.

Thiệu Trường Canh cười cười, "Nói thẳng đi, giữa chúng ta không cần quanh co lòng vòng."

Tô Thế Văn trầm mặc một lát mới nói: "Tôi đã quyết định từ chức, cùng Tô Duy ra nước ngoài, bắt đầu một cuộc sống mới."

Thiệu Trường Canh kinh ngạc: "Không phải cậu rất thích làm pháp y sao?"

Tô Thế Văn nhún nhún vai, "Chẳng sao cả. Làm pháp y nhiều năm như vậy, cả ngày tiếp xúc với thi thể tôi cũng sẽ mệt. Nhất là lúc tận mắt nhìn ảnh chụp anh trai mình bị giải phẫu năm đó, tôi không nỡ ngay tại chỗ đã là một kỷ tích."

Thiệu Trường Canh khẽ nhíu mày, "Cậu là nói Tô Từ Hàng? Nguyên nhân cái chết của anh ta. . . ."

"Nguyên nhân cái chết của anh ấy không có vấn đề gì," Tô Thế Văn cắt lời hẳn, nói sang chuyện khác, "Tôi biết cậu đã tìm Lâm Đồng, còn tra được một phần chân tướng lớn. Phần còn lại cậu đừng tra nữa, muốn biết cái gì tôi tới nói cho cậu."

Thiệu Trường Canh im lặng một lát, "Tôi muốn biết, chuyện năm đó có liên quan tới ba tôi hay không?"

Tô Thế Văn gật đầu, "Ba cậu, còn có Âu Dương Lâm, đều là thành viên trung tâm của Lam Dạ."

"Quả nhiên." Thiệu Trường Canh có chút buồn bã nhu nhu mi tâm, "Có phải đáng tới buồn lậu nội tạng không?"

"Đúng vậy."

Trách không được tối hôm đó Thiệu An Quốc lại gọi hẳn đến thư phòng, nhắc nhở hẳn chú ý nguồn gốc nội tạng, lúc rạng sáng còn gửi tin nhắn nói cho hẳn biết là nhóm máu B thận trái. Thiệu An Quốc ở phương diện này hiển nhiên có biện pháp, trước lúc cảnh sát hành động đã có thể thu được tin tức.

Tuy rằng đã có loại dự cảm và phỏng đoán này, nhưng khi thật sự nghe Tô Thế Văn nói ra, Thiệu Trường Canh vẫn cảm thấy tâm tình mình vô cùng trầm trọng.

Người cha mình tôn trọng nhất cư nhiên lại liên quan đến hắc đạo, hơn nữa còn giấu diếm mình nhiều năm như vậy.

Thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Trong trí nhớ của Thiệu Trường Canh, Thiệu An Quốc là một người cha rất nghiêm túc, và cũng rất chính trực. Từ nhỏ hắn đã thường ở bên cạnh ông nhìn ông phân tích sách, không hiểu chỗ nào liền hỏi ông, ông sẽ thật kiên nhẫn giảng giải.

Người cha mình tôn trọng và kính nể như vậy, lại là đầu mục của hắc đạo sao?

Thật sự là. Chân tướng buồn cười.

Tô Thế Văn nhìn hắn, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: "Biết chân tướng rất khó chịu phải không?"

"." Thiệu Trường Canh bắt đầu dĩ cười cười.

Tô Thế Văn nói tiếp: "Cậu chắc đã đoán được, năm đó anh cả tôi nắm giữ chứng cứ đủ để bỏ tù Thiệu An Quốc và Âu Dương Lâm. Nhưng trước khi tôi kịp giao ra chứng cứ, Tô Duy đột nhiên bị bắt cóc, Âu Dương Lâm tự mình tới cửa uy hiếp, tôi vì bảo vệ an toàn của Tô Duy mà bắt đầu dĩ phải xoá bỏ phần buồn lậu nội tạng đề cập trong chứng cứ đó."

". Thi ra là thế." Cho nên cảnh sát chỉ nói Lam Dạ là một tập đoàn buôn lậu thuốc phiện, hoàn toàn không hề nhắc tới buôn lậu nội tạng.

"Sau sự kiện đó, ba cậu lập tức đưa cậu sang Anh, đưa Thiệu Hân Du đi nơi khác học, cũng vì muốn anh em các cậu có thể trưởng thành trong môi trường mới, ông ta muốn Thiệu gia hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với hắc đạo." Tô Thế Văn dừng một chút, bên miệng nở nụ cười trào phúng, "Tuy rằng ông ta không phải người tốt, nhưng với cậu và Thiệu Hân Du mà nói, cũng là người cha tốt."

"." Thiệu Trường Canh trầm mặc.

Tô Thế Văn nói không sai, mặc kệ Thiệu An Quốc ở bên ngoài làm cái gì, ở nhà, ông vẫn sắm vai một người cha tốt.

"Về phần anh cả Thiệu Xương Bình của cậu." Tô Thế Văn ngừng lại, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía bạn tốt, "Đừng xem thường anh ta, người âm thầm ít nói mới là cao thủ thâm tàng bất lộ, anh ta cũng có tên trong danh sách thành viên của Lam Dạ. Nếu không phải ba cậu và anh cả cậu muốn hoàn toàn tẩy sạch bệnh viện An Bình, viện trưởng hẳn phải là anh ta làm."

"."

Anh cả Thiệu Xương Bình luôn trầm mặc ít lời cư nhiên cũng tham dự vào chuyện này sao?

Đây quả thật không thể tưởng tượng nổi!

Anh cả và ba đều ở hắc đạo trà trộn nhiều năm, hoàn toàn lừa dối mình.

Thiệu Trường Canh hít sâu mấy hơi để bình tĩnh lại, im lặng một lúc mới thấp giọng nói: "Thế Văn, lẽ ra cậu phải rất hận Thiệu gia chúng tôi mới đúng chứ?"

"Người làm sai cũng không phải cậu, đối với chuyện này cậu hoàn toàn chẳng biết gì cả. Trước giờ tôi đều ân oán rõ ràng."

—— Vì thế hai người mới có thể chí thú hợp nhau, trở thành bạn tốt.

Thiệu Trường Canh nhìn hắn hỏi: "Vậy bây giờ cậu lựa chọn xuất ngoại là hoàn toàn không định truy cứu chuyện năm đó?"

Tô Thế Văn cười cười, "Tôi còn biết truy cứu như thế nào? Chứng cứ đã bị hủy, ba cậu rửa tay gác kiếm nhiều năm như vậy rốt cuộc không còn liên quan gì đến hắc đạo nữa. Trải qua nhiều năm cố gắng của ông ta và Thiệu Xương Bình, bệnh viện An Bình gần như đã được hoàn toàn tẩy sạch. Bây giờ nếu tôi lên toà án chỉ mặt xác nhận Thiệu An Quốc mười bảy năm trước từng là đầu mục hắc đạo. . . . Cậu cảm thấy sẽ có người tin chắc?"

"Nhưng cậu sẽ không cam lòng, không phải sao?"

Tô Thế Văn không có trực tiếp trả lời, nghiêng đầu nói: "So với lãng phí thời gian rồi rấm vì chuyện cũ đã qua hơn mười năm, không bằng dành nhiều thời gian bồi người bên cạnh. Tôi và Tô Duy đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi."

Im lặng một lát sau, Thiệu Trường Canh đột nhiên hỏi: "Vậy, Thiệu Vinh thì thế nào?"

Tô Thế Văn nhún mày.

"Cậu không có ý định nhận thức nó? Dù sao cậu cũng là chú ruột của nó."

"Chuyện này không cần thiết," Tô Thế Văn dứt khoát cự tuyệt, "Ân oán phức tạp của Tô gia, tôi cũng không hy vọng nó biết. Từ lúc anh cả chết đi, Thiệu Vinh và Tô gia chúng tôi đã không còn quan hệ gì."

Thiệu Trường Canh bắt đầu nói: "Cậu không muốn nhận thức nó cũng là tình hữu khả nguyên*."

*về tình lý có thể tha thứ.

Chỉ là, Thiệu Vinh đáng thương, từ nay về sau cũng chỉ có một người thân là mình.

Mấy chú, cậu của cậu, đối với cậu chẳng có một chút tình cảm yêu quý nào.

*An Lạc là cậu (em trai của mẹ)

Tô Thế Văn là chú (em trai của ba)

Cậu ruột xem cậu là con trai của kẻ phản bội mà chán ghét, chú ruột cũng hoàn toàn không muốn nhận thức cậu

Bối cảnh thân thế phức tạp như vậy làm cho Thiệu Trường Canh cảm thấy đau lòng. May mắn năm đó nhất thời mềm lòng giữ cậu lại bên người, nếu không, mười mấy năm qua của Thiệu Vinh, có lẽ. . . . Không có được một ít trân trọng của người thân.

Tô Thế Văn nói: "Về phần chân tướng thân thế của nó, chúng ta đừng ở đây đi."

Thiệu Trường Canh im lặng một hồi mới gật gật đầu, "Cũng được, vậy đừng ở đây."

"Tôi đã sớm nói, biết chân tướng cũng chẳng có gì tốt."

Thiệu Trường Canh không trả lời, chỉ nhẹ nhàng tựa lưng vào ghế ngồi, mỉm cười nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Ngoài cửa sổ, Thiệu Vinh đang từ ngã tư đường đối diện hướng bên này đi tới, trong tay cầm bó hoa mà Thiệu Trường Canh dặn cậu mua. Ánh mặt trời rọi xuống, thiếu niên trên mặt không có biểu tình gì tự nhiên hiện ra mỹ cảm cảm dục lạnh lùng giống cha ruột của cậu.

—— Dung mạo Thiệu Vinh, thật sự càng lúc càng giống Tô Từ Hàng.

"Một vấn đề cuối cùng," Thiệu Trường Canh nhỏ giọng hỏi, "Thái tử là ai?"

Tô Thế Văn trầm mặc một lát, "Đó là bí mật mà ngay cả anh cả tôi cũng không có đề cập qua trong phần chứng cứ."

Thiệu Trường Canh mang theo Thiệu Vinh đi vào mộ viên liệt sĩ an táng Tô Từ Hàng.

"Ba ở bên kia chờ con." Thiệu Trường Canh vỗ nhẹ lên bả vai Thiệu Vinh, tiếp theo liền xoay người đi đến bên cạnh xe ở đằng xa.

Thiệu Vinh một mình đứng ở trước bia mộ, nhìn di ảnh người đàn ông trên đấy.

Người thanh niên mặc cảnh phục có khuôn mặt vô cùng tuấn tú, áo sơ mi phẳng phiu cùng cà vạt chỉnh tề trên cổ, khiến cho cả khuôn mặt nhìn thật sự nghiêm túc, vành nón đề ở vị trí lông mi, lộ ra một đôi mắt đen nhánh hắc bạch phân minh và hai tròng mắt trong suốt.

Cảm giác rất kỳ quái, cái loại cảm giác. Quen thuộc đến từ chính huyết thống.

Đôi mắt giống hệt mình, mặc dù chỉ là ảnh chụp, nhưng cứ như. Đang đối diện với hắn.

Thiệu Vinh nhìn một hồi lâu, sau đó dùng thanh âm chỉ có mình nghe thấy, nói khẽ: "Nếu thật sự có thiên đường, ba và mẹ, chắc đã gặp nhau trên đó rồi đi?"

"Trước giờ mẹ chưa từng nhắc qua ba với con, có lẽ mẹ sợ con sẽ buồn."

"Bất quá, hai người cũng không cần lo lắng cho con."

"Con bây giờ. Sống tốt lắm"

Thiệu Vinh cúi xuống, cầm bó hoa màu trắng trong tay nhẹ nhàng đặt trước bia mộ Tô Từ Hàng.

Sau đó, cậu xoay người rời đi.

—— Đó là một hình ảnh cực kì khiến người ta động tâm

Ánh nắng rực rỡ, bó hoa trắng nõn, thiếu niên dáng người thon dài, áo gió dài đến gối cùng quần jeans xanh bó sát người, quần áo đơn giản cùng khuôn

mặt không có bao nhiêu biểu tình, mỗi màu nhạt và hai tròng mắt đen nháy trong suốt.

Trong thành phố chẳng biết lúc nào chợt nổi lên gió nhẹ, nhẹ nhàng thổi lên mái tóc đen như mực của cậu. Rõ ràng là cách xa như vậy, Thiệu Trường Canh lại cảm thấy giống như có thể từ trong gió thổi đến trước mặt người được mùi hương nhàn nhạt trên người cậu, như cỏ xanh đầu xuân làm say lòng người.

Thiếu niên đứng trước bia mộ cúi người thả hoa, khuôn mặt nhìn nghiêng thật đẹp, cứ như cảnh trong mộng ảo.

"Thiệu Vinh." Nhìn cậu đi về phía mình là quá trình vô cùng hưởng thụ, Thiệu Trường Canh hơi giương lên khóe môi, vươn tay nhẹ nhàng thay cậu chỉnh lại khăn quàng cổ, "Chúng ta trở về đi."

Thiệu Vinh gật gật đầu, "Dạ."

Thiệu Trường Canh chu đáo thay cậu mở cửa xe, Thiệu Vinh liền nghiêng người ngồi xuống. Lúc này Thiệu Trường Canh mới bước qua bên ghế lái, mở cửa xe, ngồi xuống khởi động máy.

Chiếc xe màu bạc, rất nhanh liền biến mất phía cuối con đường thật dài.

Sau khi hai cha con rời khỏi không lâu, một người đàn ông đột nhiên chậm rãi đi ra từ chỗ sâu trong mộ viên, giày da không nhiễm một hạt bụi tiếp xúc với mặt đất, âm thanh phát ra trong mộ viên yên tĩnh trở nên đặc biệt rõ ràng.

Hắn dừng lại ở trước mộ Tô Tử Hằng, cúi đầu lặng yên nhìn ảnh chụp trên bia mộ.

Thật lâu sau, trên miệng nở một nụ cười tựa tiểu phi tiểu*.

*cười như không cười

"Tử Hằng, anh đã trở về."

Thanh âm nhu hòa mang theo ý cười nhàn nhạt, vốn là thanh âm làm cho người ta cảm thấy ấm áp, nhưng khi vang lên trong mộ viên thê lương yên tĩnh này, lại có loại cảm giác khiến lưng người ra rét run.

Người đàn ông cúi xuống nhẹ nhàng thả một đóa hoa hồng đen lên bia mộ.

"Con của em Bộ dạng, rất giống em."

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Từ sau hôm đi mộ viên bá tử xong, bí ẩn về thân thế tạm thời bỏ qua một bên, cuộc sống ở chung của Thiệu Vinh và Thiệu Trường Canh tựa hồ đã trở lại như trước.

Chỉ là, thỉnh thoảng lúc ôm hoặc tiếp xúc thân thể, trong lòng Thiệu Vinh lại xuất hiện một loại cảm giác kỳ quái.

Bởi vì không có quan hệ huyết thống, cậu cũng không thể坦然 đối mặt với ánh mắt của Thiệu Trường Canh như trước.

Rất nhanh lại đến cuối năm, Thiệu Trường Canh bận rộn ở bệnh viện mở hội nghị tổng kết, Thiệu Vinh bận rộn ôn thi cuối kỳ ở trường, hai bên đều loay hoay đến sứt đầu mẻ trán, thời gian ở chung giữa hai cha con lại càng ít đến đáng thương.

Ngày 15 tháng 1 hôm nay, Thiệu Vinh đến trường thi môn tiếng Anh cuối cùng. Lúc vào trường thi, đột nhiên nhận được tin nhắn của Thiệu Trường Canh: "Thiệu Vinh, cố gắng thi tốt."

Chỉ là vài từ đơn giản nhưng lại làm cho Thiệu Vinh nhìn không được trong lòng ấm áp, nụ cười cũng hiện lên rõ ràng.

Cho dù không phải ba ruột thì thế nào, baba bận rộn nhiều việc mà vẫn nhớ rõ thời gian thi cử của mình, cẩn thận để tâm mình như vậy, khiến cho Thiệu Vinh rất cảm động.

Có lẽ từ trước đến nay Thiệu Vinh ít khi nói cười tùy tiện, lúc này lại mỉm cười quá mức với di động làm những người xung quanh chú ý, mấy bạn học nhìn không được quay đầu nhìn cậu.

Thiệu Vinh bị mọi người nhìn có chút xấu hổ, vội vàng tắt điện thoại nhét vào trong túi.

Bàn bên cạnh có người nhìn chăm chăm cậu, Thiệu Vinh nhin không được quay đầu hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nam sinh mỉm cười đứng lên: “Bạn nè, bạn là Thiệu Vinh lớp 7 phải không?”

Không anh tuấn thành thực tao nhã giống như Thiệu Trường Canh, nam sinh trước mặt Thiệu Vinh có một khuôn mặt đẹp trai sáng sủa, lúc cười lên sẽ lộ ra một loạt răng nanh chính tề.

Thiệu Vinh gật gật đầu, “Ừ, có gì không?”

Nam sinh tiến lại gần, nhỏ giọng nói: “Thi xong cậu thuận tay chuyển cho tớ tờ giấy đi, tớ không tham lam đâu, thật đó, chỉ cần đọc hiểu chọn câu nào là được.”

Thiệu Vinh nhú mày, “Gian lận trong thi cử nếu bị thầy phát hiện sẽ bị phê bình.”

Nam sinh nhún nhún vai, “Cậu cứ đem abcd đổi thành 1234 là được rồi, ghi vô một tờ giấy ném cho tớ, cho dù bị phát hiện cũng không ai biết đó là cậu viết a. Lần này nếu không đạt yêu cầu tớ sẽ bị mẹ đánh á.”

“Nhưng mà.Tớ với cậu cũng không quen biết.”

“Tớ tên là Từ Cẩm Niên, vậy còn chưa phải là quen biết sao?”

“.”

“Tớ chỉ muốn đạt đủ chuẩn thôi, thật đó.”

“.”

“Tớ đã gấp giấy tốt lắm, giấu trong tay áo không có ai phát hiện đâu.”

“.”

“Yên tâm đi, ông già giám thị hôm nay thị lực rất tệ. Hơn nữa, cho dù có bị phát hiện, tớ sẽ không khai cậu ra đâu, tớ là người rất nghĩa khí.”

“.”

“Rốt cuộc có được hay không, cậu nói một tiếng đi chứ?”

“. Được rồi.”

Thiệu Vinh ở trường học cũng không có bao nhiêu bạn thân, cậu giao thiệp không tốt, thường xuyên cô độc một mình, gặp trúng loại bạn học mặt dày mày dạn tìm mình muốn đáp án, cậu thật sự không biết nên ứng phó như thế nào.

Dưới ánh nhìn chăm chú và khuôn mặt tươi cười sáng lạn chân thành tha thiết của đối phương, Thiệu Vinh đành phải bắt đầu gật đầu đáp ứng.

Có điều, cậu chưa từng gian lận bao giờ, lần đầu tiên gian lận làm trong lòng Thiệu Vinh vô cùng khản trương. Cậu lấy tờ giấy giấu trong tay áo, thế nào cũng cảm thấy ánh mắt của thầy giám thị vẫn đang ngó chừng mình.

Thiệu Vinh ngồi trong phòng thi cứ như ngồi trên đồng lửa, lòng bàn tay đổ một tầng mồ hôi lạnh. Cậu nhanh chóng trả lời thật nhanh, nộp bài thi trước năm phút, lúc đi ngang qua bàn Từ Cẩm Niên thuận tay ném tờ giấy lên bàn cậu ta, sau đó chạy như bay khỏi phòng học.

Ra khỏi phòng học, tim vẫn đập nhanh như cũ, Thiệu Vinh rốt cuộc trải nghiệm được cảm giác “có tật giật mình.”

Cậu thở phào một hơi, vừa muốn xoay người ra cổng trường, bả vai đột nhiên bị người vỗ một cái, bên tai truyền tới một thanh âm mang theo ý cười.

“Sao vội vã chạy trốn chết thế?”

Thiệu Vinh quay đầu lại, chỉ thấy nam sinh vừa rồi tìm mình đang đứng ngay trước mặt.

Ánh mặt trời chiếu trên khuôn mặt đang cười của cậu ta, bởi vì chạy bộ mà trên trán chảy một tầng mồ hôi tinh mịn, hàm răng trắng nõn chính tề lộ ra khi cười, tạo cho người ta cảm giác vừa ấm áp vừa gần gũi.

Thiệu Vinh nghi ngờ hỏi: “Cậu bị thầy bắt hả? Sao nộp bài thi nhanh vậy?”

“Dĩ nhiên là không, tại tớ chép nhanh quá thôi,” Từ Cẩm Niên cười nói, “Vừa rồi nhìn bộ dạng khản trương của cậu, tớ còn lo lúc cậu trả lời bài dùng sức quá mức bẻ gãy bút máy luôn chứ.”

“.” Thiệu Vinh bị nói đến hết sức khó xử.

Từ Cẩm Niên đưa tay vỗ vỗ vai cậu, “Đừng lo, tớ làm việc chưa bao giờ lưu lại nhợc điểm. Chuyện này về sau chỉ có trời biết, đất biết, tớ biết, cậu biết,” mỉm cười giờ lên tờ giấy trong lòng bàn tay, vò thành một cục, dùng động tác ném rỏ chuẩn xác ném vào thùng rác, “Chứng cứ đã bị huỷ, hai phần tử phạm tội chúng ta từ nay về sau có thể nhờ ngoài vòng pháp luật.”

Nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn của cậu ta, nghe thanh âm mang theo ý cười ấy, tâm tình Thiệu Vinh cũng dần dần trở nên nhẹ nhõm hơn.

Tiếng chuông tan học đột nhiên vang lên, rất nhanh đã có người bước ra từ trong phòng thi, vài nam sinh cười đùa hướng Từ Cẩm Niên đi tới: “Đại ca, rốt cuộc cũng thi xong cuối kỳ rồi, không bằng đêm nay ra ngoài xả láng một chút?”

Khóe môi Từ Cẩm Niên giương lên, “Được, các cậu muốn đi chỗ nào? Ăn lẩu hay đi KTV? Anh mời.”

“Tốt quá, lớp trưởng thật sáng khoái!”

Một nam sinh khác xen vào, “Tớ biết gần đây mới mở một quán KTV, bữa giờ thu phí rất tiện lợi, hơn nữa còn có tiệc buffet miễn phí, nghe nói chỗ đó đồ ăn nhiều mà còn rất ngon nữa!”

Từ Cẩm Niên nói: “VẬY ĐI CHỖ ĐÓ ĐI,” nói xong lại nhìn về phía Thiệu Vinh, “Đi chung không?”

Thiệu Vinh vội vàng lắc đầu, “Không được, tớ còn có việc.”

“Vừa thi xong tranh thủ thư giãn một tí đi,” Từ Cẩm Niên cười nói, “Yên tâm, mấy bạn hôm nay chơi chung được lắm, thuận tiện kết thêm bạn mới.”

“Ách.” Đối với loại hình thức tự tới làm quen này, Thiệu Vinh thật sự không biết nên ứng phó như thế nào.

Từ Cẩm Niên tiếp tục xáp tới, lôi kéo Thiệu Vinh ra ngoài, “Đi thôi đi thôi, thật vất vả mới thi xong, thư giãn thần kinh cũng là chuyện rất cần thiết.”

“”

Vì thế, Thiệu Vinh đã bị bạn học Từ Cẩm Niên tự tới làm quen này nửa đẩy nửa túm ném lên xe taxi.

Mấy năm nay Thiệu Trường Canh luôn quan tâm chu đáo tới Thiệu Vinh, khiến Thiệu Vinh quá mức ý lại vào hấn, giao lưu với bạn cùng lứa thật sự rất ít, ngay cả tên bạn học cùng lớp cũng không nhớ.

Bất quá, cậu bạn Từ Cẩm Niên này thật ra cậu đã từng nghe danh.

Từ Cẩm Niên là lớp trưởng lớp 8 kế bên; toán học, vật lý, khoa học . . . Thành tích rất xuất sắc, thường xuyên thi được max điểm. Tuy nhiên thành tích tiếng Anh vô cùng thảm hại, thường xuyên thi rớt. Cậu ta đồng thời còn là đội trưởng đội bóng rổ của trường, am hiểu ném bóng ba điểm. Mỗi lần cậu ta chơi bóng, xung quanh sân sẽ có một bầy nữ sinh hâm mộ đến cổ vũ vỗ tay hét chói tai. Năm trước đại hội thể dục thể thao của trường Thiệu Vinh đã nhiều lần nghe radio thông báo “bạn Từ Cẩm Niên phá kỷ lục xxx,” có thể xem là nhân vật nổi tiếng trong trường mọi người đều biết.

Không chung lớp, bình thường cũng không có tiếp xúc, Thiệu Vinh cho tới bây giờ đều không nghĩ sẽ gặp mặt cậu ta. Ai ngờ lần này thi toàn khối môn tiếng Anh cậu ta lại được xếp ngồi cạnh bàn mình, mình lại còn trở thành đồng lõa gian lận của cậu ấy.

Hôm nay bị Từ Cẩm Niên kéo ra ngoài chơi, thật tình mà nói Thiệu Vinh cũng rất hưng phấn.

Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng thật sự chờ mong có thể kết giao vài bạn tốt.

Nhất là sau khi biết Thiệu Trường Canh không phải ba ruột, biết được ba mẹ mình đều mất, Thiệu Vinh đôi lúc cũng sẽ cảm thấy cô độc, mong muốn kết giao một ít bạn cùng lứa càng thêm mãnh liệt.

Vào KTV, Thiệu Vinh bị ngọn đèn chiếu hoa cả mắt, phải nhắm mắt lại thích ứng một lát, sau đó tìm vị trí hẻo lánh im lặng ngồi xuống.

Cậu không biết hát, đành phải làm người nghe.

Không giống Thiệu Vinh co quắp một chỗ, vài nam sinh hiển nhiên rất quen thuộc với tình huống này, vừa vào cửa liền vô cùng hưng phấn cầm mic bắt đầu chọn bài. Từ Cẩm Niên đứng mũi chịu sào, chọn vài ca khúc đang được yêu thích rồi quay đầu hỏi Thiệu Vinh: “Thiệu Vinh cậu muốn hát bài gì? Tớ qua chọn giúp cậu.”

Thiệu Vinh lắc đầu: “Tớ không biết hát.”

Từ Cẩm Niên cười đến sáng lạn, “Có gì đâu, cũng không phải ngôi sao ca nhạc, hát hay hát dở cũng không ai cười cậu đâu, qua hát với tớ một bài nào.《Đồng Phong Phá》của Châu Kiệt Luân, bài thịnh hành như vậy chắc cậu biết phải không?”

*ở VN là bài Gió đông thổi

“Tớ không biết,” Thiệu Vinh lúng túng nghiêng đầu đi, “Cậu hát đi, tớ nghe là được rồi.”

Từ Cẩm Niên sững sốt một chút, nhún nhún vai nói: “Được rồi, cũng không miễn cưỡng cậu, nhìn cậu lúng túng cứ như tớ khi để cậu á.”

“.....” Thiệu Vinh không biết nói gì.

Từ Cẩm Niên xoay người cầm mic bắt đầu hát:

“Ngọn đèn lẻ loi bên khung cửa sổ

Anh đứng sau cánh cửa, vờ như em vẫn chưa rời xa

Chốn xưa nơi em đi, vắng trắng càng thêm cô đơn

Ngọn nến trong đêm như cũng đang trách móc anh. . .”

——Vô địch hát dở.

Tuy rằng Thiệu Vinh không biết bài Đông Phong Phá này hát như thế nào, nhưng cái cậu này hát cũng quá kỳ quái đi, nhạc đệm với giai điệu hoàn toàn rời rạc, âm điệu cũng cao hơn tám độ.

Nghe cậu ta hát, cảm giác cứ như trái tim bị dây ghim chặt, tùy thời đều có thể vỡ nát.

“Ai gây đàn tỳ bà.”

Đột nhiên tuôn ra phá âm làm cho Thiệu Vinh thiếu chút nữa cười ra tiếng, bởi vì mới quen với người ta chưa lâu nên cậu không dám đường đột cười lớn, đành phải lấy tay che miệng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhin cười, cúi đầu uống đồ uống.

“Một khúc ‘Đông Phong Phá’. . . . Thời gian in dấu trên tường, bỗng thấy ấu thơ như trở lại”

“Khụ khụ.” Đồ uống thiếu chút nữa phun ra.

Bên cạnh có nam sinh rút cuộc chịu không nổi rống to: “Từ Cẩm Niên cậu tính giết người hả!”

Từ Cẩm Niên vỗ bả vai cậu bạn kia, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Làm ơn đừng quấy rầy nhã hứng ca hát của tớ cảm ơn.”

Một đám người cười lớn ngã vào trên sofa.

Biểu tình Từ Cẩm Niên thật sự rất nhập tâm, mắt nhắm lại cứ như đang trải qua tang thương gì đó, đến lúc cao trào còn làm thêm động tác đau khổ đè ngực.

“Vẫn nhớ da diết năm tháng chúng ta bên nhau khi còn trẻ, giờ đây tiếng đàn ám ảnh trong nỗi nhớ mong em.”

Bạn học Từ không biết đã hát lệch đến nơi nào.

Nghe thanh âm không ngừng vang lên bên tai, Thiệu Vinh nhin không được hơi mỉm cười.

Một ca khúc rất cực thiên tân vạn khổ* hát xong, Từ Cẩm Niên xoay người hướng mọi người lịch lãm cúi đầu, nói: “Cảm ơn CCTV! Cảm ơn MTV! Cảm ơn các bạn đã ủng hộ và cổ vũ!”

*muôn ngàn cay đắng

Phía dưới một đám người vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Thiệu Vinh yên lặng ngồi ở một góc sáng sủa nghe Từ Cẩm Niên hát, đột nhiên cảm thấy tư duy của bạn học Từ này đặc biệt thần kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tối hôm đó, Thiệu Vinh ở KTV chơi thật vui.

Đây là lần đầu tiên cậu ra ngoài tụ họp với bạn học, lại vừa vận gặp được cậu bạn Từ Cẩm Niên tính tình phóng khoáng này, mới đầu còn hơi không được tự nhiên và bất an, nhưng trong giọng ca tẻ nhạt của nhóm bạn rất nhanh liền tan thành mây khói. Thiệu Vinh thả lỏng ngồi trên sofa xem đám

người kia hát loạn xạ, nhất là tên trùm sò Từ Cẩm Niên này, cầm mic là cứ như không nỗ buông xuống, hát mấy giờ giọng cũng khàn luôn.

Đó là buổi tối vui vẻ, thoải mái nhất từ lúc Thiệu Vinh lên trung học tới giờ.

Do mới thi xong nên tâm trạng mọi người vô cùng thoải mái, ở KTV làm loạn mấy tiếng đồng hồ, lúc kết thúc đã sắp mười hai giờ đêm.

Lúc mọi người bước ra khỏi KTV vừa vận gặp tuyết lớn.

Nhà hai bạn học kia ở gần đó nên bọn họ trực tiếp đi về. Thiệu Vinh và Từ Cẩm Niên ở xa, đành phải đứng ở cửa chờ xe taxi.

Tuyết rơi mùa đông, thời tiết đặc biệt rét lạnh, trên đường phố vắng vẻ thưa thớt một ít người, cả hai đứng tại chỗ thật lâu cũng không thấy bóng chiếc xe taxi nào.

Từ nhỏ Thiệu Vinh đã sợ lạnh, một trận gió rét thổi tới, cậu nhện không được rút cổ lại, đem tay nhét vào túi áo khoác, cả khuôn mặt cũng vùi vào trong khăn quàng cổ, chỉ lộ ra đôi mắt nhìn xung quanh.

Từ Cẩm Niên đứng bên cạnh nghiêng đầu nhìn cậu, đột nhiên cảm thấy Thiệu Vinh mặc áo khoác màu trắng, quàng khăn quàng cổ màu xanh, trên tóc dính đầy tuyết, đem mặt vùi vào trong khăn quàng cổ chỉ lộ ra đôi mắt. . . . Đặc biệt giống người tuyết mới xấp trước đây.

Từ Cẩm Niên là một người thẳng tính, nghĩ gì liền lập tức nói đó: “Thiệu Vinh, sao cậu giống người tuyết vậy?”

Sắc mặt Thiệu Vinh nghiêm túc, “Cậu khen tớ hay là chê tớ đấy?”

Bởi vì động tác quay đầu mà bông tuyết trên lọn tóc nhẹ nhàng rơi xuống, đọng trên đôi môi xinh đẹp, rất nhanh liền bị nhiệt khí thở ra hòa tan, môi cũng vì vậy mà trở nên ướt át.

Từ Cẩm Niên nhìn cặp mắt đen nháy của cậu, trong nhất thời có chút ngây người.

“Làm sao vậy?” Thiệu Vinh nghi hoặc hỏi.

Từ Cẩm Niên lại thẳng thắn thốt ra, “Thiệu Vinh, mắt của cậu đẹp lắm.”

Thiệu Vinh rõ ràng có chút không vui, nhìn cậu ta nghiêm túc nói: “Mấy lời khen này dùng trên người nữ sinh thì thích hợp hơn.”

Từ Cẩm Niên gãi gãi đầu, “Mắt đẹp đâu cần phân biệt nam nữ, với lại mắt của cậu đẹp thật mà, có thể đi đóng quảng cáo thuốc nhỏ mắt đó.”

“” Thiệu Vinh mím môi không trả lời.

Từ Cẩm Niên cười cười nói: “Cậu không biết đấy thôi, kỳ thật trường chúng ta có rất nhiều nữ sinh thầm mến cậu.”

“Nói bậy.” Thiệu Vinh giận tái mặt.

“Tớ lừa cậu làm gì? Cậu lúc nào cũng lạnh lùng không có biểu tình, mỗi lần trả lời câu hỏi của các thầy đều đặc biệt chuẩn xác, lời nói sắc bén, lại thích mặc áo khoác màu trắng, mấy nhỏ đó nói trên người cậu có loại khí chất sạch sẽ của tiểu vương tử. Chỉ tại cậu quá lạnh nhạt nên mấy nhỏ ấy không dám gửi thư tình cho cậu thôi, bởi vậy cậu mới không biết.”

“” Thiệu Vinh hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này.

Tuy rằng cái tuổi này đúng là thời điểm các thiếu nam thiếu nữ bắt đầu có mối tình đầu, xung quanh cậu cũng có mấy nữ sinh len lén gấp ngòi sao may mắn với nghìn con hạc giấy cho người trong lòng, cũng có nam sinh tụ họp một chỗ thảo luận nên viết thư tình như thế nào, nhưng cái từ “tình yêu” này đối với Thiệu Vinh mà nói vẫn còn rất xa lạ.

Nhìn Thiệu Vinh vẻ mặt hoang mang, Từ Cẩm Niên đột nhiên cảm thấy, cái cậu Thiệu Vinh này chỉ số thông minh tuy rằng rất cao, mỗi lần thi đều đạt thành tích tốt, nhưng ở phương diện tình cảm lại đơn thuần giống như tờ giấy trắng.

Có lẽ cậu ấy. Ngay cả nụ hôn đầu tiên cũng còn bảo lưu đi? bị trộm mất rồi =))

“Ê, chẳng lẽ cậu thật sự không nhận được thư tình?” Từ Cẩm Niên nhện không được hỏi, “Cũng không có thích bạn gái?”

Thiệu Vinh xấu hổ quay đầu sang chỗ khác, “Cậu không cảm thấy hơn nửa đêm tuyết rơi mà đi thảo luận loại vấn đề này rất không thích hợp sao?”

“Tớ cảm thấy rất thích hợp a,” Từ Cẩm Niên nói, “Không thảo luận chứ trời lạnh im re đứng chờ xe không phải càng không thích hợp hơn sao?”

Thiệu Vinh không trả lời.

“Đứng rồi, cậu cảm thấy Trần Lâm Lâm thế nào?”

“Trần Lâm Lâm là ai?”

“Hoa khôi của trường chúng ta đó, mẹ nó, ngay cả việc này mà cậu cũng không biết, cả ngày cậu suy nghĩ cái gì thế?”

“.” Thiệu Vinh nghiêng đầu sang chỗ khác không nói lời nào.

Đây là thẹn quá thành giận sao?

Từ Cẩm Niên nhin không được cười cười, “Được rồi, không nói chuyện này nữa, cậu đừng giận.”

Hai người im lặng một hồi, Từ Cẩm Niên mới hỏi: “Xe taxi khó đón quá. Nhà cậu ở đâu? Hay để tớ đưa cậu về?”

Thiệu Vinh do dự, “Tuyệt lớn quá,” ngừng một chút, “Nếu không để tớ gọi baba lái xe tới đón đi.”

Cậu vốn không nghĩ làm phiền Thiệu Trường Canh, bởi vì cuối tháng 12 đầu tháng 1 hàng năm là thời điểm baba bận nhất, hơn nữa vụ án buôn lậu nội tạng lúc trước cũng mới vừa qua, rồi còn các cuộc họp hằng năm, các loại bữa tiệc, ba làm viện trưởng dĩ nhiên tránh không được mấy phương thức xã giao đó.

Nhưng lúc này đã sắp mười hai giờ, cũng không thể cứ đứng chờ mãi.

Thiệu Vinh lấy điện thoại ra, đột nhiên phát hiện di động lại ở trạng thái tắt máy. Cậu vội vàng khởi động máy, sau đó thấy trên màn hình hiện đầy tin nhắn chưa đọc, đều là đến từ baba.

“Thi xong chưa?”

“Con thi xong đừng về nhà, ba tới đón con, buổi tối dẫn con đi ăn lẩu.”

“Tại sao di động vẫn tắt máy?”

“Con ở đâu?”

“Thấy tin nhắn mau gọi lại cho ba!”

Cái tin nhắn cuối cùng còn có thêm dấu chấm than, Thiệu Vinh nhìn vào liền bị dọa sợ.

Ba là người rất bình tĩnh, bình thường hay dùng những câu đơn giản lưu loát kết thúc bằng dấu chấm tròn, mà cái dấu chấm than này đủ để chứng minh tâm trạng của ba lúc đó cực kì không xong.

Xong rồi, ba nhất định rất tức giận.

Từ năm sáu tuổi bị hấn đánh một trận xong, mỗi lần Thiệu Vinh không về nhà đúng giờ đều gửi tin nhắn báo cho baba biết. Hôm nay đi thi giúp Từ Cẩm Niên gian lận làm tâm tình cậu quá mức khẩn trương, ra trường thi quên khởi động máy, kết quả quên luôn chuyện gửi tin nhắn.

Thiệu Vinh vội vàng ấn điện thoại gọi lại, chỉ tí một tiếng điện thoại đã được tiếp, hiển nhiên đối phương đang chờ đợi cú điện thoại này.

“Baba,” trong lòng Thiệu Vinh có chút áy náy, “Thật xin lỗi, con tắt điện thoại.”

“Con ở đâu?” Thiệu Trường Canh ngắt lời cậu, thanh âm lạnh đến dọa người.

“A, con ở đường số 3 Trung Hoa trước cửa quán KTV California Red.”

“Đứng ở đó đừng nhúc nhích, nội trong 10 phút ba tới đón con.”

Tút một tiếng điện thoại cúp, Thiệu Vinh thậm chí có thể tưởng tượng được vẻ mặt âm trầm của baba ở đầu bên kia điện thoại.

Trong lòng dần dần dâng lên một cỗ bất an mãnh liệt.

Thiệu Trường Canh quả nhiên rất đúng giờ, trong vòng mười phút, xe của hắn đã lái đến cửa KTV.

Nhìn thấy đèn xe quen thuộc chiếu sáng cả con đường tuyết đọng, cách lớp cửa kính bất gập cặp mắt đen nhánh thâm trầm kia, trong lòng Thiệu Vinh nhất thời trở nên khẩn trương.

Giống như trẻ con phạm sai lầm bị ba mẹ bắt được, cái loại cảm giác bất an này. . . Lo lắng sẽ bị trừng phạt . . . Tâm trạng thật khẩn trương.

Từ Cẩm Niên thấy sắc mặt Thiệu Vinh tái nhợt, còn tưởng rằng bạn mình quá lạnh, nhin không được vươn tay giúp cậu chỉnh lại khăn quàng cổ bị gió thổi loạn, “Đừng nóng vội, tuyết rơi lớn nên tốc độ xe không thể nhanh vậy đâu, ba cậu chắc vẫn còn đang trên đường tới.”

Trên thực tế tốc độ xe của Thiệu Trường Canh nhanh hơn tưởng tượng của Từ Cẩm Niên, xe của hắn đã ở trong khoảng cách không đến năm thước.

Thiệu Vinh không đáp, chỉ là sắc mặt có chút khó coi.

Từ Cẩm Niên lúc này mới cảm thấy không đúng, nhìn theo tầm mắt của Thiệu Vinh, chỉ thấy cách đó không xa một chiếc xe màu xám bạc dừng lại. Cậu bình thường rất mê nghiên cứu các loại nhãn hiệu ô tô, bởi vậy vừa liếc một cái liền nhìn ra giá trị của chiếc xe này.

Nhãn hiệu trên xe là hình một con báo châu Mỹ đang nhảy lên phía trước, mạnh mẽ dũng mãnh, có cảm giác thời đại đánh vào thị giác của người ta, đường cong xe lưu loát lộ ra vẻ tiêu sái. Chiếc xe này là xe thể thao loại mới năm trước hãng Jaguar vừa phát hành, thể hiện chủ xe không chỉ có tiền mà còn rất có phẩm vị.

Người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn ngồi ở ghế lái, hai tay đặt trên tay lái, ánh mắt thâm thúy đang ném về phía mình.

Tuy rằng hắn chỉ lẳng lặng ngồi ở đằng kia, lại giống như con báo ẩn núp trong rừng rậm, trên người có loại lực uy hiếp đáng sợ.

Từ Cẩm Niên bị loại ánh mắt sắc bén này nhìn đến có chút không hiểu, vô tội gãi gãi đầu.

Thiệu Vinh cúi đầu nói: “Ba tớ đến rồi, chúng ta qua đó đi.”

Đi đến bên cạnh xe, nghe được tiếng Thiệu Trường Canh ấn mở khóa, Thiệu Vinh mở cửa xong liền để Từ Cẩm Niên vào ngồi trước, cậu cũng đi theo ngồi xuống ghế sau.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần Thiệu Vinh đều tự nhiên ngồi ở bên ghế phụ, nhưng mà hôm nay, không hiểu tại sao. Bất giác ánh mắt lạnh lùng của Thiệu Trường Canh làm cho cậu hơi hoảng sợ.

Ngồi gần hắn như vậy, sẽ có một loại cảm giác. . . áp bách thờ không nổi.

Cho nên cậu mới tránh ánh mắt của hắn, cùng Từ Cẩm Niên ngồi ở phía sau.

Hệ thống sưởi hơi bên trong xe làm Từ Cẩm Niên thoải mái thờ ra, Thiệu Vinh cũng đem khăn quàng cổ lấy xuống.

Từ Cẩm Niên tiến đến bên tai Thiệu Vinh, nhỏ giọng hỏi: “Ba cậu đó hả?”

Thiệu Vinh gật gật đầu.

“ Còn trẻ quá.” Từ Cẩm Niên có chút không dám tin.

Ngẩng đầu lên, từ trong kính nhìn thấy ánh mắt lạnh nhạt của Thiệu Trường Canh, Từ Cẩm Niên rất lễ phép nhếch miệng cười cười, nói: “Cháu chào chú.”

“Chào cháu,” Thiệu Trường Canh bình thản gật đầu, sau đó nói, “Thiệu Vinh, sao không giới thiệu một chút?”

“ Đây là Từ Cẩm Niên bạn học con.” Thiệu Vinh khàn khàn giải thích.

Thiệu Trường Canh không đáp lại, ánh mắt có chút lạnh.

Chỉ một cái chớp mắt như vậy, Thiệu Vinh thậm chí hoài nghi hắn sẽ nổi giận trước mặt bạn học mình cho mình xấu hổ luôn.

Nhưng Thiệu Trường Canh cũng rất nhanh tỉnh táo lại, khởi động xe, thấp giọng hỏi: “Cháu Từ, nhà cháu ở đâu?”

Từ Cẩm Niên vội vàng nói: “Nhà cháu trong hoa viên Cẩm Tú ở Tây thành, làm phiền chú.”

Xe không tiếng động chạy về phía hoa viên Cẩm Tú.

Không khí trong xe đột nhiên trầm mặc trở lại.

Xe rất nhanh đã dừng trước cửa hoa viên Cẩm Tú, lúc Từ Cẩm Niên xuống xe còn vẫy vẫy tay với Thiệu Vinh, “Thiệu Vinh, học kỳ sau gặp lại nha, hôm nay cảm ơn cậu, lần sau tớ mời cậu ăn cơm.”

Cậu ta nói cảm ơn, dĩ nhiên là cảm ơn chuyện Thiệu Vinh đã cho biết đáp án ở cuộc thi tiếng Anh.

Thiệu Vinh lúng túng vẫy vẫy tay, “Ừ, tạm biệt.”

Từ Cẩm Niên nhếch miệng cười sáng lạn, sau đó xoay người đi vào tiểu khu.

Không khí bên trong xe so với vừa rồi càng thêm nặng nề.

Thiệu Trường Canh không nói lời nào, Thiệu Vinh cũng không mở miệng trước.

Rõ ràng Thiệu Trường Canh đang rất tức giận, nhưng cơn giận của hắn vẫn bị lý trí áp chế, trong không gian im lặng này càng làm tâm tình Thiệu Vinh

thêm bất an.

Xe rớt cục chạy đến tiểu khu quen thuộc, Thiệu Trường Canh đem xe dừng ở bãi đỗ xe tầng 2, mở cửa bước xuống.

Thiệu Vinh yên lặng đi theo phía sau, hai người cùng nhau đứng trong thang máy, đến lầu 17 dừng lại, Thiệu Trường Canh lấy ra chìa khóa mở cửa nhà.

Suốt toàn bộ quá trình, Thiệu Trường Canh vẫn không mở miệng, thẳng đến sau khi vào nhà, cửa bị người nhẹ nhàng khóa trái.

“Thiệu Vinh,” Thiệu Trường Canh rớt cuộc lên tiếng, gọi lại Thiệu Vinh đang muốn bỏ chạy vào phòng, giọng điệu bình tĩnh nói, “Giải thích với ba, tối nay con đi đâu, tại sao lại tắt máy?”

Bởi vì cùng bạn học gian lận quá mức khẩn trương nên sau khi thi xong quên khởi động máy. Chuyện như vậy Thiệu Vinh thật sự không dám nói ra khỏi miệng, đành phải gián lược nói: “Lúc thi thầy giáo yêu cầu tắt máy, ra phòng thi con quên mở.”

Thiệu Trường Canh nhìn cậu một lúc lâu, “Thi xong vì sao không trở về nhà?”

“Mấy bạn nói muốn đi KTV thả lỏng nên con cùng đi.”

“Ồ bên kia chơi đến mười hai giờ?”

“Vâng.”

“Chơi thật vui, phải không?” Ánh mắt Thiệu Trường Canh lạnh như băng.

“ Dạ, đúng vậy.” Thiệu Vinh khẩn trương gật đầu.

“Tuyệt lớn như vậy, con chơi đến mười hai giờ vẫn chưa về nhà, cũng không báo cho ba một tiếng, không biết ba sẽ lo lắng sao?” Thanh âm Thiệu Trường Canh bởi vì tức giận mà càng thêm trầm thấp, hai tay khế nắm chặt bên người.

Thiệu Vinh bị giọng điệu như chất vấn tội phạm của hấn hỏi đến không thoải mái, nghiêng đầu đi, sắc mặt cứng ngắc nói: “Con cũng không phải trẻ con nữa, sao thể tùy tiện xảy ra chuyện? Cho dù lạc đường tự con không biết thuê xe về nhà sao? Ba quản con có phải quá nghiêm rồi không?”

Thiệu Trường Canh trầm mặc.

“Bắt đầu từ lúc sáu tuổi, mỗi lần về nhà không đúng giờ đều phải báo cáo với ba, có đôi khi muộn nửa giờ ba cũng hỏi lý do. Thầy giáo con dạy quá giờ, hay con trực nhật ở lại trường quét rác, hay có bài tập chưa làm xong, thậm chí sinh nhật bạn học đi ra ngoài ăn một miếng bánh ngọt. Mấy cái đó cũng phải báo cáo với ba sao?”

Thiệu Trường Canh hơi hơi nheo lại trông mắt.

“Con đã mười sáu tuổi rồi, nhưng cả tự do tối thiểu cũng không có. Việc gì cũng phải báo cáo, việc gì cũng phải được sự đồng ý của ba, ngay cả muốn đi Thất Trung học cũng đều bị ba một ngụm cự tuyệt!” Thiệu Vinh càng nói càng kích động, “Ba có cảm thấy mình rất bá đạo không? Con là con của ba chứ không phải là sủng vật ba nuôi!”

Thiệu Trường Canh bình tĩnh ngắt lời cậu, “Thiệu Vinh, đây là thái độ con nói chuyện với ba?”

“Chẳng lẽ con nói sai sao? Con làm chuyện gì ba cũng muốn quản, con đã trưởng thành, con cũng cần không gian của mình, con cũng muốn có bạn bè của mình, ba chỉ là ba của con, cũng không phải.A?!”

Thiệu Vinh khiếp sợ mở to hai mắt.

Đôi môi đang kịch liệt kháng nghị của cậu đột nhiên bị một cổ đại lực chặn lại.

Môi chạm môi, truyền đến xúc cảm đau đớn rõ ràng, độ ẩm nóng bỏng như muốn đem người hòa tan.

Đầu lưỡi Thiệu Trường Canh nhanh chóng cạy mở khớp hàm Thiệu Vinh, xâm nhập vào bên trong, tiến quân thần tốc, bá đạo lướt qua khoang miệng, mang theo hương vị xâm chiếm và trừng phạt nồng đậm.

Răng nanh, hàm trên, mặt lưỡi, không nơi nào không bị đầu lưỡi kia hôn qua, trong miệng Thiệu Vinh tràn ngập hơi thở vừa quen thuộc lại xa lạ của nam tử trưởng thành.

Lưỡi cứng ngắt rất nhanh bị hấn cuốn lấy, điên cuồng mút vào. Cái ót cũng bị hai tay dùng sức chế trụ, không thể phát ra một chút phản kháng.

Bên tai chỉ còn lại thanh âm môi lưỡi quấn giao.

Nụ hôn thật sâu, tựa hồ muốn hoàn toàn đem mình nuốt vào, Thiệu Vinh cảm thấy chết lặng ngay cả tri giác cũng mất.

Không biết qua bao lâu, Thiệu Vinh mới đột nhiên từ trong khiếp sợ bừng tỉnh lại, tức giận dùng hết toàn lực đẩy hấn ra.

Trong cặp mắt kinh hoàng tràn ngập khuất nhục bị cường hôn, cùng với vẻ không thể tin “cư nhiên bị baba hôn.”

Trong miệng tràn đầy hương vị hân lưu lại, còn mang theo mùi rượu nồng nặc, giống như nhắc nhở mình thật sự vừa bị hân bá đạo cường hôn.

Nụ hôn đầu tiên cư nhiên bị hân cướp đoạt như vậy.

Chẳng qua chỉ vì mình nói mấy câu phản bác hân, hân liền trực tiếp dùng sức mạnh hôn để chặn thanh âm của mình. . .

Lúc này đứng trước mặt mình mà khuôn mặt của hân vẫn còn có thể bình tĩnh như vậy.

Thiệu Vinh cảm thấy yết hầu như bị hỏa thiêu, gượng gạo không nói nên lời.

Đề lại trái tim bởi vì hô hấp không thông mà đập kịch liệt, Thiệu Vinh nhìn Thiệu Trường Canh, thanh âm run rẩy nói: “Ba điên rồi. . .”

Dứt lời xoay người chạy trốn vào phòng ngủ, rầm một tiếng đóng cửa lại, rốt cuộc phá vỡ thế cân bằng duy trì nhiều năm thật cẩn thận giữa cha và con.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: 【kịch trường cha lừa dối】

Tác giả: Tiểu Vinh đáng thương bị dọa sợ lắm phải không (sờ sờ đầu). Lấy cá tính cường ngạnh của Thiệu cha, tôi đối với tương lai cậu cảm thấy thật lo lắng – -

Thiệu Vinh: bởi vậy mới nói lúc đầu tôi hân nên sống với cậu, ít nhất cậu sẽ không đối với tôi. . .

An Lạc (đột nhiên nhô ra): vậy cũng không chắc, khẩu vị của cậu sống nguội không kị.

Thiệu Vinh: = = nếu đi theo chú có tốt hơn chút nào không?

Tô Thế Văn (xuất hiện sau lưng): thật xin lỗi, chú là pháp y, chỉ thích giao tiếp với người chết.

Thiệu Vinh (chảy nước mắt): Đây là cái đám thân thích kiểu gì vậy!!

Thiệu Trường Canh: Cho nên con vẫn đi theo ba đi, ngoan.

Thiệu Vinh: – - không đề ý đến ba.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Thiệu Trường Canh lấy điện thoại từ trong túi, trên màn hình một loạt văn tự đập vào mắt.

“Tôi nhận được tin tức, thái tử đã về nước.”

Tin nhắn đến từ Tô Thế Văn vừa mới xuất ngoại, ngay lúc xế chiều năm giờ hơn ngày hôm nay.

“Không biết hân có trả thù việc năm đó bị anh cả phản bội hay không, cậu nhất định phải cẩn thận bảo vệ tốt Tiểu Vinh.”

Đọc tin nhắn xong, Thiệu Trường Canh cơ hồ là lập tức từ bệnh viện lái xe đến trường học đón Thiệu Vinh, thế nhưng tìm mãi tìm mãi trong đám người vẫn không tìm được bóng dáng quen thuộc kia.

Gửi tin nhắn, chẳng có một hồi âm nào. Gọi điện thoại, vẫn là thanh âm máy móc làm người ta chán ghét ——

“Số điện thoại quý khách vừa gọi đã bị người sử dụng tắt máy.”

Đến khi toàn bộ học sinh trong Thập Nhất Trung đi hết, trong sân trường trống rỗng không còn một bóng người, lúc này Thiệu Trường Canh mới trầm mặc lái xe về nhà.

Thiệu Vinh không ở nhà, cũng không có ở nhà ông nội, không ở trường học, lại càng không ở bệnh viện. Con đi đâu rồi? Có khi nào xảy ra chuyện gì hay không? Có khi nào bị nhân vật thần bí tên “thái tử” kia bắt cóc hay không?

Thiệu Trường Canh không khỏi liên tưởng đến cái chết của Tô Tử Hằng.

Trong đầu xẹt qua ảnh chụp bị ngược đãi tàn bạo trước lúc lâm chung của anh ta. Trên thân thể không có chỗ nào lành lặn, miệng vết thương còn bị người cố tình hắt nước muối lên, chảy ra nùng dịch, ngực còn bị bắn năm phát, ra đi trong nỗi đau đớn sống không bằng chết.

Tô Tử Hàng nằm vùng ba năm nắm giữ chứng cứ phạm tội, đem tất cả thành viên trong Lam Dạ một lưới bắt gọn, ngoại trừ đám người buôn lậu nội tạng chỉ có mình thái tử là tẩu thoát được. Nếu vị thái tử kia trở về, nhìn thấy Thiệu Vinh và Tô Tử Hàng cơ hồ giống nhau như đúc, thấy con trai của kẻ phản bội đã hủy diệt toàn bộ cơ nghiệp của hắn.

Hắn sẽ làm thế nào?

Trối lại hung hăng dùng roi quất, hay thậm chí dùng phương pháp tàn nhẫn hơn năm đó đã trừng phạt Tô Tử Hàng?

Thiệu Trường Canh không dám suy nghĩ tiếp khả năng đáng sợ kia.

Mỗi lần Thiệu Vinh không về nhà đều gọi điện thoại báo bình an cho hắn, hôm nay một câu còn chưa nói đã biến mất, đến 12 giờ rưỡi vẫn chưa trở lại, nhất định là đã xảy ra chuyện.

Suốt bảy tiếng đồng hồ từ 5 giờ rưỡi đến 12 giờ rưỡi với Thiệu Trường Canh mà nói dài như bảy thế kỷ, mỗi phút mỗi giây đều bị tra tấn tinh thần vừa thống khổ lại tuyệt vọng.

Không thể báo cảnh sát, mật tích chưa quá 24 giờ cảnh sát căn bản sẽ không để ý. Hơn nữa một khi báo rồi, nhất định sẽ liên lụy đến chuyện năm đó. Đi về nhà tìm ba, lại được Thiệu Thần báo rằng “ông nội và bác cả đã sang nước ngoài tham dự hội nghị học thuật”, còn điện thoại thì gọi mãi mà vẫn không thông.

Chỉ có thể một mình tuyệt vọng chờ đợi tin tức.

Nhiều năm như vậy, hắn xử lý chuyện gì cũng đều rất trấn định bình tĩnh, duy chỉ có chuyện liên quan đến Thiệu Vinh mới làm hắn mất bình tĩnh, thậm chí sinh ra cảm giác sợ hãi “có thể nó đã xảy ra chuyện” mà trước giờ chưa từng có.

Vào một khắc điện thoại rớt cuộc vang lên, Thiệu Trường Canh thậm chí đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhận tin dữ.

Lúc nhận điện thoại, trong lòng bàn tay đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Thế nhưng lại bất ngờ nghe được thanh âm của Thiệu Vinh, “Baba, thật xin lỗi, con tắt điện thoại.”

“ ” Lý do đơn giản đến buồn cười như thế.

Im lặng đi đến địa chỉ cậu bảo để đón cậu, lại thấy cậu cùng bạn học như không có việc gì đứng trong tuyết đùa giỡn, thấy bạn học kia nở nụ cười giúp cậu chỉnh lại khăn quàng cổ bị gió thổi loạn.

—— Đó là một hình ảnh vô cùng chói mắt.

Trong khi mình vừa lo lắng vừa sợ hãi đến sắp nổi điên, Thiệu Vinh lại cùng bạn học trò chuyện với nhau vui vẻ như không có việc gì, thật sự là quá châm chọc.

Kiểm chế con giận trong lòng, lưu cho cậu chút mặt mũi ở trước mặt bạn học, sau khi về nhà chỉ muốn biết lý do cậu không trở về nhà, lại bị cậu phần nộ chất vấn ——

“Con làm chuyện gì ba cũng muốn quản, con đã trưởng thành, con cũng cần có không gian của mình! Con là con của ba chứ không phải sủng vật ba nuôi, ba có cảm thấy mình rất bá đạo không?!”

Từng tiếng một, như dao găm sắc bén đâm vào trong lòng.

—— Thiệu Vinh, con vĩnh viễn cũng không biết, bảy tiếng này, ba vượt qua trong dày vò như thế nào.

—— Con vĩnh viễn sẽ không hiểu được, ba thật sự sợ hãi. Mất đi con.

Không nghĩ sẽ nghe được những câu tổn thương người như thế từ trong miệng Thiệu Vinh, hắn liền quyết đoán dùng sức ngăn lại bờ môi của cậu, dùng loại hành động hôn nguyên thủy này để phát tiết cảm xúc.

“Ba điên rồi!”

Đây là kết luận cuối cùng của Thiệu Vinh.

Nhìn sắc mặt cậu nhăn nhó chạy đến phòng ngủ khóa cửa lại, đáy lòng Thiệu Trường Canh đột nhiên dâng lên một loại cảm giác thất bại vô lực.

—— Điên rồi?

Nếu sau bảy tiếng đồng hồ đứng ngồi không yên mà vẫn còn giữ được bình tĩnh, kia cũng không phải điều mà người bình thường có thể làm được. Không lập tức đem cậu ấy xuống giường trừng phạt, chỉ cường hôn một cái đã là quyết định rất bình tĩnh rồi!

Nhìn cửa phòng đóng chặt, Thiệu Trường Canh có chút bất đắc dĩ nhu nhu mi tâm.

Duy trì bình tĩnh thật lâu, cuối cùng vẫn không khống chế được, hoàn toàn bị đập vỡ.

Thiệu Vinh nằm trên giường trùm chăn kín mít, đem mặt vùi thật sâu vào trong gối, thân thể vẫn còn khẽ run rẩy.

Bị Thiệu Trường Canh cưỡng hôn. Đây là chuyện đáng sợ nhất mà ngay cả trong ác mộng cậu cũng không nhìn thấy.

Trong miệng tựa hồ vẫn còn lưu lại hương vị của người đàn ông bá đạo kia, đầu lưỡi bị mút đến run lên tựa hồ mất đi tri giác, cảm giác khó chịu khi bị cưỡng hôn hoàn toàn chẳng là gì so với khổ sở trong lòng.

—— Hẳn rõ ràng là người cha mà mình tôn trọng nhất!

Mới đây thôi, mình vẫn còn rất đau lòng khi nghe hắn nói không phải là ba ruột mình, thậm chí còn suy nghĩ baba tốt như vậy sao có thể không phải thân sinh?

Sau mình lại tự an ủi, cho dù không phải thân sinh thì thế nào, hắn vẫn là baba tốt nhất trong lòng mình.

Nhưng hôm nay, hắn cư nhiên.

Chẳng qua chỉ phản bác hắn vài câu, hắn liền dùng phương thức này để trừng phạt, có phải hơi quá đáng rồi không?

Hắn sao lại nghĩ đến chuyện hôn mình?

Trong lòng Thiệu Vinh loạn thành một đoàn, căn bản không suy nghĩ được rõ ràng.

Sáng hôm sau, Thiệu Vinh cố ý chỉnh đồng hồ báo thức đến tám giờ, cậu muốn ngủ muộn một chút, lệch với giờ đi làm của người kia. Nhưng trên thực tế, lúc 7 giờ rưỡi Thiệu Trường Canh rời giường Thiệu Vinh đã tỉnh như sáo, tối hôm qua đầu óc hỗn loạn căn bản cả một đêm chẳng thể ngủ.

Cậu vênh tai nghe động tĩnh bên ngoài, nghe tiếng hắn vô toilet rửa mặt đánh răng, vô phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, rồi trở lại phòng ăn kéo ra ghế dựa. Cuối cùng, tiếng bước chân quen thuộc dừng tại cửa phòng cậu một lát, sau đó xoay người rời đi, tiếp theo vang lên tiếng cửa mở ra rồi đóng lại, chấm dứt tất cả âm thanh.

Lúc này, Thiệu Vinh mới nhẹ nhàng thở ra.

Cậu xuống giường mở cửa phòng ngủ, trong nhà trống rỗng, Thiệu Trường Canh quả nhiên đã rời đi.

Có điều làm cho Thiệu Vinh ngoài ý muốn là, trên bàn cơm còn đặt một ly sữa, còn có trứng ốp lết và bánh mì, bữa sáng vẫn còn bốc khói toả ra mùi thơm, hiển nhiên là cố tình để lại cho mình.

Phía dưới ly sữa chèn một tờ giấy, bên trên có một hàng chữ to ngay ngắn: “Ăn bữa sáng xong nếu thấy nhàm chán có thể xem phim.”

Bên cạnh tờ giấy còn có mấy cái đĩa, Thảm tử Sherlock Holmes, The Shawshank Redemption, Bất Từ Chú Oán, RMS Titanic, Thiên Không Chi Thành. Một chồng đĩa thật dày, phim kinh dị, phim trinh thám, phim tình cảm, thậm chí có cả phim hoạt hình, đầy đủ mọi thứ.

Mấy chữ “các loại gu tùy con chọn lựa” chu đáo, cùng với “phải ngoan ngoãn ở nhà xem phim” bá đạo.

—— Thật sự rất hợp với cá tính vừa dịu dàng lại cường thế của hắn.

Thiệu Vinh tâm tình phức tạp ngồi xuống ăn sáng, sau khi ăn xong nhàn rỗi nhàm chán, đành phải bất đắc dĩ lấy một cái đĩa từ trong chồng DVD ra xem. Xem một hồi cũng không dậy nổi hưng trí, lại đổi sang một đĩa khác, rốt cuộc phát hiện bất luận đổi sang loại phim nào, bản thân mình vẫn. Không thể tập trung tinh thần.

Thậm chí lúc nhìn thấy trên màn hình chiếu cảnh nhân vật hôn nhau, trong đầu theo phản xạ sẽ xuất hiện khuôn mặt của Thiệu Trường Canh.

Hình ảnh tối hôm qua bị chế trụ gây cường hôn lại quấy rối thần kinh mất cảm của Thiệu Vinh.

Trên môi tựa hồ vẫn còn lưu lại độ ẩm như muốn đốt cháy lý trí, cảm giác tê dại kì quái ở lưng cũng còn lưu lại rõ ràng trong đầu.

Chẳng lẽ mình là một thằng biến thái sao?

Cư nhiên nhớ rõ ràng từng chi tiết bị hắn hôn như vậy?

Có phải do lần đầu hôn người khác nên mặc kệ xúc cảm miệng lưỡi hay kích thích tinh thần đều khác sâu quá mức thể này không?

Thiệu Vinh ngồi trên sô pha buồn bực cau mày.

Từng bộ từng bộ phim chiếu xong trước mặt, trong đầu thủy chung vẫn là một mảnh hỗn độn.

Đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại làm Thiệu Vinh bừng tỉnh, cậu cầm điện thoại, thấy trên màn hình hiển thị tên Thiệu Thần, bên tai truyền đến tiếng cười quen thuộc: “Tiểu Vinh, được nghỉ chưa?”

“Dạ rồi, ngày hôm qua vừa thi xong.”

“Vừa lúc, hôm nay anh cũng mới thi xong.”

“Thi tốt không?” Thiệu Vinh quan tâm hỏi.

“Đề thi rất biến thái! Ài, lúc đi thi tinh thần anh thật hỗn độn a, dù sao chỉ cần đạt đủ chuẩn là được rồi.”

“ Khó vậy sao?”

“Khó kinh khủng a, ông thầy ra đề thi khẳng định là tâm lý biến thái! Thôi quên đi, không nói nữa, nói tới là anh lại bực!”

“Ách.” Thiệu Vinh không biết nên an ủi thế nào mới tốt.

“Đúng rồi, được nghỉ, vậy em muốn về đây một chuyến không? Ông nội và ba anh ra nước ngoài họp rồi, hôm nay mẹ cũng ra ngoài tụ hội với bạn học, trong nhà không có người, em về chơi với anh một lát đi, một mình anh thật sự rất buồn chán.”

“” Dù sao tạm thời bây giờ cậu cũng không muốn đối mặt với Thiệu Trường Canh, qua nhà ông nội ở vài ngày cũng không phải là ý tồi. Thiệu Vinh gật gật đầu nói: “Được, lát em qua.”

Lúc ngồi xe tới Thiệu gia đã là năm giờ chiều, Thiệu Vinh gõ cửa, chỉ thấy Thiệu Thần mặc tạp dề bộ dáng như đầu bếp, trên mặt còn dính bột y như con mèo hoa.

Thiệu Vinh ngăn người, “Anh đang làm gì vậy?”

Thiệu Thần dùng bàn tay đầy bột mì xoa mồ hôi ở trán, “Khụ khụ, học gói sủi cào, em tới đây giúp anh.”

Thiệu Vinh kinh ngạc bị Thiệu Thần kéo vào trong nhà, lúc vào phòng bếp chỉ thấy trên mặt bàn bày một đồng bột dính hồ hồ, xung quanh bột mì vẩy la liệt.

Thiệu Vinh nghiêm túc nhìn đồng bột kia, “Anh đang nhào bột mì đây à?”

Thiệu Thần nhú mày, “Hỏi dư thừa, gói sủi cào đương nhiên phải làm vỏ sủi cào, làm vỏ sủi cào đương nhiên phải nhào bột mì rồi.”

Thiệu Vinh im lặng một hồi rồi vạch trần vấn đề mấu chốt: “Thiếu nước.”

Thiệu Thần nhún nhún vai, “Lần đầu tiên ấy mà, khó trách vẫn chưa hiểu rõ, lần thứ hai chắc sẽ có kinh nghiệm, em tránh ra, để anh tới nhào.”

Thiệu Vinh nhìn Thiệu Thần một cái, “Thôi để em làm đi.”

Thiệu Thần kinh ngạc, “Em biết làm?”

Thiệu Vinh không đáp, mà là trực tiếp sử dụng hành động. Cậu rửa tay, cầm một cái tạp dề khác buộc vào, nhẹ nhàng vén lên tay áo bắt đầu nhào bột mì.

Biểu tình cậu cúi đầu nhào bột mì rất nghiêm túc, cứ như đang làm một tác phẩm nghệ thuật, đồng bột dính dính ở trước mặt qua tay cậu giống như có linh tính, rất nhanh đã bị cậu nhào thành một đoàn tròn tròn. Hai tay thon dài phối hợp ăn ý nhào nhào khối bột mì kia, đồng bột mì khô cản trước mặt dần dần trở nên mềm mại bóng loáng.

Thiệu Thần không thể tin nhìn một màn này, rốt cuộc kinh ngạc cảm thán, “Em thật sự biết nhào bột?”

Biểu tình Thiệu Vinh thật bình tĩnh, “Ừm, em có nghiên cứu qua cách nấu ăn.”

Thiệu Thần càng không thể tin nổi, “Khụ khụ, xem ra anh phải học tập nhiều ở em. Bác hai cùng chiều em như vậy, anh còn tưởng rằng bác sẽ không cho em xuống bếp chứ! Không nghĩ tới em cư nhiên lại biết nấu ăn.”

“Ba. . . .” Nhắc tới Thiệu Trường Canh, giọng điệu Thiệu Vinh có chút không được tự nhiên, “Năm ngoái không phải ba đi công tác suốt một năm sao? Một mình em ở nhà, cũng không thể ngày nào cũng kêu thức ăn bên ngoài, học từ từ rồi cũng biết nấu thôi.”

Thiệu Vinh một bên nói, một bên nghiêm túc nhào bột mì thành một đoạn dài đẹp, sau đó cắt thành từng mảnh nhỏ rồi tìm chày bắt đầu cán thành da sủi cào.

Rất nhanh, bột mì trong tay cậu đã biến thành mấy miếng da sùi cào móng. Thiệu Thần trầm trồ nhìn cứ như đang xem ảo thuật thần kì.

Thiệu Thần đứng bên cạnh nhìn không được khách lễ: “Con gái nhà ai gả cho em thật sự rất có phúc, Tiểu Vinh.”

Tại Thiệu Vinh đỏ bừng, “Đừng nói nhảm.”

Từ nhỏ Thiệu Thần đã thích khi dễ Thiệu Vinh, thấy lỗi tại cậu đỏ, ý xấu lại càng bùng phát, “Này này, nói thật với anh đi, em ở trường có lén lút quen với bạn gái nào không? Đứng rồi, em có thử hôn qua chưa?”

“” Thiệu Vinh không nói chuyện, nghe nhắc đến từ “hôn”, thân thể lại phát sinh phản xạ có điều kiện bắt đầu trở nên khẩn trương.

Thiệu Thần còn muốn tiếp tục truy vấn, di động đột nhiên vang lên, vừa nhìn tên hiển thị trên màn hình, thái độ cột nả lập tức biến thành cung kính giống như binh lính bị thủ trưởng kiểm duyệt, cầm điện thoại ngoan ngoãn nói: “Bác hai.”

Lưng Thiệu Vinh nháy mắt cứng ngắc.

“Dạ, con vừa thi xong. Thi Ách, cũng tạm được.” Biểu tình Thiệu Thần thật nghiêm túc.

Thiệu Vinh làm bộ như không có gì tiếp tục càn da sùi cào, lỗi tại lại dựng thẳng lên lén nghe bọn họ nói chuyện.

“Bác nói Tiểu Vinh hả?” Thiệu Thần nhìn Thiệu Vinh liếc mắt một cái, “Em nó đang ở chỗ con này. À, tui con đang gói sùi cào.”

Thiệu Vinh tựa hồ nghe được đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng cười trầm thấp của Thiệu Trường Canh, giống như đang hỏi: “Nó cũng biết làm sao?”

Thiệu Thần nghiêm trang nói: “Bác hai, bác đừng xem thường Thiệu Vinh chứ, em nó đang càn da sùi cào nè, càn tốt lắm. Đứng rồi bác hai, bác tan tằm chưa? Muốn qua đây ăn chung không?”

Thiệu Vinh vội vàng quay đầu nhìn về phía Thiệu Thần, dùng ánh mắt nhờ nhấn giùm ý cự tuyệt.

Thiệu Thần nhìn ánh mắt Thiệu Vinh sừng sốt một chút, sau đó mới bừng tỉnh đại ngộ nói: “Bác hai bác tới đi, Thiệu Vinh nó nói rất muốn trở tài nấu ăn ở trước mặt bác.”

“” Ánh mắt của em rõ ràng biểu đạt ý cự tuyệt mà.

Thiệu Thần cúp điện thoại, quay đầu mỉm cười nói: “Tốt lắm, anh nhìn là biết em nhất định muốn bác hai tự mình đến ném thử tài nghệ của em rồi. Há? Em đang nghĩ gì thế? Sao da sùi cào này lại biến thành hình sáu cạnh?”

“” Thiệu Vinh thật sự rất muốn cầm chày cán bột đánh cho tên nói lung tung này bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Sau đó Thiệu Vinh mới biết được nguyên nhân Thiệu Thần đột nhiên muốn gói sùi cào.

Bởi vì phải liên tục thi gần nửa tháng, thức thâu đêm suốt sáng làm cho công năng dạ dày của Thiệu Thần bị ảnh hưởng nghiêm trọng, để kích thích dạ dày nên mới muốn ăn món sùi cào mà mình thích nhất.

Thiệu Thần tin tưởng, dựa vào đầu óc thông minh của mình, làm sùi cào hoàn toàn không thành vấn đề. Ai ngờ đầu gói sùi cào so với trong tưởng tượng khó hơn rất nhiều, nhào bột mì thì khó càng thêm khó, may là có Thiệu Vinh đứng lúc tới cứu vớt.

Thiệu Vinh nghe Thiệu Thần khoa trương tự thuật, nhìn không được mỉm cười, “Anh thích ăn sùi cào như vậy à?”

Thiệu Thần cười híp mắt đáp: “Em không biết sùi cào là món ăn rất có ý nghĩa sao? Mỡ lớp da mỏng manh bên ngoài có thể nếm được hương vị thơm ngon bên trong.”

“” Sao cái món sùi cào đơn giản vào miệng anh ta lại trở nên sắc tình như thế.

Thiệu Vinh mặt không đổi sắc cắt ngang, “Anh, lấy giùm em một cái thìa.”

“Ừ,” Thiệu Thần ngoan ngoãn làm trợ thủ cho em họ, cầm một cái thìa đặt ở trước mặt cậu. Thấy Thiệu Vinh cúi đầu nghiêm túc khuấy sùi cảo đã băm tốt, Thiệu Thần đột nhiên hỏi sang chuyện khác: “Đúng rồi, Thiệu Vinh em học cấp mấy vậy?”

“Cấp hai.”

“Vậy là gần lên cấp ba rồi, cũng sắp phải thi đại học, có nghĩ tới học chuyên ngành nào chưa?”

“.” Thiệu Vinh do dự không biết nên trả lời như thế nào.

Tuy rằng sự thật Thiệu Trường Canh không phải ba ruột cũng chứng minh Thiệu Thần không phải anh họ cậu, nhưng cảm tình nhiều năm từ nhỏ tới lớn khiến cậu cảm thấy. Ở chung với Thiệu Thần có loại cảm giác thoải mái giữa anh em với nhau. Rất nhiều điều không dám nói với baba lại có thể cùng Thiệu Thần trao đổi, chắc là vì cả hai đều cùng một lứa tuổi.

Thiệu Vinh nghĩ nghĩ, mới quay đầu lại hỏi: “Anh, em định thi vào học viện y, anh thấy thi trường nào tốt?”

Thiệu Thần kinh ngạc nhìn cậu, “Không phải chứ? Thiệu gia toàn là bác sĩ mà em còn muốn làm bác sĩ?”

Thiệu Vinh nghiêm túc gật đầu.

Thiệu Thần nghĩ nghĩ rồi nói: “Bác hai sẽ đồng ý sao?”

Thiệu Vinh giọng điệu cứng nhắc đáp: “Đây là chuyện của em, không cần ba phải đồng ý.”

Hai người đang nói, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa. Thiệu Thần xoay người đi mở cửa, chỉ thấy Thiệu Trường Canh cầm giỏ trái cây đứng ở ngoài.

“Bác hai, tan tầm sớm vậy.” Thiệu Thần nhận giỏ trái cây từ tay hắn, về mặt cung kính.

“Ừ, hôm nay bệnh viện không có chuyện gì.” Thiệu Trường Canh vào trong nhà, tầm mắt đảo qua phòng bếp, quả nhiên thấy Thiệu Vinh đang cúi đầu nghiêm túc gói sùi cảo, bộ dáng mặc tạp dề nhìn qua rất chuyên nghiệp.

Thiệu Trường Canh nhìn khuôn mặt nghiêng của cậu, nhẹ nhàng mỉm cười: “Sao đột nhiên các con lại muốn ăn sùi cảo?”

“Ở nhà nhàn rồi không có việc gì làm nên tính cải thiện thức ăn.” Thiệu Thần nghiêm chỉnh đáp.

“Gói được không?”

“Vừa bắt đầu thôi ạ, mới gói xong hai mươi mấy cái.”

Mỗi lần Thiệu Thần trả lời đều giống như học sinh trả lời câu hỏi của thầy giáo, Thiệu Trường Canh nhin không được nhường nhường mày, “Thiệu Thần.”

“Con đây.”

“Con rất sợ bác sao?”

“Đúng vậy.” Thiệu Thần theo bản năng trả lời, tiếp theo vội vàng lác đầu, “Không đúng không đúng, bác hai sao lại nói chuyện này.”

Thiệu Trường Canh bắt đắc dĩ, “Là lần đó bác đánh Thiệu Vinh làm con bị ám ảnh à?”

Thiệu Thần trầm mặc một chút, rớt cuộc gật gật đầu.

Trong trí nhớ của Thiệu Thần, tối hôm đó bác hai cực kỳ đáng sợ, ánh mắt lạnh như băng làm cho người ta căn bản không dám đối diện. Hắn trầm mặc lôi Thiệu Vinh vào phòng đánh bốp bốp bốp, Thiệu Thần thậm chí hoài nghi Tiểu Vinh đáng thương sẽ bị đánh chết luôn.

Kể từ đó về sau, Thiệu Thần liền đối với người bác hai bình thường luôn luôn mỉm cười nhưng vừa lật mặt liền mưa rền gió dữ sinh ra một loại cảm giác cực kì “kinh sợ.”

Thiệu Trường Canh liếc Thiệu Thần một cái, nói: “Bác chỉ đánh nó có một lần đó.”

Thiệu Thần đối với cái này rất là hoài nghi.

Thiệu Trường Canh cũng không giải thích gì thêm, nhún nhún vai, “Bác vào phòng bếp xem nó đang làm gì.”

“Vậy con đi tắm rửa trước.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười gật đầu, “Đi đi.”

Thiệu Vinh đang ở trong phòng bếp gói sùi cảo, đột nhiên cửa bị đẩy ra, một loại hơi thở quen thuộc tới gần.

“Ba tới giúp con.”

Thanh âm trầm thấp vang lên ngay sát lỗ tai, giống như tiếng sét đánh ngang tai làm đầu óc người ta hỗn loạn.

Thiệu Vinh cả người căng thẳng, tay cầm da sùi cào tron trượt làm nhân thịt rơi xuống mặt bàn, cậu vội vàng làm như không có việc gì thu dọn mặt bàn bừa bộn, một bên nhỏ giọng nói: “Không cần giúp.”

Thiệu Trường Canh nhìn cậu vẻ mặt cứng ngắc, trầm mặc một lát, cười cười, phối hợp cầm một miếng da sùi cào trên mặt bàn, động tác thuần thục gói sùi cào, một bên còn vờ như không có việc gì hỏi, “Da sùi cào không tệ, là con làm sao?”

“.....” Thiệu Vinh không trả lời.

Cái người bá đạo này, vẫn quen thói không để ý đến lời nói của người khác như vậy.

Lại còn luôn trưng ra cái biểu tình như không có việc gì làm người ta vừa bức mình lại vừa bất đắc dĩ.

“Đã nói là không cần giúp.” Thiệu Vinh giảm thấp thanh âm.

Thiệu Trường Canh đem một cái sùi cào gói kỹ đặt lên bàn, dừng lại động tác, nghiêng đầu im lặng nhìn cậu.

Im lặng như vậy làm cho Thiệu Vinh cảm thấy có chút xấu hổ, bị ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm, giống như con mồi bị thợ săn nhìn chăm chú, thậm chí da đầu còn sinh ra một loại cảm giác tê dại.

Nhìn cái gì mà nhìn?

Nhìn lâu như vậy, cũng không nói một câu.

Im lặng nhìn chăm chăm như vậy làm người ta không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

Thiệu Vinh rốt cuộc chịu hết nổi không khí kỳ quái giữa hai cha con, xoay người nói: “Con đi tìm anh Thần.”

Cánh tay đột nhiên bị giữ chặt.

Vị trí bị chạm vào truyền tới độ nóng thật quỷ dị.

Muốn gãy dựa, lại phát hiện căn bản gãy không thoát nổi, cổ tay bị đại lực nắm đến hồng lên, cả người cũng bị hắn vây ở vách tường, trong mũi truyền đến mùi nước hoa thân nhiên trên người hắn, chỉ cần vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy đôi mắt thâm trầm của hắn.

Cảnh tượng quần bách này làm cho Thiệu Vinh chịu không nổi.

Hình ảnh đêm qua bị hắn gắt gao chế trụ ót, hôn thật sâu. . . . Không khỏi lại trở về.

Bị hắn nhìn chăm chú như vậy, ngay cả lưng cũng đều tê dại.

“Con là đang trốn ba? Bởi vì ba hôn con?” Thiệu Trường Canh thấp giọng hỏi.

“.....”

Suy nghĩ xấu hổ dưới đáy lòng đột nhiên bị người ta gọi lên, khiến Thiệu Vinh hận không thể đem mình biến thành nhân thịt bọc vào trong da sùi cào luôn.

—— Đã biết rồi còn hỏi, bảo người ta phải trả lời như thế nào đây?

Đúng, là con trốn ba, bởi vì con không muốn đối mặt với ba, không muốn nhớ lại hình ảnh tối hôm qua bị ba cưỡng hôn.

Loại chuyện vi phạm luân thường này so với ác mộng còn đáng sợ hơn, căn bản không nên nói lại đi?!

So với Thiệu Vinh bối rối hận không thể chui xuống sàn, Thiệu Trường Canh vẻ mặt vẫn như không có việc gì, nhẹ nhàng cười, dịu dàng nói: “Chúng ta cũng không phải cha con ruột, cho dù tối hôm qua ba thật sự đã hôn con, con cũng không cần có loại áp lực tâm lý ‘vi phạm luân thường’.”

“.....”

“Hơn nữa tối qua ba uống rượu, không khống chế được cảm xúc, vậy nên mới làm ra loại hành vi không lý trí như vậy. Lúc ấy quá xúc động, không có bận tâm đến cảm nhận của con, là lỗi của ba.”

“.....”

Ý nghĩ trong lòng hoàn toàn bị hắn nhìn thấu, tâm tình Thiệu Vinh chợt trở nên thật phức tạp.

Baba thật sự là. Người hiểu mình nhất trên đời này.

Tuy rằng lúc hôn đã ngửi được mùi rượu nhàn nhạt, nhưng hẳn hẳn nhiên chưa có uống say, cái này rõ ràng là lấy cớ, nhưng cũng là bậc thang tốt nhất để hoá giải vấn đề giữa cha con hai người.

Thiệu Vinh hiện tại đúng là cần một cái bậc thang.

Nếu không cũng chỉ có thể tiếp tục xấu hổ chiến tranh lạnh với Thiệu Trường Canh như vậy.

“Thiệu Vinh,” Thanh âm Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng, “Đừng giận.”

Thanh âm dịu dàng, có loại lực lượng trấn an lòng người.

“Ba cũng không phải không để ý đến tự ái của con, chỉ là tối qua kích động quá, không có suy nghĩ chu đáo.”

“”

“Con cũng không thể cứ trốn tránh, không nhìn mặt ba đi?”

“”

“Hay là, con muốn ba viết một bản kiểm điểm nhận lỗi?”

“”

Nếu hẳn đã xin lỗi rồi, dù sao cũng là đàn ông với nhau, hôn một chút cũng chẳng có tổn thất gì. Hơn nữa, cẩn thận ngẫm lại lúc đó mình nói chuyện thật sự có hơi quá đáng chọc giận hẳn. Người đang mất đi lý trí làm ra mấy hành động quá khích cũng có thể lượng thứ.

Hiện tại hẳn đã đặt sẵn bậc thang, theo đi xuống, coi như chuyện này chưa từng xảy ra có phải là lựa chọn tốt nhất không?

Thiệu Vinh suy nghĩ lung tung, không hề phát giác Thiệu Trường Canh nghĩ hết trăm phương nghìn kế tìm lý do để cậu tha thứ chỉ vì không muốn mất đi cậu mà thôi. Mà Thiệu Trường Canh, trong lúc bất tri bất giác, đã lược bỏ xưng hô “baba” này.

Mặc dù cũng là cãi nhau rồi giảng hòa giống mọi ngày, nhưng có cái gì đó đã âm thầm thay đổi.

“Thiệu Vinh?”

“Nha,” Thiệu Vinh lúng túng quay đầu sang chỗ khác, “Tối hôm qua con cũng quá kích động. Chuyện đã qua coi như bỏ đi, đừng nhắc tới nữa.”

Đây chính là đứa con một tay Thiệu Trường Canh nuôi lớn, tính tình cậu có thể nói hẳn đã rõ như lòng bàn tay.

Lần đầu tiên hôn môi rất nhanh đã được tha thứ, về sau tiếp tục từ từ xâm nhập nội tâm, để Thiệu Vinh chậm rãi tiếp nhận thêm nhiều mức nữa, việc này đối với người hiểu rõ tính cách cậu mà nói tin chắc cũng không phải việc gì khó.

So với Thiệu Trường Canh thư thả, trong lòng Thiệu Vinh có chút không được tự nhiên. Nếu đổi thành bị tát một bạt tai chắc còn dễ tiếp nhận hơn, loại hành động hôn môi này có chút hơi vượt mức.

Bất quá. Cũng không thể vì vậy mà cứ giận hẳn mãi, dù sao hẳn cũng là người thân duy nhất của mình.

Thiệu Vinh nghiêm mặt rút cánh tay mình khỏi tay hẳn, “Con đi tìm anh Thần.”

“Thiệu Thần đi tắm rồi.” Thiệu Trường Canh mỉm cười nói, “Không bằng ở đây giúp ba gói sùi cảo đi.”

Thiệu Vinh đành phải kiên trì đứng ở bên cạnh hẳn tiếp tục gói sùi cảo.

Thiệu Trường Canh nhìn cậu gói sùi cảo, trên mặt bàn sắp một hàng thật chỉnh tề, hơn nữa đều là đứng thẳng, hết như binh lính đang xếp hàng, nhìn qua đặc biệt uy phong.

Mà một cái mình gói kia, lại mềm nhũn gục ở một bên như người bệnh nặng sắp chết.

Thiệu Vinh hẳn nhiên cũng liếc mắt nhìn thấy cái sùi cảo khó coi của hẳn, khóe miệng nhếch không được cong cong, nói: “Kỳ thật ba không biết gói phải không?”

Thiệu Trường Canh nhướn nhướn mày, “Đem nhân đặt ở giữa, sau đó bao lại, nắm cùng một chỗ không phải sao.”

Nghe giọng điệu không thêm để ý của hẳn, Thiệu Vinh nghiêm túc nói: “Gói sùi cảo như ba, lát nữa thả vào nồi sẽ bị bung ra.”

“Vậy sao?” Thiệu Trường Canh nghi hoặc, “Vậy con dạy ba đi.”

Thiệu Vinh gật gật đầu, nghiêm túc cầm da sùi cảo, từng bước từng bước một dạy hân, “Trước tiên đem nhân bánh đặt ở giữa, sau đó nén chặt trong lòng bàn tay, dùng hai ngón tay diềm theo hình bán nguyệt, như vậy sẽ không bị bung ra.”

khúc này nói gì chẳng hiểu (_ _ !) ghi theo cách dạy nấu ăn trên mạng

Thiệu Vinh thật kiên nhẫn làm mẫu từng động tác.

Thiệu Trường Canh nhìn thấy ngón tay thon dài trắng nõn của cậu, linh hoạt giống như làm ảo thuật, rất nhanh liền gói xong một cái sùi cảo.

Có lẽ là do Thiệu Vinh tự mình gói, sùi cảo kia ở trong mắt Thiệu Trường Canh trở nên thật đáng yêu. cái này gọi là mù quáng

Thiệu Vinh mặc tạp dề vẽ mặt nghiêm túc làm cho Thiệu Trường Canh đột nhiên có chút dòi không được tầm mắt.

Thiệu Vinh giống như thầy giáo nhỏ kiên nhẫn dạy mình gói sùi cảo, Thiệu Trường Canh thậm chí có loại xúc động nhào tới hung hăng hôn cậu.

Yết hầu thậm chí còn phát khô.

Bất quá, hôm qua chỉ mới hôn một cái mà đã nháo thành như vậy, hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm được một tác lại muốn tiến một thước. Hơn nữa, nguy cơ thái tử về nước làm cho Thiệu Trường Canh không rảnh đi lo loại sự tình này, trước mắt trấn an Thiệu Vinh thật tốt, bảo đảm an toàn của cậu mới là quan trọng nhất.

Thiệu Trường Canh thật lý trí kiềm chế xúc động, vẽ mặt như không có việc gì đứng bên cạnh kiên nhẫn cùng Thiệu Vinh học gói sùi cảo.

“Là thế này phải không?” Thiệu Trường Canh rút cuộc gói xong một cái sùi cảo nhìn ra hồn.

Thiệu Vinh im lặng một chút rồi mới đánh giá nói: “Tạm được, nhưng vẫn còn hơi khó coi.”

Thiệu Trường Canh tiếp tục cầm một cái da sùi cảo, vẽ mặt bình tĩnh đáp: “Để gói thêm một cái.”

Về mặt kia, quả thật so với đứng trước bàn mổ còn muốn nghiêm túc hơn.

Có lẽ không ai tưởng tượng nổi, người đàn ông ngày thường cường thế, gặp biến động không sợ hãi luôn trấn định – viện trưởng Thiệu, cư nhiên sẽ ở trong phòng bếp với con trai, vì một cái sùi cảo gói không tốt mà rối rắm nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Lúc Thiệu Thần tám xong đi ra, sùi cảo nóng hằm hập đã được bung để lên bàn. Thiệu Thần vô cùng vui vẻ ngồi xuống ăn ngấu nghiến một bàn sùi cảo, một bên ăn một bên khen: “Tiểu Vinh, em gói sùi cảo ăn ngon lắm. Quả thật rất có tư chất làm đầu bếp, so với bên ngoài bán còn muốn ngon hơn!”

Thiệu Vinh bị khen dữ quá cũng ngượng ngùng, chỉ một mực im lặng ngồi ăn cơm.

Thiệu Trường Canh lại từ đầu đến cuối chỉ cười cười, ăn sùi cảo, biểu tình thật thả lỏng.

Thiệu Thần ăn hết một đĩa sùi cảo lớn xong đột nhiên khở sở nhíu mày, Thiệu Vinh nhìn không được lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Thiệu Trường Canh nhìn Thiệu Thần liếc một cái, bình tĩnh nói: “Hiển nhiên là ăn quá nhiều, dạ dày không tiếp thu được.”

Thiệu Vinh gật gật đầu, “Là ăn quá no phải không?”

Thiệu Trường Canh bị Thiệu Vinh trực tiếp chọc cho mỉm cười, “Đúng vậy.”

Thiệu Thần thần sắc vắn vẹo, vẽ mặt bi thảm, “Hai người đừng có cười nữa! Bác hai, kê cho con chút thuốc uống đi.”

Thiệu Trường Canh thần nhiên nói: “Đi tào bô.”

“Bác hai, dạ dày con thật sự rất đau đó.”

Thiệu Trường Canh bắt đắ dĩ liếc Thiệu Thần một cái, xoay người tìm cái hòm thuốc, lấy ra một viên thuốc màu trắng đưa qua, “Nuốt vào đi.”

“Cảm ơn bác hai.” Thiệu Thần nuốt viên thuốc xuống, lát sau vẻ mặt trở lại bình thường, “Cảm giác đã khá nhiều,” hiển nhiên là đang vuốt mông ngựa.

“Còn khó chịu thì phải đi tản bộ,” Thiệu Trường Canh đứng dậy nói, “Thiệu Vinh, chúng ta phải về nhà rồi.”

“Đề Thiệu Vinh ở đây chơi với con vài ngày đi, dù sao em ấy cũng muốn. . . .” Nhìn thấy cặp mắt thâm trầm của Thiệu Trường Canh, Thiệu Thần nhanh chóng ngậm miệng.

Thiệu Trường Canh quay đầu nhìn về phía Thiệu Vinh, biểu tình bình tĩnh hỏi: “Ý của con thế nào?”

Thiệu Vinh cúi đầu đáp: “Con cũng muốn ở lại vài ngày.”

Thiệu Trường Canh gật gật đầu, thản nhiên nói: “Nếu thật sự muốn ở lại đây, con phải mang ít quần áo tới tắm rửa chứ?”

“.” Cũng đúng ha.

“Vậy nên, đêm nay theo ba về đi, ngày mai lại tới.” Thiệu Trường Canh kết luận, căn bản không cho cự tuyệt.

Thiệu Vinh đành phải gật gật đầu, đi theo hần ra cửa.

Thiệu Vinh giống như trước ngồi ở ghế lái phụ.

Cách hần chỉ có mấy cm, tim tự nhiên không hiểu sao đập có chút nhanh.

Tuy rằng ở mặt ngoài đã tha thứ hần, nhưng tâm tình Thiệu Vinh vẫn không thể bình tĩnh như trước, dù sao chuyện bị ba mình hôn thật sự rất khó lý giải hoặc tiếp nhận.

Không ngại việc hần không phải ba ruột, ở chung nhiều năm như vậy. . . . Không phải đều là hình thức cha con ở chung đơn thuần sao?

Thiệu Vinh thậm chí không nghĩ được tại sao Thiệu Trường Canh vốn dĩ rất lý trí lại có thể làm ra cái loại hành động không thể lý giải như vậy. Theo lẽ thường mà nói, lúc tức giận hần nên tát một bạt tai mới đúng chứ?

Mặc dù đối với phương pháp giáo dục cường thế của hần đôi khi cũng có chút mâu thuẫn, nhưng nói thế nào đi nữa, cậu vẫn rất tôn trọng hay thậm chí là sùng bái Thiệu Trường Canh.

Thiệu Vinh nhớ rõ lúc còn nhỏ, có một lần baba dẫn cậu tới sân chơi, tình cờ gặp được một bà cụ bệnh tim phát tác té ngã trên mặt đất. Trong khi người xung quanh chỉ biết kinh hô, Thiệu Trường Canh lại bình tĩnh bước lên phía trước nâng bà cụ kia dậy, từ trong túi của bà tìm được viên thuốc đút cho bà nuốt vào. Bệnh trạng của bà cụ rất nhanh đã đỡ hơn rất nhiều, người con gái tới đón bà còn vô cùng cảm kích cảm ơn Thiệu Trường Canh.

Thiệu Vinh lúc đó tò mò hỏi: “Baba, sao ba biết trong túi bà ấy có thuốc?”

Thiệu Trường Canh mỉm cười sờ sờ đầu cậu nói, “Bà cụ kia có bệnh ở động mạch vành, người bị bệnh này thường mang trong người một loại thuốc tên là nitroglycerine có tác dụng làm giãn mạch máu, dùng để ứng phó với các tình huống đột phát.”

Thiệu Vinh hoàn toàn nghe không hiểu hần nói bệnh ở động mạch vành hoặc nitroglycerine là cái gì, nhưng đáy lòng vẫn sinh ra một loại cảm giác sùng bái “baba thật lợi hại.”

Khi đó Thiệu Vinh vóc người rất nhỏ, lúc được hần dắt tay đi đường, cánh tay phải nâng lên mới với được tới tay hần, mỗi lần nhìn về phía Thiệu Trường Canh đều phải ngẩng đầu lên thật cao. Người cha trẻ tuổi có khuôn mặt anh tuấn, đôi phó với tình huống bất ngờ vẫn giữ được vẻ bình tĩnh thong dong, người xung quanh cảm tạ và ca ngợi. . . . Tất cả đều làm cho Thiệu Vinh cảm thấy tự hào “người tài giỏi này là ba mình.”

Mỗi lần đến tiết phụ huynh dự giờ, Thiệu Trường Canh đều luôn hấp dẫn ánh mắt của mọi người, các bạn học cũng sẽ vừa hâm mộ vừa ghen tị nói “ba cậu thật đẹp trai.” Những lúc đó, Thiệu Vinh sẽ đặc biệt đặc biệt cao hứng.

Cho nên từ nhỏ mới có giấc mơ “mình cũng muốn làm bác sĩ giống như baba vậy.”

Ngay cả vừa rồi hần tìm trong hòm thuốc viên thuốc màu trắng chính xác đưa cho Thiệu Thần, căn bản không cần nhìn hướng dẫn sử dụng cũng biết dùng thế nào, cũng làm cho trong lòng Thiệu Vinh lại dâng lên loại cảm xúc “bội phục” này.

Chỉ là, kể từ khi biết hần không phải ba ruột xong, trong lòng Thiệu Vinh không nhận được cảm thấy có chút mất mát.

Cũng không biết là vì cái gì. Loại cảm giác này giống như mây đen quanh quần trên đỉnh đầu, không biết phải xua đi như thế nào.

“Đang suy nghĩ gì đấy?” Thiệu Trường Canh đột nhiên hỏi.

“A. Không có gì.” Thiệu Vinh lúng túng dời tầm mắt, tuyệt không thể nói cho hần biết mình thần tượng hần như vậy, chắc chắn sẽ bị hần cười chết.

Thiệu Trường Canh nghiêng đầu nhìn Thiệu Vinh một cái, cũng không có hỏi tiếp, mà là xoay tay lái đem xe chạy đến một con đường khác.

Kia cũng không phải đường về nhà. Thiệu Vinh có chút nghi ngờ quay đầu nhìn hắt, chợt nghe hắt bình tĩnh nói: “Đẫn con đến một chỗ.”

Xe dừng ở trước cửa một tòa cao ốc, Thiệu Trường Canh cùng Thiệu Vinh xuống xe, vào thang máy đến lầu 7.

Người bán hàng thấy Thiệu Trường Canh liền nhiệt tình chào đón hỏi: “Tiên sinh cần mua gì?”

Thiệu Trường Canh trả lời: “Tôi họ Thiệu, lúc trước có đặt một chiếc di động ở chỗ các anh.”

Người bán hàng lập tức mỉm cười, “Nguyên lai là Thiệu tiên sinh, điện thoại ngài đặt đã có hàng rồi, tôi lập tức cầm lại đây cho ngài.”

Rất nhanh, một chiếc hộp tinh xảo được bày trước mặt.

Thiệu Trường Canh mở hộp ra, cầm chiếc điện thoại bên trong ấn khởi động máy, tiếng nhạc khởi động máy dễ nghe phát lên, màn hình sáng hiện ra một màu xanh nhu hòa. Thiệu Trường Canh đưa di động cho Thiệu Vinh đứng bên cạnh, thấp giọng nói: “Thử xem xem”

“... Cho con?” Thiệu Vinh giật mình hỏi.

Thiệu Trường Canh mỉm cười gật đầu.

Chỗ này là ‘Electronic city’ nổi tiếng, lầu 7 tụ tập rất nhiều nhãn hiệu bán hàng độc quyền, xung quanh còn cung cấp sô pha mềm mại cho khách hàng nghỉ ngơi và sử dụng wifi miễn phí. Không giống với mấy cửa hàng ở lầu một lầu hai bán hàng nhái ồn ào ầm ĩ, chỗ này rất yên lặng, nhân viên bán hàng cũng rất chuyên nghiệp, mua điện thoại di động ở đây hiển nhiên không rẻ tiền.

Thiệu Vinh cầm điện thoại màu trắng trong tay, dùng ngón cái ấn nhẹ vào bàn phím xem xét các tính năng trong menu.

Bề ngoài chiếc di động này rất được, cảm giác cầm trên tay cũng rất tốt, trang bị rất nhiều chức năng hiện đại, trước sau đều có camera, có thể chụp hình quay phim và trò chuyện video. Hình nền là hình bãi biển màu xanh, độ phân giải màn hình cực kì cao làm cho phong cảnh bờ biển nhìn qua vừa rõ ràng lại vừa xinh đẹp.

Đối với một học sinh cấp ba mà nói, điện thoại đắt như vậy không khỏi có chút lãng phí.

“Con có di động rồi, không cần mua cái mới.” Thiệu Vinh nhẹ giọng nói.

Kỳ thật di động cũ vài ngày trước ngâm phải nước nên thỉnh thoảng không nhạy thậm chí còn bị chết máy, hơn nữa cái di động đó dùng từ lúc trung học đến giờ, màu đã sập bong hết.

Tuy rằng Thiệu Vinh thật thích chiếc điện thoại mới này, nhưng nhận món quà giá trị như vậy vẫn không tốt.

Hơn nữa Thiệu Trường Canh cũng không phải ba ruột mình, nuôi mình nhiều năm như vậy đã muốn đạt đến trình độ nào đó rồi, còn tặng quà thật sự làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác “thụ sủng ngược kinh.”

*được sủng mà sợ hãi

Thiệu Vinh đặt di động lại trên mặt bàn, quay đầu nhìn về phía Thiệu Trường Canh, nhỏ giọng nói: “Cái này nhất định rất mắc tiền, baba dùng đi, con còn là học sinh, không cần dùng đồ cao cấp như vậy.”

Thiệu Trường Canh cười cười, “Thích nó không?”

“... .” Nói thật là rất thích.

“Ba cố tình chọn loại mới nhất, bề ngoài đơn giản lại còn là màu trắng mà con yêu nhất, ba đoán là con sẽ thích.”

“... .” Cẩn thận chu đáo như vậy làm người ta thật cảm động.

“Mấy hôm trước thấy điện thoại của con đã cũ đến phai màu rồi, bàn phím lâu lâu cũng sẽ không nhạy. Lẽ ra nên sớm mua cho con một chiếc mới, là ba bận quá đã quên mất.”

“... .” Không cần tự trách, ba đã làm tốt lắm rồi.

“Con nhận đi. Đặt riêng cho con, con không nhận chẳng lẽ kêu ba trả lại cho người ta?” Thiệu Trường Canh lại đem di động đưa về trong tay Thiệu Vinh, thấp giọng nói, “Đổi sim điện thoại đi.”

Rõ ràng lời nói rất dịu dàng, nhưng vẫn làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Thiệu Vinh đành phải đem sim của mình đổi vào trong máy mới, tâm tình phức tạp nhận di động, có chút ngượng ngùng, lại có chút cảm động nói: “Cám ơn baba.”

“Khách sáo cái gì,” Thiệu Trường Canh mỉm cười, sờ sờ đầu Thiệu Vinh, “Ba qua bên kia trả tiền, con xem thử máy mới dùng được không.”

“Dạ.” Thiệu Vinh cầm máy mới, chờ baba đi rồi mới cúi đầu bật màn hình, hưng phấn nghiên cứu các loại chức năng mới mẻ.

Bên trong còn có vài cái trò chơi nhỏ rất thú vị, còn có thể đăng nhập QQ, thật không tồi nha.

Thuận tay mở ra danh bạ điện thoại, đem số của baba cài vào nút số 1 gọi nhanh, đây cũng là thói quen nhiều năm của Thiệu Vinh.

Thiệu Trường Canh ở quầy thu ngân thanh toán, quay đầu nhìn thấy Thiệu Vinh ngồi ở trên sô pha cúi đầu chơi di động, biểu tình thoạt nhìn rất vui vẻ.

Quả nhiên vẫn là thiếu niên mười sáu tuổi, thấy đồ mới sẽ nhin không được hưng phấn. Về mặt Thiệu Vinh vui sướng cầm máy mới nghiên cứu các loại chức năng làm cho đáy lòng Thiệu Trường Canh sinh ra một loại dực vọng bảo hộ mãnh liệt.

Thiệu Vinh vô tội không nên bị vận mệnh bi thảm của ba ruột cậu ảnh hưởng.

Vậy nên, vị thái tử kia bất kể là thần thánh phương nào, đừng nghĩ tổn thương tới Thiệu Vinh.

Bình thường công việc bề bộn quá nhiều, không có khả năng mỗi phút mỗi giây đều giám thị cậu, lại càng không thể làm thế sẽ gây phản cảm cho Thiệu Vinh, vì vậy Thiệu Trường Canh mới nghĩ đến chủ ý này, nhờ bạn tốt cài đặt hệ thống định vị GPS hiện đại nhất vào chiếc điện thoại kia, giả bộ mang Thiệu Vinh đi mua điện thoại mới, đưa cho cậu chiếc di động đã sớm lắp đặt. . . .

Sở dĩ làm như vậy chỉ vì muốn khi cậu gặp nguy hiểm có thể tìm được cậu kịp lúc mà thôi.

Cái loại cảm giác tuyệt vọng bất lực chỉ có thể ngồi ở nhà chờ tin tức, Thiệu Trường Canh vĩnh viễn cũng không muốn trải nghiệm nữa.

Thiệu Vinh vẫn ngồi trên sô pha xài thử chức năng chụp ảnh của di động, hoàn toàn không biết trong cái điện thoại di động này đã được bí mật trang bị hệ thống định vị cao cấp nhất, thậm chí không vì việc máy mới không đóng gói mà đã bị mở ra bất thường mà cảm thấy nghi ngờ gì.

Giờ phút này, đầu óc của cậu hoàn toàn bị loại cảm giác vui sướng khi Thiệu Trường Canh chu đáo mua di động chiếm cứ.

Thậm chí ngay cả trong lòng mắt đen nhánh đều lộ rõ thần sắc cảm động.

Thiệu Vinh cảm thấy, baba đối với mình thật sự là quá tốt.

Tốt đến không biết phải hồi báo như thế nào.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu kịch trường nhảm chán

Tác giả: không biết hồi báo thế nào sao Tiểu Vinh ~ Thiệu cha nuôi cậu nhiều năm như vậy, cậu ngoan ngoãn để cho hán ăn là tốt rồi

Thiệu Vinh: Cũng đâu phải nuôi heo, mập thì ăn?

Thiệu cha: là một loại phương pháp ăn khác.

Thiệu Vinh: phương pháp ăn gì?

Thiệu cha: lại đây, ba dạy con.

Thiệu Vinh: tốt.

Mọi người:

Tác giả: ai, tôi cũng không nhẫn tâm, trẻ nhỏ đáng yêu như thế vì sao gặp phải con sói như vậy chứ?

Thiệu cha: Là sư tử.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Kì nghỉ đông này với Thiệu Vinh mà nói vô cùng bình lặng, cả ngày ở nhà ông nội xem phim, chơi game cùng Thiệu Thần, từng ngày trôi qua thoải mái mà vui vẻ.

Ông nội và bác cả cũng từ nước ngoài trở về, baba cũng về đây một chuyến, sau đó baba và bác cả nhốt mình trong thư phòng không biết nói chuyện gì, nói suốt mấy tiếng đồng hồ.

Thiệu Thần thật tò mò định bụng đi nghe lén, nhưng bị Thiệu Vinh ngăn lại.

“Lỡ như bị phát hiện anh làm sao chịu tội nổi đây?” Thiệu Vinh thật lý trí nói.

“Ách. Cũng đúng.” Chỉ một cái liếc mắt sắc bén của bác hai đã khiến Thiệu Thần kinh hồn táng đảm, hơn nữa ánh mắt âm trầm từ trước tới giờ của ba, hậu quả bị phát hiện nghe lén chắc chắn sẽ rất thê thảm.

Thấy Thiệu Thần tò mò chịu không nổi, Thiệu Vinh đành phải đem chuyện “ông nội bị bệnh Alzheimer” nói cho Thiệu Thần biết.

Thiệu Vinh còn tưởng rằng baba và bác cả nhốt mình trong thư phòng là thảo luận chuyện ông nội ra nước ngoài chữa bệnh, hoàn toàn không nghĩ tới nội dung hai người thảo luận cư nhiên lại có liên quan tới mình.

Đã biết được chân tướng năm đó, nhưng trực tiếp đến hỏi ba mình lại không tốt, vì vậy Thiệu Trường Canh đành phải ngả bài với anh cả.

Không nghĩ tới, Thiệu Xương Bình lại nói hần không biết.

“Anh là nói, ngay cả anh cũng không biết thân phận thật sự của thái tử?” Thiệu Trường Canh đối với chuyện này rất kinh ngạc.

Thiệu Xương Bình gật đầu, “Hần là người xuất đạo muộn nhất trong tổ chức, anh chưa có gặp qua bản nhân của hắn.”

“Như vậy, bình thường Lam Dạ vận hành thế nào? Các anh không cần gặp mặt nhau à?”

“Lam Dạ có năm thành viên trung tâm, lúc gặp vấn đề quan trọng thì thường do năm người bỏ phiếu quyết định, thời gian còn lại mỗi người đều tự làm việc của mình, khi nào cần giúp đỡ mới sử dụng mật lệnh của tổ chức để phối hợp với nhau. Ba phụ trách buôn lậu nội tạng, thái tử phụ trách buôn bán thuốc phiện, công việc của hai bên khác nhau, bình thường rất ít cơ hội tiếp xúc.”

Dựa theo cách nói của Thiệu Xương Bình, Thiệu An Quốc và Âu Dương Lâm là hai trong năm thành viên trung tâm, chủ yếu phụ trách mua bán buôn lậu nội tạng, còn lại ba người là phụ trách buôn lậu thuốc phiện. Thái tử được xem như truyền nhân của thủ lĩnh Lam Dạ, trong tay hắn nắm giữ nguồn cung cấp thuốc phiện lớn ở Đông Nam Á.

Tổ chức này vẫn che giấu rất tốt, trao đổi với nhau sử dụng nhiều mật mã khẩu lệnh, vô cùng thần bí, Tô Tử Hàng nằm vùng ba năm có thể điều tra được nhiều tư liệu như vậy, hiển nhiên anh ta đã tiếp cận được với một trong số năm thành viên trung tâm.

Hơn nữa, đối phương còn rất tin cậy y.

—— An Phi?

Người phụ nữ vì Tô Tử Hàng sinh hạ con trai, giữa cô và Tô Tử Hàng không thể nghi ngờ chính là loại quan hệ thân mật nhất. Có điều tính cách của An Phi không hề giống những người có nhiều dã tâm, hơn nữa cô vẫn luôn yêu thích việc học vẽ tranh, đối phương diện kinh doanh hoàn toàn không có hứng thú, huống chi là tham gia buôn lậu thuốc phiện. Trong ấn tượng của Thiệu Trường Canh, An Phi là một tiểu thư nhà giàu điển hình, sống trong thế giới riêng của mình, thật sự không thể liên hệ cô với đầu mục hắc đạo.

—— An Dương?

Nhiều năm trước anh ta đã bị tai nạn xe cộ chết. Thiệu Trường Canh còn nhớ rõ, lúc trở về tham dự lễ tang của An Dương, An Phi từng nói trước khi anh trai cô lâm chung đã gọi điện thoại định nói cho cô biết một bí mật quan trọng, đêm đó cũng là đêm giáng sinh An Phi sốt ruột đưa Thiệu Vinh nuốt nhầm cái chìa khoá đến bệnh viện mà bỏ quên đi động ở nhà. Vì vậy, cô vẫn chưa nghe được di ngôn của anh trai. Bí mật mà An Dương định nói có phải là về thái tử hay không cũng không ai biết được.

—— Như vậy, người tiếp xúc khá nhiều với Tô Tử Hàng ở An gia, chỉ còn có mình An Lạc.

Nhớ tới ánh mắt sắc bén lạnh lùng của An Lạc, sự chán ghét rõ ràng với Tô Tử Hàng, cùng với thái độ khác thường khi nhắc tới di vật của An Phi. Có vẻ rất phù hợp với thân phận thái tử.

Thiệu Trường Canh nhìn không được khẽ nhủ mảy.

Tuy rằng suy đoán thái tử là An Lạc rất phù hợp lẽ thường, nhưng chung quy vẫn cảm thấy có nhiều chỗ không đúng lắm.

Thái tử trở về.

Những lời này giống như ẩn dụ cho “thợ săn núp trong bóng đêm yên lặng chăm chú theo dõi tất cả.”

Không giống với nhiều người khản trương, kì nghỉ đông này ngược lại trôi qua vô cùng bình lặng.

Thiệu Vinh đi chơi cùng Thiệu Thần mấy lần, Thiệu Trường Canh bởi vì lo lắng an toàn của cậu thậm chí còn thuê vệ sĩ âm thầm bảo hộ, nhưng rốt cuộc chẳng có chuyện gì xảy ra.

Thiệu gia vẫn duy trì không khí nặng nề như trước khi bão táp đến.

Mà Thiệu Vinh, vẫn như cũ không biết gì về việc này.

Có lẽ do mọi người đa tâm? Có khi Thái tử cũng không hứng thú với việc trả thù chuyện hơn mười năm về trước?

Hay là nhân vật thần bí kia đang âm thầm chuẩn bị cái gì?

Nỗi bất an đó vẫn tiếp tục đến lúc trường Thiệu Vinh khai giảng.

Hôm nay, Thiệu Trường Canh nhận được điện thoại của trường học.

“Xin hỏi anh có phải là Thiệu Trường Canh tiên sinh ba của Thiệu Vinh không?”

“Đúng vậy,” Thiệu Trường Canh thấp giọng nói, “Có chuyện gì sao?”

“Là thế này, Thiệu Vinh nhà anh thi cuối kỳ thành tích nằm trong top 40, vậy nên học kỳ sau sẽ được phân vào lớp trọng điểm của trường chúng tôi.”

Thiệu Trường Canh có chút kinh ngạc, Thiệu Vinh hoàn toàn chưa từng đề cập qua chuyện này với hắn.

“Chúng tôi sẽ sắp xếp giáo viên tốt nhất vào lớp trọng điểm, đương nhiên, sau khi bắt đầu học kỳ lớp 11, trước hết sẽ chuẩn bị ôn thi vào trường cao đẳng, toàn bộ học sinh lớp trọng điểm phải vào trọ ở trường để thuận tiện cho việc tự học buổi tối và phụ đạo đặc biệt.”

“Việc sắp xếp này cần phải được sự đồng ý của phụ huynh, chúng tôi cũng đã nhận được giấy báo do anh kí tên, học sinh Thiệu Vinh hôm nay sẽ vào lớp trọng điểm báo danh. Ngoài ra trường học cũng muốn mở một cuộc họp phụ huynh học sinh lớp trọng điểm, định vào lúc 2 giờ 30 chiều chủ nhật, anh có thời gian tới tham dự không?”

Thầy giáo đầu bên kia điện thoại dùng giọng điệu giải thích công thức hoá học để giảng giải sắp xếp của nhà trường.

Thiệu Trường Canh hiểu rất rõ ý tứ của nhà trường, rất nhiều trường trung học cũng chọn một đám học sinh thành tích ưu tú lập thành lớp trọng điểm, đưa lực lượng giáo viên tốt nhất tiến hành bồi dưỡng. Do thành tích học sinh lớp này đều rất tốt, cho nên lúc thầy giáo giảng bài sẽ có thể nhảy qua những phần kiến thức căn bản và chủ đề đơn giản, giúp học sinh tiết kiệm được không ít thời gian.

—— Đây không thể nghi ngờ chính là môi trường học tập rất đáng mơ ước.

Trên lí trí Thiệu Trường Canh rất rõ ràng việc Thiệu Vinh hẳn nên vào lớp trọng điểm, nhưng khi thầy giáo nói rằng “phải trọ ở trường”, hắn lại cảm thấy có chút bất an. Trọ ở trường, đồng nghĩa với việc Thiệu Vinh sẽ tách khỏi mình, hơn nữa, thời gian tách ra sẽ rất dài, thời gian dài hơn một năm này phát sinh chuyện gì căn bản không thể đoán trước, càng không có cách nào khống chế.

Bất quá. Thông báo đã ký tên là chuyện gì nữa? Mình có kí tên cái gì bao giờ?

Chẳng lẽ là Thiệu Vinh tiền trạm hậu tẩu?

*chém xong mới báo, tức là làm rồi mới chịu nói.

Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng nhú mày, ổn định tâm tình bất an dưới đáy lòng, thấp giọng nói: “Cảm ơn thông báo của thầy. Cuối tuần này tôi sẽ đứng giờ tham dự họp phụ huynh.”

Từ lúc bắt đầu nghỉ học, Thiệu Vinh đã nhận được thông báo của trường nói mình trúng tuyển vào lớp trọng điểm.

Ngày khai giảng đầu tiên, bảng thông báo thật to ở trường liệt ra danh sách học sinh lớp 11 đậu vào lớp trọng điểm, lần này Thiệu Vinh thi đỗ hạng nhất, tên của cậu cũng được đặt trên đầu danh sách.

Thiệu Vinh yên lặng rời khỏi bảng thông báo, đến toà nhà dạy học tìm lớp 11 trọng điểm thứ 9* mới thành lập để báo danh. Tuy rằng lớp mới thành lập khẳng định không quen biết mấy ai, bất quá trong lớp cũ Thiệu Vinh cũng không quen biết nhiều người.

*kiểu như lớp 11/1, 11/2... 11/9 bên mình.

Cho nên cũng chẳng có gì khác biệt lắm.

So với các bạn học vừa đổi lớp tinh thần phấn chấn, biểu tình Thiệu Vinh có vẻ vô cùng bình tĩnh, cậu ngẩng đầu xác nhận biển số lớp 11 thứ 9, bước vào phòng học đang nháo nhác như cái chợ rồi tìm một vị trí vắng vẻ ngồi xuống.

Chủ nhiệm lớp còn chưa tới nên trong phòng học loạn thành một đoàn, xung quanh đều là thanh âm ồn ào của các học sinh nhiệt huyết ——

“A, cậu là Trần Nghĩa lớp 7 kia phải không, tớ đã sớm nghe nói về cậu. . . .”

“Ê, bạn học bạn cũng được phân vào lớp này à, duyên phận nha!”

“Thấy không, nhỏ ngồi bên đó chính là Trương Trữ Trữ, thường xuyên thi max điểm hóa học đó. . . .”

Trong phòng học ngập tràn lời khen tặng nhau, nhận bà con với nhau cùng với thanh âm tán chuyện.

Thiệu Vinh cũng không quá hứng thú với chuyện này, một mình nhàm chán lấy điện thoại baba mua cho bật nhạc đeo tai nghe ngồi nghe, thuận tay mở ra quyển sách xem tiểu thuyết.

Đột nhiên, bà vai bị người vỗ một cái, Thiệu Vinh nghi ngờ quay đầu lại, chỉ thấy một khuôn mặt tươi cười phóng đại xuất hiện trước mặt mình, mà chủ nhân của gương mặt này lại còn rất tự nhiên đặt mông ngồi xuống bên cạnh cậu.

Thiệu Vinh khó hiểu bỏ tai nghe xuống, “Có chuyện gì sao?”

Biểu tình nam sinh chuyển từ khiếp sợ đến tức giận, rồi cuối cùng trở thành ủy khuất, “Cậu không nhận ra tớ?”

Thiệu Vinh đương nhiên nhận ra được cậu ta, có điều đã quên mất tên gọi là gì.

“Là tớ nè!” Đối phương vẻ mặt không cam lòng, “Lúc thi cuối kì chép bài tiếng Anh của cậu đó, sau đó còn dẫn cậu đi hát KTV ấy. Vậy mà cậu cũng không nhận ra được hả, trí nhớ của cậu gì kì vậy!”

“Tớ đương nhiên nhận ra được cậu.” Thiệu Vinh nói.

Nam sinh vẻ mặt vui sướng.

“Nhưng mà quên tên mất rồi.” Thiệu Vinh tiếp tục nói.

“.”

“Xin lỗi nha, cậu tên là?” Thiệu Vinh rất chân thành hỏi, hình như là cái gì Từ cái gì Cẩm, tên có điểm khó nhớ.

“.” Nam sinh cảm thấy vô cùng thất bại.

Sau một lúc im lặng thật lâu, nam sinh mới nghiêm túc nói: “Thiệu Vinh, cậu nghe rõ đây, bây giờ tớ chính thức tự giới thiệu một lần nữa,” hắng giọng một cái, “Tớ tên là Từ Cẩm Niên, Từ trong gió mát từ từ, Cẩm trong cẩm tú sơn hà, Niên trong niên hoa tự thủy, xin cậu lần sau đừng có quên tên tớ nữa, như vậy sẽ tổn thương tâm hồn tớ cực kì nghiêm trọng.”

Thiệu Vinh nghiêng đầu nghe cậu ta phần nộ trách cứ, sau một lúc lâu mới gật gật đầu nói: “Được.”

“.” Từ Cẩm Niên lại bị đánh bại.

Mình nói nhiều đến vậy, nói đến tê tâm liệt phế, miệng đắng lưỡi khô mà cậu ta chỉ nói một chữ “được”!

Đột nhiên hiểu được vì sao nhiều nữ sinh lại trầm mê cái tên chỉ số thông minh thì cao mà tình cảm lại thấp này.

Bình thường ở trường học Thiệu Vinh luôn trầm mặc ít lời, trong lớp học ồn ào hỗn loạn cậu vẫn có thể mặt không đổi sắc ngồi ở góc nghe nhạc xem tiểu thuyết, tính cách không thích giao tiếp với người khác cũng có một loại lực hấp dẫn kỳ quái, khuôn mặt nhìn không có bao nhiêu biểu tình hoàn toàn phù hợp với hình tượng bạch mã hoàng tử trong cảm nhận của mấy nữ sinh.

Mà người đẹp trai sáng lạn dễ làm quen như mình lại chỉ được các nữ sinh coi là bạn tốt, thậm chí còn bị thăm tới mức trở thành người gửi thư tình giùm mấy nhỏ đó.

Từ Cẩm Niên bất đắc dĩ thở dài trong lòng, quay đầu nhìn Thiệu Vinh nói: “Thiệu Vinh, lần này may nhờ có cậu chép đáp án tiếng Anh cho tớ, thành tích mấy môn khác của tớ cũng không tệ, có điều cái môn tiếng Anh này lần nào cũng cản trở, lúc này cư nhiên thi được trên 80 điểm, thuận lợi chen vào lớp trọng điểm, mẹ tớ kích động quá mua cho tớ cái điện thoại nữa này.”

“.” Thiệu Vinh im lặng.

Từ Cẩm Niên nhức đầu, “Về sau có rảnh dạy tớ ngữ pháp đi, tớ thật sự chịu thua cái loại tiếng chim này rồi.”

Thiệu Vinh gật gật đầu, “Ừ.”

Cửa phòng học đột nhiên bị đẩy ra, có một nữ sinh bước vào, Từ Cẩm Niên đột nhiên xáp lại bên tai Thiệu Vinh nhỏ giọng nói: “Thấy Trần Lâm Lâm không? Nhỏ vừa mới vào kia kìa.”

Thiệu Vinh nhìn theo tầm mắt của cậu ta, quả nhiên thấy một nữ sinh bện tóc, mặt trái xoan, mắt to điển hình, trên mặt mỉm cười, bộ dạng rất được.

Thiệu Vinh cũng thường thức tỉnh thần yêu cái đẹp, nhìn một cái rồi quay đầu nói: “Thấy rồi, nhờ đó làm sao?”

“.....” Từ Cẩm Niên cắn chặt răng, “Nhờ đó chính là hoa khôi của trường mà tớ đã nói với cậu đấy, lần thi này nhờ cũng lọt vào top 40, về sau sẽ học cùng lớp với chúng ta. Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy nhờ mà một chút ý tưởng cậu cũng không có hả?”

Thiệu Vinh nhìn cậu ta một cái, “Tớ cũng không phải sắc lang, còn có thể có ý tưởng gì?”

Từ Cẩm Niên chỉ vào cái mũi của mình, “Vậy chẳng lẽ tớ là sắc lang?”

Hai người đang nói, cửa trước lại đột nhiên được đẩy ra, một cô giáo trẻ tuổi đeo mắt kính đi lên bục giảng, tóc ngắn áo somi giày cao gót vừa nhìn là biết người không dễ chọc, ánh mắt lạnh lùng đảo xung quanh lớp, duỗi ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ bàn, “Trật tự.”

Bên trong phòng học lập tức an tĩnh lại.

Cô giáo lúc này mới tự giới thiệu mình: “Tôi họ Trương, tên là Trương Tuyết Du, là cô giáo số học kiêm chủ nhiệm lớp của các em”

Bên trong phòng học lặng ngắt như tờ.

Từ Cẩm Niên đột nhiên thấp giọng nói: “KFC gần đây mới ra một món tên ‘cá tuyết dưới biển sâu’ ăn rất ngon, sao tên của cô ấy cũng là cá tuyết kỳ quặc vậy nhỉ.”

Tuyết du 雪瑜 và Tuyết ngư (cá tuyết) 鳕鱼 đồng âm.

“Hả?” Thiệu Vinh không nghe rõ, quay đầu lại hỏi.

Động tác quay đầu rất rõ ràng, bị cô giáo trên bục giảng nhìn thấy.

“Trò Thiệu Vinh.” Trương Tuyết Du nâng kính mắt trên sống mũi, “Em có ý kiến gì với câu nói vừa rồi của tôi à?”

Thiệu Vinh đứng lên, thần sắc thật bình tĩnh: “Có ạ.”

“Mời nói.”

Thiệu Vinh nghiêm túc nói: “Em cho rằng lúc cô tự giới thiệu, tốt nhất nên viết tên mình lên trên bảng. Như vậy mọi người mới biết được tên cụ thể của cô giáo viết như thế nào, mắc công lại nhầm qua từ cùng âm.”

Từ Cẩm Niên thiếu chút nữa bật cười, vội vàng lấy tay che miệng nhẹ nhàng ho một tiếng.

Bên góc phòng truyền đến tiếng cười của một bạn học nhin không được.

Sắc mặt Trương Tuyết Du âm thầm bất định, sau khi im lặng một lát mới xoay người viết tên lên bảng đen, tầm mắt lại lạnh lùng đảo khắp phòng học, “Là Tuyết trong bông tuyết, Du trong chu du, không phải là..... Cá tuyết mà các em thích ăn.”

Trong phòng học lại có người cười trộm.

Trương Tuyết Du liếc nhìn Thiệu Vinh một cái, “Em ngồi đi.”

Thiệu Vinh dưới ánh mắt sắc bén của cô giáo bình tĩnh ngồi xuống, một lát sau mới nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Từ Cẩm Niên: “Tớ cũng rất thích ăn cá tuyết.”

“.....” Từ Cẩm Niên lần thứ ba bị đánh bại.

Không biết vì sao, Từ Cẩm Niên đột nhiên cảm thấy cậu bạn Thiệu Vinh này đặc biệt đáng yêu. Rõ ràng trên mặt không có bao nhiêu biểu tình, lúc trả lời câu hỏi của cô giáo cũng rất nghiêm túc, nhưng không biết tại sao lại làm cho người ta cảm thấy, gương mặt như vậy, so với nụ cười sáng lạn của những người khác càng thêm sinh động thú vị hơn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mỗi lần viết đến bạn học Từ tôi sẽ thật sung sướng

Thiên văn này chắc sẽ viết hơn mười tập, lấy tốc độ dũng mãnh của tôi rất nhanh sẽ kết thúc

Tiếp theo mục tiêu dời sang Tô gia hoặc An gia

Bối cảnh rất rộng mở, đã chết rất nhiều người, đề cập qua nhiều đại gia tộc

Đó là bởi vì tôi muốn kéo một cái hệ liệt..... _

Chương 37

Ngày khai giảng hết sức náo nhiệt, sau khi 40 người lớp mới đến đông đủ xong, cô chủ nhiệm Trương Tuyết Du yêu cầu các học sinh từng người một bước lên bục tự giới thiệu để làm quen với nhau.

Từ Cẩm Niên vẫn như cũ xài mấy lời kịch ngàn năm không đổi, gió mát từ từ, cảm tú son hà, niên hoa tự thủy, nói hết ba cái thành ngữ, còn xoay người tiêu sái viết tên mình lên trên bảng.

Thiệu Vinh tương đối đơn giản hơn, bước lên bục giảng lịch sự gật đầu chào mọi người rồi nói: “Chào các bạn, mình tên là Thiệu Vinh.”

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vẻ mặt vô tội bước xuống bục giảng.

Tự giới thiệu chưa quá 5 giây. Thật sự đơn giản đến mức làm cho Từ Cẩm Niên rơi lệ.

Từ Cẩm Niên còn thậm chí cảm thấy, mình đứng trên bục giảng thao thao bất tuyệt nói cái gì “gió mát từ từ, cảm tú son hà, niên hoa tự thủy” hoàn toàn đối lập với Thiệu Vinh quả thật là siêu cấp ngược.

Sau khi tự giới thiệu xong, cô giáo bắt đầu bố trí chỗ ngồi. Thị lực của Thiệu Vinh là 1. 5, bị phân đến chỗ cuối cùng, ngồi cùng bàn là bạn học Từ Cẩm Niên cũng đồng dạng 1. 5.

Tiếp theo tiến hành bầu cử ban cán bộ lớp. Từ Cẩm Niên thật tích cực giơ tay tranh chức lớp trưởng, đạt được toàn bộ phiếu ủng hộ. Thiệu Vinh bị cô giáo chỉ mặt bổ nhiệm làm ủy viên học tập, Trần Lâm Lâm làm ủy viên văn nghệ, còn có ủy viên thể dục ủy viên cuộc sống linh tinh, mỗi ủy viên đại diện cho các môn, số lượng ban cán bộ nhiều tới mức làm người ta giật mình.

Họp lớp nhàm chán kéo dài đến 5 giờ rưỡi tan học, một ngày bận rộn cuối cùng cũng kết thúc.

Thiệu Vinh nhận sách giáo khoa của học kỳ mới bước ra cổng trường, đi ngang qua tiệm văn phòng phẩm thuận tiện mua mấy tờ giấy màu xanh vẽ bìa sách, sau khi về nhà an vị ngồi trong thư phòng nghiêm túc bọc toàn bộ sách giáo khoa.

Đây cũng là thói quen nhiều năm của cậu.

Lần đầu tiên bọc bìa sách là vào năm đầu tiên học tiểu học. Thiệu Trường Canh mang cậu đến trường học báo danh, nhận sách xong về nhà hai cha con nhàn rỗi nhàm chán bắt đầu bọc mấy quyển sách giáo khoa mới phát.

Thiệu Vinh không biết bọc, Thiệu Trường Canh ôm cậu vào lòng, đặt cậu ngồi trên đùi của mình, sau đó nắm bàn tay nhỏ bé của cậu, tự mình làm mẫu động tác cho cậu. Thiệu Vinh tuy rằng học rất nhanh, nhưng bọc nhìn rất khó coi, tờ giấy bị bàn tay nhỏ bé xoa nhăn nhúm không nói, cao thấp cũng không đồng đều. Thiệu Trường Canh bắt buộc dĩ đành phải tự mình bọc hết toàn bộ sách giáo khoa cho cậu.

Ngày hôm sau Thiệu Vinh vô cùng vui vẻ đem sách đã bọc lên trên lớp, còn được thầy giáo khen ngợi nói: “Mọi người nên học theo bạn Thiệu Vinh, trân trọng sách giáo khoa của mình thật tốt, nhìn xem, sách của Thiệu Vinh bọc thật khéo.”

Thiệu Vinh thật tự hào nói: “Là baba con bọc đó!”

Một khắc kia, đáy lòng thật sự tràn ngập cảm kích dành cho baba.

Thậm chí đến bây giờ, sách giáo khoa đó vẫn còn giữ lại trong thư phòng.

Thiệu Vinh cũng không có xem nó như giấy vụn bán đi, cậu cảm thấy sách giáo khoa này lưu lại rất nhiều kỷ niệm quý giá về thời thơ ấu đơn thuần của mình, có người ba vui vẻ đem mình đặt lên đùi, một tay ôm mình từ phía sau, một tay cầm bút viết viết lên sách kiên nhẫn giảng giải vấn đề.

Đối với những vấn đề ngây thơ của mình, hần luôn thật kiên nhẫn giải đáp.

“Baba, vì sao trừ và trừ không giống nhau?”

“Baba vì sao không chọn câu này?”

“Baba vì sao.”

Mới trước đây mình chỉ là một nhóc con ngập tràn hiếu kỳ, thế nhưng Thiệu Trường Canh lại tuyệt không cảm thấy phiền.

—— Hẳn đối với mình, thật sự là vô cùng tốt.

Bỏ qua quan hệ huyết thống cùng với nụ hôn không thoải mái tối hôm đó, người cha như vậy, hẳn là baba tốt lý tưởng nhất trong cảm nhận của mọi người mới đúng.

Mình hẳn nên cảm thấy đủ rồi mới phải chứ?

Điều Thiệu Vinh không rõ là, gần đây tâm thần cứ luôn không yên.

Thỉnh thoảng không tự chủ được lại nhớ tới rất nhiều chi tiết ở chung với hắn, thậm chí trong mơ rất nhiều lần mơ thấy hình ảnh hắn hôn mình

Cũng không phải nụ hôn bá đạo xâm nhập sâu như tối hôm đó, ở trong cảnh mơ, cậu thấy mình nằm trong vòng tay của hắn, hắn mỉm cười nhẹ nhàng hôn lên môi mình, cảm giác môi chạm môi cực kì ái muội. Và ẩm áp.

Chính mình thậm chí còn. Chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào như vậy.

Sau khi tỉnh mộng trên người Thiệu Vinh đổ một tầng mồ hôi lạnh, Thiệu Vinh hoàn toàn không thể tha thứ việc bản thân cư nhiên mơ một giấc mơ hoang đường như vậy.

Đáy lòng có loại cảm giác áy náy thật sâu. . . . Cùng với cảm giác tội lỗi.

Tuy rằng cái tuổi này con trai mộng xuân là chuyện cực kì bình thường, nhưng người xuất hiện trong mơ không nên là ba của mình đi?!

Chẳng lẽ do bị hắn hôn qua nên bây giờ trong lòng vẫn còn ám ảnh?

Thiệu Vinh đành phải kết luận nguyên nhân như vậy.

Ý nghĩ muốn rời đi của cậu cũng trở nên càng lúc càng mãnh liệt.

Người đàn ông kia chiếm hơn 60% trong mười sáu năm cuộc đời mình, từ nhỏ vẫn ở bên người hắn, chịu ảnh hưởng quá lớn của hắn.

Đây cũng không phải là một chuyện tốt.

Một người hẳn nên có không gian độc lập của mình, bản thân một ngày nào đó cũng phải lớn lên không phải sao?

Lúc trường học phân Thiệu Vinh vào lớp trọng điểm, đối với cậu mà nói không thể nghi ngờ chính là cơ hội tốt nhất rồi đi Thiệu Trường Canh.

Rất cuộc bực xong toàn bộ bìa sách giáo khoa, Thiệu Vinh cầm bút lông, nghiêm túc ở trên trang của mỗi quyển sách viết xuống chữ “Lớp 11 thứ 9, Thiệu Vinh.” Viết xong quyển số học cuối cùng, vừa muốn hạ bút thì đột nhiên nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa. Thiệu Vinh căng thẳng trong lòng, bút trong tay trượt xuống, quệt một đường cong khó coi ngay trên sách.

Thiệu Vinh vội vàng gấp sách lại, cảm thấy dần dần trở nên khó thở.

Nghe tiếng bước chân quen thuộc bước tới gần thư phòng, Thiệu Vinh đột nhiên phát hiện tim của mình đập càng lúc càng nhanh.

Thiệu Trường Canh đẩy cửa thư phòng, nhìn cậu một cái, giọng điệu bình tĩnh nói: “Thiệu Vinh, con ra đây.”

“.” Thiệu Vinh ngồi trên ghế, cúi đầu nắm chặt tay.

Thấy Thiệu Vinh cúi đầu bất động tại chỗ, Thiệu Trường Canh nhíu nhíu mày, chủ động đi vào thư phòng, dừng lại ở trước mặt cậu, cúi người nhìn cậu.

“Thầy giáo của con hôm nay gọi điện thoại cho ba, nói con được phân đến lớp trọng điểm, phải vậy không?”

Thiệu Vinh khần trương gật đầu, “Dạ phải.”

“Con thi cuối kì đứng thứ mấy?”

“Thứ nhất.”

“Thật là một tin tức không tệ.” Thiệu Trường Canh ngừng một chút, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, “Tại sao không nói cho ba biết?”

“.”

“Nếu không phải thầy giáo thông báo, có phải con định tiếp tục giấu diếm chuyện này không?”

“.”

“Lý do.”

“.....”

“Không muốn nói? Hay là không dám nói?” Thiệu Trường Canh hơi hơi nheo mắt lại, duỗi ra ngón tay nâng cằm Thiệu Vinh.

Thiệu Vinh bị bắt lấy cằm ngồi ờ trên ghế ngẩng đầu nhìn hấn, dáng người hấn cao lớn vừa vặn chặn ánh sáng chiếu vào từ cửa sổ, cảnh tượng bị hấn nâng cằm nhìn xuống như vậy, không khỏi làm cho Thiệu Vinh nhớ tới hình ảnh trong mơ bị hấn nhìn xuống hôn môi.

Trong đầu không khỏi xuất hiện những hình ảnh không tốt, Thiệu Vinh nhanh chóng dời tầm mắt nhìn sang chỗ khác.

Thiệu Vinh trốn tránh vẫn để lại kích thích con giận của Thiệu Trường Canh, ngón tay dùng sức quay mặt cậu lại, buộc cậu phải nhìn thẳng vào mắt của mình. Thiệu Trường Canh giảm thấp thanh âm, nói: “Ba đang hỏi chuyện con, con không nghe thấy à?”

Bị ngón tay của hấn nắm cằm có hơi đau một chút.

Bởi vì đang nhìn thẳng vào mắt nhau này mà trong lòng lại càng thêm khẩn trương.

Tâm tình Thiệu Vinh không yên, nhưng vẫn mở miệng giải thích: “Bởi vì học sinh lớp trọng điểm cần phải trọ ở trường, trường học yêu cầu phụ huynh kí tên đồng ý, nếu ba không đồng ý, con liền không thể vào học lớp trọng điểm. . . .”

“Vì vậy con liền giả mạo chữ ký của ba ký lên thông báo của trường học?” Thiệu Trường Canh cắt lời cậu, thanh âm lạnh như băng.

Thiệu Vinh khẩn trương gật đầu, “Phải.”

Giả mạo chữ ký là biện pháp tốt nhất mà cậu nghĩ ra lúc đó, tiền trăm hậu tấu như vậy có thể ứng phó với bên trường học trước, vào được lớp trọng điểm rồi tính sau. Về phần baba bên này. Cùng lắm sau khi bại lộ thì bị hung hăng mắng một chút, dù sao đến lúc đó ván cũng đã đóng thuyền, baba có phản đối cũng vô dụng.

Thiệu Trường Canh nhìn sắc mặt tái nhợt và hai tay nắm chặt của cậu, im lặng một lúc lâu sau mới nhu hạ thanh âm hỏi: “Thật sự muốn học lớp trọng điểm như thế à?”

Thiệu Vinh gật gật đầu, “Vâng, trong lớp có giáo viên dạy tốt nhất, thầy giáo dạy tiếng Anh cũng là người chuyên môn mời đến, con rất muốn vào học trong đó.”

“..... Được rồi.” Thiệu Trường Canh bất đắc dĩ buông cậu ra.

Đại lực nắm cằm mình đột nhiên biến mất, Thiệu Vinh ngẩn người, sau khi hiểu được ý tứ của hấn, trong mắt liền hiện lên niềm vui sướng khó có thể che giấu, “Ba đồng ý?”

Thiệu Trường Canh đứng thẳng người, hai tay vẫn khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn cậu, “Con làm cũng đã làm xong rồi, bây giờ chẳng lẽ bảo ba gọi điện thoại nói với nhà trường chữ ký kia là do người giả mạo?”

“..... Con xin lỗi.” Thiệu Vinh hồ thẹn gục đầu xuống.

“Lá gan của con thật sự là càng lúc càng lớn.” Thiệu Trường Canh nghiêm mặt nói.

“.....” Đó cũng là vì hết cách rồi. Thiệu Vinh bất đắc dĩ nghĩ.

“Quên đi, con vào trọ ở trường cũng tốt. Ba gần đây rất bận cũng không thể chăm sóc con được, con ở trường học ít nhất so với một mình ở nhà an toàn hơn.”

Nhất là đoạn đường từ trường học về đến nhà, Thiệu Trường Canh thật lo lắng cậu sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, so với ở trong trường học có nhiều bạn bè vẫn an toàn hơn.

Hơn nữa Thập Nhất Trung quản lý vô cùng nghiêm khắc, bảo vệ rất có trách nhiệm, người không có thể học sinh hoặc chứng nhận giáo sư rất khó có thể vào trường, như vậy ngược lại còn giảm bớt cơ hội hạ thủ của vị thái tử kia với Thiệu Vinh.

Trong đầu Thiệu Trường Canh nhanh chóng cân nhắc lợi hại, cuối cùng mới gật đầu đáp ứng.

Chỉ là, sau khi Thiệu Vinh rời khỏi bàn tay mình gặp phải chuyện gì cũng không thể nào đoán trước được. Nhất là cái tuổi bé trai này, rất dễ bị tình yêu ngây ngô của mỗi tình đầu ảnh hưởng, một khi cậu trọ ở trường, cơ hội tiếp xúc với nữ sinh cùng tuổi tăng càng nhiều, nói không chừng sẽ sớm có. . .

Thiệu Trường Canh cau mày, đẹp cảm xúc bất an dưới đáy lòng, nhìn Thiệu Vinh nói: “Khi nào thì dọn vào ký túc xá của trường?”

Thiệu Vinh bởi vì được baba đáp ứng mà tâm tình vui sướng, ngẩng đầu ngoan ngoãn đáp: “Cuối tuần này.”

Thiệu Trường Canh gật gật đầu, “Đến lúc đó ba đưa con đi.”

“Được.” Thiệu Vinh mỉm cười, “Ba có muốn thuận tiện tham dự họp phụ huynh luôn không? Thứ bảy chắc không cần trực ban nhỉ.”

Thiệu Trường Canh bắt đầu dĩa cong ngón tay gõ trán cậu, “Cho dù đi làm cũng phải xin phép nghỉ. Chuyện của con với ba mà nói vĩnh viễn luôn xếp hàng đầu.”

Thiệu Vinh giật mình, đáy lòng lại dâng lên một cỗ cảm xúc ảm áp và cảm động.

“Ba đi làm chắc mệt rồi, trước nghỉ ngơi hoặc đi tắm rửa đi, con nấu cơm cho ba!” Thiệu Vinh đứng dậy chạy vào phòng bếp, chạy vài bước rồi quay đầu lại hỏi, “Ba muốn ăn cơm hay ăn mì?”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Cơm.”

“Được.” Thiệu Vinh xoay người đi vào phòng bếp, rất nhanh trong bếp liền truyền đến tiếng rửa rau.

Thiệu Vinh tri kỷ như vậy. Làm thế nào để buông tay được đây?

Thiệu Trường Canh nhìn khuôn mặt cúi đầu rửa rau nghiêm túc của cậu, tâm tình đột nhiên trở nên phức tạp.

—— Không nữa.

Dựa theo quy định của Thập Nhất Trung, sau khi bắt đầu học, ngay cả Chủ nhật cũng đều phải học bù. Cách hai tuần mới có thể nghỉ một ngày, hơn nữa ngày nghỉ đó cậu cũng không chắc sẽ về nhà, nói cách khác, về sau hai tuần lễ, hoặc thậm chí là lâu hơn nữa mình mới có thể nhìn thấy cậu một lần.

—— Thật sự không nỡ thả cậu đi.

Nhưng vì an toàn và tương lai của cậu, đành phải để cậu vào học lớp trọng điểm.

Thiệu Trường Canh khẽ thở dài trong lòng, miệng nở nụ cười bắt đầu dĩa.

Nếu đã làm ra quyết định này, cũng chỉ có thể hi vọng, trong một năm rưỡi cậu trọ ở trường sẽ không phát sinh nhiều chuyện mình không kiểm soát được.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Ngày khai giảng trôi qua cực kì mau, Thiệu Vinh rất nhanh cũng đã quen thuộc với các bạn học sinh trong lớp.

Ngồi cùng bàn với cậu là Từ Cẩm Niên, một người sáng sủa như ánh mặt trời, mỗi ngày đều cười tùm tùm giống như không bao giờ hết chuyện vui vẻ. Thiệu Vinh ở chung lâu với cậu ta, tâm tình so với trước kia thả lỏng không ít, cười cũng cười nhiều hơn trước.

Không nghĩ tới là, Trần Lâm Lâm ngồi ở bàn trên cũng là một nữ sinh vô cùng sáng sủa. Hiểu biết của Thiệu Vinh về nữ sinh cực kì thiếu thốn, cậu vẫn cho rằng nữ sinh xinh đẹp sẽ mất cao hơn đầu xem thường người khác, nào ngờ hoa khôi giảng đường Trần Lâm Lâm trong truyền thuyết lại không hề cao ngạo, ngược lại tính tình ôn hoà, ngôn hành cử chỉ đều rất tự nhiên hào phóng.

Lần đầu tiên trao đổi là sau khi tan học giải lao, cô nàng đột nhiên quay đầu xuống hỏi.

“Thiệu Vinh, nghe nói cuộc thi toán cuối kỳ cậu được điểm tối đa, có thể chỉ cho tớ cách giải đề cuối cùng không?” Nói xong liền đưa một quyển vở qua, mặt trên dùng nét chữ thanh tú viết xuống đề bài.

Thiệu Vinh không nghĩ tới cô bạn này sẽ chủ động nói chuyện với mình, sững sốt một chút, lúc này mới cầm lấy bút giúp giải đề cho cô nàng.

“Đề này, cách giải của tớ là nối EF, qua điểm A kẻ đường vuông góc với EF.” Thiệu Vinh dùng bút kẻ một đường trên giấy.

“À, tớ hiểu rồi.”

“.” Thiệu Vinh còn chưa nói xong, cô nàng đã mỉm cười cầm lại vở.

“Cảm ơn.”

Thật sự là một người thông minh.

Thiệu Vinh đành phải gật gật đầu, nói: “Đừng khách sáo.”

Từ Cẩm Niên ở bên cạnh chen vào, “Đề này tớ cũng biết a, Lâm Lâm sao cậu không hỏi tớ? Bất công quá đó nha.”

Trần Lâm Lâm liếc cậu ta một cái, “VẬY CẬU GIẢI NHƯ THẾ NÀO?”

Từ Cẩm Niên nhúc nhủ, “Tớ không làm cách đường vuông góc, tớ làm cách đường trung tuyến AC, sau đó nối tiếp AF.”

“Làm vậy cũng có thể ra được đáp án, nhưng trình tự sẽ phức tạp hơn rất nhiều.” Thiệu Vinh nói thẳng.

Trần Lâm Lâm gật đầu: “Cách giải của Thiệu Vinh là đơn giản nhất.”

“” Từ Cẩm Niên cảm thấy lòng tự trọng của mình nháy mắt bị hai vị bạn học này giẫm thành bùn nhão.

Thấy bộ dáng ủ rũ buồn bã của Từ Cẩm Niên, giống như tiểu hài tử bị khi dễ, Thiệu Vinh nhìn không được nhẹ giọng an ủi, “Lâm Lâm chỉ nói đúng sự thật, cách làm của tớ đúng là đơn giản nhất.”

“” Cái này gọi là an ủi đấy à? Cái này gọi là thêm dầu vào lửa đó bạn học!

Từ Cẩm Niên thật buồn bực.

Thiệu Vinh thấy bạn mình thối mặt không nói lời nào, biết mình đã tổn thương lòng tự trọng của cậu ta, đành phải tiếp tục an ủi: “Dùng phương pháp quanh co lòng vòng như vậy giải được đáp án cũng không dễ dàng, kì thật Cẩm Niên cậu rất lợi hại, như môn vật lý ấy, rất nhiều đề tớ cũng không biết làm”

Lời này nghe vào tai thật thoải mái, về mặt Thiệu Vinh lại rất là thành thật, làm cho người ta cảm thấy đặc biệt thoải mái, nhất là lúc nghe cậu gọi hai chữ “Cẩm Niên.”

Tâm tình Từ Cẩm Niên tốt trở lại, quay đầu nhìn cậu nói: “Vật lý đề nào không biết? Anh dạy cậu!”

Thiệu Vinh trầm mặc một chút, “Tớ quên rồi.”

“” Từ Cẩm Niên phát điên vô đầu, sao cậu ấy có thể quên chứ, vất vả lắm mình mới có cơ hội phô diễn sức quyền rũ mà.

Nghĩ đến đây đột nhiên sùng sốt, kỳ quái, tại sao mình cứ mong muốn biểu hiện “kỳ thật tớ rất giỏi” trước mặt cậu ta nhỉ?

Loại suy nghĩ này hình như có điểm ngây thơ a.

Bởi vì chỗ ngồi gần nhau, cả ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp nhau, a hơn nữa hai người Từ Cẩm Niên và Trần Lâm Lâm đều rất hoà đồng, Thiệu Vinh rất nhanh đã trở nên thân thiết với bọn họ.

Ba người thường xuyên tụ cùng một chỗ thảo luận bài vở, tuy rằng thỉnh thoảng cũng bất đồng ý kiến mà xảy ra tranh cãi, nhưng cuối cùng vì học được cách giải đề khác của đối phương mà được lợi rất nhiều.

Thiệu Vinh dần dần phát hiện, mình sống nhiều năm qua ý lại vào Thiệu Trường Canh như vậy, thật sự là quá mức phong bế. Sau khi vào lớp trọng điểm mới cảm thấy đã thoát khỏi ảnh hưởng to lớn của baba, thậm chí có loại cảm giác “rốt cuộc hồ hấp được luồng không khí mới mẻ.”

Càng may mắn là, mấy ngày nay cũng không còn mơ thấy giấc mơ kỳ quái bị ba hôn.

Rất nhanh liền đến thứ sáu, Thiệu Trường Canh tan tầm trở về đã nhìn thấy Thiệu Vinh mặc tạp dề đứng trong phòng bếp nấu cơm. Thiệu Trường Canh cời tây trang treo lên giá áo, gỡ caravat, thuận tiện cời hai cái nút ở cổ áo cho dễ thở, xong xuôi mới đi vào phòng bếp đứng bên cạnh cậu hỏi: “Đang làm gì thế?”

Thiệu Vinh trượt tay làm một củ hành rơi xuống đất, cậu ngồi xồm xuống nhặt lên, hơi bất mãn nói: “Ba đi thế nào mà không có tiếng gì hết vậy.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Là do con quá chuyên tâm.”

Thiệu Vinh nghiêng đầu sang chỗ khác, vừa vận nhìn thấy màu da khỏe mạnh lộ ra ở bộ ngực hần, có chút mất tự nhiên dời tầm mắt, tiếp tục cúi đầu bóc hành.

“Hôm nay tan học sớm à?” Thiệu Trường Canh hỏi.

“Vâng, thầy giáo cho cả lớp về sớm một chút để thu xếp hành lý, ngày mai dọn vào trường học ở.”

Nghĩ đến cậu rất nhanh sẽ rời xa mình, trong lòng Thiệu Trường Canh không khỏi căng thẳng, nhưng cũng nhanh chóng điều chỉnh tâm tình, nói sang chuyện khác: “Con làm nhiều đồ ăn như thế làm gì? Hai người chúng ta cũng ăn không hết.”

“Ngày mai phải vào trường ở rồi, về sau sẽ có rất ít cơ hội nấu cơm cho ba, vậy nên hôm nay mới làm nhiều một chút,” Thiệu Vinh vẻ mặt thành thật nói, “Dù sao sườn kho tàu để trong tủ lạnh đông cũng sẽ không hỏng, sau khi ba tan tầm trở về có thể trực tiếp lấy ra, đặt vào lò vi sóng hâm nóng rồi ăn.”

“.....” Thiệu Trường Canh đột nhiên cảm thấy yết hầu có chút khô rát.

Xúc động muốn hôn cậu lại kêu gào ở trong lòng, nhưng vẫn bị lý trí vắt và ngăn chặn. Nếu hiện tại làm thế, không khí ám áp khó có này sẽ lập tức biến mất, Thiệu Trường Canh rất rõ ràng điểm này.

Không định lại nháo thêm một trận trước khi cậu vào trường, vì vậy đành phải..... Nhẫn nại.

Dù sao cũng đã nhận được rất nhiều năm rồi.

tội anh, đổi sang họ Liễu đc luôn rồi đó (_!)

Có lẽ do sắp sửa chia tay, tối hôm đó Thiệu Vinh đối baba đặc biệt quan tâm, trong lúc ăn cơm không ngừng gấp thức ăn cho hắn, sau khi ăn xong còn thật chịu khó chạy vào phòng bếp rửa chén, đem đồ ăn còn lại phân loại bỏ vào trong tủ lạnh.

Nhìn bóng dáng bận rộn của cậu, đáy lòng Thiệu Trường Canh xuất hiện cảm giác bất an kỳ quái, loại cảm giác này không khỏi làm cho hắn nhớ tới từ ngữ “bữa tối cuối cùng của Jesus và 12 môn đồ*.”

Có lẽ là đa tâm

Trong điện thoại di động của Thiệu Vinh có thiết bị truy tìm, trường học của cậu cũng rất an toàn, cậu mỗi ngày đều đi học cùng bạn, thái tử có thần thông quảng đại cỡ nào cũng không thể ở trước mắt bao người trà trộn vào trường học bất cóc cậu được.

Thiệu Trường Canh bình tâm lại, xoay người lấy ra cái vali mình hay dùng dưới gầm giường đưa cho Thiệu Vinh, “Đi thu thập hành lý đi.”

Thiệu Vinh chạy vào trong phòng ngủ thu xếp này nọ, Thiệu Trường Canh cũng giúp cậu sắp xếp lại quần áo. Nhìn cái vali thật to nhanh chóng bị nhét đầy, tâm tình Thiệu Trường Canh càng trở nên mất mát.

Những người chòm sao sư tử, dục vọng không chế và chiếm đoạt quá mạnh mẽ cũng không phải chuyện tốt.

Ngay cả tách ra bình thường như vậy mà hắn cũng cảm thấy thật khó chịu, đối với Thiệu Vinh sắp trưởng thành mà nói, kì thật là tai hại vô ích.

Cho nên, đành phải bình tĩnh kiềm chế xúc động ép buộc cậu lưu lại.

Thu thập hành lý xong, Thiệu Vinh đi ngủ, Thiệu Trường Canh trở lại phòng mình, lấy điện thoại di động ra ấn dãy số của Tô Thế Văn.

Điện thoại vừa thông, Thiệu Trường Canh liền tiến vào chính đề, “Có tin tức của thái tử chưa?”

Tô Thế Văn giảm thấp thanh âm, “Thân phận thái tử che giấu quá tốt, mấu chốt là anh cả tôi cũng không có để lại dấu mối.”

Thiệu Trường Canh kinh ngạc nói: “Cậu là nói lúc trước anh cả cậu cũng không có tra được manh mối gì?”

Tô Thế Văn gật gật đầu, “Trong khoảng thời gian này, tôi đã cẩn thận nhớ lại chứng cứ năm đó. Chứng cứ anh ấy lưu lại rất chi tiết, tư liệu của bốn thành viên trung tâm của Lam Dạ và quá trình phạm tội đều ghi lại ở bên trong, nhưng về phần thái tử anh ấy chỉ nhắc tới tên, ngoài ra chỉ nói thân phận người này thần bí, không thể điều tra rõ.”

Thiệu Trường Canh nhíu mày.

Anh cả Thiệu Xương Bình của hắn cũng nói thái tử rất ít khi lộ diện, bởi vì bọn họ buồn lậu nội tạng nên cũng không cần trao đổi quá nhiều với thái tử. Có điều, trong ba năm Tô Tử Hàng nằm vùng, nếu đã có thể lấy được bằng chứng liên quan đến thủ lĩnh tập đoàn buồn lậu thuốc phiện, chứng minh bản thân anh ta cũng đã tiếp xúc qua quá trình buôn bán thuốc phiện đó, trong tay thái tử nắm giữ nguồn cung cấp thuốc phiện lớn, Tô Tử Hàng không thể nào ngay cả một chút manh mối cũng không tra được?

Sự tình có chút không đúng lắm

Thiệu Trường Canh trầm giọng nói: “Phần ghi chép lưu lại này, hình như không giống với cá tính của anh cả cậu đi?”

Tô Thế Văn cũng gật gật đầu: “Đúng vậy, anh cả tôi là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, tra án nhất định phải tra ra toàn bộ chân tướng, tôi không tin anh ấy hoàn toàn không tra được manh mối nào về thái tử.”

“Xem ra, quan hệ giữa anh cả cậu và vị thái tử kia có lẽ không hề đơn giản như chúng ta đã nghĩ.” Thiệu Trường Canh nắm chặt di động, ánh mắt nghiêm trọng, “Nói thật, tôi ngược lại hy vọng thái tử là An Phi, ít nhất cô ta cũng sẽ không tổn thương con ruột của mình.”

“Không phải là An Phi.” Tô Thế Văn nói chắc chắn.

Thiệu Trường Canh ngạc nhiên hỏi: “Cậu khẳng định như vậy? Không phải chúng ta cũng chưa từng thấy qua thi thể của cô ấy sao? Hơn nửa năm đó sau

khi Tô Từ Hàng gặp chuyện không may, cô ấy lập tức theo tôi xuất ngoại.”

Tô Thế Văn trầm mặc một lát, “Kỳ thật có một chuyện tôi vẫn chưa nói cho cậu, tư liệu của anh cả tôi ở trung tâm pháp y là do tôi xóa bỏ, mà nguyên nhân tôi xóa bỏ tư liệu của anh ấy Là vì sợ ảnh chụp báo cáo kiểm tra thì sẽ bị cậu điều tra được.”

“Nguyên nhân tử vong của anh ta có vấn đề sao?”

“Nguyên nhân tử vong thì không có vấn đề, nhưng trên người anh ấy, ngoại trừ vết thương của roi, còn có dấu vết khác.” Nói đến đây, Tô Thế Văn tựa hồ rất đau khổ, thanh âm cũng trở nên càng thêm trầm thấp, “Thầy Âu Dương chỉ viết vết roi tổn thương, là do tôi yêu cầu như vậy. Kỳ thật anh cả tôi, anh ấy. . . .”

“Còn từng bị xâm phạm qua.”

“. . . .” Thiệu Trường Canh hoàn toàn không dự đoán được, chân tướng so với trong tưởng tượng còn phức tạp hơn rất nhiều. Đối với người kiêu ngạo như Tô Từ Hàng mà nói, vũ nhục như vậy không thể nghĩ ngờ so với đạn bắn xuyên tim còn chí mạng hơn.

“Đối phương rất thông minh, không lưu lại tình dịch cho pháp y điều tra, nhưng để lại rất nhiều dấu hôn và dấu răng đáng sợ trên người anh ấy. Tôi sợ cậu nhìn ra manh mối trong ảnh nên đã xóa bỏ toàn bộ dữ liệu về anh ấy.” Dừng một chút, “Bởi vì tôi không hi vọng. . . . Chuyện anh ấy bị vũ nhục trước khi chết bị công bố ra ngoài.”

Thanh âm Tô Thế Văn bởi vì tức giận mà run run, hấn ở đầu bên kia điện thoại hít một hơi thật sâu, nắm chặt hai nắm đấm để bình tĩnh lại.

Một màn năm đó lại xuất hiện trong đầu, người anh mình tôn trọng nhất, trên người lưu đầy dấu hôn, thậm chí ngay cả chỗ tư mật cũng bị người cố tình để lại dấu răng khiêu khích. Nhìn trước lúc anh mình chết còn bị xâm phạm tàn nhẫn như vậy, Tô Thế Văn chỉ cảm thấy trong lòng phẫn nộ, tim cũng muốn bạo loạn.

Chuyện này sợ dĩ không nói cho bất cứ ai biết, chỉ là thầm muốn vì Tô Từ Hàng đã chết. . . . Giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng.

Nghe Tô Thế Văn nói xong, Thiệu Trường Canh sau một lúc lâu cũng không nói nên lời, chỉ im lặng cau chặt mày.

Nếu là vậy, suy đoán An Phi là thái tử có thể hoàn toàn phủ định, ngay cả suy luận An Lạc là thái tử cũng xuất hiện rất nhiều điểm đáng ngờ. Năm đó Tô Từ Hàng vì điều tra chân tướng rất có thể đã có quan hệ gì đó với vị thái tử kia, cho nên sau khi thái tử biết anh ta phản bội mới tức giận đến vậy.

Nếu quan hệ giữa Tô Từ Hàng và thái tử không hề đơn giản, vậy có thể thái tử sẽ càng không dễ dàng tha thứ cho sự tồn tại của Thiệu Vinh.

Vốn dĩ hi vọng có thể tra được một chút manh mối từ di vật của An Phi, đáng tiếc kết sát An Phi để lại có cái mật mã, lại không thể bảo Thiệu Vinh đến giải mật mã này, nếu không tất cả chân tướng giấu giếm bấy lâu sẽ hoàn toàn bị bại lộ, đây chắc chắn sẽ là đá kích không thể tưởng tượng với Thiệu Vinh.

Từ khi cái tên Tô Từ Hàng xuất hiện tới nay, tất cả giống như đã bị anh ta kéo vào một cái huyệt động tối tăm nhìn không thấy đáy, khắp nơi đều là cạm bẫy và bí ẩn.

Im lặng thật lâu sau, Tô Thế Văn mới bình tĩnh trở lại, thấp giọng nói: “Tin tức thái tử về nước là thầy Âu Dương nói cho tôi biết, ông ta và tôi dù sao cũng còn chút tình nghĩa thầy trò, sợ thái tử trả thù tôi nên mới dặn tôi cẩn thận.” Tô Thế Văn dừng một chút, “Hiện tại tôi đã đem toàn bộ những gì tôi biết nói cho cậu. Tôi thật sự lo lắng sau khi thái tử trở về, chuyện năm đó sẽ tái diễn ở trên người Thiệu Vinh.”

Đồng tử Thiệu Trường Canh bỗng nhiên co rút lại, ánh mắt cũng vì vậy mà trở nên lạnh như băng.

Hắn tuyệt đối sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh!

Vừa nghĩ tới roi đó sẽ quất lên người Thiệu Vinh, Thiệu Trường Canh liền cảm thấy trái tim như bị gắt gao bóp chặt làm người ta thở không thông.

Thiệu Vinh vô tội vì sao phải chịu vận mệnh an bài phức tạp như thế? Người cha ruột đã qua đời nhiều năm kia tại sao vẫn còn dẫn theo nhiều rắc rối như vậy, thật sự đã đủ lắm rồi!

Hít sâu một hơi, Thiệu Trường Canh cố gắng giữ bình tĩnh, nhỏ giọng nói: “Tôi đã đáp ứng để Thiệu Vinh trọ ở trường, hi vọng có thể giảm tính nguy hiểm của nó xuống đến mức thấp nhất.”

Tô Thế Văn đồng tình nói: “Nên cho nó trọ ở trường, nếu nó ở nhà một mình lúc không có cậu cũng có khả năng gặp chuyện không may. Gần Thập Nhất Trung có cơ sở ngầm của cảnh sát, chỉ cần Thiệu Vinh không rời khỏi phạm vi trường học quá xa, an toàn của nó có thể được bảo đảm,” dừng một chút, “Không thì tôi cho cậu số điện thoại của Tô Viễn, lúc cần thiết có thể nhờ cảnh sát ra mặt?”

“Thế thì không cần.” Thiệu Trường Canh nhú nhú mày, “Tôi đã mời vài vệ sĩ chuyên nghiệp bắt đầu từ ngày mai thay phiên nhau theo dõi cổng trường Thập Nhất Trung, chỉ cần Thiệu Vinh bước ra, bọn họ sẽ âm thầm đi theo bảo vệ nó.”

“Vậy tôi cũng yên tâm”

Thiệu Trường Canh im lặng một hồi rồi nói sang chuyện khác: “Gần đây cậu thế nào? Ở châu Âu đã quen chưa?”

Tô Thế Văn nói: “Tôi thì không thành vấn đề, nhưng Tô Duy vẫn chưa quen với bên này, ăn đồ Tây thì bị đi tả. Tôi nghĩ qua một thời gian ngắn nữa sẽ dần anh ấy về nước, dù sao anh ấy rất tham ăn, ở nước ngoài ăn không được nhiều món như trong nước, cả ngày chỉ có hamburger và bít tết, bụng của anh ấy rất nhanh sẽ đói xẹp mất.”

Nói sang chuyện khác, tâm tình Tô Thế Văn rõ ràng thả lỏng không ít. Nhất là khi nói tới Tô Duy, thanh âm của hắn không hề âm trầm áp lực như ban nãy, giọng điệu cũng trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Vị trí chủ nhiệm khoa nhi của bệnh viện, tôi đã giữ lại giùm anh ta, tôi nói với mọi người Tô Duy đi công tác. Sau khi các cậu trở về, nếu Tô Duy vẫn còn nguyện ý làm bác sĩ, tôi sẽ rất vui lòng trả lại đơn từ chức cho anh ta.”

Tô Thế Văn gật gật đầu, “Đến lúc đó tính sau, tôi sẽ tôn trọng sự lựa chọn của anh ấy.”

“Được. Vậy hôm nay tới đây thôi, có việc gì tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

“Ừ, bye bye.”

Cúp điện thoại xong, Thiệu Trường Canh xoay người đi đến trước cửa phòng ngủ của Thiệu Vinh.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nương theo ánh sáng ở hành lang vừa vặn có thể nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ say của cậu. Nhìn khuôn mặt đang ngủ mà hoàn toàn thả lỏng, mày giãn ra, bên môi còn hiện ý cười, hình như đang mơ một giấc mộng đẹp.

Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng đi đến bên giường của cậu, đưa tay thay cậu đắp chăn tốt, nhìn khuôn mặt khi ngủ không hề phòng bị của cậu, im lặng một lát rồi cuộc nhện không được phủ môi mình lên môi cậu.

Đôi môi mềm mại giống như trong trí nhớ thật khiến cho người ta luyến tiếc không muốn rời.

Đầu lưỡi xâm nhập khoang miệng, cũng không có bị chủ nhân cự tuyệt.

Thiệu Vinh khi ngủ thật nghe lời, mặc cho Thiệu Trường Canh hôn, thậm chí còn tò mò đưa lưỡi liếm thử dị vật trong miệng, sau đó lại sợ hãi rút trở về.

Bên môi Thiệu Trường Canh lộ ra mỉm cười, cuốn lấy đầu lưỡi muốn rút về của cậu, nhẹ nhàng mút hôn.

Tất cả lo lắng, bất an, lo âu, vào giờ khắc này, đột nhiên toàn bộ lắng xuống.

Tâm tình cũng trở nên thả lỏng hơn rất nhiều.

Chỉ còn lại nụ hôn dịu dàng như nước ấm chậm rãi lưu động dưới đáy lòng.

—— Cũng chỉ có ở lúc này, Thiệu Trường Canh mới cảm thấy Thiệu Vinh thuộc về mình.

Sau một lần hôn sâu, thấy Thiệu Vinh tựa hồ sắp tỉnh lại, Thiệu Trường Canh lập tức thông minh lui ra ngoài.

Thiệu Vinh nửa tỉnh nửa mê mở to mắt mơ mơ màng màng nhìn Thiệu Trường Canh một cái, sau đó tiếp tục nhắm mắt lại, xoay người sang chỗ khác ôm chặt gối, đem mặt vùi vào trong gối, trong cổ họng mơ mơ hồ hồ phát ra một chút thanh âm.

“Thật sự là. Lại mơ giấc mơ này nữa.”

Nghe cậu dùng giọng mũi đáng yêu oán giận, ánh mắt Thiệu Trường Canh dần dần trở nên càng thêm dịu dàng.

—— Ngu ngốc, căn bản không phải là mơ.

Những lần trước kia, đều là ba thật sự hôn con.

Đáng tiếc là, cũng chỉ có thể ở trong mơ mới không có gánh nặng như vậy, con mới không có phản kháng nụ hôn này.

Thiệu Vinh, còn bao lâu nữa tôi mới có thể chuyển biến nhân vật “người cha” trong cảm nhận của em? Còn bao lâu nữa mới có thể thoát khỏi bóng ma Tô Từ Hàng lưu lại, chỉ còn hai người chúng ta sống vui vẻ đơn thuần như trước?

Có lẽ còn phải rất lâu nữa.

Nhưng mà, vì một tia ánh rạng đông cuối cùng, tôi nguyện ý trải qua tất cả trước khi nhìn được ánh bình minh.

Lo lắng duy nhất chính là chờ không được kết quả mình muốn.

Thiệu Vinh, cậu không hề biết, người cha cực kỳ bá đạo trong lòng cậu, bên dưới vẻ ngoài cường ngạnh của hắn, thật ra là nỗi bất an sợ hãi mất đi cậu.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 39

Sáng sớm hôm sau, Thiệu Vinh tỉnh lại rất sớm.

Cảnh trong mơ đêm qua khiến cậu cực kì bối rối, không chỉ có mơ bị Thiệu Trường Canh hôn, đáng sợ hơn là thân thể còn vì vậy mà xuất hiện phản ứng sinh lý miễn cưỡng, buổi sáng tỉnh dậy, bộ vị nào đó cứ nhiên ở trạng thái bán đứng thẳng, trong quần lót cũng là một mảnh dính dính.

Thiệu Vinh ở trên giường ngồi yên một lúc lâu, sau khi hiểu được thì đỏ mặt nhanh chóng chạy vào toilet, cởi quần lót ngâm vào trong nước đổ một chút bột giặt, lại dùng nước lạnh rửa mặt hồng hồng mong dập tắt tình động lúc sáng sớm.

Nhìn dấu vết lưu lại trên quần lót, Thiệu Vinh lúng túng hận không thể đập đầu mình vô tường.

—— Thật sự là hơi quá đáng rồi nha, sao có thể nổi lên phản ứng ở trong mơ được chứ, hơn nữa đối tượng vẫn lại là người kia, đây quả thật là không thể tha thứ!

Thiệu Vinh một bên dưới đáy lòng tự chửi mình, một bên vội vàng giặt quần lót, định bụng cầm quần lót ra ban công phơi, vừa mở cửa thì đúng lúc gặp phải Thiệu Trường Canh vừa rời giường, trong lúc khẩn trương thiếu chút nữa nhào vào trong ngực của hắn.

Thiệu Trường Canh che ở trước mặt Thiệu Vinh, thấp giọng hỏi: “Chủ nhật sao dậy sớm vậy?”

Thiệu Vinh cứng ngắc dừng bước lại, “Con. Gặp ác mộng, nên tỉnh.”

Thiệu Trường Canh nghi ngờ nhìn cậu một cái, “Cầm cái gì trong tay đấy?”

Thiệu Vinh đem quần lót vào thành một cục giấu ở phía sau, không chỉ mặt, ngay cả tai cũng đều hồng hết.

“Không có gì.” Thiệu Vinh cố gắng bình tĩnh đáp, “Con thuận tay giặt tất ấy mà.”

Dứt lời liền vội vàng vòng qua hắn, nhanh chóng chạy tới ban công.

Thiệu Trường Canh nhìn không được cảm thán trong lòng, mỗi lần Thiệu Vinh gặp phải loại sự tình này đều thẹn thùng như vậy, bộ dáng đỏ mặt hoàn toàn biểu lộ hết mọi tâm sự, lúc trước cho cậu mấy đĩa CD giáo dục khẳng định cậu chưa xem.

—— Bất quá không sao cả, về sau một ngày nào đó, ba sẽ tự mình dạy con.

Thiệu Trường Canh nhìn bóng lưng Thiệu Vinh, bên môi lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

Sáng sớm Thiệu Trường Canh lái xe đưa Thiệu Vinh tới trường, nhìn thấy rất nhiều phụ huynh cũng chở con mình đi học, công trường Thập Nhất Trung vô cùng náo nhiệt. Thiệu Trường Canh lái xe vào bãi đỗ của trường, tìm được vị trí dừng xe lại, vừa vặn nhìn thấy một nam sinh đang đi phía trước.

Nam sinh kia hình như nhận ra xe của Thiệu Trường Canh, hướng bên này đi tới, nói: “Đây không phải là xe của baba Thiệu Vinh sao?” Thanh âm sang sảng, vừa khẳng định vừa nghi hoặc.

Thiệu Vinh nghe thấy thanh âm này, trên môi nở nụ cười, mở cửa kính xe thò đầu ra, hướng người nọ vẫy tay, “Cầm Niên, sao tới sớm vậy?”

“Chắc, tớ nói này, trí nhớ của tớ tốt dễ sợ, bảng số xe của baba cậu tớ còn nhớ rõ nha.” Từ Cầm Niên bước nhanh tới, hướng Thiệu Vinh cười thật tươi, “Vừa khéo nha Thiệu Vinh, tớ mới nghe được tin tức, hai ta phân vào chung một cái ký túc xá đó, đều ở phòng 302.”

“Thật không?” Thiệu Vinh hoài nghi nhìn cậu ta, “Tin tức ở đâu ra, có đúng không đó?”

Từ Cầm Niên nhướn mày, “Tin tức này mà có thể sai sao? Tớ làm lớp trưởng cũng đâu phải ngồi không.”

“Ồ, vậy sau này phải ở cùng cậu à?” Thiệu Vinh tựa hồ có chút buồn rầu.

“Sao đây? Tớ còn chưa ghét bỏ cậu mà cậu đã ghét bỏ tớ?” Từ Cầm Niên cười sáng lạn lộ ra hàm răng chính tề, “Yên tâm, tớ chắc chắn là bạn cùng phòng tốt nhất, nằm mơ không thấy, ngủ không chảy nước miếng.”

“Ừ, vậy tốt.” Thiệu Vinh dùng một chút, “Một phòng bao nhiêu người?”

“Bốn người, hai người khác cậu cũng biết, là Trần Nghĩa và Chu Bằng ngồi cạnh bàn tớ, hai thằng đặc biệt thích bóng rổ ấy.”

“Ồ, là hai cậu ấy à.” Thiệu Vinh hiểu rõ gật gật đầu.

“Được rồi, tớ về lớp một chuyến trước đã, lát nữa đến ký túc xá tìm cậu.” Từ Cẩm Niên vẫy tay với Thiệu Vinh.

Từ Cẩm Niên đi rồi, lúc này Thiệu Vinh mới cảm giác được ánh mắt của người bên cạnh hình như không được bình thường.

Quay đầu, phát hiện ánh mắt thâm thúy của Thiệu Trường Canh đang nhìn mình, trong lòng Thiệu Vinh đột nhiên nảy dựng, lúc này mới ý thức được vừa rồi mới nói chuyện với Từ Cẩm Niên mà hoàn toàn quên mất baba.

“Baba,” Thiệu Vinh có chút áy náy nhìn hấn, “Đã quên giới thiệu, người vừa rồi là bạn học con.”

“Là Từ Cẩm Niên lần trước dẫn con đi KTV?” Thiệu Trường Canh bình tĩnh nói.

Trí nhớ của hấn thật sự là vô cùng tốt, chính mình lúc ấy còn chưa nhớ nổi tên Từ Cẩm Niên, không ngờ hấn nghe một lần liền nhớ rõ như thế.

Thiệu Vinh gật gật đầu: “Là cậu ấy, cậu ấy cũng phân vào lớp trọng điểm, vừa khéo ngồi cùng bàn với con.”

“Hai đứa thân thiết như vậy?”

“Dạ.” Thiệu Vinh cảm thấy vấn đề này hơi khó hiểu, “Làm sao vậy, baba?”

Thiệu Trường Canh cười cười, “Không có gì, thấy con có bạn mới, ba rất mừng cho con.” thiệt ko vậy...

Mặc dù hấn cười, nhưng trong mắt lại nhìn không ra một chút cao hứng nào, Thiệu Vinh thậm chí cảm thấy hấn như đang cố tình che giấu điều gì.

Không khí không khỏi càng thêm xấu hổ, Thiệu Vinh vội nói: “Chúng ta qua ký túc xá đi.” Nói xong liền chủ động mở cửa xuống xe.

Ký túc xá học sinh của Thập Nhất Trung điều kiện rất tốt, bốn người một phòng, có giường tầng, phía dưới là bàn học, mỗi người có một cái tủ treo quần áo. Thiệu Vinh tìm được phòng 302, mở cửa, trong phòng vừa lúc không có người, Thiệu Trường Canh liền theo cậu vào, đem hành lý đặt ở trên giường.

Drap giường và chăn đều do trường học phát, Thiệu Trường Canh cầm drap giường muốn giúp Thiệu Vinh trải, Thiệu Vinh vội vàng ngăn cản hấn: “Để con tự làm.” Baba tự mình động thủ trải giường, làm cho Thiệu Vinh có chút thụ sủng nhược kinh.

Thiệu Trường Canh quay đầu nhìn cậu một cái, trả drap giường lại cho cậu, xoay người bước qua chỗ ghế ngồi xuống, tầm mắt vẫn đặt trên người cậu.

Thiệu Vinh không đủ cao để đứng ở dưới đất trải drap giường, đành phải tháo giày bò lên trên, quỳ gối trên giường trải drap. Sau khi nhanh nhẹn trải tốt xong, lúc đứng dậy liền đụng phải trần nhà.

Rầm một tiếng, cái ót đụng ra một cục u.

“.....” Thiệu Trường Canh im lặng nhìn cậu.

Thiệu Vinh đỏ hồng mặt, nói: “Lần đầu tiên trải drap giường trên cao nên chưa có quen,” đưa tay sờ sờ cái ót có chút đau, “Baba có thể chuyển chăn và gối qua cho con không?”

Thiệu Trường Canh đứng dậy đi đến bên giường, cầm lấy chăn và gối đầu. Thiệu Vinh vừa muốn đưa tay tới nhận, đã thấy hấn bình tĩnh trực tiếp đem chăn và gối đầu xếp lên giường.

“.....” Người vóc dáng cao làm việc thật thuận tiện a.

Thiệu Vinh đành phải lúng túng thu hồi tay, xoay người leo xuống giường.

Chân đạp trên cầu thang, đột nhiên trượt một cái, Thiệu Vinh còn tưởng rằng mình sẽ té đập mặt, không nghĩ tới Thiệu Trường Canh nhanh tay lẹ mắt đưa tay ôm lấy cậu, Thiệu Vinh chặt vật ngã vào trong ngực của hấn.

“Hôm nay con làm sao vậy? Mặt hồng mắt vía.” Thiệu Trường Canh nhỏ giọng hỏi.

“Không có gì.” Bị hấn dùng tư thế ôm từ sau lưng làm cho Thiệu Vinh xấu hổ không biết làm thế nào, vội vàng tránh khỏi hấn, đi đến một bên làm bộ như không có việc gì sửa sang lại quần áo.

Có lẽ do tối hôm qua mơ thấy cảnh tượng kia nên hôm nay tâm thần có chút không yên, ở trước mặt hấn một hồi lại làm bậy tới ba lần, chỉ là..... Bị ánh mắt của hấn nhìn, tâm tình sẽ thật khản trương.

Dù sao, mơ thấy baba hôn mình..... Loại chuyện này, thật khiến người ta khó có thể giải thích và tiếp nhận.

May mắn có người đứng lúc xuất hiện giải vây, là Từ Cẩm Niên đang kéo vali vào ký túc xá.

“A, Thiệu Vinh cậu nhanh quá nhỉ, giường đều trải tốt rồi.” Từ Cẩm Niên đi vào ký túc xá, lễ phép hướng Thiệu Trường Canh cười cười, “Chào chú.”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Người nhà cháu không đưa cháu vào đây?”

Từ Cẩm Niên lắc đầu nói: “Nhà của cháu ở ngay gần trường học, cháu bảo bọn họ không cần đưa.” Từ Cẩm Niên đi đến gần Thiệu Vinh, tiện tay đặt một túi nilon lên bàn, “Thiệu Vinh, mẹ tớ cho tớ một bao đồ ăn vặt lớn, muốn ăn cái gì tự mình chọn đi, đừng khách sáo.”

Thiệu Vinh gật gù, lục tìm trong túi nilon một chút, tìm một hộp chocolate mở ra, lấy một viên đưa cho Thiệu Trường Canh: “Baba ăn không?”

“.....” Thiệu Trường Canh đột nhiên cảm giác mình và cậu có sự khác nhau.

Dù sao cũng không phải bạn cùng lứa tuổi, bọn nhóc thích ăn chocolate, khoai tây chiên, đối Thiệu Trường Canh mà nói đều là đồ ăn không tốt cho sức khỏe.

Nhưng nhìn ánh mắt đen nhánh của Thiệu Vinh, Thiệu Trường Canh thật sự không đành lòng cự tuyệt, đành phải nhận chocolate cậu đưa, mở giấy gói nhét vào miệng, bởi vì hương vị ngọt ngào mà nhũn mồm.

Thiệu Vinh cũng ăn một viên chocolate, vừa ăn vừa đem sách giáo khoa sắp xếp thật chỉnh tề trên bàn. Thấy Thiệu Trường Canh ngồi nhàm chán, Thiệu Vinh liền nói: “Nếu baba thấy buồn chán, không bằng đi dạo xung quanh trường học một chút?”

“Được.” Thiệu Trường Canh gật gù, xoay người ra khỏi cửa.

Nói là dạo trường học, kỳ thật Thiệu Trường Canh càng chú ý hoàn cảnh và an toàn của Thập Nhất Trung.

Hoàn hảo là Thập Nhất Trung quản lý vô cùng nghiêm khắc, tường vây xung quanh rất cao, căn bản không thể trực tiếp trèo qua, cổng trường cũng là cổng tự động phải do bảo vệ mở, biện pháp an toàn rất bảo đảm.

Thiệu Trường Canh lúc này mới yên lòng lại.

Mất thấy sắp đến thời gian họp phụ huynh, Thiệu Trường Canh liền xoay người đi đến lớp học.

Cơ hồ là ngay lúc vừa đẩy cửa ra, tầm mắt mọi người đều tụ ở trên người hắn.

Người đàn ông trẻ tuổi, anh tuấn, phong độ, dung mạo không có chỗ chê, ăn mặc cũng rất thời thượng. Áo sơ mi trắng sạch sẽ, áo len màu xám nhạt cổ thấp, áo gió màu xám bên ngoài mặc dài đến đầu gối, hợp với quần tây thẳng và giày da màu đen, quả thật cứ như người mẫu bước ra từ trong tạp chí.

Trong phòng học nháy mắt im lặng.

Tiếp theo liền vang lên một ít lời bàn luận xôn xao.

“Người kia là thầy của con hả?” Có phụ huynh nhỏ giọng hỏi con gái bên cạnh.

“Đây là phụ huynh của ai vậy, thật đẹp trai!” Có nữ sinh nhỏ giọng nghị luận.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần họp phụ huynh đều là như vậy, chỉ cần baba vừa xuất hiện, nhất định sẽ có lời bàn tán “phụ huynh của ai vậy”, “đẹp trai quá”, “còn trẻ ghê”, “thật phong độ”. Thiệu Vinh tuy rằng đã sớm thành thói quen, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy ánh mắt của hắn trong đám người, vẫn đỏ mặt cúi thấp đầu xuống.

Có baba đẹp trai như vậy, kỳ thật cũng rất phiền não.

Thiệu Trường Canh không để ý đến những ánh nhìn phía sau, phối hợp đi đến trước bục giảng, trong bản đánh dấu điểm danh của cô giáo tìm được hai chữ Thiệu Vinh, sau đó ở mặt trên ký xuống ba chữ “Thiệu Trường Canh”.

—— Phụ huynh kí tên như vậy, cảm giác như đang nhận lãnh bảo bối thuộc về mình.

Mỗi lần ở các buổi họp phụ huynh Thiệu Trường Canh “nhận lãnh” Thiệu Vinh, trong lòng đều hiện lên cảm xúc dịu dàng.

Ký tên xong đi đến bên người Thiệu Vinh ngồi xuống, như dự đoán, rất nhiều tầm mắt đều chuyển từ người hắn sang người Thiệu Vinh.

Thiệu Vinh lúng túng gục đầu xuống, chợt nghe Thiệu Trường Canh thấp giọng hỏi: “Ba làm con mất mặt à?”

“.....” Đương nhiên không phải. Có baba như vậy, cả lớp đã hâm mộ muốn chết rồi, làm sao có thể mất mặt được.

“Vậy con cúi thấp đầu làm cái gì?” Thiệu Trường Canh nhìn cậu một cái, “Ngẩng đầu lên.”

“.....”

“Lúc các loại ánh mắt chăm chú nhìn con, điều con phải làm là ngẩng đầu lên thân nhiên đối diện với bọn họ, chứ không phải gục đầu xuống làm con rùa.

Ba không dạy qua con sao?”

—— Tính cách của hắn thật đúng là điển hình của chòm sao sư tử.

Tác giả bị ghiền cái chòm sao này rồi. .

Thiệu Vinh đành phải kiên trì ngẩng đầu lên, bị mọi người nhìn chăm chăm lỗ tai đều đỏ.

Sắc mặt Thiệu Trường Canh bình tĩnh, dưới đáy bàn nhẹ nhàng cầm tay Thiệu Vinh.

Có lẽ do ánh mắt Thiệu Trường Canh quá sắc bén, rất nhiều người nhìn thấy ánh mắt của hắn cũng không còn hiếu kì để ý bọn họ như trước, quay đầu về tự làm việc của mình, người vụng trộm ngắm bọn họ cũng ít đi rất nhiều.

Họp phụ huynh rốt cuộc bắt đầu.

Họp phụ huynh hàng năm, đề tài thảo luận luôn chỉ có vài vấn đề mà thôi. Vấn đề tâm lý, vấn đề học tập, vấn đề dinh dưỡng, năm nay còn chèn thêm vấn đề yêu sớm.

Kỳ thật họp phụ huynh như vậy, với Thiệu Trường Canh mà nói quả thật rất nhàm chán.

Hắn bình thường chủ trì hội nghị ở bệnh viện tác phong đều đơn giản hàm súc, nếu có thể chấm dứt hội nghị trong nửa tiếng tuyệt đối sẽ không kéo dài đến ba mươi một phút. Nhưng họp phụ huynh hiển nhiên chẳng có rõ ràng như vậy. Mấy việc quan tâm chăm sóc con cái thế nào, làm sao để giảm bớt tâm lý gánh nặng của đứa trẻ. . . . Hắn căn bản không có hứng thú lắng nghe, cũng không cho rằng mấy cái lý luận đó có gì đáng nghiên cứu.

Thiệu Vinh của hắn, dạy thế nào, là do hắn làm chủ.

Tuy rằng thật phản cảm loại hình thức tẩy não này của trường học, nhưng hàng năm Thiệu Trường Canh vẫn đúng hạn tham dự họp phụ huynh, ở sau tên Thiệu Vinh ký lên ba chữ Thiệu Trường Canh tiêu sái.

Nếu hắn không đi, Thiệu Vinh sẽ không người nhận lãnh, liền thật sự biến thành cô nhi không cha không mẹ. Trong khi phụ huynh của mọi người đều có mặt, chỉ một mình Thiệu Vinh cô đơn ngồi ở trong góc, vừa nghĩ tới liền cảm thấy đau lòng.

Cho nên một lần lại một lần, hắn đều kiên nhẫn tham gia họp phụ huynh nhàm chán.

Tới bốn giờ họp phụ huynh cũng kết thúc, Thiệu Trường Canh cảm giác huyết thái dương của mình đều sắp bạo liệt cả rồi. Cô giáo tên Trương Tuyết Du kia, nói chuyện quả thật cứ như súng máy bắn phá.

Kỳ thật Thiệu Trường Canh rất ít khi miễn cưỡng mình làm chuyện mình không thích, duy chỉ có Thiệu Vinh là ngoại lệ của hắn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Vinh cậu mau tỉnh ngộ, bắt lấy đầu dùng sức lay động!

Thiệu Vinh (ng nghiêm túc hỏi): tôi phải tỉnh ngộ cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Bốn bạn học ở phòng 302 đều là lần đầu tiên trọ ở trường, buổi tối nhàn rỗi nhàm chán, vì thế dưới sự kêu gọi của Từ Cẩm Niên, lấy bài ra bắt đầu đánh bài.

Từ Cẩm Niên và Thiệu Vinh cùng một phe, hai bạn học Chu Bằng và Trần Nghĩa một phe, 2vs2 đánh thăng cấp.

Thiệu Vinh hoàn toàn không biết đánh bài, mỗi lần đều kéo theo Từ Cẩm Niên.

Từ Cẩm Niên vỗ bàn nói: “Át bích a, tứ lớn, tứ lớn a Thiệu Vinh, cậu hiểu không!”

Thiệu Vinh hiển nhiên không hiểu, nhìn Từ Cẩm Niên liếc mắt một cái, đánh ra con 4 bích.

Từ Cẩm Niên phát điên, “Không có K sao? Không có 10 luôn à? Nếu không có cũng có thể đánh 5 mà! Hai chúng ta bắt chia a Thiệu Vinh, 5, 10, K đều là chia a, bây giờ 0 rồi, chơi kiểu nào đây!”

chả biết kiểu bài nào... (_ _!)

So với Từ Cẩm Niên phát điên, Thiệu Vinh ngược lại rất bình tĩnh, tìm ra một con 10 bích trong tay cầm bài bên kia, quơ quơ ở trước mặt Từ Cẩm Niên, “Cậu nói cái này hả?”

Từ Cẩm Niên sắp bị bạn mình chọc cho tức chết, “Đồng đội gì mà như heo thế này!”

Thiệu Vinh xin lỗi cười cười, “Thôi ba cậu đánh đi, tớ ở bên cạnh xem. Nếu không tớ lại liên lụy cậu.”

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng áy náy của cậu ta, Từ Cẩm Niên đột nhiên rất muốn cho mình một bạt tai.

Rõ ràng là mình đòi cậu ta đánh bài, sao có thể nói ra mấy lời ghét bỏ như vậy được, thắng thắn quá cũng không tốt a.

Từ Cẩm Niên gãi đầu, về mặt lúng túng nói: “Khụ, tớ cũng không trách cậu, tớ hơi thắng tính, không có ý mắng cậu. Đánh tiếp đi, không sao đâu.”

Thiệu Vinh nghiêm túc nói: “Cùng phe với tớ cậu sẽ thua nữa đấy.”

Từ Cẩm Niên cười một cái, vén tay áo lên tẩy bài: “Thua thì thua, tiếp tục tiếp tục.”

Kết quả, bốn người đánh hai tiếng đồng hồ, Chu Bằng và Trần Nghĩa từ 2 lên tới K, Từ Cẩm Niên và Thiệu Vinh vẫn ở 2 dặm chân tại chỗ, quả nhiên ứng với câu kia của Thiệu Vinh, thua thảm.

Trần Nghĩa không chơi nữa, vùi dập người mới cũng không hay lắm, “Thôi không đánh nữa, ngủ ngủ.” Nói xong liền xoay người bò lên giường nằm xuống ngủ. Chu Bằng cũng xoay người ngủ, chỉ còn lại Từ Cẩm Niên và Thiệu Vinh mặt to tròn mắt nhỏ.

Từ Cẩm Niên yên lặng cúi đầu tẩy bài, động tác quá nhanh, không cẩn thận làm bài bung ra rơi tán loạn xuống đất.

Thiệu Vinh nhặt bài lên đưa tới trong tay cậu tay, nhẹ giọng nói: “Cậu đang giận à?”

Từ Cẩm Niên ngẩng đầu nhìn cậu, “Đâu có.”

Thua cả một buổi tối, cậu ta hẳn là đang tức giận đi? Thiệu Vinh nghĩ.

“Tớ thật sự không biết đánh bài.” Thiệu Vinh ngượng ngùng nói, “Trước kia ở trường học không có nhiều bạn bè, ở nhà cũng rất khi ít lên mạng chơi bài, cho nên tớ chỉ có thể phân biệt màu sắc, hoa văn và thứ tự lớn nhỏ, mấy quy tắc khác thật sự không biết. Cậu nói bắt phân, kêu chủ cái gì, tớ không biết rõ.”

Thấy cậu ta mỉm cười giải thích, trong lòng Từ Cẩm Niên cũng không rõ là tư vị gì.

Trước kia rốt cuộc Thiệu Vinh sống cuộc sống như thế nào nhỉ?

Độ tuổi này đúng là thời điểm kết giao bạn bè vui chơi đó đây. Bên cạnh mình có một đồng bạn bè, sau khi tan học thường đi tới phòng game chơi, hoặc đến sân bóng rổ chơi bóng, hay là lên mạng lướt web, sau khi học xong chơi thể nào đều cảm thấy không đủ. Nhưng Thiệu Vinh lại luôn một mình cô đơn ngồi ở một góc, ngoại trừ nghe nhạc chỉ có học.

Ở trong Thập Nhất Trung náo nhiệt như thế, một người bạn thân cậu ta cũng không có, lần trước gọi cậu ta đi KTV, ngay cả hát cậu ta cũng không biết, thậm chí ngay cả bài poker đơn giản nhất cũng không biết đánh.

Cậu ta quả thật giống như đồ cổ sống trong một cái thế giới phong bế.

Nhìn biểu tình bình tĩnh của cậu, Từ Cẩm Niên đột nhiên có chút đau lòng, đầu óc nóng lên, nhanh miệng nói: “Thiệu Vinh, cậu trăm ngàn lần đừng nghĩ như vậy, Từ Cẩm Niên tớ là người sợ thua sao? Về sau chúng ta tiếp tục chơi cùng nhau, chơi cái gì tớ đều mạng cậu theo! Ai dám coi thường cậu tớ liền đánh gãy chân nó!”

Thiệu Vinh bị mấy lời hùng hồn của cậu ta chọc cười, “Không đến mức nghiêm trọng như thế.”

Từ Cẩm Niên tràn đầy nhiệt huyết, vỗ bả vai Thiệu Vinh, “Khi dễ anh em của tớ, tớ dĩ nhiên phải xử lí!”

Thiệu Vinh sùng sốt một chút, bị lời nói khoa trương của Từ Cẩm Niên chọc cười, trái lại vỗ vỗ vai Từ Cẩm Niên, nghiêm túc nói: “Biết rồi, Tớ đại lớp trưởng, tớ sẽ cố gắng nghiên cứu kỹ thuật đánh bài, về sau sẽ tận lực không làm vương chân của cậu.”

Từ Cẩm Niên cười đến sáng lạn: “Cái này đúng nè, bạn tốt cần gì phải khách sáo.”

Thiệu Vinh nghe cậu ta nói như thế, đột nhiên cảm thấy thật cao hứng. Đây chẳng lẽ là sức mạnh tình bạn trong truyền thuyết? Nói mấy câu đơn giản mà trong lòng liền ấm áp hẳn.

Ký túc xá tắt đèn một mảnh tối đen, Thiệu Vinh nằm ở trên giường, nhất thời khó có thể ngủ ngay.

Kỳ thật cậu rất cảm kích Từ Cẩm Niên, nếu không cậu cũng không thể hoà nhập với tập thể mới này nhanh như vậy. Nếu không phải Từ Cẩm Niên kiên

quyết lời kéo cậu đi đánh bài, lấy tính cách không thích nói chuyện của cậu, để quen biết với các bạn cùng phòng Chu Bằng và Trần Nghĩa chắc phải còn lâu nữa.

Sau khi bốn người đánh xong liền có thể nói nói cười cười với nhau, tâm tình cũng thoải mái không ít. Từ Cẩm Niên quả nhiên là người sáng sủa lại có nghĩa khí, hơn nữa rất biết điều tiết không khí, gặp được một người bạn như vậy thật sự rất may mắn. Ít nhất về sau cuộc sống trọ ở trường sẽ không quá nhàm chán.

Thiệu Vinh nghĩ như vậy, môi nhịn không được nở nụ cười.

Trở mình một cái nhìn trần nhà, nghe tiếng ngáy của bạn học bên cạnh, Thiệu Vinh nằm trên giường không hề buồn ngủ, đột nhiên nhớ tới Thiệu Trường Canh.

Không biết một mình baba ở nhà làm cái gì nha.

Cầm điện thoại do dự không biết có nên gửi tin nhắn cho hắn hay không, lại giống như tâm linh tương thông nhận được tin nhắn của hắn ——

“Lần đầu tiên ngủ ở trường có quen không?”

Thiệu Vinh vội vàng nhắn lại: “Cũng được, bạn cùng phòng ở chung rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút. Có vấn đề gì nhớ gọi điện thoại cho ba.”

“Đã biết. Baba ngủ ngon.”

“Bảo bối ngủ ngon.”

Mặc dù chỉ là vài câu đối thoại vô cùng đơn giản, Thiệu Vinh lại cảm thấy trong lòng giống như trong lúc bắt chọt thoải mái rất nhiều. Giống như này giờ đều đang chờ một lời quan tâm của hắn vậy.

Có thể là từ nhỏ đến lớn đã quen với sự quan tâm của hắn rồi.

Thiệu Vinh cảm di động, nhìn bốn chữ “bảo bối ngủ ngon” cười thật thỏa mãn, nhắm mắt lại đem mặt vùi vào trong gối, một đêm mộng đẹp.

Lớp ngoại khoá chính thức mở vào ngày khai giảng thứ hai, lúc Thiệu Vinh đến lớp thư pháp báo danh, thấy Từ Cẩm Niên và Trần Lâm Lâm đang ngồi trong phòng học nói chuyện phiếm. Thiệu Vinh kinh ngạc bước đi qua, “Các cậu cũng chọn thư pháp à?”

Trần Lâm Lâm nhún vai, “Tớ vẫn luôn vào lớp thư pháp, kỳ trước còn học cùng lớp với cậu, chẳng qua mỗi lần cậu đều yên lặng ngồi ở góc luyện chữ, hoàn toàn không để ý trong lớp rốt cuộc có bạn học nào.”

“.” Thiệu Vinh xác thực không chú ý tới lớp thư pháp còn có cô bạn xinh đẹp này.

Trần Lâm Lâm tiếp tục nói, “Về phần Cẩm Niên thì tớ không biết. Có lẽ là dây thần kinh bị đứt muốn chạy qua lớp thư pháp phá bút lông?” Quay đầu nhìn về phía Từ Cẩm Niên, “Cậu không phải vẫn vào lớp bóng rổ sao?”

Từ Cẩm Niên nhướn mày, “Học bóng rổ nhiều ngón rồi, thay đổi khẩu vị không được à?”

Trần Lâm Lâm cười cười, “Tớ cảm thấy lớp thư pháp này hoàn toàn không tôn lên được khí chất của cậu.”

“Vậy cậu thấy khí chất của tớ phải lấy cái gì mới tôn lên được?”

Trần Lâm Lâm nghiêng đầu nghĩ nghĩ, ra kết luận: “Hoa mẫu đơn màu đỏ, rất hợp với cậu.”

Từ Cẩm Niên ngẩn người, nghiêng răng nghiêng lợi muốn phát tác, lại bị Thiệu Vinh cười ngăn lại.

“Được rồi, đừng nháo nữa, bạn học cả lớp đều đang nhìn các cậu kìa.”

Lúc này hai người mới im lặng, trừng nhau một cái chấm dứt tranh luận.

Thiệu Vinh nghiêm túc nghe giảng, làm theo cách giảng của thầy giáo, vén tay áo lên cúi đầu viết chữ, rất nhanh liền viết xong vài chữ mà thầy giáo làm mẫu. Còn Từ Cẩm Niên là người mới, mực nước nhỏ đầy giấy không nói, mấy chữ viết ra y hệt gà bới.

Thiệu Vinh nhịn không được nói nhỏ với Từ Cẩm Niên: “Cẩm Niên.”

Từ Cẩm Niên đang nhập tâm viết bút lông trừu tượng, nghe thấy tiếng gọi liền ngẩng đầu lên, “Sao vậy?”

“Bút lông không phải cầm như vậy.” Thiệu Vinh chỉ chỉ cách cậu ta đang cầm bút lông.

Viết như mình mới đẹp trai chứ! Tay cầm chặt bút lông, giống như nhà thư pháp vung lên, bút lông thật lớn hào phóng bùng bùng viết chữ trên giấy. . . .

Trong lòng Từ Cẩm Niên tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng khi nhìn biểu tình nghiêm túc của Thiệu Vinh làm mẫu động tác cho mình, liền bỏ luôn ý niệm phản bác trong đầu, chăm chú theo dõi tay cậu.

“Biết làm chưa?” Thiệu Vinh nghiêng đầu hỏi.

“Nha.” Từ Cẩm Niên học bộ dáng của cậu, ngoan ngoãn nắm tốt bút lông, yên lặng viết.

Ngẫu nhiên quay sang nhìn, luôn thấy Thiệu Vinh cúi đầu vén tay áo vẽ mặt bình tĩnh luyện chữ, ngay cả tóc rũ xuống trên trán cũng không để ý. Bút lông trong tay cậu như là có linh tính, bút vẽ mây bay nước chảy lưu loát sinh động trên giấy, chữ viết thanh tú sắc sảo, đoạn chính giống như bảng chữ mẫu in ở ngoài.

Từ Cẩm Niên thu hồi tầm mắt, lại phát hiện trên giấy của mình đã bị bút lông quẹt một đường quanh co khúc khuỷu.

Ngày khai giảng trôi qua thật mau, rất nhanh đã đến tháng năm. Hôn lễ của Thiệu Hân Du tổ chức vào ngày Quốc tế Lao động. Từ gia hiển nhiên rất coi trọng buổi tiệc cưới này, trực tiếp bao nguyên một khách sạn mở tiệc chiêu đãi tân khách.

Người cô mình thích nhất kết hôn, Thiệu Vinh dĩ nhiên muốn đi tham dự hôn lễ.

Buổi sáng hôm nay, Thiệu Vinh dậy sớm lục tung tủ quần áo trong phòng ngủ, Thiệu Trường Canh nghe thấy tiếng vang, đi đến phòng ngủ của Thiệu Vinh, thấp giọng hỏi: “Con đang làm gì vậy?”

Thiệu Vinh quay đầu, nghiêm túc nói: “Hôn lễ của cô, con có cần ăn mặc nghiêm túc một chút không?”

Nhìn bộ dáng tiểu đại nhân nghiêm túc của cậu, trong lòng Thiệu Trường Canh mềm nhũn, nhẹ nhàng cười cười nói: “Con lại đây.”

Thiệu Vinh đi theo hần đến phòng ngủ, chỉ thấy hần lấy ra một bộ vest mới tinh từ trong tủ quần áo.

“Lúc trước ba đã đặt may một bộ vest cho con, hôm nay mặc rất thích hợp.”

“.”

—— Hần thật sự là quá cẩn thận rồi, ngay cả quần áo cũng đặt trước!

Thiệu Vinh cao hứng cầm quần áo hần đưa tới, lấy tay sờ thử, cảm giác chất lượng vô cùng tốt, tây trang màu trắng, còn trang bị một cái nơ nhỏ màu đen, thoạt nhìn chính là kiểu thích hợp cho người trẻ tuổi mặc.

“Nhưng mà, con còn đang học trung học, mặc cái này có khi nào quá khoa trương không?”

Thiệu Trường Canh nói: “Cứ mặc thử xem.”

Thiệu Vinh đành phải trở về phòng ngủ của mình thay quần áo, sau đó lại đi đến trước mặt Thiệu Trường Canh, sờ sờ đầu, nói: “Con mặc. . . . Thế nào?”

Thiệu Trường Canh chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Ngày thường phần lớn thời gian Thiệu Vinh đều mặc đồng phục học sinh của Thập Nhất Trung, hoặc quần áo thể thao rộng thùng thình nhìn rất trẻ con, nhưng sau khi Thiệu Vinh thay tây trang chính thức cứ như đã biến thành một người khác.

Tây trang cắt cực kỳ vừa người, khiến cả người cậu trông thành thực không ít. Áo sơ mi trắng nổi bật thêm màu da trắng nõn, quần tây thẳng bao vây lấy hai chân thon dài, bên hông thắt một dây nịch màu đen, nhìn từ xa quả thật cứ như hoàng tử bước ra từ trong sân khấu kịch.

Tuy rằng tuổi cậu còn nhỏ, mặc tây trang cũng không gây ra cảm giác ồ trọng của người trưởng thành, nhưng có loại sức sống trương dương đặc biệt của người trẻ tuổi.

Thiệu Vinh thấy ánh mắt thâm thúy của baba nhìn mình chăm chăm, lúng túng cúi đầu xuống, “Con mặc cái này có phải rất kỳ quái hay không?” Lần đầu tiên mặc tây trang chính thức, dây nịch lại thắt hơi chặt, Thiệu Vinh cảm thấy thật không được tự nhiên, tay cũng không biết nên đặt ở chỗ nào.

Thiệu Trường Canh cười cười nói: “Không có đâu, quần áo này rất hợp với con.”

“Vậy là tốt rồi.” Thiệu Vinh tin tưởng mắt thẩm mỹ của baba, yên lòng cảm nơ định thắt lên cổ, loay hoay nửa ngày cũng làm không xong.

Thiệu Trường Canh nhìn bộ dạng vụng về của cậu, nhịn không được đi lên phía trước, thấp giọng nói: “Để ba làm cho.”

Cầm nơ trong tay Thiệu Vinh, giúp cậu cài một cái nút áo cuối cùng trên áo sơ mi, ngón tay linh hoạt của Thiệu Trường Canh rất nhanh liền đem nơ cài chỉnh tề trên cổ, thuận tiện giúp Thiệu Vinh sửa sang lại một chút áo sơ mi trắng, lại cài từng cúc áo bên ngoài tây trang của cậu.

Tự tay mặc quần áo mình tự mua cho Thiệu Vinh, khiến cho đáy lòng Thiệu Trường Canh sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn sâu sắc.

Thiệu Vinh cũng rất khắt khe. Người kia gần trong gang tấc sửa sang lại quần áo cho mình làm tìm cậu không hiểu sao đập có chút nhanh, đành phải đứng cứng ngắc tại chỗ động cũng không dám động.

Thẳng đến khi ngón tay của hắn rời khỏi, Thiệu Vinh mới khẽ nhẹ nhàng thở ra, xoay người đi soi gương.

Hai người đứng trong gương đều mặc tây trang, cùng một nhãn hiệu, phong cách và màu sắc nhưng khác biệt khá nhiều. Thiệu Trường Canh cao hơn Thiệu Vinh một cái đầu, mặc tây trang có vẻ thành thục ổn trọng, Thiệu Vinh mặc vào tây trang có loại cảm giác ngây ngô đặc biệt của bé trai vừa trưởng thành.

Rõ ràng là hai người khác biệt lớn như vậy, cũng không biết vì sao, hình ảnh cả hai đứng chung một chỗ lại đặc biệt hài hòa.

Thiệu Vinh cũng phát hiện điểm này, vội vàng dời tầm mắt khỏi gương, xoay người đến trước bàn ăn ăn sáng, tránh được ánh mắt dị thường thâm thúy phía sau của người kia.

mặc tây trang ăn sáng luôn?

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Cha con hai người đứng 10 giờ sáng đến nơi tổ chức hôn lễ.

Thân thích của Từ gia và thân bằng hảo hữu của Thiệu gia, toàn bộ khách sạn đầy ắp người, vô cùng náo nhiệt.

Thiệu Thần vừa thấy Thiệu Vinh liền nở nụ cười xấp đến: “Tiểu Vinh hôm nay lại mặc tây trang cơ đấy, thật đẹp trai.”

Thiệu Vinh nhìn hắn một cái, mỉm cười nói: “Anh cũng rất đẹp trai.”

Hôm nay Thiệu Thần cũng mặc âu phục, khuôn mặt sáng lạn, được em trai khen một câu lập tức đắc ý cười rộ lên, “Chứ sao nữa, đầu thể nào làm cô của chúng ta mất mặt.”

“Cô còn chưa tới?”

“Đoán chừng còn đang trang điểm đi, cô dâu mới nhất định phải xuất hiện cuối cùng, quy định mà.”

Tầm mắt Thiệu Vinh đảo qua toàn bộ hội trường, phát hiện hôm nay người tham dự tiệc cưới đều mặc trang phục long lanh, vừa rồi lúc tiến vào thấy trước cửa khách sạn đậu rất nhiều xe xịn, hiển nhiên bối cảnh Từ gia cũng không phải tầm thường.

Thiệu Thần hưng phấn nói: “Tiểu Vinh em nhìn này, bàn bên trái hàng thứ nhất đều là người của Từ gia, anh mới biết được chú Từ còn có hai người anh, anh họ chị họ thì không đếm được. Cô của chúng ta thật đáng thương, nhiều thân thích như vậy, gả đi còn phải vác gia phả.”

Hai người đang trò chuyện, đột nhiên nghe được phía sau truyền tới một thanh âm quen thuộc: “Thiệu Vinh?”

Thiệu Vinh quay đầu lại, thấy người trước mặt không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt.

Cậu trai trước mặt hôm nay ăn mặc vô cùng nghiêm túc, quần tây màu đen và giày da, áo sơ mi trắng sạch sẽ, thắt cà vạt màu xanh đậm, tóc hiển nhiên đã có đi tiệm chỉnh sửa qua, tóc chải sang một bên, lộ ra cái trán trơn bóng, cả người nhìn cực kì đẹp trai, hơn nữa trên mặt luôn nở nụ cười, giống như ánh mặt trời sáng lạn.

Thiệu Vinh ngạc nhiên một lúc lâu, sau đó mới mở miệng hỏi: “Cầm Niên? Sao cậu lại ở đây?”

Hỏi xong mới cảm thấy mình thật sự quá ngu xuẩn, cậu ta họ Từ, hôm nay xuất hiện ở đây hiển nhiên là thân thích của Từ gia. Có điều, so với ở trường học luôn mặc đồng phục học sinh, Từ Cầm Niên hôm nay mặc chính trang nhìn qua hấp dẫn hơn, làm cho Thiệu Vinh thiếu chút nữa nhận không ra.

Từ Cầm Niên cười cười ngồi xuống bên cạnh Thiệu Vinh: “Tớ bị chú chộp tới làm phụ rể, dĩ nhiên là ở chỗ này. Đúng rồi, sao cậu cũng ở đây?” Dừng một chút, vỗ đầu một cái, “À, đã quên mất cậu họ Thiệu, thật không nghĩ tới cậu lại là thân thích của thím ba tớ.”

“Thím ba?” Thiệu Vinh nghi ngờ nghi ngờ, “Cậu là nói cô tớ?”

“Cô dâu hôm nay là cô cậu sao? Chú rể là chú ba của tớ, nói như vậy, hai chúng ta trở thành thân thích rồi!?” Từ Cầm Niên nói xong lại nở nụ cười,

“Mỗi ngày ngồi cùng một bàn, ngủ cùng một phòng ký túc xá, không ngờ ở đây mà cũng còn có thể gặp mặt, duyên phận của hai chúng ta quả thật vô địch.” Cậu ta hiển nhiên đối với chuyện “trở thành thân thích của Thiệu Vinh” cực kì vui vẻ.

Thiệu Vinh cũng mỉm cười: “Ừ, thật là trùng hợp.”

Cũng không lâu sau, xe hoa của chú rể rốt cục dừng ở cửa khách sạn.

Thiệu Hân Du mặc áo cưới màu trắng bước xuống từ trong xe, kéo tay cha Thiệu An Quốc đi trên thảm đỏ, trên mặt cô dâu xinh đẹp vừa ngượng ngùng vừa tươi cười hạnh phúc, chú rể Từ Nhiên đã sớm chờ ở cửa, ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn về phía cô dâu.

Rất nhanh đã đi hết thảm đỏ trước khách sạn, Thiệu An Quốc cầm tay con gái đặt vào trong tay Từ Nhiên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Về sau phải chiều cố con bé thật tốt, biết không?”

Từ Nhiên mỉm cười: “Yên tâm đi, baba.”

Nói xong liền nắm tay Thiệu Hân Du, dẫn cô bước vào trong khách sạn, xung quanh lập tức vang lên những tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Con trai út của Từ gia cùng con gái út của Thiệu gia kết hôn, lại vừa vận tổ chức vào ngày lễ mừng một tháng năm, thân bằng hảo hữu toàn bộ đều có mặt, hội trường hôn lễ vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng hoan hô ầm trời.

Trong nhà hàng tây đối diện khách sạn, hai người đàn ông ngồi đối diện nhau uống cà phê, so với hội trường hôn lễ náo nhiệt, nơi này hiển nhiên có chút yên lặng quá mức.

“Thiệu Hân Du quả nhiên là con gái mà Thiệu An Quốc thương yêu nhất. Lại nói tiếp, năm đó Thiệu Trường Canh kết hôn ở London, người tham dự tiệc cưới chỉ sợ ngay cả một phần tư hôm nay cũng không bằng đi?” Một người vừa khuấy cà phê vừa nói chuyện, thanh âm nghe qua vô cùng dịu dàng, giống như đang nói đến một đoạn chuyện cũ tốt đẹp nhiều năm về trước.

“Đó là đương nhiên, biết con dâu là An Phi, Thiệu An Quốc đồng ý đã là chuyện khó như lên trời, anh còn hi vọng ông ta mang khuôn mặt tươi cười đến tham dự tiệc cưới sao?” Giọng người đàn ông đối diện thì bình tĩnh rất nhiều, “Chỉ là không nghĩ tới, Thiệu An Quốc cứ nhiên chịu để Tiểu Vinh theo chân Thiệu gia bọn họ, còn đồng ý cho Thiệu Trường Canh mang theo đứa bé kia bên người, ông ta không sợ quả bom hẹn giờ này có thể tùy thời hủy diệt Thiệu gia bọn họ.”

“Mỗi lần ông ta nhìn thấy Thiệu Vinh, trong lòng nhất định rất khó chịu.” Người nọ cười khẽ, kẹp một viên đường bỏ vào trong cà phê.

“Anh uống cà phê không phải không thêm đường sao?”

“Thói quen là do làm dần mà ra.” Dùng thìa chậm rãi khuấy đường đều đặn, người nọ múc một muỗng cà phê lên uống, mỉm cười nói, “Cà phê không đường, uống rất đáng.”

Tiệc cưới của Thiệu Hân Du mãi cho đến lúc xế chiều mới chấm dứt, chú rể lái xe hoa mang cô dâu rời đi, thân bằng hảo hữu còn lại ăn uống no đủ đều tự trở về.

Một khắc Thiệu Vinh đi ra khách sạn, đột nhiên bị một đạo ánh sáng chói mắt làm cho hoa mắt. Ngẩng đầu, phát hiện ánh sáng đến từ gương của lầu hai quán cà phê đối diện. Thiệu Vinh dụi mắt, lại cảm giác có người tựa hồ đang nhìn mình.

Lúc lại ngẩng đầu lên, bỗng nhiên trông thấy một đạo ánh mắt thâm thúy.

Đó là một người đàn ông vô cùng anh tuấn, mặc quần áo thuần trắng thoải mái, ngồi ở vị trí gần cửa sổ lầu hai nhàn nhã uống cà phê. Sau khi nhìn thấy ánh mắt Thiệu Vinh, người nọ nhẹ nhàng giơ lên tách cà phê trong tay, cười cười với cậu.

Rõ ràng là người xa lạ, nhưng khi nhìn thấy người nọ qua lớp cửa sổ thủy tinh, nụ cười của hắn lại khiến cho đáy lòng Thiệu Vinh đột nhiên sinh ra một loại bất an rất kỳ quái. Đó là một loại cảm giác Bị thợ săn nhìn thẳng mà sơn gai ốc.

Theo bản năng quay đầu lại đi tìm bóng dáng baba, thấy hắn bước ra từ trong khách sạn, Thiệu Vinh vội vàng chạy đến bên cạnh hắn, giống như trước đây cảm thấy sợ hãi mà nhẹ nhàng giữ chặt tay hắn, “Baba.”

“Làm sao vậy?” Thiệu Trường Canh cầm ngón tay hơi lạnh lẽo của Thiệu Vinh, dịu dàng hỏi, “Không thoải mái ở đâu à?”

Thiệu Vinh lắc đầu: “Không, chúng ta trở về đi.”

Ngồi vào xe lại ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện người đàn ông trong quán cà phê đối diện đã sớm không thấy bóng dáng.

Sau lễ cưới của Thiệu Hân Du không lâu, Thiệu Trường Canh liền dựa theo kế hoạch định từ trước, đưa Thiệu An Quốc ra nước ngoài chữa bệnh.

Ngày mừng một tháng năm đúng là ngày nghỉ của học sinh, Thiệu Thần cùng bạn học đi du lịch ở ngoại ô, Thiệu Trường Canh lo lắng Thiệu Vinh ở nhà một mình đành phải trước khi xuất ngoại đưa Thiệu Vinh sang nhà bạn tốt Tô Thế Văn.

Thiệu Vinh cảm thấy baba lo lắng có chút quá độ, nhưng Thiệu Trường Canh quá cố chấp nên căn bản không nói lí lẽ, Thiệu Vinh đành nghe lời của hắn,

thu thập hành lý đến nhà chú Tô kia ở tạm vài ngày.

Chạng vạng hôm nay, Thiệu Trường Canh mang Thiệu Vinh đến Tô gia, cùng Tô Thế Văn nói vài câu liền vội vàng ra sân bay.

Trước khi đi, Thiệu Trường Canh gọi Thiệu Vinh tới cửa, thấp giọng dặn dò: “Mấy ngày nay trước ở tạm nhà chú đi, sau khi tựu trường chú ấy sẽ đưa con đi học. Còn có, di động nhất định phải sạc pin đầy đủ, có việc liền gọi điện thoại cho ba, biết không?”

Thiệu Vinh gật gù đầu: “Đã biết.”

Thiệu Trường Canh vươn hai tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Thiệu Vinh, “Nhớ chăm sóc bản thân cho thật tốt.”

Thiệu Vinh ôm lại hân, đầu vừa vịn chạm đến cổ của hân, Thiệu Vinh theo thói quen giống như trước đây nhẹ nhàng cọ cọ cằm Thiệu Trường Canh, nói: “Baba bảo trọng.”

Thiệu Trường Canh sờ sờ đầu cậu, bên môi lộ ra nụ cười dịu dàng.

Nhìn hình ảnh cha con hai người lưu luyến chia tay ở cửa, Tô Thế Văn nhin không được khẽ nhủ thầm.

Tô Duy hoàn toàn không nhận thấy điểm dị thường, chờ Thiệu Trường Canh đi rồi, vội vàng nhiệt tình đem Thiệu Vinh kéo vào trong phòng khách, “Tiểu Vinh, trước ăn một chút trái cây. Đúng rồi, cơm chiều cháu muốn ăn cái gì, chú vô làm cho cháu. Thích ăn sủi cảo không? Hay là muốn ăn lẩu?”

“Ách, không cần phiền phức như vậy, tùy tiện là được rồi.” Bị đãi ngộ giống như khách quý làm cho Thiệu Vinh có chút thụ sủng nhược kinh.

Tô Duy mỉm cười nhìn Thiệu Vinh, càng xem càng thích, “Cháu còn nhớ không, lúc cháu còn nhỏ sinh bệnh nằm ở bệnh viện, chú còn là bác sĩ chủ quản của cháu. Khi đó cháu gầy lắm, vóc dáng cũng thật nhỏ, đảo mắt một cái đã cao lớn như vậy.” Dừng một chút, nhìn chằm chằm Thiệu Vinh trong chốc lát, không khỏi cảm thán, “Bộ dạng cháu thật sự rất giống Từ Hàng. . . .”

“Tô Duy.” Tô Thế Văn nhíu mày cắt ngang, “Đừng mãi lo tám chuyện nữa, nước trong phòng bếp sôi rồi đấy.”

“A, chết rồi!” Tô Duy vội vàng quay đầu chạy vào phòng bếp.

Đem người nào đó không dùng đầu óc nói chuyện đuổi đi, Tô Thế Văn ngồi ở một bên trên sofa, trầm mặc nhìn Thiệu Vinh.

—— Thật sự rất giống.

Cặp mắt đen nháy trong suốt như có thể nhìn thấu lòng người, giống như Tô Từ Hàng nhiều năm trước tái sinh vậy.

Sóng mũi thật cao, đôi môi mỏng mà hồng nhuận, cùng với màu da trắng nõn và tấm lưng gầy, nhìn qua lãnh lạnh nhạt nhưng trong tâm thật ra ấm áp hơn bất kì ai.

Tô Từ Hàng còn chưa vào trường cảnh sát đã là người đẹp trai nổi tiếng ở trường, sau khi trải qua vài năm huấn luyện gian khổ ở trường cảnh sát, làn da rám đen một chút, tính cách cũng tăng thêm vài phần trầm ổn và bình tĩnh. Thiệu Vinh hiện tại, hoàn toàn là một bộ dáng Tô Từ Hàng thời trung học. Nhìn mặt Thiệu Vinh không khỏi làm cho Tô Thế Văn nhớ lại dáng vẻ đơn thuần thẳng thắn của Tô Từ Hàng trước khi chưa vào trường cảnh sát. . . .

“Ngốc quá, em đang ở đây lo lắng cái gì? Tô gia của chúng ta trước giờ đều làm cảnh sát không có nghĩa là em cũng phải thi vào trường cảnh sát. Em muốn làm pháp y thì làm pháp y, loại chuyện kế thừa tâm nguyện của cha dĩ nhiên phải do anh cả em làm rồi. . . .”

Giữa trưa một ngày mùa hè ấm áp, người cảm thông báo trúng tuyển trường cảnh sát kia ngồi trong quán cà phê mỉm cười ôn hòa với mình.

“Có anh làm cảnh sát là đủ rồi, em đương nhiên phải chọn sự nghiệp em thích, hai cảnh sát không khỏi rất dư thừa đi.”

“Nhưng mà, làm cảnh sát rất nguy hiểm. . . .”

“Cũng rất uy phong a! Lấy súng trong túi ra hù bọn người xấu sợ đến xanh mặt, nghĩ tới liền cảm thấy rất thành tựu đúng không?”

“Anh à. . . .”

“Được rồi, em không cần khuyên anh, từ nhỏ anh đã muốn làm cảnh sát, hơn nữa đây cũng tâm nguyện của baba. Yên tâm đi, nhiều cảnh sát như vậy, người gặp chuyện không may hằng năm có bao nhiêu người? Anh của em sẽ không xui xẻo như vậy.” Tô Từ Hàng ngẩng đầu lên, một ngụm uống sạch cà phê đắng không bỏ thêm đường, mỉm cười vỗ vỗ bả vai Tô Thế Văn, “Anh cam đoan với em, anh nhất định sống đến tám mươi tuổi.”

Ngày đó anh ấy rời đi, lưng thẳng tắp.

Dưới ánh mặt trời chiếu xuống, người thanh niên mặc áo trắng rào bước nhẹ nhàng, tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ bông bột, tràn đầy niềm tin và ý chí chiến đấu.

Không ai nghĩ tới, vài năm sau anh sẽ trải qua một cái chết thê thảm như vậy.

Anh ấy chưa có sống đến tám mươi tuổi, chỉ mới sống được một phần ba đã vội vàng ly khai nhân thế. Thời gian bình thường ở cùng một chỗ quá ít, ngay cả hiện tại muốn hoài niệm cũng tìm không được bao nhiêu kỉ niệm để nhớ lại.

“Chú Tô?” Thiệu Vinh có chút nghi ngờ nhìn người trước mặt cau mày vẻ mặt đau buồn, quanh thân hần bao trùm không khí trầm trọng, làm Thiệu Vinh còn nghi hần sắp khóc.

Tô Thế Văn bị cắt đứt suy nghĩ, khẽ nhắm lại mắt, đem cảm xúc đau đớn ép trở vào.

“Chú. . . . Làm sao vậy?” Thiệu Vinh có chút nghi ngờ hỏi.

Tô Thế Văn ngẩng đầu nhìn về phía Thiệu Vinh, thấp giọng nói: “Về chuyện của ba ruột cháu, cháu biết được bao nhiêu?”

Thiệu Vinh giật mình, “Cháu chỉ biết ba làm cảnh sát, lúc thi hành nhiệm vụ thì hi sinh.”

“Anh ấy hi sinh vì nhiệm vụ thế nào, cháu biết không?”

Thiệu Vinh lắc đầu.

Trong lòng Tô Thế Văn nổi lên một trận chua xót. Thiệu Trường Canh thật sự bảo hộ Thiệu Vinh quá tốt, chuyện không nên biết, hần một chữ cũng chưa nói, còn thật thông minh dẹp bỏ tâm hiếu kỳ của Thiệu Vinh.

Như vậy cũng tốt, dù sao biết được ba của mình trước khi chết còn bị người ta hành hạ cũng không phải chuyện vui sướng gì.

“Nhiệm vụ đó. . . . Có vấn đề sao?” Thiệu Vinh hỏi.

Tô Thế Văn nhìn Thiệu Vinh, bình tĩnh đáp: “Chỉ là nhiệm vụ bình thường mà thôi, ba cháu chết vì bị súng bắn.”

“Nha.” Thiệu Vinh dừng một chút, tò mò hỏi, “Ba là người thế nào?”

Tô Thế Văn nhất thời không biết trả lời cái gì, im lặng một lát mới nói: “Người rất tốt.”

—— Người rất tốt?

Tốt ra sao? Tốt tới trình độ nào?

Thiệu Vinh không hiểu lắm đáp án mơ hồ thế này. Chẳng qua cảm thấy cảm xúc bi thương của người trước mặt bị đè nén làm cho mình hít thở không thông.

Lúc nhắc tới tên người kia, trong lòng mình cũng sẽ có một chút chua xót và khổ sở.

Dù sao cũng là ba ruột, cho dù chưa từng gặp mặt, nhưng nghe qua một ít chuyện, trong lòng vẫn khổ sở như cũ.

Vị cảnh sát ưu tú còn trẻ như vậy đã phải chết, người bên ngoài nghe qua cũng sẽ cảm thấy đáng tiếc, huống hồ người nọ còn là ba ruột của mình.

Nhất định có rất nhiều người đang yên lặng tưởng niệm người ấy đi?

Thậm chí có rất nhiều người, sẽ nhớ lại một ít chuyện khó quên năm đó thông qua một khuôn mặt tương tự.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tô Tử Hàng chính là cái đại bi kịch

Bất quá, xin tin tưởng tôi, xem đến cuối cùng các bạn sẽ biết, kỳ thật trong văn của tôi không có người xấu hoàn toàn và bi kịch hoàn toàn.

Tô Tử Hàng (nội tâm tôi thật sự thật sự rất muốn đầu thai nhanh chút, có thể đừng đẩy tôi ra viết nữa hay không?)

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Thiệu Trường Canh ở nước Anh hơn một tháng.

Hần vốn dĩ tưởng rằng dàn xếp xong mọi việc cho ba chỉ cần một tuần lễ, đáng tiếc mọi việc không như ý, bệnh tình của ông đột nhiên trở nặng, liên hệ bệnh viện, định tốt phương án trị liệu đã là chuyện của một tháng sau.

Thời tiết tháng sáu ở London rất tốt, ánh mặt trời giữa trưa chiếu xuống đường, tản ra một loại không khí thoải mái. Thiệu Trường Canh đi một mình trên đường, dừng lại trước một quảng trường quen thuộc.

Có một bé trai ở cách đó không xa đang vui đùa âm ỉ trên cỏ, trên ghế ngồi bên cạnh là người cha trẻ tuổi của bé, ánh mắt người đàn ông kia không rời con của mình dù chỉ một chút, trên gương mặt luôn mang theo nụ cười ôn hòa cùng chiều.

Cảnh tượng như vậy không khỏi làm cho Thiệu Trường Canh nhớ tới rất nhiều năm về trước.

Đoạn thời gian sau khi An Phi qua đời, hấn sợ Thiệu Vinh bởi vì mất mẹ mà tự phong bế mình, cả ngày đều mang Tiểu Thiệu Vinh ra gần quảng trường chơi đùa. Mới trước đây bộ dáng Thiệu Vinh đặc biệt đáng yêu, người đi tản bộ trong quảng trường luôn luôn yêu thích dừng lại nhìn cậu, Tiểu Thiệu Vinh rất sợ người lạ, mỗi lần có người lạ tới gần, cậu liền úy khuất chạy tới lôi kéo tay của Thiệu Trường Canh, giống như làm vậy sẽ khiến cậu cảm thấy an toàn.

Đối với bé con mà nói, Thiệu Trường Canh là chỗ dựa duy nhất của cậu.

Càng tránh gió duy nhất.

Người tin tưởng duy nhất.

Có lẽ ngay cả nằm mơ cậu cũng không nghĩ đến, người baba cậu tôn trọng nhất lại ôm một loại tâm tư hoàn toàn khác đối với cậu.

Mới ly khai một tháng, trong lòng Thiệu Trường Canh đã tưởng niệm khắc cốt, cơ hồ giống như thủy triều đem người chôn vùi.

Mỗi ngày đều phải nhận được tin nhắn của cậu mới có thể an tâm, tham muốn giữ lấy càng ngày càng khó có thể khống chế. Nhất là sau khi biết được thái tử về nước, trong đầu thậm chí sinh ra loại ý tưởng điên cuồng “không bằng đem cậu cột vào bên người, không cho đi đâu nữa.”

Ngày mai sẽ là sinh nhật mười bảy tuổi của cậu.

Khoảng cách tới ngày trưởng thành chính thức, còn 365 ngày.

thật ra chỉ có 1c truyện thôi >_>

Thiệu Trường Canh xoay người trở lại khách sạn, xả nước ấm, nằm trong bồn tắm, tưởng tượng thân thể ấm áp mà ngây ngô của thiếu niên, chậm rãi lấy tay giải phóng dục vọng khô nóng dưới thân.

Thiệu Vinh còn nhỏ, hấn phải kiềm chế và nhẫn nại, bao gồm dục vọng thân thể và tham muốn chiếm hữu.

Nắm mắt lại, một khắc cao triều kia, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Thiệu Vinh. Tuy rằng thân thể nhất thời cảm thấy thỏa mãn, trong lòng lại cảm thấy có chút sợ hãi hư không.

Về ngọn nguồn của hư không này là cái gì, Thiệu Trường Canh hiểu rất rõ.

Chỉ là, đem đứa nhỏ một tay mình nuôi lớn cường chế giữ bên người, phá vỡ phòng tuyến tâm lý của cậu, thay đổi quan niệm cuộc sống của cậu, khiến cậu trở thành người đồng tính luyến ái, thậm chí biến thành người yêu của ba cậu. . . . Cách làm như thế đối với Thiệu Vinh thật sự quá mức tàn nhẫn.

Cậu có thể có một tương lai tốt đẹp hơn, có thể có một cuộc sống bình thường yên ổn, thậm chí có một người vợ dịu dàng xinh đẹp.

Nếu thật sự thương cậu, có phải nên để cậu đi tìm hạnh phúc của riêng cậu hay không?

Nhưng mà Thiệu Trường Canh dù sao cũng không phải thánh nhân, hấn không thể cao thượng kiểu như “yêu em chỉ mong em được hạnh phúc.”

Hắn thậm chí nghĩ ích kỷ đem Thiệu Vinh giữ ở bên người.

Không tiếc bất cứ giá nào.

Sáng hôm sau, Thiệu Trường Canh lấy điện thoại ra, tìm dãy số của Thiệu Vinh gửi qua một tin nhắn qua.

“Bảo bối, sinh nhật vui vẻ.”

Phía dưới dòng chữ là hình một bó hoa hồng đỏ thắm, màu sắc ướt át, giống như dòng máu nóng bỏng trong động mạch chủ của trái tim.

Hôm nay đúng lúc là chủ nhật, Thiệu Vinh vừa tan học liền nhận được điện thoại của Tô Thế Văn, “Tiểu Vinh, sau khi tan học ra cổng trường đứng, chú tới đón cháu.”

Thiệu Vinh đi đến cổng trường học, lên xe Tô Thế Văn trở về nhà hấn. Vừa vào cửa đã bị giật mình, trên bàn bày đủ các loại món ăn thơm ngon, nhiều chủng loại nhiều màu sắc so ra còn muốn nhiều hơn cơm tất niên.

Thiệu Vinh ngạc nhiên hỏi: “Đây là.”

Tô Duy buộc tạp dề từ phòng bếp ló đầu ra, mỉm cười nói: “Làm sinh nhật cho cháu a. Tiểu Vinh mau ngồi đi, cơm rất nhanh là xong rồi.” Tiếp theo lại ra lệnh cho Tô Thế Văn, “Thế Văn, cầm bánh ngọt qua đây.”

Tô Thế Văn xoay người cầm bánh ngọt bước lại, ngồi ở trước bàn cắm nến, một bên thấp giọng nói: “Hai ngày nữa ba cháu mới có thể trở về, sinh nhật này, chúng ta trải qua với cháu vậy.”

Hai chú đối với mình thật sự tốt lắm.

Thiệu Vinh cảm động nói: “Cảm ơn chú.”

Thiệu Vinh bỏ đi chữ “Tô”, chỉ là cậu cảm thấy cả ngày kêu “chú Tô” cảm giác thật kì lạ, hơn nữa chữ Tô và chữ chú kêu nhiều muốn lú cả lú, không nghĩ tới Tô Thế Văn nghe xưng hô như thế đột nhiên dừng lại động tác, ánh mắt sắc bén liếc mắt nhìn cậu một cái.

Thiệu Vinh bị nhìn đến sừng sốt, hoang mang sờ sờ đầu, “Chú?”

Tô Thế Văn im lặng nhìn cậu, một lát sau cúi đầu tiếp tục cắm nến như không có việc gì.

Thiệu Vinh cảm thấy người chú kỳ lạ này thật sự là đủ mặc danh kỳ diệu.

mặc danh kì diệu: không thể hiểu nổi.

Thiệu Vinh và hai vị chú Tô bắt đầu từ ngày mùng một tháng năm đã sớm quen thuộc lẫn nhau, ba người cùng nhau ăn cơm cũng rất là náo nhiệt, một bữa cơm ăn xong đã sắp mười giờ tối, Tô Duy đề nghị Thiệu Vinh đêm nay ngủ lại phòng cho khách, còn cầm đồ ngủ mới cho Thiệu Vinh.

Tô Duy quá mức nhiệt tình, Thiệu Vinh cũng ngại cự tuyệt, đành phải lưu lại Tô gia.

Tắm rửa xong, nằm trong phòng hơn nửa ngày cũng không ngủ được, tuy rằng đã ăn bánh ngọt còn nhận được quà, nhưng trong lòng nói sao vẫn có điểm trống vắng, giống như thiếu thiếu cái gì đó.

Rất rõ ràng, thiếu lời chúc mừng của baba.

Sinh nhật hàng năm baba đều rất coi trọng, năm nay bận rộn ở nước ngoài không tính, nhưng cũng không bận đến mức một tin nhắn cũng không gửi được chứ?

Đang suy nghĩ, di động đột nhiên sáng ngời, nhận được một tin nhắn đến từ Thiệu Trường Canh.

“Bảo bối, sinh nhật vui vẻ.”

Là tin nhắn màu, phía dưới còn kèm theo hình bó hoa hồng đỏ thắm.

—— Baba đúng là một người lãng mạn, chúc sinh nhật vui vẻ còn gửi hình hoa hồng?

Thiệu Vinh nhìn không được mỉm cười, không để ý phí nói chuyện đường dài đắt tiền mà ẩn gọi số của hắn.

“Tiểu Vinh, nhận được tin nhắn rồi?”

Chẳng biết tại sao, thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, so với ngày thường thêm vài phần khàn khàn gợi cảm.

Thiệu Vinh ho một tiếng, nói: “Vâng, tin nhắn màu ba gửi, hoa hồng có phải hơi ái muội một chút?”

Thiệu Trường Canh cười cười, “Ái muội à?”

Thiệu Vinh gật đầu, “Ba nhất định là không tìm được hình bánh sinh nhật nên mới chọn hình bó hoa hồng đến góp cho đủ số đúng không?”

em thông minh quá vậy... (_ _!)

Thiệu Trường Canh tiếp tục cười, “Ừ, con thật thông minh.” Ngón tay cầm di động không khỏi siết chặt, ánh mắt cũng trở nên càng thâm trầm.

Thiệu Vinh cũng không có phát hiện baba khác thường, tiếp tục nói: “Đúng rồi baba, hôm nay con ở nhà chú Tô mừng sinh nhật, hai chú còn mua bánh ngọt cho con.”

“Ừ. Hiện giờ ba bận quá, không thể mừng sinh nhật cho con. Sinh nhật mười tám tuổi, ba nhất định sẽ mừng với con.”

“Đừng nói vậy.” Thiệu Vinh cười, “Baba, con biết ba bận nhiều việc, không cần lo cho con, bất quá chỉ là sinh nhật thôi.” Dừng một chút, “Đúng rồi, khi nào ba mới về?”

“Đừng tiến quá xa coi chừng không về được.” Trần Lâm Lâm tiếp tục đã kích.

“Tớ nói nè, sao cậu cứ đối nghịch với tớ mãi thế!”

Nghe hai người bọn họ lại một lần nữa cãi nhau vì chuyện lông gà vỏ tỏi, Thiệu Vinh cũng nhin không được mỉm cười.

Từ Cẩm Niên và Trần Lâm Lâm là hai người bạn tốt nhất mà từ nhỏ đến lớn cậu từng gặp, ở cùng một chỗ với bọn họ luôn tán gẫu mãi không hết chuyện. Nếu như có thể cùng bọn họ ra nước ngoài học, vậy nhất định là chuyện vô cùng may mắn.

Huống hồ, từ nhỏ Thiệu Vinh đã rất sùng bái với baba, lớn lên sau này càng muốn trở nên xuất sắc giống hần.

Trường học cũ của baba là một học viện y rất nổi danh, Thiệu Vinh vẫn luôn muốn đến nơi đó học. Vừa nghĩ tới mình có thể đi thư viện mà baba từng đi qua, ngồi ở vị trí hần ngồi qua, cầm sách mà hần đọc qua. Trong lòng liền tràn ngập một loại cảm giác thỏa mãn khi thực hiện được giấc mơ.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là, yêu cầu như thế, hần có chịu đáp ứng không?

Ra nước ngoài học dù sao cũng sẽ tốn một khoản tiền rất lớn, hần cũng không phải ba ruột, cung cấp miễn phí cho mình nơi ăn chỗ ở nhiều năm như vậy xem như đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, nếu tốt nghiệp cấp ba xong còn mở miệng tìm hần đòi tiền đi du học, thật sự có chút “được một tác lại muốn tiến một thước.”

Thiệu Vinh cảm thấy rất khó mở miệng nói chuyện này.

Nhưng mà. Thật sự rất muốn đến trường học kia nhìn thử xem.

Cậu từng lên mạng tìm được một chút tư liệu và ảnh chụp, chỉ kiến trúc giống tòa thành thôi cũng đủ làm người ta mơ ước, còn có nhiều giáo sư quốc tế nổi danh như vậy, thư viện có số lượng sách phong phú, các du học sinh quốc gia thân thiện.

Cuộc sống đại học ở London tốt đẹp giống như một giấc mơ.

Thiệu Vinh mất ngủ cả một đêm, lo lắng thật lâu sau, rốt cuộc hạ quyết tâm.

Lựa chọn lúc này liên quan đến tương lai của mình, cậu tuyệt không thể thỏa hiệp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Một năm kia thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, cơ hồ mỗi ngày đều vui đầu làm bài tập, lúc gần sắp thi tốt nghiệp trung học, sách bài tập của Thiệu Vinh đã có thể xếp thành một tòa núi nhỏ.

Thành tích của Thiệu Vinh vẫn tốt lắm, thi tốt nghiệp trung học cũng không có áp lực quá lớn, chỉ cần phát huy như bình thường, thi đậu trường trọng điểm trong nước cũng không phải chuyện khó. Mấu chốt ở chỗ, cậu muốn cùng hai người bạn tốt ra nước ngoài du học.

Cùng Từ Cẩm Niên ghi danh thi IELTS, hơn nữa còn đạt đủ điểm trường bên kia yêu cầu, Thiệu Vinh nghĩ thông qua IELTS đàm luận vấn đề xuất ngoại với hần, như vậy sẽ khả năng thành công sẽ cao hơn.

*IELTS là kỳ thi quốc tế để đánh giá khả năng sử dụng tiếng Anh của các thí sinh với mục đích du học, định cư hay làm việc tại những nước sử dụng tiếng Anh là ngôn ngữ chính. IELTS đánh giá toàn diện 4 kỹ năng Nghe, Nói, Đọc, Viết.

Có điều, Thiệu Vinh đơn thuần hoàn toàn không biết, với Thiệu Trường Canh mà nói, ra nước ngoài du học là giới hạn cuối cùng mà hần không thể dễ dàng tha thứ.

Trước khi thi tốt nghiệp trung học, nhà trường theo thường lệ cho học sinh nghỉ ba ngày. Thiệu Vinh ở nhà ngủ một ngày dưỡng đủ tinh thần, lúc thức dậy chỉ thấy Thiệu Trường Canh đang ở trong phòng bếp nấu cơm.

Thiệu Vinh nghi ngờ đi vào phòng bếp, hỏi cái người đang mặc đồ ở nhà: “Sao ba trở về sớm vậy?”

Thiệu Trường Canh không quay đầu lại, giọng điệu bình thản nói: “Xin phép trở về với con, giúp con an tâm chuẩn bị đi thi.”

Thiệu Vinh lại bị cảm động, im lặng một hồi mới nhỏ giọng nói: “Thật ra không cần đâu, ba bận rộn như vậy. . . .”

“Không có gì,” Thiệu Trường Canh cười cười, quay đầu lại nhìn Thiệu Vinh, “Đi tắm rửa đi, tắm xong ra ăn cơm.”

Thấy Thiệu Vinh đứng bất động, Thiệu Trường Canh vươn tay vỗ nhẹ nhẹ vào vai cậu, “Nhanh lên.”

“Nha.” Thiệu Vinh đành phải bắt đầu đi xoay người đi tắm rửa ăn cơm.

Ba ngày, Thiệu Trường Canh đem Thiệu Vinh cưng chiều giống như động vật quý hiếm, mỗi ngày đều tự mình xuống bếp làm thức ăn dinh dưỡng cho cậu, để giúp Thiệu Vinh thả lỏng tinh thần còn cố tình dẫn cậu đi xem hai bộ phim điện ảnh hài giải trí.

Sáng hôm thi, Thiệu Trường Canh dậy sớm chuẩn bị tốt bữa sáng, tự mình lái xe đưa Thiệu Vinh tới trường.

Thiệu Vinh ngồi trong xe, nhìn không được nói đùa: “Con thi mà sao thấy baba còn khấn trương hơn con nữa vậy?”

Thiệu Trường Canh mỉm cười: “Con là bảo bối duy nhất của ba, chuyện của con đối với ba mà nói dĩ nhiên là chuyện quan trọng nhất.”

Thiệu Vinh cúi đầu, vẻ mặt cảm động nói: “Con sẽ thi tốt.”

Thiệu Trường Canh cười: “Thi không tốt cũng không sao, baba có thể nuôi con.”

Thiệu Vinh cũng cười, “Sẽ không thăm đến mức để ba phải nuôi đâu, thi vào trường trọng điểm hẳn là không thành vấn đề.”

Thiệu Trường Canh dừng xe lại, đưa tay sờ sờ tóc Thiệu Vinh, dịu dàng nói: “Ba tin tưởng con, cố lên.”

Thiệu Vinh gật gật đầu, xuống xe bước vào trường thi.

Không nghĩ tới, lúc thi xong môn thứ nhất đi ra lại nhìn thấy chiếc xe quen thuộc kia ở ngoài cổng.

—— Hẳn cư nhiên luôn ở nơi này chờ?!

Ngày hè nóng bức, ở trên đường vài giây đã đủ đổ mồ hôi, tuy rằng bên trong xe có điều hòa, nhưng vị trí hẳn dừng lại là chỗ ánh mặt trời có thể chiếu đến (tự hành xác). Xuyên qua cửa kính xe nhìn sườn mặt của người nọ đang ngồi trên ghế lái, trong lòng Thiệu Vinh tràn đầy cảm động cơ hồ muốn trào ra. Cậu đi đến bên cạnh xe mở cửa ngồi vào, quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của Thiệu Trường Canh.

“Sao ba vẫn chờ ở chỗ này a?” Thiệu Vinh đau lòng hỏi.

“Không sao cả, dù sao xin nghỉ cũng không có việc gì làm.” Thiệu Trường Canh tới gần giúp Thiệu Vinh thắt chặt dây an toàn, thấp giọng hỏi, “Thi thế nào?”

Thiệu Vinh nghiêm túc nói: “Cũng không tệ lắm, đề bài cũng không khó.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Được rồi, thưởng cho con, muốn ăn cái gì tùy con chọn.”

“Đi ăn món cay Tứ Xuyên có được không?” Vẻ mặt Thiệu Vinh mong chờ nhìn hẳn.

Thiệu Trường Canh gật gật đầu, “Đương nhiên.”

Hai ngày thi tốt nghiệp trung học Thiệu Trường Canh đều bồi bên cạnh Thiệu Vinh, ngay cả Từ Cẩm Niên cũng nói: “Ba cậu đối với cậu thật tốt, cứ như cặn vệ ấy.”

Tuy rằng trước cổng trường thi có rất nhiều phụ huynh đợi con, nhưng Thiệu Trường Canh không thể nghi ngờ chính là người kiên trì nhất.

Mỗi lần thi xong ra cổng nhìn thấy xe của hẳn, trong lòng Thiệu Vinh liền ngập tràn cảm kích. Thậm chí còn tự hỏi bản thân mình có tài đức gì, sau khi cha mẹ ruột qua đời lại có thể gặp được một người cha nuôi tốt như vậy.

Sau khi kết thúc cuộc thi, tâm trạng trở nên vô cùng thoải mái, giống như trọng trách nặng trĩu trên vai rốt cuộc cũng được lấy xuống.

Các học sinh la hét tụ hội đi chơi, Từ Cẩm Niên làm lớp trưởng tự mình tổ chức, dẫn bạn học cả lớp đi cắm trại dã ngoại. Thiệu Vinh rất muốn đi, lại bị Thiệu Trường Canh ngăn cản.

Thấy Thiệu Vinh gục đầu xuống vẻ mặt mất mát, Thiệu Trường Canh thấp giọng an ủi: “Đi cắm trại dã ngoại ở bên ngoài không an toàn, chờ thêm vài ngày nữa sinh nhật con, ba sẽ mời bạn học của con tới chơi, được không?”

Thiệu Vinh gật gật đầu, “Được rồi.”

Thiệu Vinh vốn cho rằng “mời bạn học tới chơi” theo lời hẳn chính là đặt một bàn đồ ăn ở nhà hàng, cùng các bạn học tụ một chỗ ăn bánh kem. Thật không ngờ, baba lại an bài một bữa tiệc sinh nhật hoa lệ cho cậu, còn cố ý chuẩn bị một bộ âu phục màu trắng xinh đẹp cho cậu.

Lúc Thiệu Vinh được xe hẳn chở đến nhà hàng, thậm chí bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người.

Thiệu Trường Canh trực tiếp bao một nhà hàng tây làm sinh nhật cho cậu, hội trường bố trí vô cùng đẹp đẽ. Ánh sáng ngọc của ngọn đèn trên nóc nhà loá mắt, trong đại sảnh rộng lớn bày đầy các loại thức ăn buffet, ly dài đựng rượu đỏ dưới ánh sáng của ngọn đèn toả ra màu bóng nhuận, tràn ngập các loại màu sắc, quả thật giống như thế giới trong mơ.

Càng khoa trương hơn là, các bạn học nhận được thiệp mời cũng đều mặc lễ phục trang trọng, hiển nhiên trong thiệp mời đã có yêu cầu trang phục.

Thiệu Vinh ở trường học thường thấy bọn họ mặc đồng phục rộng thùng thình đơn giản dễ nhìn, nay đổi quần áo khác, những bạn học mới vừa ra trường giống như nháy mắt đã biến đổi, trên mặt ai cũng nở cười sáng ngời, cộng với một chút ngây ngô và thành thực làm cho người ta dời không được tầm mắt.

Bạn học ngày thường cùng nhau làm bài đánh bài, thay đổi quần áo như vậy làm Thiệu Vinh thiếu chút nữa nhận không ra. Nhất là Từ Cẩm Niên và Trần Lâm Lâm, người trước một thân áo bành tô sang trọng màu đen, người sau một thân váy dài màu xanh ngọc và giày cao gót đồng màu, tóc hay buộc kiểu đuôi ngựa cũng buông xuống xoã trên đầu vai, hai người đứng chung một chỗ giống như hoàng tử và công chúa trong truyện cổ tích.

Mình là nhân vật chính trong buổi tiệc long trọng này sao?

Thật sự không thể tin được!

Thiệu Vinh dừng bước ở cửa, ngây người vài giây, bởi vì quần bách mà hai má có một chút đỏ lên, khẽ lùi kéo tay áo Thiệu Trường Canh, nói nhỏ: “Baba, có phải ba rất khoa trương hay không”

Trên mặt Thiệu Trường Canh vẫn nở nụ cười thản nhiên như trước, “Sinh nhật mười tám tuổi của con, lễ trưởng thành, ba nghĩ muốn làm tốt chúc mừng con cũng không được sao?”

“.” Thiệu Vinh không phản bác được.

“Đi thôi, có ba ở đây, con cũng không nên luống cuống.”

Cho tới bây giờ chưa từng tham gia vũ hội, hơn nữa hôm nay còn nhiều người như vậy, tâm tình Thiệu Vinh thật khẩn trương, hít sâu vài cái rồi mới đi sau Thiệu Trường Canh, mỉm cười bước vào đại sảnh.

Tầm mắt mọi người lập tức tập trung ở trên người hai cha con một trước một sau đang đi vào đại sảnh.

Thiệu Trường Canh mặc một thân âu phục màu xám đậm, vừa tôn lên vẻ thành thực ôn trọng, đồng thời làm nổi bật gương mặt anh tuấn phi phàm, tầm mắt đảo qua đại sảnh giống như vương giả tuần tra lãnh địa, làm cho cả hội trường nháy mắt yên tĩnh lại.

Thiệu Vinh kế bên là một thân âu phục màu trắng, đứng ở bên người hấn khẽ mỉm cười, làm cho rất nhiều nữ sinh thắm mẩn cậu huyết áp cấp tốc tăng lên.

Ngay cả Từ Cẩm Niên cũng ngây người nhìn Thiệu Vinh một hồi mới kịp phản ứng, đi đầu vỗ tay: “Ngôi sao của chúng ta đến rồi!”

Mọi người bắt đầu hoan hô: “Thiệu Vinh sinh nhật vui vẻ!”

“Sinh nhật vui vẻ!”

Hội trường phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Thiệu Vinh dưới cái nhìn chăm chú của mọi người đi đến chính giữa đại sảnh đứng ở bên cạnh Từ Cẩm Niên và Trần Lâm Lâm.

—— Kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?

—— Cắt bánh kem? Nhưng mà bánh kem đâu?

Thiệu Vinh hoàn toàn không biết làm thế nào, ánh mắt cầu xin quăng về phía Thiệu Trường Canh ở cách đó không xa.

Thiệu Trường Canh cho cậu một ánh mắt an ủi, cười khẽ rồi đi đến phía trước, cao giọng nói: “Cám ơn mọi người đã rút ra chút thời gian quý giá tới tham dự lễ trưởng thành mười tám tuổi của Thiệu Vinh.”

Vừa nói xong, hội trường im bật, đến tiếng châm roi cũng có thể nghe thấy.

Trên người Thiệu Trường Canh có loại khí chất lãnh đạo trời sinh, bình thường tầm mắt đảo một cái, chủ nhiệm bệnh viện thờ mệnh cũng không dám ra, huống chi là các học sinh chỉ mới vừa tốt nghiệp trung học.

Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào Thiệu Trường Canh, ở trong lòng các bạn học, baba Thiệu Vinh lớn lên không chỉ đẹp trai, mà còn rất phong độ, tuyệt không giống mấy phụ huynh bảo thủ, nghe hấn nói so với nghe hiệu trưởng phát biểu còn có ý tứ hơn.

Thiệu Trường Canh cười, tiếp tục nói: “Tôi nghĩ, ngoại trừ Thiệu Vinh, ở đây rất nhiều bạn học cũng sắp bước qua ngưỡng cửa tuổi mười tám”

“Tuổi mười tám là một bước ngoặt quan trọng trong đời người, nó mang ý nghĩa rằng từ nay về sau, các bạn sẽ nhận nhiều trách nhiệm hơn, dần dần trở

nên chín chắn hơn và bước vào hàng ngũ những người trưởng thành.”

“Các bạn trưởng thành, không còn cần được dẫn dắt và chăm sóc nhiều như trước; các bạn trưởng thành, không nên để người ta cười mình còn là trẻ con thiếu hiểu biết; các bạn trưởng thành, có quyền lợi của người trưởng thành, phải càng tự tin đối diện với bản thân, đối mặt với mọi việc.”

“Tuổi mười tám là thời gian tuổi trẻ tinh thần phấn chấn bùng nổ, hi vọng trong trí nhớ của các bạn sẽ vĩnh viễn trân trọng thời khắc tốt đẹp này!”

Hội trường lại phát ra một trận tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Thanh âm trầm thấp của Thiệu Trường Canh vang trong đại sảnh thật nhẹ nhàng, giống như nốt nhạc êm dịu vọng vào bên tai, vài câu nói vô cùng đơn giản khiến cho đám thanh niên ở đây nhiệt huyết sôi trào.

Thật vậy, đối với mọi người ở đây mà nói, tuổi mười tám là một bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời. Trước khi mười tám tuổi, bọn họ luôn mặc đồng phục đến trường ngoan ngoãn nghe thầy cô giảng bài, mà từ nay về sau, bọn họ sẽ không còn là những học sinh trung học trẻ con, bọn họ rút cuộc có thể tự mình làm chủ cuộc đời mình.

Bữa tiệc hôm nay, không chỉ là tiệc sinh nhật của Thiệu Vinh, mà còn là tiệc mừng các học sinh bước vào tuổi trưởng thành, nhìn bạn học xung quanh mặc các loại lễ phục xinh đẹp, trên mặt mọi người cũng nhin không được vui vẻ cười.

Sau khi Thiệu Trường Canh nói xong, phục vụ liền giao bánh sinh nhật đã sớm chuẩn bị vào trong tay hắn.

Bánh hiển nhiên là đặc biệt đặt riêng, dừa, dâu tây, chanh tươi điểm xuyết xung quanh, thoát nhìn vô cùng xinh đẹp, bánh kem cao ba tầng cũng đủ cho mọi người ở hội trường cùng ăn, trên tầng cao nhất còn dùng kem đỏ viết một hàng chữ nhỏ “Thiệu Vinh sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ,” chung quanh vừa mới cắm thêm mười cây nến màu sắc rực rỡ.

Đèn hội trường được tắt đi, bài hát “happy birthday to you” vang lên, mọi người phối hợp vỗ tay hát theo.

Trong bóng tối, Thiệu Trường Canh đẩy xe bánh kem chậm rãi về phía Thiệu Vinh, dưới ánh nến mờ mờ, nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của hắn, Thiệu Vinh bất chợt cảm động đến tận đáy lòng.

“Baba.” Thiệu Vinh không biết nên nói cái gì cho phải, bởi vì quá mức cảm động mà vành mắt đều đỏ.

Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng sờ sờ đầu cậu, dịu dàng nói: “Trước ước nguyện đã.”

“Dạ.” Thiệu Vinh nhắm mắt lại, hai tay hợp thành chữ thập, thành tâm ước một nguyện vọng.

Sau đó mỉm cười một hơi thổi tắt nến.

Đèn lại sáng lên, Thiệu Vinh cầm dao muốn cắt bánh ngọt, Thiệu Trường Canh đột nhiên nhẹ nhàng cầm tay cậu.

“Cùng nhau cắt đi.” Thiệu Trường Canh nói.

“Vâng.” Thiệu Vinh ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người tựa như vợ chồng trong hôn lễ cắt bánh kem (tính hết tron rồi), Thiệu Trường Canh đứng ở bên người Thiệu Vinh, nắm tay cậu, không hổ là người ngày thường quen phẫu thuật, kỹ thuật cắt vô cùng tốt, một dao cắt xuống, bánh kem được cắt cực kì ngay ngắn.

Cắt xong, Thiệu Trường Canh liền buông tay Thiệu Vinh ra, hướng mọi người mỉm cười nói: “Mọi người tự nhiên, không cần khách sáo.”

Một điệu nhạc du dương cất lên, vũ hội chính thức bắt đầu.

Mấy bạn học cặp bồ ngày thường lén lút phụ huynh yêu đương, bạo gan bước lên sàn nhảy, còn có vài nữ sinh bất an cầm ly rượu đỏ mân mê, xem như nếm thử chút mới mẻ sau “trưởng thành.”

Thiệu Vinh vui vẻ chia bánh kem cho mọi người, chia xong một vòng trên trán đã chảy ra một chút mồ hôi. Chậm chậm đi đến bên người Thiệu Trường Canh, Thiệu Vinh nhỏ giọng nói: “Baba, mấy bạn con đều nói hôm nay ba rất đẹp trai.”

Thiệu Trường Canh cười: “VẬY CÒN CON?”

“. Con?”

“Con thấy ba có đẹp trai không?”=))

“Đương nhiên. Mấy bạn hâm mộ quá chừng, chỉ có ba mới cẩn thận như vậy, đặc biệt hoàn thành lễ trưởng thành cho con. . . .” Thiệu Vinh dùng một chút, về mặt thành thật nói, “Cảm ơn baba, thật đấy, đây là sinh nhật vui vẻ nhất của con.”

“Giữa chúng ta không cần khách sáo như thế đi?”

“” Thiệu Vinh có chút ngượng ngừng dời tầm mắt.

Thiệu Trường Canh mỉm cười, từ trong túi lấy ra một cái vòng cổ, “Cho con, quà sinh nhật.”

Thiệu Vinh tiếp nhận vòng cổ, lúc này mới phát hiện đó là một khối ngọc bài hình trứng, dùng dây đỏ xuyên qua, mặt trên khắc một chữ “Thiệu.” Khối ngọc này hiển nhiên không phải mới mua, bởi vì nó vẫn ấm, hình như mang theo nhiệt độ cơ thể người.

“Đây là.”

“Khối ngọc này ba mang theo bên người nhiều năm rồi, hôm nay tặng nó cho con.”

—— Mang theo nhiều năm, còn khắc chữ Thiệu, chẳng lẽ là bảo bối tổ truyền của Thiệu gia?

Thiệu Vinh thụ sủng nhược kinh, thậm chí ngay cả tay nắm ngọc cũng bắt đầu nóng lên, “Con Con không thể nhận, cái này. . . .”

“Nhận đi.” Thiệu Trường Canh thân nhiên nói, “Quà sinh nhật, sao lại có chuyện không nhận?”

“Nhưng mà.”

“Ba đeo cho con.” Thiệu Trường Canh cầm vòng cổ trong tay Thiệu Vinh, đến gần, cẩn thận đeo lên cổ cậu, lấy tay đẩy ra cổ áo sơ mi, nhẹ nhàng bỏ miếng ngọc vào bên trong.

Nhìn Thiệu Vinh đỏ mặt, Thiệu Trường Canh nhìn không được tiến đến bên tai cậu, thấp giọng nói, “Bảo bối, ba yêu con.”

Thiệu Vinh sững sốt một chút, tiếp theo liền cảm động nói: “Baba, con cũng yêu ba.”

Thiệu Trường Canh hơi hơi giương lên khóe môi.

—— Hẳn biết, “yêu” của Thiệu Vinh không phải loại yêu mà hẳn mong chờ. . .

Bất quá, vậy thì thế nào?

Thiệu Vinh sẽ vĩnh viễn ở lại bên cạnh hắn, vĩnh viễn mang họ Thiệu của hắn.

Hắn cũng không có nói cho Thiệu Vinh ý nghĩa thật sự của khối ngọc này đối với người Thiệu gia.

Con cháu của Thiệu gia, mỗi người lúc sinh ra đều chọn từ cha mẹ một khối ngọc làm bùa hộ mệnh mang bên người để tránh nạn. Người sinh ra trong gia đình nhà y, tuy rằng đều là người theo chủ nghĩa duy vật* nhưng lại có truyền thống kỳ quái từ xưa, bọn họ cố chấp nghĩ, nếu đeo ngọc từ nhỏ sẽ mang đến may mắn cho chủ nhân..

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Bữa tiệc sinh nhật bắt đầu không lâu, Thiệu Trường Canh đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại, nhìn tên hiển thị trên màn hình, hắn nhú nhú mày, “Tìm tôi có việc?”

Thiệu Vinh nghi ngờ nhìn về phía người bên cạnh, thấy chân mày hắn càng nhíu càng chặt, trầm mặc một lát sau, mới nói: “Được, bây giờ tôi qua.”

Thiệu Vinh lo lắng hỏi: “Baba, xảy ra chuyện gì à?”

Thiệu Trường Canh quay đầu nhìn về phía Thiệu Vinh, cười cười nói: “Có một người bạn hẹn ba gặp mặt, ba ra ngoài một chút, con cùng các bạn ở đây chơi đi.” Dừng một chút, “Có ba ở đây, các con ngược lại sẽ cảm thấy không được tự nhiên.”

Thiệu Vinh gật gật đầu, “Được rồi, vậy baba đi công việc đi.”

“Ừ, nhớ rõ đừng uống nhiều rượu quá.”

“Vâng.”

Thiệu Trường Canh đi ra cửa khách sạn, vẫy vẫy tay, có hai người đàn ông trong bóng tối tiến đến.

“Thiếu tiên sinh.”

Thiếu Trường Canh nhìn bọn họ liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Tôi có việc phải đi một chút, các anh tiếp tục theo dõi cửa khách sạn, đừng cho người khả nghi bước vào. Nhớ kỹ, phải bảo đảm an toàn cho Thiếu Vinh.”

“Đã rõ.”

Thiếu Trường Canh gật gù đầu, xoay người lên xe.

Hai người vừa rồi là vệ sĩ chuyên nghiệp mà hắn thuê để âm thầm bảo vệ Thiếu Vinh từ lúc học trung học, thân thủ tốt, hơn nữa ở hội trường có rất nhiều bạn học, tin tưởng việc bảo vệ Thiếu Vinh an toàn cũng không thành vấn đề.

Chỉ là, nhìn tên hiện trên màn hình, trong lòng Thiếu Trường Canh đột nhiên dâng lên một cỗ bất an kỳ quái.

Bữa tiệc sinh nhật của Thiếu Vinh vô cùng náo nhiệt, các học sinh vừa thi xong đúng lúc tìm được cơ hội để thả lỏng, sau khi Thiếu Trường Canh rời đi, mọi người càng thêm không kiêng nể gì. Dưới sự dẫn dắt của Từ Cẩm Niên, các nam sinh tụ cùng một chỗ thoải mái chề chén, Thiếu Vinh là nhân vật chính, tự nhiên sẽ bị bắt uống rượu, để lánh nạn liền kiếm cớ trốn vô toilet, đi đến khu vườn nhỏ phía sau nhà hàng hít thở.

Bị gió lạnh thổi, đầu óc Thiếu Vinh thật ra thanh tỉnh rất nhiều, một mình ngồi trong vườn hoa một lát, vừa muốn xoay người lại, đột nhiên nghe được phía sau có người gọi cậu.

“Thiếu Vinh. . . .”

Thiếu Vinh quay đầu lại, thấy Trần Lâm Lâm đang lung la lung lay đi về phía mình.

Thấy cô nàng sắp té ngã, Thiếu Vinh vội vàng đưa tay ra đỡ, “Lâm Lâm, cậu uống say?”

Trong mũi có thể ngửi được mùi rượu nhàn nhạt, cô nàng hiển nhiên đã uống không ít.

Trần Lâm Lâm lắc đầu nói: “Tớ không say, tại đây là lần đầu tiên mang giày cao gót, đi đứng chưa có quen.” Nói xong ngồi xuống ghế đá bên cạnh Thiếu Vinh, tháo giày ra để một bên, “Mang cái này một muốn chết.”

Tính cách của cô nàng từ trước đến nay đều thoải mái như vậy, Thiếu Vinh cũng không để ý, cậu liếc nhìn giày cao gót màu xanh một cái rồi nhẹ nhàng cười nói: “Mai một đi quen là tốt thôi.”

Trong ấn tượng của Thiếu Vinh, mẹ cậu cũng là người thường xuyên mang giày cao gót. Bây giờ nhớ lại, tiếng vang quy luật khi giày cao gót của mẹ tiếp xúc với sàn nhà lại giống như nốt nhạc dễ nghe nhất trong trí nhớ.

—— Cũng vì vậy, cậu đối với các bạn gái mang giày cao gót đặc biệt có hảo cảm.

Trần Lâm Lâm trầm mặc một hồi mới nói: “Thiếu Vinh, ba cậu đối với cậu thật tốt.”

Thiếu Vinh có chút nghi hoặc, “Sao đột nhiên lại nói chuyện này?”

Trần Lâm Lâm cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân bị trầy, nhẹ nói: “Kỳ thật hôm qua là sinh nhật tớ, mẹ tớ mua cho tớ một cái bánh kem nhỏ, tớ và mẹ cùng nhau ở nhà ăn bữa cơm đoàn viên, mặc dù không có long trọng như sinh nhật của cậu, nhưng cũng rất ấm áp.”

Thiếu Vinh gạt mình, “Thật xin lỗi, tớ không biết hôm qua là sinh nhật cậu. . . . Bây giờ nói sinh nhật vui vẻ có phải muộn quá rồi không?”

Trần Lâm Lâm cười cười nói: “Cám ơn cậu, chúc phúc thì không bao giờ là trễ cả.”

Thiếu Vinh nghi ngờ hỏi: “Sao cậu không nói cho bọn tớ biết?”

“Sinh nhật của tớ chưa từng nói với bất kì ai, hàng năm đều là mừng với mẹ. Năm đó lúc mẹ sinh tớ khó sinh thiếu chút nữa đã chết, tớ sinh ra không bao lâu thì baba ra nước ngoài, nhiều năm nay tớ đều sống cùng mẹ, cũng là theo họ mẹ. Về phần ba tớ, ông ấy cho tớ bây giờ cũng không trở về nhìn tớ một lần. . . .” Trần Lâm Lâm dừng một chút, “Cho nên tớ rất hâm mộ cậu, có một baba tốt như vậy, không giống tớ, ngay cả mặt ba mình cũng chưa từng thấy qua, thậm chí không biết ông ấy còn sống hay đã chết.”

Không nghĩ tới Trần Lâm Lâm luôn luôn sáng sủa lạc quan như vậy cư nhiên cũng xuất thân trong gia đình mồ côi cha, Thiếu Vinh vừa đau lòng vừa đồng cảm với cô bạn.

Đứa trẻ không có cha mẹ, ở sâu trong nội tâm luôn có một phần khuyết không thể bù lại.

Kỳ thật mình có cái gì đáng hâm mộ? Lúc sáu tuổi mẹ mất, cha ruột cũng chỉ nhìn thấy di ảnh ở bia mộ mà thôi.

“Lâm Lâm. . . .” Thấy cô bạn khổ sở, bộ dáng lại đang cố gắng ngăn nước mắt, trong lòng Thiếu Vinh cũng khó chịu theo, vươn tay nhẹ nhàng ôm bả vai của cô, thấp giọng nói, “Nếu buồn thì cứ khóc đi.”

Trần Lâm Lâm tựa vào vai Thiệu Vinh, “Thật có lỗi, không nên nói mấy chuyện này. Uống vài li rượu, đầu óc có chút không được rõ ràng. Cho tớ mấy phút để điều chỉnh lại.”

Nước mắt mãnh liệt mà ra rất nhanh liền làm ướt áo somi, Thiệu Vinh đau lòng ôm cô bạn vào lòng, “Không sao đâu, muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Thiệu Vinh nhớ rõ, bản thân mình trước đây cũng rất thích khóc, mỗi lần đều là Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng ôm lấy cậu, cái ôm ấm áp cho người an ủi lớn nhất. Thiệu Vinh rất hiểu tâm tình của Trần Lâm Lâm, không tự chủ được muốn cho cô một bả vai để dựa vào.

Có lẽ sau khi uống rượu sẽ khó mà không chế được cảm xúc, Trần Lâm Lâm đem mặt chôn ở trong ngực Thiệu Vinh khóc thật lâu, áo trong của Thiệu Vinh bị nước mắt thấm ướt một mảnh.

Thẳng đến khi Từ Cẩm Niên từ phòng khiêu vũ đi ra, la lớn, “Lâm Lâm, điện thoại của cậu sắp bị gọi nổ rồi kìa.”

Lúc này Trần Lâm Lâm mới ngừng khóc, nhanh chóng lau khô nước mắt, xoay người đi đến trước mặt Từ Cẩm Niên, nhận điện thoại trong tay cậu ta.

“A lô Đúng, tôi là Trần Lâm Lâm. Ông nói cái gì?”

Sắc mặt Trần Lâm Lâm nháy mắt trở nên trắng bệch, thanh âm run run hỏi, “Có. . . . Có thật không? Được, tôi, tôi lập tức về ngay!”

Cúp điện thoại xong, Trần Lâm Lâm nói với hai người: “Nhà của tớ xảy ra chuyện, tớ về trước nha!”

Dứt lời, cầm giày cao gót, dùng chân trần chạy ra ngoài.

“Lâm Lâm!” Thiệu Vinh muốn đuổi theo, cánh tay lại đột nhiên bị giữ chặt.

“Cậu ở đây chờ ba cậu đi, tớ đưa Lâm Lâm trở về.”

“Cẩm Niên.”

Từ Cẩm Niên vỗ vỗ vai cậu, “Yên tâm, có chuyện gì tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu, sắp đến mười một giờ rồi, sinh nhật chắc cũng sắp xong, chờ ba cậu trở về cậu liền cùng chú ấy về đi.”

Bóng lưng Từ Cẩm Niên rất nhanh liền biến mất trong màn đêm.

Lúc này Thiệu Vinh mới yên lòng lại, nhẹ nhàng thở ra, lúc xoay người lại bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Thiệu Trường Canh.

Chẳng lẽ hán vẫn đứng ở cách đó không xa sao?

Thiệu Vinh nhẹ nói: “Baba, chừng nào thì trở về?”

Thiệu Trường Canh nhìn cậu, sắc mặt bình tĩnh hỏi: “Nữ sinh kia là ai, khiến con khẩn trương tới như vậy?”

Thiệu Vinh nói: “Là bạn con.”

“Không phải bạn gái?”

Thiệu Vinh đỏ mặt, dờ dẫm mắt nói: “Không phải, cậu ấy chỉ là bạn rất thân của con mà thôi, baba, ba nghĩ nhiều rồi.”

“Vậy sao?” Thiệu Trường Canh nhìn áo trong của Thiệu Vinh bị nước mắt thấm ướt, im lặng một lát mới nói, “Trở về đi.”

Thiệu Trường Canh xoay người đi mở xe, Thiệu Vinh đi theo phía sau hán ra ngoài.

Đột nhiên, một cô bé cầm bó hoa tươi đi tới, nhét vào trong tay Thiệu Vinh, nói: “Anh trai, có người bảo cho em đưa cho anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Thiệu Vinh cười sờ sờ đầu cô bé kia, “Cám ơn.”

Lúc cúi đầu đột nhiên ngơ ngẩn.

—— Hoa hồng đen?

Là ai đưa? Tại sao lại tặng một bó hoa hồng đen? Hình như còn là chín mươi chín đóa.

Chín mươi chín đóa hoa hồng đen, đại biểu cho cái gì?

Thiệu Vinh có chút ngạc nhiên, mở thiệp chúc mừng kèm theo chỉ thấy bên trong viết bốn chữ ——

“Chúc mừng trưởng thành.”

Thiệu Trường Canh rất nhanh lái xe tới đây, Thiệu Vinh mở cửa ngồi lên ghế lái phụ, đưa hoa đến trước mặt Thiệu Trường Canh, nghi ngờ hỏi: “Baba, hoa này là ba mua sao?”

Thiệu Trường Canh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong lòng Thiệu Vinh ôm một bó hoa hồng đen to.

Màu đen của hoa hồng tụ cùng một chỗ, trong đêm khuya lộ ra vẻ quỷ dị không nói nên lời.

—— Hoa hồng đen ý nói: em là ác ma, thuộc quyền sở hữu của tôi.

Ai đưa? Tại sao lại đưa cho Thiệu Vinh? Là đang ám chỉ Thiệu Vinh là vật sở hữu của hắn sao?

Thiệu Trường Canh nhủ nhủ mảy, cảm giác không vui so với trước đó nhìn thấy Thiệu Vinh ôm Trần Lâm Lâm an ủi càng tăng.

Bất luận là ai, cũng không cho phép đem Thiệu Vinh cướp đi. Đưa một bó hoa hồng đen thì thế nào? Trên cổ Thiệu Vinh đã sớm đeo lên ngọc khắc chữ Thiệu, cậu là thuộc về hắn.

“Đưa ba xem.” Thiệu Trường Canh cầm hoa hồng từ tay Thiệu Vinh, mở thiệp chúc mừng nhìn thoáng qua sau đó mở cửa xuống xe, tiện tay đem hoa hồng ném vào thùng rác giữa ngã tư đường.

Thiệu Vinh kinh ngạc nói: “Baba?”

Thiệu Trường Canh bình tĩnh đáp: “Thiệp chúc mừng không có kí tên, lại còn tặng hoa hồng đen, hiển nhiên là có người nào trêu đùa, không cần để ý.”

“” Thiệu Vinh nhìn bó hoa bị ném vào thùng rác, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy hoa hồng màu đen, còn chưa nhìn rõ ràng đã bị ném vô thùng rác.

Sau khi về nhà Thiệu Vinh liền vào phòng tắm, hôm nay trò bữa tiệc thật nhiều bạn uống rượu, Thiệu Vinh cảm thấy toàn thân đều dính vào mùi rượu, vào trong phòng tắm xả nước nóng, lúc này mới cảm thấy thần thanh khí sảng.

Thiệu Vinh mặc đồ ngủ đi vào phòng ngủ, lấy ra phiếu điểm IELTS trong ngăn kéo, nghĩ rằng hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi, cùng baba nói chuyện xuất ngoại có lẽ phù hợp.

Tâm tình bất an cầm phiếu điểm đi đến phòng ngủ, gõ cửa, nghe thấy bên trong truyền đến thanh âm trầm thấp: “Vào đi.”

Thiệu Vinh đẩy cửa ra đi vào phòng ngủ.

Ánh đèn có chút tối, drap giường màu cà phê không có hoa văn, rèm cửa cùng màu, đồ vật màu tối, lộ ra cổ hương vị lạnh nhạt không nói nên lời.

Lúc này rèm cửa sổ đã kéo xuống, nhìn không thấy cảnh đêm bên ngoài, làm cho cả phòng ngủ có chút cảm giác nặng nề.

Thiệu Trường Canh đang định tắm rửa, thấy Thiệu Vinh đi vào, liền tiện tay đem âu phục treo lên giá áo bên cạnh, thấp giọng nói: “Tìm ba có việc?”

“Vâng.” Trong tay Thiệu Vinh nắm thật chặt phiếu điểm.

Baba còn mặc quần tây và áo sơ mi chỉnh tề, ngay cả caravat cũng chưa kịp cởi, mình lại mặc áo tắm màu trắng chân đi dép lê, đứng ở trước mặt hắn tựa hồ có chút ngớ ngẩn.

Nói chuyện thế này làm cho đáy lòng Thiệu Vinh sinh ra một loại áp lực vô hình.

Thiệu Trường Canh đi đến trước mặt Thiệu Vinh, “Nói đi.”

Thiệu Vinh đem phiếu điểm đưa cho hắn, Thiệu Trường Canh cầm xem, ánh mắt lập tức trở nên lạnh ngắt.

“Phiếu điểm IELTS? Con thi cái này làm gì?”

Thiệu Vinh nghe được trong lời nói bình tĩnh của hắn hình như có ẩn giấu tức giận, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, đành phải cúi thấp đầu nói nhỏ: “Muốn sang Anh du học cần điểm IELTS, con muốn giống như baba năm đó, ra nước ngoài học ở học viện y.”

Thiệu Trường Canh không nói chuyện, có điều ngón tay cầm phiếu điểm hơi siết chặt.

“Thành tích của con đạt đủ yêu cầu, cuộc thi ở trường cũng đã thông qua.” Thiệu Vinh nói tiếp, “Con đã xin được học bổng toàn phần của nhà trường, chỉ cần phí sinh hoạt trong lúc du học, con biết đây là khoản chi tiêu không nhỏ, con cũng ngại tìm ngài đòi tiền, vì vậy.Con muốn xin ngài làm người bảo đảm cho con, cho con vay một khoản để đi học, sau này có việc làm con sẽ từ từ trả lại khoản tiền kia.”

Trong không gian im lặng muốn nghẹt thở, bàn tay của Thiệu Vinh càng nắm càng chặt.

“Trả tiền lại?” Thiệu Trường Canh cười lạnh, “Con cho rằng, ba sẽ tiếc tiền với con sao?”

Thiệu Vinh vội vàng giải thích: “Con không phải ý này. Con biết ngài không cần tiền, nhưng mà, ngài đã nuôi con nhiều năm như vậy, bây giờ con đã mười tám tuổi rồi, cũng nên sống tự lập, không thể cứ ỷ lại ngài mãi.”

Mở miệng một tiếng ‘ngài’, vừa tôn kính vừa vô hình kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Từng tiếng từng tiếng, giống như kim đâm vào trong lòng.

—— Mười tám tuổi rồi, về sau không cần ba nữa Là ý này sao?

Thiệu Trường Canh nhìn Thiệu Vinh, im lặng một lát, “Nếu, ba không đồng ý?”

Thiệu Vinh nghĩ nghĩ nói: “Vậy thì, con chỉ còn cách qua bên kia vừa đi làm vừa đi học.”

—— Nói cách khác, mặc kệ như thế nào cũng phải rời đi?

—— Thà ra nước ngoài chịu khổ chứ không muốn lại ở bên người tôi?

Thiệu Trường Canh khác chế tức giận ở đáy lòng, nhú nhú mày, hạ giọng nói: “Con muốn học ở trường y mà năm đó ba đã học sao?”

“Vâng.” Thiệu Vinh nghiêm túc gật gật đầu.

“Con cho là học y dễ dàng như vậy sao? Kiến thức y học so với con nghĩ phức tạp hơn rất nhiều, ngay cả dùng tiếng mẹ đẻ giải thích chưa chắc con đã nghe hiểu được, con còn muốn trực tiếp ra nước ngoài nghe tiếng Anh?”

“Con. . . .” Thiệu Vinh muốn tranh cãi lại bị hấn lạnh lùng cắt ngang ——

“Lúc học tiểu học ba có thể thuộc lòng hướng đi của mười hai dây thần kinh ở đại não, lúc trung học tất cả hình ảnh tư liệu phẫu thuật cơ thể người đều đã bị ba lật nát, học nhiều như vậy, ra nước ngoài còn cảm thấy rất áp lực. Còn con? Con có tư cách gì?”

“.”

“Bất quá là biết một chút đối thoại tiếng Anh thông thường, liền cho rằng mình rất giỏi, có thể trực tiếp ra nước ngoài học y à? Con không cảm thấy con đánh giá mình quá cao rồi sao, Thiệu Vinh.”

Cho tới bây giờ hấn cũng chưa từng dùng thanh âm lạnh lùng tàn nhẫn như thế này nói chuyện với mình.

Thiệu Vinh cảm thấy, mỗi một câu của hấn giống như một gáo nước lạnh tạt xuống đầu, đã kích mình vô cùng.

Mặc dù biết hấn nói cũng có một phần sự thật, nhưng mà.

Cảm giác bị hoàn toàn phủ định như vậy, thật sự không thể chấp nhận được.

Bản thân mình nỗ lực lâu như vậy, vì thi IELTS mỗi sáng đều dậy sớm hơn những bạn học khác để ôn tập, bắt chước mưa gió. Vì giấc mơ từ nhỏ, trả giá bao nhiêu công sức, trong mắt hấn lại trở nên không đáng một đồng.

Thiệu Vinh ngẩng đầu lên nhìn hấn, cố chấp nói: “Những lời ngài nói con đều hiểu được. Mặc dù không có học nhiều như ngài, không có thông minh như ngài, nhưng con tình nguyện dùng thời gian nhiều gấp đôi để bù lại.”

“Con không biết dây thần kinh của đại não, con không biết hình ảnh cấu tạo cơ thể người, nhưng. . . những thứ này, con cũng có thể học được. Xem một lần không hiểu, con sẽ xem mười lần, xem mười lần không hiểu, con sẽ xem hai mươi lần.”

“Con có nghị lực như vậy, con tin tưởng con sẽ vượt qua những khó khăn mà ngài nói.”

Thiệu Trường Canh trầm mặc.

“Baba, con thật sự rất muốn ra nước ngoài học, đây là tâm nguyện lớn nhất của con, xin ba.”

“Ba sẽ không đáp ứng.” Thiệu Trường Canh cắt đứt cậu.

“Baba.”

“Nghe không hiểu à?” Thiệu Trường Canh thấp giọng lặp lại một lần, “Ba, sẽ không đáp ứng.”

Thiệu Vinh gắt gao nắm chặt tay, cậu biết đây là cơ hội duy nhất để mình thuyết phục hấn, nếu hôm nay không thành công, vậy sau này càng đừng mơ xoay chuyển cục diện. Nghĩ đến đây, Thiệu Vinh cố lấy dũng khí, tiếp tục nói: “Tại sao lại không đồng ý? Ngài biết rõ ràng con có năng lực này, rất nhiều du học sinh tốt nghiệp trung học như con đã có thể ra nước ngoài, bọn họ không phải cũng lấy được bằng cấp sao?”

“Hon nữa, Cẩm Niên và Lâm Lâm cũng tính qua nước Anh du học, bọn họ là bạn tốt nhất của con, chúng con ở nước ngoài cũng có thể chăm sóc lẫn nhau” Thiệu Vinh dừng một chút, “Con đã trưởng thành, không thể vĩnh viễn ở bên cạnh ngài, con cũng cần không gian của mình.”

“Đừng nói nữa, ba sẽ không đáp ứng.” Thiệu Trường Canh xoay người, nhắm mắt lại để bình tĩnh lại.

—— Thật buồn cười?

Đưa con nuôi hơn mười năm, đến mười tám tuổi liền la hét muốn độc lập, phải rời đi?

Gạt mình đi thi IELTS, gạt mình đi tham gia chiêu sinh phỏng vấn trường học nước Anh, đã làm xong tất cả chuẩn bị mới cảm phiếu điểm ngã bài với mình, nói cái gì mà tâm nguyện rồi giấc mơ.

Nhiều năm qua sống nương tựa lẫn nhau như vậy, trong mắt cậu là cái gì?

Bây giờ nói phải rời khỏi, lại còn nói nghĩa vô phân cố* như thế.

*làm việc nghĩa không chùn bước

Thiệu Trường Canh đột nhiên muốn hỏi một câu —— Tôi thì thế nào?

Em có từng có chút lưu luyến nào với tôi không?

Em chỉ biết bạn Từ Cẩm Niên và Trần Lâm Lâm sẽ cùng em ra nước ngoài ở cùng một chỗ chăm sóc lẫn nhau, ở nước ngoài cũng có thể thật vui vẻ, thật khoái hoạt.

Nhưng là, em có từng nghĩ tới ba của em không?

Sau khi em rời khỏi, tôi cũng chỉ còn lại có một mình.

Không ai làm bạn, cũng không có ai chăm sóc. Tôi một chút cũng sẽ không hạnh phúc.

Tôi hao tổn nhiều năm ở trên người em như vậy, cuối cùng lại thành trở ngại trên con đường nhân sinh của em sao?

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Thiệu Vinh căn bản không thể lý giải vì sao Thiệu Trường Canh lại cự tuyệt quyết đoán như thế.

Lần nào cũng vậy, hoàn toàn không cho cơ hội phản bác. Lúc chọn trường trung học, hắn liền tìm lí do cự tuyệt mong muốn đi Thất Trung của mình, hiện tại lại diễn lại trò cũ, nói một câu “không đáp ứng” liền đem cố gắng nhiều năm của mình toàn bộ vứt bỏ.

Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy, mỗi buổi tối đều đắp chăn bật đèn pin để học, lúc 4, 5 giờ sáng đã thức dậy, nỗ lực muốn giống hắn trở thành một bác sĩ vĩ đại. . . . Quả thật như một thằng ngốc vừa đáng cười vừa đáng buồn.

Hiểu rõ, hắn chỉ thích lấy thân phận người lãnh đạo bảo mình chấp hành mệnh lệnh.

Hiểu rõ, hắn vốn dĩ không để ý mình trả giá ít hay nhiều.

Vì sao vẫn còn ôm tâm lý may mắn “hắn có lẽ sẽ đáp ứng” cố gắng nhiều như vậy chứ?

Vì giấc mơ từ nhỏ vẫn cố gắng tiến lên, vất vả mấy cũng cần răng kiên trì, rốt cuộc lết được tới đỉnh núi lại bị hắn vô tình đẩy xuống vực thẳm.

Người đàn ông này, có đôi khi thật sự lạnh lùng đến tàn nhẫn.

Thiệu Vinh không cam tâm bỏ hết tất cả cố gắng như vậy.

Ngón tay bên người càng dùng sức nắm chặt, sau khi hít sâu một hơi, lúc này Thiệu Vinh mới ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Xin cho con một cái lý do, baba. Con không phải quân nhân, ngài cũng không phải quân đoàn trưởng, con không thể lần nào cũng phục tùng mệnh lệnh của ngài vô điều kiện thế này, nhất là, mệnh lệnh không hợp lý.”

Thiệu Trường Canh quay đầu, ánh mắt thâm trầm đối diện với ánh mắt của Thiệu Vinh.

Đôi mắt hắc bạch phân minh trong suốt kia, có thật nhiều không cam lòng, có thật nhiều ủy khuất, thậm chí còn có thật nhiều phẫn nộ.

Thiệu Vinh bình thường tuy rằng rất dễ mềm lòng, chỉ khi nào cậu làm ra quyết định, mà còn là loại quyết định nghiêm túc thì mới cố chấp như vậy. Hiển nhiên, chuyện ra nước ngoài du học là chuyện cậu đã lo lắng suy nghĩ kỹ rồi mới quyết tâm, cậu nhất định sẽ tìm phương pháp để đạt được mục đích.

Vì đạt tới mục đích, cậu thậm chí sẽ không tiếc đại giới gì đi?

Ngữ khí quật cường và thái độ “vô luận thế nào cũng đều phải rồi đi” như vậy, rốt cuộc thành công chọc giận Thiệu Trường Canh.

“Lý do sao?”

Khóe môi hơi hơi giương lên ý cười lạnh lùng, Thiệu Trường Canh đột nhiên đi về phía trước, vươn tay đem Thiệu Vinh ôm vào trong lòng, môi đồng thời áp xuống, chuẩn xác không nhầm hôn lên môi của cậu. (Vũ: Anh làm đúng a, mấy em thụ bướng thế này chỉ có lỗi lên giường thôi!)

“A.”

Thừa lúc cậu còn kinh ngạc, Thiệu Trường Canh nhanh chóng cạy mở khớp hàm tiến quân thần tốc, đầu lưỡi liếm niêm mạc mẫn cảm trong khoang miệng, khi hoàn toàn hôn qua một lần xong lúc này mới lui ra, thấp giọng nói: “Đây là lý do.”

Một trận lặng im.

Bên tai Thiệu Vinh chỉ có thể nghe được tiếng kim đồng hồ tích tắc, nụ hôn bất ngờ như vậy, tựa hồ hô hấp đều đình trệ.

Thật lâu sau, Thiệu Vinh mới khẽ run run nhìn hắn: “Ba. . . . Ba.”

Thiệu Trường Canh cười một cái, “Hiểu ý của tôi chưa?”

“.” Trong đầu Thiệu Vinh một trận hỗn loạn, hơn nửa ngày không nói nên lời.

Thân thể bị hắn toàn bộ ôm vào trong ngực, hai tay đặt lên trước ngực của hắn, hơi thở áp bách của đàn ông trưởng thành làm cho trực giác Thiệu Vinh cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Theo bản năng cậu bối rối giãy dụa trong lòng hắn.

“Buông.” Thanh âm Thiệu Vinh có chút phát run, “Buông con ra, baba.”

Khí lực Thiệu Trường Canh so với trong tưởng tượng còn lớn hơn nhiều, Thiệu Vinh cảm giác thắt lưng mình bị cánh tay hắn chặt chẽ khóa lại, căn bản không có biện pháp gãy ra. Mặt của hắn gần trong gang tấc, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở mang theo nhiệt khí đáng sợ.

“Con không phải muốn lý do sao?” Thiệu Trường Canh thấp giọng nở nụ cười, trong thanh âm hình như đè nén một tia tức giận, “Được rồi, ba hiện tại liền cho con lý do.”

Một tay không chế eo Thiệu Vinh, dưới chân thuận thế xoay chuyển, trước mắt Thiệu Vinh bắt chợt một trận thiên toàn địa chuyển ——

Bị toàn bộ áp đảo ở trên giường, phía sau lưng tiếp xúc với drap giường mềm mại, tư thế như vậy làm cho Thiệu Vinh vô cùng bất an.

Người từ nhỏ đến lớn mình hiểu rất rõ, lúc này ánh mắt lại vô cùng xa lạ, trong con ngươi thâm trầm thậm chí. . . . Có loại dục vọng cuồng nhiệt cơ hồ muốn cắn nuốt người ta và lừa gạt dày đặc.

Sức nặng đặt ở trên người làm cho đáy lòng Thiệu Vinh bắt chợt sợ hãi

Hình ảnh bị hắn hôn trong giấc mơ lại hiện lên trong đầu.

Chẳng lẽ lý do theo lời hắn nói là.

Không, chuyện này không có khả năng! Thật sự quá hoang đường! Hắn sao có thể đối với đứa con trai tự tay mình nuôi lớn sinh ra loại tà niệm như vậy!

Không thể là lý do như vậy! Tuyệt đối không phải!

Đối diện với ánh mắt thâm trầm của hắn, Thiệu Vinh biết mình hôm nay có lẽ đã chạm đến giới hạn cuối cùng của hắn rồi, không khỏi mặt tái nhợt, nhẹ giọng xin tha thứ, “Baba. Trước buông con ra. Chuyện này, chúng ta sau này hãy nói. Baba.”

Thiệu Trường Canh giờ lên khóe môi, cười như không cười nhìn cậu: “Bây giờ mới kêu baba, không biết đã quá muộn rồi sao?”

Sắc mặt hắn trầm xuống, một bàn tay nhanh chóng đem hai tay Thiệu Vinh đang giãy dụa lung tung giữ chặt trên đầu, tay kia thì quyết đoán cời xuống

caravat trên cổ, buộc vòng quanh cổ tay cậu, cột vào đầu giường.

Đầu gối thuận thế chen vào giữa hai chân cậu, đem đôi chân bởi vì gãy dựa mà lộ ra làn da trắng nõn nhấc lên vòng trên lưng mình, Thiệu Trường Canh cúi người xuống, ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói: “Em là của tôi, Thiệu Vinh.”

“Cho nên, tôi sẽ không cho phép em rời đi.”

“Đây là lý do.”

Gần từng tiếng, từng câu từng chữ, thanh âm Thiệu Trường Canh trầm thấp, rành mạch nói ra lý do.

Nhưng mà, đây cũng là lý do Thiệu Vinh hoàn toàn không thể chấp nhận.

Cậu thậm chí chưa từng nghĩ tới, baba cư nhiên có ý niệm như vậy đối với!

Áo ngủ ngay ngắn bởi vì gãy dựa mà trở nên rời rạc, bị hất cởi ra ném xuống đất, da thịt lửa thể vừa mới tắm rửa xong tiếp xúc đến không khí lạnh lẽo làm cho toàn thân Thiệu Vinh rùng mình một cái.

Thiệu Trường Canh dùng đầu gối ngăn chặn thân thể Thiệu Vinh, chậm rãi giải khai cúc áo somi của mình, lồng ngực màu mật ong bởi vì thường xuyên rèn luyện mà khỏe mạnh lại rắn chắc, ở trước mắt Thiệu Vinh chậm rãi hiện ra một tác lại một tác.

Nút thắt quần tây cũng bị cởi bỏ, khí quan giấu ở dưới quần lót màu đen, mơ hồ có thể thấy được hình dáng sung sướng.

Thiệu Vinh kinh hoàng mở to hai mắt, “Baba. Đừng như vậy.”

Thiệu Trường Canh tiến đến bên tai cậu, thấp giọng nói: “Thiệu Vinh, tôi cho tới bây giờ cũng không phải là ba của em.”

“Đừng mà. A!”

Đôi môi kháng nghị lại bị hôn, cảm giác được đầu lưỡi ở trong miệng nơi nơi liếm hôn, Thiệu Vinh tức giận, đột nhiên dùng sức khép lại khớp hàm.

Miệng nhất thời lan tràn một mùi máu tươi.

Động tác Thiệu Trường Canh tạm dừng một chút, hơi hơi hít hít mắt, hạ giọng nói: “Cư nhiên dám cắn tôi?”

“A.”

Ngón tay hung hăng nắm cầm Thiệu Vinh, dùng sức bóp miệng cậu, Thiệu Trường Canh không để ý tiếp tục cuồng nhiệt hôn cậu, giống như tuyên bố chủ quyền, trong miệng mỗi một tác đều không buông tha.

“Ừm. Không.”

Mùi máu càng ngày càng đậm, Thiệu Vinh bị nắm chặt cầm, căn bản không có cách nào khác phản kháng, chỉ có thể mặc cho máu và nước bọt của hắn cùng chảy xuống.

Đầu lưỡi bị mút đến đau, nụ hôn đáng sợ như vậy, thậm chí làm cho Thiệu Vinh có loại lỗi giác. Bản thân mình sẽ bị hắn nuốt vào.

Trong cổ họng tràn ngập mùi máu tươi, hiển nhiên càng thêm kích thích dã tính đàn ông, động tác Thiệu Trường Canh càng thêm điên cuồng, chuyển từ hôn môi đến lỗ tai, xương quai xanh, trước ngực, ở trên người Thiệu Vinh nơi nơi lưu lại dấu vết của mình.

Thiệu Trường Canh ngậm nhũ tiêm đồ sạm trước ngực Thiệu Vinh, dùng đầu lưỡi kỹ xảo liếm lộng, lại dùng răng nanh nhẹ nhàng ma sát, hai nhũ tiêm rất nhanh liền cứng rắn sưng lên.

“Đừng.” Thanh âm phản kháng của Thiệu Vinh mang theo tiếng rên rỉ mơ hồ.

Thiệu Trường Canh hiển nhiên sẽ không vì vậy mà mềm lòng, hôn một đường xuống phía dưới, ngay cả làn da chung quanh rốn cũng không buông tha, dùng răng nanh lưu lại một chuỗi dấu răng ái muội ở vùng bụng.

Thiếu niên dưới thân nhẹ nhàng run rẩy, làm cho trong lòng Thiệu Trường Canh sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn lạ thường.

—— Em là của tôi.

Từ nhỏ đến lớn, vẫn đi theo bên cạnh tôi, cùng tôi vượt qua từng đêm, cùng tôi nghênh đón từng buổi sáng, cùng tôi chia sẻ mỗi một niềm vui, em đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của tôi.

Cái loại thân mật này đã sớm dung nhập máu, thấm thấu cốt tủy.

Cho nên, đừng nghĩ đến việc rời đi.

Lấy tay cời chiếc quần lót che đậy phần thân thể cuối cùng của Thiệu Vinh, đem hai chân cậu tách ra đến góc độ lớn nhất, khoe môi Thiệu Trường Canh giờ lên nụ cười dịu dàng.

“Thiệu Vinh, nhớ kỹ —— em là của tôi.”

Thuận tay lấy ra đầu bôi trơn trong ngăn tủ đầu giường (đầu ra sẵn vậy!!), bóp vào trong lòng bàn tay, bôi đến hậu huyệt bởi vì khăn trương mà co rút lại không ngừng, Thiệu Trường Canh quyết đoán cắm vào hai ngón tay.

Hậu huyệt cảm giác được chất lỏng lạnh lẽo. Cùng với ngón tay sáp nhập trong cơ thể, làm cho sắc mặt Thiệu Vinh nháy mắt trở nên trắng bệch.

Ngón tay thon dài không ngừng rút đẩy trong cơ thể, trơn trượt, khuếch trương, chỗ sâu kín trong thân thể của mình bị người xâm phạm và thăm dò, cảm giác như vậy thật khiến cho người ta vô cùng sợ hãi.

“Đừng mà.” Nhận thấy được x của mình bị hấn quang minh chính đại nhìn chăm chú, Thiệu Vinh xấu hổ muốn chết, ánh mắt không khỏi hiện lên một tầng hơi nước, thấp giọng cầu khẩn nói, “Đừng như vậy. Baba.”

“Em đã mười tám tuổi rồi, tôi không nghĩ lại đông dài với em nữa, cho nên, hôm nay chúng ta trực tiếp một chút.” Thiệu Trường Canh một bên dùng ngón tay khuếch trương, một bên thấp giọng nói, “Tôi chăm sóc cho em nhiều năm như vậy, cũng nên đến phiên em hồi báo rồi không phải sao?”

Toàn thân Thiệu Vinh cứng đờ, “Ba muốn, chính là loại hồi báo này sao?”

Thiệu Trường Canh ngẩng đầu, ánh mắt thâm thúy chăm chú nhìn Thiệu Vinh, “Em cứ nói đi?”

Thiệu Vinh trầm mặc một lát, “Nếu con cự tuyệt, ba cũng sẽ không bỏ qua cho con phải không?”

“Em cứ nói đi?”

Câu hỏi đồng dạng, làm cho Thiệu Vinh hoàn toàn mất đi hi vọng đêm nay có thể tránh được một kiếp.

Cảm giác được vật cứng rắn chống ở phía sau hậu huyệt, Thiệu Vinh run rẩy môi nói, “Baba. Đừng.”

Thiệu Trường Canh cười cười, phần eo đột nhiên dùng sức một cái ——

“A.!”

Hậu huyệt đau đớn tê liệt làm cho Thiệu Vinh cau chặt mày, hai tay bị trói kịch liệt gãy dựa, khiến cho cổ tay bị siết ra một vết đỏ chói mắt!

Móng tay đâm thật sâu vào trong lòng bàn tay, nhưng vẫn không giảm bớt được đau đớn kịch liệt trong thân thể.

Giống như bị hấn bỏ ra từ giữa, đau đến hoàn toàn mất đi tri giác.

Hốc mắt nhanh chóng dâng lên đầy nước, tầm mắt hoàn toàn mờ hồ, Thiệu Vinh không nhìn rõ được khuôn mặt người đàn ông ở trên người.

Đau quá.

Muốn co mình lại thành một đoàn, trốn đến chỗ hấn tìm không thấy.

Nhưng lúc này, tay bị trói ở đầu giường, chân bị hấn cố định, bản thân mình như một con cá đặt ở trên thớt chờ bị người giết, thân thể mở rộng mặc cho hấn xử trí, căn bản không có sức lực trốn tránh.

Đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ, mỗi lần ngã bị rách đầu gối, hấn đều đau lòng vô cùng, cuối cùng sẽ dịu dàng đem mình ôm vào trong ngực, một bên nhẹ nhàng bôi thuốc cho mình, một bên dịu dàng dụ dỗ: “Tiểu Vinh ngoan, không đau, không đau.”

Kỳ thật cũng không đau, nhất là khi ngồi trong cái ôm áp áp của hấn, chút đau đớn này căn bản không đáng là gì.

Nhưng lúc này, đau đớn tê tâm liệt phế đáng sợ như vậy, cũng là chính hấn tự gây cho mình.

“Baba.” Thiệu Vinh nhìn hấn, nhỏ giọng cầu khẩn nói, “Đau quá, buông con ra. Baba.”

Thiệu Trường Canh khẽ nhú nhú mày.

Thiếu niên ngây ngô nằm ở trên giường, bởi vì đau đớn mà nhú chặt mi, cổ tay trắng nõn bị siết hiện lên vết đỏ, đôi mắt tràn đầy nước mắt, thân thể co hồ muốn co rút.

Tất cả đều làm cho hấn cảm thấy đau lòng.

Thậm chí mềm lòng muốn buông tha cho cậu.

Nhưng mà, hậu quả buông cậu ra, chắc chắn là cậu không quay đầu lại kiên quyết rời đi!

—— Nếu kết cục là như thế, tôi tình nguyện làm kẻ ác, làm người mà em oán hận khắc cốt, chứ không muốn làm một người cha tốt, chỉ có thể trở mặt nhìn em rời đi!

Cứ như vậy đi Thiệu Vinh.

Chỉ cần có thể đem em giữ ở bên người, tôi sẽ không từ thủ đoạn!

“Thả lỏng chút, Tiểu Vinh.” Thiệu Trường Canh dừng lại động tác, cúi người xuống, một lần lại một lần dịu dàng hôn cậu, “Ngoan, rất nhanh sẽ hết đau. Không đau Tiểu Vinh.”

Thật cẩn thận điều chỉnh một chút, Thiệu Trường Canh một bên hôn cậu, một bên ôm sát phần eo cậu, ở trong cơ thể cậu nhẹ nhàng trườn sát.

Dục vọng bị tràn vạch chật hẹp bao vây lấy, làm cho Thiệu Trường Canh luôn luôn tự hào làm việc theo lý trí cảm thấy sắp hỏng mất.

Sợ thương tổn đến cậu nên tận lực thả chậm động tác, nhưng vẫn

nhìn không được khoải cảm đánh sâu vào, tần suất rút đẩy càng lúc càng nhanh, lực độ cuồng nhiệt muốn đưa cậu dung nhập vào cơ thể mình, mỗi một lần đều tiến vào đến chỗ sâu không thể tưởng tượng được.

“Ưm A”

Thiệu Vinh há to mồm liều mạng điều chỉnh hô hấp, vật cứng rắn trong cơ thể lần lượt rút ra rồi xâm nhập, cảm giác giống như là muốn đem nội tạng đều ép ra ngoài, làm cho Thiệu Vinh khó chịu nhắm hai mắt lại.

Nước mắt nóng bỏng chảy xuống mặt, ném thử bên môi, tất cả đều là hương vị mặn chát.

Nhưng mà, nỗi đau thể xác so ra còn kém nỗi đau trong tâm.

Này tính là cái gì?

Người cha mình yêu quý nhất, kính trọng nhất, cư nhiên đem mình cột vào giường làm loại sự tình này?

Nhiều năm như vậy, hẳn đối với mình cư nhiên ôm tâm tư như thế?

Hôm nay rốt cuộc nhìn không được, muốn nhận hồi báo rồi sao?

Hắn cũng không phải nuôi con trai, mà đang nuôi sủng vật đi? Là sủng vật nghe theo mệnh lệnh của hắn vô điều kiện, ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn, vĩnh viễn xem hắn như toàn bộ thế giới. Mà thôi.

Cái hắn cần là một bảo bối ngoan ngoãn nghe lời hắn nói, chứ không phải đứa con trai tân tân khổ khổ cố gắng lâu như vậy, thậm chí cùng hắn sóng vai đứng chung một chỗ, chia sẻ áp lực với hắn.

Đáng buồn nhất là, trước hôm nay, mình còn đem hắn trở thành người cha yêu quý nhất.

Vì mình tổ chức bữa tiệc sinh nhật mười tám tuổi mà cảm động muốn rơi nước mắt.

Hiện tại xem ra, khối ngọc kia chính là dấu hiệu tuyên bố quyền sở hữu mà thôi, tựa như dây xích mà chủ nhân đeo vào trên cổ chó con vậy. Một chữ Thiệu buồn cười, lại bị mình xem thành trân bảo đặt ở gần trái tim nhất.

Nguyên lai, đây mới thật sự là ý nghĩa của lễ trưởng thành.

Giống như ác mộng đáng sợ, lễ trưởng thành khó quên.

Cảm xúc tuyệt vọng, giống như nước sông mãnh liệt mà ra, hương vị mặn chát vẫn truyền vào đáy lòng theo sự trườn sát kịch liệt trong cơ thể, thậm chí có loại cảm giác. Toàn bộ trái tim đều bị hắn xé thành từng mảnh nhỏ.

—— Ba vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được, vì cái gì con muốn làm bác sĩ, thậm chí muốn vào trường học ba đã từng học. Bởi vì, con rất xót nhìn một mình ba vất vả vì bệnh viện như vậy. Con chỉ muốn dùng hết sức lực của mình đến giúp đỡ ba, chia sẻ một chút áp lực của ba.

Chính là không nghĩ tới, cố gắng của con. Ba đều không cần.

Đúng vậy, ba đều không cần.

Thiệu Vinh không nhớ rõ đêm hôm đó khi nào mình mới ngủ, hoặc là, cậu căn bản cũng không có ngủ, cậu chính là mỗi một, sự mỗi một phát ra từ trong nội tâm làm cho thần trí cậu dần dần trở nên mơ hồ, tất cả trước mắt đều nhìn không rõ, cảm giác cuối cùng, cũng chỉ còn lại động tác máy móc dâm

chọc một lần lại một lần của người kia.

Thân thể giống như chiếc thuyền cô độc trên biển rộng, bị hấn không chế được, chìm chìm nổi nổi, cảm giác khoái cảm xa lạ giống như thủy triều mãnh liệt mà lên, tràn từ mũi chân tới trong óc, càng về sau, hai tay sau khi được giải thoát thậm chí còn chủ động ôm lấy bờ vai của hấn, bên môi cũng phát ra tiếng rên rỉ xa lạ.

Khoái cảm trên thân thể dày đặc đến mức cơ hồ muốn bao phủ cả người.

Nhưng đáy lòng, lại là trống rỗng vô cùng vô tận.

Giống như huyết động tối đen bị vết sạch, bên trong gió lạnh thổi mạnh lạnh thấu xương.

Trong mơ mơ màng màng, tựa hồ nghe được tiếng hấn ở bên tai thấp giọng nói: “Bảo bối, anh yêu em.”

Thiệu Vinh nghe những lời này, hốc mắt trong lúc bất chợt một trận chua xót.

Con cũng yêu ba.

Từng, thật sự yêu ba.

Đem ba trở thành thành thần tượng vùng trộm sùng bái, đem ba trở thành sự ban ơn lớn nhất mà ông trời đã ban tặng, thậm chí thường xuyên bị ba làm cho cảm động đến tột đỉnh, không biết phải báo đáp như thế nào.

Nhưng mà, tình cảm chân thành, đơn thuần, đối với ba, ở sinh nhật mười tám tuổi hôm nay, rốt cục bị ba. Hoàn toàn đập vỡ.

Trước khi nhắm mắt lại, Thiệu Vinh đột nhiên nhớ tới buổi tiệc sinh nhật mười tám tuổi, một khắc mình thổi những ngọn nến ước nguyện.

Hì vọng người cha tôi yêu nhất, cả đời này đều bình an, khỏe mạnh, hạnh phúc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Vinh đáng thương, sờ sờ đầu.

Mặc dù Tiểu Vinh bị cường x rồi, nhưng là. Tôi cảm thấy viết thật thích orz

Tôi quả nhiên không có gì trong ba phẩm chất --

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Sáng sớm, Thiệu Trường Canh bị một trận tiếng chuông điện thoại báo thức đánh thức.

Kỳ thật cả một đêm hấn đều không có chớp mắt, cho nên ngay khoảnh khắc di động vừa vang lên hấn liền ấn yên lặng, quay đầu liếc nhìn Thiệu Vinh ngủ trong ngực của mình, xác nhận cậu không bị đánh thức, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cảm di động ném qua một bên.

Thiệu Vinh hình như gặp ác mộng, mày nhíu cực kì chặt.

Sắc mặt thập phần tái nhợt, môi bởi vì đêm qua hôn cuồng nhiệt mà trở nên hồng nhuận. Từ cổ trở xuống, khắp nơi đều là dấu hôn xanh xanh tím tím, bụng dưới lưu lại một chuỗi dấu răng, trên đùi còn dính lại một ít tinh dịch màu trắng.

Bộ dáng bị chà đạp như vậy khiến Thiệu Trường Canh vừa cảm thấy đau lòng đồng thời an tâm một cách kì lạ.

Bởi vì, những dấu vết này đều do bản thân hấn lưu lại.

Bởi vì Thiệu Vinh đã thuộc về hấn, là bảo bối mà hấn yêu nhất.

Tối hôm qua tận mắt nhìn thấy cảnh cậu và Trần Lâm Lâm thân mật ôm nhau, thấy thần sắc cậu dịu dàng an ủi nữ sinh kia, Thiệu Trường Canh thừa nhận mình có chút ghen tị, sau còn bị một bó hoa hồng đen tuyên bố cái gì mà “em thuộc sở hữu của tôi” hoàn toàn chọc giận, đã vậy sau khi về nhà Thiệu Vinh còn kiên quyết đòi xuất ngoại.

Bị cậu một lần, hai lần, ba lần khiêu chiến giới hạn, rốt cuộc khiến cho tự chủ sụp đổ.

Xúc động muốn chiếm giữ cậu lần át toàn bộ lý trí, cho nên sau đó đã không thể nhịn xuống, giống như để chứng minh cho điều ấy, đối tư thế cường bức

cậu nhiều lần.

Cậu nhóc đáng thương, đêm đầu tiên đã bị cưỡng ép điên cuồng như vậy, nhất định đã mệt muốn chết rồi.

Thiệu Trường Canh nghĩ, mình có lẽ nên tắm rửa cho cậu một chút.

Nhưng nhìn bộ dáng cậu im lặng ngủ say trong ngực, lại không nhẫn tâm đánh thức cậu.

Thiệu Trường Canh bất đắc dĩ cười cười, vươn cánh tay, nhẹ nhàng đem cậu ôm vào trong lòng.

Ngửi mùi dầu gội quen thuộc trên tóc cậu, vuốt ve tấm lưng mịn màng của cậu, nghe tiếng tim đập quy luật và hô hấp yếu ớt của cậu.

Chỉ là một cái ôm đơn giản như thế, lại khiến hắn có loại cảm giác hạnh phúc thỏa mãn tràn ngập trong lòng.

Không khí ẩm áp khó được đột nhiên bị một trận tiếng chuông cửa cắt đứt.

Thiệu Trường Canh nhú nhú mày, buông tay ra, để Thiệu Vinh nghiêng người nằm ở trên giường, thuận tay thay cậu đắp kín chăn, lúc này mới đứng dậy tùy tiện mặc đồ ngủ đi mở cửa.

Mở cửa, liền thấy Tô Viễn mặt không đổi sắc nói: “Thiệu tiên sinh, xin chào, tôi là cảnh sát Tô Viễn của tổ trọng án.”

Thiệu Trường Canh nhướng mày, “Tô sir, chúng ta đã từng gặp mặt. Sáng sớm anh tìm tới tận cửa là muốn tra vụ án gì?”

Ánh mắt sắc bén của Tô Viễn nhìn thẳng về phía Thiệu Trường Canh, “Thiệu tiên sinh, tối hôm qua anh đã gặp cô Trần Đan?”

“Đúng vậy. Có gì không?”

“Cô ấy chết rồi.”

“” Thiệu Trường Canh ngờ ngẩn một chút, sau đó mới trầm mặc nói: “Các vị mời vào.”

Tô Viễn và hai người trợ thủ vào trong phòng khách, ngồi xuống trên sô pha.

Thiệu Trường Canh xoay người rót vài cốc nước cho bọn họ, lúc này mới ngồi xuống một chiếc sô pha khác, khoát tay lên vị trí vịn, thản nhiên nói: “Có vấn đề gì xin cứ hỏi, tôi sẽ tận lực phối hợp với cảnh sát.”

Tô Viễn gật đầu, “Thiệu tiên sinh, tối hôm qua tại sao anh lại gặp mặt cô Trần?”

“Là cô ấy chủ động gọi điện thoại cho tôi, nói có việc muốn nói với tôi.”

“Lúc anh gặp cô ấy là mấy giờ? Gặp ở đâu?”

“Mười giờ, ở nhà cô ấy.”

“Khi nào anh rời khỏi đó?”

“Tôi và cô ấy nói chuyện chừng nửa tiếng, 10 giờ rưỡi thì lái xe rời đi, bởi vì tối hôm qua là sinh nhật mười tám tuổi của con tôi, tôi muốn mau chóng trở về với nó.”

Tô Viễn im lặng một chút, “Cô ấy hẹn anh gặp mặt là muốn nói chuyện gì với anh?”

“Trước kia cô ấy là y tá trưởng của bệnh viện chúng tôi, sau lại từ chức, qua một thời gian nữa sẽ mang con gái ra nước ngoài du học, trước khi đi muốn gặp cấp trên trước kia là tôi ôn chuyện mà thôi. Nội dung chúng tôi nói chuyện cũng không có gì đặc biệt.” Thiệu Trường Canh tựa vào trên sô pha, thấp giọng hỏi, “Cô ấy chết như thế nào?”

“Chết do bị súng bắn.”

Thiệu Trường Canh nhú mày, “Nói vậy, là bị người mưu sát?”

Tô Viễn nhìn hắn nói: “Đúng vậy, hơn nữa đối phương còn là một sát thủ chuyên nghiệp, trực tiếp vào trong nhà cô Trần giết người, hiện trường không có bất kỳ dấu vết đánh nhau, kỹ thuật bắn súng cũng rất chuẩn, một phát chí mạng. Hung thủ có vẻ là người quen của cô Trần, nếu không cô ấy sẽ không bình tĩnh mở cửa cho đối phương vào nhà như vậy, hơn nữa còn bị giết trong trạng thái không hề phòng bị.”

Thiệu Trường Canh cười nhạt, “Cảnh sát Tô nói những lời này là đang nghi ngờ tôi sao?”

Tô Viễn nhìn Thiệu Trường Canh, trầm mặc một lát, “Tôi có lý do nghi ngờ anh, thời gian tử vong của cô ấy là khoảng mười một giờ, trước khi chết cô

ấy đã gặp qua anh, hiện trường vụ án chi có lý cả phê, trên đó còn lưu lại dấu vân tay của anh.”

Thiệu Trường Canh nhướn mày, “Thật sự tôi chỉ ở nhà cô ấy uống cà phê, xuất phát từ lễ nghi cơ bản mà thôi, pha cà phê cho khách uống cũng không phải chuyện lạ gì đi? Cảnh sát Tô, không phải bây giờ anh cũng đang uống nước mà tôi rót đây sao?”

Tô Viễn liếc mắt nhìn cốc nước trong tay một cái, lạnh lùng nói: “Dù thế nào đi nữa, anh vẫn là người đáng nghi nhất. Nếu anh không thể chứng minh mình trong sạch, vậy thì, thật xin lỗi Thiệu tiên sinh, anh là người đáng nghi cuối cùng, phải theo chúng tôi quay về cục cảnh sát hỗ trợ điều tra.”

Nguy ý chính là tạm giam?

Thiệu Trường Canh giận tái mặt.

Thật không ngờ, tối hôm qua đến gặp Trần Đan, cứ nhiên lại phát sinh loại chuyện này.

Nguyên nhân Trần Đan tìm hấn chính là về thái tử.

Đêm qua, cô đột nhiên gọi điện thoại bảo: “Có khả năng thái tử đã trở lại, tôi muốn nói cho anh một ít chuyện về hấn. . . .”

Lúc trước khi Trần Đan từ chức, Thiệu Trường Canh đã ần ần cảm thấy cô đang che giấu một phần sự thật, nếu cô chủ động muốn nói về đề tài này, Thiệu Trường Canh liền hẹn thời gian chạy tới nhà cô.

Mấy năm nay cô vẫn độc thân, một mình mang theo một đứa con gái, tuy rằng đến nhà phụ nữ độc thân có chút không tiện, nhưng Thiệu Trường Canh biết cô là người tính tình ôn hòa, chuyện hai người sắp nói lại là chuyện cơ mật, hơn nữa bản thân hấn làm việc không thiện với lương tâm, cũng không rảnh đi lo lắng nơi gặp mặt gì đó.

Gặp mặt xong, cô nói ra một ít bí mật.

Nói tới chuyện cũ, thanh âm Trần Đan vẫn nhin không được phát run, “Kỳ thật năm đó, Tô Từ Hàng cũng không phải trực tiếp chết vì bị súng bắn, mà là chết do tiêm Thiopental quá liều.”

“” Bất an dưới đáy lòng rốt cuộc trở thành sự thật, nhưng sự thật tàn khốc này thật sự khó có thể tiếp nhận.

Thiopental là thuốc gây mê thuộc loại Barbiturate, hiện nay rất ít dùng trong lâm sàng, bởi vì tác dụng của nó gần giống như thuốc độc, độ nguy hiểm vô cùng cao, rất dễ gây mê quá liều dẫn đến tử vong.

Loại thuốc mê này, tác dụng phổ biến nhất chính là làm cho bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối “chết không đau đớn” sau khi được pháp luật phê chuẩn.

Thiệu Trường Canh nắm chặt tay, trầm giọng nói: “Cô là nói, ba tôi trong lúc phẫu thuật đã tiêm Thiopental quá liều cho anh ta?!”

“Đúng vậy.” Sắc mặt Trần Đan trở nên tái nhợt, “Lúc ấy Tô Từ Hàng bị thương thật sự nghiêm trọng, nhưng chút thương tích đó chủ yếu tra tấn tinh thần anh ta là chính, tổn hại thể xác cũng chưa tới mức không thể cứu được. Ngoài ra, trái tim của anh ta bị lệch bẩm sinh, viên đạn kia cũng không phải chí mạng. Nếu lúc ấy chúng tôi cố hết sức cứu chữa, có lẽ đã có thể cứu sống anh ta. Nhưng mà.”

“Nhưng mà viện trưởng Thiệu nói, ông ấy muốn Tô Từ Hàng. . . . Chết không đau.”

Đáy lòng Thiệu Trường Canh đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác vô lực nặng nề.

Lúc trước thấy ghi chép phẫu thuật của Tô Từ Hàng, với trực giác của một bác sĩ, hấn đã cảm thấy ghi chép này có vấn đề, hơn nữa người tham gia phẫu thuật lại lần lượt bỏ ra nước ngoài, càng làm cho hấn hoài nghi nguyên nhân cái chết thật sự của Tô Từ Hàng.

Quả nhiên, trực giác của hấn không hề sai, Tô Từ Hàng cũng không phải chết vì suy kiệt tim, mà là chết do bị tiêm thuốc mê quá liều.

Ông ấy cứ nhiên ở trong phòng phẫu thuật bất động thanh sắc giết cảnh sát kia?!

Luôn luôn cố gắng theo đuổi cái gọi là chân tướng, nào ngờ sau khi biết được chân tướng. . . .

Tôi nên lấy khuôn mặt nào. Đi đối diện với Thiệu Vinh của tôi đây?

Thiệu Trường Canh đau khổ cau chặt mày, cảm ly cả phê trên bàn uống vài ngụm, cả phê không có thêm đường uống thật đáng, ngay cả đáy lòng cũng xuất hiện một tia hương vị đáng chất.

“Chuyện này. Có bao nhiêu người biết?” Thiệu Trường Canh thấp giọng hỏi.

Trần Đan nói: “Những người tham gia phẫu thuật, còn có người hỗ trợ giải quyết tốt hậu quả, che giấu nguyên nhân tử vong, Âu Dương Lâm. . . . Lúc ấy Tô Từ Hàng vốn thật sự đã bị trúng đạn, cho nên viết nguyên nhân tử vong thành trúng đạn khiến công năng tim suy kiệt cũng không bị ai nghi ngờ.”

Thiệu Trường Canh cười lạnh, “Ba tôi từ trước đến nay làm việc đều rất chu đáo.”

Trần Đan im lặng một chút, khẽ thở dài, “Anh cũng biết mà, nếu Tô Tử Hàng còn sống, chuyện Thiệu gia buôn lậu nội tạng sẽ bị bại lộ. Ba anh không cứu anh ta cũng là chuyện đương nhiên. Tô Tử Hàng lúc ấy toàn thân nhiễm trùng nghiêm trọng, gãy xương nhiều chỗ, giằng co giữa ranh giới sống chết thật sự rất vất vả, cho anh ta một mũi thuốc mê để anh ta yên ổn nhắm mắt, xem như là. Phương thức xử lý an toàn nhất.”

Thiệu Trường Canh biết Trần Đan nói đúng sự thật. Tô Tử Hàng nắm giữ chứng cứ Thiệu gia giao thiệp với hắc đạo, ba hắn không có lý do gì để cứu anh ta, một mũi thuốc mê để Tô Tử Hàng trực tiếp chết không đau đớn là biện pháp tốt nhất.

Có điều, chấp nhận trên lý trí, không có nghĩa là có thể chấp nhận trên mặt tình cảm.

Nếu Thiệu Vinh biết chuyện này.

Thiệu Trường Canh thật sự không dám tưởng tượng. Thiệu Vinh sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn mình, càng khó có thể tưởng tượng sự thật này sẽ đả kích Thiệu Vinh đến mức nào.

Nhiều năm như vậy, cậu vẫn sống chung với gia đình hung thủ hại chết ba ruột mình.

Đây là chuyện châm chọc cỡ nào.

“Hôm nay tôi nói sự thật cho anh biết, chỉ hy vọng anh chuẩn bị sẵn sàng. Một khi thái tử trở về, bí mật năm đó toàn bộ bị vạch trần.Tôi thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Tôi từng ở trước mặt ba anh, nhất định phải giữ kín bí mật này, nhưng mà lần trước ở bệnh viện tôi nhìn thấy Thiệu Vinh, bộ dạng nó giống hệt như ba nó. . . . Tiểu Vinh nó vô tội, không nên bị cuốn vào cuộc tranh đấu này.”

Câu chuyện chấm dứt ở chỗ đó.

Thiệu Trường Canh sau khi nói chuyện xong lập tức lái xe quay trở về hội trường sinh nhật của Thiệu Vinh.

Bất an sợ hãi Thiệu Vinh sẽ phải chịu tổn thương khiến hắn khẩn trương tới chảy mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, mà lúc đến khách sạn lại thấy hình ảnh Thiệu Vinh ôm Trần Lâm Lâm dịu dàng an ủi, tiếp theo lại có người tặng một bó hoa hồng đen lớn cho cậu. . . .

Sau đó chính là lý trí toàn bộ sụp đổ.

Cảm giác bất an, tức giận, đau khổ phức tạp đan xen vào nhau làm cho hắn rối cuộc dùng hành động chiếm đoạt Thiệu Vinh.

Dùng phương thức tàn nhẫn như vậy giữ lấy cậu, kỳ thật chỉ là.

Sợ hãi mất đi cậu.

“Thiệu tiên sinh.” Thanh âm lạnh nhạt của Tô Viễn vang ở bên tai, kéo Thiệu Trường Canh ra khỏi suy nghĩ, “Nếu anh không thể chứng minh mình trong sạch, như vậy, anh cần theo chúng tôi quay về cục cảnh sát một chuyến.”

Thiệu Trường Canh vừa muốn mở miệng, lại nghe phía sau đột nhiên truyền tới một thanh âm——

“Tôi có thể làm chứng cho ông ấy.”

Là Thiệu Vinh.

Cậu mặc một kiện quần áo ngủ màu trắng, hai chân đi dép lê, từng bước một chậm rãi đi về phía phòng khách.

Bởi vì ngủ không đủ, mắt của cậu có chút sưng, tóc cũng bởi vì một trận kịch liệt tối qua mà rối tung lên, ngón tay gầy gao nắm chặt bên người, trên cổ tay còn có dấu dây rõ ràng.

Thân thể cậu hiển nhiên rất không thoải mái, mỗi bước đi, hai chân đều khẽ run lên.

Mỗi một bước của cậu, cũng như đang dẫm vào trong lòng Thiệu Trường Canh.

“Tiểu Vinh.” Thiệu Trường Canh vội vàng đứng dậy đỡ cậu, nhỏ giọng ghé vào tai cậu nói, “Con ra đây làm cái gì? Chuyện này không liên quan đến con, mau trở lại phòng ngủ đi.”

Thiệu Vinh đẩy tay hắn ra, bước thẳng đến sofa ngồi xuống, quay đầu nhìn Tô Viễn, mặt không đổi sắc nói: “Cảnh sát Tô, tôi có thể làm chứng cho người này.”

Tô Viễn nhìn chằm chằm Thiệu Vinh sừng sốt một hồi lâu.

—— Cậu bé này, tại sao bộ dạng lại giống hệt Tô Tử Hàng đã qua đời như thế?

Nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, Tô Viễn hỏi: “Cháu có thể làm chứng?”

“Đúng vậy.” Thiệu Vinh nhìn ánh mắt của y, bình tĩnh nói, “Tôi hôm qua lúc 10 giờ ba cháu nhận được một cú điện thoại, sau đó nói có người hẹn gặp nên rời khỏi hội trường sinh nhật. 10 giờ 50 ba đã trở lại, cháu có thể làm chứng.”

“Cháu làm sao xác định thời gian đó?”

“Bởi vì lúc ấy bạn học Trần Lâm Lâm của cháu rời đi, bạn Từ Cẩm Niên đi với bạn ấy, trước khi đi còn bảo cháu là sắp đến 11 giờ rồi, cậu ấy muốn về nhà sớm một chút, cho nên cháu mới nhìn thử đồng hồ, lúc ấy đúng là 10 giờ 50, còn chưa tới 11 giờ.”

Tô Viễn im lặng nhìn cậu.

Thiệu Vinh tiếp tục nói: “Ba cháu nói 10 giờ rưỡi rời khỏi nhà cô Trần, nếu cháu nhớ không lầm, nhà cô ấy hình như ở gần bệnh viện An Bình, từ bệnh viện An Bình đến hội trường sinh nhật phải đi đường cao tốc, nhanh nhất cũng cần 20 phút, toàn bộ hành trình trên đoạn đường đó đều có màn hình điện tử giám sát, các chú có thể đến cục giao thông điều tra thời gian xe ba cháu ra vào giao lộ.”

“Hơn nữa, ba cháu và cô Trần kia không thù không oán, tại sao lại phải giết cô ấy? Vả lại cô Trần đã từ chức hơn một năm trước, thật lâu không có liên hệ, đột nhiên lại hẹn ba cháu ra gặp mặt, lại đúng lúc sau khi ba cháu rời đi mới chết, chú không cảm thấy kỳ lạ sao? Chuyện này hiển nhiên là có người cố tình vu oan giá họa.”

“Hơn nữa, ba cháu là một bác sĩ giỏi, nếu quả thật muốn giết người, có rất nhiều biện pháp, làm cho đối phương uống thuốc ngủ quá liều mà chết rõ ràng tốt hơn bắn chết lưu lại nhọc nhằn không phải sao?”

Sau khi Thiệu Vinh nói xong chỉ im lặng nhìn Tô Viễn.

—— Đó là một đôi mắt trong suốt có thể nhìn thấu lòng người.

Trong khoảnh khắc, Tô Viễn thậm chí nhầm tưởng thiếu niên biểu tình bình tĩnh ngồi ở trước mặt chính là Tô Tử Hàng nhiều năm về trước.

Khi đó Tô Viễn vẫn chưa xuất ngoại, Tô Thế Văn đang còn học trung học, Tô Tử Hàng là trưởng tôn thế hệ này của Tô gia, là anh cả mà mọi người kính trọng nhất, diện mạo lãnh mạc, cá tính ôn hòa, luôn thích bày ra bộ dáng anh cả, bắt mọi người ngồi cùng một chỗ xem phim trình thám.

“Hung thủ dĩ nhiên là người này a, các em có biết chú ý không vậy.”

Tô Tử Hàng rất thích phân tích các vụ án trong phim trình thám, mặc dù có lúc phân tích cũng không chính xác, nhưng khuôn mặt nghiêm túc và đôi mắt đen nháy của anh luôn làm cho người ta cảm thấy tin phục.

“Cảnh sát Tô,” Thiệu Vinh lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của Tô Viễn, “Nếu các chú muốn tạm giam ba cháu, xin đưa ra đủ chứng cứ rồi hãy đến bắt người.”

Tô Viễn từ trên ghế sofa đứng lên, thấp giọng nói: “Thiệu Vinh, như lời cháu nói bọn chú sẽ đi kiểm tra. Bất quá, làm chứng giả phải chịu trách nhiệm, chú nghĩ cháu hiểu rất rõ.”

Thiệu Vinh gật đầu, “Cháu rất rõ ràng.”

“Như vậy, quấy rầy rồi.” Tô Viễn đi đến trước mặt Thiệu Trường Canh, dừng lại vài giây, tiếp theo vòng qua người hắn ra khỏi cửa.

Trong phòng đột nhiên im lặng.

Một lát sau, Thiệu Trường Canh mới vươn tay ra, nhẹ nhàng ôm bả vai Thiệu Vinh, thấp giọng nói: “Chuyện này ba có thể giải quyết, con vội vã ra đây làm gì?”

Mặc dù có biện pháp đối phó, nhưng nhìn thấy Thiệu Vinh nghĩa chánh ngôn từ bảo vệ mình như vậy, trong lòng Thiệu Trường Canh vẫn cảm thấy đặc biệt ấm áp, “Bất quá, ba rất vui khi con đứng về phía ba.”

“Tôi chỉ đứng về phía sự thật.” Thiệu Vinh bình tĩnh đáp.

“Tiểu Vinh.”

Thiệu Trường Canh muốn ôm cậu, lại bị cậu mặt không đổi sắc đẩy ra.

“Cô Trần Đan bị giết hại kia, là mẹ của Trần Lâm Lâm. . . . Tôi vừa mới nhận được điện thoại của Cẩm Niên, cậu ấy nói Lâm Lâm tối hôm qua khóc suốt đêm, đến bây giờ vẫn chưa ngủ, mẹ bạn ấy bị chết vô tội như vậy, chúng ta hẳn nên tìm ra hung thủ thật sự.”

“Tôi biết hung thủ không phải ông, ở trước mặt cảnh sát, tôi chỉ cảm thấy là nên nói.”

Thiệu Vinh ngẩng đầu lên nhìn hấn, “Cái này cũng không đại biểu rằng tôi đã tha thứ việc làm của ông tối hôm qua. Baba.”

Thiệu Vinh xoay người đi vào phòng ngủ, tuy rằng mỗi bước đi đều gian nan, nhưng lưng vẫn thẳng tắp.

Thiệu Trường Canh cũng chỉ đứng im lặng tại chỗ.

—— Con chỉ đứng về phía sự thật?

Nói vậy, nếu con biết toàn bộ chân tướng năm đó, biết ba ruột mình chết trong tay Thiệu An Quốc, biết mẹ ruột mình thậm chí xuất thân từ gia đình buôn lậu thuốc phiện. . . . Con sẽ làm thế nào?

Nhìn bóng lưng đơn bạc của cậu, trong lòng Thiệu Trường Canh đột nhiên có chút khổ sở.

Hấn còn nhớ rõ rất nhiều năm về trước, hấn từng ôm Thiệu Vinh nhỏ bé, nói rằng có baba ở đây, sẽ không để cho con chịu một chút ủy khuất nào nữa.

Hấn cũng từng tự nói với chính mình, nhất định phải cố gắng hết sức bảo vệ tốt bảo bối của hấn.

Vốn tưởng rằng có thể che mưa che gió cho cậu.

Lại quên rằng, bản thân mình cũng đang nằm trên mặt biển sóng gió mãnh liệt.

Âm mưu tính kế, giống như nhện phun tơ, chặt chẽ quấn quanh hai người.

Làm cho người ta hít thở không thông, nhưng lại không có cách nào thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Thiệu Vinh ngấm mình trong nước, nhìn dấu vết đáng sợ trên người, đột nhiên cảm thấy khổ sở.

Hôm qua vẫn còn ngây thơ nghĩ người nọ là người cha tốt nhất trên thế giới này, nào ngờ hấn lại dùng phương thức như vậy đập nát quan hệ giữa hai người, không hề lưu lại một tí gì.

Đến hôm nay, mình nên đối mặt với hấn như thế nào đây. . . .

Có lẽ nên bỏ trốn, nhưng mà, mình không cha không mẹ, biết bỏ chạy đi đâu?

Trên đời này, không có chỗ dung thân thứ hai cho Thiệu Vinh.

Trước kia vẫn xem nơi này là ngôi nhà duy nhất, xem chỗ bên cạnh hấn là chỗ ấm áp nhất, vậy mà bây giờ.

Thiệu Vinh đem đầu úp xuống đầu gối, ngồi cuộn mình trong bồn tắm, găt gao ôm lấy hai chân.

Lúc nước ấm bao phủ thân thể, Thiệu Vinh đột nhiên nghĩ, nếu cuộc sống là một bộ phim điện ảnh có thể ấn nút tạm dừng, cậu nhất định sẽ dừng thời gian vĩnh viễn ở giờ phút cắt bánh kem ngày hôm qua. Ngọn đèn đẹp mắt trên đỉnh đầu, bánh sinh nhật phủ thật nhiều trái cây, các bạn xung quanh chân thành chúc mừng, còn có nụ cười dịu dàng của hấn ở bên cạnh.

Một khắc kia, Thiệu Vinh cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới.

Hoàn toàn đối lập với giờ phút này, đúng là châm chọc đến cực điểm.

“Tiểu Vinh, mở cửa.” Ngoài cửa truyền đến thanh âm trầm thấp của Thiệu Trường Canh.

“” Không muốn nhìn thấy hấn, không muốn nghe thanh âm của hấn. Thiệu Vinh đỏ hồng mắt đem mặt vùi vào trong nước.

“Tiểu Vinh.”

Trong phòng vẫn không có động tĩnh, Thiệu Trường Canh nhú nhú mày, lấy chìa khóa mở cửa, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình.

Máu trong nháy mắt trở nên đông cứng, thậm chí ngay cả tim cũng giống như ngừng đập.

“Thiệu Vinh!” Thiệu Trường Canh bước hai bước lên phía trước, đem Thiệu Vinh đang chìm ở trong nước kéo lên.

—— Thằng nhóc này muốn tự sát sao?!

Thiệu Trường Canh vừa tức giận, lại vừa đau lòng, nhưng cảm giác lớn nhất chính là sợ hãi.

“Tiểu Vinh, tỉnh.” Vô nhẹ khuôn mặt tái nhợt của cậu, thấy cậu không phản ứng, vội vàng bóp mũi cậu, nâng cằm cậu lên, thực hiện CPR hô hấp nhân tạo.

Lúc hôn xuống lại phát hiện có cái gì không đúng.

Đầu lưỡi nhóc này cứ nhiên né tránh giống như sợ hãi, còn rút lui về phía sau.

“.....”

—— Vốn dĩ không phải tự sát, nó là đang giả chết!

Thiệu Trường Canh vừa bức vừa buồn cười, cố tình nắm trụ ót của cậu, đem cậu ôm vào trong lòng hôn thật sâu.

“Uhm.....”

Đầu lưỡi lui không thể lui về, bị hấn mứt vào dây dưa, môi lưỡi tiếp xúc thân mật phát ra âm thanh ái muội bên tai.

“A.....” Mặt Thiệu Vinh đỏ lên, dùng sức đẩy hấn, “Buông..... Buông ra đồ khốn!”

Thiệu Trường Canh buông cậu ra, nhưng cánh tay không buông lỏng chút nào, đem thiếu niên ướt sũng ôm vào trong lòng.

Toàn thân Thiệu Vinh trần trụi, nửa thân dưới ngâm trong bồn tắm, nửa thân trên lại bị hấn ôm chặt trong ngực, vừa rồi còn bị hấn cường hôn khiến cho hô hấp không ổn, đành phải đỏ hồng mặt trừng hấn, liều mạng hít thở.

Bộ dạng này, giống như con thú nhỏ bị dẫm trúng đuôi.

Thiệu Trường Canh nhìn cậu một cái, hơi nhượng mày, “Ba nghĩ con muốn tự sát.”

Thiệu Vinh ngẩn người, “Sao có thể.....”

“Tốt nhất không nên có.” Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng sờ sờ mặt Thiệu Vinh, giọng dịu lại, “Tiểu Vinh, tối hôm qua ba.....”

“Đừng nói nữa.” Thiệu Vinh vội vàng cắt lời hấn, bối rối tránh tầm mắt.

Chuyện tối qua là con ác mộng mà cậu không bao giờ muốn nhớ lại nhất.

Nhưng mà, sự thật tàn nhẫn xảy ra trước mắt, nhắc nhở thêm lần nữa việc kia căn bản không phải là giấc mơ.

Không chỉ có dấu vết vô cùng thâm trên người, ngay cả trong thân thể..... Vẫn còn tinh dịch hấn lưu lại. Lúc đi đường vừa rồi, thậm chí có chất lỏng ẩm áp từ đùi chảy xuống, thật khiến người ta cảm thấy nhục nhã xấu hổ.....

“Tôi sẽ không tha thứ cho ông, không cần giải thích nhiều nữa.” Thiệu Vinh run rẩy nói, “Ông..... Ông lần này rất quá đáng.”

Thiệu Trường Canh cười cười, nghiêm túc chân thành nói: “Ba không cần sự tha thứ của con, Thiệu Vinh.”

“.....”

“Con nhớ kỹ, chuyện tối hôm qua ba tuyệt không hối hận, cũng không có ý định tìm cơ giải thích. Bởi vì ba đối với con vốn chính là loại cảm tình này.”

“.....” Thiệu Vinh bị lời hấn nói làm cho đầu óc choáng váng.

Thiệu Trường Canh đột nhiên vươn tay, nhẹ nhàng kéo ra chân của cậu.

“Ông làm gì.....!” Thiệu Vinh hoảng hốt thiếu chút nữa cắn trúng lưỡi.

“Đừng sợ, giúp con tắm rửa mà thôi.” Thiệu Trường Canh rất bình tĩnh.

Toàn thân Thiệu Vinh cứng ngắc, “Không cần.....”

“Tiểu Vinh đừng lộn xộn.” Thiệu Trường Canh khẽ nhủ mày, “Chẳng lẽ con muốn giữ mấy thứ kia lại trong cơ thể à? Sẽ tiêu chảy đấy.”

“Ông.....” Thiệu Vinh bị tức đến mặt trắng bệch.

“Được rồi, đừng chọc ba giận.”

—— Rõ ràng là ông đang chọc tôi tức giận!

Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy người đàn ông này vô sỉ lên quá thật không nói lý lẽ!

Tuy rằng động tác của hắn thật dịu dàng, một tay ôm mình, tay kia bôi sữa tắm lên người mình, ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp cái hông đang còn đau nhức, lúc rửa sạch mặt sau cũng thật cẩn thận không làm đau mình, đích thực làm cho người ta. Rất thoải mái.

Mới trước đây mình cũng thường xuyên cùng hắn ngâm mình trong bồn tắm thật to đùa giỡn, thậm chí còn tò mò dùng ngón tay chọc chọc cơ bụng lực lưỡng của hắn, hắn chỉ biết bất đắc dĩ ôm mình vào trong ngực chà ra một thân đầy bọt.

Nhưng bây giờ hoàn toàn không giống nữa, mình đã trưởng thành, đây cũng không phải là cha con tắm chung vui đùa, mà là.

Mà là sau khi quan hệ.

Thiệu Vinh đột nhiên đỏ mặt, sắc mặt phức tạp quay đầu sang chỗ khác, không muốn tiếp tục nhìn ánh mắt dịu dàng của người đàn ông này.

Trải qua chuyện tối hôm qua, cậu vốn nên hận hắn mới đúng, nhưng Thiệu Vinh lại phát hiện, mình cư nhiên cũng không hận hắn, chỉ cảm thấy bị phản bội, đau buồn và thương tâm khi bị sỉ nhục.

Là tự tay hắn hủy diệt tất cả tình cảm đơn thuần tốt đẹp này.

Nhưng mà, những tình cảm đơn thuần tốt đẹp đó không phải là hắn cho mình sao?

Nếu như không có hắn, mình vốn không thể có mười mấy năm vui vẻ như thế này.

Tâm tình Thiệu Vinh trở nên vô cùng mâu thuẫn, trong đầu giống như có hai bên đang giằng co, một bên nhắc nhở sự quan tâm dịu dàng và tình cảm mười mấy năm qua hắn dành cho mình, một bên lại nhắc đến sự thật tàn khốc đêm qua bị hắn tra tấn ở trên giường.

Hai bên không chịu thua lẫn nhau, liều mạng tranh chấp, giống như đang dùng sức xé rách từng dây thần kinh trong não.

Cậu nhìn không được đau đầu nhắm mắt lại.

Chỉ số thông minh của cậu cũng không thấp, gặp bài toán khó đều bình tĩnh làm từng bước tìm ra đáp án chính xác, nhưng gặp phải cái loại vấn đề khó khăn này cậu lại không nghĩ ra được biện pháp giải quyết.

Nên tạm nhẫn nhịn vì lợi ích toàn cục, tiếp tục lưu lại bên cạnh hắn, hay là kiên quyết rời đi. Sau này vĩnh viễn không gặp nữa?

Cái trước, lòng tự tôn tuyệt đối không cho phép. Nhưng cái sau, lại luyến tiếc.

Nghĩ tới nghĩ lui, đầu óc thật sự quá mệt mỏi, Thiệu Vinh nhắm mắt lại mơ mơ màng màng ngủ.

Nhìn Thiệu Vinh cau mày ngủ trong lòng mình, động tác ngón tay của Thiệu Trường Canh trở nên càng thêm nhẹ nhàng.

Hắn còn tưởng rằng Thiệu Vinh muốn cùng hắn âm ỉ một trận, thậm chí ngay cả phản bác thế nào đều đã chuẩn bị sẵn, ai ngờ nhóc này căn bản không để ý tới mình, chỉ cần mỗi buổi rầu tự hỏi cái gì, suy tư một hồi đoán chừng nghĩ không ra đáp án rồi ngủ quên mất.

Chắc là mệt muốn chết rồi nhỉ?

Tối hôm qua suốt đêm không chợp mắt, sáng hôm nay lại cố gắng rời giường làm chứng ở trước mặt cảnh sát. Sau đó rốt cuộc không chịu nổi, cứ như vậy mà ngủ.

Thật sự là. vừa ngốc lại vừa đáng yêu làm cho người ta đau lòng.

Thiệu Trường Canh biết vấn đề cậu suy tư là gì, dù sao hắn nuôi Thiệu Vinh hơn mười năm, hiểu rất rõ tính tình của cậu.

Vấn đề cậu đang buồn rầu tự hỏi nhất định là vấn đề đi hay ở.

—— Nhưng mà Thiệu Vinh à, em đã quên, em không có cơ hội lựa chọn.

—— Em phải ở lại bên cạnh tôi. Quyền lựa chọn là nằm ở tôi.

Khi Thiệu Vinh tỉnh lại trời đã tối rồi, cậu đang ngủ trên giường đôi rộng rãi của Thiệu Trường Canh, mà Thiệu Trường Canh chỉ dựa ở bên cạnh, trên tay cầm một quyển sách dày như từ điển.

Thiệu Vinh vừa động. Thiệu Trường Canh liền quay đầu, thấp giọng hỏi: “Tỉnh?”

“.....” Thiệu Vinh không để ý đến hắn, lật người tiếp tục giả vờ ngủ, nhưng mà lưng có chút cứng ngắc không được tự nhiên.

Thiệu Trường Canh cười cười, đem sách đặt ở bên cạnh, tiến đến bên tai Thiệu Vinh nhỏ giọng hỏi: “Có đói bụng không?”

“.....” Thiệu Vinh đem mặt vùi vào trong gối, không để ý tới hắn.

Thiệu Trường Canh đi vào phòng bếp, đem cháo thịt nạc buổi sáng đã làm tốt bỏ vào trong lò vi sóng hâm nóng rồi bung về phòng ngủ, đặt ở đầu giường, vỗ vỗ vai Thiệu Vinh, “Ngoan, dậy ăn chút gì đi.”

Thiệu Vinh không nói lời nào, Thiệu Trường Canh lôi cậu ra khỏi chăn, “Chẳng lẽ con muốn để ba dứt?” nói xong liền cầm thìa định dứt thật.

Thiệu Vinh đành phải hung hăng trừng mắt nhìn một cái, nhận lấy đồ ăn cúi đầu yên lặng ăn.

Có vẻ như thật sự đói bụng, ăn rất nhanh.

Thiệu Trường Canh mỉm cười sờ sờ đầu Thiệu Vinh: “Vậy mới ngoan.”

Ăn qua cơm chiều xong, Thiệu Vinh cúi đầu nói: “Tôi còn muốn ngủ thêm một lát, ông..... Nhớ ngủ sớm một chút.”

Dứt lời liền xoay người đi nhắm hai mắt lại.

Thiệu Trường Canh sửng sốt một hồi, lời này..... Nghe giống như đang quan tâm mình?

Trong lòng nổi lên một tia vui sướng, Thiệu Trường Canh cũng chui vào trong chăn, đem Thiệu Vinh nhẹ nhàng ôm vào trong lòng.

Hô hấp Thiệu Vinh có chút dồn dập, hơi giấy dựa, lại bị Thiệu Trường Canh ôm càng chặt.

“Ba không cảm thấy như vậy, để ba ôm là tốt rồi.”

“.....” Thiệu Vinh cứng ngắc không dám động.

Lúc này Thiệu Trường Canh mới cảm thấy thoải mái, siết chặt cánh tay, đem Thiệu Vinh ôm vào trong lòng giống như gối ôm.

Nói thật hắn cũng rất mệt, tối hôm qua suốt một đêm không có chợp mắt, hôm nay cả ngày đều gọi điện thoại liên tục, một bên dặn dò Lâm Hiền khi mình không có ở bệnh viện chú ý sắp xếp công việc, còn thuận tiện hỏi thăm vụ án của Trần Đan, tới lúc này thật sự là vô cùng mệt mỏi, ôm Thiệu Vinh cảm thấy an tâm liền ngủ luôn.

Cảm giác được hô hấp người phía sau dần dần đều đặn, Thiệu Vinh phát hiện tim mình đập rất nhanh.

Thật lâu sau.

“Baba.....” Nhỏ giọng kêu hắn một tiếng, không thấy hắn trả lời.

Thiệu Vinh muốn đứng dậy, lại phát hiện cánh tay hắn dần siết lại, thậm chí đang ngủ cũng theo bản năng ôm chặt mình.

Ôm tâm tình phức tạp nằm im lặng một hồi, Thiệu Vinh xoay người lại, dùng ngón tay khẽ gãi nách hắn.

Thiệu Vinh biết, nơi này là từ huyệt của Thiệu Trường Canh.

Mới trước đây Thiệu Vinh thường xuyên chui vào trong chăn của hắn ngủ chung, có một lần trong lúc vô ý gãi trúng nách của hắn, Thiệu Trường Canh đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp làm cho Thiệu Vinh tò mò giống như phát hiện trò vui mới tiếp tục gãi hắn, bị Thiệu Trường Canh dùng ưu thế thể lực nhanh chóng ấn xuống bên cạnh, cảnh cáo nói: “Đừng lộn xộn.”

Thiệu Vinh thật cao hứng nói: “Baba sợ nhột! Baba sợ nhột có phải hay không?”

Thiệu Trường Canh nói: “Dưới nách có rất nhiều dây thần kinh, đây là phản ứng tự nhiên nhất của con người.”

Thiệu Vinh trước đây đều tin là thật, bây giờ nhớ tới, dĩ nhiên biết cái kia chỉ là cố tình che giấu sự thật “sợ nhột”.

Bị Thiệu Vinh cố ý gãi nhột, Thiệu Trường Canh nhịn không được cười lên, không tự chủ được buông lỏng tay ra.

Thiệu Vinh thật cẩn thận chui ra khỏi ngực hắn, đem tay hắn nhét về trong chăn, dứt cái gối vào trong lòng hắn, sau đó mới xoay người nhanh chóng trốn khỏi phòng ngủ.

Về phòng của mình thay quần jeans và áo trong, thuận tay cầm ví tiền xoay người ra ngoài.

Lúc trước chuyển nhà, Thiệu Trường Canh vì lý do an toàn, xây thêm một tầng cửa chống trộm ở bên ngoài, phải dùng chìa khóa mới có thể mở. Lúc Thiệu Vinh đi tới cửa, mở ví tiền mới phát hiện, không chỉ có chìa khóa bị lấy đi, ngay cả tiền cũng không còn chút gì.

Chuyện này hiển nhiên là do Thiệu Trường Canh làm.

Hắn đây là muốn giam lỏng mình?!

Nhìn cửa đóng chặt trước mắt, giống như song sắt trong ngục giam, Thiệu Vinh đột nhiên có chút sợ hãi, ngay cả ngón tay cũng bắt đầu phát run.

Chẳng lẽ hắn muốn biến mình thành một món đồ chơi bị nhốt sao.

Ráng nhìn sự lạnh lẽo dâng lên ở đáy lòng, đứng trước cửa bình tĩnh hồi lâu, Thiệu Vinh nhìn cửa chống trộm đóng chặt, đột nhiên nghĩ đến một chủ ý.

Cậu đi vào phòng khách bấm điện thoại xuống lầu, cố gắng bình tĩnh nói: “Alô, xin chào, tôi là người ở hộ gia đình 1731, xin lỗi vì trễ như vậy lại quấy rầy các anh, nhà của tôi bị rỉ nước, đã sắp ngập phòng khách, phiền các anh qua đây xem một chút được không? Cảm ơn.”

Nghe được thanh âm đồng ý của đối phương, Thiệu Vinh không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Tiểu khu này quản lý kiểu khách sạn, chất lượng phục vụ vô cùng tốt, bình thường lúc gia đình người ta đi làm thường thuê người làm thêm đến quét dọn, cho nên quản lý trung tâm có chuẩn bị chìa khóa của các hộ gia đình.

Quả nhiên, không lâu sau có hai người lại đây, cách song sắt cửa chống trộm nhìn thấy Thiệu Vinh, nói: “Tiên sinh, chúng tôi là thợ sửa ống nước trung tâm gọi đến, xin mở cửa giùm.”

Thiệu Vinh lúng túng nói: “Thật xin lỗi, tôi đột nhiên tìm không thấy cái chìa khóa, có thể mở cửa giúp tôi được không?”

Hai người đàn ông liếc nhau, không hện mà cùng cười nhạo thẳng thóc ngốc nghếch mà mình đang gặp.

Hai người hỗ trợ mở cửa xong, muốn đi vào sửa ống nước, Thiệu Vinh lại nói: “Vòi nước tôi đã sửa lại rồi, vừa nãy khoá không kĩ mới bị rỉ nước, làm phiền các anh thật sự ngại quá.”

“” Hai người kia liếc nhau, dưới đáy lòng tiếp tục cười nhạo thẳng thóc khờ khạo này mấy lần, sau đó mới giả bộ nghiêm mặt nói: “Không có gì, tiên sinh về sau nhớ cẩn thận.”

“Cảm ơn các anh. Thật sự rất cảm ơn.”

Đội bọn họ đi rồi, lúc này Thiệu Vinh mới thở ra, quay đầu liếc nhìn phòng ngủ đóng chặt, biết Thiệu Trường Canh vẫn chưa tỉnh, vội vàng bất an chạy ra ngoài.

Ráng nhìn thân thể không ổn, Thiệu Vinh cơ hồ là chạy như điên chạy tới trạm xe bus. Trên người cậu không có tiền, chỉ có thể quẹt thẻ xe bus, trước mắt nơi có thể nương tựa chỉ có Từ Cẩm Niên.

Xe bus dừng ở Cẩm Tú viên, nhưng mà, khu này lớn như vậy, nhà Từ Cẩm Niên ở chỗ nào?

Thiệu Vinh lấy điện thoại di động ra gọi cho Từ Cẩm Niên, điện thoại còn chưa có người bắt, đột nhiên bả vai bị vỗ một cái.

Thiệu Vinh quay đầu lại, bỗng nhiên nhìn thấy cặp mắt thâm thúy của một người xa lạ.

“Từ Hàng.”

Thanh âm trầm thấp dịu dàng vang lên bên tai, giống như lời hỏi thăm ân cần thân thiết giữa tình nhân.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Người trước mặt có một khuôn mặt vô cùng anh tuấn, quần áo trên người cũng lộ ra khí chất cao quý khó có thể che giấu, môi mỏng giương lên nhìn như đang cười, đôi mắt đen nhánh thâm trầm mang cảm xúc phức tạp khó có thể nắm bắt.

Thấy Thiệu Vinh quay đầu lại, hắn cười cười nói: “Tôi nhận lầm người.”

Thiệu Vinh nghi ngờ hỏi: “Chú biết ba tôi?”

“Cậu nói Tô Tử Hàng?”

“Đúng vậy.”

“Dĩ nhiên là biết.” Người đàn ông mỉm cười nói, “Không chỉ biết. Tôi và người ấy chính là bạn bè thân thiết nhất.”

“Vậy sao.” Thiệu Vinh dừng một chút, “Nhưng mà, ba tôi đã qua đời.”

“Tôi biết.” Trên mặt người nọ mặc dù đang nở nụ cười, nhưng trong đôi mắt lại không có vui vẻ gì, khẽ thở dài nói, “Có lẽ do quá hoài niệm cho nên mới nhận nhầm người. Nếu như tôi không đoán sai, cậu hẳn là con trai hắn. Thiệu Vinh được Thiệu Trường Canh nhận nuôi, đúng không?”

Thiệu Vinh gật đầu, “Đúng vậy.”

Người nọ thu hồi nụ cười, im lặng chăm chú nhìn Thiệu Vinh một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Cậu lớn lên, rất giống ba cậu.”

Người đàn ông xa lạ khó hiểu khiến Thiệu Vinh đột nhiên sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm kỳ quái. Mặc dù người kia nói hắn là bạn của ba, nhưng Thiệu Vinh cũng không ngu ngốc đến mức tin tưởng ngay lập tức, cảm giác bị hắn nhìn chăm chú cũng không thoải mái, Thiệu Vinh muốn mau chóng rời khỏi tầm mắt của hắn.

“Nếu không có chuyện gì, vậy, tôi đi trước. . . .”

Thiệu Vinh xoay người muốn đi, lại bị hắn bắt ngờ chặn lại.

“Đã trễ thế này, một mình cậu ở trên đường làm gì?”

Thiệu Vinh tim có nói: “Tôi tới tìm bạn học tôi.”

“Ồ? Nhưng nhìn cậu tinh thần không được tốt lắm, có cần giúp gì không?”

“Không cần.” Thiệu Vinh về mặt đề phòng.

Người nọ đột nhiên nở nụ cười, “Đề phòng người khác là chuyện tốt, nhưng mà, Thiệu Vinh, cậu cảm thấy tôi rất giống bọn buôn người sao?”

Bị bóc trần suy nghĩ, Thiệu Vinh lúng túng đỏ mặt nói: “Tôi. . . Tôi không phải có ý này.”

“Được rồi, cho cậu xem cái này.” Hắn lấy ra từ trong ví một tấm hình, đưa cho Thiệu Vinh.

—— Là ảnh chụp chung của Tô Tử Hàng và người đàn ông này.

Khung cảnh là đằng trước một vườn hoa ở biệt thự, khi ấy đang là mùa hè, trong vườn hoa trăm hoa đua nở, đủ loại hoa nhiều màu sắc rực rỡ tràn đầy sức sống. . . Ánh mặt trời sáng chói, hai người đều mặc áo ngắn tay, đội mũ cùng một kiểu nhưng khác màu sắc, bên cạnh còn đặt một đôi vợt tennis, hiển nhiên là hẹn nhau đi đánh tennis trong lúc nhất thời cao hứng chụp hình.

Trong tấm ảnh, người nọ dùng tay thân mật vòng qua vai Tô Tử Hàng, trên mặt cả hai đều cười rất tươi, nhìn qua quan hệ thật sự rất tốt.

Anh em quan hệ tốt lúc chụp hình khoác vai nhau vốn là chuyện rất bình thường, nhưng Thiệu Vinh nhìn tấm hình này lại cảm thấy có cái gì không đúng.

Có lẽ là do ánh mắt.

Ánh mắt Tô Tử Hàng có vẻ như rất quần bách, cộng thêm động tác ôm càn rỡ của người bên cạnh.

Tay của hắn cũng không phải khoác nhẹ lên vai giống như anh em bình thường, mà là trắng trợn dán chặt lấy Tô Tử Hàng, ngón tay dùng sức bấu chặt, trong ánh mắt dịu dàng mang theo một tia đắc ý khó có thể che giấu.

Khi đó bọn họ vẫn còn rất trẻ tuổi, khoảng tầm hơn hai mươi, cả tấm hình đều tràn đầy nhiệt tình và sức sống của thanh thiếu niên.

Chỉ là, nhìn Tô Tử Hàng ăn mặc đơn giản trong tấm ảnh, môi nở nụ cười rực rỡ, Thiệu Vinh vẫn không khỏi liên tưởng đến di ảnh hắn mặc một thân cánh phục mặt lạnh như băng trên bia mộ.

Tương phản thật rõ ràng, làm cho Thiệu Vinh có cảm giác ngực xiết chặt.

Thậm chí cảm thấy xót xa cho con người chết trẻ kia.

“Bây giờ tin chưa?” Người nọ thấp giọng nói, “Tôi là bạn tốt nhất của ba cậu, tôi sẽ không làm hại cậu.”

“Vâng, tôi tin tưởng chú.” Thiệu Vinh ngẩng đầu lên, đem hình trả lại cho hắn.

Người nọ đem hình cẩn thận cất vào trong ví, dịu dàng hỏi: “Ba nuôi cậu đối với cậu có tốt không?”

“.....” Thiệu Vinh nhớ tới chuyện hôm qua, không chỉ có trên người, ngay cả đáy lòng cũng bắt đầu run run.

“Sao vậy? Ông ta khi dễ cậu?”

“Không có, ông ấy đối với tôi rất..... Rất tốt.” Cơ hồ chỉ là mở miệng nói theo bản năng.

Người nọ hiển nhiên không tin, hoài nghi hỏi: “Vậy nửa đêm cậu một mình chạy ra ngoài làm cái gì?”

Thiệu Vinh có chút lúng túng, cúi đầu nói: “Tôi chỉ là tới tìm bạn tôi.....”

“Tìm bạn học mà đi giờ này sao?” Ánh mắt của người đàn ông trở nên sắc bén.

“Tôi.....”

“Xem tinh thần cậu không được tốt, đi đứng cũng khập khiễng, có phải bị thương ở chỗ nào không?”

“Không có sao hết.”

“Nếu có người khi dễ cậu, tôi sẽ làm hậu thuẫn cho cậu.”

Thiệu Vinh nói: “Thật sự không có sao mà.”

Trong giọng nói có chút lộ ra một tia bài xích không cho đối phương tìm hiểu sâu hơn.

Người kia trầm mặc một hồi, thần nhiên nói: “Từ Hằng và An Phi đều không còn, nếu cậu cần hỗ trợ cứ nói cho tôi biết, ba mẹ của cậu cũng là người thân thiết nhất của tôi, vì vậy cậu không cần khách khí đâu.”

“Được rồi.....” Thiệu Vinh gật đầu.

Người nọ đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, hỏi: “Đúng rồi, lúc mẹ của cậu qua đời không phải có để lại cho cậu một phần di sản sao? Nếu cậu muốn dùng khoản tiền đó làm ăn, tôi có thể cố hết sức giúp đỡ cậu.”

“Di sản?” Thiệu Vinh đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi, “Di sản gì?”

“Ba nuôi cậu không nói cho cậu à?”

“.....”

Nhìn biểu tình khiếp sợ của Thiệu Vinh, người đàn ông cười cười, dịu dàng an ủi: “Có lẽ tạm thời ông ấy bảo quản nó thay cậu, vào thời điểm thích hợp mới đưa cho cậu, cậu không cần lo lắng. Tôi nghĩ, ba nuôi cậu có tiền như vậy, chắc cũng không hứng thú với khoản di sản đó đâu.”

Thiệu Vinh không nói chuyện, chỉ cúi đầu nắm chặt hai tay.

“Như vậy đi, tôi cho cậu số điện thoại của tôi, lúc cần giúp đỡ có thể tùy thời tìm tôi.” Người nọ đưa cho Thiệu Vinh một tấm danh thiếp, phía trên có một dãy số cùng với một tên tiếng anh, Alan.

“Cám ơn.” Thiệu Vinh nhận lấy, nhét vào trong túi.

“Vậy, có duyên gặp lại.”

Người nọ cười với Thiệu Vinh rồi xoay người rời đi.

Bên đường đỗ một chiếc xe riêng màu đen, người nọ không có ngồi vào ghế lái mà là ngồi vào ghế phụ, hiển nhiên bên trong xe còn có người đang đợi hắn.

Sau khi hất lên xe, chiếc xe màu đen kia liền khởi động, rất nhanh biến mất ở cuối ngã tư đường.

Thiệu Vinh đứng tại chỗ trầm mặc một hồi, nắm chặt số điện thoại trong lòng bàn tay, trong đầu một mảnh mờ mịt.

—— Người đàn ông xa lạ đột nhiên xuất hiện này có lẽ thật sự là bạn tốt của ba mẹ.

Nhưng mình có nên tin tưởng hắn không?

Cái Thiệu Vinh để ý không phải là thân phận hắn, mà là vấn đề di sản hắn đã nói.

Thiệu Trường Canh chưa từng đề cập qua đi sản gì.

Ngày hôm qua vẫn còn vì chuyện không có tiền ra nước ngoài học mà tìm hấn thương lượng, không nghĩ tới lúc mẹ qua đời đã để lại đủ tiền cho mình đi học, hơn nữa còn là một khoản không nhỏ.

Lúc mình vì tiền mà buồn rầu, Thiệu Trường Canh nhất định cảm thấy rất buồn cười đi?

Nguyên nhân hấn không nói rõ số tiền này với mình nhất định là muốn làm cho mình không có nguồn kinh tế chỉ có thể dựa vào hấn, như vậy hấn càng dễ dàng cột mình vào bên người hoàn toàn không chế.

Thiệu Vinh cũng không phải để ý đến quyền thừa kế số tiền kia, chỉ là.

Thiệu Trường Canh cố tình che giấu, khiến cậu rất đau khổ.

Người mình tin tưởng như vậy, rốt cuộc che giấu mình bao nhiêu chuyện đây?

Có phải hấn cho rằng mình rất ngu ngốc, vĩnh viễn cái gì cũng không biết, vĩnh viễn cũng sẽ bị hấn khống chế?

Xoay người đi vào cur xá, thân thể giống như mệt rã rời, mỗi một bước đi đều vô cùng đau.

Nỗi đau thể xác so ra chẳng là gì so với nỗi đau tinh thần.

Cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày cậu và Thiệu Trường Canh lại trở nên xa lạ và xa cách như thế.

Một lần rồi lại một lần, không để ý đến cảm nhận của người khác bắt buộc chiếm đoạt. Tất cả đều làm cho Thiệu Vinh cảm thấy mình chẳng qua chỉ là con thú cưng mà Thiệu Trường Canh nuôi, không có nhân quyền.

Bên trong xe, tầm mắt thâm thúy của người đàn ông nọ vẫn nhìn Thiệu Vinh qua kính chiếu hậu.

Thiếu niên mặc áo sơ mi yên lặng xoay người đi vào cur xá, bóng lưng nhìn qua thật cô độc, bộ dáng cúi thấp đầu giống như một con mèo lang thang đáng thương bị chủ nhân vứt bỏ.

Khiến cho người ta cảm thấy. Đau lòng muốn bảo vệ cậu.

Phải chăng do quá giống người kia?

Gương mặt tương tự lộ ra biểu tình khổ sở, chỉ sợ qua thêm nhiều năm nữa cũng vẫn làm cho người ta không thể quên.

Bất quá, loại cảm xúc trẻ con yêu ai yêu cả đường đi này không nên xuất hiện trên người mình.

Người nọ nhếch miệng cười, “Lái xe đi.”

Người lái bên cạnh khởi động xe, mặt không đổi sắc nói: “Ban này anh đột nhiên xuống xe, em còn tưởng rằng anh muốn bắt cóc nó.”

“Cái loại thủ đoạn bắt cóc thấp hèn này không phải là tác phong của anh. Nhìn con mèo chủ động tự sa vào lưới so với mình chạy đi săn có ý tứ hơn. . . . Không phải sao?”

Đối phương im lặng không đáp.

Người nọ tựa lưng vào ghế ngồi, giọng nói nhàn nhả: “Nó sẽ chủ động tới tìm anh, anh không vội.”

Người bên cạnh lạnh lùng nói, “Chia rẽ tình cảm của cha con bọn họ, thủ đoạn của anh cũng đủ hèn hạ.”

Người nọ cũng chỉ cười cười, “Trước giờ anh chưa từng nhận mình là người tốt.” Dừng một chút, “Bất quá. Thiệu Trường Canh tốt hơn anh chỗ nào? Ít nhất anh sẽ không giống hấn, đi cường bạo đứa nhỏ kia.”

“Anh là nói, Thiệu Trường Canh hấn.”

“Không sai.” Người nọ gật đầu, ánh mắt mang theo ý cười dần dần trở nên thâm trầm, “Thiệu Vinh hiển nhiên là vội vàng bỏ trốn, dấu hôn trên cổ cũng không biết che lại. Đứa nhỏ này, ngay cả một nửa trí tuệ của Tô Tử Hằng cũng không có. Anh thật sự cảm thấy đáng tiếc.”

Thiệu Vinh rút cuộc theo địa chỉ trong tin nhắn của Từ Cẩm Niên tìm được khu đông lầu 11, đi thang máy lên lầu, ấn chuông cửa, Từ Cẩm Niên rất nhanh liền chạy ra mở cửa, nhìn thấy bộ dáng chật vật của Thiệu Vinh, vẻ mặt khiếp sợ hỏi: “Thiệu Vinh, cậu rút cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Sao nữa đêm lại chạy đến nhà tớ?”

Thiệu Vinh miễn cưỡng cười một cái, “Tớ muốn tá túc ở chỗ cậu mấy ngày, có được không?”

“Tá túc dĩ nhiên không thành vấn đề, nhà tớ có phòng cho khách. Nhưng mà cậu.” Từ Cẩm Niên còn muốn hỏi, đã nghe phía sau truyền tới một thanh âm quen thuộc.

“Thiệu Vinh? Sao con lại tới đây!?”

Là Thiệu Hân Du.

Thiệu Vinh nhìn thấy cô mình, vẻ mặt lúng túng nói: “Cô.”

Thiệu Hân Du cười đi tới: “A, cô đã quên con và Cẩm Niên là bạn tốt, hôm nay là sinh nhật Cẩm Niên, vốn chỉ định cùng người trong nhà náo nhiệt một chút, không ngờ con có lòng như vậy nha, tự mình chạy tới đây. Nhưng mà con cũng thiệt là, trẻ thế này còn chạy đến, baba của con có biết không?”

“.” Tình cảnh lúng túng làm cho sắc mặt Thiệu Vinh tái nhợt, cúi đầu không biết nói gì cho phải.

May là Từ Nhiên đi tới: “Hân Du, đừng ngăn thẳng bé ngoài cửa, có gì vào trong hẵng nói.”

“A, em sai rồi.” Thiệu Hân Du xin lỗi cười cười, “Tiểu Vinh mau vào đây, ăn cơm tối chưa?”

“Con ăn rồi.”

Thấy Thiệu Vinh vẻ mặt lúng túng, Từ Cẩm Niên vội vàng giải vây cho cậu: “Thím ba, là con gọi Thiệu Vinh tới, con dẫn cậu ấy vào phòng trước.”

Nói xong liền kéo Thiệu Vinh vào trong phòng ngủ của mình, trở tay đóng cửa lại.

“Xin lỗi, tớ không biết hôm nay là sinh nhật cậu, đi ra ngoài vội quá nên chưa có mua quà.” Thiệu Vinh lúng túng cúi đầu.

Từ Cẩm Niên cười, “Đừng nói lời khách sáo như vậy, hai chúng ta cần gì mấy loại quà cáp này nọ. Hôm qua sinh nhật cậu tớ hình như cũng chưa tặng quà nhỉ?”

Nghe cậu ta nói như thế, tâm tình Thiệu Vinh lúc này mới khá hơn một chút.

Có điều, tầm mắt Từ Cẩm Niên đột nhiên dừng lại ở trên cổ Thiệu Vinh, ngưng tại đó, không hề rời đi nữa.

“Thiệu Vinh.” Từ Cẩm Niên đột nhiên nghiêm túc nói, “Nói cho tớ biết tại sao nửa đêm cậu lại chạy tới nhà tớ? Còn nữa, những vết trên cổ cậu là cái gì?!”

Trong đầu đột nhiên xẹt qua hình ảnh Thiệu Trường Canh cột mình vào giường hôn lên cổ, mức độ hôn cắn kịch liệt, khẳng định để lại không ít dấu vết.

Sắc mặt Thiệu Vinh lập tức trở nên trắng bệch.

Im lặng chốc lát, cậu mới cứng ngắc đáp: “Cẩm Niên, là tớ không cẩn thận bị thương.”

“Cậu cho tớ là trẻ con ba tuổi sao?” Từ Cẩm Niên đột nhiên đưa tay kéo hai nút áo sơ mi của cậu, nhìn dấu vết xanh xanh tím tím trên người bạn mình, không khỏi hít một hơi.

Thiệu Vinh vẫn chưa có bạn gái, hơn nữa, con gái cũng không thể bá đạo lưu lại nhiều dấu hôn ở trên người cậu ta như vậy. Lực độ như thế, dĩ nhiên chỉ có thể do đàn ông gây ra.

Sắc mặt Từ Cẩm Niên bỗng nhiên tối sầm, “Là ai làm?”

Sắc mặt Thiệu Vinh tái nhợt, đem quần áo cài lại, “Không liên quan tới cậu.”

“Mẹ nó!” Từ Cẩm Niên tức giận nắm vai Thiệu Vinh, “Đêm hôm khuya khoát cậu chạy tới nhà tớ ở nhờ, sắc mặt khó coi toàn thân đầy dấu hôn còn nói là không liên quan đến tớ? Là ai khi dễ cậu? Mau nói cho tớ biết, tớ con mẹ nó đi chém thẳng đó!”

“.” Đứng hồi nữa.” Thiệu Vinh cúi đầu, tay nắm thật chặt.

“Chẳng lẽ cậu cứ im thin thít như vậy sao?” Từ Cẩm Niên kéo cổ tay Thiệu Vinh, “Đi, đi đến sở cảnh sát báo án! Mẹ kiếp, không bỏ tù tên khốn kia tớ con mẹ nó không nuốt trôi được cục tức này!”

Thiệu Vinh dùng sức hất ra tay của cậu ta, “Đủ rồi!”

“Cái gì gọi là đủ rồi?! Há? Cậu bị người khi dễ, chẳng lẽ tớ có thể xem như không có gì ngồi nhìn thôi sao?!”

Thiệu Vinh đột nhiên ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn vào mắt của cậu ta, nói từng chữ một: “Cầm Niên?”

“Thiệu Vinh.”

“Coi như tớ van xin cậu.”

“.”

Nhìn Thiệu Vinh sắc mặt tái nhợt nắm chặt tay khẽ phát run, nhìn cặp mắt tràn đầy tơ máu bởi vì ngủ không đủ của cậu. . . . Từ Cầm Niên đột nhiên không nói được gì.

Ngực giống như bị một cục đá to đè nặng, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Đồng tình, đau lòng, tức giận. Đủ loại tâm tình đan vào chung một chỗ, trái tim giống như muốn bạo liệt rồi.

Nhưng mà, nhìn bộ dáng mệt mỏi của cậu ta, nghe cậu ta cố chấp nói không được nhắc lại, Từ Cầm Niên chỉ còn biết không cam tâm nắm chặt hai tay, hít sâu mấy hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

Im lặng kéo dài sau một lúc lâu, Từ Cầm Niên lúc này mới vươn tay, đem Thiệu Vinh nhẹ nhàng ôm vào trong lòng.

“Thiệu Vinh.” Giống như muốn cho đối phương nhiều ấm áp, ôm cậu thật chặt, “Không sao. Cậu không muốn nói thì tớ không hỏi nữa. Bất kể hôm qua xảy ra chuyện gì, cứ xem nó như một con ác mộng đi.”

“Quên nó đi, Thiệu Vinh.”

“Ừ.” Thiệu Vinh ôm chặt cậu ta, đem mặt chôn vào ngực cậu ta, khẽ gật đầu một cái.

Từ Cầm Niên dĩ nhiên nhìn ra được, Thiệu Vinh đã bị đàn ông cường x rồi.

Thân là con trai, cậu đương nhiên càng rõ ràng, nỗi đau bị người cùng giới cường x không chỉ là đau đớn thể xác, quan trọng hơn là sỉ nhục và hành hạ tinh thần.

Nếu đổi lại là cậu, cậu nhất định đã phát điên rồi, thậm chí không tiếc bất cứ giá nào cầm dao tới băm đối phương thành thịt vụn mới có thể hả giận.

Cho nên cậu cũng không biết nên an ủi Thiệu Vinh như thế nào.

Loại chuyện này, thậm chí không biết nên an ủi như thế nào, bởi vì nỗi đau của Thiệu Vinh người khác căn bản không thể hiểu được.

Từ Cầm Niên chỉ có thể đau lòng ôm Thiệu Vinh đang run rẩy trong ngực mình chặt thêm một chút. Lại chặt thêm một chút.

Thiệu Vinh chỉ im lặng, không nhúc nhích mặc cho Từ Cầm Niên ôm, nhắm mắt lại, hai mắt khô khốc cũng không chảy ra một giọt nước mắt.

Lúc này may là có Từ Cầm Niên người bạn đáng tin cậy như vậy. Nếu không phải còn có cậu ta chống đỡ, Thiệu Vinh nghĩ, có lẽ mình đã không đứng nổi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Ôm vẫn chưa được một phút đồng hồ, bên ngoài đột nhiên vang lên thanh âm quen thuộc ——

“Anh hai? Sao anh lại tới đây?” Thiệu Hân Du kinh ngạc hỏi.

“Thiệu Vinh ở đây à?” Thanh âm Thiệu Trường Canh trầm thấp, nghe không rõ tâm tình.

Thiệu Vinh nghe thấy thanh âm đó cũng lập tức cứng người.

Sắc mặt trắng bệch, ngay cả ngón tay cũng bắt đầu phát run.

—— Bất kể đi tới đâu cũng không thể trốn khỏi tay hắn sao?

Vất vả lắm mới có thể trốn ra khỏi nhà, thế nhưng chưa gì hắn đã đuổi tới đây rồi.

Thiệu Trường Canh đẩy cửa ra, nhìn thấy chính là hình ảnh Thiệu Vinh được Từ Cẩm Niên ôm chặt vào trong lòng.

Một người khuôn mặt đau buồn, người còn lại cúi đầu chôn sâu ở ngực đối phương, hai người ôm nhau thật chặt, nhìn qua vô cùng chói mắt.

Thiệu Trường Canh im lặng trong chốc lát mới thấp giọng gọi: “Thiệu Vinh.”

Thiệu Vinh cúi đầu thấp hơn, đầu ngón tay tái nhợt khẽ run rẩy.

Nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Từ Cẩm Niên nghi ngờ quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của Thiệu Trường Canh, sững sốt một chút, lúc này mới buông người ôm trong ngực ra, nói nhỏ: “Thiệu Vinh, baba cậu tới kia.”

—— Từ Cẩm Niên dĩ nhiên không biết người này chính là “cái thằng” mà cậu vừa muốn cầm dao chém chết.

Nhưng loại chuyện khó xử này, Thiệu Vinh sao có thể nói ra khỏi miệng?

Mất đi chỗ dựa Từ Cẩm Niên, Thiệu Vinh không thể làm gì khác hơn là cố gắng trấn định ngẩng đầu, nhìn Thiệu Trường Canh nói: “Ông đến đây làm cái gì?”

Thiệu Trường Canh im lặng một hồi, dịu dàng nói: “Tiểu Vinh, theo ba trở về.”

Trong lòng Thiệu Vinh không khỏi cảm thấy buồn cười.

Trở về? Trở về để tiếp tục bị ông án xuống giường cường bạo lần nữa à? Đến giờ phút này mà vẫn còn không biết xấu hổ bày ra dáng vẻ người cha tới gọi tôi trở về.

Nắm chặt tay, Thiệu Vinh quay đầu lại, bình tĩnh nói: “Tôi muốn ở nhà Cẩm Niên vài ngày.”

Thiệu Trường Canh đi tới trước mặt Thiệu Vinh, thấp giọng nói: “Đừng nháo nữa, con ở ngoài không an toàn.”

“Vậy ở nhà an toàn sao?” Thiệu Vinh ngẩng đầu nhìn hắn.

Thiệu Trường Canh im lặng.

Từ Cẩm Niên đứng giữa hai người, nhìn nhìn Thiệu Vinh, lại nhìn nhìn Thiệu Trường Canh, nhúc nhúc nói: “Khụ, Thiệu Vinh, cậu nói chuyện với ba cậu đi, đừng nháo nữa.”

Mặc dù cảm thấy không khí giữa hai người bọn họ có chút quỷ dị, nhưng bọn họ dù sao cũng là cha con, mình cũng coi như là bạn thân nhất của Thiệu Vinh, nhưng đối với quan hệ cha con của hai người mà nói bất quá chỉ là người ngoài mà thôi.

Từ Cẩm Niên lo lắng nhìn Thiệu Vinh một cái, nói: “Thiệu Vinh, ách, tớ ra ngoài trước, hai người nói chuyện đi.” Nói xong liền vỗ vỗ vai Thiệu Vinh, xoay người rời đi.

Thiệu Vinh há miệng, cuối cùng cũng không gọi cậu ta lại.

Nhìn bóng lưng Từ Cẩm Niên rời đi, nhìn cậu ta thậm chí cẩn thận đóng cửa lại giùm hai người, Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Ngay cả hốc mắt cũng bắt đầu nóng lên.

Mình đã bị vũ nhục và tổn thương lớn như vậy, thế nhưng. Người bên cạnh ai ai cũng đứng về phía Thiệu Trường Canh.

Bởi vì trong ấn tượng của mọi người, hắn là một người cha tốt hoàn hảo.

Sẽ không ai nghĩ đến, người cha này, tối hôm qua cột mình vào giường làm chuyện quá phận cỡ nào.

Không phải hắn biết rõ mình không có mặt mũi nói ra chuyện tối qua cho nên mới không chút kiêng kỵ tiếp tục dùng thân phận người cha chạy tới Từ gia, quang minh chính đại bắt đứa con trai bỏ trốn về nhà?

Điều đáng buồn chính là suy nghĩ của hắn cũng không sai, hắn quá hiểu đứa con trai mình nuôi lớn này.

Coi như từ giờ tới chết mình cũng sẽ không nói ra sự thật tối hôm qua.

Không muốn nói, càng không có mặt mũi nói.

Chỉ có thể yên lặng đem phần sỉ nhục và ủy khuất này cắn răng nuốt vào trong bụng.

“Ông còn có gì muốn nói với tôi?” Thiệu Vinh ngẩng đầu hỏi, “Nếu như tôi không chịu trở về, có phải ông tính dùng lý do ‘con trai giận dữ’ lôi tôi trở về

cho bằng được?” Thiệu Vinh cúi đầu nhìn cổ tay của mình, tối hôm qua bị hấn dùng cà vạt cột vào đầu giường, vết dây vẫn còn lưu lại rõ ràng, nhìn mà thấy rùng mình.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của Thiệu Vinh, trong lòng Thiệu Trường Canh khó chịu giống như bị kim đâm.

Hắn biết, tối hôm qua nhất định đã làm tổn thương Thiệu Vinh, bất kể thể xác hay tinh thần đều không thể nào khỏi hẳn, cũng không có cách nào bù đắp.

Nhưng mà. Hắn không thể nào buông tay được.

Buông Thiệu Vinh ra, với Thiệu Trường Canh mà nói cũng giống như bỏ đi cho một nửa sinh mạng của mình.

Đó là nỗi đau cắt da cắt thịt.

Hắn không muốn chịu đựng thống khổ như vậy, thế nên chỉ có thể dùng loại phương thức vụng về này giữ cậu lại bên cạnh, cho dù biến thành người mà cậu căm hận. . . . Cũng không sao.

Dù sao vẫn tốt hơn là làm một người cha.

Thấy Thiệu Trường Canh không trả lời, Thiệu Vinh liền nói sang chuyện khác: “Tôi hỏi ông một chuyện, ông nói thật cho tôi biết có được không?”

Thiệu Trường Canh dừng một chút, “Chuyện gì?”

“Mẹ tôi có phải đã để lại cho tôi một phần di sản hay không?”

Sắc mặt Thiệu Trường Canh trầm xuống, “Con nghe ai nói?”

Thiệu Vinh suy nghĩ một chút, “Cậu tôi nói cho tôi biết.”

“An Lạc?” Thiệu Trường Canh cau mày, “Sao hắn lại nói cho con biết những thứ này?”

Thiệu Vinh hỏi tiếp: “Có thật không?”

Thiệu Trường Canh kiềm chế nghi hoặc trong lòng, im lặng chốc lát, lúc này mới gạt đầu, “Đúng vậy, lúc An Phi qua đời đúng là có để lại một phần di sản, giao cho người nuôi dưỡng con quản lý, ba vốn định đợi con lớn rồi mới giao cho con.”

“Bây giờ thì sao?” Thiệu Vinh ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt của hắn, “Bây giờ ông có còn định giao cho tôi nữa không?”

“” Thiệu Trường Canh không trả lời chắc chắn.

“Tôi nghĩ, ông chắc cũng chẳng có hứng thú gì với khoản tiền này, nhưng tôi cũng có quyền thừa kế di vật mẹ tôi lưu lại.”

“Tôi chỉ cần một phần ba là đủ rồi. Một khi tôi nhận được khoản tiền đó, tôi sẽ lập tức sang nước Anh du học. Bốn năm sau tôi sẽ trở lại bên cạnh ông, ông vẫn là baba tôn kính nhất của tôi.”

“Nếu như tôi nói, đây là biện pháp cuối cùng cứu vãn quan hệ hòa thuận của cha con chúng ta. . .” Thiệu Vinh nhẫn nại hốc mắt chua xót, nhìn vào mắt của hắn, nói từng câu từng chữ: “Ông có đồng ý không? Baba?”

Thiệu Trường Canh trầm mặc một hồi: “Thiệu Vinh, ba cũng không muốn cứu vãn cái loại quan hệ cha con này, ba muốn cái gì, con biết đáp án mà.”

Thiệu Vinh nở nụ cười nhạt, “Vậy nên giữa tôi và ông. . . Đã không còn gì để nói nữa.”

Thiệu Vinh quay đầu sang chỗ khác nhìn ra ngoài cửa sổ, trên bầu trời tối đen điểm những ngôi sao nhỏ.

Lúc nhỏ, cậu rất thích ngồi ở trong ngực baba nhìn cảnh đêm xinh đẹp ngoài cửa sổ, có đôi khi còn có thể lấy ống nhòm, được hắn chỉ cho vị trí của các chòm sao.

Đó là một đoạn thời gian đơn thuần vui vẻ.

Hôm nay, bầu trời bao la của thành phố vẫn không thay đổi, trên bầu trời đêm quen thuộc vẫn điểm đầy sao sáng ngời, thỉnh thoảng còn có máy bay xẹt qua màn trời, lưu lại một chuỗi ánh sáng màu đỏ.

Cảnh đêm vẫn đẹp như thế, nhưng người đã không còn giống năm đó.

Giữa cậu và Thiệu Trường Canh, đã không thể nào trở lại thân mật khăng khít như trước nữa rồi.

Thiệu Vinh nhìn ra ngoài cửa sổ, thật tình mà kiên quyết nói: “Trước ngày hôm qua, tôi chỉ xem ông là người cha tốt nhất. Sau ngày hôm nay, chúng ta . . . Không còn bất cứ quan hệ nào nữa.”

“Tôi không muốn nhìn thấy Thiệu tiên sinh nữa.”

Cậu gọi hắn là Thiệu tiên sinh.

Từng câu từng chữ, giống như lưỡi dao sắc nhọn cắm vào trong ngực.

Thiệu Trường Canh thậm chí không biết phải hô hấp như thế nào.

Không muốn nhìn thấy tôi nữa?

Tôi lúc nào cũng lo lắng cho em, nửa đêm tỉnh lại phát hiện em không có ở bên cạnh suốt nửa đã phát điên, lập tức dùng định vị tìm vị trí điện thoại của em, đêm hôm khuya khoắt bảo táp lái xe một đường chạy tới Từ gia, rốt cuộc để nghe thấy những lời này?

Nếu như mỗi đêm sau này, khi tỉnh lại không có em ở bên cạnh, tôi phải sống qua ngày như thế nào đây?

Vốn cho rằng tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay, nhưng giờ phút này, Thiệu Trường Canh mới phát hiện, mình thật sự là quá mức tự tin rồi.

Hắn quen dùng thân phận của một người lãnh đạo khống chế tất cả, nhưng lại quên rằng tình cảm con người căn bản không có cách nào khống chế.

Thiệu Vinh đối với hắn, chỉ có tình cảm cha con đơn thuần, chỉ là tình thân bình thường.

Nó chưa bao giờ yêu mình cả.

Trước kia sẽ không, sau này, cũng sẽ không.

Cho tới giờ phút này, Thiệu Trường Canh mới rốt cuộc hiểu được, phương thức ép buộc tới hôm qua vốn không phải là thuốc biến chuyển quan hệ, mà là một lưỡi dao sắc bén chặt đứt đoạn quan hệ này.

Lưỡi dao sắc bén kia đem một chút ràng buộc cuối cùng giữa hai người chặt đứt, xé rách, nát bấy.

Đồng thời cũng đẩy Thiệu Vinh hoàn toàn cách xa hắn.

Thiệu Trường Canh tính toán mọi thứ tốt lắm, duy nhất quên tính đến chính là Thiệu Vinh không hề yêu hắn.

Một chút xíu cũng không có.

“Tiểu Vinh, ba sẽ không ép buộc con nữa.”

Trong cổ họng phát ra thanh âm khàn khàn khô khốc, Thiệu Trường Canh đi tới trước mặt Thiệu Vinh, cầm tay của cậu, thấp giọng nói, “Theo ba về nhà được không? Chúng ta có thể một lần nữa.”

“Không cần.” Thiệu Vinh hất tay của hắn ra, cắt đứt lời của hắn, thuận tiện cời dây chuyền trên cổ xuống, đặt vào trong lòng bàn tay của hắn, “Nếu như ông muốn bắt đầu quan hệ tình nhân, chuyện đó không có khả năng.”

“Tiểu Vinh.”

“Tôi nghĩ tôi đã nói rõ ràng rồi. Trong lòng tôi, ông chỉ là một người cha.”

“Vì thế, ngay giờ phút ông quyết định dùng cả vật trời chặt tôi.”

“Giữa chúng ta, đã kết thúc rồi.”

Thiệu Trường Canh không nói thêm gì nữa.

Đột nhiên hắn cảm thấy vô cùng mệt mỏi

Mười hai năm

Từ năm Thiệu Vinh sáu tuổi đón cậu về với mình, đảo mắt đã qua mười hai năm

Nhiều năm sớm chiều ở chung như vậy, nhiều năm sống nương tựa lẫn nhau như vậy, nhiều năm ràng buộc với nhau như vậy.

Thì ra, người trăm mê chỉ có một mình mình.

Đối với nó mà nói, mình chẳng qua chỉ là một người cha nuôi.

Có thể vì bạn bè, vì mơ ước, dễ dàng rời đi người cha nuôi này.

Thiệu Trường Canh trầm mặc nhìn ngọc bội trong suốt trong lòng bàn tay.

Ngọc mới vừa cỏi xuống, vẫn còn mang mùi cơ thể và nhiệt độ nóng ấm của cậu.

Phía trên có khắc chữ “Thiệu”, giờ phút này nhìn vào cảm thấy thật buồn cười.

Ngọc bội mà con cháu Thiệu gia đeo từ nhỏ có ý nghĩa vô cùng đặc biệt và quan trọng, không dễ gì tháo ra đưa cho người khác, mà một khi đưa ra, tức là đã chuẩn bị cùng người đó làm bạn đến già.

Ba đưa ngọc cho mẹ, anh cả đưa ngọc cho chị cả, Thiệu Hân Du đưa ngọc cho Từ Nhiên, bọn họ tìm được một nửa duy nhất của mình, có tình yêu hạnh phúc lâu dài nhất.

Mình thận trọng đem khối ngọc này làm tín vật đính ước đưa cho Tiểu Vinh, còn tưởng rằng mình cô đơn nhiều năm rồi cuối cùng cũng tìm được người có thể làm bạn cả đời, còn tưởng rằng có thể giống như ý nghĩa của nó, cả hai có thể cùng vượt qua tất cả chướng ngại, nhận hạnh phúc vĩnh cửu.

Nhưng mà, không nghĩ tới.

Khối ngọc này ở trên người cậu chưa được một ngày, đã bị cậu tự mình cỏi xuống trả lại.

Thì ra, tình yêu giao ra cũng có thể bị trả về?

Tình cảm của mình, cứ như vậy bị toàn bộ phủ nhận.

Giống như bị tát một bạt tai vào mặt, vừa đau lại vừa buồn cười.

Một lúc lâu sau, Thiệu Trường Canh mới yên lặng xoay người rời đi, một câu cũng không nói.

Bóng lưng cao lớn lộ ra vẻ mỗi một khó có thể che giấu.

Âm thanh giày da dẫm trên sàn nhà, mỗi một tiếng đều giống như đập vào đáy lòng. Thiệu Trường Canh đi tới trước cửa, dừng lại chừng ba giây, quay đầu nhìn Thiệu Vinh một cái, sau đó mới mở cửa bước ra ngoài, rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thiệu Vinh vẫn cúi đầu nhìn mũi chân của mình, cho đến khi cửa đóng, trong nhà từ từ khôi phục yên tĩnh.

Một giọt nước mắt bất tri bất giác rơi xuống mu bàn tay, cảm giác nóng ấm khiến Thiệu Vinh từ trong hoảng hốt phục hồi tinh thần trở lại.

Nhìn chất lỏng trên mu bàn tay, Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy thật mỉa mai.

Đến lúc này mình lại còn rơi lệ vì hắn.

Dù sao cũng sống chung với nhau nhiều năm như vậy, từ nay về sau nếu không còn gặp lại, xem nhau như người lạ.

Cảm giác khó chịu giống như xé đi một phần trái tim vậy.

Có điều, trải qua đêm đó, đã không còn có thể thân nhiên sống chung với hắn nữa.

Không thể tiếp nhận sự khồng chế bá đạo của hắn, càng không có biện pháp nhìn thẳng vào mắt hắn.

Vậy thôi, kết thúc đi.

Có lẽ thật lâu về sau, mình vẫn còn có thể nhớ được người kia đã đối xử tốt với mình thế nào.

Nhớ hắn ôm mình trên đầu gối, kiên nhẫn bọc sách giáo khoa cho mình; nhớ hắn mang mình đi sân chơi, nắm tay cùng nhau ngồi xe cáp treo; nhớ được hắn cẩn thận chăm sóc quan tâm chu đáo; nhớ hắn nhiều năm qua vẫn luôn dịu dàng như thế.

Nhớ công ơn nuôi dưỡng hơn mười năm của hắn.

Không có Thiệu Trường Canh, sẽ không có Thiệu Vinh ngày hôm nay.

Chẳng qua là, sau này Thiệu Vinh sẽ không bao giờ. . . Cần lệ thuộc vào Thiệu Trường Canh nữa.

Sau này, Thiệu Vinh sẽ tự mình sống tốt.

Làm ra quyết định như vậy, cam chịu cảm giác trống rỗng như đáy lòng bị khoét một nửa, nghe tiếng gõ cửa của Từ Cẩm Niên, Thiệu Vinh hít một hơi thật dài, cố gắng nặn ra một nụ cười.

Nếu như trước mặt có một cái gương, cậu nhất định sẽ phát hiện nụ cười của cậu so với khóc còn khó coi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Đêm hôm đó, Thiệu Trường Canh một mình lái xe trở về nhà, trong căn nhà trống rỗng không có bật đèn, hắn đi từng bước từng bước một vào phòng, giống như đi vào một vực sâu thăm tối vĩnh viễn không thấy đáy.

Nhiều năm như vậy, mỗi lần về nhà tâm tình hắn luôn trở nên tốt, bởi vì hắn biết, trong nhà có người đang chờ hắn, vào giây phút hắn mở cửa sẽ nở một nụ cười ấm áp nhất.

Thế mà người kia, cuối cùng cũng không thuộc về hắn.

Càng sẽ không ở cùng hắn một đời.

Khó có thể tưởng tượng được, bọn họ ở chung đảo mất đã hơn mười hai năm.

Nhiều năm vẫn sống trong mâu thuẫn như vậy, mỗi lần nhìn cậu vẻ mặt đơn thuần gọi baba, trong lòng Thiệu Trường Canh kỳ thật cũng không có vui sướng gì.

Hôm nay, đoạn quan hệ này bị cưỡng chế đặt dấu chấm hết, mặc dù không quá viên mãn, nhưng cũng là một loại kết thúc.

Thiệu Trường Canh đi tới cửa phòng ngủ của Thiệu Vinh, đưa tay lên bật đèn.

Trên chiếc giường đơn quen thuộc, chăn được xếp thật chỉnh tề. Trên cái bàn bên cạnh đặt đủ các loại sách tham khảo và một cái hộp bút màu cà phê. Đèn bàn màu xanh mua vào lúc Thiệu Vinh học trung học, có thể tự do điều chỉnh ánh sáng không sợ tổn thương mắt. Trong tủ treo quần áo, mỗi một bộ đều là tự tay Thiệu Trường Canh chọn, mặc trên người Thiệu Vinh vô cùng vừa người.

Căn phòng của Thiệu Vinh. Sau này chắc không còn dùng đến nữa rồi.

Tất cả mọi vật trong phòng, nhìn cái nào cũng đều có thể liên tưởng đến một đoạn hồi ức tốt đẹp, hôm nay trông thật châm chọc biết bao nhiêu.

Thiệu Trường Canh trầm mặc đứng ở cửa, cuối cùng nhìn thoáng qua trong phòng một lần nữa, sau đó xoay người nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Để cho tất cả mọi vật quen thuộc dần dần biến mất ở trước mắt, xóa đi phần ký ức quý giá nhất trong lòng.

Sáng hôm sau, Thiệu Vinh đeo đôi mắt thâm quầng bước xuống lầu, vừa xuống lầu đã nhìn thấy Thiệu Hân Du đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng.

Ba mẹ Từ Cẩm Niên làm ăn ở nước ngoài, vợ chồng Từ Nhiên ở nhà với ông cụ. Tính tình Từ Nhiên ôn hòa, Thiệu Hân Du nhiệt tình cởi mở, hơn nữa còn có Từ Cẩm Niên ở bên cạnh cười cười nói nói, Thiệu Vinh cùng người nhà bọn họ ăn cơm cũng không cảm thấy lúng túng.

Sau khi ăn sáng xong Thiệu Vinh định trở về phòng, đột nhiên bị Thiệu Hân Du gọi trở lại: “Tiểu Vinh.”

Thiệu Vinh ngạc nhiên quay đầu lại: “Sao ạ?”

Thiệu Hân Du do dự một chút, mới nói: “Con theo cô vào thư phòng, chúng ta nói chuyện một chút.”

Mặc dù Thiệu Vinh không muốn lắm, nhưng ở nhà người ta cũng không nên trực tiếp cự tuyệt, chỉ có thể cúi đầu theo cô vào thư phòng.

Thiệu Hân Du đóng cửa lại, để Thiệu Vinh ngồi trên ghế salon, im lặng một lát mới nói: “Con chạy tới đây có phải vì cãi nhau với baba không?”

Thiệu Vinh không thể nói ra lý do thật sự, đành phải cứng ngắc gật đầu.

Thiệu Hân Du nhìn cậu, sau một lúc lâu dò xét hỏi: “Có phải bởi vì chuyện quan hệ huyết thống không?”

Thiệu Vinh kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Cô đã biết rồi?”

Thiệu Hân Du cười cười, “Baba của con cho là chúng ta không biết, thật ra ngoại trừ Thiệu Thần, người trong nhà đều biết con không phải là con ruột của anh ấy.”

“.....”

“Năm đó lúc con mới ra đời, ông bà sang nước Anh xem con, bà cẩn thận phát hiện ra ghi chép nhóm máu của con hình như đã bị người ta sửa đổi, nên cố tình yêu cầu bệnh viện giấu anh hai giám định nhóm máu một lần nữa. Kết quả giám định con thuộc nhóm máu O, anh hai là nhóm máu AB, con học qua sinh học, hẳn hiểu được ý này là thế nào.”

Thiệu Vinh im lặng.

Căn cứ theo quy luật di truyền, nhóm máu AB mang kiểu gen 1A1B trội cả hai, nhóm máu O mang kiểu gen 1O1O lặn cả hai, bất kể mẹ là loại máu gì, chỉ cần baba di truyền cho mình một gen A hoặc B, mình cũng không thể nào mang nhóm máu O 1O1O ần cả hai được.

Chỗ sơ hở rõ ràng như vậy, vừa nhìn liền biết không phải cha con ruột, đừng nói bọn họ là bác sĩ chuyên nghiệp, ngay cả mình. Cũng thường xuyên gặp loại câu hỏi phân tích gen này trong bài thi sinh học cấp hai.

Cũng thật khó cho bọn họ, biết nhưng phải làm bộ không biết, che giấu nhiều năm như vậy.

Thiệu Vinh tâm tình phức tạp hỏi: “Nếu mọi người đã biết sự thật, tại sao ban đầu lại đồng ý để ba mang con về Thiệu gia?”

Thiệu Hân Du thở dài nói, “Bởi vì mọi người nhìn ra được, ba con rất quan tâm con.”

Thiệu Vinh ngơ ngẩn, đột nhiên không biết nên trả lời như thế nào, chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm ngón tay tái nhợt của mình.

“Từ nhỏ ba con đã là người không cần người khác quan tâm, nói dễ nghe là độc lập tự chủ, nói khó nghe là quá lạnh lùng. Sau khi An Phi qua đời, ba con vẫn bận rộn công việc, cơ hồ không quan tâm đến bất kì ai, cho nên, khi mọi người thấy anh ấy dẫn con về nhà, kỳ thật cũng rất vui mừng.”

“.....”

“Cho dù con không phải là con ruột của anh ấy thì sao, tình cảm của anh ấy dành cho con là thật là đủ rồi. Hiếm khi cô thấy ba con thích người nào như vậy, anh muốn nhận nuôi con, bọn cô dĩ nhiên sẽ không ngăn cản.”

Thiệu Hân Du dừng một chút, “Hon nữa, sau khi có con, anh ấy thật sự trở nên dễ gần hơn rất nhiều, trước kia cô còn không dám nói chuyện với ba con nữa.” Thiệu Hân Du đứng lên, vỗ nhẹ bả vai Thiệu Vinh, dịu dàng nói: “Tiểu Vinh, baba của con thật sự rất thương con.”

“.....”

“Giữa hai cha con có mâu thuẫn gì, giải thích rõ ràng không phải là tốt rồi sao? Không cần cãi nhau lớn như vậy. Nghe lời của cô, trở về nói chuyện với ba một chút, con không biết thôi, trên đời này người duy nhất có thể tổn thương ba con chính là con.”

“.....”

Sắc mặt Thiệu Vinh lúng túng, chỉ biết im lặng.

Những gì Thiệu Hân Du nói cậu đều hiểu, Thiệu Trường Canh đối với cậu rất tốt, tình cảm sống chung mười năm không thể là giả được.

Nhưng mà, hán yêu mình, không phải là cha yêu con đơn thuần như người khác tưởng tượng.

Tình yêu nặng nề của hán làm Thiệu Vinh chịu không nổi, vừa nghĩ tới bị hán ấn xuống giường làm loại chuyện đó, Thiệu Vinh muốn chạy trốn, chạy tới nơi không cần phải nhìn thấy hán.

Thiệu Vinh rất muốn hỏi Thiệu Hân Du, nếu như cô biết tối hôm trước hán làm cái gì với con, cô có còn nói hộ hán nữa hay không? Anh hai cô cường bạo đưa con một tay hán nuôi lớn, sự thật đó, đổi lại là cô, cô có thể thân nhiên tiếp nhận không? Làm người đứng bên ngoài không biết gì, mọi người dĩ nhiên có thể nghĩ rằng “Thiệu Vinh không hiểu chuyện,” khuyên con làm lành với hán, nhưng mà, có ai nghĩ tới cảm nhận của con không?

Nỗi đau khi bị người cha mình kính trọng yêu quý nhất cường bạo, nói vài lời là có thể dễ dàng bỏ qua sao?

Song, cái gọi là chân tướng, cũng chỉ là vết sẹo dưới đáy lòng mà Thiệu Vinh vĩnh viễn không có cách nào nói ra, cậu chỉ có thể yên lặng giấu nó ở trong lòng, thậm chí im lặng tiếp nhận các loại trách cứ đến từ người thân bạn bè.

Bọn họ lại trách cứ cậu. Thật sự quá mỉa mai.

Không có ai biết được, cậu rốt cuộc đã trải qua cái gì.

Lúc xế chiều, Thiệu Vinh đột nhiên nhận được điện thoại của Thiệu Trường Canh. Nhìn màn hình hiển thị hai chữ “baba” quen thuộc và hình mặt cười mình đặc biệt thiết lập, ngón tay Thiệu Vinh cứng ngắc đặt trên nút trả lời, không dám ấn xuống.

Đối phương cũng rất kiên nhẫn, cậu không bắt máy vẫn tiếp tục gọi không ngừng.

Cho đến khi ngoài cửa vang lên tiếng của Từ Cẩm Niên: “Tiểu Vinh cậu ngủ quên hả? Điện thoại di động reo này giờ kìa.”

Thiệu Vinh vội vàng nhấc nút trả lời, hít sâu một cái, cố gắng bình tĩnh nói: “A lô. . . . Tìm tôi có gì không?”

Thanh âm trầm thấp lạnh nhạt truyền đến bên tai: “Bây giờ cậu đến sở luật chính một chuyến được không, có vài thủ tục cần chữ ký của cậu.”

Thiệu Vinh ngơ ngác một chút, “Thủ. . . . Thủ tục gì?”

“Không phải cậu muốn di sản mẹ cậu để lại sao?”

Nghe thanh âm lạnh lẽo không mang bất cứ tình cảm nào của hắn, trong lòng Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

Ở trong lòng của hắn, mình là loại ăn cháo đá bát hắn cực khổ nuôi lớn lại mặt dày đi đòi di sản sao?

Hắn vốn không biết, mình nói muốn khoản di sản này chẳng qua chỉ là cái cớ để vấn hồi quan hệ của hai người.

Song tác phong của Thiệu Trường Canh lại không để cho người ta thương lượng, hắn làm rõ ràng không muốn khôi phục loại quan hệ cha con thuần khiết này, hắn muốn chính là quan hệ tình nhân. Lúc này chỉ có hai con đường để lựa chọn, căn bản không có đường thứ ba có thể đi, Thiệu Vinh không có cách nào thuyết phục mình tiếp nhận biến chuyển từ cha con sang tình nhân, cho nên chỉ có thể lựa chọn rồi đi.

—— Nếu như ông cho tôi con đường thứ ba, tôi nhất định sẽ vui vẻ lựa chọn. Nhưng mà, ông ép tôi hai chọn một.

Tâm tình mâu thuẫn, giống như trong đầu tiến hành một cuộc giằng co, làm cho Thiệu Vinh mệt mỏi không chịu nổi, tối hôm qua suốt đêm cũng không có chợp mắt.

“Sao thế?” Thiệu Trường Canh thấp giọng hỏi, “Nếu không có thời gian thì để lúc khác cũng được.”

“Không, tôi có thời gian.” Thiệu Vinh đáp, “Bây giờ tôi đi liền.”

Đi ra khỏi phòng, Thiệu Hân Du đã sớm thay quần áo chờ ở cửa, nhìn thấy Thiệu Vinh thì vừa cười vừa ngoắt ngoắt tay nói: “Tiểu Vinh tới đây, baba con nói muốn con đi sở luật chính một chuyến, vừa lúc cô đi làm, để cô lái xe đưa con đi.”

“Không cần đâu, chỗ kia con tự tìm được.”

“Khách sáo với cô làm gì. Hơn nữa, anh hai nhờ cô đưa con đi, cô không đưa anh ấy nắng cô thì sao.” Thiệu Hân Du le lưỡi, mặc dù đã lập gia đình nhưng tính cách vẫn hoạt bát như trước.

Thiệu Vinh bắt đầu đã cười một tiếng, nói: “Dạ được.”

Xe Thiệu Hân Du rất nhanh đã lái đến sở luật chính, Thiệu Vinh vừa xuống xe đã nhìn thấy người đàn ông thân hình cao lớn đứng chờ ở cửa.

Hắn mặc áo sơ mi màu xám nhạt quen thuộc, sạch sẽ không có một nếp nhăn, giống như vừa mới lấy từ tiệm giặt ủi. Quần tây thẳng bao quanh đôi chân thon dài, vóc người hoàn hảo giống như người mẫu, lại phối với dung mạo anh tuấn, nói sao cũng rất hấp dẫn tầm mắt của người đi đường.

Cảm giác được ánh mắt thâm thúy chiếu lên người mình, Thiệu Vinh mất tự nhiên dời tầm mắt, cúi đầu đi về phía trước.

Cậu tới trước mặt hắn cách nửa thước rồi dừng lại, lúc này Thiệu Trường Canh mở miệng nói: “Vào đi, luật sư đang đợi.” Dứt lời liền xoay người vào sở, không nói thêm một câu nào.

Thiệu Vinh không thể làm gì khác hơn là theo sát ở phía sau hắn.

Hai người lên thang máy đến tầng mười, Thiệu Trường Canh gõ cửa một căn phòng, Thiệu Vinh thấy một người đàn ông trung niên mặt mũi hiền lành ngồi trước bàn làm việc, trông thấy Thiệu Trường Canh liền cười nói: “Thiệu tiên sinh đến rồi sao, mời anh ngồi.”

Thiệu Trường Canh mang theo Thiệu Vinh ngồi xuống ghế, nói thẳng: “Luật sư Trương, di vật của An Phi năm đó, tôi nghĩ toàn bộ nên chuyển giao cho con trai của cô ấy, hôm nay dẫn nó tới làm một chút thủ tục.”

“.” Thiệu Vinh ngăn người, mấy chữ “con trai của cô ấy” nghe cực kì xa lạ, thật giống như Thiệu Vinh và Thiệu Trường Canh không có bất kỳ quan hệ nào.

Thiệu Vinh khẽ nắm chặt ngón tay, kiên trì nói: “Phương diện luật pháp tôi không hiểu lắm, thủ tục cần phải làm gì?”

Luật sư Trương cười cười nói: “Năm đó di chúc của An tiểu thư là do tôi xử lý, lúc ấy cậu mới sáu tuổi, không thể thừa kế di sản. Dựa theo di chúc của mẹ cậu, tất cả di vật đều tạm thời giao cho người giám hộ cậu bảo quản. Nay cậu đã trưởng thành, Thiệu tiên sinh muốn đem toàn bộ giao lại cho cậu, cậu chỉ cần ký tiếp nhận là được rồi.”

Luật sư Trương đem giấy tờ văn kiện và một cái bút đưa tới trước mặt Thiệu Vinh, “Đây là giấy tờ tôi và Thiệu tiên sinh đã kiểm tra tốt, tiền mẹ cậu gửi trong ngân hàng, bất động sản và kết sất đều kèm hết trong đây, cậu cứ từ từ xem kĩ một chút, nếu không có vấn đề gì thì ký tên vào góc bên phải.”

Thiệu Vinh cúi đầu nhìn di sản liệt kê trong di chúc, một triệu đồng tiền mặt gói trong ngân hàng, thời gian đến kỳ đúng là ngày sinh nhật mình đủ mười tám tuổi, hiển nhiên là Thiệu Trường Canh cố tình chọn. Số tiền kia gửi trong ngân hàng mười hai năm, tiền lãi có không ít.

Trừ tiền mặt ra, còn có một phần bất động sản, là một căn biệt thự ở ngoại ô thành Tây, chính là căn biệt thự nhỏ hai tầng hồi bé cậu ở cùng mẹ.

Ngoài ra còn có một kết sất cái mặt mã, bên trong không biết có gì, nếu không đoán nhầm hẳn là đồ vật riêng tư của mẹ, hoặc là thư gửi cho mình.

Đột nhiên từ một cô nhi không có đồng nào đi học phải tìm người vay tiền biến thành người có tài sản hơn cả triệu, chênh lệch không lồ như thế nhưng Thiệu Vinh một chút cũng không cảm thấy vui vẻ.

Trên sổ tiết kiệm có một dãy số 0, hiển nhiên là tiền lãi suốt mười hai năm định kỳ gửi ngân hàng.

—— Cậu đột nhiên hiểu được tại sao Thiệu Trường Canh đem số tiền kia giao cho cậu.

Tiền lãi mười hai năm, một lần trả hết nợ, giữa chúng ta từ đây về sau không còn bất kì quan hệ nào nữa.

Là ý này sao?

Thiệu Vinh kinh ngạc nhìn mấy chữ buồn cười trên di chúc, đầu ngón tay cầm bút đột nhiên khẽ phát run.

Hai chữ Thiệu Vinh viết nhiều lần đã sớm thành quen, lúc này lại không có cách nào hạ bút được.

Chỉ cần ký tên vào đây, cậu lập tức sẽ có một khoản tài sản lớn, không những có thể ra nước ngoài du học, thậm chí nửa đời sau cũng không cần lo lắng, trước lúc mẹ qua đời đúng là đã xây cho cậu một con đường kiên cố nhất.

Có điều, ký tên vào, cũng đồng nghĩa với.

Cậu hoàn toàn mất đi Thiệu Trường Canh.

Hoàn toàn mất đi.

Sắc mặt Thiệu Vinh tái nhợt, nghiêng đầu lại nhìn Thiệu Trường Canh, lắp bắp nói: “Tôi, thật ra tôi.”

Thật ra tôi cũng không muốn số tiền kia.

Thật ra tôi chỉ muốn cứu vãn đoạn quan hệ này.

Thật ra tôi vẫn rất muốn ở cùng với ông.

Chỉ cần không phải quan hệ tình nhân, cái gì cũng có thể, nghe lời ông giống như trước cũng không sao, thậm chí không ra nước ngoài du học cũng không sao.

Không cần một đao lưỡng đoạn triệt để như vậy.

Trong lòng Thiệu Vinh loạn thành một đoàn, đột nhiên cậu phát hiện mình còn không hiểu mình nghĩ gì, thậm chí hôm qua cái câu “tôi không bao giờ muốn nhìn thấy ông nữa” vốn cũng là do mình nói.

Lúc này, trong đầu Thiệu Vinh chỉ lặp đi lặp lại câu “hắn muốn đoạn tuyệt quan hệ với mình,” “hắn không còn quan tâm mình nữa.” Nhận thức như vậy làm cậu cảm thấy vô cùng đau đớn.

Ngoài miệng nói không muốn gặp hắn, nhưng đến giờ phút thật sự đưa ra quyết định cậu mới hiểu được, rất khó có thể tách khỏi hắn, khó chịu giống như trái tim bị bóp chặt, ngực bị ép đến đau, ngay cả không khí xung quanh cũng trở nên nặng nề.

Thiệu Vinh im lặng một lúc lâu mới nhỏ giọng nói: “Tôi chỉ muốn di vật và bất động sản của mẹ, số tiền kia tôi không cần.” Thiệu Vinh đem sổ tiết kiệm nhẹ nhàng đẩy tới trước mặt Thiệu Trường Canh.

Giống như khi còn bé lúc ở sân bay đưa tiễn liễu mạng kéo áo hắn nói, baba, con không cần đồ chơi, ba đừng đi có được không, con không cần đồ chơi đâu.

Biết rõ đây đã là kết cục đã định, nhưng vẫn ngu ngốc muốn cố gắng giữ lại cuối cùng.

Thiệu Trường Canh nhìn hốc mắt cậu đỏ lên, cười cười một chút, đẩy sổ tiết kiệm trở về, nhàn nhạt nói: “Ký đi, cái này vốn thuộc về cậu mà.”

“Tôi.”

“Hôm qua không phải cậu la hét muốn tôi trả di sản cho cậu sao? Bây giờ tôi trả lại cho cậu, tất cả đều trả cho cậu.”

“Tôi”

“Còn yêu cầu gì đừng ngại cứ nói thẳng ra.” Thiệu Trường Canh cắt ngang lời cậu, “Nếu như cậu muốn hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ cha con, hôm nay vừa lúc có luật sư Trương ở đây, chúng ta làm thủ tục luôn đi, thuận tiện gạch bỏ tên cậu khỏi hộ tịch Thiệu gia.”

“”

“Sau này có thể không cần giữ họ Thiệu. Mang họ Tô của baba cậu, hoặc họ An của mẹ cậu, tôi cũng sẽ không có ý kiến.”

Sắc mặt Thiệu Vinh tái nhợt nắm chặt tay, móng tay đâm thật sâu vào da thịt cũng không phát hiện, trong hốc mắt dâng lên một tầng nước, làm cho con người quen thuộc trước mắt dần dần trở nên mơ hồ không rõ.

—— Thật sự muốn đoạn tuyệt quan hệ sao?

—— Thậm chí cả quyền lợi tiếp tục mang họ Thiệu cũng không có sao?

Thiệu Trường Canh làm việc luôn luôn rất gọn gàng, không dây dưa kéo dài, cũng như trên bàn phẫu thuật nhìn thấy khối u liền không chút do dự cắt bỏ.

Thiệu Vinh bây giờ, đối với hắn mà nói, đã biến thành bộ phận hoại tử cần phải cắt bỏ.

Chỉ là một bộ phận, một bộ phận hoại tử hoàn toàn không có gì để lưu luyến mà thôi.

“Được rồi. Tôi, tôi ký.”

Thiệu Vinh cúi đầu, dùng sức nắm chặt bút, ở trên giấy viết xuống tên của mình.

Bởi vì ngón tay đang run rẩy, hai chữ “Thiệu Vinh” viết đến cực kì khó coi, không biết từ đâu rơi xuống chất lỏng làm ướt trang giấy, mực nước màu đen chậm rãi nhòe đi.

Thiệu Vinh hít sâu một cái, cổ nén chua xót trong mắt, đứng lên đưa giấy tờ lại cho luật sư Trương.

Luật sư Trương cười một cái, nói: “Những di vật này cậu nhớ bảo quản cho thật tốt, còn có chìa khóa phòng ốc nữa.”

Thiệu Vinh gạt đầu, nhận lấy sổ tiết kiệm, giấy chứng nhận bất động sản, chìa khóa, còn có một tủ sắt không lớn không nhỏ từ trong tay luật sư Trương.

Đây là tất cả những gì mà người mẹ đã sớm qua đời để lại cho cậu.

Cũng là tất cả những gì mà cậu có từ nay về sau.

Thiệu Vinh ôm di vật mẹ lưu lại trong ngực, lúc xoay người ra cửa đi bên cạnh người Thiệu Trường Canh. Cậu dừng bước lại, muốn cùng hắn nói vài câu, nhưng há miệng ra lại không nói được chữ nào.

“Sao vậy? Còn có lời muốn nói?” Thiệu Trường Canh lạnh lùng hỏi.

Thiệu Vinh không thể làm gì khác hơn là lắp bắp mở miệng: “Tôi, tôi có thể. . . Sẽ ra nước ngoài du học, có lẽ, thật lâu mới trở về. Sau này. Một mình ông nhớ bảo trọng.”

Thiệu Trường Canh gật gật đầu, coi như là trả lời.

“Vây. Tôi đi.”

“Ừ.”

Thiệu Vinh cắn môi, giống như còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng.

Cậu cúi đầu, từ từ, từng bước từng bước, trong tầm mắt tò mò của mọi người đi ra khỏi cửa.

Ngoài cửa sổ chẳng biết lúc nào trời đã mưa, Thiệu Vinh lại không hề hay biết đi vào trong mưa, trên mặt không ngừng có chất lỏng trượt xuống, không biết rốt cuộc là nước mưa hay nước mắt.

Có phải bắt đầu từ hôm nay không thể nữa gọi là Thiệu Vinh nữa hay không?

Như vậy cậu nên gọi là gì?

Theo họ Tô của Tô Tử Hàng chưa từng gặp mặt? Hay là theo họ An của mẹ?

Bất luận là tên nào, nghe cũng xa lạ đến buồn cười.

Cái tên Thiệu Vinh đã này gọi mười tám năm, sống chung với Thiệu Trường Canh cũng đã mười hai năm.

Rất nhiều chuyện, rất nhiều tình cảm, không phải chỉ một phần giấy tờ là có thể hoàn toàn xoá bỏ.

Thiệu Vinh chính là Thiệu Vinh, chỉ sợ cho dù cậu muốn cùng hắn hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, cậu cũng không thể đổi họ khác nữa rồi.

Thiệu và Vinh, vĩnh viễn tương sinh, vĩnh viễn tương liên.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Thiệu Vinh ôm tù sắt thật to, mặt không biểu tình bước đi trong mưa. Áo trong bị mưa xối ướt đầm, buộc quanh thắt lưng gầy trên người. Bộ dáng thiếu niên cúi đầu bước đi, chẳng biết tại sao vào thời khắc này trông đặc biệt cô đơn.

Cậu rốt cuộc đã được hoàn toàn giải phóng khỏi giam cầm của Thiệu Trường Canh, nhưng không hiểu tại sao. Bản thân một chút cũng không vui.

Giống như một chậu cây bị chủ nhân giam giữ trong nhà ấm, cả ngày chỉ có thể nhìn thế giới bên ngoài qua lớp cửa kính thủy tinh. Nó luôn hi vọng sẽ có một ngày có thể thật sự hít thở không khí mới mẻ, luôn mong đợi một ngày có thể hưởng thụ ánh mặt trời, nhưng mà, khi chủ nhân rốt cuộc quyết định đập vỡ tất cả cửa kính thủy tinh còn nó được tự do, nó lại phát hiện mình cũng không có vui sướng như trong tưởng tượng.

Thế giới ngoài cửa sổ thật ra vẫn giống như trước, nhưng thay vào đó là một luồng không khí lạnh lẽo tràn vào, xuyên qua da tiến vào mạch máu, buốt đến thấu xương.

Nó đột nhiên hoài niệm lúc được người kia bảo vệ trong ấm áp.

Đáng tiếc, cửa kính thủy tinh đã vỡ, không thể phục hồi lại như cũ.

Thiệu Vinh đứng dừng lại một lát, nhẹ nhàng hít mũi một cái, mùi vị nước mưa chảy vào miệng có chút chua xót.

Một tay ôm tù sắt, một tay khác vươn ra muốn vẫy taxi, đáng tiếc xe cộ trong mưa vốn thừa thớt, khó lắm đợi được một chiếc thì cũng là đầy người.

Cái chỗ này cách trạm xe buýt khá xa, hơn nữa cậu ôm nhiều đồ như vậy khó mà đuổi kịp xe buýt, đón taxi là lựa chọn tốt nhất.

Thiệu Vinh không nản chí, tiếp tục kiên nhẫn đứng tại chỗ đợi.

Cậu nghĩ, chậu cây này, từ từ rồi cũng quen với cuộc sống gió mưa, cuối cùng sẽ trở nên cao lớn và vững chắc.

Bắt đầu từ hôm nay, cậu phải tập quen dần mà thôi.

Thật vất vả chờ được một chiếc xe không có ai, Thiệu Vinh vội vàng chạy tới, tài xế nhìn thấy toàn thân cậu ướt đầm, nhìn không được cười hỏi: “Cậu nhóc không mang dù theo à? Sao không vào siêu thị trú tạm, để mưa xối như vậy rất dễ bị cảm lạnh đấy.” Nói xong còn chu đáo điều chỉnh độ ấm trong xe.

Ngồi vào trong xe ấm áp, Thiệu Vinh thoải mái rụt rụt cổ, quay đầu lại cười nói: “Cảm ơn chú.”

Tài xế thấy cậu trai này lễ phép hiểu chuyện, cũng có hảo cảm với cậu, cười híp mắt hỏi: “Cậu đi đâu? Để tôi đưa cậu đi.”

“Đi Cẩm Tú.” Thiệu Vinh đột nhiên ngừng lại một chút, đổi sang chỗ khác, “Đi ngoại thành Tây đi.”

Tài xế không hỏi nhiều nữa, khởi động xe xông vào trong mưa.

Thiệu Vinh nhớ rõ khi còn bé ở cùng mẹ trong căn biệt thự nhỏ nằm trên sườn núi ngoại thành Tây, nơi đó cách thành phố khá xa, hoàn cảnh rất an tĩnh. Thiệu Vinh cảm thấy cũng không thể cứ ở nhà Từ Cẩm Niên làm phiền người ta mãi, căn biệt thự kia hiện tại là chỗ đi tốt nhất của cậu, hướng chỉ cậu cũng muốn đi xem chỗ mình ở lúc còn bé.

Thiệu Vinh ngồi trong xe vẫn cúi đầu không nói lời nào, không khí trong xe có chút trầm mặc, tài xế hào tâm bỏ một đĩa CD vào nghe.

Sau khi một khúc nhạc dạo vang lên, trong xe chậm rãi vang lên tiếng hát của nữ ca sĩ ——

Anh còn nhớ không, đại dương ngoài cửa sổ bị ánh trăng nhuộm sáng,

Anh còn nhớ không, là tình yêu thấp sáng bóng đêm,

Tại sao sau đó chúng ta lại im lặng?

Bầu trời đầy sao, dần dần trở nên trống trải,

Ra đi mà cõi lòng tan nát, quay trở lại thuở ban đầu đợi chờ trong hoang vắng,

Vì cô đơn lạnh lẽo, em phải tìm người lấp khoảng trống trong lòng sao?

Chúng ta đã trở thành người xa lạ quen thuộc nhất trên thế gian,

Sau này những rắc rối của riêng mình, phải tự mình chịu đựng.

Lời ca và giai điệu bi thương làm cho đáy lòng Thiệu Vinh đột nhiên run lên.

Bài hát này cậu chưa từng nghe qua bao giờ, lúc này nghe giống như là đặc biệt hát cho cậu.

Chúng ta trở thành người xa lạ quen thuộc nhất trên thế gian, sau này những rắc rối của riêng mình, phải tự mình chịu đựng.

Cậu và Thiệu Trường Canh sống nương tựa lẫn nhau mười hai năm, hôm nay thật sự đã trở thành người xa lạ quen thuộc nhất, không còn bất kì quan hệ nào nữa.

Thiệu Vinh kiểm chế chưa xót trong lòng, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài mưa dầm liên tục, cửa kính xe bị nước mưa xối khiến cho khung cảnh bên ngoài nhiễm một tầng sương mù mông lung.

Một chiếc xe màu bạc đột nhiên chạy lướt qua xe taxi Thiệu Vinh đang ngồi, chỉ trong nháy mắt, Thiệu Vinh đã có thể nhận ra chiếc xe kia.

—— Là xe của Thiệu Trường Canh.

Chiếc xe Jaguar màu bạc này từng đón cậu về nhà, đưa cậu đi học không biết bao nhiêu lần, vị trí ghế lái phụ kia đã từng là chỗ ngồi dành riêng cho cậu, cậu thậm chí còn nhớ rõ cả biển số xe của nó.

Thế nhưng giờ phút này, nhìn thoáng qua trông lại xa lạ như thế.

Nhìn chiếc xe kia rất nhanh đã biến mất ở trong mưa, nghe lời bài hát lặp đi lặp lại “người xa lạ quen thuộc nhất” bên tai, Thiệu Vinh cố nén khổ sở trong lòng, quay đầu lại nhẹ giọng nói: “Chú tắt nhạc đi.”

Tài xế nghi ngờ liếc cậu một cái, nhưng vẫn đưa tay tắt nhạc đi.

Sau đó bên trong xe là một bầu không khí im lặng đến nặng nề.

Xe chạy đến gần biệt thự, Thiệu Vinh bước xuống, quay đầu lại trả tiền cho tài xế, chạy một đường đến trước biệt thự tìm chìa khóa mở cửa.

Sau khi mở cửa không khỏi ngáy người tại chỗ ——

Biệt thự nhỏ này sớm đã không còn ấm áp giống như trong trí nhớ, trên sàn vốn trải thảm trắng tinh mềm mại giờ đây đã phủ một tầng bụi thật dày. Theo động tác mở cửa của cậu, có con chuột bất ngờ chạy ngang qua, trong góc tường thậm chí còn có một đồng mạng nhện.

Ngôi nhà mười hai năm không người ở, lại nằm trong rừng cây cách xa thành phố, hiển nhiên đã trở thành nơi cư ngụ của các loài động vật, bên tai thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng chuột gặm cắn đồ.

Do nhiều năm không ai quét dọn, trong căn nhà không có chút không khí của sự sống, ngược lại lạnh lẽo giống như hiện trường quay phim kinh dị.

Thiệu Vinh khẽ nhú nhú mày, đi vào trong nhà, đặt tú sắt lên bàn, mở cửa sổ ra cho không khí lưu thông, tiếp theo vô phòng tắm đã sớm phân không rõ màu sắc mức nước, bắt đầu quét dọn phòng ốc.

Cuộn tấm thảm bị chuột cắn rách nát lại rồi ném đi, cẩn thận lau sàn phòng khách một lần, lúc này mới cảm thấy nhìn khá hơn một chút, sau đó tìm thêm vài cái khăn lau sạch bụi bặm bám trên giá cụ.

Làm xong tất cả, Thiệu Vinh mệt đến thở không ra hơi, trên người cũng ra một tầng mồ hôi, áo somi vốn bị ướt bây giờ tăng thêm một tầng nước, dính ở trên người khó chịu vô cùng.

Thiệu Vinh vào phòng tắm định thay quần áo, đột nhiên nhớ đến mình không có mang theo bộ đồ nào, đành phải thôi đi trở ra.

Xoay người đem chăn mền, drap giường toàn bộ tháo xuống nhét vào trong máy giặt, tiếc là máy giặt không còn dùng được —— Cũng đúng, mười hai năm rồi, dùng được mới là lạ.

Thiệu Vinh bất đắc dĩ cười cười, cầm đồng hồ ra ngoài giặt tay. Máy nước nóng hư, chỉ còn cách dùng nước lạnh, nhưng bột giặt trong phòng tắm đã quá hạn từ đời kiếp nào, và cả buổi cũng không ra nổi miếng bọt.

Nhìn drap giường bẩn thiu trong chậu nước lạnh buốt, Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy mình ngu xuẩn cực kỳ. Có lẽ do mới vừa ký giấy tờ xong nên tâm trạng rối loạn, nơi mười hai năm không người ở cậu lại liêu lĩnh chạy tới như vậy, cái gì cũng không mua.

Thật ra căn nhà này chỉ còn lớp vỏ bên ngoài, bên trong không còn cái gì nữa.

Nơi ngày xưa ở cùng mẹ, nơi cậu vui vẻ không chút kiêng kỵ nằm lăn lộn trên mặt thảm, mới đây đã qua mười hai năm.

Mười hai năm có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn còn rơi, Thiệu Vinh ngẩng đầu nhìn mạng nhện rách nát ở góc tường, trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ chua xót khó có thể hình dung.

Nếu năm đó trước khi mẹ mất giao mình cho cậu chăm sóc, với tính cách lạnh lùng không thích nói chuyện của cậu, mình có lẽ sẽ không vui vẻ như ngày trước, nhưng ít ra cũng sẽ không khổ sở như lúc này.

Ít ra cũng sẽ không mất đi nhiều thứ quan trọng như vậy.

Thiệu Vinh ngồi run một lát, sau khi phục hồi tinh thần lại thì dùng nước sạch giặt tạm drap giường và chăn mền một lần, đi ra ban công phơi lên giá áo, rồi đi lòng vòng trong phòng một hồi sau đó lên lầu hai, vào xem phòng An Phi.

Đối với cậu mà nói, căn phòng này vẫn là con ác mộng đáng sợ nhất lúc còn bé.

Năm sáu tuổi ấy, ở trong căn phòng này, cậu đã tận mắt nhìn thấy cảnh tượng mẹ mình chết đi, cậu ôm thi thể mẹ ngồi suốt một đêm.

Cảm giác lạnh lẽo, sợ hãi, từ lúc cậu đặt một chân vào căn phòng này đã dòn dập trở về.

Giống như bị rút xuống bùn lầy, giống như bị dây leo quấn chặt, Thiệu Vinh thậm chí không biết hô hấp như thế nào.

Cho tới bây giờ vẫn có thể nhìn thấy hình ảnh mẹ yên lặng nằm trên giường mặt không còn chút máu.

Ảo giác xuất hiện trong nháy mắt làm cho sắc mặt Thiệu Vinh trở nên tái nhợt, cậu lập tức lui về sau nhanh chóng đóng sập cửa lại.

Căn phòng yên tĩnh, drap giường màu trắng, tất cả đều khiến cậu cảm nhận được hơi thở của cái chết.

Thiệu Vinh cơ hồ là lao xuống lầu ngay lập tức, tìm đập nhanh đến không không chế được, trong toà nhà yên tĩnh vắng lạnh này giống như bị hơi thở chết chóc của mẹ bao phủ.

Trong không khí bốc mùi nấm mốc ẩm ướt, Thiệu Vinh cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, đầu ngón tay cậu vẫn còn run rẩy không ngừng.

Theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm mắt chiếu vào trong góc, nơi đó đặt một con gấu của trẻ em, lỗ tai gấu bị chuột cắn rách thủng một lỗ, lộ ra bông vải trắng nõn bên trong.

Cậu còn nhớ rõ con gấu này, là quà mà lúc nhỏ baba tặng cậu.

Hình như là lúc bốn tuổi, lần đó ở nhà mừng năm mới, cậu và mẹ cùng xem tiết mục cuối năm, trên TV có rất nhiều đứa trẻ chúc tết cha mẹ, cậu đột nhiên muốn gọi điện thoại chúc tết baba đang ở Anh xa xôi, vậy nên la hét đòi mẹ bấm số của baba để ngốc nghếch chúc tết cho bằng được.

Ngày hôm sau baba liền tới thăm cậu, mang theo rất nhiều quà, con gấu này chính là một trong số đó.

Lúc ấy vóc dáng cậu rất nhỏ, con gấu này cao hơn cậu, ôm vào trong ngực còn bị đè lên mặt, ôm cũng khó khăn, chỉ có thể thò đầu ra từ bả vai gấu, vui sướng nói: “Cảm ơn baba.”

Thật ra lúc đó cậu cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì đây là quà mà baba tặng cho cậu.

Hôm nay cậu đã cao lớn, con gấu này chỉ đến eo của cậu, tùy tiện đưa tay là có thể nhấc lên.

Chẳng qua là hơn mười hai năm, trên người con gấu dính đầy bụi bẩn, thậm chí màu sắc cũng nhìn không rõ, ngay lỗ tai còn bị con chuột cắn đến rách bông vải tùm lùm, nhìn mà giật mình.

Thiệu Vinh đứng lên, đi tới nhặt con gấu lên, vỗ vỗ bụi đất trên mình nó, sau đó nhẹ nhàng đặt nó lên ghế sofa.

Cậu nắm lấy tay gấu, giống như khi còn bé, nhỏ giọng nói: “Baba. Con.”

Mấy chữ phía sau, rốt cuộc cũng nói không nên lời.

Mấy chữ kia đúng là: Con. Nhớ ba.

Con rất nhớ ba.

Ở nơi quen thuộc này, cảm xúc bị đè nén dưới đáy lòng bất chợt toàn bộ đều xông ra.

Lúc nhỏ, cậu thường ôm con gấu này đợi baba trở về, mỗi lần nhớ baba cậu sẽ ôm gấu nói, baba, con nhớ ba lắm, khi nào ba mới trở về.

Thế nhưng hôm nay, cảnh còn mà người thì đã mất, nhìn những vật quen thuộc này chỉ cảm thấy thật châm chọc.

Trong lúc bất chợt Thiệu Vinh cảm thấy rất hối hận, cậu nghĩ, lẽ ra cậu không nên trở lại nơi này. Nơi này chứa đựng nhiều kỷ niệm ấm áp tốt đẹp như vậy, cậu về tới đây chỉ càng khiến cho hiện thực tàn nhẫn đập nát những kỉ niệm này.

Mẹ đã chết.

Baba đoạn tuyệt quan hệ với cậu.

Con gấu hồi nhỏ thích nhất bị hư chẳng nhìn ra hình thù gì nữa.

Ngôi nhà từng là nơi ấm áp nhất biến thành phần mộ lạnh lẽo.

—— Còn ai thể thâm hơn tôi không?

Thiệu Vinh có được một khoản tiền và một cái tủ sắt, nhưng lại mất đi tất cả những gì tốt đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Thiệu Vinh bị một trận tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cậu ngồi trên ghế sofa ôm con gấu chìm vào trong hồi ức rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết, lúc bị điện thoại đánh thức trời đã tối rồi, trong nhà không có bật đèn, ngoài cửa sổ vẫn có mưa nhỏ rơi xuống tí tách như cũ.

Thiệu Vinh lục lọi trong bóng tối, cầm điện thoại đi động trên bàn, ấn nút trả lời, đầu bên kia liền truyền tới một thanh âm quen thuộc mang theo lo lắng: “Thiệu Vinh, tớ là Trần Lâm Lâm đây, cậu có thể giúp tớ một chuyện được không?”

Thiệu Vinh sững sốt một chút, không nghĩ tới Trần Lâm Lâm lại gọi điện thoại cho mình.

Cậu cẩn thận nhớ lại, ba ngày trước, buổi tối sinh nhật mười tám tuổi của mình chính là ngày mẹ Trần Lâm Lâm qua đời. mấy ngày qua quá hỗn loạn, trong đầu đều bị chuyện của Thiệu Trường Canh chiếm cứ, cậu hoàn toàn quên mất người bạn tốt của mình. Nghĩ tới đây Thiệu Vinh có chút đau lòng, vội vàng nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy, Lâm Lâm?”

“Nhà tớ là hiện trường phát hiện án mạng, bị cảnh sát niêm phong rồi, tớ vốn dĩ đang ở trong một nhà trọ gần đó, nhưng hôm nay có một người đàn ông tới, ông nói ông là ba tớ, bắt tớ phải ra nước ngoài với ông, tớ không muốn gặp ông ta, cho nên tính đổi chỗ ở tránh được một lúc rồi mới tính tiếp. Trên người không mang đủ tiền, cậu có thể cho tớ mượn trước một chút được không?”

Thanh âm của cô nàng lẫn với tiếng thở hổn hển, hiển nhiên là mới chạy ra khỏi nhà trọ. Thiệu Vinh còn nhớ rõ Trần Lâm Lâm từng nói từ nhỏ đã sống với mẹ, chưa từng gặp qua ba, người đàn ông không hề ý tới con gái mình tại sao lại đột nhiên xuất hiện thế này?

Người cha từ trên trời rơi xuống như vậy, bất kì ai cũng không thể dễ dàng chấp nhận.

Thiệu Vinh im lặng một hồi, nói: “Bây giờ cậu cần tiền sao? Trong tay của tớ cũng không còn tiền mặt, phải đi ngân hàng rút mới được. Không thì cậu tìm Cẩm Niên giúp thử xem?”

Trần Lâm Lâm dừng một chút, nói: “Tớ vốn dĩ định tìm Cẩm Niên, nhưng mà. Lúc chiều ông nội cậu ấy phát bệnh tim, lần này giống như rất nghiêm trọng, bệnh viện cũng thông báo bệnh tình nguy kịch, cả nhà cậu ấy bây giờ đều ở bệnh viện trông chừng, ba mẹ Cẩm Niên cũng trở về gấp rồi, cả nhà Từ gia đều rối loạn. . . . Tớ không muốn chạy đến làm phiền cậu ấy nữa, chỉ có thể làm phiền cậu.”

Ông cụ kia hôm qua Thiệu Vinh ở Từ gia đã gặp qua một lần, ông cụ đích thật bị bệnh đã lâu, khí sắc rất không tốt, bữa sáng hôm nay cũng không có xuất hiện, không nghĩ tới buổi chiều lại phát bệnh tim phải nhập viện. Hiện tại đoán chừng Từ gia đã loạn thành một đoàn, may là mình không có trở về làm phiền bọn họ.

Trần Lâm Lâm nói tiếp: “Trong tay cậu không có tiền mặt sao? Có thể tìm baba cậu giúp một chút được không? Tớ chỉ mượn gấp hai nghìn thôi, tháng sau tớ sẽ trả lại cho cậu.”

Thiệu Vinh suy nghĩ một chút, nói: “Cậu đang tìm chỗ ở phải không?”

“Đúng vậy.”

“Thôi thì thế này, tớ cho cậu cái địa chỉ, cậu tới chỗ tớ ở.”

“Hả?” Trần Lâm Lâm kinh ngạc nói, “Đến chỗ cậu ở?”

Thiệu Vinh gật đầu, “Tiện đường cậu ghé siêu thị mua một ít khăn rửa mặt, còn có drap giường mền gối nữa, chỗ này của tớ không có gì cả.”

Trần Lâm Lâm có chút do dự, “Baba của cậu không ở đó sao? Tớ tới đây có được không?”

“Không sao.” Thiệu Vinh ngập ngừng một chút, “Đây là chỗ của tớ, ông ấy sẽ không quản.”

Một tiếng sau, Trần Lâm Lâm đã xách một đồng hành lý tới cửa, một tay kéo vali màu trắng cực lớn, một tay xách túi nhựa. Chăn, drap giường, khăn lông, bàn chải đánh răng, đồ dùng sinh hoạt đầy đủ mọi thứ, ngay cả xà bông thơm và sữa tắm đều có, quả nhiên là con gái làm việc tí ni.

Thiệu Vinh nhận hành lý của cô nàng, thuận tay khóa cửa lại.

Ánh mắt Trần Lâm Lâm nhìn quanh một lần trong phòng, biệt thự nhỏ hai tầng này phong cách thiết kế rất ấm áp, vật dụng trong nhà cũng không quá tinh xảo, có điều ở góc nhà hơi bị nhiều mạng nhện, trên vách tường cũng có tro bụi, Trần Lâm Lâm không nhịn được tò mò hỏi: “Căn nhà này bình thường rất ít người ở sao?”

“Ừ, đã lâu không có người ở rồi, tớ mới vừa quét dọn sơ qua một lần, có thể còn chưa được sạch sẽ.” Thiệu Vinh cười cười xin lỗi, “Trước ở tạm thế này đi, sáng mai cần thận quét dọn lại sau. Vất vả cho cậu.”

“Không sao, có chỗ ở là tốt rồi.” Trần Lâm Lâm cười cười, ngồi trên ghế sofa, nhìn Thiệu Vinh hỏi, “Đúng rồi, sao một mình cậu lại chạy tới nơi này? Ba của cậu đâu?”

Sắc mặt Thiệu Vinh có chút cứng ngắc, một lát sau mới trả lời cho có lệ: “Baba tớ. . . Đi công tác rồi.”

Rõ ràng là Thiệu Vinh không muốn nói tới vấn đề này, Trần Lâm Lâm thấy sắc mặt bạn mình không tốt, liền thức thời không hỏi nữa.

Không khí bên trong nhà nhất thời có chút lúng túng, Thiệu Vinh trầm mặc một hồi mới hỏi: “Vụ án của mẹ cậu, bên cảnh sát có tiến triển gì chưa?”

Trần Lâm Lâm cười khò lắc đầu, “Cảnh sát Tô phụ trách vụ án này đã tới tìm tớ nhiều lần, luôn hỏi mẹ tớ có đắc tội với người nào không. Nhưng tớ thật sự không biết mẹ có đắc tội với ai không, bà là người hiền lành như vậy, tính tình lại tốt như thế. Rốt cuộc đã làm cái gì để người ta hận đến ra tay giết hại thế này.”

Nói tới đây, sắc mặt Trần Lâm Lâm trở nên tái nhợt, miệng cũng bắt đầu run run.

“Kết quả bên pháp y có rồi, là bị bắn một phát chí mạng, có thể là sát thủ người ta gọi tớ, tớ không biết bối cảnh của mẹ lại phức tạp như vậy, tớ luôn nghĩ rằng mẹ chỉ là một y tá bình thường.”

Thiệu Vinh nhìn cô bạn một cái, thấp giọng nói: “Xin lỗi, lẽ ra tớ không nên hỏi những thứ này.”

“Không sao, 3 ngày nay bị cảnh sát hỏi riết tớ đã quen rồi.” Trần Lâm Lâm cười nhạt một cái, “Tớ chỉ cảm thấy buồn cười, thi thể của mẹ tớ cũng chưa lạnh, vẫn còn ở trung tâm pháp y, tang lễ cũng chưa cử hành, người đàn ông kia lại đột nhiên xuất hiện tự xưng là ba tớ, lại còn nói muốn dẫn tớ ra nước ngoài.”

“.”

Người chưa từng để ý tới mẹ con bọn họ giờ phút này lại xuất hiện quả thật giống như tát vào mặt cô nàng. . . Đừng nói Trần Lâm Lâm không muốn nhận thức ông ta, cậu là bạn của Trần Lâm Lâm cũng thấy không thích người này.

“Người tự xưng là ba cậu. . . . Là người thế nào?” Thiệu Vinh không nhịn được hỏi.

“Ông ta nói mình tên là Âu Dương Lâm, là một pháp y, nghe nói tên Trần Lâm Lâm của tớ là do chính ông đặt, chữ ‘Lâm’ cũng là chữ Lâm trong tên Âu Dương Lâm của ông.”

“Âu Dương Lâm?” Thiệu Vinh cảm giác tên này có chút quen tai, nhưng không nhớ được đã nghe ở đâu.

Trần Lâm Lâm gật đầu, “Ông còn nói mẹ tớ vốn chính là học pháp y, là học trò của ông, nhưng sau đó mẹ tớ lại không chịu được mùi thi thể nên mới đổi sang học y tá, sau khi được cấp phép hành nghề thì vào bệnh viện làm việc. Sau khi bọn họ kết hôn đã xảy ra một chút việc ngoài ý muốn, vốn dĩ ông định mang theo mẹ và tớ ra nước ngoài, nhưng lúc ấy bởi vì một vài nguyên nhân mà mẹ tớ không thể đi với ông.”

“ ” Thiệu Vinh cảm thấy câu chuyện có chút kỳ lạ, nhưng lại không biết lạ ở chỗ nào.

Trần Lâm Lâm nói tiếp: “Thật ra ông ở nước ngoài vẫn duy trì liên lạc với mẹ tớ, lần này mẹ tớ mang tớ ra nước ngoài du học chính là để đoàn tụ với ông, trong điện thoại di động của ông vẫn còn lưu hình chụp mỗi lần sinh nhật từ nhỏ đến lớn của tớ.”

“Buồn cười không?” Trần Lâm Lâm nhếch miệng, lộ ra nụ cười khó coi, “Lúc ông nói điều này, tớ thật sự. Rất muốn múc một chậu nước lạnh tạt vào mặt ông.”

Nhìn sắc mặt khó coi của Trần Lâm Lâm, Thiệu Vinh không nhịn được đưa tay vỗ vỗ bả vai cô bạn.

“Lâm Lâm, đừng buồn nữa. Những chuyện này rồi cũng sẽ qua thôi.”

Đúng vậy, tất cả sẽ qua thôi.

Năm đó lúc sáu tuổi cậu tận mắt nhìn thấy cảnh tượng mẹ mình chết, nỗi sợ hãi khắc cốt ghi tâm đó rốt cuộc đã phai dần theo thời gian.

Kỉ ức hôm sinh nhật mười tám tuổi bị người cha mình yêu thương nhất cưỡng hiếp mà mình không thể mở miệng nói với ai, chỉ có thể một mình núp trong bồn tắm run rẩy, cuối cùng rồi sẽ từ từ phai dần mà thôi.

Không có chuyện gì không thể trôi qua được cả.

Cho dù lúc bước qua những chông gai này mình sẽ bị thương thật nhiều, nhưng sau cùng mình sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, không có gì có thể khiến mình đau khổ nữa.

Mưa phùn vẫn kéo dài đến đêm khuya, hai người trải drap giường sạch ra, lúc thu dọn phòng xong thì trời đã gần sáng.

Biệt thự nhỏ này có rất nhiều phòng, nhưng chỉ có hai phòng là dùng làm phòng ngủ. Một phòng là của An Phi, một phòng là phòng ngủ khi còn bé của Thiệu Vinh, ngoài ra còn có một thư phòng, trong đó bày một đồng sách kinh điển, sát vách thư phòng là phòng vẽ tranh của mẹ, bên trong có rất nhiều tác phẩm mà lúc nhận rồi mẹ đã vẽ.

Thiệu Vinh vốn định để cho Trần Lâm Lâm ngủ trong phòng của mình, còn mình thì qua thư phòng ngủ ghé sofa, bất quá Trần Lâm Lâm lên lầu nhìn thoáng qua phát hiện phòng đó là phòng ngủ của bé trai liền chủ động đem hành lí qua căn phòng khác cũng chính là phòng ngủ của An Phi.

Thiệu Vinh thấy cô nàng bận rộn thu dọn phòng ngủ vắng lạnh này, cũng không nói gì nữa.

Căn phòng này từng có người chết, lời như vậy bây giờ nói ra cũng không được thích hợp lắm. Có giường không ngủ đi ngủ ghé sofa không khỏi quá kì quái đi, huống hồ. Thiệu Vinh nghĩ mẹ cũng sẽ không để ý Trần Lâm Lâm ngủ trên giường của mình.

Sau khi sắp xếp hết tất cả mọi thứ xong, hai người lên lầu hai chia nhau ra ngủ. Thiệu Vinh nhìn trần nhà quen thuộc nhưng nằm thế nào cũng không ngủ được.

Qua hai tháng nữa là tựu trường rồi, trước kia vẫn rất muốn sang nước Anh du học, vì thi IELTS mà nỗ lực lâu như vậy, bây giờ rốt cuộc lấy được đi sản mẹ lưu lại giải quyết vấn đề học phí, Thiệu Trường Canh cũng hoàn toàn buông tay, cậu có thể thoải mái ra nước ngoài.

Nhưng kỳ lạ chính là, lúc này đây ý nghĩ đó đã không còn mãnh liệt như lúc đầu.

Thậm chí còn tự cảm thấy mình muốn chạy sang nước Anh xa xôi học y quả thật giống như một thằng điên.

Mục đích ban đầu học y là vì muốn trợ giúp Thiệu Trường Canh, nhưng hôm nay cái loại mục đích ban đầu đó lại trở nên buồn cười biết bao nhiêu.

Mất ngủ đến 5 giờ sáng, lúc trời tờ mờ sáng Thiệu Vinh mới thiếp đi.

Có lẽ là do trở lại chỗ xưa, trong giấc mơ của cậu lần lượt xuất hiện rất nhiều cảnh tượng khi còn bé.

Trong giấc mơ, người phụ nữ trẻ tuổi thân thể gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, tóc đen vén ở sau đầu, trên đầu cài một cây trâm màu bạc, mặc dù bệnh rất nặng nhưng vẫn không che được khí chất cao quý của cô.

Đứa trẻ tựa trong lòng cô có một đôi mắt thật to, đang cười rất vui vẻ, đứa trẻ đó thừa hưởng làn da trắng nõn của cô, đôi môi hồng cong lên trông rất đáng yêu.

Người phụ nữ ngồi trước bàn đọc sách, trên giấy không biết viết cái gì, đứa trẻ thì đang lẩn qua lẩn lại trên mặt thảm chơi xe chạy bằng điện, xe chạy đến bên chân người phụ nữ, người nọ liền bắt đầu cười một tiếng, quay đầu lại nói: “Tiểu Vinh, đừng giỡn nữa, để mẹ xem mấy ngày nay con đi học học được cái gì rồi?”

“Mẹ, con học được cách viết tên của mình rồi!” Đứa trẻ vui vẻ chạy tới, cầm bút người phụ nữ đưa viết lên giấy hai chữ “Thiệu Vinh”, chữ viết tròn tròn, ngây ngô, nhìn qua rất trẻ con.

Người phụ nữ cười cười, nói: “Không tệ nha, biết cách viết chữ rồi. Vậy con biết làm toán chưa?”

Đứa trẻ nói: “Con biết tính cộng.”

“Ừ, vậy mẹ ra một đề, 7 số 7 cộng 8 số 8 cộng 9 số 9 bằng bao nhiêu?”

Đứa trẻ suy tư một lát, nghiêm túc đưa tay ra đếm, “7 cộng 8 là 15, lại cộng thêm 9 là 24, đúng không mẹ?”

Người phụ nữ sờ sờ đầu cậu, “Mẹ nói 7 số 7 cộng thêm 8 số 8 rồi thêm 9 số 9.”

Sau đó nhanh chóng viết một dãy số lên trên giấy, 7777 777 + 8888 8888 + 9999 99999.

Đứa trẻ nhìn dãy số này, ngẩn người suy nghĩ, sau một hồi lâu mới lắc đầu nói: “Cái này khó quá, con không tính được.” Nói xong lại ủy khuất kéo kéo tay áo cô, “Cô giáo chỉ dạy con cộng hàng đơn vị, con chỉ biết cộng đến 100.”

Người phụ nữ mỉm cười sờ sờ đầu cậu, “Sau này lớn lên sẽ biết. Nhất định phải nhớ, sau khi lớn lên xem lại đề toán này.”

Cảnh cuối cùng trong mơ chính là thi thể cứng ngắc và sắc mặt tái nhợt của mẹ.

Thiệu Vinh lập tức bừng tỉnh, trái tim đập kịch liệt ở trong ngực khiến cậu không nhận được thờ hồn hển.

Trần Lâm Lâm đứng bên cạnh vẻ mặt kinh ngạc, nghi ngờ hỏi: “Thiệu Vinh cậu làm sao vậy? Tổ kêu mãi mà cũng không thấy cậu trả lời, vừa đi vào liền nghe cậu nói mơ.” Trần Lâm Lâm đưa tay sờ sờ trán Thiệu Vinh, “Cậu nóng quá rồi nè.”

Thiệu Vinh hít sâu một cái, đáp: “Không có gì, chỉ là gặp ác mộng mà thôi.”

Cảnh trong mơ kia quá mức chân thật làm cho Thiệu Vinh thậm chí cảm giác như mình đã trở lại thời gian thơ ấu đơn thuần vui vẻ nhất. Nhưng cảnh cuối cùng trong mơ, cậu lại nhìn thấy thi thể của mẹ.

Con ác mộng này lúc mẹ vừa qua đời xuất hiện rất nhiều, sau khi Thiệu Trường Canh nhận nuôi cậu, mỗi lần cậu sợ mơ thấy ác mộng liền ôm Thiệu Trường Canh ngủ, thân thể Thiệu Trường Canh rất ấm áp, rúc vào trong ngực hắn rất an tâm rất thoải mái, bắt đầu từ ngày được hắn ôm ngủ, con ác mộng này cũng không còn xuất hiện nữa.

Nhưng tối hôm qua con ác mộng đáng sợ này lại trở về.

Dù cho chuyện xảy ra đã lâu, Thiệu Vinh vẫn còn sợ hãi như cũ, toàn thân lạnh run.

“Thiệu Vinh, sắc mặt cậu thật sự khó coi lắm, nếu không tớ đi mua cho cậu ít thuốc nhé.” Trần Lâm Lâm lo lắng nói, “Ngày hôm qua dầm mưa chắc cậu bị cảm rồi, cậu nằm nghỉ đi, tớ mua thuốc rồi về ngay.”

Thiệu Vinh vội vàng ngăn cô lại, “Không cần đâu, chỗ này xa thành phố, rất bất tiện.”

“Không sao cả, hôm qua lúc tớ tới phát hiện dưới chân núi có một khu dân cư, có siêu thị có tiệm thuốc, đi rồi về chắc tầm nửa tiếng.” Trần Lâm Lâm ngừng một chút, nói, “Tớ đi mua ít thuốc, thuận tiện mua thêm đồ ăn, cho dù cậu không có bệnh hai chúng ta cũng phải ăn chứ.” Dứt lời liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng cô nàng biến mất ở cửa, lúc này Thiệu Vinh mới nắm chặt tay ngồi trên giường hít sâu để bình tĩnh lại.

Có lẽ là sốt thật rồi, từ lúc tỉnh dậy xuống giường liền cảm thấy cả người cháng váng, mọi thứ giống như đều quay vòng vòng. Thiệu Vinh vuốt vuốt huyệt thái dương, đến phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt, lúc này mới xoay người đi vào thư phòng.

Trên bàn trong thư phòng có đặt cái két sắt màu bạc hôm qua lấy từ chỗ luật sư, két sắt này được bảo quản rất khá, màu sắc cũng còn rất mới.

Thiệu Vinh nhìn tủ sắt trên bàn, tim đột nhiên đập thật nhanh.

Rốt cuộc mẹ để lại cho mình cái gì mà phải giấu trong két sắt bảo mật như vậy?

Mật mã là gì? Mật mã két sắt hình như không có ghi lại trong di chúc thì phải?

Thiệu Vinh đi tới, thử nhập sinh nhật của mình vào mật mã.

Trên màn hình hiển thị một dòng chữ tiếng Anh: Invalid password.

Thiệu Vinh sững sốt một chút.

Két sắt này hiển nhiên là mẹ mua từ nước ngoài, tất cả thông tin đều là tiếng Anh, bên trong còn có cài phần chống trộm.

Trình tự giải mật mã, mật mã giải sai lần thứ hai bây giờ chỉ còn một cơ hội cuối cùng.

Đây là lần thứ hai nhập sai, nói vậy. Lần đầu tiên nhập sai có lẽ là Thiệu Trường Canh đi? Chẳng lẽ hắn đã từng thử mở két sắt này nhưng chưa thành công?

Thậm chí ngay cả hắn cũng không biết mật mã?

Vì vậy. Nhiều năm như thế cũng chưa có ai mở được két sắt này?

Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy khẩn trương, trực giác nói cho cậu biết bên trong nhất định cất giữ tư liệu vô cùng bí mật.

Có thể. Phần tư liệu kia có liên hệ đến mình, cho nên mẹ mới dùng phương thức bí ẩn như vậy.

Nhưng mật mã rốt cuộc là cái gì?

Trong đầu một lần nữa hiện ra cảnh tượng lúc nhỏ mẹ thường xuyên hỏi cậu đề toán kia.

“7 số 7 cộng 8 số 8 cộng 9 số 9 bằng bao nhiêu?”

“Sau này lớn lên con sẽ biết. Nhất định phải nhớ xem lại cái đề này lần nữa đấy.”

Thiệu Vinh vội vàng lấy điện thoại ra, dùng máy tính để tính, nhìn một dãy số hiện lên trên màn hình: 109 666 6664.

Cậu mang theo tâm tình thấp thỏm nhanh chóng nhập vào mười mấy số này, bên tai đột nhiên vang lên thanh âm tích tích tích nhắc nhở, mật mã két sắt thật sự hoàn toàn chính xác!

Thế nhưng Thiệu Vinh lại đột nhiên ngưng ——

Trong két sắt chỉ đặt một quyển nhật ký và một chút tài liệu, quyển nhật ký màu đen dày nặng làm cho đáy lòng Thiệu Vinh đột nhiên xuất hiện cảm giác bất an.

Cậu cầm quyển nhật ký lên, lấy tay nhẹ nhàng sờ sờ bìa của nó, chất lượng rất tốt, qua nhiều năm như vậy trang giấy cũng không bị phai màu.

Nhật ký cất giấu mười hai năm, rốt cuộc che giấu thông tin gì?

Thiệu Vinh do dự một lúc lâu, rốt cuộc hiếu kỳ nhẹ nhàng lật ra trang thứ nhất.

—————

Thiệu Vinh, lúc con nhìn thấy quyển nhật ký này, mẹ đã không còn ở trên nhân thế nữa. Mẹ muốn nói cho con biết sự thật, có lẽ sẽ rất tàn nhẫn đối với con.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Ngày 24 tháng 3, mưa nhỏ.

Sáng sớm hôm nay lúc rời giường ngoài cửa sổ vẫn còn mưa rơi lác đác, mình đi từ phòng ngủ lầu hai ra ngoài, lúc đi tới khúc quẹo cầu thang đột nhiên cảm thấy tim đập thật nhanh, giống như trái tim dây siết chặt vậy, cái loại cảm giác kỳ lạ này mặc dù biến mất rất nhanh, nhưng trong lòng mình vẫn cảm thấy vô cùng bất an.

Lần đầu tiên xuất hiện loại cảm giác bất an này là vào một đêm An Dương ở trường trung học bị viêm phổi phát sốt.

Lần thứ hai xuất hiện loại cảm giác bất an này, là đêm giáng sinh năm Thiệu Vinh hai tuổi, khi đó mình còn ở London, Tiểu Vinh nuốt chìa khóa của mình,

mình dẫn nó đến bệnh viện làm kiểm tra, thuận tiện cùng Trường Canh tới cửa hàng mà ông chủ Phúc Kiến mở ăn cháo. Đêm hôm đó An Dương xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng.

Người ta nói, sinh đôi thường có một loại cảm ứng thông linh kỳ diệu, mặc dù loại cảm ứng này không hề có căn cứ khoa học, càng không có lý luận nào ủng hộ, nhưng loại cảm ứng kỳ lạ này quả thật tồn tại giữa mình và An Dương.

Mỗi lần mình có loại cảm ứng này, An Dương đều sẽ gặp chuyện không may.

Nhưng mà An Dương không phải đã chết rồi sao?

Không

Có lẽ mình đã nghĩ sai một việc.

Cho tới bây giờ. . . Minh. Vẫn chưa nhìn thấy thi thể của anh ấy.

Ngày 25 tháng 3, mưa nhỏ.

Xế chiều hôm nay mình có hẹn gặp với bác sĩ, kết quả kiểm tra chụp PET-CT toàn thân đã có, bác sĩ xác nhận tế bào ung thư đã di căn đến xương sống và phổi, vị trí di căn rất khó phẫu thuật lần nữa, chỉ có thể trị bệnh bằng hoá chất.

*Trong các phương pháp chẩn đoán hình ảnh hiện nay, PET/CT là hệ thống có khả năng phát hiện sớm tế bào ung thư và tổn thương trong cơ thể ở giai đoạn tế bào và phân tử – giai đoạn sớm nhất, bên cạnh đó, PET-CT còn có khả năng phân loại u lành hay ác tính, đánh giá tình trạng các cơ quan trong cơ thể.

Lúc đi ra khỏi phòng khám, mình nhìn thấy một người phụ nữ ngồi xếp hàng chờ tới lượt trị bệnh bằng hoá chất trong hành lang, mấy năm trước cô ấy cũng đã làm phẫu thuật trị ung thư vú tận gốc, cô ấy nói đã trị liệu lâu rồi, tóc trên đầu rụng hết sạch, mới 30 tuổi mà nhìn như đã 50.

Bệnh tình của mình so với cô ấy còn nghiêm trọng hơn, mình không biết mình còn có thể chống cự được bao lâu.

Năm đó mẹ mình cũng là chết vì loại bệnh này, thật ra kết quả thể này lẽ ra mình nên sớm đoán được.

Chẳng qua bây giờ mình rất lo lắng cho Tiểu Vinh, nó còn quá nhỏ, nếu như suy đoán của mình không sai. Minh thậm chí không biết vận mệnh gì đang chờ đợi nó.

Ngày 28 tháng 3, mưa nhỏ.

Mưa nhỏ rơi lâm râm liên tục một tuần, gần đây tâm tình của mình rất tệ, cảm giác kia xuất hiện ngày càng nhiều, mức độ cũng càng ngày càng mạnh, tới hôm qua trong đầu mình thậm chí tái hiện rất nhiều hình ảnh nhiều năm về trước.

Người kia khuôn mặt tái nhợt, thi thể huyết nhục mơ hồ, còn có tiếng súng đáng sợ.

Mấy ngày nay mưa nhỏ rơi không ngừng luôn làm cho mình nhớ tới đêm mưa nhiều năm về trước, mình đứng trên ban công nhìn anh ấy đi ra khỏi cửa lớn An gia.

Mình tin rằng, tất cả những việc khác thường này nhất định có liên quan đến An Dương. An Dương chắc chắn đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, cho nên tâm tình của mình mới có thể không ổn định như vậy, trong đầu mới có thể thường xuyên hồi tưởng lại chuyện cũ nhiều năm về trước.

An Lạc có phải che giấu mình cái gì không?

An Dương vốn dĩ không có chết đúng không?

Mọi chuyện có lẽ phức tạp hơn so với mình tưởng tượng rất nhiều.

Ngày 1 tháng 4, trời trong.

Hôm nay là ngày cá tháng tư, mình lại đi đến trước mộ An Dương.

An Dương thích nhất là hoa hồng đen, bởi vì loại hoa này biểu thị cho cái ác ẩn giấu trong bóng tối, rất tương xứng với tính cách của anh ấy. Nhưng kỳ lạ chính là, trước mộ anh ấy chưa từng có hoa hồng đen.

Mấy năm nay ngoại trừ mình, căn bản không có bất kì ai đến quét mộ của anh ấy, nhất là An Lạc, cậu ta thậm chí chưa bao giờ đến trước mộ nhìn anh trai của mình, cho dù là tiết thanh minh hay là ngày giỗ của An Dương, cậu ta vẫn thờ ơ như cũ.

Mình nghĩ, như vậy nhất định bởi vì người nằm trong mộ không phải là An Dương.

Mỗi tháng mình đều chạy tới đây tảo mộ, có lẽ mới là người ngu ngốc đáng cười nhất trên đời này.

Ngày 1 tháng 5, mưa.

Hôm nay mình điều tra được, bốn năm trước tất cả bác sĩ và y tá làm phẫu thuật cho An Dương đều là do An Lạc tự mình sắp xếp, sau khi bác sĩ thông báo An Dương đã chết liền vội vã chở “thi thể” của anh ấy đi, đúng là không có bất kỳ ai có thể chứng thực thi thể đó là của An Dương.

An Lạc cho rằng làm như vậy có thể giấu được mình, nhưng cậu ta đã quên, mình và An Dương là sinh đôi tâm linh tương thông, mình có thể cảm giác được An Dương còn sống, thậm chí có thể cảm giác được tâm tình của anh ấy dao động.

An Lạc vẫn trầm mặc ít lời, nhưng lúc làm chuyện đại sự không hề nương tay, hôm nay tất cả cổ phần của An gia đều rơi vào tay cậu ta, cậu ta không thể nào thả An Dương ra để tranh quyền với mình, nhân cơ hội này làm An Dương “chết” chính là biện pháp tốt nhất.

Nhất định cậu ta đã đem An Dương đến một chỗ bí mật nào đó giam lỏng.

Bây giờ điều mình lo lắng chính là An Dương đã bị đưa đến đâu rồi? An Dương có gặp bất lợi gì hay không?

Lúc xảy ra tai nạn An Dương có gọi điện thoại cho mình, muốn nói cho mình biết một bí mật, rốt cuộc là cái gì mới được?

Ngày 21 tháng 10, trời trong.

Từ nhỏ mình đã ghét tiếp xúc với đàn ông, bác sĩ nói đây là một loại tâm bệnh bài xích đối với người khác phái, không có thuốc nào chữa được, chỉ có thể từ từ điều chỉnh. Bất quá mình hoàn toàn không cần những thứ này, bởi vì trước giờ mình không hề có ý định kết hôn, mình đã quen với cuộc sống độc thân, làm một họa sĩ tự do là ước mơ lớn nhất từ nhỏ đến lớn của mình.

Vì vậy lúc An Dương yêu cầu mình sinh người thừa kế cho An gia, mình đã đáp ứng mà không cần đắn đo quá nhiều.

Sáu năm trước anh ấy sắp xếp cho mình đến bệnh viện thụ tinh trong ống nghiệm, sinh một người thừa kế cho An gia.

Có điều mình hoàn toàn không ngờ đứa bé này lại là vật thí nghiệm của anh ấy.

Bí mật trước lúc chết muốn nói cho mình biết là bí mật này sao?

Thật sự quá buồn cười.

Mình không ngờ cha của đứa bé này lại là Tô Tử Hàng.

Đến hôm nay mình mới biết được, năm đó An Dương yêu cầu mình sinh Tiểu Vinh ra chỉ là vì muốn làm một món đồ của Tô Tử Hàng.

Đối với anh ấy mà nói, Tiểu Vinh bất quá chỉ là vật thừa kế gen của hai người bọn họ.

Mình và anh ấy là sinh đôi, gen của mình gần với anh ấy nhất.

Anh ấy chỉ là lợi dụng gen của An gia trên người mình để làm ra một người thừa kế lý tưởng nhất, hoàn mỹ nhất của anh ấy và Tô Tử Hàng.

Quyển nhật ký đột nhiên trượt khỏi tay rơi xuống sàn nhà, phát ra một tiếng vang trầm muộn.

Ngón tay Thiệu Vinh khẽ run rẩy, dùng sức vịn cái bàn chống đỡ thân thể, hé miệng hít từng ngụm từng ngụm, trong ngực nhưng giống như bị đá lớn đè ép, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Là Vật thí nghiệm sao?

Thì ra mình bất quá chỉ là. Vật thí nghiệm?

Ban đầu biết được ba ruột là một cảnh sát nằm vùng, còn ngây thơ nghĩ ba mẹ nhất định là biết nhau ngoài ý muốn trong lúc nằm vùng ấy, bất kể mục đích ba đến gần mẹ là vì cái gì, vì điều tra vụ án hay là vì bí mật thu thập tin tức trên người bà.

Bất luận thế nào, đã có sự hiện hữu của mình, vậy bọn họ nhất định đã yêu nhau.

Cậu còn đứng trước bia mộ Tô Tử Hàng ngu ngốc nói: nếu có thiên đường, ba và mẹ nhất định đã gặp nhau, nhất định sẽ sống thật tốt.

Nhưng hôm nay cậu mới biết được, tất cả viễn cảnh tốt đẹp này đều là do chính cậu tự mình tưởng tượng.

Ba và mẹ vốn dĩ không hề yêu nhau.

Cậu, Thiệu Vinh, chẳng qua chỉ là kết quả kết hợp gen, là sản phẩm do người ta chế tạo trong ống nghiệm.

Là sản phẩm do tự tay người bác kia chế tạo ra.

Dùng gen của hân và Tô Tử Hàng, để thừa kế cơ nghiệp An gia. Vật thí nghiệm.

Mia mai làm sao.

Ba mẹ căn bản không hề yêu nhau, thậm chí cũng không cần ân ái, chỉ cần để trứng được thụ tinh bằng tinh trùng trong ống nghiệm, sau đó đặt vào trong cơ thể người mẹ là đã có thể dưỡng ra được một người.

Giống như một buổi chuyển gen thực vật không có bất kì tình cảm nào.

Cái người tên là Thiệu Vinh này, quá trình ra đời thì ra chỉ là một thí nghiệm buồn cười.

Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy rất hoang đường.

Cậu đã từng có một cuộc sống tốt đẹp, thì ra tất cả đều là giả dối. Mẹ chẳng qua là vì thi hành nhiệm vụ mới sinh ra cậu mà thôi, còn ba ruột Tô Từ Hàng kia có lẽ còn không biết có đứa con trai này tồn tại. Người bác xảy ra tai nạn già chết mới là người đứng sau màn thao túng tất cả.

Cậu giống như một món đồ chơi, một công cụ thừa kế để cho hấn thỏa mãn, đáng tiếc lúc sau lại xảy ra quá nhiều biến cố, món đồ này bị Thiệu Trường Canh dẫn đi, trở thành con cháu của Thiệu gia.

Hôm nay, ba mẹ ruột đều chết hết, Thiệu Trường Canh cũng không cần cậu, tất cả mọi người đều không muốn cậu.

Bí mật về thân thể quả thật giống như một trò đùa tàn nhẫn nhất.

Thiệu Vinh nhìn quyển nhật ký rơi trên mặt đất, cảm thấy cười không nổi.

Ngày 15 tháng 11 âm lịch.

Hôm nay, mình rốt cục nhìn không được lòng hiếu kì, vì vậy đã lên đến căn biệt thự mà An Dương từng sống một mình. Ngoài dự tính, mình phát hiện một số đồ vật của Tô Từ Hàng để lại, hoặc có thể nói là một ít giấy tờ mà anh ta cố tình che giấu.

Tư liệu vụn vặt bị giấu ở trong một ngăn kéo, mình phải tốn rất nhiều sức mới có thể cạy mở ngăn kéo này.

Những tư liệu kia tất cả đều là bằng chứng phạm tội của thái tử thủ lĩnh tập đoàn buôn lậu thuốc phiện Lam Dạ.

Hiển nhiên, đây là một phần được rút ra từ trong đồng tư liệu của Tô Từ Hàng, mà mục đích anh ta làm như vậy, không thể nghi ngờ chính là đang âm thầm bảo vệ thái tử. Những tài liệu này anh ta không có giao ra, thế nên khi cảnh sát truy bắt Lam Dạ thái tử mới có thể thuận lợi tẩu thoát như vậy.

Thái tử là ai đã không cần đoán nữa.

Người có thể khiến cho Tô Từ Hàng làm đến mức này, chỉ có anh ấy mà thôi.

Tất cả chứng cứ đều bày ở trước mắt, thế nhưng mình thật sự không thể chấp nhận.

Mình thà tin tưởng anh ấy chỉ là một người bình thường, chỉ là anh cả mà mình kính trọng nhất, đã chết trong cuộc tai nạn xe cộ mấy năm trước.

Mình thà không hề biết gì về những bí mật kinh khủng này.

Ngày 1 tháng 12 trời trong.

Gần đây thân thể mình càng ngày càng yếu, mình nghĩ mình không thể sống được bao lâu. Trước khi chết, mình cần phải mau chóng sửa lại di chúc để lại một phần di vật cho Tiểu Vinh.

Cái mình có thể cho nó cũng không nhiều, ngoại trừ tiền gửi ngân hàng và bất động sản ra, chỉ có quyển nhật ký này và bằng chứng phạm tội mà Tô Từ Hàng không có giao ra.

Nhật ký sẽ nói cho nó biết về thân thể bí ẩn của nó, những chứng cứ phạm tội này cũng có thể làm một phần lợi thế cho nó. . . .

Mình nghĩ An Dương chắc sẽ không làm hại nó, dù sao trên người nó cũng chảy dòng máu của Tô Từ Hàng, nhưng mà vạn nhất có một ngày An Dương muốn tự tay hủy diệt đứa bé mà mình tạo ra, như vậy Tiểu Vinh cũng có một ít lợi thế để chống lại anh ấy.

Tiểu Vinh, nếu như con thấy được quyển nhật ký của mẹ, hãy giữ gìn cẩn thận những chứng cứ này, lúc cần thiết con có thể cầm nó trao đổi đồ con muốn.

Còn nữa, mẹ cũng không có tốt như trong tưởng tượng của con.

Thật xin lỗi, làm con thất vọng rồi.

Thiệu Vinh hít sâu một cái, đem quyển nhật ký và một chút giấy tờ toàn bộ nhét vào trong ngăn kéo.

Nhìn quyển nhật ký này, cậu thật sự vô cùng khiếp sợ, cũng vô cùng thất vọng và đau khổ.

Nhưng mà cậu vốn dĩ không có tư cách đi trách cứ bất kì ai.

Cậu ra đời bắt quá chỉ là thí nghiệm, cũng không thể đi trách những người tham dự thí nghiệm kia, dù sao cũng là những người đó cho cậu sinh mạng, không có bọn họ cũng sẽ không có Thiệu Vinh này.

Cậu chỉ là cảm thấy rất khó khăn.

Khó đến mức không biết nên nói cái gì cho phải.

Mẹ ruột An Phi mà cậu yêu thương, ba ruột Tô Từ Hằng mà cậu tôn kính, những người đó cho cậu sinh mạng mà không có bất kì tình cảm nào.

Có lẽ, người duy nhất có tình cảm với cậu chỉ có một mình Thiệu Trường Canh.

Người đàn ông nuôi lớn cậu, người toàn tâm toàn ý đối xử tốt với cậu, trên đời này sợ rằng chỉ có người kia, người không để ý xuất thân của cậu, không để ý cậu là vật thí nghiệm, xem cậu như bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay.

Cậu nhớ lại, Thiệu Trường Canh luôn có thói quen gọi cậu là bảo bối, mỗi lần gửi tin nhắn đều là bảo bối ngủ ngon, bảo bối đi ngủ sớm một chút. . . Lúc mới đầu còn cảm thấy không quen, bây giờ nhớ lại lúc người kia gọi cậu bảo bối, cũng là thời khắc ấm áp nhất trong cuộc đời của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Lúc Trần Lâm Lâm mua thuốc trở về thì Thiệu Vinh đã không còn ở nhà, trên bàn lưu lại một tờ giấy, viết: “Tớ muốn về nhà lấy ít đồ, Lâm Lâm tự nấu cơm ăn nhé.”

Trần Lâm Lâm có chút lo lắng, dù sao buổi sáng Thiệu Vinh vẫn còn sốt, lúc này một mình đi ra ngoài có thể xảy ra chuyện gì hay không?

Gọi điện thoại cho cậu nhưng gọi không được, Trần Lâm Lâm đành phải vào phòng bếp làm cơm trưa.

Một mình Thiệu Vinh thuê xe trở về nhà.

Không biết tại sao, sau khi biết được sự thật về sự ra đời của mình, cậu đột nhiên rất rất muốn gặp Thiệu Trường Canh, giống như người sắp chết đuối muốn bắt lấy nhánh cây cứu mạng cuối cùng vậy.

Trên đời này chỉ có Thiệu Trường Canh đối xử tốt với cậu, cũng chỉ có ở bên cạnh Thiệu Trường Canh cậu mới cảm thấy an tâm.

Trong đầu cậu thậm chí sinh ra một loại khát vọng không có lý trí.

Cái loại khát vọng này nói cho cậu biết, chỉ cần có thể tiếp tục ở lại bên cạnh Thiệu Trường Canh, hậu quả gì cậu cũng chấp nhận.

Đến trước cửa nhà quen thuộc, lúc móc ra chìa khóa mở cửa ngón tay đều phát run, tất cả mọi thứ trước mắt trở nên mơ mơ hồ hồ, cầm chìa khóa thật lâu cũng không dứt vào được.

Có lẽ là sốt thật rồi, đầu óc choáng váng, dưới chân giống như giẫm phải một đoàn bông.

Thật vất vả cắm chìa khóa vào trong ổ xong, mở cửa ra lại phát hiện Thiệu Trường Canh đang đứng trước gương đeo cà vạt.

Hắn mặc âu phục trang trọng, nổi bật lên khuôn mặt anh tuấn phi phàm, bên tay phải còn đặt một cặp công văn quen thuộc, hiển nhiên là có việc chuẩn bị đi ra ngoài.

Sau khi nhìn thấy Thiệu Vinh, ánh mắt Thiệu Trường Canh trở nên lạnh nhạt, quay đầu lại, lạnh lùng hỏi: “Về đây làm gì?”

Miệng Thiệu Vinh giật giật, phát hiện mình căn bản không biết nên nói cái gì.

Ánh mắt lạnh lùng sắc bén của Thiệu Trường Canh giống như một chậu nước lạnh dội thẳng vào đầu cậu, dập tắt khát vọng không lý trí trong đầu cậu.

Thiệu Vinh từ trạng thái mơ hồ dần dần tỉnh táo lại, may là cậu vẫn còn đủ tỉnh để có thể kịp thời ngăn chặn mấy lời “xin cho tôi ở lại bên cạnh ông” mất thể diện này.

Im lặng một hồi xong, Thiệu Vinh mới nhỏ giọng nói: “Tôi tới lấy một vài thứ.”

Thiệu Trường Canh hiểu ra, gật đầu nói: “Quần áo của cậu, còn có sách vở, học bạ, phiếu điểm IELTS, toàn bộ tôi đã đóng gói đặt trong thư phòng. Cậu đi kiểm tra đi, cần cái gì thì cứ lấy.”

“Được.”

“Tôi đi ra ngoài trước, chiều nay còn có hội nghị.” Thiệu Trường Canh cúi đầu chỉnh lại quần áo của mình, cầm cặp công văn xoay người đi tới cửa, sau đó đột nhiên lại dừng bước lại, quay đầu nói, “Trước khi về nhớ để chìa khoá lại.”

“Được.” Thiệu Vinh gật đầu.

Thấy vẻ mặt cậu không được tốt, Thiệu Trường Canh nhíu nhíu mày, hỏi: “Bị sao vậy?”

Thiệu Vinh lắc lắc đầu, cố gắng nặn ra một nụ cười, nhỏ giọng nói: “Không có gì đâu, ông đi đi.”

Cậu không muốn nói cho Thiệu Trường Canh biết mình bị sốt, càng không muốn nói cho hắn biết mình bị sốt đến điên cuồng mới theo bản năng chạy tới tìm hắn, vừa rồi thậm chí còn muốn mở miệng xin được ở lại bên cạnh hắn.

Người ta nói, lúc ngã bệnh con người sẽ trở nên yếu đuối hơn so với bình thường, quả nhiên là thật.

Chẳng qua chỉ bị sốt một chút thôi mà trong đầu cậu đã rối loạn thế này, thiếu chút nữa giống như trước nhào vào trong ngực Thiệu Trường Canh, tìm kiếm một chút hơi ấm quen thuộc. . . .

May mà kịp thời dừng lại.

“Cậu tự lấy đồ đi, tôi đi trước.” Thiệu Trường Canh nhìn cậu một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Cho đến khi bóng lưng của hắn biến mất ở cửa, lúc này Thiệu Vinh mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu lung la lung lay mò đến phòng mình, tìm được hộp thuốc lấy ra vài viên thuốc hạ sốt, rót nước ấm uống mấy viên, sau đó mơ mơ màng màng lên giường nằm ôm gối rồi ngủ thiếp đi.

Trong mơ, cậu nhìn thấy Thiệu Trường Canh giống như trước lẳng lặng ngồi ở bên giường của mình.

Hắn vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, trên mặt tràn đầy yêu thương và dịu dàng.

Sau đó, hắn cúi người hôn lên môi cậu, đầu lưỡi cạy mở khớp hàm, cuốn lấy đầu lưỡi tránh né của cậu, dịu dàng mút vào.

Nụ hôn ấm áp nhu hòa như vậy giống như có thể an ủi lòng người, khiến cho người ta có thể dễ dàng chìm đắm vào.

Khi tỉnh lại, trên người Thiệu Vinh đổ một tầng mồ hôi lạnh, cậu phát hiện mình đang nằm một mình trên giường. Trong nhà im ắng, cậu có thể nghe được tiếng thở hổn hển của bản thân, mà Thiệu Trường Canh hiển nhiên không có ở bên cạnh.

Đúng thật chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Thiệu Trường Canh làm việc cũng không dài dòng, nếu hắn đã quyết định nhất đao lưỡng đoạn* thì sao có thể quay trở lại, hưởng chi là hôn mình.

*Một đao cắt thành hai.

Hơn nữa, hắn đã đi họp rồi.

Thiệu Vinh ngồi trên giường im lặng một hồi, sau đó đứng dậy đi tới thư phòng, nhìn thấy trên bàn bày đặt một tập văn kiện đã sắp xếp tốt, bên trong dĩ nhiên là tất cả tài liệu cần thiết cho mình ra nước ngoài.

Bên cạnh còn có vali hành lý, vừa mở ra liền nhìn thấy bên trong chất đầy quần áo bình thường cậu thích mặc.

Mỗi một vật đều là Thiệu Trường Canh tự mình mua.

Thiệu Vinh còn nhớ rõ cái áo khoác màu trắng này, là 3 năm trước Thiệu Trường Canh dẫn mình tới cửa hàng bán đồ độc quyền chọn, giá tiền rất đắt, thế nhưng hắn không cần suy nghĩ liền mua cho mình, lúc mình trách hắn quá phí tiền, hắn chỉ mỉm cười nói: “Chỉ cần con thích là được.”

Còn có cái khăn quàng cổ này, là năm lên trung học, hắn trở về sau chuyến công tác từ nước Anh, hai cha con cùng đi mua, mỗi người mua một cái, khác màu sắc nhưng kiểu dáng tương tự, nhìn qua cứ như là đồ tình nhân.

Tất cả đồ vật trong vali, giờ phút này làm cho tim Thiệu Vinh như bị dao cắt.

Rất khó tưởng tượng được Thiệu Trường Canh cảm thấy như thế nào khi thu thập vali hành lý này.

Hắn xếp cẩn thận từng bộ quần áo đặt ngăn nắp vào trong vali, đóng gói tất cả để Thiệu Vinh mang đi. Đây không phải là ý nói từ nay về sau hắn sẽ hoàn toàn buông xuống bảo bối mình từng nâng niu trong lòng bàn tay sao?

Thiệu Vinh ngồi chồm hồm dưới đất, lấy ra từ trong vali cái khăn quàng cổ kiểu dáng giống nhau mà hai cha con cùng mua.

Cậu nhẹ nhàng úp mặt vào khăn quàng cổ, cảm thụ chất liệu mềm mại thoải mái của khăn.

Giống như là tay người kia, ấm áp, lại an toàn.

Thiệu Vinh còn nhớ rõ cái ngày đi mua khăn quàng cổ, trong đêm tuyết rét lạnh đó, Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng nắm tay cậu, mười ngón tay đan xen, sóng vai đi trên phố ngày đông.

Lúc ấy cũng không có cảm giác đặc biệt gì, thế nhưng lúc này hồi tưởng lại Chợt cảm thấy cảnh tượng kia thật ấm áp, ấm áp đến làm cho người ta muốn rơi lệ.

Hình ảnh tay nắm tay bước đi như vậy, sau này sẽ không bao giờ có lại nữa.

Một lúc lâu sau, Thiệu Vinh mới đứng lên, khóa vali, cầm cặp văn kiện trên bàn và cái khăn quàng cổ rồi xoay người rời đi.

Những bộ quần áo kia cậu cũng không muốn mang theo.

Mỗi một bộ quần áo đều liên quan đến một đoạn kỷ niệm hạnh phúc, sau này chỉ còn một mình, mặc lên người sẽ càng không được vui.

Vì vậy đem cái khăn quàng này theo cổ làm kỷ niệm là đủ rồi.

Cuối cùng, Thiệu Vinh nhìn thoáng qua phòng ngủ của mình một lần, lấy chìa khóa ra đặt lên bàn trong phòng khách, sau đó mới yên lặng đi ra cửa.

Nghe tiếng cửa đóng lại, Thiệu Vinh nghĩ sau này chắc sẽ không còn cơ hội bước vào nơi này nữa.

.....

Xế chiều về tới biệt thự, Thiệu Vinh nhìn thấy trên đầu Trần Lâm Lâm đang quần khăn lông, người đeo tạp dề đứng trong phòng dọn dẹp không ngừng.

Căn nhà được cô nàng quét sạch từ đầu đến đuôi một lần, trở nên thoáng mát lên hẳn.

Cửa sổ thủy tinh được lau sáng như mới, sàn nhà cũng không có một hạt bụi, mạng nhện góc tường cũng đã bị quét ra, ngay cả bụi bám trên tường cũng được cô nàng lau dọn sạch sẽ. Bọc ghế sofa, mền gối, thậm chí rèm cửa sổ cũng đã được tháo xuống đem giặt phơi ngoài sân, nhìn đồ sộ giống như một phòng nhuộm.

Thiệu Vinh bước vào nhà, sừng sốt một lát mới nói: “Lâm Lâm, những chuyện này hẳn nên để tớ làm, sao cậu. . . .”

Trần Lâm Lâm đưa tay cời cái khăn lông quần trên đầu, cười cười nói: “Khách sáo cái gì, tớ ở nhà cậu miễn phí, làm cu li coi như trả tiền thuê nhà đi. Đúng rồi, hai trăm đồng cậu để trên bàn tớ cầm đi xài rồi, coi như tớ mượn của cậu nha. Mua chổi, mua bột giặt này nợ tớ cháy túi rồi, đành phải mượn đồ của cậu. Tính gọi hỏi cậu trước nhưng mà gọi cậu mãi không được.”

Thiệu Vinh cười cười: “Không sao, hôm nay tớ đi ra ngoài lấy một ít tiền mặt, hai trăm đồng kia cậu không cần trả tớ, sau này cậu cần tiền thì cứ tìm tớ mượn.”

Trần Lâm Lâm im lặng một hồi, Thiệu Vinh cười gượng gạo như thể đột nhiên làm cô cảm thấy rất xa lạ.

Trần Lâm Lâm có chút tò mò nguyên nhân Thiệu Vinh một mình dọn ra ngoài ở, nhưng loại vấn đề này cũng không dễ mở miệng hỏi.

Nhìn thấy phiếu điểm IELTS trong tay cậu, Trần Lâm Lâm đột nhiên nghĩ đến một chuyện, không nhịn được hỏi: “Đúng rồi, bây giờ cậu vẫn định ra nước ngoài du học phải không?”

Thiệu Vinh suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Ừ.”

Trần Lâm Lâm nói: “Hôm nay tớ nhận được thông báo của nhà trường, bảo ngày mai chúng ta đến trường gửi đăng ký nguyện vọng, cậu có nhận được thông báo chưa?”

“Chưa.” Thiệu Vinh nghi ngờ lấy điện thoại từ trong túi ra, phát hiện màn hình điện thoại đã tắt ngóm từ lúc nào, “Có thể là điện thoại di động của tớ hết pin nên không nhận được thông báo. Trường học nói thế nào?”

“Thầy nói ngày mai tới xem kết quả, đánh giá một chút, sau đó cho chúng ta ba ngày để đăng ký nguyện vọng. Tớ liên hệ với Cẩm Niên rồi, cậu ấy bảo sáng mai ba người chúng ta cùng đi.”

Thiệu Vinh gật đầu, “Ừ.”

Trần Lâm Lâm trầm mặc một hồi, “Cậu biết đó, tớ vốn định cùng mẹ ra nước ngoài, vì thế căn bản chưa có suy nghĩ tới trường đại học ở trong nước, nhưng bây giờ. Bây giờ mẹ mất rồi, một mình tớ ở nước ngoài khó mà thích ứng được, vì vậy, tớ nghĩ sẽ đăng kí trường học ở trong nước.”

“” Thiệu Vinh nhìn cô nàng, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Trần Lâm Lâm tiếp tục nói: “Còn nữa, sáng hôm nay ông nội của Cẩm Niên đã qua đời, cậu ấy không gọi được cho cậu nên đã gọi cho tớ. Cậu ấy nói ba mẹ cậu ấy không muốn cậu ấy ra nước ngoài, bảo cậu ấy học quản lý bốn năm trong nước rồi vào công ty Từ gia hỗ trợ, trong di chúc của ông nội cậu ấy hình như có để lại cho cậu ấy một ít cổ phần, vậy nên cậu ấy cũng quyết định sẽ học ở trong nước”

“ Vậy, vậy sao?” Thiệu Vinh ngăn người.

Nói cách khác, Trần Lâm Lâm và Từ Cẩm Niên đều không thể đi sao?

Viễn cảnh ban đầu ba người cùng nhau ra nước ngoài du học vẫn còn rõ mồn một trước mắt, khi đó mẹ Trần Lâm Lâm vẫn còn sống, ông nội Từ Cẩm Niên chưa có qua đời, Thiệu Vinh và Thiệu Trường Canh vẫn là cha con gần gũi nhất.

Khi đó, ba người bọn họ đã ảo tưởng rất nhiều về tương lai, Từ Cẩm Niên nói ba người cùng sang nước Anh có thể mướn phòng ở bên ngoài, mỗi ngày sẽ tự mình mua thức ăn về nấu cơm. Trần Lâm Lâm ở bên cạnh cười nhạo, bảo rằng cậu ta đậu môn tiếng Anh rồi hăng nói.

Sau đó bọn họ cùng nhau phấn đấu vì ước mơ này, để đạt đủ điểm IELTS, mỗi ngày đều ngủ trễ dậy sớm, học tiếng Anh gần như nhiều gấp đôi so với mấy học sinh khác trong lớp.

Nào ngờ hôm nay cục diện lại thay đổi như thế này.

Vốn dĩ chính là hai người bạn tốt của mình đề xướng việc ra nước ngoài du học, nhưng rốt cuộc cả hai người họ đều gặp phải chuyện không thể đi được.

Ngược lại mình thì.

Vì chuyện này mà nháo một trận với Thiệu Trường Canh, thậm chí đoạn tuyệt quan hệ cha con, trả giá nhiều như thế để rồi cuối cùng chỉ có một mình mình lên đường sao?

Thấy sắc mặt Thiệu Vinh tái nhợt, Trần Lâm Lâm cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thiệu Vinh, thật xin lỗi, vốn đã hứa đi cùng nhau, nhưng trong nhà xảy ra nhiều chuyện như vậy, tớ thật sự không thể đi được, hiện tại chỉ muốn ở trong nước học xong đại học, tìm một công việc ổn định.”

“ Tớ hiểu.” Thiệu Vinh gật gật đầu.

“Nếu cậu thật sự quyết định ra nước, một mình cậu ở nước ngoài phải cẩn thận. Tớ rất xin lỗi. Thiệu Vinh.”

Thiệu Vinh trầm mặc chốc lát mới nói: “Không sao cả, các cậu cũng đâu biết mọi chuyện sẽ trở nên như thế này.” Không muốn tâm tình mình càng thêm tồi tệ, Thiệu Vinh nói sang chuyện khác, “Cậu đã nghĩ đăng kí trường nào chưa?”

Trần Lâm Lâm nói: “Tớ nghĩ sẽ đăng kí khoa ngoại ngữ Đại học S, học thêm mấy ngôn ngữ để tìm công việc.”

Đại học S là trường mà Thiệu Thần đang học, một trong bốn trường đại học trọng điểm nổi tiếng nhất.

Thiệu Vinh gật đầu, “Vậy Cẩm Niên thì sao?”

“Cậu ấy chắc sẽ học ngành khác, ở đây đại học tốt nhất chính là đại học S. Nhà cậu ấy muốn cậu ấy học kinh tế, cụ thể học cái gì tớ cũng không biết, ngày mai gặp rồi nói sau.”

“Ừ.” Thiệu Vinh gật đầu.

Trần Lâm Lâm do dự một chút, nhỏ giọng nói: “Thật ra thì khoa y của đại học S không tồi, hơn nữa anh Thiệu Thần của cậu cũng học y ở đó, cậu suy nghĩ lại thử xem sao.”

Thiệu Vinh không trả lời.

Trần Lâm Lâm lo lắng liếc cậu một cái, tiếp tục nói: “Mặc dù ra nước ngoài học có ưu thế hơn, nhưng mà tớ nghe nói học ở nước ngoài áp lực rất lớn, nếu có tớ và Cẩm Niên ít nhất có thể làm bạn với cậu, nhưng một mình cậu đi như vậy, ở nơi đất khách xa lạ, thật có chút. Quá khó khăn.”

Thiệu Vinh nhìn cô bạn một cái, cúi đầu, chậm rãi nói: “Không sao, tớ vẫn. Đi thi hơn. Tớ đã không còn đường lui rồi.”

Trần Lâm Lâm nhìn sắc mặt của cậu, đột nhiên có chút đau lòng, không nhận được muốn an ủi cậu, “Thiệu Vinh à.”

Thiệu Vinh cười cắt lời cô nàng, “Yên tâm, tớ không sợ cực đâu. Sau này cậu và Cẩm Niên lại là bạn học, sau khi tớ ra nước ngoài. Nhất định sẽ thường xuyên liên lạc với các cậu.”

Sau khi nói xong Thiệu Vinh liền xoay người trở về phòng, bóng lưng nhìn qua có chút cứng ngắc mắt tự nhiên.

—— Sao cậu có thể không muốn ở lại, sao có thể không muốn ở lại bên cạnh người kia?

Nhưng mà lòng tự trọng không cho phép cậu tiếp tục nhượng bộ như vậy.

Dù sao người kia đã không để ý đến cảm nhận của cậu tổn thương cậu, tiếp đó còn đoạn tuyệt quan hệ với cậu, thậm chí xóa tên cậu khỏi họ tịch Thiệu gia.

Cậu còn mặt mũi gì tiếp tục ở lại cái thành phố này? Còn mặt mũi gì chạy đến trường anh Thiệu Thần học?

Nơi này khắp nơi đều là người thân, người quen, bạn bè, bạn học, lúc những người đó hỏi, cậu biết giải thích nguyên nhân mình đổi họ khẩu thế nào đây?

Nếu như đến học đại học S, lúc gặp Thiệu Thần phải đối mặt ra sao? Lỡ như Thiệu Thần không biết gì giới thiệu cậu với người khác “đây là em trai tôi” thì cậu phải phản ứng như thế nào?

Nếu Thiệu Trường Canh đã xem cậu như một bộ phận hoại tử cần phải cắt bỏ thì cũng chỉ có thể rời khỏi đây mà thôi.

Cậu từng nghe qua một câu nói, lá cây rời đi không phải vì bị gió thổi đi, mà là cây không muốn giữ lá lại.

Cây cối vì dự trữ dinh dưỡng để vượt qua mùa đông rét lạnh, sẽ không chút do dự bỏ đi lá cây sống phụ thuộc vào nó, bởi vì lúc này lá cây với nó mà nói đã trở thành có cũng được mà không có cũng không sao, để lại còn lãng phí chất dinh dưỡng để nuôi nữa.

Nhưng hình như cây đã quên, trong mùa hè nóng bức nhất, chính những lá cây này đã cung cấp dinh dưỡng giúp nó chống chọi với nắng gắt của ánh mặt trời.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Vinh đáng thương, muốn ôm ôm quá, sờ sờ đầu ~

Thiệu cha: loại động tác này để tôi làm là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Sáng ngày thứ hai, lúc Thiệu Vinh rời giường thì thấy Trần Lâm Lâm mặc tạp dề đứng trong phòng bếp bận rộn chuẩn bị bữa sáng.

Trần Lâm Lâm lớn lên rất đẹp, không phải là loại nét đẹp trương dương rõ ràng, trên người của cô nàng có loại khí chất dịu dàng di truyền từ mẹ, cho người ta cảm giác giống như cô bé hàng xóm thân thiết nhà bên. Da của cô nàng rất trắng, tóc dài vén sau gáy lộ ra một đoạn cổ xinh đẹp, lúc này đang mặc tạp dề vui vẻ đứng nấu cơm, nhất định là hình tượng bạn gái hoàn hảo trong suy nghĩ của nhiều bạn nam.

Thiệu Vinh đứng trên thang lầu nhìn Trần Lâm Lâm, đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút cảm giác không hiểu.

Nếu như đêm sinh nhật mười tám tuổi đó không có xảy ra chuyện gì, cậu nghĩ có lẽ cậu sẽ thích một cô gái, cô gái đó sẽ dịu dàng giống như Trần Lâm Lâm, tính tình tốt, hơn nữa còn biết chăm sóc chu đáo. Sáng sớm bạn gái cậu sẽ mặc tạp dề đứng trong phòng bếp nấu cơm, sẽ cùng cậu sửa sang lại gia cụ, quét dọn phòng ốc.

Rồi sau này đến tuổi kết hôn, cậu sẽ cầu hôn cô gái đó, cưới cô ấy về nhà, cùng nhau trải qua một cuộc sống yên bình và hạnh phúc.

Nhưng hôm nay.

Cậu đã không còn tư cách này.

Cho dù không phải là trời sinh đồng tính luyến ái, nhưng đã bị đàn ông ôm qua, sao có thể xem như không có chuyện gì ở chung với phụ nữ?

Thiệu Vinh nghĩ đời này chắc mình không còn khả năng yêu ai nữa rồi.

Sau khi ăn xong bữa sáng, hai người mang theo tài liệu cần thiết cùng đón xe đến trường học.

Hôm nay là chủ nhật, là ngày học sinh cấp ba trở về đăng kí và sửa chữa nguyện vọng, trước cổng trường Thập Nhất Trung có rất nhiều khuôn mặt quen thuộc, người thì vui vẻ phấn chấn, người thì ủ rũ chán nản, nhóm nhóm tụ tập một chỗ nói chuyện phiếm, không khí vô cùng náo nhiệt.

Không ngờ chỉ mới hai tuần sau khi kết thúc kì thi tốt nghiệp trung học đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Thiệu Vinh, Trần Lâm Lâm, Từ Cẩm Niên, một lần nữa đứng trước cổng trường Thập Nhất Trung, cả ba nhìn nhau, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm xúc khó tả.

Mới chỉ qua một thời gian ngắn như vậy, toàn bộ thế giới giống như đã hoàn toàn xoay chuyển.

Giống như lâu đài trên không bị chặt mất cột trụ, những ước mơ ngây ngô của tuổi trẻ đều bị rút xuống dưới.

Bình thường Từ Cẩm Niên đi tới chỗ nào cũng vui cười ha ha, rất giỏi điều tiết không khí, nhưng hôm nay cậu ta cũng im lặng đến lạ. Thiệu Vinh biết ông nội Từ Cẩm Niên đã qua đời, tâm tình cậu ta hiển nhiên không tốt, không biết làm gì khác hơn là vỗ vỗ bả vai bạn mình, thấp giọng nói: “Cẩm Niên, cậu đừng buồn nữa.”

Cái cụm từ “đừng buồn” này nói thì dễ nhưng làm thì khó, giống như một lời thoại trong vở kịch an ủi người tẻ nhất vậy.

Từ Cẩm Niên biết Thiệu Vinh ngu ngốc này không giỏi an ủi người khác, nghe cậu ta nói như vậy không thể làm gì khác hơn là cười gượng một cái, “Ông nội của tớ bị bệnh đã lâu, tớ đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi. Chỉ là mấy ngày qua trong nhà loạn thành một đồng, tâm tình hơi xấu một chút.”

“Loạn thành một đồng?” Thiệu Vinh cũng hiểu được đại khái sự đầu đá quyền lực trong gia đình nhà bọn họ.

Từ Cẩm Niên gật đầu nói: “Tớ không hiểu tại sao ông nội lại lập di chúc để lại cổ phần cho tớ, làm cho mấy ông chú kia chạy tới tận cửa, mấy ngày qua cứ nhìn chằm chằm tớ như nhìn miếng thịt heo.”

Vốn là chuyện nghiêm túc lại bị cậu ta hình dung như vậy, Thiệu Vinh cảm thấy buồn cười, một lát sau mới nói: “Có lẽ bởi vì cậu là cháu đích tôn của Từ gia?”

Từ Cẩm Niên phiền não lắc đầu, “Nhưng tớ đâu có biết kinh doanh.”

Thiệu Vinh cười nói: “Có gì đâu, cậu mới mười tám tuổi, còn nhiều thời gian mà, có thể từ từ học.”

Mỗi lần Từ Cẩm Niên thấy Thiệu Vinh ngốc nghếch an ủi người khác đều cảm thấy cậu đặc biệt đáng yêu, nhưng giờ phút này, nhìn nụ cười trên môi cậu, nhớ tới những dấu hôn nhìn thấy trên người cậu, trong nhất thời Từ Cẩm Niên cảm thấy lòng mình đau nhói.

Thật ra Thiệu Vinh mới chính là người cần an ủi nhất.

Nhưng xảy ra loại chuyện nhạy cảm như vậy, Từ Cẩm Niên thật sự không biết nên an ủi bạn mình như thế nào.

Vốn là bạn thân nhất, cùng nhau lập kế hoạch tràn đầy nhiệt huyết ra nước ngoài phấn đấu vì tương lai, hôm nay lại trở thành công dã tràng, những ước mơ và hứa hẹn kia quả thật cứ như một trò đùa.

Từ Cẩm Niên còn nhớ rõ lúc mới cùng Thiệu Vinh ở chung một kí túc xá, mọi người cùng nhau đánh bài, Thiệu Vinh liên lụy mình thua thảm mà ngượng ngùng xin lỗi, lúc đó mình đã vỗ vai cậu ta, hứa rằng: “Sau này đi tới đâu tớ cũng mang cậu theo, người nào dám bắt nạt anh em tớ tớ nhất định sẽ xử nó!”

Thiệu Vinh không có nhiều bạn bè, tính tình lại trầm mặc ít lời, Từ Cẩm Niên rất quý cậu, trong hai năm học trung học vẫn xem cậu như anh em ruột của mình.

Thế nhưng hôm nay chỉ có thể tro mắt nhìn cậu bị người khác ức hiếp. Chẳng những không thể chém tên đầu sỏ gây tội kia, còn phải nén giận giữ bí mật cho cậu. Tôn trọng nghiêm trọng như vậy không thể hồi phục chỉ trong vài ngày, nhưng lúc này đây một mình cậu ta phải vượt biển đi xa. . . .

Nhìn cậu mỉm cười như không có chuyện gì, Từ Cẩm Niên chỉ cảm thấy trong ngực càng đau.

Im lặng một lúc lâu sau, Từ Cẩm Niên mới làm bộ vô tình hỏi: “Cậu định ra nước ngoài du học phải không?”

Thiệu Vinh gật đầu: “Ừ.”

“ Nhưng một mình cậu qua bên đó chán lắm, nghe lời tớ, cậu đừng đi thi hơn, ở lại đây cùng bọn tớ học đại học S đi. . . . Ba chúng ta tiếp tục làm bạn học.” Từ Cẩm Niên gãi gãi đầu, không biết sao người giỏi ăn nói như mình lúc này lại như gà mắc tóc không nói được lời nào ra hồn.

Thiệu Vinh mỉm cười, “Tớ đã quyết định rồi.”

“” Từ Cẩm Niên không lên tiếng nữa.

Thiệu Vinh nhìn bộ dạng ủ rũ của cậu ta, nhẹ giọng nói: “Yên tâm đi, sau khi đến nơi tớ nhất định sẽ gọi điện thoại cho hai cậu.”

“”

“Hơn nữa cậu còn có Lâm Lâm ở đây, bạn học Thập Nhất Trung đăng kí đại học S khẳng định rất nhiều, tớ nghe nói Trần Nghĩa ở cùng ký túc xá với chúng ta cũng muốn vào đại học S học kinh doanh, nói không chừng các cậu còn có thể được phân đến cùng một túc xá, cậu đánh bài cũng sẽ không

thiếu bạn.”

Nghe Thiệu Vinh nói như thế, trong lòng Từ Cẩm Niên càng thêm khó chịu.

Bạn đánh bài trước giờ Từ Cẩm Niên không thiếu.

Cái mà cậu lo lắng chính là Thiệu Vinh, người tính tình hướng nội như vậy, một mình ra nước ngoài xa lạ, vừa phải học cách thích ứng với hoàn cảnh mới, vừa phải chịu áp lực học tập nặng nề, mới nghĩ thôi đã cảm thấy mệt rồi.

“Được rồi, cũng không phải không gặp nhau nữa đâu.” Thấy vẻ mặt ủ rũ của Từ Cẩm Niên, Thiệu Vinh cười cười nói, “Sau khi tốt nghiệp tớ sẽ trở về nước, các cậu không cần làm như sinh lý tử biệt vậy.”

Từ Cẩm Niên nhìn cậu, một hồi lâu sau mới gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cậu nhớ giữ lời đó, nhất định phải trở lại! Ở bên ngoài phải chú ý giữ gìn sức khỏe, gặp chuyện khó khăn gì, chỉ cần tớ có thể giúp nhất định sẽ không từ chối!”

Từ Cẩm Niên nói dài dòng một hồi, Thiệu Vinh chỉ nghiêm túc gật đầu đáp: “Ừ.”

Học sinh lớp 12/9 lại một lần tụ tập trong phòng học, cô giáo Trương Tuyết Du chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng công bố đáp án bài thi tốt nghiệp trung học, mỗi lần cô nói đáp án một đề, phía dưới đều lộn xộn một trận, có người vì trả lời đúng mà cao hứng, cũng có người trả lời sai mà buồn bã.

So với những bạn học bên cạnh thay đổi cảm xúc liên tục, Thiệu Vinh lại quá mức im lặng.

Cậu giống như trước một mình ngồi yên lặng ở trong góc, giống như tất cả mọi thứ đều không liên quan đến mình.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng chiếu xuống, khiến cho sân trường như phủ thêm một tầng ánh vàng mỏng lung, bên cạnh bãi cỏ xanh tươi mát xếp nhiều chiếc ghế đá khác nhau, lúc này trên ghế không có một bóng người.

Thiệu Vinh nhớ lúc trước mình rất thích ngồi trên ghế đá trong góc kia học từ vựng, bên cạnh có một cái cây rất lớn, cành lá rậm rạp nhiều bóng râm, mùa hè ngồi dưới tầng cây vô cùng mát mẻ.

Hôm nay sắp tốt nghiệp, tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong ngôi trường này sẽ trở thành một phần ký ức quý giá nhất.

Bao gồm Từ Cẩm Niên, bao gồm Trần Lâm Lâm, còn bao gồm Thiệu Trường Canh mỗi lần đi họp phụ huynh đều trông thật bảnh trai.

Sau này, Từ Cẩm Niên và Trần Lâm Lâm sẽ có riêng cuộc sống của riêng mình, cách nửa vòng trái đất, cho dù tình cảm tốt thế nào cũng không thể như ngày xưa tụ tập lại một chỗ nói chuyện phiếm không chút kiêng kỵ.

Sau này, Thiệu Trường Canh sẽ không còn là cha của Thiệu Vinh, sẽ không bảo vệ bảo bối của hắn nữa, sẽ không vì mình mà tham dự bất kì cuộc họp nào nữa, giữa hai người sẽ không bao giờ phát sinh bất kì quan hệ nào nữa.

Thiệu Vinh kinh ngạc nhìn cảnh tượng quen thuộc ngoài cửa sổ, đã tới ngày phải rời đi, trong lòng ngoại trừ trống vắng cũng không có quá nhiều cảm xúc đau khổ.

Có lẽ là mấy ngày qua chịu đá kích quá nhiều, cậu đã dần dần trở nên quen rồi.

Cô giáo Trương rốt cuộc nói xong đáp án tất cả các đề, các bạn học cầm giấy đăng kí nguyện vọng tụ thành từng nhóm thảo luận xem nên đăng kí trường học nào. Từ Cẩm Niên và Trần Lâm Lâm hiển nhiên đều đăng kí đại học S, Thiệu Vinh nhìn nhìn giấy nguyện vọng, cầm bút lên, nhưng cuối cùng vẫn không có điện, đặt bút xuống bàn ngăn người.

Trương Tuyết Du phát hiện cậu hơi kì lạ, nhướn mày gọi cậu vào phòng làm việc.

“Thiệu Vinh, cô thấy này giờ hình như em không nghe cô nói, giống như lạc tới nơi nào vậy. Em có dự tính gì chưa? Đại khái tính mình thi được bao nhiêu?”

Thiệu Vinh cúi đầu suy nghĩ một chút, “Đề có đáp án em thì em tính được, nhưng không biết viết văn được bao nhiêu điểm. Đại khái. khoảng 670.”

Khi đó điểm thi tốt nghiệp trung học tối đa là 750, điểm chuẩn ở vùng này là 570, Thiệu Vinh 670 điểm xem như đã 100% vượt qua điểm chuẩn, hoàn toàn có thể vào học đại học trọng điểm hạng nhất trong nước.

Trương Tuyết Du nghe xong hài lòng gật đầu, “670 là thành tích rất tốt. Cẩm Niên nói với cô nguyện vọng một của em ấy là học kinh tế mậu dịch ở đại học S, Lâm Lâm thì muốn học tiếng Tây Ban Nha ở đại học S, ba người các em từ trước đến giờ rất thân, em đã nghĩ sẽ đăng kí trường nào chưa?”

Thiệu Vinh nói: “Em đã quyết định sang nước Anh học y, vì vậy giấy đăng kí nguyện vọng lần này em không có ý định điền.”

Trương Tuyết Du có chút kinh ngạc, “Ra nước ngoài học y? Học y nước ngoài áp lực lớn hơn trong nước rất nhiều, cực lắm đấy. Baba của em đồng ý sao?”

Thiệu Vinh không được tự nhiên gật đầu: “Vâng, ba đồng ý rồi.”

Trương Tuyết Du im lặng một hồi mới nói: “Theo cô được biết, năm đó ba của em cũng lấy bằng y ở nước Anh, bạn bè của ba em bên kia nhất định rất nhiều, em đi học y bên đó cũng tốt, tương lai học thành về nước, đến bệnh viện gia đình công tác xem như là ‘kế thừa nghiệp cha’ rồi.”

Cô giáo hoàn toàn không biết cha con Thiệu Vinh đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua lấy hiểu biết của người bình thường, Thiệu Vinh đến học trường y mà cha từng học, hiển nhiên là vì “thừa kế nghiệp cha.”

Nhưng khi Thiệu Vinh nghe đến từ này, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất đau.

Kế thừa nghiệp cha?

Ban đầu mình liều mạng muốn học y đích thực là vì để kế thừa cơ nghiệp mà baba cực khổ gây dựng, để lúc hấn quản lý bệnh viện có thể đứng bên cạnh hấn ủng hộ hấn, giúp đỡ hấn.

Còn bây giờ mình còn cố chấp đi học y là vì cái gì đây?

Thật sự thích học y đến vậy sao?

Hay là.

Thiệu Vinh đột nhiên không dám nghĩ tiếp nữa, vội vàng nặn ra nụ cười nói: “Thưa cô em về trước, sau này sẽ liên lạc với cô.”

Trương Tuyết Du gật đầu, nhìn học sinh của mình đã sắp tốt nghiệp, ánh mắt của cô cũng trở nên ôn hòa rất nhiều, “Về đi. Ra nước ngoài nhớ phải bảo trọng.”

“Vâng.”

“Cô dạy qua rất nhiều học sinh, em là một người rất có thiên phú, sau này nhất định rất có tương lai.” Trương Tuyết Du ngừng một chút, “Bất quá. Thiệu Vinh, đôi khi cũng đừng ép buộc mình quá, có rất nhiều chuyện dù tốt hay xấu phải xem em nghĩ thế nào.”

“Vâng, em hiểu rồi, em chào cô.” Thiệu Vinh cười cười, tránh tầm mắt của cô, nhanh chóng đi khỏi phòng làm việc, thậm chí cả lời khuyên của cô cũng chưa cẩn thận nghe rõ.

Thật ra những lời này của Trương Tuyết Du có nhiều thâm ý, nhưng khi đó bởi vì tâm tình không yên mà Thiệu Vinh không có để ý kỹ.

Về sau hồi tưởng lại cuộc đối thoại ngày đó, Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút tiếc nuối.

Nếu như ngay lúc đó cậu không cố chấp như vậy, kết quả có phải sẽ tốt hơn một chút hay không.

Nếu như ngay lúc đó cậu xoay người lại, có phải Thiệu Trường Canh vẫn đứng đó chờ cậu quay lại hay không?

Song, cái từ “nếu như” này, chỉ là một loại giả thiết đáng buồn.

Thiệu Vinh mười tám tuổi, chỉ có thể ngốc nghếch đi về phía trước, liều mạng để chứng minh mình đủ độc lập và kiên cường.

Cậu sẽ không quay đầu lại.

Vì thế, cậu hoàn toàn không biết, Thiệu Trường Canh ở nơi cậu không nhìn thấy đã thầm lặng bỏ ra bao nhiêu vì mình.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Ngày đó sau khi báo nguyện vọng xong, Trần Lâm Lâm bị đám bạn gọi đi liên hoan, trong nhà có việc nên Từ Cẩm Niên cũng về trước, một mình Thiệu Vinh đi đến trạm xe bus, đi tới nửa đường thì đột nhiên nhận được một cú điện thoại, trên màn hình hiển thị khuôn mặt của An Lạc.

Tại sao An Lạc lại gọi điện cho mình?

Thiệu Vinh nhú nhú mày.

Người cậu này, trong ấn tượng của Thiệu Vinh mà nói, luôn là một người lạnh lùng không thích nói chuyện, có cặp mắt đen thâm trầm như vực sâu không

đáy, lúc bị hấn nhìn chăm chăm sẽ cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Người này làm việc lâu năm trên thương trường, khiêm tốn chừng mực, tâm cơ thâm trầm, Thiệu Vinh cũng không thích giao thiệp với hắn, hắn hình như cũng không để ý tới cậu, Thiệu Trường Canh thì rõ ràng không thích An Lạc, Thiệu Vinh bị Thiệu Trường Canh ảnh hưởng cũng không thích người cậu này lắm. Mặc dù cậu và An Lạc có quan hệ huyết thống, nhưng trên thực tế cả hai chỉ như người xa lạ.

Bất quá sau khi xem nhật ký mẹ để lại, Thiệu Vinh mơ hồ cảm thấy người cậu này có lẽ phức tạp hơn mình nghĩ, lúc này lại gọi điện thoại tới, không biết có phải là có liên quan đến cái kết sát kia không.

Nghĩ tới đây, tâm tình Thiệu Vinh không khỏi có chút khẩn trương, cậu bấm nhận điện thoại, cố giữ bình tĩnh nói: “Cậu, cậu tìm con?”

Giọng của An Lạc vẫn lạnh nhạt giống như trong trí nhớ, “Con ở đâu?”

“Con mới vừa ra khỏi trường học.”

“Cùng đi ăn cơm đi.”

“Con.”

Thiệu Vinh chưa kịp nói xong đã bị An Lạc cắt ngang: “Con đứng trước cổng trường chờ cậu, cậu đến đón con.”

“A. Được.”

Bên kia liền cúp điện thoại.

Mười phút sau, một chiếc BMW màu đen xuất hiện trước cổng trường học Thập Nhất Trung.

An Lạc ấn cửa kính xe xuống, thấy Thiệu Vinh đang đứng cúi đầu dựa vào một gốc cây yên lặng bấm điện thoại di động, ngón tay thon dài trắng nõn di chuyển thanh thoát trên màn hình, ánh sáng của màn hình điện thoại chiếu lên mặt của cậu, làm cho sắc mặt cậu trông có chút tái nhợt.

Nhiều ngày không gặp, cậu hình như đã gầy hơn rất nhiều, trông cũng trầm lặng hơn so với trước kia.

Có phải trong khoảng thời gian này đã xảy ra chuyện gì hay không?

An Lạc nhíu mày, thấp giọng gọi: “Thiệu Vinh.”

Thiệu Vinh ngẩng đầu lên, trông thấy hắn thì cười nhẹ một cái, cắt điện thoại di động bước nhanh về phía hắn.

“Cậu.” Thiệu Vinh mở cửa ngồi lên xe, vừa cài dây an toàn vừa nói, “Đã lâu không gặp.”

An Lạc thấp giọng nói: “Ừ, trong khoảng thời gian này ở nước ngoài suốt, hôm qua vừa trở về.”

Thiệu Vinh không rõ lắm việc làm ăn của hắn, chỉ biết là hắn có vẻ không thích ở trong nước mấy, bắt đầu từ mấy năm trước đã chuyển trọng tâm việc làm ăn ra nước ngoài, quanh năm suốt tháng luôn bận rộn ở bên đó, thời gian về nước có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hai người ngồi trong xe nhất thời không nói gì, bầu không khí thật yên lặng.

Một hồi lâu sau An Lạc mới hỏi: “Muốn ăn gì?”

Thiệu Vinh nói: “Gì cũng được ạ.”

An Lạc gạt đầu, trực tiếp lái xe đến xa lộ cao tốc đi tới vùng ngoại thành, tốc độ xe dần dần tăng nhanh, dọc đường đi phong cảnh xẹt qua như chớp nhoáng ngoài cửa kính.

“Cậu.” Thiệu Vinh nghi ngờ hỏi, “Ăn cơm thôi không cần phải đi xa như vậy đi?”

An Lạc nhàn nhạt đáp: “Dẫn con về An gia một chuyến.”

Thiệu Vinh ngẩn người.

—— An gia?

Ấn tượng của Thiệu Vinh đối với An gia vô cùng mơ hồ, khi còn bé vẫn ở cùng mẹ trong biệt thự nhỏ xa vùng ngoại thành, chỉ có ngày giỗ của bác mới đến An gia vài lần, chỉ nhớ được An gia rất rộng, biệt thự phong cách Châu Âu cao ba tầng rất sang trọng, trước biệt thự còn có bãi cỏ xanh mướt và một vườn hoa, chiếm rất nhiều diện tích, có thể so với một quảng trường nhỏ.

Bất quá cậu mang mình về An gia làm cái gì?

Bóng đêm phủ xuống, đèn đường quốc lộ bên cạnh sáng lên, đủ loại ánh đèn xẹt qua cửa kính xe, chiếu lên khuôn mặt An Lạc lúc sáng lúc tối.

Lúc này nhìn ở khoảng cách gần, Thiệu Vinh mới cảm thấy cậu An Lạc lớn lên rất đẹp. Mặc dù sắc mặt của cậu lúc nào cũng lạnh như băng, nhưng ngũ quan lại vô cùng sắc sảo, cặp mắt đen nhánh mà thâm thúy, cảm hơi hắt lên tạo cho người ta cảm giác vừa lạnh nhạt vừa cao ngạo.

Thiệu Vinh nhìn hẩn một lát, phát hiện đối phương hoàn toàn không để ý đến mình, không biết làm gì hơn là yên lặng cúi đầu xuống, tiếp tục bấm điện thoại.

“Điện thoại di động loại mới nhất, là Thiệu Trường Canh mua cho con?” An Lạc đột nhiên hỏi.

Rõ ràng hẩn đang chuyên tâm lái xe, không biết đã nhìn qua từ lúc nào mà lại có thể nhìn ra giá trị của chiếc điện thoại di động này.

Thiệu Vinh ngẩn người vài giây: “Đúng vậy, có chuyện gì sao?”

An Lạc như cũ không chút biểu tình gì nói, “Hẩn đối xử với con rất tốt.”

Thiệu Vinh ngập ngừng một lát mới trả lời: “Vâng.”

“Di sản mẹ con để lại hẩn đã đưa cho con chưa?”

“À.”

“Đã nói sau khi con mười tám tuổi sẽ chuyển giao lại cho con, lúc đầu là do chúng ta cùng nhau quyết định cách xử lý di sản của An Phi.”

—— Quả nhiên tìm mình là có liên quan đến cái kết sắp kia.

Thiệu Vinh im lặng một hồi rồi mới trả lời: “Phần di sản kia con đã nhận được rồi, sau hôm sinh nhật 18 tuổi baba đã mời luật sư làm thủ tục chuyển giao, có 1 triệu tiền mặt gửi trong ngân hàng, còn có một căn nhà nhỏ.”

An Lạc nhìn Thiệu Vinh từ kính xe, ánh mắt có chút sắc bén, “Chỉ có những thứ này thôi à? Không còn gì khác sao?”

“Còn có gì khác sao? Những thứ này đã rất nhiều rồi.”

“Mẹ con không có lưu lại di vật gì cho con à?”

“Không có.” Thiệu Vinh dừng một chút, vẻ mặt nghi ngờ hỏi, “Ý cậu là di vật gì?”

An Lạc im lặng nhìn cậu.

Hẩn không thể nhìn ra có chỗ nào không đúng trên mặt đứa trẻ này, khuôn mặt nó càng ngày càng giống Tô Từ Hàng, lúc mỉm cười trông đẹp y hệt người nọ.

Cũng chói mắt như vậy.

An Lạc nhú nhú mày, trong lòng không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ Thiệu Trường Canh không có giao di vật cho Thiệu Vinh?

Thiệu Vinh nhìn hẩn hỏi: “Cậu? Có chuyện gì vậy?”

“À. So với tài sản của An gia, số tiền mẹ con để lại cho con cũng không tính là nhiều.” An Lạc nhún nhịt chuyển đề tài, “Vói lại, trên danh nghĩa mẹ của con vẫn còn một chút cổ phần trong tập đoàn An thị, mà chị ấy đã mất rồi, những gì thuộc về chị ấy cũng nên giao lại cho con, tối nay con theo cậu trở về An gia thuận tiện thanh toán luôn.”

Thiệu Vinh ngẩn người, “Cổ phần? Mẹ chưa từng đề cập tới những thứ này.”

“Mẹ con hoàn toàn không có hứng thú với việc buôn bán, cho mẹ con tiền mẹ con chỉ gửi trong ngân hàng kiếm lợi tức.”

. Đây không phải là chuyện rất bình thường sao?

Thiệu Vinh yên lặng nghĩ.

Nếu là trước kia, cậu cũng sẽ gửi khoản tiền này vào ngân hàng kiếm lợi tức, đây là phương pháp xử lý an toàn nhất đối với người không biết làm ăn.

Nhưng hôm nay cậu đột nhiên có suy nghĩ khác.

Thấy Thiệu Vinh cúi đầu ngẩn người, An Lạc trầm giọng nói: “Thật ra thì con cũng có thể giữ lại cổ phần ở An thị, hàng năm nhận tiền hoa hồng, cậu cảm thấy như vậy có lời hơn.”

Thiệu Vinh ngẩng đầu nói: “Cậu, chuyện này cậu quyết định là được rồi.”

An Lạc thản nhiên nói: “Ừ, dù sao cho con nhiều tiền như vậy, con cũng không biết tiêu thế nào đâu.”

“” Bị hấn xem thường Thiệu Vinh chỉ đành ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Chiếc xe màu đen chạy băng băng trên đường lớn, nhà cửa ngoài cửa kính dần dần trở nên thưa thớt, Thiệu Vinh cũng dần dần cảm thấy mệt mỏi.

Bắt đầu từ hôm sinh nhật 18 tuổi, đã liên tục mấy ngày cậu không có được giấc ngủ ngon, tinh thần cũng căng thẳng cực độ, cho dù ngủ quên cũng luôn mơ thấy ác mộng.

Lúc này ngồi trong xe có mở máy sưởi, xe vẫn chạy thẳng dọc theo đường cao tốc, nhìn quốc lộ mênh mông vô bờ trước mắt, mí mắt lại bắt đầu vào đánh nhau.

Rốt cuộc Thiệu Vinh nghiêng đầu dựa lưng vào ghế ngủ thiếp đi.

An Lạc quay sang nhìn cậu một cái, thiếu niên 18 tuổi, trên người vẫn còn chút khí chất trẻ con, cứ như vậy không hề phòng bị ngồi bên cạnh mình ngủ gà ngủ gật. Làm cho người ta cảm thấy không đành lòng.

Cho dù có khuôn mặt giống hệt Tô Tử Hằng, nhưng dù sao nó cũng không phải là tên cảnh sát nằm vùng họ Tô kia.

Nó không có thân thủ nhạy bén của người kia, dĩ nhiên cũng sẽ không có tâm cơ thâm trầm như người nọ.

Ân oán nhiều năm như vậy, có lẽ. Không nên liên lụy đến người vô tội.

An Lạc nhìn Thiệu Vinh dựa lưng vào ghế ngủ thiếp đi, ánh mắt đột nhiên trở nên phức tạp.

Không biết lại qua bao lâu, xe rốt cuộc quẹo vào một con đường lầy rộng rãi.

Chờ xe hoàn toàn dừng ngay trước cửa An gia, An Lạc mới vỗ nhẹ bả vai Thiệu Vinh, thấp giọng nói: “Tiểu Vinh, đến nhà rồi.”

Thiệu Vinh đột nhiên tỉnh dậy, quay đầu vừa lúc nhìn thấy cặp mắt thâm trầm của An Lạc, lấy tay dụi dụi mắt, nói: “Cậu, con. Ngủ quên mất.”

An Lạc nhìn bộ dáng mơ hồ của cậu, hiếm khi nở một nụ cười.

Thiệu Vinh nhất thời ngây ngẩn cả người.

Cậu chưa từng thấy An Lạc cười, thậm chí còn cho rằng đây thần kinh mặt của hấn đã bị tê liệt. Trong ấn tượng của Thiệu Vinh, trên mặt An Lạc giống như có đắp một lớp nhựa cao su, luôn lạnh nhạt lạnh nhạt, không có chút biểu tình gì, vì thế lúc này chỉ mỉm cười như vậy đã làm cho người ta cảm thấy không chân thật.

An Lạc không để ý đến Thiệu Vinh lại lâm vào trạng thái ngẩn người một lần, mở cửa xe, quay đầu lại nhàn nhạt nói: “Xuống xe, vào ăn cơm.”

“A.”

Thiệu Vinh đi theo An Lạc vào tổ trạch của An gia, biệt thự ba tầng giống như trong trí nhớ, qua nhiều năm như vậy trông vẫn mới tinh như lúc ban đầu, hiển nhiên là có người thường xuyên quét dọn.

Nghe nói bà ngoại là kiến trúc sư nổi tiếng du học từ nước ngoài trở về, căn biệt thự này là do chính bà tự mình thiết kế, trang trí bên trong cũng mang đậm phong cách Anh.

An Lạc vừa vào cửa đã có người chào đón nhận tây trang của hấn: “An tiên sinh đã về.”

An Lạc nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó thấp giọng phân phó nói: “Bảo phòng bếp chuẩn bị cơm tối đi,” dừng một chút rồi quay đầu lại hỏi Thiệu Vinh, “Con thích ăn gì?”

Thiệu Vinh nói: “Cái gì cũng được, con không kén ăn.”

An Lạc gật đầu, nói với người hầu bên cạnh: “Như vậy tùy tiện làm mấy món ăn gia đình đi, nửa tiếng sau đưa tới phòng ăn.”

“Vâng.”

Chờ người hầu lui ra xong, An Lạc mới xoay người nói với Thiệu Vinh: “Tiểu Vinh, con theo cậu vào thư phòng.”

Thiệu Vinh cùng hấn đi lên lầu, đi ngang qua một cái phòng, cửa phòng vừa lúc hé ra một khe hở nhỏ, loáng thoáng có thể thấy được rèm cửa sổ, thảm, và drap giường bên trong tất cả đều là màu trắng, rất giống với cách bài trí phòng ngủ của mẹ trong căn biệt thự nhỏ.

Thiệu Vinh dừng bước lại trước cửa, tò mò hỏi: “Cậu, phòng này của ai vậy?”

An Lạc đáp: “Là phòng ngủ trước kia của mẹ con.”

Thiệu Vinh suy nghĩ một chút rồi đáp: “Con có thể vào xem một chút được không?”

“Được.” An Lạc ngập ngừng một lát mới nói, “Muốn lấy cái gì về làm kỷ niệm thì cứ lấy.”

“” Thiệu Vinh có chút nghi ngờ nhìn hấn.

An Lạc giải thích nói: “Cậu tính cuối năm nay di dân sang nước Anh, đã bàn bạc giá cả ổn thỏa với bên bất động sản, về sau nơi này sẽ bị bán đi, phòng của mẹ con cũng sẽ bị hủy.”

“A.” Thiệu Vinh gật đầu, “Cậu định Không bao giờ. . . Trở về nữa?”

An Lạc không trả lời, chỉ quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng khách dưới lầu.

Trong ánh mắt thâm trầm xuất hiện một tia đau khổ khó phát hiện.

Im lặng thật lâu sau, hấn mới bình tĩnh nói: “Chỗ này, vốn dĩ không cần thiết quay về.”

Thiệu Vinh cảm thấy tâm tình của hấn có cái gì không đúng, nhưng đoán không ra hấn rốt cuộc suy nghĩ cái gì, không thể làm gì khác hơn là phối hợp đi vào phòng ngủ của mẹ, tò mò nhìn chung quanh một lần.

Phòng ngủ của An Phi rất đơn giản sạch sẽ, ngoại trừ vài bức tranh do tự tay cô vẽ thì không có đồ gì đặc biệt để mang đi cả, trên bàn gỗ có đặt một chồng album thật dày.

Thiệu Vinh lấy album ra lật xem, hình bên trong không có nhiều ý nghĩa lắm, đa số toàn là hình sau khi mẹ mua máy ảnh chụp lung tung, có ảnh phong cảnh các nơi, còn có vài bức ảnh chụp người, đứa bé nhà hàng xóm, người phụ nữ xinh đẹp trên đường phố, anh đẹp trai lái xe trong trường học vân vân.

Xem ra năm đó mẹ thật sự rất thích chụp ảnh.

Lật đến giữa album, Thiệu Vinh đột nhiên thấy được một tấm hình.

Tấm hình kia thật ra cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua người trong tấm ảnh.

Sao lại là người mấy ngày trước mình tình cờ gặp trước cửa Từ gia, hơn nữa còn cho mình số điện thoại?

Bức ảnh này hiển nhiên là rất nhiều năm về trước, trông hấn trẻ tuổi anh tuấn, phong độ có thừa.

Trong tấm ảnh, hấn mặc một bộ quần áo thoải mái màu trắng, đang mỉm cười ngồi dưới tàng cây, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt của hấn làm cho cả người hấn trông vô cùng ấm áp, nhu hòa.

Kỳ quái là trong góc hình còn có một người.

Bởi vì khoảng cách quá xa, mặt mũi người kia trở nên mơ hồ không rõ, nhìn không ra được là người nào, chẳng qua là từ tầm nhìn của người kia, có vẻ như hấn đang nhìn người nọ.

Chẳng biết tại sao, tấm hình vốn trông đẹp để ám áp như vậy, bởi vì có người kia xen vào mà trong bất chợt lại trở nên mâu thuẫn đến kì lạ, giống như trang giấy trắng tinh sạch sẽ bị người ta cô tình bôi đen.

Giống như có một loại cảm xúc dày đặc xuyên qua tấm hình cũ kĩ này phát ra ngoài.

Cái loại ánh nhìn sâu sắc đến mức muốn bao phủ người đàn ông trong tấm ảnh.

Cơ hồ ngay cả không khí cũng vì vậy mà đông lại.

Thiệu Vinh cầm tấm hình, tim nhát thoi đột nhiên đập thật nhanh.

Đây là album ảnh của mẹ, mà vị trí người đàn ông trong tấm ảnh vừa vặn là bãi cỏ trước biệt thự của An gia, nói cách khác, người trong tấm ảnh này chính là anh trai sinh đôi của mẹ —— An Dương!

Mà người núp trong góc nhìn chăm chăm vào An Dương, xét tỷ lệ vóc người, khí chất lạnh lùng này, rất có thể là cậu An Lạc!

Nói cách khác, rất nhiều năm về trước, giữa hai cậu An Dương và An Lạc có lẽ có bí mật gì đó không thể cho ai biết?!

Ánh mắt như vậy, cho dù chỉ là trong tấm ảnh cũng đủ làm người sợ hãi.

—— Nhưng bọn họ không phải là anh em ruột sao?

Thiệu Vinh bối rối nhìn tấm hình này, vừa ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt của An Lạc.

“Sao vậy?” An Lạc hỏi.

Thiệu Vinh vờ như không có việc gì lật vài tờ trong album, nói: “Cậu, con có thể mang album ảnh này về không? Hình như là album ảnh mẹ chụp, rất có ý nghĩa.”

An Lạc cầm album trong tay cậu, lật vài tờ, phát hiện tất cả đều hình phong cảnh nhàm chán.

“Được.” An Lạc nói.

Thiệu Vinh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cậu thuận tay cầm luôn mấy bức tranh mẹ tự tay vẽ, nói: “Mấy cái này có thể lấy được không? Là tranh của mẹ Con muốn lấy về làm kỷ niệm.”

An Lạc trầm giọng đáp: “Tùy con.”

“An tiên sinh, cơm tối đã chuẩn bị xong.” Có người đi lên lầu cung kính nói.

An Lạc gật đầu, xoay người đi xuống lầu, “Đi thôi, xuống ăn cơm.”

Trên bàn ăn, hai người cũng không nói chuyện, không khí vô cùng trầm lắng.

Nhìn An Lạc ngồi đối diện mặt không chút thay đổi gấp thức ăn, nhớ tới nụ cười ôn hòa của An Dương trong tấm ảnh, trong lòng Thiệu Vinh đột nhiên sinh ra một loại ý nghĩ vô cùng quý dị.

Chẳng lẽ cậu len lén thăm mền anh ruột của mình sao?

. Đây. Loại suy đoán này thật sự rất đáng sợ.

Thiệu Vinh vội vàng cúi đầu buồn bực ăn cơm, đè nén cảm giác mãnh liệt ở đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Tối hôm đó, Thiệu Vinh ở An gia ăn cơm, sau khi ăn xong An Lạc liền dẫn cậu đến thư phòng để thanh toán cổ phần của An Phi ở An thị.

Thiệu Vinh hoàn toàn không hiểu những thứ này, chẳng qua sau khi nghe An Lạc đề cập đến số tiền trong tài khoản thì có chút giật mình.

Không ngờ 5% của mẹ ở An thị qua hơn mười năm đã trở thành một khối tài sản lớn như vậy. An Lạc đưa một tấm thẻ cho Thiệu Vinh, nói đã gửi khoản tiền này vào trong đó, còn nói về sau lúc cuối năm chia hoa hồng sẽ tiếp tục gửi tiền vào thẻ này.

Thiệu Vinh cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh.

Tuy rằng An Phi là mẹ ruột cậu, nhưng bất quá cũng chỉ là nghe theo sắp đặt của anh trai mà thôi, cũng không phải thật lòng muốn sinh ra cậu, Thiệu Vinh cảm thấy mình không có tư cách thừa kế phần tài sản này.

Chẳng qua nhìn sắc mặt lạnh lùng và thái độ kiên quyết của An Lạc, Thiệu Vinh đành phải nghe lời nhận thẻ.

Đi ra khỏi An gia, trở lại biệt thự nhỏ ở ngoại thành, Thiệu Vinh bắt đầu đóng gói thu thập hành lý.

Thật ra cũng không có gì để thu thập, quần áo Thiệu Trường Canh xếp sẵn cho cậu cậu không có mang theo, trong nhà này cũng không có bao nhiêu đồ thuộc về cậu. Sắp xếp lại phiếu điểm và tài liệu trong túi văn kiện kia, còn cái khăn quàng cổ duy nhất mang theo từ nhà Thiệu Trường Canh, cất kỹ thẻ tín dụng và sổ tiết kiệm Đây chính là toàn bộ những gì cậu có thể mang đi.

Về phần di vật mà mẹ lưu lại. . . .

Thiệu Vinh cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó bỏ nhật ký và mớ tài liệu kia vào trong két sắt rồi khóa lại, tiếp theo ôm két sắt đi ra rừng cây phía sau biệt thự, đào một cái hố dưới một gốc cây đại thụ dễ nhận biết, vùi két sắt xuống dưới đó rồi cẩn thận lấp đất lại, dùng thêm lá cây để che ở bên trên, lúc này mới yên lòng xoay người trở về nhà.

Những tư liệu kia hết sức quan trọng nhưng cũng hết sức nguy hiểm, dù sao trong đó có cả bằng chứng phạm tội của thái tử, mang theo trên người lơ như bị người ta phát hiện hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Hơn nữa cậu ra nước ngoài học, mang theo những thứ này cũng không thuận tiện, đành phải tạm thời chôn kết sắt ở chỗ này, sau này có gì cần thì đến lấy sau.

Xử lý xong tất cả mọi việc, Thiệu Vinh xoay người trở lại phòng ngủ, ngồi trên giường gửi tin nhắn cho Trần Lâm Lâm.

“Lâm Lâm, có gì cậu ăn tối ở bên ngoài đi, tớ đã ăn rồi.”

Trần Lâm Lâm gửi lại: “Nếu thấy khuya mà tớ còn chưa về cũng không cần chờ tớ, tớ qua nhà nhỏ bạn thân tâm sự một chút.”

“Ừ, được rồi.”

Thiệu Vinh biết ngoại trừ mình và Từ Cẩm Niên ra, Trần Lâm Lâm còn có rất nhiều bạn gái thân thiết, mấy cô gái tụ chung một chỗ chắc chắn có rất nhiều chuyện để nói.

Nếu cô nàng ở nhà bạn, Thiệu Vinh cũng không cần lo lắng cho an toàn của cô nàng nữa.

Một mình cậu nằm chán ngồi trên giường một lát, cuối cùng quyết định lấy ra tấm danh thiếp mà Alan đã đưa cho cậu, bấm gọi theo số điện thoại in trên đó.

Bên tai truyền tới một thanh âm ôn hòa dễ nghe, “A lô, ai vậy?”

Thiệu Vinh nắm chặt điện thoại di động, khẩn trương nói: “Xin chào, tôi là Thiệu Vinh.”

Bên kia hình như có chút kinh ngạc, một lát sau mới truyền đến cười nói: “Ồ, là cậu sao.”

Tuy chỉ là mấy chữ đơn giản, Thiệu Vinh lại cảm thấy lạnh cả gáy.

Dù sao người bên kia điện thoại cũng là nhân vật từng lăn lộn trong xã hội đen, cho dù thanh âm dịu dàng đến thế nào đi nữa cũng khó mà khiến cho người ta có thể bình tĩnh nói chuyện với hắn.

“Sao đột nhiên lại tìm tôi?” An Dương thân nhiên hỏi, “Gặp phải chuyện gì khó khăn à?”

Thiệu Vinh suy nghĩ một chút mới nghiêm túc nói: “Lần trước không phải chú nói nếu tôi muốn làm ăn có thể tìm chú giúp đỡ sao? Hôm qua tôi mới lấy được một triệu đồng đi sản mẹ để lại, không biết nên xử lý số tiền kia như thế nào, vì vậy mới định phiền chú giúp tôi xem thử một chút.”

“Thì ra là vậy.” An Dương hiểu rõ nói, “Cậu muốn dùng một triệu này làm vốn kiếm thêm chút tiền phải không?”

Thiệu Vinh gật đầu, “Đúng vậy, dù sao số tiền này tôi cũng không biết dùng thế nào, bỏ vào ngân hàng cảm thấy quá lãng phí.”

An Dương mỉm cười, “Đừng lo, chuyện này giao cho tôi là được rồi. Trưa mai mười hai giờ chúng ta gặp nhau ở lầu hai quán cà phê ở quảng trường Tân Ninh được chứ?”

“Được.”

Sau khi cúp điện thoại, trái tim Thiệu Vinh không kiềm chế được đập kịch liệt.

Mặc dù chỉ là nói chuyện đơn giản mấy câu, thế nhưng vẫn làm cho Thiệu Vinh cảm thấy thật căng thẳng, trong lòng bàn tay đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Người này, có thể xem là người tạo ra sinh mạng của mình.

Nói chuyện với hắn luôn có cảm giác áp bách giống như đang nói chuyện với sếp lớn.

Giọng của hắn thật sự rất dịu dàng, cộng thêm ý cười rất rõ ràng trong lời nào, cho người ta cảm giác như đang nói chuyện với người thân trong gia đình.

Chỉ là, hắn càng dịu dàng, Thiệu Vinh càng cảm thấy bất an.

Bởi vì cậu hiểu rất rõ, hắn dịu dàng với mình hoàn toàn là do cái mác “con trai của Tô Từ Hằng.”

Ngày tiếp theo tiết trời trong xanh, Thiệu Vinh đúng hẹn đi tới quán cà phê gần quảng trường Tân Ninh, không nghĩ tới An Dương đã sớm chờ ở cửa.

Thiệu Vinh đi về phía hắn, nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của hắn, nhất thời không biết nên xưng hô như thế nào mới tốt, do dự một chút mới nhỏ giọng nói: “Chào chú.”

“Ừ.” An Dương đáp một tiếng, nhìn Thiệu Vinh rồi nói, “Bộ dạng cậu giống như chưa tỉnh ngủ, vừa mới rời giường sao?”

Thiệu Vinh lúng túng gật đầu: “Đúng vậy.”

An Dương cười cười, “Mấy ngày nay mệt lắm à?”

Hắn ân cần thăm hỏi làm cho Thiệu Vinh có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng lắc đầu nói: “Không có, chỉ là mấy hôm trước ngủ không ngon mà thôi.”

An Dương gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa, xoay người bước vào nói: “Vào đi, vừa ăn vừa nói.”

An Dương dẫn Thiệu Vinh đi tới chỗ ngồi gần cửa sổ trên lầu hai, cầm thực đơn liếc một cái, sau đó nhìn Thiệu Vinh hỏi: “Thích uống cà phê gì?”

Thiệu Vinh suy nghĩ một chút: “Latte đi.”

Cậu cũng không thích ăn cơm tây, cũng rất ít đến tiệm cà phê uống cà phê, trước kia ở cùng Thiệu Trường Canh, có thời gian hai cha con đều ở nhà nấu cơm, thỉnh thoảng đi ra ngoài ăn cũng chỉ toàn đi ăn buffet hoặc đến những nhà hàng Trung Quốc.

Thiệu Vinh cảm thấy chỉ có hai người đi ra ngoài uống cà phê giống như người yêu đang hẹn hò vậy.

Nhìn ánh mắt dịu dàng của người đàn ông trước mặt, trong lòng Thiệu Vinh có chút không được tự nhiên, không biết làm gì ngoài cúi đầu xuống im lặng xem thực đơn.

An Dương nhấn chuông trên bàn gọi phục vụ, bồi bàn rất nhanh đã có mặt.

“Chào anh, xin hỏi anh cần gì?”

“Một ly Latte, một ly Lam Son, thêm một phần ăn hai người.”

“Được, xin chờ một lát.”

Sau khi bồi bàn rời đi, An Dương nhìn Thiệu Vinh trước mặt, đột nhiên dịu dàng nói: “Trước kia ba của cậu cũng rất thích uống latte.”

Thiệu Vinh hơi sững sốt, ngẩng đầu lên thì thấy trên mặt hắn vẫn nở nụ cười như cũ, có điều ánh mắt có chút trầm xuống.

“Loại cà phê latte này, bên trong pha thêm một phần hai sữa tươi, mùi sữa tươi rất nồng, ba của cậu trước kia rất thích uống latte, lại chưa bao giờ thêm đường, tôi không chịu được mùi sữa nồng như thế.” An Dương ngừng một chút, “Không ngờ cậu cũng thích uống thứ này.”

Thật ra Thiệu Vinh chỉ tùy tiện nhìn thực đơn chọn đại mà thôi, cậu không có nghiên cứu nhiều về cà phê. Bất quá lúc này có lẽ không nên nói ra sự thật phản bác suy luận của hắn, cũng không nên cắt ngang dòng hồi ức của hắn. Thiệu Vinh chỉ đành cúi đầu, im lặng không nói gì.

An Dương tiếp tục nói: “Tôi thích cà phê Lam Son bởi vì các vị ngọt đắng của nó đều rất cân bằng. Có điều phần lớn Lam Son phải nhập khẩu từ Nhật Bản, trong nước có rất ít cà phê Lam Son chính gốc, đa số tiệm cà phê đều bán loại không chính tông.”

“Tiệm mà chúng ta đang ngồi chính là một trong số ít những tiệm bán cà phê tương đối chính gốc, khai trương cũng hơn mười năm rồi.”

Thiệu Vinh ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi: “Hơn mười năm rồi sao?”

An Dương gật đầu, “Ừ.”

“Vậy. Chủ và ba tôi, trước kia đã từng tới tiệm cà phê này sao?”

“Đúng thế.” An Dương cười cười, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ngày tiệm này khai trương trời đổ mưa rất to, hai người chúng ta vừa lúc đi ngang qua đây, ba của cậu kéo tôi chạy vào uống cà phê, thuận tiện trú mưa, kết quả thích luôn latte ở nơi này, uống liên tục ba ly, còn làm cả thẻ hội viên.”

“Đã qua nhiều năm như vậy, không ngờ tiệm cà phê này vẫn còn ở đây.”

Nghe hắn nhắc tới những thứ này, Thiệu Vinh cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Thì ra hắn mang mình tới đây uống cà phê là vì hoài niệm Tô Từ Hàng.

Hắn gọi phần ăn hai người kia, đoán chừng cũng là năm đó thường xuyên gọi chung với Tô Từ Hàng.

Chẳng biết tại sao Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy người đàn ông trước mặt này có chút đáng thương.

Người hắn tưởng niệm đã không còn nữa, chôn dưới đất mười tám năm chắc đã sớm thành xương trắng. Giờ phút này hắn nhìn đứa con của người kia mà đích thân mình tạo ra, nhìn khuôn mặt giống y hệt người kia.

Chỉ có thể đắm chìm trong hồi ức chuyện ngày ấy.

Chỉ có thể tự nhắc nhở mình sự thật rằng người kia đã chết.

Có lẽ trong lòng của hắn cảm thấy rất đau khổ đi?

Nhưng mà Thiệu Vinh không hiểu nỗi hắn, nếu vậy tại sao hắn lại chọn chỗ này để tự làm mình không vui?

Chuyện cũng đã qua lâu như vậy, rất nhiều tình cảm cũng nên buông xuống rồi, sống ở nước ngoài không phải rất tốt sao? Tại sao phải về đây nhớ lại những chuyện thương tâm này

Nhìn sắc mặt An Dương, Thiệu Vinh không biết nên nói cái gì mới tốt.

May là bồi bàn rất nhanh đã bung cà phê lên, phá vỡ bầu không khí trầm mặc khó xử giữa hai người.

Thiệu Vinh cầm ly cà phê lên uống vài ngụm, cà phê latte quả nhiên giống như lời hắn nói, rất nồng mùi sữa tươi.

Phần ăn hắn gọi ăn cũng rất ngon.

Thiệu Vinh chưa ăn bữa sáng cho nên rất đói bụng, cầm nĩa lên liền vội vàng vùi đầu xuống ăn.

Bỏ qua ánh mắt phức tạp của người đàn ông đối diện cứ nhìn chăm chăm vào mình, Thiệu Vinh ăn thật ngon lành.

Hai người bắt đầu im lặng dùng cơm.

Sau một lúc lâu thấy hắn cũng đã ăn xong, lúc này Thiệu Vinh mới ngẩng đầu hỏi: “Chú, hôm qua tôi có nói tới số tiền kia, chú cảm thấy nên xử lý như thế nào?”

An Dương nhàn nhạt đáp: “Trong thời gian ngắn muốn kiếm được nhiều tiền, cách tốt nhất chính là đầu tư vào cổ phiếu.”

“Đầu tư vài cổ phiếu?” Thiệu Vinh hơi nhíu mày, “Tôi không biết chơi cổ phiếu.”

An Dương nói: “Thế này đi, cậu đưa số tiền đó cho tôi, tôi giúp cậu kiếm thêm thật nhiều, thế nào?”

“Được.” Thiệu Vinh không chút do dự lấy sổ tiết kiệm trong túi đưa cho An Dương.

An Dương hỏi: “Cậu không sợ tôi là tên lường gạt cầm tiền không trả lại sao?”

Thiệu Vinh cười cười, “Không đến nỗi như vậy đâu, nhìn chú cũng không phải là người thiếu tiền.”

An Dương cũng mỉm cười, “Đúng vậy, mắt nhìn người của cậu cũng không tệ.”

Thiệu Vinh nói: “Nếu không trước tiên tôi đưa cho chú một nửa đi, tôi cần chút tiền mua vài thứ, mấy ngày nữa ra nước ngoài rồi mà chưa chuẩn bị gì cả.”

An Dương cau mày: “Ra nước ngoài? Cậu ra nước ngoài làm gì?”

“Tôi định sang Anh học y, đã được trường học bên kia nhận rồi, tháng sau sẽ đi.”

Chân mày An Dương càng nhíu chặt hơn, “Học y? Cậu thích ngành y như vậy sao?”

“Phải, từ nhỏ tôi đã rất muốn làm bác sĩ.”

An Dương nhìn cậu, sau một lúc lâu mới nói: “Xem ra tầm ảnh hưởng của Thiệu Trường Canh đối với cậu cũng rất lớn.”

Thiệu Vinh cười gượng một cái, không trả lời.

An Dương im lặng trong chốc lát rồi tiếp tục nói: “Cậu hoàn toàn không có ý định kinh doanh sao? Ra nước ngoài học kinh doanh cũng không tồi, sau khi lấy được bằng rồi về nước làm ăn, cậu còn trẻ như vậy, có thể dùng tiền của mình đi gây dựng sự nghiệp, tôi cũng có thể giới thiệu nhiều đồng sự hợp tác làm ăn với cậu.”

Thiệu Vinh lắc đầu: “Tôi không biết kinh doanh, miễn cưỡng cũng chỉ phí tiền, vì vậy không cần đâu.”

An Dương nhìn cậu hỏi: “Thật sự đã quyết định chắc chắn phải không?”

“Phải, tôi suy nghĩ nhiều lắm mới quyết định như vậy.”

An Dương cúi đầu suy nghĩ một chút, một lát sau gật đầu nói, “Được rồi, nếu đây là quyết định của cậu, tôi sẽ không can thiệp. Chỉ là bên Anh tôi không có quen biết nhiều, không thể giúp cậu cái gì, một mình cậu qua bên đó phải biết tự chăm sóc mình.”

Thiệu Vinh gật đầu: “Cảm ơn chú, tôi biết rồi.”

Sau khi ra khỏi tiệm cà phê, An Dương lại dẫn Thiệu Vinh đến trung tâm mua sắm gần đó.

“Ra nước ngoài thì thuận tiện mua thêm mấy bộ quần áo mới đi.” An Dương ngồi trên ghế sofa trong cửa hàng bán quần áo, cười nói với Thiệu Vinh, “Thích kiểu gì cứ chọn đi, để tôi trả tiền, coi như là quà ra mắt tặng cậu.”

Lúc Thiệu Vinh rời khỏi nhà Thiệu Trường Canh cũng không có mang theo quần áo, vốn định hôm nay sẽ đi mua mấy bộ, không nghĩ tới An Dương sẽ dẫn cậu tới đây, còn tặng quần áo cho cậu.

Ngoại trừ Thiệu Trường Canh, Thiệu Vinh chưa từng có nhận quần áo người khác tặng, cậu cảm thấy chỉ người thân mật mới có thể tặng quần áo cho nhau, An Dương tặng cậu quần áo làm cho cậu cảm thấy hơi lúng túng.

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của hắn, Thiệu Vinh cũng không muốn từ chối thẳng thừng.

Thiệu Vinh chủ động tìm hắn chính là muốn biết tại sao vị thái tử này lại tiếp cận mình?

Khác với Thiệu Trường Canh tự tay chọn quần áo cho cậu, An Dương chỉ im lặng ngồi ở một chỗ, mặc Thiệu Vinh muốn chọn gì thì chọn, hắn chỉ chịu trách nhiệm phần trả tiền.

Nhìn qua giống như cho đối phương đầy đủ tự do.

Nhưng Thiệu Vinh lại muốn hiện tại người ngồi chỗ đó chính là Thiệu Trường Canh, muốn Thiệu Trường Canh tự tay chọn quần áo cho cậu.

Mặc dù cách làm của Thiệu Trường Canh có chút bá đạo, nhưng ít nhất cũng cho Thiệu Vinh cảm giác hắn thật sự quan tâm.

Ngược lại cách làm vừa nắm chặt vừa thả lỏng của An Dương làm cho Thiệu Vinh rất không được tự nhiên, cảm thấy mình giống như một con diều, nhìn qua có vẻ đang bay rất cao rất xa, nhưng sợi dây quyết định vẫn nằm trong tay An Dương.

Tầm mắt đảo một vòng quanh cửa hàng, Thiệu Vinh chọn một bộ quần áo màu trắng kiểu dáng đơn giản, cúi thấp đầu đi tới trước mặt An Dương.

An Dương nhìn cậu một cái, nói: “Một bộ ít quá, chọn thêm hai bộ đi.”

Thiệu Vinh lại quay đầu đi chọn thêm hai bộ.

Nhìn bộ dáng nghe lời của đứa nhỏ này, An Dương mới hài lòng gật đầu, sau đó đi tới trước quầy quét thẻ tính tiền.

Sau khi ra khỏi trung tâm mua sắm, hai người tiếp tục đi về phía trước, bởi vì không có gì để nói nên cả hai lại tiếp tục im lặng.

Thiệu Vinh cúi đầu ngoan ngoãn đi bên cạnh An Dương, mỗi lần An Dương nghiêng đầu nhìn cậu chỉ có thể thấy một bên mặt không có bao nhiêu biểu tình của cậu.

—— Một bên mặt giống y hệt người kia.

Nhưng người kia đã sớm rời khỏi cuộc sống này, thứ duy nhất để lại chính là con trai kế thừa gen của hắn.

Con trai hắn hôm nay đã tròn mười tám tuổi, thời gian qua nhanh đến mức làm cho người ta không ứng phó kịp.

An Dương nhìn Thiệu Vinh bên cạnh cúi đầu bước đi, đột nhiên rất muốn đưa tay sờ thử mái tóc mềm mại của cậu.

Mỗi lần thấy đứa nhỏ này sẽ không nhịn được mềm lòng, dù sao trong người nó cũng chảy dòng máu của Tô gia và An gia, khuôn mặt khi lớn lên lại giống hệt Tô Tử Hằng, lúc cười lại có chút giống mình.

Đứa nhỏ này thậm chí có thể coi là con của hắn và Tô Tử Hằng.

Nếu như năm đó không có xảy ra chuyện đó, hắn và Tô Tử Hằng, cùng với Tiểu Vinh, sẽ là một gia đình cực kỳ hạnh phúc.

An Dương nhẹ nhàng vươn tay ra, trong một khắc sắp đụng phải Thiệu Vinh, Thiệu Vinh đột nhiên ngẩng đầu lên, có chút nghi ngờ nhìn An Dương, “Chú. ?”

Ngón tay An Dương đột nhiên cứng trong không khí.

—— Nó gọi mình là chú xưng hô xa lạ lại buồn cười như vậy.

Trong lòng nó chỉ có một người cha là Thiệu Trường Canh, mình đối với nó mà nói bất quá chỉ là một người qua đường không có quan hệ gì mà thôi.

Nó cũng không có xem Tô Tử Hằng là cha.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Thiệu Vinh, An Dương cười cười, thu tay lại, “Sau khi ra nước ngoài nhớ được gọi điện thoại báo bình an cho tôi biết, tôi không thể ra sân bay tiễn cậu.”

Thiệu Vinh gật đầu: “Được.”

“Tôi đi trước, một mình cậu đón xe về nhà đi.”

“Được rồi.”

An Dương xoay người rồi đi, một thân quần áo màu trắng dưới ánh mặt trời trông vô cùng chói mắt, sống lưng thẳng tắp cũng có chút cứng ngắc mất tự nhiên.

—— Vừa rồi hẳn nhớ tới Tô Tử Hằng cho nên mới muốn vươn tay ra sờ tóc của mình sao?

Thiệu Vinh tâm tình phức tạp đứng yên tại chỗ, im lặng nhìn bóng người kí dần dần biến mất ở cuối ngã tư đường.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Tin tức Thiệu Vinh sắp ra nước ngoài du học nhanh chóng truyền khắp thân bằng hảo hữu, không lâu sau ngay cả Thiệu Thần cũng biết.

Chiều hôm đó, Thiệu Vinh đột nhiên nhận được điện thoại của Thiệu Thần.

“Tiểu Vinh, nghe nói em muốn ra nước ngoài du học hả?” Thanh âm Thiệu Thần vẫn mang theo ý cười quen thuộc, “Em thẳng nhóc này, có tương lai lắm đó, thi được đủ điểm IELTS nữa chứ, làm anh đây ngay cả thi cấp sáu cũng phải thi mấy lần cảm thấy rất xấu hổ!”

“.....” Thiệu Vinh nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Trong lòng cậu, Thiệu Thần luôn giữ một vị trí vô cùng đặc biệt, mặc dù khi còn bé hay bị hấn ăn hiếp, nhưng dù sao cũng cùng nhau lớn lên, lại còn là anh họ của mình, trước giờ Thiệu Vinh vẫn xem hấn như anh trai.

Mỗi lần trở lại Thiệu gia, cậu đều thích đi chơi với Thiệu Thần, rất nhiều chuyện không dám nói với Thiệu Trường Canh thỉnh thoảng sẽ tâm sự với Thiệu Thần. Đầu là bạn cùng lứa dĩ nhiên không cần kị quá nhiều, hơn nữa Thiệu Thần còn có chút đầu gối, không suy nghĩ sâu xa, ở chung với hấn Thiệu Vinh luôn cảm thấy rất thoải mái.

“Sao không nói gì?”

“Ách, tại em học lâu rồi mới thi được như vậy.” Thiệu Vinh được khen có chút ngượng ngùng, “Và lại hai cái này khác nhau mà, nói không chừng em đi thi cấp sáu lại rớt ấy chứ.”

Thiệu Thần cười nói: “Được rồi được rồi, đừng khiêm tốn với anh nữa.”

“.....”

Thiệu Thần ngừng một chút, tiếp tục nói: “Lúc trước không phải em hỏi anh điểm chuẩn của đại học y trong nước sao, anh còn tưởng em muốn vào trường anh học, hôm nay mới biết thì ra em muốn ra nước ngoài học, quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử.”

Thiệu Vinh im lặng một chút, sau đó tò mò hỏi: “Sao anh biết được chuyện này?”

Thiệu Thần đáp: “Cô nói đó. À đúng rồi, là Từ Cẩm Niên, bạn thân của em đó, là nó nói cho cô biết.”

“.....” Từ Cẩm Niên đồ nhiều chuyện này.

“À, thiếu chút nữa quên nói chuyện chính, tối nay em có rảnh không? Về nhà một chuyến đi, cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, thuận tiện tiễn em đi.”

“A.”

“Yên tâm đi, cô không có nướng bánh ngọt ép chúng ta ăn đâu, hôm nay là mẹ anh tự mình xuống bếp.”

“Em.”

“Em cái gì mà em, đừng nói với anh là em không rảnh.”

“.....”

Bữa cơm đoàn viên tiễn biệt này, cậu không có tư cách để đi.

Thiệu Trường Canh đã đoạt tuyệt quan hệ với cậu, cậu không còn là người của Thiệu gia nữa, và lại nếu gặp phải Thiệu Trường Canh ở đó thì biết làm thế nào?

Thiệu Vinh cảm thấy khó hiểu, tại sao người họ Thiệu không hề biết chuyện Thiệu Trường Canh đã đuổi mình khỏi nhà?

Hắn chưa nói với mọi người sao?

“Sao đây? Về nhà một chuyến chứ có phải bị bắt vô đồn cảnh sát mà phải suy nghĩ lâu như vậy?” Thiệu Thần trêu chọc, “Sáu giờ tối về nhà, mẹ anh mua nhiều thức ăn lắm, còn có món sò mà em thích ăn nhất nữa.”

Thiệu Vinh vội vàng nói: “Anh thay em nói tiếng cảm ơn với bác gái, tối nay em không về được, em bận chút việc.”

“Không phải nghỉ học rồi sao? Em còn có thể bận việc gì, đừng kiếm cớ với anh.”

“.....”

“Quyết định vậy đi, sáu giờ tối, nhớ sáu giờ đấy!”

“.....”

Thiệu Vinh còn chưa kịp trả lời, Thiệu Thần đã nhanh chóng cúp điện thoại.

Trong lòng Thiệu Vinh cảm thấy có chút bất đắc dĩ, thần kinh anh mình gần đây không được ổn định, căn bản không biết giữ em trai và bác hai của hắn đã xảy ra rất nhiều vấn đề nghiêm trọng, lần trước làm sùi cảo cũng là do hắn hiểu bậy gọi Thiệu Trường Canh tới.

Bất quá, bọn họ đã đặc biệt chuẩn bị thức ăn làm tiệc tiễn mình, nếu như không đi thì quá không nể mặt rồi, bác gái đối xử với mình cũng rất tốt.

Thiệu Vinh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định buổi tối trở về Thiệu gia một chuyến.

Sở dĩ quyết định như vậy, bởi vì cậu có loại dự cảm mơ hồ rằng đây có lẽ là lần cuối cùng mình trở về nơi này.

Trở lại căn biệt thự, Thiệu Vinh nhìn thấy giày cao gót của Trần Lâm Lâm đặt trước cửa, hiển nhiên cô nàng đã trở lại. Cửa phòng ngủ trên lầu hai đóng chặt, đại khái chắc hôm qua cô nàng tâm sự với bạn thân đến khuya, bây giờ đang ngủ bù.

Thiệu Vinh không có đánh thức Trần Lâm Lâm, thuận tay đặt đồ ăn vừa mua trên cái bàn trong phòng khách.

Trên đường về có ghé siêu thị dạo một vòng, mua rất nhiều đồ dùng cần thiết để ra nước ngoài, bao gồm vali, quần áo, drap giường, chăn gối, sau đó còn đi siêu thị điện máy một chuyến, mua một cái laptop màu trắng.

Thiệu Vinh đặt từng món đồ vào trong vali, sắp xếp lại tốt toàn bộ hành lý, kéo khóa lại, sau đó nhấc vali đặt lên giường, nhìn vali thật to trước mặt, cảm giác sắp rời khỏi nơi này đột nhiên trở nên thật rõ ràng.

Thiệu Vinh thờ dài, xoay người vào phòng tắm tắm rửa.

Lúc tắm rửa xong đi ra đã sắp 5 giờ, Thiệu Vinh sấy khô tóc, thay bộ quần áo hôm nay mới mua, đứng trước gương soi soi một chút, cẩn thận chỉnh lại cổ áo sơ mi.

Do mới vừa tắm rửa xong, sắc mặt Thiệu Vinh trông rất tốt, trên người còn mặc quần áo mới, nhìn tràn đầy sinh lực gấp mấy lần lúc trước.

Cậu cũng không biết tại sao mình lại thay bộ quần áo mới này, có lẽ do không muốn lộ ra bộ dáng chật vật của mình, không muốn mất thể diện ở trước mặt người đó.

Tối nay đi ăn bữa cơm đoàn viên ở Thiệu gia, nhất định sẽ nhìn thấy hắn.

Không biết tại sao vừa nghĩ tới buổi tối có thể sẽ gặp Thiệu Trường Canh, tâm tình Thiệu Vinh lại trở nên khản trương.

Năm giờ rưỡi, Thiệu Vinh vừa muốn lên đường, cửa phòng ngủ bên cạnh đột nhiên mở ra, Trần Lâm Lâm còn đang mơ ngủ bước ra, nhìn thấy Thiệu Vinh liền liếc cậu từ trên xuống dưới mấy lần, không nhịn được khen: “Thiệu Vinh, cậu mặc bộ đồ này trông đẹp trai lắm, mặc đẹp như vậy bộ đi hẹn hò với ai hả?”

Thiệu Vinh đỏ mặt: “Đừng nói lung tung.”

“Xấu hổ cái gì, cậu có người yêu tớ sẽ làm cổ vấn cho cậu. Hôm nay nhìn cậu mặc bộ này, đứng dưới góc độ của con gái mà nói, có thể cho chín trên

mười điểm” Trần Lâm Lâm vỗ vỗ vai cậu, “Cứ yên tâm đi, chúc cậu hẹn hò vui vẻ.”

Thiệu Vinh bị nói càng thêm lúng túng, “Tớ về nhà ăn cơm thôi, đừng có đoán mò lung tung.”

“Về nhà ăn cơm sao phải ăn mặc chỉnh chu như vậy?”

Thiệu Vinh lười tranh cãi với cô bạn cố chấp này, chỉ chỉ phòng khách dưới lầu, nói sang chuyện khác: “Trên đường về tớ có mua đồ ăn cho cậu, cậu vào nhà bếp hâm lại rồi ăn.”

Trần Lâm Lâm gật đầu, “Ừ, cậu chu đáo quá, cảm ơn.” Nói xong liền xoay người bước xuống lầu, cầm đồ ăn đi vào nhà bếp.

Lúc này Thiệu Vinh mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người đi khỏi cửa.

Lúc tới Thiệu gia vừa đúng sáu giờ, Thiệu Thần ra mở cửa, vừa nhìn thấy Thiệu Vinh liền ôm chầm lấy cậu.

“Ồ, đúng giờ ghê, anh biết em không dám cho anh leo cây mà.”

Thiệu Vinh cười cười, cùng hấn vào nhà, vừa vào cửa đã ngửi được mùi thức ăn thơm phức, hiển nhiên thức ăn đã được chuẩn bị xong.

Tầm mắt Thiệu Vinh đảo khắp nhà một lần, phát hiện hôm nay người Thiệu gia đều có mặt đầy đủ, một nhà ba người bác cả, cô và Từ Nhiên cũng có mặt.

Có điều không nhìn thấy bóng dáng của Thiệu Trường Canh.

Trong lòng Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy có chút mất mát.

Vốn đã chuẩn bị tâm lý cả rồi, dự định sẽ bày ra một bộ mặt bình tĩnh không để ý khi nhìn thấy hấn, muốn nói cho hấn biết bây giờ mình sống rất tốt, thậm chí còn thay quần áo mới vì không muốn hấn nhìn thấy bộ dáng chật vật của mình.

Ai ngờ hấn lại không có mặt.

Cảm giác giống như đã chuẩn bị đầy đủ đi gặp một người, kết quả đến nơi hẹn lại phát hiện đối phương sẽ không xuất hiện, cảm giác vô cùng mất mát. . .

Hấn không xuất hiện không phải càng tốt sao? Đỡ phải làm cả hai lúng túng.

Thiệu Vinh bị Thiệu Thần kéo đến phòng ăn ngồi, nhìn người Thiệu gia vui vẻ hòa thuận nói chuyện với nhau, cái loại cảm giác mất mát này nhanh chóng lan tràn khắp trong tim.

Thiệu Vinh thật sự nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy mất mát như vậy.

“Ba con. Tớ nay không đến sao?” Thiệu Vinh giả vờ thoải mái hỏi.

Thiệu Hân Du cười cười nói, “Ba của con đi họp rồi, họp hội nghị quốc tế về cấy ghép nội tạng, năm nay vừa lúc cử hành ở Trung Quốc, rất nhiều danh nhân được mời tới, ba con có tên trong danh sách khách quý.”

Trong giọng nói của Thiệu Hân Du tràn ngập tự hào, Thiệu Vinh nghe cũng bị ảnh hưởng.

Thật giống như khoảng cách giữa mình và người họ ngày càng xa, hấn đi dự hội nghị quốc tế, chuyện lớn như vậy, tất cả người trong Thiệu gia đều biết, thế nhưng mình cái gì cũng không biết.

Thật ra ngày đó ở nhà thấy hấn mang cặp công văn ra cửa, thì ra là đi tham dự hội nghị quan trọng như vậy, khó trách lại ăn mặc nghiêm chỉnh như thế.

“Đúng rồi, hai cha con làm hòa chưa?” Thiệu Hân Du gấp cho Thiệu Vinh một con sò, mỉm cười nói, “Bây giờ cũng biết quan tâm ba con rồi hả.”

Thiệu Vinh ngượng ngừng cười.

Thiệu Hân Du tiếp tục nói: “Cô nói này, giữa hai cha con làm gì có chuyện thù dai, có mâu thuẫn gì mà không thể giải quyết. Anh hai cũng thiết tình, so đo với trẻ con làm gì, mỗi người nhường một bước không phải xong rồi sao, hai người còn làm cái trò chiến tranh lạnh.”

Thiệu Thần tò mò hỏi: “Tiểu Vinh cãi nhau với bác hai à?”

Thiệu Vinh lại ngượng ngừng cười.

Những người này, mặc dù không có quan hệ máu mủ với cậu, nhưng thật tâm lo lắng cho hai cha con cậu.

Chẳng qua bọn họ hoàn toàn không biết nguyên nhân thật sự tại sao hai người lại chiến tranh lạnh, có lẽ ngay cả nằm mơ bọn họ cũng không nghĩ tới giữa hai người đã xảy ra loại chuyện đó.

Nếu như bọn họ biết được sự thật, đoán chừng chắc rớt cả tròng mắt.

“Tiểu Vinh, xảy ra chuyện gì thế?” Thiệu Thần tiếp tục quan tâm hỏi.

Thiệu Vinh đang không biết nên trả lời như thế nào, cửa phòng khách đột nhiên bị đẩy ra.

Bởi vì đang cúi đầu chăm chú bóc sò, Thiệu Vinh không chú ý tới có một người đang chậm chậm bước vào phòng ăn.

“Sao hôm nay tập trung đông đủ vậy?”

Thanh âm trầm thấp dễ nghe đột nhiên vang lên bên tai, sò trong tay Thiệu Vinh bộp một tiếng rơi xuống đất.

Mọi người kinh ngạc quay đầu lại nhìn.

Tầm mắt của Thiệu Trường Canh cũng chuyển tới vị trí Thiệu Vinh.

Thân thể Thiệu Vinh không khỏi trở nên cứng ngắc.

Tới tận giờ phút này, cậu mới phát hiện ra, lúc trước chuẩn bị tâm lý cái gì hoàn toàn là nói miệng thôi, căn bản không sử dụng được.

Nghe thanh âm quen thuộc của người nọ, cảm nhận được hơi thở quen thuộc của hắn dần dần nhích tới gần, cảm giác được tầm mắt của hắn đặt trên người mình, Thiệu Vinh chỉ cảm thấy tim đập kịch liệt, trong đầu hỗn loạn, không biết nên làm ra biểu tình gì.

Khán trương đến mức cả ngón tay cũng trở nên cứng ngắc.

Thiệu Hân Du cười nói: “Anh hai về rồi à, vừa đúng lúc, mọi người đang ăn liên hoan, thuận tiện tiễn Tiểu Vinh luôn, nghe nói nó muốn ra nước ngoài du học.”

“Ừ.” Thiệu Trường Canh nhàn nhạt đáp một tiếng, nhìn Thiệu Vinh một cái, sau đó bình tĩnh ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Thiệu Vinh, “Mọi người thật có lòng, còn đặc biệt đãi tiệc tiễn Tiểu Vinh nhà anh.”

—— Tiểu Vinh nhà anh?

Hồ hập của Thiệu Vinh đột nhiên khựng lại, muốn nghiêng đầu qua nhìn biểu tình khi nói những lời này của hắn, nhưng lại không dám nhìn vào mắt của hắn, đành phải cúi thấp đầu xuống làm bộ như không có việc gì tiếp tục bóc sò, bởi vì khán trương mà ngón tay cũng cứng ngắc, cầm con sò cả buổi cũng bóc không ra.

Thiệu Hân Du không nhịn được nói: “Tiểu Vinh, con cầm sò ngược rồi.”

“.” Thiệu Vinh lúng túng đến đỏ cả lỗ tai.

Thiệu Thần ân cần lấy thêm một đôi đũa và một cái bát cho Thiệu Trường Canh, cười híp mắt nói: “Bác hai, sao về sớm vậy, không phải đi dự hội nghị sao?”

Thiệu Trường Canh thân nhiên nói: “Hội nghị xong rồi, ở lại đó cũng không có làm gì nên mua vé máy bay về luôn.”

Thiệu Xương Bình đột nhiên hỏi: “Nghe nói hội nghị lần này có rất nhiều người nổi tiếng tới, giáo sư Johnson thầy của em cũng tới phải không?”

Thiệu Trường Canh gật đầu: “Đúng vậy, ông ấy làm nghiên cứu đã nhiều năm, gần đây có tiến triển rất lớn, lần này tới đây là để làm báo cáo.”

Thiệu Hân Du vội vàng xen ngang: “Này này, anh cả anh hai, trên bàn cơm hai anh có thể đừng thảo luận chuyện công việc được không, cả ngày ở bệnh viện thảo luận còn chưa đủ à?”

Thiệu Xương Bình cười một cái, nói sang chuyện khác: “À, Thiệu Vinh muốn sang nước Anh du học, có phải học trường mà trước kia em học không?”

Thiệu Trường Canh nhìn Thiệu Vinh một cái, không trả lời.

Tất cả mọi người đều đang đợi hắn trả lời, hắn lại không nói lời nào, trong phòng ăn đột nhiên im phất, bầu không khí nhất thời có chút kì cục.

Thiệu Vinh vẫn cúi đầu bóc sò, lúc này nghe bác cả nhắc tới tên mình, Thiệu Trường Canh lại không trả lời, cậu đành nhẹ giọng đáp: “Dạ đúng, con cũng học trường đó.”

Thiệu Xương Bình nói: “Vậy tốt rồi, Trường Canh em liên lạc mấy bạn học ở bên đó bảo bọn họ chiếu cố Tiểu Vinh nhiều hơn. Tiểu Vinh còn nhỏ, một mình ra nước ngoài anh cũng cảm thấy không yên tâm.”

Thiệu Trường Canh thân nhiên đáp: “Em biết.”

Hắn rõ ràng không muốn nói về vấn đề này, Thiệu Xương Bình cũng thông minh không nói nữa.

Người một nhà giống như trước vậy quanh một cái bàn ăn cơm, nhưng không khí không còn ấm áp như trước nữa.

Thiệu Vinh nhớ lần đầu tiên Thiệu Trường Canh dẫn mình về Thiệu gia, lúc sáu tuổi lần đầu tiên cậu nhìn thấy mấy con sò có hình dáng kì quái như vậy, tò mò muốn ăn, cánh tay lại quá ngắn với không tới, Thiệu Trường Canh liền quan tâm gấp cho cậu, thậm chí tự mình bóc từng miếng đút cho cậu.

Khi đó, hai cha con không coi ai ra gì đút nhau ăn, tình cảm tốt đến ngay cả Thiệu Thần cũng chịu không nổi.

Nhưng mà giờ phút này, người kia rõ ràng ngồi sát bên cạnh, nhưng lại giống như cách xa nhau rất xa.

Hắn chỉ ngồi ăn, hoàn toàn không để ý tới Thiệu Vinh, giống như Thiệu Vinh chỉ là một người xa lạ đối với hắn.

Thiệu Vinh cũng chỉ cúi thấp đầu nhìn chằm chằm vào bát mình, hoàn toàn không dám quay đầu sang nhìn hắn.

Mùi hương quen thuộc trên người hắn vẫn bao phủ xung quanh cậu, nhích qua bên trái một chút là có thể đụng đến bàn tay đang cầm đũa của hắn, nhận thức như vậy làm cho Thiệu Vinh vô cùng khẩn trương.

Trong lúc bất chợt tim đập thật nhanh.

Không biết tại sao hắn lại đối xử với mình như vậy, không để ý tới cảm nhận của mình cưỡng bức mình. Minh vốn nên hận hắn mới đúng, nhưng ngay giờ phút hắn xuất hiện, ngoại trừ khẩn trương mình lại cảm thấy luyến tiếc.

Trở về Thiệu gia ăn bữa cơm đoàn viên này cũng một phần vì muốn gặp hắn một lần, thậm chí còn mong chờ hắn xuất hiện.

Suy nghĩ như vậy làm cho Thiệu Vinh cảm thấy bị đã kích gấp bội.

Ăn xong hết bữa cơm, biểu tình trên mặt Thiệu Vinh vẫn còn chút hoảng hốt.

Thiệu Xương Bình nhìn hai người một cái, nói: “Đã muộn rồi, thôi thì hai người ngủ ở đây đi, dù sao cũng có sẵn phòng ngủ.”

Gần như là không hẹn mà hai người cùng đồng thời lên tiếng nói: “Không được.”

Hai người quá ăn ý làm cho mọi người ngỡ ngàng một chút, Thiệu Vinh lại càng thêm lúng túng, mặt đỏ lên.

Thiệu Trường Canh giải thích: “Em phải về nhà, còn chút văn kiện phải xử lý.”

Thiệu Xương Bình nói: “Ồ, cần anh lái xe đưa về không?”

Thiệu Trường Canh lắc đầu, “Không cần, em lái xe từ sân bay tới.”

Thấy Thiệu Trường Canh đứng dậy muốn đi, lúc này Thiệu Vinh mới lí nhí nói: “Con. Con cũng phải về.”

Thiệu Thần nghi ngờ nhìn cậu, “Chứ sao nữa, bác hai về không lẽ em còn ở lại đây?” Ngừng một chút, lại càng nghi ngờ nói, “Hai người không phải ở chung một nhà sao? Chẳng lẽ muốn tách ra về riêng?”

“Em”

Thiệu Vinh đang không biết nên giải thích như thế nào, đã nghe Thiệu Trường Canh thấp giọng nói: “Đi thôi, còn ngồi đó làm cái gì nữa.”

Thiệu Vinh ngỡ ngàng một chút, ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của hắn.

Ánh mắt của hắn giống như đầm lầy đen tối không thấy đáy, thu hút người ta chìm đắm vào trong đó, thậm chí có thể nhìn thấy hình ảnh thu nhỏ của mình trong mắt hắn.

Tìm đột nhiên đập thình thịch, Thiệu Vinh cũng không biết mình đang làm gì, đại não trực tiếp làm theo lời của hắn, ngỡ ngàng đi theo phía sau hắn, cùng nhau ra khỏi cửa.

Chờ lúc tỉnh táo lại, Thiệu Vinh đã đứng ở trước xe Thiệu Trường Canh.

“Tôi.” Thiệu Vinh nhìn hắn, có chút luống cuống, “Tôi tự gọi xe về là được rồi.”

Thiệu Trường Canh liếc cậu một cái, “Ở đây không gọi được xe.”

“”

“Hay là muốn tự đi bộ trở về?”

“.....”

“Lên xe đi.” Thiệu Trường Canh đưa tay mở cửa xe, biểu tình trên mặt có chút lạnh nhạt.

Thiệu Vinh không thể làm gì khác hơn là kiên trì ngồi vào trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Chiếc xe Jaguar màu bạc nhanh phóng ra khỏi cổng Thiệu gia, yên tĩnh chạy băng băng trên đường phố.

Chiếc xe quen thuộc, chỗ ngồi quen thuộc, mùi hương quen thuộc của người bên cạnh Tất cả mọi thứ đều làm cho Thiệu Vinh đứng ngồi không yên.

Chờ đến khi xe chạy đến đường quốc lộ, lúc này Thiệu Vinh mới kinh ngạc hỏi: “Đang đi đâu vậy?”

Thiệu Trường Canh không quay đầu lại, nhàn nhạt trả lời: “Đưa cậu về.”

“.....” Thiệu Vinh cảm thấy mình hỏi câu này thật quá đần.

Nhưng mà, sao hắn biết được mình ở biệt thự kia?

Trong lòng Thiệu Vinh có chút nghi ngờ, nếu hôm nay hắn mới trở về sau buổi họp, theo thường lệ lẽ ra hắn sẽ trực tiếp lái xe về nhà mới đúng chứ, sao đột nhiên lại đến Thiệu gia.

Rốt cuộc là trùng hợp hay là cố ý?

Người bên cạnh từng là người cha mình yêu quý nhất, hai người sống chung với nhau hơn mười năm, nhưng giờ phút này Thiệu Vinh lại cảm thấy mình vốn dĩ không hiểu hắn, càng không đoán được trong lòng hắn rốt cuộc suy nghĩ những gì.

Dọc đường đi hai người không nói thêm câu nào, trên mặt Thiệu Trường Canh vẫn không có biểu tình gì, ngón tay thon dài nắm vô-lăng tập trung lái xe, mắt nhìn thẳng về phía trước, giống như nhìn cũng lười nhìn người bên cạnh một cái.

Thiệu Trường Canh như vậy khiến cho Thiệu Vinh cảm thấy rất căng thẳng.

Bất quá, Thiệu Vinh thật sự hi vọng con đường này có thể dài thêm một chút, như vậy thời gian ở bên cạnh Thiệu Trường Canh cũng có thể được kéo dài thêm.

Sau này. Sẽ khó còn cơ hội gặp lại hắn.

Nghĩ đến đây, mắt lại bắt đầu nóng lên.

Kì lạ là hôm nay mình đâu có phát sốt đến lú lẫn như hôm trước, tại sao lại cảm thấy “không muốn rời xa hắn” nữa rồi?

Đến khi xe dừng lại trước cửa biệt thự, Thiệu Vinh mới phục hồi tinh thần lại, thấp giọng nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì.”

Im lặng lúng túng một hồi, Thiệu Vinh muốn nói thêm gì nữa nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào, chỉ đành cởi dây an toàn ra rồi mở cửa xuống xe.

Cậu vừa muốn quay đầu đi vào biệt thự, chợt nghe phía sau đột nhiên vang lên tiếng của Thiệu Trường Canh: “Bộ quần áo này là ai tặng vậy?”

“A?”

Không biết tại sao hắn lại chuyển tới đề tài này, Thiệu Vinh có chút không phản ứng kịp.

Thiệu Trường Canh nhú mày, lặp lại câu hỏi: “Ai tặng?”

“..... Là tôi tự mua.”

Không biết tại sao, Thiệu Vinh không muốn nói cho hấn biết bộ quần áo này là do người khác tặng. Từ nhỏ đến lớn đồ cậu mặc đều do Thiệu Trường Canh tự mình mua, Thiệu Vinh thậm chí cảm thấy mình mặc quần áo người khác tặng đứng trước mặt hấn có chút chột dạ.

Thiệu Trường Canh nghiêng đầu, tầm mắt đảo một vòng trên người Thiệu Vinh. Thiệu Vinh bị hấn nhìn như vậy cảm thấy rất không được tự nhiên, chỉ biết cúi đầu xuống.

Sau một lúc lâu Thiệu Trường Canh mới nói: “Muốn làm visa và hộ chiếu ra nước ngoài không thể không có hộ khẩu, vì vậy tôi vẫn chưa xóa tên cậu khỏi hộ khẩu Thiệu gia, tạm thời tôi sẽ bảo lưu đến khi nào cậu học xong mới thôi.”

“Ồ.” Thiệu Vinh hiểu rõ gật đầu.

Thì ra hấn vẫn chưa thông báo chuyện hai cha con đoạn tuyệt quan hệ với mọi người, thậm chí cũng chưa xóa tên mình khỏi hộ khẩu, là vì muốn mình có thể thuận lợi xin visa ra nước ngoài du học.

Hấn cũng không phải thật sự tuyệt tình.

Nhưng nói vậy, chuyện đoạn tuyệt quan hệ chẳng phải chỉ là hiệp nghị nói miệng giữa hai người thôi sao?

Không làm theo trình tự luật pháp, thân bằng hảo hữu cũng hoàn toàn không biết, cái này sao gọi là đoạn tuyệt được chứ.

Nghĩ tới đây, tâm tình Thiệu Vinh nhất thời tốt lên rất nhiều, không nhịn được nhẹ giọng nói: “Cám ơn baba.” Lờ ra khỏi miệng mới chợt bừng tỉnh, Thiệu Vinh lúng túng đỏ mặt, nhanh chóng sửa lời nói, “Cám ơn. Thiệu tiên sinh.”

Thiệu Trường Canh nhìn cậu một cái, gật đầu, “Ừ, không cần cảm ơn.”

Thiệu Vinh cảm thấy mặc dù trên mặt hấn không có biểu tình gì, nhưng trong lòng khẳng định đang âm thầm cười nhạo mình.

Kêu baba hơn mười năm, đã gọi quen miệng rồi, cái từ “baba” này cứ tự nhiên bật khỏi miệng, loại thói quen phản xạ có điều kiện thật sự rất khó sửa.

Gọi xong baba lập tức đổi giọng gọi Thiệu tiên sinh, hấn nhất định sẽ nghĩ mình rất đàn.

Thiệu Vinh cảm thấy hôm nay mình thật sự quá không được rồi, trước mặt hấn lại khấn trương đến mức nói năng không rõ ràng.

Thiệu Trường Canh ngồi trong xe, nhìn bộ dáng quần bách đỏ mặt của Thiệu Vinh, đột nhiên mở miệng nói: “Thật ra thì, tôi rất thích cậu gọi tôi như vậy.”

“. A?”

Thiệu Trường Canh cười cười, “Mau vào nhà đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

“. Được.”

Cửa kính xe bị kéo lên, chiếc xe màu bạc rất nhanh liền khởi động, biến mất trong bóng đêm.

Thiệu Vinh đưa mắt nhìn xe của hấn đi xa, lúc này mới xoay người trở vào nhà, đến khi đi vào phòng khách bật đèn, Thiệu Vinh vẫn còn trong trạng thái bối rối.

Cậu cảm thấy thái độ của Thiệu Trường Canh đối với mình có chút kì quái, rõ ràng lần trước ở sở luật sư rất lạnh lùng, còn nói: “Nếu như cậu muốn đoạn tuyệt quan hệ, chúng ta có thể làm luôn theo trình tự luật pháp”, “cậu có thể đổi sang họ Tô của ba cậu, hoặc họ An của mẹ cậu, tôi cũng không có bất cứ ý kiến gì.”

Giống như người tên Thiệu Vinh này không có bất cứ quan hệ gì với hấn.

Nhưng hôm nay. Tâm tình trông có vẻ rất tốt?

Thiệu Vinh nghĩ mãi vẫn không hiểu được.

Vào phòng khách thì nhìn thấy Trần Lâm Lâm vừa gọi điện thoại xong, ngón tay nắm điện thoại đang run rẩy, sắc mặt có chút khó coi.

Thiệu Vinh quan tâm hỏi: “Có chuyện gì vậy, Lâm Lâm?”

Trần Lâm Lâm im lặng một hồi, nói: “Lúc trước tớ có đề cập tới. Âu Dương Lâm, cậu còn nhớ ổng không?”

“Ừ.” Thiệu Vinh nhớ được cái tên này, “Ông ta không phải là ba cậu sao? Ông bị sao hả?”

Trần Lâm Lâm lắc đầu: “Ông không sao, nhưng mà vừa nãy ổng gọi điện thoại khuyên tớ ra nước ngoài với ổng, bị tớ từ chối nên ây giờ rất tức giận.”

“Ồ.” Thiệu Vinh gật đầu, “Cậu đã quyết định ở lại đây một mình rồi phải không?”

“Ừ, hoàn cảnh nơi này dù sao cũng quen hơn. Tớ với ông ta mới gặp mặt có hai lần, cùng ông ta ra nước ngoài sống sẽ khó mà thích ứng.” Trần Lâm Lâm dừng một chút mới nói tiếp, “Huống chi tớ còn muốn sắp xếp hậu sự cho mẹ tớ, mặc dù thì thể bà đã bị giải phẫu, nhưng ít nhất. Cũng phải tìm nơi an táng đàng hoàng.”

Nhìn sắc mặt cô nàng tái nhợt nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh, Thiệu Vinh biết tính cách của Trần Lâm Lâm chính là mạnh mẽ như thế này, cho dù trong lòng khó chịu bao nhiêu cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Mấy ngày qua thật ra cô nàng vẫn không ngủ được, xóa đi lớp trang điểm có thể nhìn thấy rõ ràng quầng mắt thâm đen.

Nhớ tới mẹ của Trần Lâm Lâm mới mất mấy ngày, cô gái không nhà để về phải tá túc ở nhà mình, Thiệu Vinh cảm thấy đau lòng, nhìn không được thấp giọng an ủi: “Cậu cũng đừng quá lo lắng, mấy ngày này tớ rất rảnh, có cần giúp gì cậu cứ mở miệng, không cần khách sáo với tớ.”

Trần Lâm Lâm nhìn cậu, một lát sau mới nói: “Thật ra cậu là một người rất dịu dàng, Thiệu Vinh, nếu như cậu cười nhiều hơn một chút, nhất định sẽ có rất nhiều người thích cậu.”

“” Thiệu Vinh lúng túng ho một tiếng.

Mình là một người dịu dàng sao? Sao mình lại không biết. . .

Trần Lâm Lâm nhìn cậu, lại im lặng một hồi, “Thật ra thì, bây giờ trên người tớ không có đồng nào, đúng là phải cần cậu giúp đỡ.”

Thiệu Vinh trực tiếp lấy một tấm thẻ trong túi tiền ra đưa cho cô nàng, “Mặt mã của thẻ này là ngày sinh nhật tớ, bên trong có chút tiền gửi ngân hàng, cậu phải chuẩn bị tang lễ cho mẹ cậu, cậu cứ cầm lấy xài đi.”

Trần Lâm Lâm ngẩn người, “Cậu lấy đâu ra tiền gửi ngân hàng?”

Thiệu Vinh nói: “Là tớ để dành, mấy năm nay nhận được rất nhiều tiền mừng tuổi, tiền tiêu vặt tớ không có dùng hết, toàn bộ tích cóp lại. Tuy cũng không nhiều lắm nhưng chắc vẫn đủ cho cậu dùng lúc khẩn cấp.”

Trần Lâm Lâm ngồi im một hồi lâu cũng không nói ra lời, hoàn toàn không nghĩ tới Thiệu Vinh lại là người tiết kiệm như vậy.

“Cầm lấy đi.” Thiệu Vinh mỉm cười, đưa thẻ tới trước mặt Trần Lâm Lâm.

Trần Lâm Lâm nhận thẻ, nói: “Tớ viết giấy nợ cho cậu, qua hai tháng sẽ trả lại cho cậu.”

“Không cần viết giấy nợ, tớ tin cậu.” Thiệu Vinh ngăn cô nàng, nhẹ giọng nói, “Tiền cũng không cần trả vội, chờ cậu có rồi tính sau, chút tiền kia tớ cũng đâu có dùng ngay.”

Trần Lâm Lâm không thể làm gì khác hơn ngoài nhận tấm thẻ này, trong lòng không khỏi cảm thán, cậu bạn Thiệu Vinh này mặc dù hơi lạnh lùng một chút, cũng hơi ngốc một chút, nhưng thật sự là người rất có nghĩa khí, bạn đối xử tốt với cậu ta một chút, cậu ta sẽ đặc biệt nhớ đến bạn.

Trần Lâm Lâm không biết thật ra Thiệu Vinh không có bao nhiêu bạn bè, chỉ có mình và Từ Cẩm Niên mà thôi, vì vậy cậu mới quý trọng hai người bọn họ đến vậy.

Cũng như cậu từng vô cùng quý trọng người thân duy nhất Thiệu Trường Canh.

Bất quá, mình càng quý trọng người đó bao nhiêu, mình sẽ càng bị tổn thương nghiêm trọng bấy nhiêu, cho nên nếu ở cùng với Thiệu Trường Canh mà gây ra mâu thuẫn lớn như vậy, cậu chỉ có thể lựa chọn cách rời đi.

Tang lễ của Trần Đan được cử hành sau khi bà qua đời một tuần.

Ngày tang lễ trời đổ mưa nhỏ, Thiệu Vinh mặc một thân quần áo màu đen, quần vải lụa trên cánh tay, đứng bên cạnh Trần Lâm Lâm cố gắng chống đỡ giúp cô nàng.

Trần Lâm Lâm ôm di ảnh của mẹ, mặc váy đen đứng trước bia mộ.

Trên mặt cô bạn không có biểu tình gì, cũng không có khóc, chỉ yên lặng đứng ở nơi đó, tiếp nhận an ủi từ người quen và bạn bè của mẹ.

Đồng nghiệp trong bệnh viện tới rất nhiều, rất nhiều y tá trong khoa phẫu thuật, còn có bác sĩ gây mê và bác sĩ ngoại khoa. Lúc trước Trần Đan ở bệnh viện An Bình làm y tá trưởng, đối xử rất tốt với các y tá mới tới, vì vậy rất được mọi người yêu quý, người tới tham dự tang lễ trông ai cũng rầu rĩ, sau khi đặt hoa trước bia mộ sẽ đến an ủi Trần Lâm Lâm: “Đừng quá đau buồn.”

“Lâm Lâm cháu phải kiên cường”

Trần Lâm Lâm gật đầu, lễ phép cúi người cảm ơn bọn họ.

Nhưng không ngờ Thiệu Trường Canh cũng tới.

Thiệu Vinh vốn chỉ đứng bên cạnh che dù cho Trần Lâm Lâm, một khắc nhìn thấy người đàn ông quen thuộc kia xuất hiện, cả người đột nhiên cứng đờ, thiếu chút nữa làm rớt cả dù trong tay.

Biểu tình của Thiệu Trường Canh cũng rất là bình tĩnh, cầm một cái dù lớn, đi cùng với mấy người về phía bia mộ.

Người tới tham dự tang lễ phần lớn đều là đồng nghiệp của Trần Đan ở bệnh viện An Bình, viện trưởng vừa xuất hiện, bọn họ đều tự động tách ra hai bên, nhường đường cho hắn.

Thiệu Trường Canh chậm rãi đi về phía này, hôm nay hắn mặc một thân âu phục màu đen, quần áo vừa vặn làm nổi bật thân hình cao ngất của hắn, lại thêm khuôn mặt lạnh lùng không có biểu tình gì, thoạt nhìn rất có khí thế.

Xung quanh im ắng, tầm mắt của mọi người đều đặt trên người hắn.

Thiệu Trường Canh cúi người xuống đặt hoa trước bia mộ, cúi người chào đi ảnh rồi đi tới trước mặt Trần Lâm Lâm, thấp giọng nói: “Tôi sẽ không nói nhiều lời an ủi, bất quá cháu yên tâm, mẹ của cháu sẽ không hi sinh vô ích.”

Thanh âm của hắn trầm thấp có lực, có loại sức mạnh khiến người ta tin phục.

—— Nhưng mà, những lời này rốt cuộc là ý gì? Chẳng lẽ cảnh sát đã tra được cái gì rồi sao?

Thiệu Vinh có chút nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn hắn, nhưng chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt không có chút biểu tình của hắn.

Trần Lâm Lâm gật đầu, cúi người chào hắn một cái, lễ phép nói: “Cám ơn viện trưởng Thiệu đã tự mình đến đây.”

“Không cần khách sáo.” Thiệu Trường Canh ngừng một chút, sau đó quay đầu lại gọi người bên cạnh một tiếng, “Lâm Hiền.”

Người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh hiểu ý gật đầu, đi lên trước, nói: “Lâm Lâm, trong thẻ này có một khoản tiền, là tiền thưởng một năm viện trưởng Thiệu thêm vào cho mẹ cháu.”

Trần Lâm Lâm kinh ngạc nói: “Mẹ cháu. . . Đã từ chức rồi mà.”

Thiệu Trường Canh đáp: “Lúc mẹ cháu ở bệnh viện đã giúp đỡ mọi người rất nhiều, số tiền kia là thù lao bệnh viện An Bình bổ sung cho mẹ cháu, là phần mẹ cháu xứng đáng có.”

“Nhưng mà.”

“Nhận đi.” Thiệu Trường Canh cắt ngang, ra hiệu cho Lâm Hiền giao thẻ.

Lâm Hiền đặt thẻ vào trong tay Trần Lâm Lâm, mỉm cười nói: “Lâm Lâm, đây là một chút tâm ý của bệnh viện chúng tôi, cháu không cần từ chối, tôi nghĩ mẹ của cháu ở trên trời cũng hi vọng cháu có thể sống tốt hơn một chút.”

“. Cảm ơn các chú.” Trần Lâm Lâm không thể làm gì khác hơn ngoài việc nhận thẻ này.

Số tiền kia tuy nói là tiền thưởng, thật ra chính là tiền an ủi cho nhân viên qua đời, Thiệu Trường Canh làm như vậy cũng chiếm được sự tán thành của hầu như tất cả nhân viên trong bệnh viện, dù sao an ủi thêm chục câu “đừng quá đau buồn” cũng không bằng được số tiền kia. Thiệu Trường Canh một người làm việc thẳng thắn, mẹ Trần Lâm Lâm mới vừa qua đời, con của bà lại muốn học đại học, lúc này chính là lúc cần tiền nhất, Thiệu Trường Canh làm như vậy cũng giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Đối xử với cấp dưới đã từ chức như vậy, thật sự đã rất tình nghĩa rồi.

Mọi người có mặt lại càng thêm kính trọng vị viện trưởng Thiệu trẻ tuổi lại có thù đoạn này.

Chỉ là, khi Thiệu Trường Canh đi ngang qua Trần Lâm Lâm, tầm mắt dừng lại thật lâu ở trên người cậu thanh niên tuần tú đang cảm ô, mọi người không khỏi có chút ngạc nhiên, bộ bọn họ biết nhau sao, từ đầu đến cuối có thấy nói với nhau câu nào đâu?

Trừ Tô Duy ra, tất cả những người có mặt đều không biết, cậu thanh niên cảm ô kia chính là bảo bối mà viện trưởng Thiệu yêu quý nhất —— Thiệu Vinh.

Thiệu Trường Canh nhìn Thiệu Vinh một cái rồi không nhìn nữa, cứ thế đi tới bên cạnh xe mở cửa ngồi vào xe.

Xe của hắn rất nhanh liền biến mất ở trong màn mưa.

Các đồng nghiệp trong bệnh viện tới tham dự tang lễ cũng chậm rãi tản đi, trong nghĩa trang nhất thời trở nên có chút vắng lạnh.

Thiệu Vinh cảm ô đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn xe của hắn từ từ biến mất.

Mặc dù trước mặt nhiều đồng nghiệp như vậy chào hỏi với “con trai đã đoạn tuyệt quan hệ” thật sự có chút kì cục.

Nhưng mà. Cũng không cần phải đến mức như thế này đi.

Nhìn hướng xe của hắn biến mất, nhớ lại lúc hắn không nhìn mình như vậy, trong lòng Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy có chút mất mát.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Ngày mà Thiệu Vinh ra nước ngoài, Trần Lâm Lâm và Từ Cẩm Niên cùng nhau đến sân bay tiễn cậu. Do bay vào buổi trưa nên cũng không cần vội, ba người tụ tập ở bên ngoài, Từ Cẩm Niên mời cả bọn đi ăn lẩu, sau khi ăn xong mới cùng nhau ngồi taxi đến sân bay.

Xe chạy trên đường cao tốc đến sân bay, nhìn khung cảnh quen thuộc ngoài cửa sổ, Thiệu Vinh không khỏi nhớ tới cảnh tượng hai năm trước thuê xe đi đón Thiệu Trường Canh.

Năm đó, Thiệu Trường Canh sang Anh công tác suốt một năm, lúc Thiệu Vinh ở nhà một mình luôn mong chờ ngày hắn trở về, nhận được tin nhắn hắn báo sắp về nước, cậu còn hưng phấn đến mức không biết diễn tả như thế nào. Hai tiếng trước giờ đáp máy bay, cậu thuê taxi đến sân bay đón hắn, chỉ muốn người đầu tiên hắn nhìn thấy sau khi xuống máy bay là mình.

Hôm nay vẫn đi trên con đường cao tốc thông đến sân bay đó, chỉ là, cậu không phải đi đón người, mà là rời khỏi đây.

Lần này người rời đi là cậu, thậm chí không biết khi nào mới trở về.

Vì vậy, trên đường đến sân bay cũng không còn cảm thấy hưng phấn và kích động như ngày xưa nữa.

Thiệu Vinh nghiêng đầu, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cây cối cảnh lá rậm rạp bên cạnh đường cao tốc, tạo thành một khung cảnh đẹp đẽ, vẫn là đoạn đường của hai năm trước, nhưng bây giờ cảm xúc đã khác.

Hai năm trước, cậu vui sướng đến sân bay đón Thiệu Trường Canh, hai năm sau, cậu mang theo nỗi đau và tiếc nuối rời đi.

Một mình bay sang nước Anh xa lạ kia, Thiệu Vinh không biết tương lai của mình sẽ như thế nào.

Cậu chỉ biết, sau này chỉ còn lại một mình mình.

Chuyện gì cũng phải tự dựa vào bản thân, phải nỗ lực cố gắng hết sức.

Bởi vì lựa chọn này, cậu đã đánh bạc chính cuộc sống của mình.

Sau khi tới sân bay, Thiệu Vinh đến quầy phục vụ đổi vé. Thời gian vẫn còn sớm, ba người quyết định ngồi chờ trong đại sảnh.

Từ Cẩm Niên cảm thấy không yên tâm, suốt đường đi cứ lải nhải miết ——

“Qua đó phải biết tự chăm sóc mình đấy.”

“Nhớ phải ăn cơm đúng giờ, đừng làm khổ dạ dày, tớ nghe nói những người ra nước ngoài du học rất dễ bị mắc bệnh dạ dày, cho dù bài vở có nhiều đến đâu cũng phải ăn uống đầy đủ, rõ chưa?”

“Còn nữa, qua bên đó không quen biết ai, đừng có tùy tiện tin tưởng người khác, đừng ra ngoài vào buổi tối, bị chém chết chắc cũng không biết tại sao chết.”

“Còn nữa còn nữa.”

Trần Lâm Lâm rút cuộc chịu không nổi, chọc chọc cánh tay của cậu ta: “Dài dòng quá đi.”

Từ Cẩm Niên đáp, “Sao mà yên tâm được chứ? Từ nhỏ Thiệu Vinh chưa bao giờ đi xa, ngay cả xe bus đường dài cũng chưa ngồi qua, lần này lại bay thẳng sang nước ngoài, ở một mình chắc chắn không quen.”

Thiệu Vinh bắt đầu dĩ cười cười: “Yên tâm đi, tớ đâu còn là trẻ con nữa.”

Từ Cẩm Niên thiếu chút nữa đã thốt lên “trong mắt tớ cậu vẫn là trẻ con,” nhưng cuối cùng vẫn nuốt trở về.

Im lặng một hồi, Từ Cẩm Niên lại tiếp tục nói: “Tóm lại, qua bên đó nhất định phải cẩn thận, hiền lành cũng quá dễ bị người ta ăn hiếp.”

Thiệu Vinh gật đầu: “Ừm, biết rồi.”

Loa phát thanh phát thông báo nhắc nhở hành khách lên máy bay, Thiệu Vinh kéo vali, đứng dậy nói: “Tới giờ rồi, các cậu về đi.”

Trần Lâm Lâm đưa cặp laptop cho cậu, nhẹ giọng nói: “Sau khi qua đến bên kia nhớ báo bình an cho bọn tớ.”

Thiệu Vinh nhận cặp laptop, gật đầu nói: “Tớ biết rồi.”

Trần Lâm Lâm bước lên ôm Thiệu Vinh một cái, “Chúc cậu mọi sự thuận lợi. Bọn tớ chờ cậu học thành về nước, bác sĩ Thiệu.”

Thiệu Vinh cười: “Ừ, sau này bị bệnh có thể tìm tớ khám miễn phí.”

Trần Lâm Lâm cũng cười, “Tốt, chờ ngày cậu lấy được bằng bác sĩ khám bệnh cho người ta, tớ nhất định là người đầu tiên tìm cậu.”

Từ Cẩm Niên đứng bên cạnh thối mặt, một lát sau mới đi tới ôm chặt Thiệu Vinh, nói: “Bảo trọng đó, lần sau gặp mặt cậu mà dám gây bót 1kg tớ sẽ đánh cậu.”

Thiệu Vinh bắt đầu đi liếc cậu ta một cái: “Biết rồi.”

Sau khi nói lời từ biệt với hai người bạn thân, Thiệu Vinh kéo vali xoay người đi tới cổng kiểm soát.

Trước cửa kiểm soát có rất nhiều người đang xếp hàng, trông thấy Thiệu Vinh bị kẹt trong đám người chỉ im lặng cúi đầu, Từ Cẩm Niên cảm thấy xót mũi.

Xếp hàng thật lâu sau, rốt cuộc cũng đến phiên Thiệu Vinh.

Kì lạ chính là, trước khi đi đến cổng kiểm soát, cậu đột nhiên dừng bước lại, quay đầu vội vã nhìn lướt qua đám đông trong sân bay, hình như là đang tìm người nào đó.

Sau khi nhìn thấy Từ Cẩm Niên và Trần Lâm Lâm, Thiệu Vinh chỉ cười cười, vẫy tay với hai người một cái rồi thu hồi tầm mắt, xem như không có việc gì rồi bước tới cổng kiểm soát.

Cửa tự động rất nhanh đã ngăn cách bóng lưng của cậu, nhưng Từ Cẩm Niên vẫn kịp nhìn thấy trong một khắc vừa rồi, trên mặt của cậu xuất hiện một loại cảm xúc mất mát khó có thể che giấu.

Từ Cẩm Niên hiểu rất rõ, người Thiệu Vinh tìm kiếm trong đám đông không phải là mình và Trần Lâm Lâm.

Không ai biết một khắc trước khi sắp rời đi, Thiệu Vinh tìm kiếm bóng hình ai trong đám đông, trong lòng cậu thật sự mong chờ ai xuất hiện?

Có lẽ ngay cả chính bản thân Thiệu Vinh cũng không rõ, tại sao trong khoảnh khắc kia mình đột nhiên lại quay đầu tìm kiếm bóng dáng người kia.

Cậu biết người kia sẽ không tới tiễn mình, nhưng vẫn không tự chủ được quay đầu lại.

London, Anh.

Đối với Thiệu Vinh mà nói, đây là một nơi hoàn toàn xa lạ.

Thuê xe từ sân bay chạy đến trường học, nhìn phong cảnh khác xa phong cảnh đất nước mình, nhìn đám đông trên phố đủ loại màu da, Thiệu Vinh càng cảm thấy được mình thật sự đã rời đi nơi mình sinh ra, một mình vượt biển trời nổi ở nơi đất khách.

Vừa mới tới mà đã bắt đầu nhớ quê nhà nơi mình đã sống hơn mười năm.

Có lẽ bất kì ai rời xa nơi chôn rau cắt rốn cũng sẽ cảm thấy như thế này, lúc ở nhà thì luôn mong chờ được ra ngoài, hận không thể chấp cánh bay đi ngắm nhìn thế giới rộng lớn, nhưng lúc thật sự đi rồi, sẽ không nhận được nhớ tới ngôi nhà cũ.

Mặc dù nơi đó không có phồn hoa như Luân Đôn, nhưng nơi đó chứa đựng những kỉ niệm tốt đẹp nhất và người mà cậu yêu thương nhất.

Thiệu Vinh bay chuyến bay chiều, ngồi hơn mười tiếng, lúc tới London trời cũng đã tối, lệch giờ như vậy làm cho Thiệu Vinh cảm thấy đầu hơi bị choáng.

Cảm giác bị lệch múi giờ rất khó chịu, chân bước đi trên đất giống như đang giẫm trên bông, đầu óc cũng quay cuồng. Thiệu Vinh đứng trên đường một lát, xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, sau đó mới đi tới trường học.

Sau khi đến trường, dựa theo bản đồ tìm chỗ đón học sinh mới, sau khi báo danh thì bắt đầu cuộc sống tự trường, chỗ học sinh báo danh có rất nhiều người, đủ mọi quốc gia, nhìn qua vô cùng náo nhiệt.

Do có quá nhiều người, Thiệu Vinh đành phải đứng bên cạnh xếp hàng chờ đợi.

Sau khi nữ sinh phía trước làm xong thủ tục, lúc này mới tới lượt Thiệu Vinh. Sau khi làm xong thủ tục nhập học, cậu tiếp tục dò bản đồ tìm đến kí túc xá

của học sinh, quanh đi quẩn lại trong sân trường rộng lớn gần nửa tiếng mới tìm thấy được kí túc xá, lúc tới đó trời cũng đã tối thui.

Sau khi nhận chìa khóa từ tay nhân viên quản lý, Thiệu Vinh lên lầu ba kí túc xá, mở cửa, kéo vali đi vào.

Những bạn cùng phòng khác hình như vẫn chưa tới, trong phòng chỉ có một mình cậu.

Thiệu Vinh mở đèn lên, cầm chổi cẩn thận quét dọn căn phòng một lần, tiếp theo bắt đầu chậm rãi tháo hành lí, treo từng bộ quần áo ngăn nắp vào trong tủ.

Ngồi máy bay một ngày làm cho cậu vô cùng mệt mỏi, hơn nữa thức ăn trên máy bay thật sự rất khó ăn, cậu chỉ ăn được một nửa, lúc này cảm thấy vừa mệt lại vừa đói.

Sắp xếp hành lí xong, Thiệu Vinh cầm tiền ra ngoài mua đồ ăn.

Thiệu Vinh không thích ăn đồ tây, nhưng cậu chỉ vừa mới tới, không biết đường xá ở nơi này, cũng không biết nơi nào bán đồ ăn Tàu, chỉ có thể tìm đại một nhà hàng tây ở gần đó, đi vào gọi bátlett ăn lót dạ đỡ.

Bátlett này nửa chín nửa sống, mùi vị hơi kì quặc.

Ăn uống xong rồi về kí túc xá, Thiệu Vinh cảm thấy mình không được ổn cho lắm. Thức ăn trong dạ dày không tiêu hóa được gây cảm giác rất khó chịu, cậu nghĩ rằng do vừa rồi mình ăn quá nhanh, cũng không để ý lắm, vào phòng tắm rửa rồi tính lên giường ngủ một giấc thật ngon.

Nào ngờ mới vừa bò lên giường, bụng đột nhiên bắt đầu đau, Thiệu Vinh lại vội vàng chạy trở vào toilet.

Lúc này mới biết được là do ăn uống lung tung.

Trước khi đi ăn lẩu, lên máy bay thì ăn quá nhanh, lúc này thì ăn đồ tây và uống nước trái cây, các loại thức ăn trộn chung với nhau, khiến cho đường ruột tiêu hóa không tốt.

Cả đêm đi toilet bốn lần, vừa ói vừa tiêu chảy, tất cả đồ ăn đều nôn ra, nôn đến mức dạ dày cũng bắt đầu xót, Thiệu Vinh bị hành đến kiệt sức, sắc mặt tái nhợt, cả người nhũn như cọng bún.

Lúc đi không có mang thuốc theo, lúc này đã tối khuya, cậu vừa không biết đường lại không còn sức ra ngoài mua thuốc, Thiệu Vinh chỉ có thể cố uống chút nước ráng nhìn đến trời sáng.

Lúc nằm ở trên giường cố nhìn đau bụng, không tự chủ được nhớ lại cảnh tượng năm lớp mười một dọn tới kí túc xá.

Năm ấy là lần đầu tiên cậu rời khỏi nhà, dọn vào kí túc xá tập thể trong trường học. Thiệu Trường Canh đã chuẩn bị hết tất cả vật dụng cần thiết, từ dầu gội, sữa tắm, đến khăn tắm, đồ ngủ, mọi thứ đều mua mới, còn nhét cho cậu ít thuốc dạ dày thường dùng, thuốc cảm mạo này nọ. Hôm đó hẳn còn tự mình lái xe đưa cậu đến trường, thậm chí còn tự mình giúp cậu trải drap giường.

Nhớ tới bộ dáng người kia mỉm cười dịu dàng giúp mình xếp gối lên giường, sau đó liên tưởng tới lúc này mình một thân một mình nằm ở đây ráng nhìn đau.

Trong lòng bất chợt cảm thấy vô cùng khó chịu.

Không biết có phải do dạ dày quá đau ảnh hưởng đến tim luôn không mà trái tim ở ngực trái giống như bị người ta dùng tay bóp chặt, mỗi lần hô hấp đều cảm thấy đau.

Thiệu Vinh không dám nói cho bất cứ ai biết, giờ phút này cậu nhớ ba cậu đến cỡ nào.

Thậm chí muốn lấy điện thoại di động ra bấm số của hắn.

Chỉ muốn nghe giọng nói dễ nghe của hắn một chút.

Nhưng cuối cùng, Thiệu Vinh vẫn cắn răng cất điện thoại vào, im lặng nhắm nghiền hai mắt nằm trong bóng tối.

Bắt đầu từ lúc lựa chọn quyết định kia, cậu biết mình và Thiệu Trường Canh không thể trở lại như trước nữa.

Sau này cậu phải học cách sống không có sự bảo bọc của người kia, sống tự lập một mình.

Bắt đầu từ hôm nay phải quen dần đi.

Đây chính là đêm thứ nhất Thiệu Vinh trải qua ở London.

Bởi vì lạ nước lạ cái, ăn bậy bạ, hơn nữa hôm trước mất ngủ cả đêm, hôm sau lại ngồi máy bay mười mấy tiếng, cơ thể rất mệt không chịu nổi, dẫn đến bị viêm ruột.

Sau khi ới hết mấy lần trong toilet, Thiệu Vinh kéo lê thân thể mệt mỏi bò lên giường, cau mày, bắt buộc mình đi ngủ.

Nhưng dù cho cơ thể mệt mỏi thế nào, trong đầu vẫn cứ suy nghĩ lung tung, thật sự là ngủ không được. Dạ dày đau khiến cho suy nghĩ của cậu càng thêm rõ ràng, chỉ còn biết nhắm mắt lại chờ thời gian từ từ trôi qua, đợi đến lúc trời gần sáng mới cảm thấy hơi buồn ngủ.

Trong lúc bị hành tới hành lui như vậy, người mà cậu nghĩ đến nhiều nhất, chính là Thiệu Trường Canh.

Cậu thậm chí không biết, trước khi mình ngủ thiếp đi, chữ cuối cùng mơ mơ màng màng gọi ra miệng, lại là ——

Baba.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61

Hôm sau khi tỉnh lại đã là xế chiều, Thiệu Vinh vào toilet rửa mặt bằng nước lạnh, lúc này mới cảm thấy tỉnh táo hơn được một chút.

Tối hôm qua đau bụng suốt một đêm, bây giờ trong bụng trống rỗng, Thiệu Vinh không dám ăn bậy bạ, mắc công bệnh càng thêm nghiêm trọng, vì vậy trước tiên tìm chút nước ấm để uống.

Một người ngồi không rất nhàm chán, Thiệu Vinh quyết định đi dạo quanh trường học một vòng, thuận tiện làm quen với đường xá một chút.

Vừa thay quần áo xong chuẩn bị ra cửa, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

Thiệu Vinh mở cửa, nhìn thấy một nam sinh đứng trước mặt. Nam sinh cao ráo nhưng rất gầy, có đeo mắt kiếng, nụ cười trông rất thân thiện, sau khi nhìn thấy Thiệu Vinh thì mở miệng nói: “Arvin, from China?”

Arvin là tên tiếng Anh mà lúc mới sinh ra Thiệu Trường Canh đặt cho cậu, sau khi ra nước ngoài cậu liền dùng tên này, lúc báo danh và điền tư liệu đều sử dụng tên đó.

Không biết người tới cửa tìm mình là ai, Thiệu Vinh nghi ngờ nhìn hắn một cái, gật đầu.

Nam sinh cười vươn tay ra: “Chào cậu, tôi là hội trưởng hội du học sinh Trung Quốc, nghe nói cậu đã tới báo danh, vì vậy hôm nay tôi mới tới tìm cậu, xem cậu có cần giúp đỡ gì không.”

Lúc này Thiệu Vinh mới kịp phản ứng, lễ phép đưa tay bắt tay hắn: “Học trưởng, chào anh.”

Nam sinh tiếp tục nói: “Chào cậu, tên tiếng Trung của tôi là Chu Mặc. Chu, Mặc của gần đồ thì đồ gần mực thì đen, mọi người cũng hay gọi tôi là học trưởng đầu heo, cậu cũng có thể gọi như vậy.”

“” Thiệu Vinh dĩ nhiên không thể gọi như vậy, ngược lại còn bị sự nhiệt tình quá mức của hắn làm cho có chút lúng túng.

“Đừng ròi, Thiệu Vinh, cậu từ Thập Nhất Trung của thành phố T qua đây du học phải không? Tôi đã xem hồ sơ của cậu trong danh sách học sinh mới, năm nay cậu mới mười tám tuổi, là người nhỏ tuổi nhất trong hội chúng tôi.”

“ Phải ạ.” Thiệu Vinh chưa bao giờ ứng phó với trường hợp này, Chu Mặc không khỏi làm cho cậu nhớ tới Từ Cẩm Niên hay lúu rúu lại nhai suốt ngày.

“Cậu vừa mới tới hôm qua hả?” Chu Mặc hỏi.

“Đúng vậy, chiều hôm qua mới tới.”

“Cậu mới vừa tới chắc vẫn chưa quen với hoàn cảnh bên này, có gì cần thì cứ tìm tôi, đây là số điện thoại của tôi.” Chu Mặc lấy một tấm danh thiếp trong túi đưa cho Thiệu Vinh, “Cho tôi số điện thoại của cậu đi, có hoạt động hội học gì tôi sẽ báo cho cậu.”

Thiệu Vinh nhận danh thiếp, có chút ngượng ngùng nói: “Em chưa có số ở đây.”

Chu Mặc hiểu rõ gật đầu, “Gần trường học có chỗ bán sim điện thoại, nếu không bây giờ tôi dẫn cậu đi mua.”

“Bây giờ sao?”

“Ừ.”

“Vậy làm phiền anh.”

Chu Mặc cười cười đẩy mắt kiếng, “Không cần khách sáo.”

Chu Mặc là một người nhiệt tình, dọc đường đi còn làm hướng dẫn viên du lịch cho Thiệu Vinh, giới thiệu không ít kiến trúc trong trường học cho cậu. Bên này là thư viện, bên kia là phòng thí nghiệm, phía trước có suối phun*, xa hơn nữa là sân tennis. Hắn ở bên cạnh thao thao bất tuyệt, Thiệu Vinh cũng không có trả lời nhiều, chỉ khi hắn quay đầu lại cậu mới gật đầu tỏ vẻ mình đang nghe.

Đêm qua vừa ói vừa tiêu chảy, hôm nay một miếng cơm cũng chưa ăn, lúc này trong dạ dày trống rỗng, tinh thần uể oải không phấn chấn nổi, Thiệu Vinh cũng không còn hứng thú với phong cảnh trường học.

Sau khi mua xong sim điện thoại rồi trở về, Thiệu Vinh thật sự cảm thấy rất đói bụng, cả ngày chỉ uống một ly nước, hiển nhiên không thể cung cấp đủ năng lượng cho cơ thể.

Chu Mặc cũng nhìn ra được cậu không được ổn, vì vậy quan tâm hỏi: “Cậu em cậu làm sao vậy?”

Cách hắn gọi Thiệu Vinh, mới chỉ trong một giờ ngắn ngủi đã đổi từ Arvin thành Thiệu Vinh rồi thành “cậu em.”

Thiệu Vinh xấu hổ nói: “Không có gì.”

Chu Mặc nhìn cậu một hồi lâu, đột nhiên nghe được tiếng bụng kêu “rột rột.”

Chu Mặc bưng tỉnh đại ngộ: “Đói bụng à?”

Bụng kêu như vậy trước mặt người khác làm cho Thiệu Vinh hết sức xấu hổ, cậu cúi đầu thành thật nói: “Đừng ạ, hôm qua em ăn bậy bị tiêu chảy, em sợ bị viêm ruột rồi, cho nên hôm nay không dám ăn lung tung, bây giờ cũng hơi đói.”

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng cúi đầu của Thiệu Vinh, Chu Mặc đột nhiên rất muốn xoa đầu cậu.

Thiệu Vinh quả nhiên giống như mình đã nghe nói, thật ngoan ngoãn, thật thành thật.

“Học trưởng, tình trạng của em bây giờ có thể ăn được cái gì không?” Tin tưởng vị học trưởng đã học y này, Thiệu Vinh bắt đầu hỏi thăm thử.

Chu Mặc cười cười nói, “Viêm ruột phải nhịn ăn ít nhất ba ngày.”

“.Ồ.” Thiệu Vinh gật đầu, nghe thấy câu trả lời này chỉ cảm thấy thêm đói bụng hơn.

“Bất quá, tình trạng này của cậu cũng chưa chắc là viêm ruột, nói không chừng chỉ là rối loạn chức năng dạ dày mà thôi. Nếu muốn xác định chính xác bị bệnh gì, cần phải đến bệnh viện soi ruột, tôi có quen một chị làm việc ở đó, có thể xem miễn phí cho cậu một chút.”

“. Soi ruột?”

“Ừ, tức là lấy một cái ống dài có gắn camera, đâm vào phía sau cậu.” Chu Mặc còn rất hào tâm lấy tay làm mẫu cho Thiệu Vinh, lấy ngón cái và ngón trỏ tay phải làm thành hình vòng tròn, sau đó dùng ngón trỏ tay phải chọc chọc vào bên trong.

“.”

Đâm vào từ phía sau.

Thiệu Vinh nghe lời giải thích của hắn, nhìn động tác của hắn, sắc mặt càng thêm lúng túng.

Người học y quả nhiên lợi hại, mấy lời như vậy mà nói ngon ơ.

Chu Mặc tiếp tục nói: “Cậu em có muốn đi kiểm tra một chút không?”

“A, không, không cần đâu.” Thiệu Vinh vội vàng từ chối.

Chu Mặc trêu chọc Thiệu Vinh xong, lúc này mới thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói: “Được rồi, không đùa nữa, tình trạng của cậu chắc không phải là viêm ruột, hôm qua tiêu chảy có thể là do ăn đồ bẩn và chưa quen với khí hậu bên đây, không cần quá lo, tôi đến tiệm thuốc đằng trước mua cho cậu ít thuốc điều trị rối loạn dạ dày, cậu đem về uống là được rồi.”

“Cảm ơn.”

“Nếu đói bụng có thể ăn chút gì đó, trước tiên nên húp cháo cho dễ tiêu hóa, đợi chút nữa tôi dẫn cậu cùng đi.”

“Vâng. . . . Cảm ơn học trưởng.”

Chu Mặc mỉm cười, xoay người đi mua thuốc, trong lòng cảm thấy rất buồn cười. Nhóc Thiệu Vinh này hoàn toàn không biết mình bị người ta trêu chọc, còn ở đó cảm ơn học trưởng nữa, ngoan ngoãn quá làm cho người ta muốn khi dễ ghê.

Bất quá, nhớ tới lời ông già trong nhà dặn dò, Chu Mặc đành bỏ qua ý định khi dễ “cậu em,” chuyên tâm đi mua thuốc.

Thiệu Vinh im lặng đứng tại chỗ chờ học trưởng, về cái việc soi ruột kia, còn có động tác giải thích quá đà của Chu Mặc, làm cho trong đầu cậu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh không được bình thường.

Đêm sinh nhật mười tám tuổi đó, Thiệu Trường Canh từng dùng bộ vị kia tiến vào thân thể cậu, tiến vào rất là sâu.

Lúc ấy chỉ cảm thấy đau, nơi đó bị kéo căng tới mức không tưởng tượng nổi, giống như bị xé rách vậy. Bây giờ nhớ lại, cái loại cảm giác bị xâm nhập vào sâu trong cơ thể thật sự khiến người ta sợ hãi.

Bất quá. Bởi vì người đó là hân, bây giờ suy nghĩ lại, thật ra cũng không phải là hoàn toàn không thể chấp nhận.

Dù sao từ nhỏ đã sống chung với hân, tất cả mọi thứ trên người mình chắc hân cũng thấy hết từ đời nào rồi, lúc còn bé cũng thường xuyên trần truồng ngồi trong lòng hân để hân tắm rửa khắp toàn thân. Chẳng qua cái loại hành động kia không chỉ tổn thương thân thể mà quan trọng hơn là đã dả kích lòng tự trọng của mình.

Vì thế cho nên mới cảm thấy khó chấp nhận như vậy sao?

Nếu như đổi lại là người khác, có lẽ mình sẽ làm giống như Từ Cẩm Niên, cầm dao đi chém đôi phương.

Cho dù không tính chuyện bị xâm phạm tình dục, xét trên khía cạnh y học phổ biến nhất, Thiệu Vinh cũng cảm thấy việc bộ phận tư mật của mình bị bại lộ rất khó có thể chấp nhận.

Bất quá do đối phương là Thiệu Trường Canh, vì vậy mới cảm thấy mâu thuẫn, vừa yêu vừa giận.

Thiệu Vinh hít một hơi thật sâu, do liên tưởng đến tình tiết đêm hôm đó mà sắc mặt không khỏi trở nên tái nhợt. Chuyện cũng đã qua lâu rồi, nhưng mỗi khi nhớ lại vẫn cảm thấy rõ ràng như mới vừa xảy ra ngày hôm qua.

Lúc Chu Mặc trở lại thì thấy Thiệu Vinh đang ngồi trên ghế dài bên cạnh suối phun, ngón tay nắm chặt, sắc mặt trắng bệch có chút mất tự nhiên, thế nhưng lỗ tai lại đỏ ửng, giống như đang nghĩ tới chuyện gì đó vừa khó chịu vừa xấu hổ.

Chu Mặc hỏi: “Sao vậy cậu em, thân thể không thoải mái à?”

Thiệu Vinh vội vàng lắc đầu: “Không có gì.”

“Tôi dẫn cậu đi ăn.”

“Vâng.”

Chu Mặc dẫn Thiệu Vinh đến tiệm ăn, gọi cho cậu một phần cháo cá để tiêu hóa, sau đó gọi thêm một đĩa rau và mấy cái bánh bao. Thiệu Vinh húp vài ngụm cháo nóng, lúc này mới cảm thấy dạ dày khá hơn một chút.

Chu Mặc giới thiệu: “Tiệm ăn này cũng xem như là cửa hiệu lâu đời ở đây, ông chủ trước đã qua đời, bây giờ là do con ông tiếp quản, cả nhà bọn họ đều là người Phúc Kiến, nấu cháo chính tông, mùi vị không có tầm thường đâu, rất nổi tiếng ở đây đó.” Dừng một chút, “Nghe nói, ba cậu năm đó cũng. . .”

*Quán cháo này là quán cháo ngày xưa anh Canh dẫn em Vinh còn nhỏ và An Phi tới ăn sau khi êm giết đứt dây đèn cây thông trong nhà hàng tây (hình như là c2), hồi đó ông chủ vẫn còn sống. . .

Thiệu Vinh ngẩng đầu lên: “Ba em?”

Chu Mặc vội vàng giải thích: “Ý tôi là năm đó ba cậu cũng học y ở đây, phải không?”

“Đúng vậy.” Thiệu Vinh gật đầu, nghi ngờ hỏi, “Chuyện này mà anh cũng biết?”

“Dĩ nhiên rồi, ba cậu chính là người nổi tiếng trong hội người Hoa ở đây, học dưới áp lực lớn mà vẫn lấy được hai học vị, nghe nói sau khi về nước còn làm viện trưởng bệnh viện nữa, thật là tài giỏi.”

“Vâng.” Thiệu Vinh cười cười, tiếp tục cúi đầu yên lặng húp cháo.

Thấy cậu rõ ràng không muốn nói về Thiệu Trường Canh, Chu Mặc cũng nhanh chóng chuyển đề tài khác.

Chẳng qua Thiệu Vinh không có để ý kỹ, vừa rồi Chu Mặc khẩn trương tới mức thiếu chút nữa đã nói huych toẹt ra.

Bởi vì cậu hoàn toàn không nghĩ tới, Chu Mặc xuất hiện vào lúc cậu cần nhất, có lẽ vốn dĩ không phải là trùng hợp.

Sau khi Chu Mặc về nhà thì thấy ba Chu Vũ Phong đang ngồi nghe điện thoại, biểu tình trên mặt nghiêm túc giống như đang nói chuyện với cấp trên.

Sau khi ông cúp điện thoại, Chu Mặc không nhịn được hỏi: “Sur huynh ba gọi điện tới nữa à?”

Chu Vũ Phong bắt đầu dĩ thần thò, “Còn ai ngoài hần nữa chứ! Đúng rồi, mày đi xem Thiệu Vinh chưa? Nó thế nào?”

Chu Mặc nở nụ cười, “A, Tiểu Thiệu Vinh hả, quả nhiên giống như ba đã miêu tả, tính cách hướng nội, ít nói, rất ngoan rất ngoan.” Dĩ nhiên cũng rất dễ chọc.

Chu Vũ Phong nhướng mày cốc đầu Chu Mặc, “Nói nhảm, ba hỏi bây giờ nó thế nào, không có báo con đánh giá tính cách của nó.”

Chu Mặc nhún nhún vai, “Tình huống của cậu ta cũng không tốt cho lắm, vừa tới đây vẫn chưa quen với thời tiết, ới mưa tiêu chảy suốt đêm, tinh thần không tốt, con đến tiệm thuốc mua ít thuốc cho cậu ấy, sau đó dẫn cậu ấy tới quán ăn trước kia ba cậu ấy thường xuyên tới, bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.”

Chu Vũ Phong gật đầu, “VẬY còn nghe được,” dừng một chút, “Nó là con trai của Thiệu Trường Canh, cũng xem như là ‘con ruột’ của ba, con phải xem nó như ‘em ruột’, hiểu chưa?”

“Biết rồi biết rồi, cậu ấy là con trai bảo bối của sư huynh của ba, con chăm sóc cậu ấy nhiều hơn cũng là chuyện đương nhiên.”

Chu Mặc trở về phòng tắm, Chu Vũ Phong tiếp tục lại bấm điện thoại gọi cho Thiệu Trường Canh.

Thanh âm truyền đến mặc dù rất lạnh nhạt, nhưng vẫn lộ rõ sự quan tâm.

“Nó sao rồi?” Thiệu Trường Canh vừa mở miệng liền hỏi thẳng.

Chu Vũ Phong nói: “Tôi bảo Tiểu Mặc dùng thân phận hội trường hội du học sinh tới xem nó, nó vừa tới đây chưa quen với thời tiết, hôm qua hình như ăn đồ bẩn bị tiêu chảy, nghe nói vừa ới vừa tiêu chảy suốt cả đêm.”

Thiệu Trường Canh nhướng mày, “Nghiêm trọng vậy sao?”

“Cũng không đến nỗi, Tiểu Mặc đã mua thuốc cho nó, còn dẫn nó đi ăn cháo, bây giờ tinh thần của nó đã tốt hơn rồi, chắc do hôm qua ăn uống lung tung nên mới bị vậy, chưa tới mức viêm ruột.”

Thanh âm truyền lại thờ phào nhẹ nhõm, “À, vậy tốt rồi.”

Chu Vũ Phong im lặng, đột nhiên hỏi: “Nếu anh quan tâm nó như vậy, sao không qua đây với nó? Theo tôi được biết, thầy vẫn luôn muốn anh qua đây tham gia nghiên cứu, ở chỗ thầy không đủ người, nhất là người có tài như anh.”

“Trong nước còn có rất nhiều chuyện chưa xử lý xong, tạm thời tôi không đi được.” Thiệu Trường Canh trầm giọng đáp, “Thiệu Vinh ở đó nhờ cậu để ý giùm, nếu có vấn đề gì cứ gọi điện thoại cho tôi.”

Chu Vũ Phong cười nói: “Yên tâm đi, con của sư huynh, tôi dĩ nhiên sẽ xem nó như con ruột.”

Thiệu Trường Canh cười cười, “Cậu vẫn nói nhiều giống như trước kia.”

“. Thói quen rất khó đổi.” Chu Vũ Phong dừng một chút, “Đúng rồi, bệnh của ba anh. Lúc trước tôi đến bệnh viện xem rồi, có vẻ là đúng như lời anh nói, có chút dấu hiệu khác thường.”

Thiệu Trường Canh trầm mặc, “Chuyện này tôi sẽ điều tra rõ ràng.”

“Cứ vậy đi, nếu Thiệu Vinh xảy ra chuyện gì tôi sẽ liên lạc với anh.”

“Tốt, cảm ơn.”

Sau khi cúp điện thoại, Thiệu Trường Canh khẽ thở dài, thả di động lên bàn.

Chu Vũ Phong là một trong những người bạn thân nhất lúc hần còn du học ở Anh, đệ tử cuối cùng của giáo sư Johnson, coi như là đàn em trực hệ của hần. Năm đó một mình Chu Vũ Phong ở nước ngoài, Thiệu Trường Canh vẫn luôn quan tâm tới đàn em này, tuy nói hai người là sư huynh đệ, nhưng tình cảm cũng không kém anh em ruột là bao.

Lần trước Thiệu An Quốc chẩn đoán bị bệnh Alzheimer cũng do Chu Vũ Phong hỗ trợ liên lạc bệnh viện, bây giờ Thiệu Vinh ra nước ngoài du học, Thiệu Trường Canh lại tìm hần lần nữa, một phần cũng vì con trai Chu Mặc của hần vừa lúc học ở đại học đó.

Nói cho cùng, Thiệu Vinh một mình ở nước ngoài, Thiệu Trường Canh cũng không yên tâm, vì vậy mới nhờ bạn thân chăm sóc cậu.

Sau khi nghe nói một mình cậu ngã bệnh ở nước Anh, vừa ới vừa tiêu chảy suốt đêm, tinh thần kém đến mức ngay cả cơm cũng ăn không ngon, Thiệu

Trường Canh cảm thấy rất đau lòng, hận không thể lập tức bay đến bên cạnh cậu ôm cậu thật chặt vào trong ngực.

Nhưng hắn vẫn đủ tỉnh táo kiềm chế xúc động đó.

Cách làm lạt mềm buộc chặt này, có lẽ có chút tàn nhẫn đối với Thiệu Vinh.

Từ nhỏ đến lớn vẫn ở bên cạnh baba, đứa nhỏ được bảo vệ cẩn thận, trong lúc bất chợt mất hết tất cả màn chắn, một mình đối mặt với tất cả khó khăn.

Giống như thực vật sinh trưởng trong lồng kính bất ngờ bị đẩy ra ngoài mưa gió bão bùng.

Mặc dù có chút không đành lòng, nhưng mà.

Muốn nó nhanh chóng lớn lên, chỉ còn cách này mà thôi.

Thật ra lúc quan hệ của hai người xảy ra vấn đề, Thiệu Trường Canh đã bắt đầu cẩn thận suy nghĩ về chuyện này.

Cách hắn đối xử với Thiệu Vinh có phải hơi quá hay không?

Sau khi cẩn thận suy nghĩ lại, Thiệu Trường Canh đã nhanh chóng phát hiện được mấu chốt dẫn đến mâu thuẫn giữa hai người.

Đêm hôm đó, nếu không phải mình quá tức giận rồi cường ngạnh chiếm đoạt cậu, mà là kiên nhẫn dịu dàng giải thích tình cảm và suy nghĩ của mình, có lẽ mọi chuyện đã không tệ như ngày hôm nay.

Dục vọng độc chiếm mãnh liệt và phương thức xử sự giống như người lãnh đạo nắm giữ tất cả của hắn đã vô tình bảo hộ Thiệu Vinh quá chặt.

Điểm mấu chốt chính là ở đó, Thiệu Vinh không phải là một con thú cung ngoan ngoãn.

Mặc dù đa số cậu đều rất nghe lời, nhưng không có nghĩa là cậu sẽ mãi mãi như vậy. Mặc dù cậu luôn rất ngoan ngoãn, không có nghĩa là cậu sẽ mãi mãi không phản kháng. Thiệu Vinh là một người, bất kể gần gũi với bạn như thế nào, cũng muốn có không gian riêng của mình, không thể dùng sức mạnh để ép buộc tình cảm của cậu.

Vì vậy, loại phương pháp độc chiếm quá mức như thế đã tổn thương cậu rất nặng, thậm chí còn khiến cậu sinh ra suy nghĩ cực đoan “tôi chỉ là thú cung không có nhân quyền.”

Hơn nữa, tối hôm đó không để ý tới suy nghĩ của cậu rồi cường ngạnh chiếm đoạt cậu, không chỉ tổn thương thân thể cậu, quan trọng hơn đã xúc phạm đến lòng tự trọng của cậu, cũng đập nát luôn một chút lòng tin cuối cùng mà cậu dành cho hắn.

Thiệu Vinh không thể tiếp nhận được rồi càng trốn càng xa.

Cũng là một loại biểu hiện rất bình thường đi?

Mặc dù biết ngay thời khắc quyết định mà mình lại hành động thiếu suy nghĩ dẫn đến sai lầm như vậy, nhưng dù sao Thiệu Trường Canh cũng là người cao ngạo, hắn không muốn nói xin lỗi Thiệu Vinh trước ánh mắt lạnh như băng của cậu.

Chỉ còn cách xử lý đoạn quan hệ này, cho cả hai thời gian bình tĩnh lại.

Hơn nữa còn có ân oán của Thiệu gia và Tô Từ Hằng, thái tử đột nhiên về nước, cái chết của Trần Đan. Những việc này cũng làm cho Thiệu Trường Canh cảm thấy bất an, cảm giác thái tử sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Thiệu gia như vậy.

Đoạn tuyệt quan hệ với Thiệu Vinh, cũng coi như giúp cậu không bị dính líu.

Mặc dù ngoài mặt làm ra bộ dáng lạnh lùng chẳng quan tâm, nhưng mỗi lần nhìn thấy Thiệu Vinh, hắn vẫn không nhịn được mềm lòng.

Thiệu Vinh vốn không biết, “Thiệu tiên sinh” mà cậu gọi, phải cố gắng kiềm chế bao nhiêu mới có thể ngăn bản thân mình không chạy đến hôn cậu, ôm cậu thật chặt.

Mỗi lần như vậy Thiệu Vinh ngu ngốc đều dùng ánh mắt khẩn trương lo sợ nhìn hắn.

Cái loại vẻ mặt đó không khác gì đang thách thức tự chủ của người khác.

Bây giờ một mình cậu ở Anh, may mà vẫn còn nằm trong sự kiểm soát của mình.

Tin rằng không bao lâu nữa. Nhóc con đơn thuần sẽ nghĩ thông suốt mọi chuyện, chủ động nhào vào ngực mình.

Thật ra thì cũng rất nhớ nó.

Nhất là khi nghĩ đến một mình nó sống ở nơi đất khách xa lạ, sẽ không nhịn được cảm thấy đau lòng.

Bất quá, nếu không hạ quyết tâm, nó sẽ mãi mãi không nhận ra được tầm quan trọng của mình.

Nghĩ tới Thiệu Vinh ở xa tít bên kia trái đất, nói không chừng đang len lén nhớ nhung mình, tâm tình Thiệu Trường Canh lúc này mới tốt hơn một chút.

Nhìn dòng chữ “nhất thế bình an” trên tờ giấy treo trên tường, trong đầu không khỏi hiện lên khuôn mặt nghiêm túc của Thiệu Vinh lúc dùng bút lông viết xuống bốn chữ này.

Hắn còn nhớ rõ lúc đó cậu nói: “Hi vọng baba có thể mãi luôn bình an.”

Thật ra, cái mà baba của con muốn, không phải là cả đời bình an.

Mà là có thể cùng con sống hạnh phúc mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Sau khi nhập học, Thiệu Vinh và các du học sinh từ khắp mọi nơi chính thức bắt đầu kiếp sống của học sinh ngành y.

Trong buổi lễ khai giảng, tất cả học sinh mới đều phải đứng trước quảng trường của trường học nghiêm túc đọc lời tuyên thệ của học sinh ngành y ——

Health related, life entrusted.

(Liên quan đến sức khỏe, giao phó cả sinh mạng)

The moment I step into the hallowed medical institution, I pledge solemnly:

(Từ lúc bước chân vào học viện y học thiêng liêng này, tôi nghiêm túc cam đoan rằng)

I will volunteer myself to medicine with love for my motherland and loyalty to the people.

(Tôi sẽ tình nguyện hiến dâng bản thân mình cho y học vì tình yêu dành cho tổ quốc và lòng trung thành với mọi người)

I will scrupulously abide by the medical ethics.

(Tôi sẽ thận trọng tuân theo đạo đức ngành y)

Nghe lời tuyên thệ của các bạn xung quanh, trong lòng Thiệu Vinh cũng cảm thấy tràn đầy nhiệt huyết.

Nắm chặt nắm tay cùng tuyên thệ, Thiệu Vinh hứa thề trong lòng, nhất định phải vượt qua tất cả áp lực học tập, cố gắng lấy học vị, làm một bác sĩ tốt trong tương lai.

Có điều, ngày xưa mong muốn học y cũng là vì Thiệu Trường Canh, hôm nay lại ước mong trở nên thật buồn cười. . .

So với người Tô gia làm cảnh sát cả ngày tiếp xúc với tội phạm, so với người An gia làm kinh doanh cả ngày tính toán mất bao nhiêu tiền, thật sự cậu muốn làm một bác sĩ bình thường hơn. Trong tương lai không xa, cậu sẽ lấy được bằng bác sĩ, mặc áo blouse trắng ngồi trong văn phòng bệnh viện, cẩn thận xử lý các loại bệnh, chữa trị cho những bệnh nhân cần giúp đỡ.

—— Đó là cuộc sống mà cậu muốn, cuộc sống phong phú mà yên tĩnh.

Có lẽ do bị Thiệu Trường Canh gián tiếp ảnh hưởng, Thiệu Vinh có cảm giác rất tốt đối với loại công việc này.

Nhưng vậy thì sao?

Mặc kệ cái gọi là mong ước ban đầu, nếu đã lựa chọn con đường này thì phải kiên trì đi tiếp.

Đúng như dự đoán của Thiệu Trường Canh, sau khi mất đi sự che chở của người cha, Thiệu Vinh bắt đầu nhanh chóng lớn lên.

Qua mấy tháng ngắn ngủi, cậu gần như đã thay đổi hoàn toàn. Chú chim non được bảo vệ cẩn thận trong tổ ấm áp rốt cuộc đã có thể mở cánh của mình, mặc dù trong quá trình cất cánh bị té ngã trải xước rất nhiều, nhưng ít ra nó cũng đã trưởng thành, không còn là một cậu bé chỉ biết đứng phía sau để baba bảo vệ.

Cậu kiên cường độc lập hơn so với trước kia, khí chất trẻ con trên người cũng dần dần biến mất, chiều cao cũng tăng thêm mấy cm, từ thiếu niên thanh tú trở thành người thanh niên anh tuấn, mặc dù thoát nhìn vẫn còn chút non nớt, nhưng chắc chắn hơn nhiều so với hồi học trung học.

Thiệu Vinh không thích tiếp xúc với người khác, lúc nào cũng trầm mặc ít lời, vì vậy rất dễ khiến cho người ta nghĩ sai rằng cậu lạnh lùng và kiêu căng. Chỉ có người quen mới biết đó là do tính cách cậu hướng nội, không giỏi giao thiệp mà thôi.

Thiệu Vinh ở Anh cũng không có nhiều bạn bè, quen thân với cậu chỉ có mỗi Chu Mặc.

Một mình ở nơi đất khách xa lạ làm cậu thường xuyên nhớ lại những ngày tháng âm áp bên cạnh Thiệu Trường Canh.

Đã rất nhiều lần, cậu mơ thấy những hình ảnh tốt đẹp của ngày xưa.

Hình ảnh lúc còn bé ngồi trong ngực baba đọc truyện cổ tích, hình ảnh ngày quốc tế thiếu nhi được hân dẫn đi sân chơi, hình ảnh lúc học trung học cùng nhau đi mua quần áo, hình ảnh hai người nắm tay nhau đi trên đường phố ngày đông vào hôm đến sân bay đón hân trở về...

Những kí ức vụn vặt kia giống như một đoạn phim cứ lặp đi lặp lại ở trong đầu.

Mỗi lần tỉnh giấc, Thiệu Vinh sẽ không nhận được nhớ lại căn phòng nhỏ của mình trong ngôi nhà ấm áp kia.

Sẽ không nhận được nhớ sự dịu dàng của người nọ.

Thậm chí thỉnh thoảng sau khi tỉnh dậy sẽ phát hiện khóe mắt mình ướt ướt

Thiệu Vinh thật sự không hiểu, Thiệu Trường Canh đối xử cứng rắn với mình như vậy, tại sao mình vẫn không có cách nào hận hân? Ngược lại sau khi mọi chuyện trôi qua thật lâu, đau khổ gì cũng dần dần nhạt hết, trong đầu chỉ còn hình ảnh của người kia.

Nhớ rất rõ ràng trong mười năm sống chung, hân quan tâm và chăm sóc mình chu đáo đến cỡ nào.

Ánh mắt dịu dàng của hân, nụ cười của hân, bộ dáng lúc cau mày của hân

Tất cả mọi thứ về hân đều khắc sâu trong đầu, theo thời gian dần trôi giống như sáp nhập vào huyết mạch, cho dù bây giờ mối quan hệ giữa hai người đã tan vỡ, thế nhưng, Vẫn không thể nào quên được.

Rất nhớ hân.

Nhớ rất nhiều.

Không thể kiềm chế được, nhớ đến sắp phát điên.

Mỗi khi đầu óc rảnh rỗi sẽ suy nghĩ lung tung, vì vậy Thiệu Vinh đã tìm cách giảm bớt phần thời gian đó.

Hầu như tất cả thời gian và sức lực cậu đều đổ vào việc học tập, mỗi ngày đều ôm quyển sách dày cui đi trong sân trường.

Mọi người sẽ thường xuyên nhìn thấy một cậu thanh niên người châu Á cao gầy ngồi trong góc sân trường ôm cuốn sách dày như cục gạch, trên mặt của cậu không có biểu tình gì, ánh mắt luôn dán chặt vào trong sách.

Đôi lúc sẽ có người nhìn thấy cậu thanh niên trẻ tuổi kia ngồi trong thư viện đọc sách, trên bàn chất đầy sách tham khảo, gần như có thể chôn vùi cả mặt cậu. Cậu luôn luôn vui đầu trong biển sách, vừa lật sách vừa chăm chú ghi chép, mãi cho đến khi thư viện đóng cửa mới chịu rời đi.

Dù học sinh Trung Quốc chăm chỉ kia đã trở thành một nhân vật đặc biệt trong trường học.

Có người cười nhạo cậu là con một sách chỉ biết đọc sách, cũng có người khâm phục tinh thần quyết tâm của cậu, hiển nhiên không có người biết, cậu chỉ dùng cách này để khiến mình trở nên bận rộn.

Bởi vì chỉ khi nào thật bận, người ta mới không có thời gian suy nghĩ đến những chuyện khác.

Chỉ có như vậy, cậu mới không phải trần trọc khó ngủ vì nhớ người kia.

Đối với học sinh ngành y, giải phẫu là một trong những bộ môn quan trọng nhất. Trước khi tiến hành mổ, nhất định phải hiểu rõ cấu tạo cơ thể người, các loại mạch máu, hướng đi của dây thần kinh, các loại xương, vân vân.

Trước khi vào phòng giải phẫu, Thiệu Vinh đã đọc tập ảnh tư liệu giải phẫu không dưới mười lần.

Cậu biết mình không có năng khiếu và thông minh như Thiệu Trường Canh, vì vậy lúc đọc tư liệu luôn cố gắng tập trung thật kĩ.

Thời gian dùng để học bài của cậu gấp đôi người khác, nhớ hết tất cả các bộ phận quan trọng của cơ thể, hướng đi của 12 dây thần kinh đại não, 206 cái xương và 639 bắp thịt, vị trí các cơ quan nội tạng và động mạch tĩnh mạch trong cơ thể

Phải nhớ khối lượng lớn kiến thức như vậy làm cho đại não Thiệu Vinh luôn ở trong trạng thái vô cùng mệt mỏi.

Giáo sư giảng bài bằng tiếng Anh, rất nhiều cái nghe không hiểu phải về tự học lại, ăn uống ở nước ngoài cũng chưa quen, Thiệu Vinh thường xuyên phải gặm tạm vài miếng bánh bao xem như giải quyết xong bữa sáng, có đôi khi còn bỏ cả cơm trưa và cơm tối.

Áp lực học tập nặng nề, cộng thêm ăn uống chẳng ra gì khiến cho cậu sụt mất nhiều cân chỉ trong có vài tháng.

Lúc tắm cũng có thể thuận tiện đếm xương sườn trên người mình.

Đa số su học sinh xung quanh đều liều mạng như vậy, Thiệu Vinh cũng không thấy cảm thấy quá cực khổ, chỉ cần mỗi ngày ngủ đủ giấc và nghỉ ngơi thật tốt, cậu vẫn có thể tiếp tục kiên trì.

Nhưng mà, cái thật sự làm cậu rầu rĩ chính là.

Cậu không thích ứng được với phòng giải phẫu.

Cho dù trước khi vào phòng giải phẫu đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng lúc thật sự vào rồi, Thiệu Vinh lại phát hiện ngón tay của mình run rẩy không ngừng, thậm chí không cầm nổi dao giải phẫu.

Cậu sợ thi thể.

Cảnh tượng năm sáu tuổi ngồi ôm thi thể lạnh như băng của mẹ suốt đêm đã khắc sâu vào trong kí ức, khiến cho cậu vô cùng sợ hãi cơ thể lạnh lẽo và cứng như đá nầy của con người.

Vào lúc ngón tay chạm vào thi thể kia, cậu lập tức nhớ đến làn da lạnh ngắt và khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu nào của mẹ.

Bạn học xung quanh đều đã mặc áo khoác trắng chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn Thiệu Vinh sắc mặt tái nhợt đứng run rẩy cầm dao giải phẫu.

Ánh đèn chiếu xuống, thi thể bị vải vô khuẩn che lại, nhưng cậu vẫn nhìn thấy làn da tái nhợt và bộ dáng y hệt người mẹ đã chết của mình.

Hơi thở lạnh như băng của xác chết ép cậu tới mức thở không được.

Thiệu Vinh cảm giác nhịp tim của mình giống như bị mất kiểm soát, tiếng tim đập thình thịch lặp đi lặp lại ở bên tai, trên ngực như có tảng đá nặng đè xuống, dùng hết khí lực cũng thể hô hấp được.

Khuôn mặt thầy giáo trên bục giảng, hình ảnh bạn học đứng xung quanh đeo khẩu trang, bắt đầu từ từ nhòe đi.

Trước khi mất đi ý thức, cậu nghe được bên cạnh vang lên tiếng kêu khiếp sợ của các bạn học ——

“Avrin——”

Lúc này, trong nước đã là 11 giờ đêm.

Thiệu Trường Canh mới vừa bước ra khỏi phòng tắm thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại kêu vang, tiếng chuông điện thoại đó là hán đặt riêng cho Chu Vũ Phong.

Bắt điện thoại, quả nhiên nghe được tiếng của Chu Vũ Phong, có vẻ như đang rất lo lắng: “Học trưởng, Thiệu Vinh nhà anh nó.”

Hồ hấp Thiệu Trường Canh ngừng lại, ngón tay cầm điện thoại càng thêm siết chặt.

“Nó thế nào?”

“Nó đột nhiên hôn mê bất tỉnh trong phòng giải phẫu, đã đưa đến bệnh viện rồi, chẩn đoán là do xuất huyết dạ dày cấp tính, vừa mới phẫu thuật cầm máu.” Chu Vũ Phong hiển nhiên mới ra khỏi phòng phẫu thuật, vừa nói vừa thở hổn hển.

Thiệu Trường Canh nhíu mày, “Sao đột nhiên lại xuất huyết dạ dày?”

“Nghe bạn học của nó nói, hôm nay học giải phẫu nó có vẻ rất hồi hộp, không biết tại sao nó cứ run rẩy, sắc mặt thì tái nhợt, hình như nghĩ tới điều gì đáng sợ lắm, gọi mãi nó cũng không có phản ứng, sau đó đột nhiên hôn mê bất tỉnh.”

“.” Thiệu Trường Canh im lặng.

Chu Vũ Phong tiếp tục nói: “Chắc là do áp lực tâm lí quá lớn, cộng thêm trong khoảng thời gian này nó ăn uống không đúng giờ, vì vậy mới dẫn đến xuất huyết dạ dày cấp tính.”

Thiệu Trường Canh thấp giọng hỏi: “Tình huống bây giờ thế nào?”

“Trong dạ dày có một mạch máu bị vỡ, nhưng đã ngừng xuất huyết rồi. Chẳng qua là chế độ dinh dưỡng của nó thật sự không tốt, lượng đường trong máu quá thấp, tôi đã treo bình bổ dịch cho nó, nhưng nó vẫn chưa tỉnh lại.”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Ừ, cảm ơn cậu, tạm thời giúp tôi chăm sóc nó.”

“Yên tâm, tôi đã xếp cho nó vào phòng bệnh yên tĩnh nhất trên lầu.” Chu Vũ Phong dừng một chút, “Đúng rồi, tôi cảm thấy hình như tinh thần của nó có vấn đề, anh có muốn qua xem nó một chút không?”

Thiệu Trường Canh thần nhiên đáp: “Tỉnh sau đi.”

Chu Vũ Phong im lặng một hồi mới nói, “Vậy có chuyện gì tôi sẽ gọi điện cho anh sau.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại xong, lúc này Thiệu Trường Canh mới thở phào nhẹ nhõm.

Về lạnh lùng giả vờ trước mặt người ngoài đã bị thay thế bởi biểu tình đau lòng và lo lắng. Hắn chau mày, bàn tay cầm điện thoại đỏ một tầng mồ hôi lạnh vì quá mức căng thẳng.

Tiểu Vinh hôn mê bất tỉnh trong phòng giải phẫu?

Thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Đến bây giờ hắn không hề nghĩ rằng sự việc của An Phi lại ảnh hưởng nghiêm trọng tới cậu như vậy, sớm biết thế đã không đồng ý cho cậu học y.

Nếu như chuyện hôm nay không xảy ra, Thiệu Trường Canh thiếu chút nữa đã quên mất ngày xưa Tiểu Vinh đáng thương phải tận mắt chứng kiến mẹ mình chết, thậm chí còn ôm thi thể của bà ngơ ngác ngồi suốt đêm.

Thiệu Trường Canh còn nhớ rõ, năm đó Thiệu Vinh chạy vào phòng của mình, nhào vào ngực mình run rẩy nói: “Baba, con sợ lắm”

Khi đó cậu còn quá nhỏ, Thiệu Trường Canh chỉ nghĩ rằng cậu sợ ngủ một mình, vì thế liền ôm cậu dịu dàng dỗ cậu ngủ. Nhiều năm sau, đều là nằm trong lòng mình Thiệu Vinh mới có thể yên ngủ, thế nhưng hắn cũng không có quá để ý đến chuyện đó.

Không nói ra không có nghĩa là cậu đã quên.

Thiệu Vinh chưa hề quên, cậu chỉ giấu kín nỗi sợ hãi dưới đáy lòng, ngoài mặt có vẻ như không còn để ý, nhưng khi thi thể lạnh băng lại xuất hiện trước mặt một lần nữa, phản kích bị đè nén liền lập tức quay về.

Vì vậy cậu mới sợ đến phát run ở trong phòng giải phẫu.

Vì sợ hãi quá độ cho nên thân thể mới sinh ra phản ứng mãnh liệt, thậm chí còn gây xuất huyết dạ dày.

Thiệu Trường Canh đột nhiên cảm thấy, người làm cha như mình thật sự quá tồi tệ!

Đứa trẻ ngây thơ bị chấn động tâm lý nghiêm trọng như vậy mà mình lại quên dẫn đi gặp bác sĩ?

Chỉ đưa nó về nhà chăm sóc thật tốt mà lại quên rằng, khi một đứa trẻ không có ý chí kiên cường gặp phải một sự cố nghiêm trọng, đứa trẻ đó cần phải được điều trị tâm lý, nếu không sẽ lưu lại di chứng.

Trải nghiệm kia quá khủng khiếp, một đứa trẻ bị tai nạn xe cộ cũng cần được đưa đến bác sĩ tâm lý, tình huống năm đó của Thiệu Vinh tuy rằng không có nghiêm trọng như vậy, nhưng chính mắt nhìn thấy mẹ mình chết đối với một đứa trẻ sáu tuổi mà nói cũng đã vượt qua giới hạn mà nó có thể chịu đựng.

Mình là bác sĩ, là ba nó, vậy mà lại có thể quên mất điều này.

Hồi bé Thiệu Vinh không bị tự kỉ, có phải là kì tích không đây?

Nghĩ đến một mình cậu ở nước ngoài học tập khổ cực như vậy, ngay thời khắc quan trọng lại còn ngất xỉu trong phòng giải phẫu.

Thiệu Trường Canh vừa tự trách vừa vô cùng đau lòng.

Hắn hận không thể lập tức bay đến bên cạnh cậu, ôm cậu thật chặt vào trong ngực.

Cái gì mà lạt mềm buộc chặt, cái gì mà chờ cậu chủ động nghĩ thông suốt trở về bên cạnh mình.Tất cả mọi kế hoạch trong lúc bất chợt đều hòng hết.

Cũng không thể giả bộ lạnh lùng thêm được nữa, thật sự không còn cách nào giữ được bình tĩnh.

—— Mặc dù đã sớm nghĩ tới điều này, nhưng không ngờ cuối cùng thật sự sẽ mềm lòng.

Thiệu Trường Canh bắt đắ dĩ thờ dài, cầm điện thoại di động lên lần nữa, bấm số của công ty hàng không ——

“Alô, tôi muốn đặt một vé máy bay đi London, phải. Càng nhanh càng tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Thiệu Trường Canh trả nhiều tiền mua vé chuyến ngay ngày kế tiếp, bay vào 8 giờ, hơn 5 giờ sáng hấn đã rời giường, tùy tiện ăn chút bữa sáng rồi lái xe ra sân bay.

Tối qua hấn không hề chợp mắt, cái loại cảm xúc vừa lo lắng vừa đau lòng này khiến hấn cứ lẩn qua lộn lại, trần trọc suốt đêm.

Trong đầu luôn hiện ra hình ảnh Thiệu Vinh lúc còn nhỏ sợ hãi núp trong ngực của hấn run rẩy, nhớ tới hình ảnh đứa bé nằm yên trong bệnh viện chờ mình về đón sau khi mẹ mất, rồi ngay lúc nhìn thấy mình thì nhào đến khóc rồi tỉnh rồi mù.

Lúc ấy mình đã từng hứa rằng, có baba ở đây, sau này sẽ không để cho con chịu bất kì ủy khuất nào nữa.

Nhưng trên thực tế. Người tổn thương nó nhiều nhất cũng là mình.

Nó lệ thuộc vào người cha này như vậy, nhưng người cha này chẳng những quên mất vấn đề tâm lý của nó lúc nhỏ, mà năm nó mười tám tuổi còn. Sau khi mạnh mẽ chiếm đoạt nó xong lại lạnh lùng tuyệt tình nhìn nó một mình sang nước ngoài, dồn nó vào chân tường.

Thật là một người cha thất bại.

Biết rõ nó là đứa cứng đầu không biết quẹo cua, mình lại không đặt bậc thang cho nó xuống, sao nó có thể mặt dày quay trở lại? Trong lòng của nó chắc chắn rất mâu thuẫn, rất khó chịu, thậm chí có khi còn suy nghĩ cực đoan rằng mình không cần nó nữa đi?

Ngồi trên máy bay im lặng nhìn mây ngoài cửa sổ, Thiệu Trường Canh đột nhiên cảm thấy, mình và Thiệu Vinh dường như nói là tâm linh tương thông, ngay cả sóng điện não còn không cùng một không gian nữa là.

Chiến tranh lạnh suốt một năm này, thật đúng là cha con hai người tự làm khổ nhau.

Chuyến bay đường dài hơn mười tiếng đồng hồ làm cho Thiệu Trường Canh vô cùng sốt ruột, trên máy bay lại không thể sử dụng điện thoại, hấn chỉ có thể thăm hi vọng bệnh tình của Thiệu Vinh sẽ không chuyển biến xấu.

Sau khi tới London, Thiệu Trường Canh lập tức đón xe đến bệnh viện mà Chu Vũ Phong đang làm việc.

Xe dừng trước cửa bệnh viện, Thiệu Trường Canh trầm nặc đi vào bệnh viện, lấy điện thoại di động trong túi ra gọi cho Chu Vũ Phong.

Ngay khi nhận được điện thoại của Thiệu Trường Canh, Chu Vũ Phong vẫn còn tự hỏi đàn anh của mình sao mà gọi điện thoại siêng năng như vậy, kết quả nghe được Thiệu Trường Canh nói: “Tôi tới bệnh viện của cậu rồi, Thiệu Vinh nằm ở phòng nào?”

Chu Vũ Phong thiếu chút nữa làm rớt điện thoại.

Sau khi khiếp sợ hết mấy giây, Chu Vũ Phong mới nói: “Học, học trưởng, anh đang ở trong bệnh viện của chúng tôi? Anh. Anh qua tới đây rồi à?”

“Ừ, vừa tới.” Thanh âm của Thiệu Trường Canh rất bình tĩnh, giống như đang nói “tôi mới vừa uống ly nước”.

“.” Chu Vũ Phong cảm thấy trong lòng phức tạp, im lặng cả buổi cũng không nói nên lời.

Ngày hôm qua vừa nhận được tin tức, hôm nay đã lập tức bay tới đây, hấn thật sự rất coi trọng Thiệu Vinh.

Thiệu Trường Canh thấp giọng lặp lại: “Vũ Phong, rốt cuộc Thiệu Vinh nằm ở phòng nào?”

“À, nó nằm ở phòng 3107 trên lầu ba.” Chu Vũ Phong vội vàng đáp, “Có muốn tôi dẫn anh lên đó không?”

“Không cần đâu, tôi tự đi được rồi.”

Sau khi cúp điện thoại, Thiệu Trường Canh liền xoay người bước nhanh lên lầu ba, tìm được phòng số 3107, qua lớp cửa kính nhìn thấy người đang nhắm hai mắt nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt nhìn có chút yếu ớt.

Thiệu Trường Canh chỉ cảm thấy trái tim mình như bị người ta bóp chặt.

Hắn đẩy cửa ra đi vào trong phòng, vì sợ đánh thức cậu nên cố ý bước thật nhẹ, lúc tới bên giường thì nhẹ nhàng ngồi xuống, cúi đầu, cẩn thận nhìn kĩ khuôn mặt cậu.

Gần một năm không gặp, nó lại. Gầy nhiều như vậy.

Lúc còn nhỏ, Thiệu Vinh có gương mặt nức ních làm cho người ta nhìn là muốn nựng. Khi cậu bước vào độ tuổi dậy thì, mặc dù dáng người hơi gầy, nhưng sắc mặt cũng luôn hồng hào khỏe mạnh. Nhưng hôm nay, mới chỉ ở Anh có một năm, vậy mà đã gầy nhiều như thế.

Gầy đến mức cứ như là một người khác.

Cầm nhon hơn, xương quai xanh cũng nhô ra ngoài, quần áo bệnh nhân thì rộng thùng thình, trên mu bàn tay còn cắm cây kim, bởi vì phải truyền dịch cả ngày nên da thịt xung quanh cũng xanh tím rồi. . . .

Thật sự khiến cho người ta đau lòng.

Thằng nhóc cổ chấp này, nhất định là liều mạng vì muốn đuổi kịp tiến độ học tập đây mà, lại không biết tự chăm sóc cho bản thân.

Thiệu Trường Canh khẽ thở dài, vươn tay ra xoa mặt cậu.

Vuốt cặp chân mày đang nhăn lại của Thiệu Vinh, sau đó dùng ngón cái chạm rài ma sát gương mặt sáng sủa nhưng đã gầy đi nhiều, cuối cùng, ngón cái dừng lại trên đôi môi.

Cảm giác mềm mại vẫn y hệt như trong trí nhớ, có điều do ngã bệnh mà trông tái nhợt không còn chút máu.

Tiểu Vinh đáng thương, một năm này chắc sống rất khổ.

Thiệu Trường Canh cảm thấy trong lòng mềm nhũn, không nịn được cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi cậu.

Nỗi nhớ bị đè nén suốt một năm, ngay giờ phút nhìn thấy Thiệu Vinh lại bùng lên mãnh liệt. Nhìn Thiệu Vinh gầy gò suy yếu như vậy, Thiệu Trường Canh cảm giác như trái tim mình bị một đôi tay nắm chặt, đau dữ dội.

“Tiểu Vinh.” Thanh âm trầm thấp mà khàn khàn, nhưng cũng lộ rõ nỗi nhớ nhung và đau lòng.

“Ừ.” Thiệu Vinh đang nằm mơ vẫn cảm giác được có người đang áp trên người mình, đôi môi bị đối phương nhẹ nhàng hôn lên, xúc cảm ướt át làm cho người ta lo sợ, nhưng lại rất quen thuộc.

Bàn tay đang vuốt ve mình, dịu dàng hệt như trong trí nhớ.

“Baba.”

Thiệu Vinh mơ mơ màng màng gọi tên người mình nhớ thật nhiều.

“Baba.”

Cậu đưa tay nắm bàn tay đang phủ trên mặt mình, giống như một con mèo nhỏ tìm được chủ nhân, dán sát mặt vào trong lòng bàn tay ấm áp ấy.

“Là ba sao. Baba?”

Thiệu Vinh nghi ngờ hỏi, nhưng không nhận được câu trả lời nào.

Bất kể là mơ hay thực, Thiệu Vinh chỉ biết rằng, loại cảm giác quen thuộc này làm cho cậu cảm thấy thật an tâm. Vì vậy cậu lại nắm chặt bàn tay kia, sau đó chìm vào giấc ngủ một lần nữa.

Nhìn bộ dáng nằm ngủ im lặng của Thiệu Vinh, ánh mắt Thiệu Trường Canh càng trở nên dịu dàng.

Thật sự không ngờ lúc Thiệu Vinh ngã bệnh lại nhớ tới mình.

Ngay giây phút Thiệu Vinh mơ mơ màng màng gọi “baba”, nhịp tim của Thiệu Trường Canh gần như muốn dừng lại.

Cái này. Thật sự là tuyệt vời hơn cả mong đợi!

Được Thiệu Vinh nhớ thương, thậm chí còn được cậu mơ thấy, Thiệu Trường Canh cảm thấy tâm tình của mình còn tốt hơn so với trứng số.

Không nịn được nhếch miệng cười, sau đó ấn xuống trán cậu một nụ hôn dịu dàng.

“Ngoan, yên tâm ngủ đi, baba ở đây.”

Trong mơ, Thiệu Vinh nghe thấy thanh âm quen thuộc này, rất nhanh lại tiến vào mộng đẹp.

Nhìn bộ dáng ngủ say của Thiệu Vinh, Thiệu Trường Canh vươn tay còn lại ra vuốt nhẹ mái tóc rối bời của cậu, sau đó điều chỉnh vị trí tay phải một chút, để cậu ngủ càng thoải mái hơn.

Mặc dù tay phải bị cậu nắm kê dưới mặt làm gối, bị ép tới tê dại.

Nhưng so với chuyện vừa nãy mà nói, tê tay một chút có đáng là gì.

Không biết lại qua thêm bao lâu, Thiệu Vinh rớt cuộc cũng ngủ đủ, dần dần tỉnh khỏi giấc mộng đẹp, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy một khuôn mặt phóng đại ngay trước mặt.

Một người đàn ông thành thực và anh tuấn đang nhìn mình với ánh mắt vừa yêu thương vừa đau lòng.

Nhìn rất chăm chú.

“ ”

Thiệu Vinh nghĩ thầm, nhất định là mình vẫn còn đang nằm mơ.

Cậu dùng sức nhắm mắt lại, mở ra lần nữa, nhưng tại sao Thiệu Trường Canh vẫn còn ở đây?

Lần này mơ hình như hơi bị lâu thì phải?

Nhìn vẻ mặt mê man của Thiệu Vinh khi vừa tỉnh ngủ, Thiệu Trường Canh nhin không được cười cười, nói: “ Tỉnh rồi à? ”

“ ” Thiệu Vinh vẫn còn chưa phân được đây là thực hay là mơ, nghe thấy câu hỏi của đối phương liền theo phản xạ gật đầu đáp, “ Dạ. ”

Thiệu Trường Canh đứng lên, xoay người rót cho cậu ly nước, “ Uống chút nước đi. ”

Thấy Thiệu Vinh không có phản ứng, Thiệu Trường Canh dứt khoát đỡ cậu ngồi dậy, để cậu tựa vào trước ngực của mình, sau đó cầm ly nước đưa đến trước miệng cậu.

Thấy ly đưa tới miệng, Thiệu Vinh ngơ ngác há miệng ngoan ngoãn uống nước.

Sau khi uống miếng nước, Thiệu Vinh lập tức tỉnh táo lại, thân thể đột nhiên cứng đờ, quay đầu lại khiếp sợ nhìn hấn: “ Ông. Ông. Sao ông lại ở đây? ”

Ngốc quá, phản ứng cũng chậm nữa.

Tâm tình Thiệu Trường Canh rất tốt, sắc mặt cũng rất bình tĩnh, ra vẻ nghiêm túc nói: “ À, qua đây công tác. ”

“ ” Lại công tác nữa?

“ Nghe nói con bệnh nên tiện đường tới thăm một chút. ”

Giá vé thì đắt, bay thì hơn mười tiếng, thật sự rất “ tiện đường. ”

Bất quá, Thiệu Trường Canh hiển nhiên không muốn thừa nhận mình có tình đến thăm cậu, sao hấn có thể nói với Thiệu Vinh mấy lời mắt mặt như hấn lo lắng đến mất ăn mất ngủ bay qua đây thăm cậu chứ?

Thiệu Vinh dễ dàng tin vào lời giải thích công tác, gật gật đầu, một hồi lâu sau mới nặn ra được một câu: “ Cảm ơn. ”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “ Không có gì. ”

Trong phòng bệnh đột nhiên im lặng, Thiệu Vinh có chút khản trương cúi đầu, cứng ngắc nhích nhích thân thể, muốn tách khỏi khoảng cách quá mức gần gũi.

Suốt một năm nay lúc nào cũng nhớ hấn, rất nhiều lần nằm mơ cũng sẽ nhìn thấy hấn.

Nhưng khi người thật xuất hiện trước mặt mình, Thiệu Vinh lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Rối trí quá.

Ngay cả cái từ trên cũng không đủ để miêu tả tâm tình phức tạp của cậu vào lúc này.

Tại sao hán lại ở đây? Tại sao lại đến thăm mình?

Mặc dù ngay trước lúc ngất xỉu lại nhớ tới hán, trong lúc hôn mê cũng muốn nhìn thấy hán, nhưng mà bây giờ khi hán thật sự đứng ở trước mặt, cậu lại cảm thấy không chân thật.

Thiệu Vinh thậm chí không biết mình nên dùng biểu tình gì để đối mặt với người này.

Thấy Thiệu Vinh vẫn im lặng không nói gì, Thiệu Trường Canh mở miệng nói: “Tiểu Vinh, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Thiệu Vinh rũ đầu xuống gật một cái: “Được.”

Nhìn bộ dáng thành thật của cậu, Thiệu Trường Canh không nhịn được lại mềm lòng: “Có phải con không vượt qua được chương ngại tâm lý, không học giải phẫu được đúng không?”

“.....” Thiệu Vinh không trả lời.

“Chuyện ngày ấy đã để lại ám ảnh nghiêm trọng với con, bây giờ khi nhìn thấy thi thể con sẽ sợ, phải không?”

Quả nhiên hán là người hiểu rõ mình nhất.

Nghĩ đến cảnh tượng mình ngất xỉu trong phòng giải phẫu, sắc mặt Thiệu Vinh đột nhiên trở nên tái nhợt, ngón tay thon dài nắm thật chặt, nhỏ giọng nói: “Tôi sẽ cố gắng vượt qua.”

Thiệu Trường Canh im lặng, sau đó thấp giọng nói: “Thật ra thì, con có thể chọn ngành nghề khác, không cần tự ép mình như vậy.”

“Không sao.” Thiệu Vinh cúi đầu, bàn tay bên người vẫn nắm thật chặt, giọng nói cũng vô cùng quyết tâm, thậm chí còn rất quật cường cố chấp không chịu thua, “Tôi sẽ không đổi chuyên ngành, chuyện này tôi sẽ tìm cách vượt qua.”

Thiệu Trường Canh hỏi: “Con vẫn muốn tiếp tục học y?”

Thiệu Vinh gật đầu.

Thiệu Trường Canh lại im lặng, khẽ nhíu nhíu mày.

Thấy hán không nói thêm gì nữa, Thiệu Vinh nhẹ giọng nói: “Thiệu tiên sinh, thời gian không còn sớm, nếu ông có việc thì đi trước đi, bệnh tình của tôi cũng không nghiêm trọng lắm. Còn nữa. Cảm ơn đã tới thăm.”

Thằng bé này ngoài lạnh trong nóng, bây giờ vẫn còn cố cật mạnh, không hề biết ngón tay nắm chặt đã sớm bán đứng tâm tư chủ nhân rồi.

Mở miệng nói muốn đuổi người đi. Thật ra thì rất không nỡ đúng không?

Thiệu Trường Canh bắt đầu nhìn cậu một cái, nhẹ nhàng thở dài, “Con đó.”

Rốt cục không nhịn được vươn tay ra ôm cậu vào trong ngực.

“.....?”

Thân thể bị đột nhiên ôm lấy, cả khuôn mặt dán vào lồng ngực rắn chắc của đối phương, trong mũi ngập tràn hương vị quen thuộc của đàn ông trưởng thành.

—— Vậy, vậy là sao đây?

Thiệu Vinh ngây ngẩn cả người.

“Được rồi, ba tôn trọng sự lựa chọn của con.” Thiệu Trường Canh thấp giọng nói bên tai Thiệu Vinh, thanh âm mặc dù có chút bắt đầu dĩ, nhưng vẫn lộ ra sự chiều chuộng rõ ràng, “Con đã kiên trì, vậy ba sẽ giúp con vượt qua chương ngại vật này.”

“.....”

“Đừng tự ép mình nữa, ba sẽ đau lòng.”

“.....”

Đại não Thiệu Vinh đã hoàn toàn chết lặng, thời gian giống như dừng tại đó.

Thấy cậu im re không nói gì, Thiệu Trường Canh lại vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt tóc Thiệu Vinh, “Có điều, con không thể xem ba là Thiệu tiên sinh xa lạ nữa.”

Thiệu Trường Canh buông cậu ra, cười cười nói: “Sao vậy, vẫn còn ngẩn người à?”

Đại não Thiệu Vinh rốt cuộc hoạt động trở lại.

Ngẩng đầu nhìn ánh mắt mang theo ý cười rõ ràng của hắn, ý thức được chuyện gì vừa mới xảy ra, mặt Thiệu Vinh đột nhiên đỏ lên, ngồi cả buổi cũng không nói được câu nào.

Tim đập nhanh đến mức mất kiểm soát.

Ngay thời khắc bị hắn ôm vào trong ngực, hô hấp cũng dừng lại.

Cảm giác được hơi thở quen thuộc của hắn, nghe thanh âm dịu dàng của hắn, thật sự không phải đang nằm mơ.

Hắn Hắn muốn làm hòa sao?

Vậy là. Không cần phải chiến tranh lạnh nữa?

Đang lúc Thiệu Trường Canh dịu dàng chăm chú nhìn Thiệu Vinh, còn Thiệu Vinh thì đang cúi đầu mãi mê suy nghĩ, đột nhiên có người đẩy cửa bước vào, cắt đứt bầu không khí mập mờ nọ.

“Cậu em tôi tới thăm cậu!” Bóng đèn xuất hiện không đúng lúc chính là Chu Mặc, khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Thiệu Trường Canh, hắn lập tức dừng bước, nghi ngờ nhìn về phía Thiệu Vinh, “Cậu em, vị này là?”

Thiệu Vinh đỏ mặt giải thích: “Là. Ách, ổng là.”

—— Cha nuôi cũ? Cha nuôi đã đoạn tuyệt quan hệ? Hay là Thiệu tiên sinh tiện đường đến thăm mình?

Cái nào nghe cũng rất dở hơi.

Hướng chỉ Thiệu Trường Canh còn ngồi sát bên cạnh, nếu giải thích không đúng, nói không chừng sẽ chọc giận hắn.

Thiệu Vinh như mây, đang tìm kiếm từ ngữ thích hợp trong não thì đột nhiên nghe Thiệu Trường Canh nói: “Chào cháu, chú là ba của nó.”

Thiệu Vinh kinh ngạc ngẩng đầu lên, vừa lúc chạm phải ánh mắt thâm thúy nhưng dịu dàng của Thiệu Trường Canh.

Ba.

Hắn lại dùng xưng hô đó.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Nghe Thiệu Trường Canh giải thích như vậy, Chu Mặc lập tức hiểu ra, nhìn Thiệu Vinh nói: “Thì ra đây là ba của cậu!”

“.” Thiệu Vinh cúi đầu không nói lời nào, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Chỉ có Thiệu Trường Canh vẫn bình tĩnh như cũ, hắn nhìn Chu Mặc, hỏi: “Cháu là con trai của Vũ Phong, Chu Mặc phải không?”

Chu Mặc gật đầu, “Đạ đúng ạ!”

—— Theo như lời ông già nhà mình kể, năm đó vị đàn anh này đối với ông on trọng như núi, lúc ông gặp khó khăn còn giúp đỡ ông rất nhiều. Dưới sự miêu tả khoa trương của Chu Vũ Phong, Chu Mặc cũng cảm thấy vô cùng sùng bái vị tiên sinh này.

Đứng trước mặt Thiệu Trường Canh, Chu Mặc giống như học sinh đang bị thầy giáo hỏi bài, thái độ cung kính không nói, ngay cả tư thế đứng cũng rất nghiêm túc.

Thiệu Trường Canh nhìn con trai của bạn mình, cảm giác không vui khi không khí ảm áp giữa hai cha con bị phá hỏng cũng dần dần biến mất, ánh mắt cũng trở nên ôn hòa hơn nhiều, sau đó gật đầu nói: “Chu Mặc, cháu lớn lên giống hệt ba cháu.”

Chu Mặc cười cười đáp: “Phải ạ, ai cũng nói vậy hết.”

Thiệu Trường Canh cũng mỉm cười, “Cảm ơn cháu đã chăm sóc Tiểu Vinh nhà chú.”

Chu Mặc vội vàng lắc đầu nói: “Không cần khách sáo, nên mà.”

Thiệu Vinh lại bị giọng điệu “bao che khuyết điểm” của Thiệu Trường Canh làm cho có chút lúng túng, cậu cảm thấy hẳn nói cái gì mà “Tiểu Vinh nhà chú” đúng là càng nói càng thuận miệng, nghe hẳn ở trước mặt người khác mở miệng một tiếng “Tiểu Vinh nhà chú,” giống như đang tuyên bố “nó là của chú.”

Thiệu Vinh đột nhiên rất muốn hỏi, tôi là người của ông khi nào vậy?

Không phải vừa rồi còn đang chiến tranh lạnh sao? Suốt một năm không hề ngó ngang gì tới mình, bây giờ đột nhiên xuất hiện, lại còn rất tự nhiên nói “Tiểu Vinh nhà chú” Rốt cuộc hẳn đang nghĩ gì đây?

Thiệu Vinh còn chưa kịp nghĩ ra đáp án, Thiệu Trường Canh đã quay đầu lại, thấp giọng hỏi: “Tiểu Vinh đói bụng chưa?”

“ ”

Cả ngày hôm qua không ăn gì, buổi chiều còn phải ở lại bệnh viện súc dạ dày, bây giờ trong bụng trống rỗng, không đói mới là lạ.

Thiệu Trường Canh tiếp tục nói: “Tình trạng bệnh của con cũng không nghiêm trọng lắm, đã không ăn gì hơn 12 tiếng rồi, bây giờ có thể ăn chút gì đó, để ba xuống lầu mua cho một ít thức ăn, con muốn ăn gì?”

Thiệu Vinh ngẩng đầu nhìn hẳn một cái, lại ngượng ngùng cúi đầu, một lát sau mới nhỏ giọng đáp: “Dạ. . . Gì cũng được.”

—— Ngoan ngoan thật, mỗi khi nhìn thấy Tiểu Vinh nghe lời như vậy, hẳn luôn cảm thấy mềm lòng.

Thiệu Trường Canh vươn tay ra xoa đầu cậu, dịu dàng nói: “Vậy con nói chuyện với học trường một lát đi, ba xuống dưới mua đồ ăn cho con.”

Dứt lời liền đứng lên xoay người đi ra ngoài, hoàn toàn không có để ý tới khuôn mặt đỏ bừng của Thiệu Vinh.

Nhìn bóng lưng hẳn biến mất ở cửa, còn có vẻ mặt khiếp sợ của Chu Mặc, Thiệu Vinh hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Xấu hổ quá đi mất.

Sờ đầu con trai như sờ thú cưng, còn dùng giọng điệu yêu thương trìu mến như vậy để nói chuyện, giữa hai cha con bình thường làm gì có ai buồn nôn như vậy chứ? Hẳn không biết ngược cũng không sợ người ngoài chê cười sao?!

Bất quá, “người ngoài” Chu Mặc thần kinh thô hiểm nhiên không phát hiện được có chỗ nào không đúng, chẳng những không chê cười mà ngược lại còn rất hâm mộ nhìn Thiệu Vinh, nói: “Ba của cậu thật là đẹp trai nha, Thiệu Vinh.”

“ ” Thiệu Vinh không trả lời.

“Hôm qua vừa biết tin hôm nay đã bay tới, chú ấy cũng nhanh thật đó.”

“ ” Thiệu Vinh có chút nghi ngờ, không phải hẳn nói qua đây công tác sao?

Chu Mặc tiếp tục than thở, “Nếu đổi lại là ba tôi, nghe tin tôi bệnh nhất định sẽ không buồn nhịu mày một cái, để mặc tôi tự mình uống thuốc giải quyết. Ài, thật là tức chết, đều là baba mà sao lại chênh lệch lớn như vậy.”

Chu Mặc dùng một loại giọng điệu vô cùng hâm mộ đánh giá Thiệu Trường Canh, nhưng Thiệu Vinh lại không biết trả lời thế nào.

Người cha này thật sự không tệ.

Nhưng vấn đề là, hẳn không xem con mình như con trai.

Nghĩ đến đây, tâm tình Thiệu Vinh liền trở nên rối rắm.

Lúc Thiệu Trường Canh trở lại thì Chu Mặc đã đi rồi, một mình Thiệu Vinh nằm trên giường lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, gò má gầy guộc dưới ánh đèn trông càng thêm tái nhợt, mái tóc đen nhánh rối bù, dưới mí mắt còn có một tầng quầng thâm thật dày.

Mặc dù bệnh tình của cậu cũng không nghiêm trọng lắm, nhưng do phải chịu áp lực tinh thần trong một thời gian dài, cơ thể lại không đủ dinh dưỡng, sau khi bệnh xong nhìn vô cùng tiêu tụy, làm cho người ta rất muốn ôm cậu vào lòng.

Thiệu Trường Canh đè nén cảm xúc muốn ôm cậu, bình tĩnh đi vào phòng, ngồi xuống bên giường.

“Ông, ông trở lại rồi.” Thiệu Vinh vừa nhìn thấy hẳn lại đột nhiên cảm thấy khản trương, không dám nhìn thẳng vào mắt hẳn.

Thiệu Trường Canh biết bây giờ tâm tình của cậu nhất định rất mâu thuẫn, nhìn Tiểu Vinh ngã bệnh làm cho hẳn vô cùng đau lòng.

Mặc dù rất muốn nói rõ ràng với cậu, nhưng bây giờ chưa phải là thời điểm thích hợp, càng không nên ép cậu đưa ra quyết định. Mỗi quan hệ mập mờ này, khi nào chưa nói ra thì vẫn còn ở chung bình thường được.

Chẳng qua là, Tiểu Vinh đáng thương thật sự không biết nên xưng hô với người trước mặt như thế nào, gọi Thiệu tiên sinh thì xa lạ quá, gọi baba lại quá kì cục, vì vậy đành phải tiếp tục gọi “ông” như thế.

Nhìn cậu lúng ta lúng túng gọi mình là “ông,” Thiệu Trường Canh lại cảm thấy mềm lòng.

“Qua đây ăn chút gì đi.”

Thiệu Trường Canh đỡ Thiệu Vinh ngồi dậy, để cậu dựa lưng vào đầu giường, sợ cậu không thoải mái lại lấy thêm gối kê sau lưng cậu, sau đó mới lấy cháo thịt tới.

Vừa mở nắp ra liền ngửi được mùi hương thơm phức.

“Bây giờ con chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, ba có mua chút cháo thịt cho con, cửa hàng này bán cháo cũng không tệ lắm.”

Thiệu Trường Canh múc một muỗng cháo thịt hấp dẫn, đặt ngay miệng thổi thổi, nếm thử, cảm giác nhiệt độ vừa phải, lúc này mới đưa tới trước miệng Thiệu Vinh, ý bảo Thiệu Vinh mở miệng.

—— Đây là muốn tự . . . Tự dứt mình sao?!

Thiệu Vinh khiếp sợ liếc hắt một cái, rũ mắt xuống nhìn cái muỗng đặt trước miệng, một hồi lâu sau mới lắp bắp nói, “Tôi, để tôi tự ăn.”

Thiệu Trường Canh cau mày, “Trên mu bàn tay con còn ghim kim, nhích tới nhích lui rút ra bây giờ. Để ba dứt con.”

“” Lí do này cũng được sao?

“Ngoan, mở miệng ra.” Tay của hắn lại nhích về phía trước.

Thiệu Vinh bị ép buộc há miệng, được hắn dứt cho một muỗng cháo thịt.

Cháo thịt rất vừa ăn, gạo nấu nhừ, không cần nhai cũng có thể nuốt thẳng xuống, bây giờ thức ăn lỏng là dễ tiêu hóa nhất.

. Ăn rất ngon.

Thiệu Vinh nuốt cháo xuống, thấy Thiệu Trường Canh không tiếp tục dứt nữa thì hơi nghi ngờ ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Nhìn cặp mắt đen nhánh của Thiệu Vinh, Thiệu Trường Canh đột nhiên liên tưởng đến động vật nhỏ đòi chủ nhân cho ăn, không nhận được mím cười hỏi: “Ăn ngon không?”

Thiệu Vinh gật đầu: “Ngon.”

“Vay ăn nhiều một chút.” Thiệu Trường Canh lại múc một muỗng cháo, thổi cho nguội rồi nhẹ nhàng đưa đến bên miệng Thiệu Vinh.

Thiệu Vinh ngoan ngoãn mở miệng nuốt xuống.

Cứ như vậy, một bát cháo đã được dứt xong, bầu không khí ấm áp giống như thật lâu về trước.

Thiệu Vinh nhớ, lúc còn nhỏ cậu rất thích được hắn dứt com như vậy, mặc dù đã qua nhiều năm rồi, thế nhưng động tác dứt com dịu dàng của hắn vẫn không hề thay đổi.

Lớn như vậy mà còn bị người ta dứt ăn thật sự là không được tự nhiên.

Nhưng nếu người đó thành hắn, Thiệu Vinh cảm thấy mình cũng không có ghét.

Được hắn dứt từng muỗng từng muỗng cháo, tim cậu đột nhiên đập thật nhanh, nhiều lần ngẩng đầu lên còn chạm phải ánh mắt dịu dàng của hắn, Thiệu Vinh thiếu chút nữa đã cắn trúng lưỡi. . .

Cậu không biết tại sao tâm tình của mình lại phức tạp như vậy, rõ ràng rất muốn nhìn thấy hắn, nhưng lại không dám đối mặt với hắn, rốt cuộc là tại sao chứ?

Thiệu Vinh mơ hồ cảm giác được, từ lúc mình tỉnh dậy nhìn thấy hắn, giữa hai người hình như đã có cái gì đó âm thầm thay đổi.

Sau khi ăn xong, Thiệu Trường Canh để Thiệu Vinh xuống giường vận động, còn hắn thì đi tìm Chu Vũ Phong xem kết quả kiểm tra của Thiệu Vinh.

“Các số liệu kiểm tra đều rất bình thường, dạ dày cũng không còn dấu hiệu xuất huyết, hai ngày nữa là có thể xuất viện.” Chu Vũ Phong dừng một chút,

còn nói, “Có điều, vấn đề tâm lý của Thiệu Vinh mới là quan trọng nhất.”

Thiệu Trường Canh cầm giấy xét nghiệm, cẩn thận nhìn lướt qua một cái, bởi vì mọi kết quả kiểm tra đều bình thường mà thở phào nhẹ nhõm.

Chu Vũ Phong nói: “Tôi nghe nói ngày nào ở trường nó cũng ngâm mình trong thư viện, không có ăn uống đúng giờ. Học y ở đây đúng là rất cực khổ, quan trọng là phải biết giữ vững tâm lý, anh nên khuyên nhủ nó đi, đừng tự gây áp lực quá lớn cho bản thân. Mặc dù nó vẫn còn trẻ, nhưng cứ kéo dài như vậy, sớm muộn cũng phá hư cơ thể.”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Tôi biết rồi, về vấn đề tâm lý, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết.”

“Vậy thì tốt, nó vẫn còn nhỏ, anh đừng ép nó quá.”

“Ừ.”

Chu Vũ Phong im lặng một hồi rồi nói: “À phải rồi, ba anh bên kia.”

“Tôi sẽ tự mình đi xem.” Thiệu Trường Canh đưa tay vỗ vỗ vai Chu Vũ Phong, “Lần này thật sự cảm ơn cậu, hôm nào tôi mời cậu ăn cơm.”

Chu Vũ Phong cười nói, “Không cần khách sáo.”

Sau khi trở lại phòng bệnh, Thiệu Trường Canh thấy Thiệu Vinh đang đi tới đi lui trong phòng, quả nhiên bảo cậu xuống giường vận động là cậu liền xuống giường vận động, rất nghe lời người cha bác sĩ này.

Thiệu Trường Canh không nhịn được mỉm cười, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng, “Tiểu Vinh.”

Thiệu Vinh quay đầu lại nhìn hấn.

Thiệu Trường Canh nói: “Tôi nay ngủ ở bệnh viện một đêm đi, sáng mai kiểm tra thêm lần nữa, nếu kết quả bình thường là có thể xuất viện.”

“Ồ.” Thiệu Vinh gật đầu.

“Nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện gì nhớ tìm bác sĩ Chu.”

Thấy hấn xoa người chuẩn bị rời đi, Thiệu Vinh không nhịn được hỏi: “Ông muốn đi sao?”

—— Hình như nghe có chút không ổn?

Tâm tình Thiệu Trường Canh rất tốt, hấn quay đầu lại nói: “Ba có chút việc cần xử lý, một mình con ở bệnh viện được không?”

“Được.” Thiệu Vinh cười cười, nói, “Ông mau đi đi.”

Chờ đến khi Thiệu Trường Canh đi rồi, lúc này Thiệu Vinh mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, leo lên giường nằm xuống.

Cậu mở to hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà, trong đầu hồi tưởng lại những chuyện xảy ra ngày hôm nay, cảm giác như mình vẫn còn đang nằm mơ.

Người mình nhớ nhưng bấy lâu nay đột nhiên xuất hiện, lại còn dịu dàng với mình như vậy. . . .

Thậm chí trong mơ cũng chưa từng nghĩ đến điều đó.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng Thiệu Vinh không thể quên được —— ngay giây phút nhìn thấy hấn sau khi vừa tỉnh lại, tâm tình cậu vừa kích động vừa vui mừng; còn khi được hấn dịu dàng chăm sóc, tâm tình vừa khản trương vừa hạnh phúc. . . .

Một năm nay ở London, mỗi khi ở một mình đều không tự chủ được nhớ tới hấn.

Bất kể là lúc sáu tuổi chạy tới bệnh viện ôm mình nói “sẽ không để con chịu chút ủy khuất nào nữa”; hay là lúc học trung học được hấn dẫn đi mua quần áo, mua điện thoại di động; thậm chí nhớ cả đêm sinh nhật 18 tuổi đó, hấn tức giận cột mình vào đầu giường với ánh mắt lạnh như băng.

Bất kể là tốt hay xấu, mọi lời nói mọi cử động của hấn đều khắc sâu trong trí nhớ.

Người này, không biết từ lúc nào, đã trở thành sự tồn tại quan trọng nhất trong cuộc đời mình.

Không thể quên được hấn, Thiệu Vinh thậm chí còn không biết tình cảm của mình dành cho hấn rốt cuộc là tình cảm gì. Là yêu hay hận, hay chỉ là lòng biết ơn?

Thiệu Vinh chỉ biết, bất luận mình dành cho hấn tình cảm nào, hấn cũng là người duy nhất không ai có thể thay thế được.

Chỉ có hấn mới có thể chiếm cứ đầu óc mình, chỉ có hấn mới thường xuyên xuất hiện ở trong mơ, cũng chỉ có hấn mới có thể làm cho tâm tình của mình thay đổi thất thường.

Thiệu Vinh đột nhiên nghĩ, nếu hôm qua mình thật sự xui xẻo chết ở nơi đất khách quê người này, có phải hẳn sẽ là người cảm thấy đau khổ nhất không?

Đứa con nuôi nhiều năm chết đi như vậy, trong lòng hẳn nhất định rất khó chịu.

Giống như nếu có một ngày hẳn xảy ra chuyện, người đau khổ nhất cũng sẽ là mình.

Công ơn nuôi dưỡng lớn hơn trời, tình cảm sống nương tựa lẫn nhau mười mấy năm, mấy cái đó không phải nói bỏ là bỏ được.

Thật ra Thiệu Vinh rất cảm kích sự chăm sóc chu đáo của hẳn nhiều năm qua, cũng muốn hiểu thảo với hẳn, báo đáp công ơn của hẳn, chẳng qua phương thức mà Thiệu Trường Canh muốn được báo đáp không phải dễ chấp nhận.

Hắn đã từng nói, “Tôi không muốn khôi phục loại quan hệ cha con này”, “tôi nghĩ tôi muốn cái gì chính cậu cũng biết.”

Trước kia Thiệu Vinh không biết hẳn muốn cái gì, nhưng sau đêm mười tám tuổi đó, cậu đã biết, biết rất rõ nữa là khác.

Nhưng mà loại chuyện này, tạm bỏ qua luân thường đạo đức, thân thể cũng sẽ rất đau. Dù sao cũng không phải là trời sinh đồng tính luyến ái, muốn chấp nhận hẳn thật sự có chút khó khăn. . .

Thiệu Vinh nằm trên giường suy nghĩ lung tung, rốt cuộc không chống nổi cơn buồn ngủ, nhắm mắt lại rồi thiếp đi.

Cậu không hề phát hiện được, phương hướng mình suy nghĩ đã lên đến trình độ “có thể tiếp xúc thân thể với hẳn được hay không?”.

Về phản chấp nhận trên phương diện tâm lý, Thiệu Vinh đã bắt giắc bỏ qua luôn rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thiệu cha: Baba đối xử với con rất tốt, đúng không?

Thiệu Vinh: Đúng.

Thiệu cha: Baba chăm sóc con cũng rất tốt, đúng không?

Thiệu Vinh: Đúng.

Thiệu cha: Thế nên bây giờ con cần phải hiến dâng thân mình cho baba, đúng không?

Thiệu Vinh: Đúng.

Thiệu Vinh: Khoan đã, cái này không đúng.

Thiệu cha: Đáp ứng rồi, không cho chối ý.

Thiệu Vinh:

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Lúc Thiệu Trường Canh đến bệnh viện tư nơi Thiệu An Quốc đang dưỡng bệnh thì trời đã tối, đèn đường đều đã được bật, ánh sáng lấp lánh chiếu xuống đường phố London phồn hoa và náo nhiệt, trên đường người đến người đi, một mình Thiệu Trường Canh đứng ở đầu đường, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác cảnh vật chuyển dời.

Nhớ lại nhiều năm trước lúc mình vừa tới London cũng bằng tuổi Thiệu Vinh bây giờ, mới chớp mắt thời gian đã trôi qua nhanh như vậy, nhóc con bên cạnh mình bây giờ đã trưởng thành rồi.

Chỉ là không ngờ, mình vốn dĩ chỉ muốn làm một người cha tốt, thế nhưng lại sinh ra dục vọng độc chiếm và tình yêu sâu đậm như vậy với nó.

Tự bản thân Thiệu Trường Canh cũng cảm thấy loại tình cảm này thật sự quá khó tin.

Yêu đứa con tự tay mình nuôi lớn, chuyện này đi nói với người qua đường chắc cũng dọa người ta sợ chết khiếp, rất khó tưởng tượng nếu Thiệu An Quốc tỉnh táo biết được sự thật sẽ cảm thấy như thế nào?

Có phải sẽ ông ta cẩn thận chuẩn bị cách đối phó như những lần trước kia?

Không biết ông ta sẽ dùng thủ đoạn gì để hãm hại Thiệu Vinh, giống như ngày xưa đã từng khiến cho Tô Tử Hàng phải vĩnh viễn nhắm mắt lại trong phòng phẫu thuật.

Thiệu Trường Canh nhíu nhíu mày, xoay người đi vào bệnh viện, dừng bước trước cửa phòng bệnh của Thiệu An Quốc.

Nhìn người cha trong phòng đeo mắt kiếng ngồi tựa vào giường đọc báo, thân là con nhưng Thiệu Trường Canh lại cảm thấy hoàn toàn bất lực.

—— Thiệu An Quốc, thật sự là một con hồ ly giáo hoạt đa mưu túc trí.

Lúc đầu khi Thiệu An Quốc đưa báo cáo chẩn đoán bệnh cho hắn xem, trong lòng Thiệu Trường Canh chỉ cảm thấy vô cùng đau xót, hắn chưa hề nghi ngờ tính chân thật của báo cáo này, cũng như không có cẩn thận đi kiểm tra xem báo cáo có phải là thật hay không.

Bởi vì hắn cảm thấy, người cha thân là bác sĩ của mình sẽ không lừa gạt ai.

Khi đó hắn vẫn chưa biết tới ân oán phức tạp giữa thái tử, Tô Tử Hàng, và Thiệu gia, suy nghĩ đầu tiên sau khi biết được ba mình bị bệnh chính là phải đưa ông đến nơi tốt nhất để điều trị, hoàn toàn không nghĩ tới khả năng “ông ta giả bệnh.”

Nhưng sau khi biết được tất cả mọi chuyện —— nhất là sự thật về cái chết của Tô Tử Hàng mà Trần Đan đã kể —— Thiệu Trường Canh không khỏi hoài nghi rằng Thiệu An Quốc, một trong những người đứng đằng sau bức màn, có phải cố tình giả bệnh để trốn ra nước ngoài hay không?

Mấy năm qua ông ta vẫn chăm chỉ tập luyện thể dục, thân thể rất tốt, tại sao đột nhiên lại mắc phải loại bệnh này?

Càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, vì vậy hắn mới nhờ Chu Mặc ở London âm thầm theo dõi mọi cử động của Thiệu An Quốc, lén lút quan sát một năm, quả nhiên phát hiện có vấn đề.

Ai đó làm ơn giải thích thử xem, người mắc bệnh Alzheimer suy giảm trí nhớ, suy nghĩ không ổn định, tại sao mỗi ngày đều đọc báo đúng giờ? Tại sao luôn chú ý đến tin tức trong nước?

Thiệu Trường Canh bỏ qua suy nghĩ phức tạp, thờ dài, đẩy cửa đi vào trong phòng.

Thiệu An Quốc ngồi trên giường ngẩng đầu lên, nhìn hắn một cái rồi nói: “Sao con lại tới đây, hôm nay không cần đi học à?”

—— Đây chính là biểu hiện cho việc đảo ngược trí nhớ của người bị bệnh Alzheimer sao?

Thiệu Trường Canh không trả lời.

Thiệu An Quốc mỉm cười hỏi: “Làm xong bài tập thầy giao chưa?”

Thiệu Trường Canh nhìn ông ta một cái, im lặng một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Ba à, ba không cảm thấy mệt mỏi sao?”

Thiệu An Quốc đẩy mắt kính trên sống mũi, không nói gì.

Thiệu Trường Canh thờ dài, đi tới trước mặt của Thiệu An Quốc, nói: “Chuyện về thái tử con đã biết hết rồi. Bao gồm cả nguyên nhân Tô Tử Hàng chết.”

Thiệu An Quốc đặt tờ báo trong tay xuống, bình tĩnh nhìn chằm chằm vào hắn.

“Năm đó ba lợi dụng Tô Tử Hàng diệt trừ Lam Dạ, sau lại tiêm thuốc mê khiến Tô Tử Hàng chết không đau đớn, vốn dĩ là kế hoạch hoàn hảo không chê vào đâu được, nhưng ba không thể ngờ Tô Tử Hàng lại mềm lòng bỏ qua cho thái tử.”

“Hôm nay thái tử đã về nước, hắn nhất định sẽ tìm Thiệu gia trả thù, bây giờ. Ba định làm thế nào đây?”

Thấy Thiệu An Quốc im lặng không đáp, Thiệu Trường Canh tiếp tục nói: “Có lẽ ba không biết, trước lúc lâm chung An Phi đã để lại một cái kết sắt có cài mật mã, con không mở ra được, đành phải giao lại cho Tiểu Vinh. Con nghĩ Tiểu Vinh đã mở được cái kết đó rồi, bên trong nhất định chứa rất nhiều bí mật về thái tử. Đến lúc không còn cách nào khác, con sẽ lấy phần tài liệu đó từ tay Tiểu Vinh giao cho cảnh sát xử lý.”

“Ba. Muốn con phải làm sao đây?”

Thiệu An Quốc vẫn không trả lời, chẳng qua ánh mắt đã không còn ôn hòa như vừa rồi, ngược lại lộ ra vẻ sắc bén và thâm trầm như ngày xưa.

Nhìn người cha vô cùng bình tĩnh, tâm tình Thiệu Trường Canh lại vô cùng phức tạp.

“Thật ra ba đã sớm biết thân thể của Tiểu Vinh rồi phải không? Ba đồng ý để con dẫn Tiểu Vinh về Thiệu gia chăm sóc, có phải là vì. Ba xem nó như lợi thế để đối phó với thái tử, thậm chí lúc cần thiết, sẽ hy sinh nó. Đúng không?”

Thiệu An Quốc hơi nhú nhú mày.

Trong mắt Thiệu Trường Canh hiện ra một tia đau đớn, “Tiểu Vinh ở Thiệu gia nhiều năm như vậy, ba không có tình cảm với nó con cũng không ngại, nhưng mà, con sẽ không cho phép ba tổn thương nó.”

“Nó rất quan trọng đối với con. Xin ba đừng đụng vào.”

Hắn kiên định nhấn mạnh từ chữ một.

Bầu không khí căng thẳng giữa hai cha con kéo dài một lúc lâu, rốt cuộc Thiệu An Quốc chỉ cười một tiếng, sau đó mới mở miệng nói: “Đây chính là lí do hôm nay mày tới đây tìm tao sao?”

“—— vì Thiệu Vinh?”

Thanh âm của Thiệu An Quốc tỉnh táo mà rõ ràng, hoàn toàn không giống người có bệnh.

Thiệu Trường Canh nhìn ông ta, không đáp, coi như là đồng ý.

Thiệu An Quốc đẩy mắt kiếng, thần sắc bình tĩnh nói: “Xem ra mày thật sự rất thích thằng nhóc này, bởi vì nó mà mới tới đây đàm phán với tao.”

“Bất quá, mày cảm thấy, hai đứa chúng mày thật sự có thể ở chung với nhau sao?”

Thiệu Trường Canh khẽ nhú mày.

“Thật ra thì tao đã sớm nhìn ra chút tâm tư của mày dành cho nó rồi. Đáng tiếc, thằng nhóc kia chỉ xem mày là baba. Tình cảm nó dành cho mày không có sâu xa như mày dành cho nó, chờ thêm vài năm nữa, nói không chừng nó sẽ yêu người khác.”

“Nó còn trẻ, vấp ngã còn có thể đứng dậy. Nhưng mày, mày không giống, Trường Canh, mày. Không còn cơ hội làm sai nữa.”

Thiệu Trường Canh im lặng.

Những lời của ông ta đã sắc bén chỉ ra điểm mấu chốt của vấn đề.

Đúng vậy, Thiệu Vinh còn nhỏ, còn trẻ, còn cả một tương lai ở phía trước, bất nó tiếp nhận người đồng tính lại còn từng là ba của nó thật sự rất khó khăn, cho dù bây giờ nó nhất thời mềm lòng chấp nhận mình, cũng không bảo đảm rằng qua mấy năm nữa nó sẽ không thay lòng đổi dạ.

Nó vẫn chưa tới hai mươi tuổi, ai có thể đảm bảo sau này nó sẽ không thích người khác, hay tìm thấy người hợp với mình hơn?

Con đường của nó còn dài, nó còn rất nhiều cái hai mươi năm nữa.

Nhưng mình thì khác, giống như Thiệu An Quốc đã nói, ở độ tuổi của mình, thật sự không còn cơ hội làm sai nữa.

Đến lúc này, Thiệu Trường Canh mới càng hiểu rõ, chướng ngại vật giữa hai người không chỉ có giới tính, luân thường đạo đức, quan trọng hơn là còn cả chênh lệch tuổi tác.

Chênh lệch hai mươi năm, giống như là một cái hồ không thể nào vượt qua, xuất hiện rõ ràng ngay trước mặt hai người.

Cho dù thật sự có thể ở chung với Thiệu Vinh, nhưng loại quan hệ này Có thể kéo dài được bao lâu?

Bất luận nghĩ từ phương diện nào, đáp án cũng không mấy lạc quan.

“Trường Canh, mày là người thông minh, mày hẳn là hiểu những lời tao nói. Nếu như mày thật sự thương nó, vậy mày hãy buông tay đi —— tha cho nó, cũng như tha cho bản thân mình.”

Thiệu Trường Canh im lặng một lúc lâu, sau đó nắm chặt tay, thấp giọng nói: “Con không làm được.”

—— Đúng vậy, hẳn không làm được.

Vừa nghĩ tới Thiệu Vinh ở chung thân mật khắng khít với người khác, Thiệu Trường Canh đã cảm thấy trái tim giống như bị ngàn mũi kim đâm, cái loại cảm giác đau nhói này không có cách nào giảm bớt được.

Hắn hiểu rất rõ, buông tay ra sẽ tốt cho cả hắn và Thiệu Vinh, nhưng mà, hắn không làm được.

Hắn không buông tay được.

Có lẽ hắn là người ích kỉ, hắn chỉ muốn giữ Thiệu Vinh ở bên cạnh, một năm cũng được, hai ba năm cũng tốt, chỉ cần có Thiệu Vinh ở bên cạnh. Có thể sống hạnh phúc thêm một ngày, hắn đã mãn nguyện rồi.

Thầm thờ dài ở trong lòng, Thiệu Trường Canh nhìn về phía người cha thần sắc lạnh nhạt, thấp giọng nói: “Vấn đề giữa con và nó, con sẽ nghĩ cách giải quyết. Con chỉ mong ba đừng nhúng tay vào chuyện này.”

Thiệu An Quốc bình tĩnh đáp: “Tao cũng không có hứng thú với chuyện tình cảm riêng tư của mày.”

“Hi vọng ba nói được làm được.”

Thiệu An Quốc nói: “Dĩ nhiên, tao sẽ không nhúng tay vào chuyện của hai đứa chúng mày. Bất quá, thành tựu mấy đời của Thiệu gia cũng không thể bị hủy hoại chỉ trong một chốc được, tao không muốn nghe thấy tin tức ‘Thiệu Trường Canh có quan hệ với con nuôi’ khó tin như vậy.”

Thiệu An Quốc dừng một chút, sau đó bình tĩnh nói: “Nếu mày đã quyết định làm thế, vậy mày phải rời khỏi cái giới kia.”

—— Rời khỏi giới bác sĩ ở Thiệu gia? Bỏ bệnh viện An Bình đã quản lý nhiều năm?

Đây chính là điều kiện của ông ta sao?

Thiệu Trường Canh cũng không do dự quá nhiều, cười cười nói: “Việc này ba yên tâm, Thiệu Thần đã tốt nghiệp, con sẽ chuyển giao chức viện trưởng cho nó, công việc còn lại cũng sẽ làm tốt. Con sẽ không để cho quan hệ giữa con và Tiểu Vinh ảnh hưởng đến danh dự của Thiệu gia.”

Sau khi đi ra từ bệnh viện, Thiệu Trường Canh nhét tay vào trong túi áo khoác, im lặng bước đi trên đường phố London.

Trong thành phố chẳng biết nổi gió từ lúc nào, gió đêm lạnh như băng thổi lên mặt hần, thổi bay vạt áo màu xám tro của hần. Người đàn ông thân hình cao lớn đứng trước gió, trên người lộ ra vẻ mệt mỏi và cô độc rõ ràng.

Vì để có thể ở cùng với Thiệu Vinh, phải bỏ công việc nhiều năm, bỏ luôn chức vị viện trưởng. . .

Lựa chọn này, Thiệu Trường Canh gần như không có bất kì do dự nào.

Bởi vì hần hiểu rất rõ, nếu còn ở trong nước như vậy, hần và Thiệu Vinh sẽ không thể ở chung với nhau một cách bình thường. Ở đây có rất nhiều người biết quan hệ cha con của bọn họ, hai người ở chung với nhau sẽ bị áp lực dư luận đến cỡ nào?

Hần cũng không quá luyến tiếc bệnh viện An Bình.

Với năng lực của hần, không nhất thiết phải bám víu vào tòa bệnh viện tư nhân đó.

Chẳng qua, thái độ của Thiệu An Quốc khiến hần cảm thấy lòng mình lạnh lẽo.

Thì ra trong mắt ông ta, danh dự của Thiệu gia mới là quan trọng nhất. Chỉ cần Thiệu Trường Canh và Thiệu Vinh không ảnh hưởng đến Thiệu gia, cho dù hai người là cha con hay tình nhân, ông ta cũng sẽ không hỏi tới.

Ông ta coi trọng danh dự của Thiệu gia như vậy, thế nên lúc đầu mới vì kiếm tiền giữ bệnh viện mà gia nhập xã hội đen, sau này vì tẩy trắng bệnh viện An Bình mà không chút do dự giết chết Tô Từ Hàng.

—— Thiệu An Quốc, người cha hần từng kính trọng nhất, chỉ để ý đến danh dự của Thiệu gia.

Ông ta vốn không để tâm con mình ở chung với người nào. Thiệu Vinh cũng được, đàn ông đàn bà gì cũng được, chỉ cần quan hệ của hai người không ảnh hưởng đến Thiệu gia, ông ta sẽ chẳng bao giờ quan tâm.

Thiệu Trường Canh đột nhiên cảm thấy thật buồn cười.

Còn tưởng rằng ông ta sẽ tức giận hoặc đau khổ, thậm chí khi đối mặt với ông ta, hần còn cảm thấy đau lòng bởi vì đã yêu người không nên yêu.

Thế nhưng, ông ta lại tỉnh táo đến mức khiến người ta sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Trong nước, nhà lớn An gia.

An Lạc lẳng lặng ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem văn kiện, trên khuôn mặt lạnh băng không có bất kì biểu tình nào.

Người đàn ông trung niên ngồi đối diện nhìn hẩn một cái, lo lắng mở miệng nói: “An tổng, chúng tôi đã lục soát khắp căn biệt thự này nhưng vẫn không tìm được món đồ mà ngài nói, có khi nào. . . . Đã bị người ta lấy đi rồi không?”

An Lạc nhíu nhíu mày, một lát sau mới lạnh lùng đáp: “Biết rồi, đi xuống đi.”

Sau khi tất cả thuộc hạ đều lui ra, An Lạc đứng dậy, thuận tay cầm cái áo khoác trên giá áo, xoay người đi ra cửa, nói với tài xế: “Chuẩn bị xe, tôi muốn ra ngoài.”

Tài xế lái xe ra khỏi ga-ra, cung kính hỏi: “An tiên sinh, trẻ thế này ngài muốn đi đâu?”

An Lạc cúi đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên đi tới chỗ ngồi của tài xế, mở cửa xe, nhân nhạ nói: “Về đi, tôi tự lái.”

Tài xế nghi ngờ nhìn hẩn một cái thì nghe hẩn lạnh lùng nói: “Không nghe thấy à?”

“Vâng.” Tài xế vội vàng xuống xe, nhường lại vị trí cho người kì quặc này.

Rất ít khi An Lạc tự mình lái xe, bởi vì nhiều về năm trước, hẩn từng bị tai nạn xe cộ nghiêm trọng.

Cái ngày An Dương xảy ra tai nạn, chính An Lạc là người ngồi trên ghế lái làm tài xế. Lúc ấy hẩn vừa thi lấy bằng lái không bao lâu, An Dương cho hẩn mượn xe, thuận tiện ngồi bên ghế phó hướng dẫn hẩn cách lái xe.

Một giây trước khi tai nạn xảy ra, An Dương còn đang mỉm cười giải thích cho hẩn ý nghĩa của các loại biển báo giao thông.

Nếu như lúc ấy. Không phải mình lái xe.

An Lạc ngồi trên ghế lái, thắt chặt dây an toàn, nhìn khuôn mặt cứng ngắc của mình phản chiếu trong kính chiếu hậu.

Trận tai nạn xe cộ kia đã ám ảnh hẩn nghiêm trọng, thậm chí mấy năm nay hẩn cũng không dám tự mình lái xe. Sau đó hẩn đến gặp bác sĩ tâm lý thì tình hình mới khá hơn được một chút, bây giờ cũng có thể vượt qua áp lực tự mình lái xe rồi.

Chẳng qua hiện giờ thân phận của hẩn là người nắm quyền của An thị, không còn là tam thiếu gia không có tiếng tăm gì ngày xưa, hẩn không cần mình tự mình lái xe, nhiều khi cũng lười lái, vì vậy chuyện lái xe được giao cho tài xế chuyên nghiệp, hẩn chỉ việc ngồi phía sau nhắm mắt dưỡng thần mà thôi.

Chỉ khi nào liên quan đến việc riêng, An Lạc mới tự mình lái xe ra ngoài.

Ngồi trên ghế lái im lặng một lúc lâu, An Lạc nhẹ nhàng thở ra một hơi, điều chỉnh tinh thần rồi xoay chìa khóa khởi động xe, lái ra khỏi An gia.

Chiếc BMW màu đen chạy băng băng trên đường phố đêm khuya, ánh đèn ven đường chiếu xuyên qua cửa kính, soi sáng khuôn mặt lạnh như băng của An Lạc.

Hẩn không có nói cho ai biết nguyên nhân xảy ra vụ tai nạn xe cộ hôm đó.

Về phần tất cả báo cáo tai nạn, An Lạc đã cố tình giấu hết, truyền thông cũng không có nhiều tin tức để báo lại vụ việc chấn động đó, chỉ hỏi họt nói cho có: tai nạn xe cộ xảy ra trên xa lộ cao tốc, người thừa kế An thị An Dương bỏ mạng ngoài ý muốn.

Thật ra vụ tai nạn xe cộ kia vốn dĩ không phải là chuyện ngoài ý muốn, An Dương cũng không có chết.

Tài xế gây tai nạn đã chết tông xe rất có kĩ thuật, khống chế tốc độ xe rất tốt, đụng vào sườn xe An Lạc. Lúc cảnh sát đến điều tra sự việc chỉ có thể đoán rằng vụ việc này là tai nạn ngoài ý muốn.

An Lạc không tin đó là chuyện ngoài ý muốn.

Hẩn và An Dương rất ít khi cùng ngồi chung xe, nhưng ngay đúng cái ngày mà hai người ngồi chung thì lại xảy ra chuyện, suýt chút nữa là cả hai đã mất mạng.

Chuyện này không phải là trùng hợp.

Tài xế lái xe có kĩ thuật kia, hiển nhiên là do người nào đó sai khiến.

Mà kẻ chủ mưu phía sau rõ ràng là muốn giết người diệt khẩu, diệt trừ hậu hoạn, ngoại trừ Âu Dương Lâm và Thiệu An Quốc Thì còn ai vào đây?

Cho tới bây giờ, mỗi khi nhớ lại cảnh tượng vụ tai nạn năm đó, An Lạc vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Hẩn còn nhớ, ngay giây phút chiếc xe kia đụng tới, bên tai vang lên thanh âm khiếp sợ của An Dương.

“—— An Lạc —— Cần thận!”

An Lạc đột nhiên cảm nhận được một cỗ lực lượng khổng lồ lao về phía mình, sau đó thân thể được ai đó ôm vào trong ngực.

Xe bị đọng văng ra khỏi đường cái, lăn từ trên sườn núi lăn xuống. An Lạc chỉ cảm thấy khung cảnh trước mắt xoay tròn, thân thể được An Dương ôm vào trong ngực cũng không cảm thấy quá đau, nhưng hẳn có thể nghe rõ ràng tiếng kêu rên phát ra từ cổ họng của An Dương.

Cuối cùng khi xe dừng lại ở phần đất bằng dưới sườn núi, An Lạc ngửi thấy mùi xăng tỏa ra nồng nặc, lúc này hẳn mới kịp phản ứng, nhanh chóng mở cửa xe rồi tháo dây an toàn ra, sau đó cố hết sức lôi An Dương từ trong xe ra ngoài.

Xe nổ tung ầm ầm ở phía sau, âm thanh chấn động đến mức muốn rách cả màng nhĩ.

Dưới ánh lửa, gương mặt đầy máu của An Dương hiện lên vô cùng rõ ràng.

“Anh hai.” An Dương bị đập trúng đầu, máu tươi không ngừng trào ra. An Lạc lo lắng đưa tay lau máu trên mặt hắn, nhưng càng lau thì máu càng ra càng nhiều, thanh âm cũng trở nên run rẩy: “Anh, tỉnh lại đi. Anh hai.”

An Dương giật giật mở mắt, nhẹ nhàng nắm tay An Lạc, thấp giọng nói: “Tiểu Lạc, em không sao. Là tốt rồi.”

An Lạc ôm chặt lấy hắn, “Anh đừng lo, em không sao. Em, em gọi xe cứu thương cho anh. Anh cố gắng lên, anh. Anh sẽ không sao đâu, anh hai.”

Nói đến câu sau, thanh âm cũng trở nên nghẹn ngào.

Năm đó An Lạc chỉ mới hai mươi tuổi.

Trong suốt hai mươi năm cuộc đời, lần đầu tiên An Lạc không nhìn được roi lệ.

Cũng là lần roi lệ duy nhất.

Nhiều năm sau, câu nói “Tiểu Lạc, em không sao là tốt rồi” của An Dương. Từng chữ, từng chữ một đều khắc sâu vào lòng hắn.

Rất nhiều lần, rất nhiều đêm, thanh âm của An Dương cứ văng vẳng ở bên tai.

Hình ảnh An Dương nhào đến dùng thân thể che chở cho hắn, nhiệt độ ấm áp trên người anh, còn có máu tươi chảy đầy mặt. Cứ lặp đi lặp lại trong giấc mơ của An Lạc.

Thật ra An Lạc hiểu rất rõ, An Dương bảo vệ mình là bởi vì anh ấy xem mình như em trai.

Chỉ là em trai mà thôi.

Nhưng dù vậy, một khắc đó, An Lạc vẫn khắc sâu trong tim, nhớ đến tận bây giờ.

Nhiều năm sau, khi một mình hắn chịu áp lực cực lớn thu hồi cổ quyền của An gia, khi hắn nắm quyền cao nhất đứng trên đỉnh tập đoàn An thị, khi hắn nhìn xuống đám nhân viên hối hả dưới lầu và hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa sổ.

Mỗi khi vào thời điểm gian nan nhất, cô độc nhất, hắn luôn nhớ đến khoảnh khắc năm ấy.

Nhớ An Dương không màng nguy hiểm, không chút do dự nhào về phía trước, dùng thân che chở cho hắn.

Nhớ An Dương nhẹ nhàng nắm tay hắn, thấp giọng nói: “Tiểu Lạc, em không sao là tốt rồi.”

Những năm gần đây, mỗi khi nhớ tới cảnh tượng đó, An Lạc sẽ cảm thấy trong lòng ấm áp.

Hắn biết tình cảm An Dương dành cho hắn không phải là tình yêu, hắn cũng biết trong lòng An Dương, vĩnh viễn không ai có thể thay thế vị trí của Tô Từ Hằng.

Nhưng mà. An Dương có thể chết vì hắn.

Trong lòng An Dương, hắn có vị trí rất quan trọng.

Cho dù chỉ là em trai.

Như vậy, cũng đủ rồi.

Chiếc xe màu đen từ từ chạy khỏi đường cao tốc, quẹo vào một con đường lạ lẫm.

Cảnh đêm ở đây vô cùng thơ mộng, giữa ngã tư đường còn có suối phun, dưới ánh đèn màu rực rỡ trông giống như cảnh trong mơ.

Trên đường phố thưa thớt người đi đường, hầu như đều là xe, trên đường có không ít xe xin nhãn hiệu nổi tiếng, người sống ở đây hiển nhiên không phải người thường.

Cuối cùng xe An Lạc dừng trước cửa một ngôi nhà lớn.

Ngôi nhà năm tầng có kiến trúc đặc biệt, trông giống như một tòa lâu đài cổ điển của châu Âu, dưới ánh đèn càng trở nên lộng lẫy và rực rỡ.

—— Chỗ này là của An Lạc.

Trước kia An gia vẫn hợp tác với xã hội đen, buôn lậu nội tạng, buôn bán ma túy, thậm chí cả mại dâm, lĩnh vực ngầm nào cũng có phần của An gia, thế nên tiêu diệt Lam Dạ đối với An gia mà nói là một đả kích nặng nề, An lão gia cũng vì vậy mà bệnh liên miên không dậy nổi, sau đó An Dương lại xảy ra tai nạn xe cộ, tất cả trên dưới An gia đều do An Lạc mới vừa hai mươi gánh vác.

Bách túc chi trùng tử nhi bất cương*, ngoại trừ những sản nghiệp bên ngoài của An gia, bên dưới còn có rất nhiều cơ sở ngầm.

*rết trăm chân, chết vẫn đứng vững

Câu lạc bộ này chính là một trong số đó.

An Lạc ngẩng đầu nhìn bảng hiệu lấp lánh trước cửa lớn, trên bảng hiệu có một dòng chữ tiếng Anh viết bằng đèn neon, “Binary Star”, Song Tử Tinh (sao đôi), đây là tên do An Lạc đặt sau khi tiếp nhận câu lạc bộ.

Sao đôi được tạo thành bởi hai ngôi sao chuyển động xung quanh nhau, bọn chúng giống như anh em, vĩnh viễn sẽ không chia lìa.

An Lạc im lặng đứng trước cửa hồi lâu, sau đó mới thu hồi tầm mắt, chậm rãi đi vào trong đại sảnh câu lạc bộ.

Phục vụ đứng ở cửa nhiệt tình chào đón: “Chào ngài, xin hỏi ngài cần gì?”

Nơi này có rất nhiều phòng VIP do khách đặt trước, hội viên không có thẻ VIP không thể lên lầu ba, mặc dù cảnh sát nghi ngờ nơi này là ổ mại dâm trá hình, nhưng khổ nỗi không thể thu được đủ chứng cứ.

An Lạc lấy ra một thẻ hội viên màu đen, thản nhiên nói: “Phòng số 501, đưa một chai rượu đỏ lên đó.”

Thẻ đen, đây là thẻ hội viên cao cấp nhất của câu lạc bộ, chỉ dành cho khách đặc biệt. Phục vụ lập tức đổi thái độ, cung kính nói: “Tiên sinh, mời ngài đi bên này.”

Phục vụ vội vàng bấm gọi thông báo cho quản lý, “Giám đốc Lâm, có vị tiên sinh gọi một chai rượu đỏ lên phòng 501.”

Đầu bên kia truyền đến thanh âm dễ nghe của một cô gái, “OK, biết rồi.”

Một lát sau, cửa phòng số 501 bị gõ, An Lạc nhìn ra lỗ mắt mèo* thì thấy một người phụ nữ xinh đẹp mặc sườn xám màu đỏ in hình hoa mai đang mỉm cười đứng bên ngoài.

*lỗ nhỏ ngay trước cửa

An Lạc mở cửa cho cô ta vào, sau đó đi tới ghế sofa ngồi xuống, trên khuôn mặt không có biểu tình gì.

Người phụ nữ cười hi hi nói: “Ông chủ, sao rảnh tới đây vậy? Tới xem tình hình công việc hả? Gần đây làm ăn không tệ, buôn bán lời không ít, có phải ông nên phát chút tiền thưởng cho tôi không?”

An Lạc thấp giọng cắt ngang, “Lina, chuyện tôi dặn cô làm sao rồi?”

Lina tiếp tục treu chọc nói: “Hiếm khi anh mới tới đây một chuyến, không bằng ăn chút đồ rồi từ từ nói?”

An Lạc im lặng liếc cô ả, ánh mắt lạnh như băng.

Lina nhìn hẩn một lúc lâu, phát hiện hẩn không có phản ứng gì, đành phải bất đắc dĩ cười cười, “Được rồi, nói thật với anh, chuyện lần này không được thuận lợi lắm.”

An Lạc khẽ cau mày, “Cô cũng không làm được?”

Lina gật đầu, “Lão hồ ly Âu Dương Lâm kia rất là gian xảo, lần này lão ta về nước vẫn trốn trong khách sạn Kim Sa, gần khách sạn đó có rất nhiều tai mắt của cảnh sát, muốn xử hẩn thật sự không dễ.”

An Lạc im lặng trong chốc lát, sau đó thấp giọng nói: “Cố tìm cơ hội đi, tôi biết cô làm được.”

“Đó là chuyện đương nhiên.” Lina tự tin cười cười, “Chỉ cần thái tử muốn, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, anh cứ chờ tin tốt của tôi.”

“Được, vậy cô làm mau đi.”

Lina cười cười, xoay người đi ra cửa, giày cao gót giẫm trên mặt đất phát ra tiếng vang theo nhịp điệu.

—— Lina, trên tiếng Trung là Lâm Na, là một trong những sát thủ nổi tiếng của giới xã hội đen, gọi một chai rượu đỏ lên phòng 501 chính là ám hiệu gọi cô ta.

Người phụ nữ này rất xinh đẹp, dáng chuẩn như người mẫu, lúc nào cũng cười rất ngọt ngào, thế nhưng lòng dạ lại vô cùng ác độc, thân thủ nhanh nhẹn, còn là một tay súng cừ, thông thường đều một phát chí mạng.

Bởi vì cha mẹ Lina từng nhận ân huệ rất lớn của An gia, thế nên những năm gần đây cô ta luôn trung thành làm việc cho An gia.

Từ nhỏ cô ta đã sống ở An gia, xem như cùng lớn lên với An Lạc. An Lạc che giấu tình cảm sâu đậm với anh trai, thật ra cô ta đã sớm nhìn ra nhưng không muốn nói.

Nhìn bóng lưng Lina từ từ biến mất, An Lạc khẽ nhủ mảy.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

Cuối cùng cũng chỉ còn lại một mình hấn trong căn phòng quen thuộc này, hồi tưởng lại những chuyện đã trở thành quá khứ kia.

Phòng 501 xa xỉ ở câu lạc bộ này thật ra chính là phòng riêng của thái tử.

An Lạc cầm một điều thuốc trên bàn, đi tới trước cửa sổ, im lặng đốt.

Đã nhiều năm trôi qua, hấn cũng đã quen với việc một mình đối mặt với khó khăn, quen với việc tỉnh lại trong đêm khuya chỉ thấy chút ánh sáng yếu ớt trong căn phòng tối đen này.

Đó là một cái bật lửa tinh xảo, năm hấn mười tám tuổi, An Dương đã bỏ nhiều tiền đặt làm riêng tặng cho hấn, phía trên có khắc một chữ “Lạc”. An Lạc xem nó như trân bảo đặt ở đầu giường, tới bây giờ cũng không nỡ dùng.

Giữa cái bật lửa có khảm một viên ngọc, trong bóng tối sẽ phát ra ánh sáng.

Mỗi khi một mình tỉnh lại giữa đêm khuya, lúc bị chìm trong bóng tối đáng sợ, An Lạc sẽ cầm cái bật lửa kia, nhìn chút ánh sáng yếu ớt đó, cảm giác lạnh lẽo của bật lửa bằng kim loại dường như có thể giúp hấn thêm tỉnh táo.

Đã qua rất nhiều năm rồi.

Hấn không còn là Tiểu Lạc nhìn thấy An Dương hút thuốc thì tò mò muốn hút, sau đó bị sặc đến ho không ngừng.

Hấn không còn là Tiểu Lạc len lén giấu bật lửa của anh trai vào túi áo.

Hấn cũng không còn là Tiểu Lạc im lặng đi sau anh trai, bội phục nhìn anh trai phong độ ngời ngời.

Hôm nay, hấn là người nắm quyền ở An gia.

Hấn nắm quyền cao nhất, hai tay của hấn cũng dính đầy máu tanh.

Trước mặt người ngoài hấn luôn trưng lên một vẻ mặt lạnh lùng, nhưng không ai biết, mỗi khi trở lại căn phòng này, trên mặt của hấn sẽ xuất hiện loại biểu tình yếu ớt đến cỡ nào.

Hấn vĩnh viễn nhớ kỹ, anh trai luôn luôn dịu dàng của mình, sau khi biết tin Tô Tử Hàng chết, bởi vì quá đau khổ mà đã trở nên âu sầu như thế nào.

Lúc Tô Tử Hàng chết, tâm của An Dương cũng đã chết theo rồi.

Thế nên bấy lâu nay, bất kể mình làm cái gì, bất kể mình giao ra bao nhiêu cũng không thể thay thế Tô Tử Hàng.

—— Em có thể cho anh tất cả mọi thứ em có, thậm chí cả cái mạng này. Nhưng mà, em không thể trả lại cho anh Tử Hàng mà anh yêu thương nhất.

Người sống, mãi mãi cũng không thể tranh giành với người chết.

An Lạc nhìn cảnh đêm lấp lánh ngoài cửa sổ, khóe môi nhếch lên nụ cười khổ.

Hấn cầm cái bật lửa tinh xảo kia, nhẹ nhàng nắm chặt trong lòng bàn tay, sau đó nằm nhắm mắt lại, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Hấn nghĩ, tối nay chắc có lẽ mình lại mơ thấy vụ tai nạn xe cộ năm đó, mơ thấy An Dương liều mạng bảo vệ mình.

Cũng chỉ có vào lúc đó, hấn mới cảm thấy. Trong lòng có một chút cảm giác có thể gọi là “hạnh phúc”.

Mặc dù hiểu rất rõ suốt đời này cũng không thể nhận được tình yêu của hấn, nhưng An Lạc chưa bao giờ hối hận những gì mình đã làm.

Chỉ mong.

Nếu có kiếp sau, hi vọng chúng ta không còn là anh em.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Sáng hôm sau, Thiệu Vinh tỉnh lại rất sớm.

Tối hôm qua lại tiếp tục mơ thấy Thiệu Trường Canh, khung cảnh là trong phòng bệnh của mình. Hắn ngồi ở bên giường, cặp mắt thâm thúy nhìn chăm chăm vào mình, giống như có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng cuối cùng cũng không mở miệng.

Cứ im lặng nhìn như vậy làm cho tâm tình Thiệu Vinh trở nên rất bối rối.

Cuối cùng, hắn cúi người xuống nhẹ nhàng hôn lên môi của cậu.

Chỉ là một nụ hôn nhẹ nhưng lại làm cho tim cậu lập tức ngừng đập.

Thiệu Vinh cảm thấy loại cảm xúc chân thật này không giống như là mơ, nhưng cậu lại mơ mơ hồ hồ không thể tỉnh táo lại, chỉ có thể hồi hộp căng cứng người, chấp nhận nụ hôn dịu dàng của hắn.

Thậm chí lúc hắn được nước làm toilet đưa đầu lưỡi vào trong miệng thăm dò, cậu cũng không có phản kháng.

Dù sao cũng chỉ là mơ mà thôi.

Nghĩ vậy, Thiệu Vinh dứt khoát nhắm mắt lại, ngằm đồng ý động tác càn rỡ của hắn.

Cậu khấn trương nắm chặt drap giường, mặc cho Thiệu Trường Canh hôn mình, trong lúc mơ mơ màng màng, Thiệu Vinh thậm chí cảm giác được mình sắp bị hắn hôn đến thở không nổi.

Bởi vì cảnh tượng trong mơ quá mức chân thật, đến mức hôm sau khi Thiệu Vinh tỉnh lại, xúc cảm ấm áp trên môi vẫn còn đọng lại rõ ràng. Giấc mơ này không giống mộng xuân mà còn hơn hẳn mộng xuân, Thiệu Vinh cảm thấy vô cùng xấu hổ, vì thế sáng sớm khi tỉnh lại, gương mặt có chút không được tự nhiên.

Cậu dùng sức dụi dụi mắt, phát hiện Thiệu Trường Canh không có ở trong phòng, cửa phòng bệnh cũng bị đóng chặt lại.

—— Thật sự chỉ là mơ thôi phải không?

Thiệu Vinh thở phào nhẹ nhõm.

Có điều. Tối hôm qua mặc dù chỉ là mơ, thế nhưng mình cũng không có cảm thấy chán ghét, chẳng những không cự tuyệt mà ngược lại còn nhắm mắt ngằm ngằm đồng ý động tác quá trớn của hắn.

Cái này có phải chứng minh rằng thật ra thì mình cũng không. Ghét bị hắn hôn?

Thiệu Vinh đi vào phòng vệ sinh rửa mặt bằng nước lạnh cho tỉnh táo một chút.

Sau khi rửa mặt xong, cậu ngẩng đầu lên nhìn mình trong gương, đột nhiên ngăn người tại chỗ.

Mình trong gương, môi hơi sưng lên, bên môi còn đọng lại chút nước lạnh ban nãy, trên gương mặt gầy gò mang theo vẻ thẹn thùng mơ mơ màng màng. Rõ ràng vẫn là khuôn mặt của mình, nhưng lúc này môi bị hôn đến sưng đỏ, ánh mắt mê mẩn. Ngay cả bản thân Thiệu Vinh cũng không dám nhận đó là mình.

Thiệu Vinh nhìn không được đưa tay sờ sờ đôi môi sưng đỏ của mình, mặc dù mới vừa rửa qua bằng nước lạnh nhưng vẫn cảm thấy nóng hổi như cũ, ngay cả gương mặt cũng nóng theo, cả người giống như đột nhiên bị ném vào trong lò nướng, toàn thân cũng bắt đầu nóng lên một cách mất tự nhiên.

—— Giấc mơ tối qua thật ra là thật ư?

Thiệu Trường Canh thật sự. Hôn trộm mình sao?

Thiệu Vinh lúng túng nhìn người trong gương, cái người biết mình bị hôn trộm chẳng những không tức giận mà ngược lại còn ngượng ngùng. Cả khuôn mặt người kia cũng hồng lên.

Thật sự là mình sao?

Rõ ràng chính là mình, nhưng tại sao vẻ mặt này lại xa lạ như vậy?

Chẳng lẽ trong tiềm thức của mình không chỉ không hề chán ghét bị Thiệu Trường Canh hôn, ngược lại. Còn mong đợi điều đó?

Thiệu Vinh nhìn chăm chăm mình trong gương, rốt cuộc không chấp nhận nỗi sự thật, bới rối lấy tay che mặt lại.

Lúc Thiệu Trường Canh trở lại thì nhìn thấy một màn như vậy, Thiệu Vinh đứng trước bồn rửa úp mặt vào lòng bàn tay, vạt áo đằng trước đã bị nước thấm ướt nhưng cậu lại không hề hay biết, có vẻ như sau khi rửa mặt xong thì đứng yên ở đó, trông giống như đang suy nghĩ vấn đề gì rắc rối lắm.

Thiệu Trường Canh đi tới phía sau cậu, nở nụ cười dịu dàng, “Sao dậy sớm vậy?”

Thiệu Vinh đang chìm trong trạng thái trầm tư đột nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc của người nọ, ngăn người một vài giây rồi lập tức phục hồi tinh thần lại. Cậu ngẩng đầu lên nhìn hấn một cái, sau đó lập tức dời mắt sang chỗ khác, nhẹ giọng hỏi: “Ông ở đây suốt đêm hả?”

Thiệu Trường Canh bình tĩnh đáp: “Ừ, ngủ trên giường dành cho người thân.”

“.” Xem ra chuyện bị hấn hôn trộm đã rõ như ban ngày rồi, hơn nữa cái từ “người thân” này hấn nói cứ như đúng rồi ấy, ai là người thân của ai chứ?

Bị hấn dịu dàng nhìn chăm chú, Thiệu Vinh không biết làm gì hơn là lúng túng liếc mắt nhìn xung quanh, tình cờ nhìn thấy áo khoác đặt trên ghế sofa của hấn. Thiệu Vinh đột nhiên dừng lại mắt tại đó, nhin không được hỏi: “Tôi hôm qua ông ngủ ở trên ghế sofa?”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Ừ.”

“.” Vậy nhất định rất không thoải mái đi? Vóc người hấn cao như vậy, loại ghế sofa trong phòng bệnh này chần chần nằm rất chật, khó mà duỗi thẳng chân được, cách duy nhất là co người lại ngủ, mà ngủ trong tư thế đó suốt một đêm chắc chắn rất khó chịu.

Ngồi máy bay lâu như vậy sang đây, còn phải ngủ trên ghế sofa, thật sự làm khổ hấn rồi. . . .

Nghĩ tới đây, Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng, cậu nhìn Thiệu Trường Canh một cái, giả bộ hỏi vu vơ: “Sao không thuê phòng khách sạn ngủ?”

Thiệu Trường Canh không trả lời, chẳng qua tâm tình của hấn nhất thời trở nên rất tốt.

Thiệu Vinh hỏi như thế hiển nhiên là đang quan tâm hấn.

Thiệu Vinh của hấn trước giờ luôn mềm lòng như vậy.

Trên thế giới này, có thể chỉ có một mình Thiệu Vinh mới để ý đến những chi tiết nhỏ nhoi như vậy đi.

Tối hôm qua cho dù hấn phải ngủ ở ngoài đường, Thiệu An Quốc chắc chắn cũng không nhủu mảy một cái, người nhà Thiệu gia vốn không quan tâm chuyện của hấn lại càng không biết chuyện hấn ra nước ngoài, bạn bè bên cạnh đều có cuộc sống riêng, sẽ không có ai chú ý tới những việc nhỏ không đáng kể này.

Hấn quá độc lập, tất cả mọi người đều nghĩ rằng hấn “nhất định xử lý được tất cả”, “không cần phải lo lắng”, chỉ có mỗi Thiệu Vinh quan tâm hấn, đau lòng vì hấn, thật lòng yêu thương hấn.

Có thể vì vậy mà hấn mới có tình cảm sâu đậm và dục vọng độc chiếm mãnh liệt như vậy với Thiệu Vinh, thật ra cũng chẳng có gì khó hiểu. Đối với hấn mà nói, Thiệu Vinh chính là người đặc biệt nhất, cũng là người duy nhất.

Chỉ có Thiệu Vinh mới quan tâm hấn như vậy.

Chỉ cần có Thiệu Vinh là đủ rồi.

Nhìn Thiệu Vinh đứng trước mặt mình, đôi môi tối qua bị chà đạp sưng đỏ lên, trên mặt cũng còn chút đỏ, mở miệng hỏi “sao tối qua không đi khách sạn”, trong ánh mắt còn mang theo chút lo lắng.

Thiệu Trường Canh đột nhiên cảm thấy trong lòng vô cùng, vô cùng ấm áp.

Nhiều năm như vậy quả nhiên không hề uống phí công lao nuôi dưỡng của hấn, Thiệu Vinh vẫn luôn là người thân thiết với hấn nhất.

Mặc dù vẫn nhớ những lời Thiệu An Quốc nói, nhưng Thiệu Vinh như vậy, hấn biết buông tay thế nào đây?

Thấy Thiệu Trường Canh không trả lời câu hỏi của mình, ngược lại cứ nhìn mình chăm chăm, Thiệu Vinh lo lắng nói: “Có phải không đặt được phòng khách sạn không? Có cần tôi nhờ học trưởng Chu Mặc tìm giúp không. . . .”

Thiệu Trường Canh ngừng dòng suy nghĩ, mỉm cười cắt lời cậu: “Ba không đi khách sạn là vì ba muốn ở đây với con.”

“” Thiệu Vinh lúng túng cúi đầu, mặt nóng đến sắp cháy rồi.

Thiệu Trường Canh nhìn cậu, sau một lúc lâu đột nhiên thấp giọng nói: “Đúng rồi, tối hôm qua ba hôn con.”

“” Thiệu Vinh thật sự ngượng đến không biết nói gì.

Hắn còn mặt mũi nói những lời này sao? Hôn trộm còn nói đúng lý hợp tình như vậy, da mặt hắn cũng quá dày rồi.

Da mặt Thiệu Vinh dĩ nhiên không có dày như hắn, Thiệu Trường Canh nói thẳng như vậy khiến cậu càng lúng túng cúi đầu thấp hơn, hận không thể chui xuống sàn nhà.

Thiệu Trường Canh vươn tay sờ sờ đầu cậu, sờ mái tóc mềm mại của cậu, sau đó dịu dàng nói: “Lúc ba hôn con, hình như con. Cũng không có cự tuyệt?”

“” Thiệu Vinh im lặng.

Bởi vì, bởi vì nghĩ rằng đó là mơ nha. Trong mơ cự tuyệt hay không cự tuyệt cũng có khác gì đâu?

Thiệu Trường Canh lại im lặng một hồi, sau đó mới thấp giọng nói: “Tiểu Vinh, lúc ba hôn con, con có cảm thấy ghê tởm không?”

“” Câu hỏi của hắn quá thẳng thắn, Thiệu Vinh hoàn toàn không biết trả lời như thế nào.

Đáp án dĩ nhiên là không ghê tởm.

Chỉ là rất hồi hộp mà thôi, mỗi lần bị hắn hôn trong đầu đều trống rỗng, không nghĩ được cái gì, hồi hộp đến mức tim đập mất kiểm soát, hô hấp cũng rối loạn.

Lần đầu tiên bị hắn cưỡng hôn đúng là cảm thấy rất sợ rất ghê tởm, bởi vì lúc đó vẫn còn xem hắn là baba, nhưng sau khi hắn nói rõ “tôi chưa bao giờ là ba của cậu”, rồi bị hắn hôn thêm mấy lần, Thiệu Vinh dần dần cũng cảm thấy... Quen?

Thói quen thật sự rất đáng sợ.

Chẳng những không ghê tởm mà ngược lại còn hồi hộp đến mức đỏ mặt.

Có phải chứng minh tình cảm mình dành cho hắn cũng không còn là “tình cha con” đơn thuần rồi không?

“Tiểu Vinh, vấn đề này rất quan trọng, con nghĩ kĩ rồi hãy trả lời.” Thiệu Trường Canh thấp giọng nói.

Trong lúc đợi cậu trả lời, tâm tình Thiệu Trường Canh có chút khẩn trương. Nếu như đến bây giờ mà Thiệu Vinh vẫn còn cảm thấy ghê tởm khi tiếp xúc với mình, như vậy con đường tiếp theo sẽ rất khó đi. Thời gian của hai người không còn nhiều lắm, mỗi phút mỗi giây đều rất quý giá, thật sự không thể lãng phí thêm được nữa.

Thế nên cứ trực tiếp một chút đi.

Sau khi im lặng một lúc lâu, lúc này Thiệu Vinh mới cứng ngắc đáp: “Tôi. Không cảm thấy ghê tởm, có điều.”

Còn chưa nói hết câu, thân thể đột nhiên bị hắn kéo vào trong ngực, cảm bị dùng sức nâng lên, một đôi môi lập tức áp xuống môi cậu.

“A.”

Thiệu Vinh dùng sức nắm bồn rửa, trong đầu nhất thời trống rỗng.

Nụ hôn lần này kịch liệt hơn so với những lần trước rất nhiều.

Môi của hắn nóng như lửa, nhiệt độ như muốn thiêu cháy người, hôn đến môi trở nên ướt át rồi mới cạy mở khớp hàm, đưa đầu lưỡi vào trong thăm dò.

Môi răng bị dịu dàng nhưng mạnh mẽ cướp đoạt, đầu lưỡi muốn lui về phía sau bị hắn quán lấy nút vào, hàm trên bị liếm đến tê dại, sống lưng Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy có một dòng điện xẹt qua.

“A.” Tiếng rên rỉ không khống chế được vọt khỏi miệng, có vẻ như càng thêm kích thích giác quan của người khác. Thiệu Trường Canh dứt khoát đưa tay ra giữ chặt ót Thiệu Vinh, đầu lưỡi xâm nhập càng sâu vào bên trong.

Cầm Thiệu Vinh bị hấn dùng tay nâng lên, một tay khác thì giữ chặt ót cậu, thân thể bị ép sát vào bồn rửa, hoàn toàn không còn đường trốn.

Phía sau là đá cẩm thạch lạnh lẽo, nhưng nhiệt độ của người đàn ông trước mặt lại nóng như lửa, tình cảnh nóng lạnh đan xen này làm cho tim Thiệu Vinh đập như trống, da đầu cũng cảm thấy tê dại.

Bị hôn kịch liệt như thế, Thiệu Vinh thiếu kinh nghiệm tình trường căn bản không đủ sức chống đỡ.

Hô hấp bị hấn cướp đoạt, mỗi chỗ trong miệng đều lưu lại mùi vị của hấn, từng đợt khoái cảm mãnh liệt làm cho đại não Thiệu Vinh hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ, hốc mắt cũng dần dần dâng lên một tầng hơi nước.

“A Hm”

Bên trong căn phòng yên lặng chỉ còn lại tiếng môi lưỡi quấn quýt mập mờ, còn có tiếng rên rỉ nho nhỏ nhưng rất kích thích.

Đợi đến khi sắc mặt Thiệu Vinh đỏ rực, hít thở không được, lúc này Thiệu Trường Canh mới hài lòng buông cậu ra, trước đó còn quan tâm liếm sạch chất lỏng bên miệng cậu.

Tim Thiệu Vinh đập thình thịch, gần như sắp nhảy ra ngoài luôn rồi, cậu dùng sức tựa vào bồn rửa tay, há miệng hớp từng ngụm không khí.

Sau gần một phút Thiệu Vinh mới điều chỉnh lại hô hấp được, cậu ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện người đàn ông trước mặt trông vẫn bình tĩnh như cũ.

“Ông.” Lời trách móc không có cách nào nói ra khỏi miệng.

Chuyện bị hôn đến thiếu chút nữa thở không được cũng không phải chuyện về vang gì cho cam.

Nhìn đôi mắt ướt át tràn đầy sợ hãi và xấu hổ của Thiệu Vinh, cùng với khuôn mặt đỏ đến mức sắp nhỏ ra máu, Thiệu Trường Canh không nhịn được mỉm cười nói: “Hôn con như vậy. Con có cảm thấy ghê tởm không?”

Thiệu Vinh cứng đờ, “Tôi, tôi đi mua đồ ăn.”

Nói xong liền dùng sức đẩy hấn ra, xoay người chạy như bay khỏi cửa.

Thiệu Trường Canh nhìn bóng lưng cứng ngắc của cậu, trong lòng cảm thấy rất tốt.

Thật ra vừa nãy khi nghe cậu nói “không ghê tởm,” Thiệu Trường Canh thật sự kích động đến mức không biết dùng từ nào để diễn tả.

Nếu không ghê tởm, vậy tức là có thể hôn phải không?

Hấn cũng lưỡi nghe lời giải thích tiếp theo, vì vậy quyết đoán kéo cậu vào trong ngực, trực tiếp chặn miệng cậu lại.

Trước tiên cứ hôn nhiệt tình một cái rồi tính sau.

—— Dù sao cậu cũng đã nói không ghê tởm, vậy thì chứng minh trước cũng có sao đâu?

Thiệu Trường Canh hài lòng đưa tay sờ sờ môi mình, trên môi vẫn còn nóng hổi và mùi vị ngây ngô đặc biệt của Thiệu Vinh. Lần nào hôn cậu xong cũng cảm thấy tốt hơn lần trước.

Thật sự. Lún quá sâu rồi.

Thiệu Trường Canh nhìn mình trong gương, bắt đầu dĩ cười một cái rồi xoay người đi ra.

Trong phòng bệnh, Thiệu Vinh đang đứng trước giường, về mặt lưng túng nhìn Chu Mặc tới kiểm tra phòng.

“Thiệu Vinh, sao mặt cậu đỏ quá vậy?” Chu Mặc lấy cái nhiệt kế trong túi ra, “Có phải bị sốt rồi không, để tôi kiểm tra nhiệt độ cho cậu.”

Thiệu Trường Canh nhàn nhạt nói: “Không cần kiểm tra, nó không có sốt đâu.”

“.” Thiệu Vinh hận không thể biến mình thành không khí.

Chu Mặc hiển nhiên rất tin tưởng lời nói của Thiệu Trường Canh, cất nhiệt kế, nhìn thoáng qua đôi môi đang sưng của Thiệu Vinh, ra vẻ gật đầu, “Tất cả kết quả kiểm tra đều bình thường, cậu yên tâm đi.”

Thiệu Vinh lễ phép nói: “Cảm ơn anh.”

Chu Mặc gật đầu, “Không cần khách sáo. Sau khi xuất viện nhất định phải chú ý đến việc ăn uống, mỗi ngày ăn đủ ba bữa, phải ăn đúng giờ, bớt ăn đồ nóng, còn nữa, nhớ phải thả lỏng đầu óc, đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân, nếu không lần sau cũng không còn bị nhẹ như vậy đâu.”

Thiệu Vinh ngoan ngoãn gật đầu: “Được, em biết rồi.”

Thiệu Trường Canh đi tới trước mặt Chu Mặc, mỉm cười nói: “Cảm ơn cháu, nếu không còn vấn đề gì nữa, bây giờ chú muốn cho nó xuất viện.”

“Được ạ.”

Lúc hai người sống vai ra khỏi bệnh viện là vừa đúng tám giờ sáng. Hôm nay thời tiết rất tốt, ánh nắng chiếu trên đường phố khiến cho cả thành phố trông rực rỡ và thơ mộng biết bao.

Thiệu Vinh nhìn người đàn ông bên cạnh, hần mặc áo khoác màu xám nhạt, dáng người cao ngất, ngũ quan tinh tế cộng thêm phong độ tiêu sái, đứng trên đường rất hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Thời gian hình như không hề lưu lại dấu vết gì trên người hần, trông hần vẫn đẹp trai giống như ngày xưa.

Hơn nữa, trên người của người đàn ông trưởng thành như hần toát ra một loại mùi vị đặc biệt, giống như rượu càng ủ càng ngon. Người đàn ông thành thực chừng chạc, đứng bên cạnh hần sẽ tạo cho người ta cảm giác đáng tin cậy và yên tâm.

Thiệu Vinh đứng bên cạnh hần, tâm tình phức tạp nhìn khuôn mặt anh tuấn của hần. Người cha mình kính trọng nhất, hôm nay lại có quan hệ mập mờ như thế với mình. Tình cảm mình dành cho hần rốt cuộc là tình cảm gì? Tại sao ban nãy bị cưỡng hôn nhiệt tình như vậy mà mình lại không hề cảm thấy tức giận.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Thiệu Vinh mở miệng, giả vờ vô tình hỏi: “Chùng nào ông về nước? Đặt vé máy bay chưa?”

Thiệu Trường Canh đáp: “Không gấp, lần này có thể phải ở London lâu một chút.”

Nghe hần nói thế, trong lòng Thiệu Vinh không nhịn được cảm thấy vui sướng.

Hần sẽ ở đây lâu một chút, nói cách khác, sau này vẫn còn cơ hội gặp lại hần.

Sợ tâm tư của mình bị hần nhìn ra, Thiệu Vinh vội vàng lảng sang chuyện khác: “Vây, tôi về trường học trước, chiều nay có lớp.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Được, con đi học đi, hôm nào ba sẽ tìm con.”

Thiệu Vinh gật đầu, “Được, bye bye.”

Vừa xoay người định rời đi thì đột nhiên bị hần kéo tay, Thiệu Vinh nghi ngờ quay đầu lại, chỉ thấy khuôn mặt mang theo nụ cười của hần dần dần phóng đại ngay trước mắt, sau đó trên môi truyền tới một xúc cảm ấm áp.

“Bye.”

Chỉ nhẹ nhàng chạm môi, giống như một nụ hôn tạm biệt đơn thuần.

Người trước mặt vẫn cười rất tươi, ánh mắt thần nhiên, giống như nụ hôn nhẹ nhàng vừa rồi thật sự chỉ là một nụ hôn tạm biệt lễ phép.

Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy trong lòng rối bời, đứng tại chỗ ngăn người vài giây, sau đó nhanh chóng xoay người trốn khỏi tầm mắt của hần.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Xế chiều lên lớp, Thiệu Vinh vừa bước vào phòng học đã nhận được đủ loại ánh mắt của mọi người, một là tò mò, hai là quan tâm, dĩ nhiên cũng có giễu cợt, dù sao té xỉu trước mặt mọi người cũng không phải là chuyện về vang gì, người xem kịch vui cũng không ít.

Thiệu Vinh dừng lại ở cửa vài giây, ánh mắt của các bạn trong phòng học khiến cậu vô cùng bối rối.

Cảnh tượng như vậy không khỏi làm cho cậu nhớ lại buổi họp phụ huynh lớp mười hai năm ấy, lúc Thiệu Trường Canh xuất hiện lập tức liền trở thành tâm điểm của mọi người, ngay lúc đó bởi vì cậu quá lúng túng mà chỉ toàn cúi gục đầu xuống, sau đó hần vẫn thần nhiên đi tới bên cạnh cậu.

Thiệu Vinh còn nhớ rõ, lúc hần tiến tới bên cạnh đã thấp giọng nói: “Lúc mọi người dùng đủ loại ánh mắt nhìn con, con phải ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào bọn họ, chứ không phải làm con rùa rúc đầu. Ba chưa dạy con sao?”

Chẳng biết tại sao khi nhớ tới lời của hần, tâm tình vốn đang thấp thòm lo âu của cậu đột nhiên trở nên bình tĩnh hơn.

Chuyện hần làm được, mình dĩ nhiên cũng có thể làm được.

Nghĩ như vậy, Thiệu Vinh liền duỗi thẳng lưng rồi ngẩng đầu lên, bình tĩnh đi tới chỗ trống dưới cuối phòng học trong ánh mắt nghi ngờ của các bạn, thấy người nào tò mò quay đầu nhìn mình thì đáp lại bằng một nụ cười lễ phép.

Những người tò mò thấy Thiệu Vinh bình tĩnh mà còn cười như vậy, tự nhiên cảm thấy không thú vị nữa rồi dờ dẫm mắt.

Thiệu Vinh lấy sách giáo khoa ra đặt lên bàn, chuẩn bị chăm chú nghe giảng. Trước khi tiếng chuông bắt đầu học vang lên, Thiệu Vinh đột nhiên nghĩ, hôm nay có thể thuận lợi đối phó với sự soi mói của mọi người như vậy, thật sự phải cảm ơn Thiệu Trường Canh. Hần từng là ba cậu, mấy năm qua đúng là đã dạy cậu rất nhiều thứ, thậm chí có thể xem như là người thầy đầu tiên của cậu.

Nội dung bài học buổi chiều hôm nay là giải phẫu gan, lúc trước Thiệu Vinh đã xem qua bài này, bây giờ nghe giảng tương đối dễ, chẳng qua phải học liên tục ba bài học nên tinh thần có chút mệt mỏi.

Rốt cuộc cũng tới giờ về, các bạn học hoan hô rồi nhanh chóng giải tán, tốp năm tốp ba hẹn nhau đi ăn cơm. Thiệu Vinh đang thu dọn tập sách trên bàn, đột nhiên bị ai đó vỗ vỗ vai, “Thiệu Vinh, cùng đi ăn cơm đi, tối nay họp mặt đồng hương đó, cậu không thể bỏ qua nha.”

Thiệu Vinh ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ánh mắt mang theo ý cười của Chu Mặc.

Thật ra tối nay cậu định mời Thiệu Trường Canh đi ăn cơm, dù sao hần ở bệnh viện chăm sóc cậu chu đáo như vậy, ít ra cũng phải biết lễ phép mời mời hần ăn bữa cơm cảm ơn. Hơn nữa Thiệu Vinh cũng không thật sự muốn đi với Chu Mặc, lần nào họp mặt đám người kia cũng làm âm một trận, rượu chè dĩ nhiên không thể thiếu. Dạ dày của cậu mới vừa vỡ mạch máu, nếu còn đi chơi với bọn họ chắc bị thủng luôn quá.

Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Thiệu Vinh cười nói: “Học trưởng, thật xin lỗi, em có hẹn với người ta rồi, bữa họp mặt này em không đi được, các anh đi chơi vui nha.”

Chu Mặc vẫn không chịu buông tha, “Thật không đó? Cậu hẹn gặp ai? Bạn gái hả? Sao tôi không biết là cậu có bạn gái?”

“ ” Thiệu Vinh đang không biết giải thích như thế nào, điện thoại di động lại đột nhiên vang lên.

Cậu cầm điện thoại lên nhìn, màn hình hiển thị hai chữ: Baba.

Là số điện thoại của Thiệu Trường Canh, sau khi Thiệu Vinh đổi số cũng không có xóa bỏ. Dường như là tâm linh tương thông, hần lại gọi vào lúc này.

Thiệu Vinh vội vàng bắt máy, bên tai liền truyền đến thanh âm trầm thấp của hần: “Tan học chưa?”

“Dạ rồi, mới vừa xong.”

“Đi ăn cơm không, ba chờ con trước cổng trường.”

Thiệu Vinh nhìn Chu Mặc một cái, nói, “Được, tôi ra liền.”

Sau khi Thiệu Vinh cúp điện thoại, Chu Mặc lập tức cười nói: “Chắc, có hẹn với người đẹp thật à, không có gạt tôi chứ?”

Thiệu Vinh gật đầu, “Thật mà.”

“Cô gái nào làm cho đầu gối thông suốt hay thế? Không bằng tối nay dẫn bạn gái đến họp mặt luôn đi, tiện thể giới thiệu cho mọi người quen biết một chút?”

Nếu thật sự dẫn Thiệu Trường Canh đi họp mặt, có khi sẽ làm cho cả hội trường bật ngửa.

Thiệu Vinh đành tìm có từ chối: “Hôm nay không tiện.”

Chu Mặc hiểu rõ gật đầu, “Được rồi, tôi đây sẽ không quấy rầy thế giới hai người của cậu em nữa. Chúc hẹn hò vui vẻ.”

Sau khi Chu Mặc rời đi, Thiệu Vinh mới thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ là cùng Thiệu Trường Canh ra ngoài ăn bữa cơm mà thôi, căn bản chưa thể tính là hẹn hò được. Nhưng kì lạ là, Thiệu Vinh phát hiện lòng mình có chút khẩn trương, bị Chu Mặc nói một tiếng hẹn hò hai tiếng hẹn hò, bây giờ thật sự cảm thấy giống như hẹn hò luôn rồi.

Đi ra tới cổng trường học, Thiệu Vinh liếc mắt một cái liền nhìn thấy Thiệu Trường Canh đang đứng ở cách đó không xa.

Hần đang nói chuyện với một người đẹp tóc dài đi giày cao gót dáng người nóng bỏng, trên mặt hai người đều nở nụ cười, giống như bạn cũ đã lâu không gặp. Lúc tạm biệt, người đẹp kia còn rất tự nhiên tới gần hôn lên mặt hần.

Mặc dù lúc bình thường cũng hay nhìn thấy bạn học hôn tạm biệt nhau như vậy, cũng biết rõ là kiểu hôn đó chỉ là một loại lễ nghi đơn thuần, nhưng mà khi thấy hai người đó tiếp xúc thân mật như thế, Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy trong lòng rất không thoải mái.

Nhìn thấy Thiệu Trường Canh bị người khác hôn, trái tim giống như bị một cây kim thật nhỏ đâm vào, cảm giác nhói đau lan truyền khắp trong lòng, không hiểu tại sao cái loại cảm giác khó chịu này đột nhiên làm cho tâm tình vốn đang vui vẻ của Thiệu Vinh trong lập tức rút xuống đáy cốc.

Nhất là. Tầm mắt Thiệu Trường Canh còn dán dính trên người người phụ nữ kia, không hề phát hiện mình đang đứng ở phía sau.

Cho đến khi bóng lưng người phụ nữ kia biến mất ở cuối ngã tư đường, lúc này Thiệu Vinh mới hít sâu một cái, đi lên phía trước, yên lặng đứng bên cạnh Thiệu Trường Canh.

Một lát sau, Thiệu Trường Canh rốt cuộc mới phát hiện được áp suất thấp kỳ quái bên cạnh mình, nghiêng đầu qua thì thấy Thiệu Vinh đang cúi đầu, bộ dạng có vẻ không được vui lắm, hần nhin không được hỏi: “Sao vậy, thân thể không thoải mái à?”

Thiệu Vinh im lặng trong chốc lát, sau đó lắc đầu nói: “Không có gì, đi ăn cơm thôi.”

Thật ra cậu rất muốn hỏi người phụ nữ kia là ai, có quan hệ gì với hắn, nhưng mấy câu này thật sự không nói ra miệng được, chắc chắn nghe sẽ rất buồn cười. Dù sao bây giờ quan hệ giữa hai người còn chưa xác định rõ, cậu cũng không có tư cách xen vào cuộc sống riêng của hắn. Đừng nói là nói chuyện phiếm hay hôn tạm biệt người phụ nữ kia, nếu như hai người đó muốn tiến thêm một bước. Cậu cũng không có quyền quản.

Nghĩ tới đây, trong lòng Thiệu Vinh không khỏi càng thêm phiền muộn.

Bởi vì Thiệu Vinh vừa mới xuất viện, chưa thể ăn thức ăn quá kích thích, Thiệu Trường Canh đành phải tiếp tục dẫn cậu tới cửa hàng cháo quen thuộc kia húp cháo, may là quán cháo kia có rất nhiều loại ngon, nếu không ngày nào cũng húp cháo nhất định sẽ chán chết.

Trong quá trình ăn cơm, Thiệu Vinh vẫn cúi gầm đầu, im lặng múc từng muỗng cháo bỏ vào miệng, suy nghĩ đều đặt trên vấn đề “hắn chưa có người yêu”, uống hết chén cháo cũng không biết có mùi vị gì.

Thiệu Trường Canh thấy cậu cúi đầu húp cháo, miệng cử động liên tục, động tác lặp đi lặp lại theo nhịp điệu giống như người máy, làm cho người ta không nhận được nhớ tới sóc con.

Cho đến khi húp sạch bát cháo, Thiệu Vinh vẫn còn ngờ ngác cảm muỗng múc xuống cái bát trống rỗng, múc lên rồi mới phát hiện trong bát đã không còn gì nữa, cậu vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ánh mắt mang theo ý cười của Thiệu Trường Canh.

“ ”

“Ăn no chưa?” Thiệu Trường Canh dịu dàng hỏi.

Thiệu Vinh lúng túng dời tầm mắt, nói: “No rồi.”

“Vậy đi thôi.”

Hai người cùng ra khỏi quán ăn, lúc này mới phát hiện bên ngoài tuyết đã rơi từ bao giờ.

Bây giờ chính là đầu mùa đông, năm nay tuyết mùa đông cứ rơi mà không hề báo trước, bông tuyết bông bông bay xuống liên tục, đèn neon trên phố phát ra đủ loại ánh sáng nhiều màu sắc, khiến cho cả thành phố trông như cảnh trong mơ.

Tuyết rơi thật sự rất đẹp, đáng tiếc Thiệu Vinh lại không có tâm tình thưởng thức. Một trận gió lạnh mang theo bông tuyết thổi vào mặt cậu, Thiệu Vinh vốn dĩ sợ lạnh vội vàng rút cổ vào, im lặng một lát rồi nhỏ giọng nói: “Tôi về trường trước.”

Không đợi Thiệu Trường Canh trả lời, Thiệu Vinh trực tiếp xoay người rời đi, thế nhưng lại bị hắn nắm tay kéo lại.

Ngón tay lạnh buốt đột nhiên cảm giác được một trận ấm áp quen thuộc, Thiệu Vinh muốn rút tay về lại bị hắn dùng sức nắm chặt.

“Còn gì nữa sao?” Thiệu Vinh cứng ngắc hỏi.

Thiệu Trường Canh nhìn cậu một cái, một hồi lâu sau mới thấp giọng nói: “Người vừa rồi là Cindy, con gái thầy Johnson của ba. Ba liên lạc với cô ấy là vì muốn mượn phòng phẫu thuật của bệnh viện ba cô ấy vài hôm, ba đã nói với cô ấy là sẽ dẫn con đến cùng xem quá trình giải phẫu.”

“ ” Thiệu Vinh kinh ngạc mở to hai mắt.

“Con không có học pháp y, sau này cũng không cần phải tiếp xúc với thi thể cả ngày, vì vậy nếu con không thể thích ứng với nhiệt độ thi thể cũng không cần tự làm khó mình. Muốn học giải phẫu còn rất nhiều cách, ba sẽ tự mình dạy con.”

“ ”

Thì ra là vậy.

Trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh tượng hắn đứng trước giường bệnh nói câu kia: “Nếu như con đã quyết định như vậy, ba sẽ tự mình giúp con vượt qua chướng ngại vật này. Đừng tự ép mình, ba sẽ đau lòng.”

Hắn tìm bạn bè quen biết chỉ là vì muốn mang một đứa gà mờ như mình vào phòng phẫu thuật học cách giải phẫu sao? Vì không muốn mình tiếp xúc với thi thể rồi liên tưởng tới ký ức đáng sợ, hắn đã tìm cách khác, trực tiếp vào phòng phẫu thuật học phẫu thuật, đây cũng là ước mơ của rất nhiều học sinh.

Có điều, để mang một đứa học sinh vừa mới bắt đầu học y vào phòng phẫu thuật, ít nhất cũng phải được bệnh viện cho phép, còn phải xin phép cả bác sĩ chủ đạo, y tá trưởng, hẳn khẳng định tốn không ít công sức.

Thiệu Vinh thoáng cái đã bị hấn làm cho cảm động, ngay cả ngón tay bị hấn nắm cũng bắt đầu nóng lên.

Vừa muốn ngẩng đầu lên cảm ơn hắn thì nghe hắn đột nhiên nói: “Vì thế con không cần ghen, tại sao lại không để ý tới ba?”

Chút cảm động vừa dâng lên lập tức chìm xuống, Thiệu Vinh ngượng ngùng nghiêng đầu đi, “Ai... Ai ghen với ông?”

Thiệu Trường Canh nhìn vẻ mặt cứng ngắc của cậu, không nhịn được cười cười, đưa tay sờ sờ đầu cậu, “Chắc, khờ quá.”

“.....” Mặt Thiệu Vinh đột nhiên đỏ bừng

Nếu hắn đã xác nhận là bạn ghen, cho dù bạn có giải thích thêm 100 lần là bạn không ghen, hắn cũng sẽ không để ý, tranh cãi với người mặt dày như hắn chỉ tự tìm khổ thôi.

Vì vậy Thiệu Vinh quyết định không cố giải thích nữa, im lặng mặc hắn nắm tay kéo đi.

Thiệu Trường Canh dẫn Thiệu Vinh tới bệnh viện của giáo sư Johnson, đây là lần đầu tiên Thiệu Vinh nhìn thấy vị giáo sư tài ba nổi tiếng trong giới ngoại khoa này. Ngoài dự đoán của cậu, ông ta không có quá mức nghiêm túc như nhiều danh nhân khác, ngược lại còn rất thân thiện, không tự cao tự đại một chút nào.

Thầy trò hai người gặp mặt nhau thì rất nhiệt tình ôm một cái, sau đó Thiệu Trường Canh liền kéo Thiệu Vinh đến trước mặt ông, mỉm cười giới thiệu nói: “Đây là..... Thiệu Vinh nhà tôi.”

Thiệu Vinh lễ phép cúi người chào, “Xin chào, giáo sư Johnson.”

Tại sao đột nhiên có loại cảm giác..... Như đang ra mắt gia trưởng?

May là giáo sư Jonson rất hiền lành, ông chỉ cười híp mắt nói vài câu với Thiệu Vinh, cũng không có làm khó cậu, sau đó để hai cha con một mình trong phòng phẫu thuật.

Lúc chuẩn bị, Thiệu Trường Canh vừa thay quần áo vừa thấp giọng dặn dò: “Con đã học nguyên tắc giải phẫu vô trùng rồi phải không? Không được xoay lưng lại mặt vô trùng, nhớ không được phạm sai lầm.”

“Hiểu rồi.” Lần đầu tiên Thiệu Vinh vào phòng giải phẫu, tâm trạng vừa hồi hộp vừa hưng phấn, cậu nhanh chóng thay quần áo, rửa tay, sau đó nhìn gương đeo khẩu trang.

Thiệu Trường Canh nhìn toàn thân cậu bọc kín chỉ lộ ra mỗi cặp mắt, trong đôi mắt đen nhánh tràn ngập vui sướng, thoát nhìn vô cùng đáng yêu, hắn cảm thấy trong lòng mềm nhũn, mở miệng thấp giọng nói: “Qua đây, xoay lưng lại.”

Thiệu Vinh ngoan ngoãn xoay lưng lại, Thiệu Trường Canh chu đáo buộc lại vạt áo cho cậu.

Loại việc này vốn nên để y tá làm, hắn lại tự làm cho mình..... Tâm tình thiệu Vinh có chút phức tạp, rồi lại cảm thấy có chút ngọt ngào.

Sau khi cẩn thận giúp Thiệu Vinh chỉnh lại quần áo xong, Thiệu Trường Canh cười cười nói: “Đi thôi.”

Hai người cùng đi vào phòng giải phẫu, nhìn thấy một người phụ nữ đang làm công tác chuẩn bị. Thiệu Vinh nhận ra cặp mắt của người nọ, cô ta chính là người ở trước cổng trường vừa nãy, Cindy con gái của Johnson.

Sau khi biết cô ta chỉ là sư muội của Thiệu Trường Canh, Thiệu Vinh dĩ nhiên sẽ không ghét bỏ cô ta như vừa rồi, hơn nữa cô ta mặc quần áo giải phẫu vào nhìn rất là thuận mắt.....

*ở đây chắc ý em Vinh là cô này mặc che kín người không lộ dáng người mẫu nên em mới thấy thuận mắt ٭٭٭.

Cindy mỉm cười nhìn Thiệu Vinh một cái, sau đó quay đầu nói với Thiệu Trường Canh: “Được rồi, nơi này giao lại cho anh.”

Thiệu Trường Canh gật đầu nói: “Cảm ơn.”

Thiệu Vinh không ngờ sau khi nói xong cô ta liền trực tiếp đi ra.

Nói cách khác, cuộc giải phẫu này do Thiệu Trường Canh chỉ đạo sao? Hắn có bằng bác sĩ ở Anh?

Trong lòng Thiệu Vinh không khỏi cảm thấy bội phục, thì ra hắn tài giỏi như vậy, ở nước ngoài cũng trực tiếp chỉ đạo.....

Sau khi đeo bao tay vào, tầm mắt Thiệu Vinh đảo quanh phòng phẫu thuật một cái, định tìm kiếm một vị trí dễ nhìn để đứng, đột nhiên nghe Thiệu Trường Canh nói: “Tiểu Vinh, con cũng qua đây đi, làm trợ thủ của ba.”

“Tôi?” Thiệu Vinh có chút không dám tin.

Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Ừ, đừng lo, ba sẽ ở bên cạnh trông chừng con.”

Hai người đứng đối diện mặt bàn phẫu thuật, rất nhanh bệnh nhân liền lâm vào trạng thái hôn mê, chuẩn bị bắt đầu giải phẫu, Thiệu Trường Canh thấp giọng nói: “Hôm nay phải cắt bỏ túi mật, con học giải phẫu túi mật chưa?”

Thiệu Vinh gật đầu: “Tuần trước học rồi.”

“Vậy nhìn kĩ nhé, nhìn rõ ràng kết cấu, chỗ không hiểu có thể hỏi ba.”

“Được.”

Thiệu Trường Canh cầm dao giải phẫu cắt một đường dưới xương sườn bụng bên phải, động tác vô cùng gọn gàng.

Vừa làm, hắn vừa kiên nhẫn giảng giải cho Thiệu Vinh, “Đây chính là màng bụng, giúp ba kẹp lại nơi này.”

“Được.” Thiệu Vinh nhận cái kẹp trong tay của hắn.

“Nơi này là ống mật chung, đây là ống dẫn mật, nhìn thấy không?”

Thiệu Vinh gật đầu: “Thấy!”

Quả nhiên ảnh trên sách so với thấy tận mắt khác biệt rất lớn, lần đầu tiên nhìn thấy các loại bộ phận trong cơ thể người khiến cho tâm tình Thiệu Vinh vô cùng hưng phấn.

“Baba, cái này là túi mật, cái phía dưới là ruột tá phải không?”

Thiệu Trường Canh ngăn người.

Thằng nhóc này lại gọi baba tự nhiên như thế, xem ra bây giờ nó đã hoàn toàn không còn khoảng cách với baba này rồi. Sau khi xảy ra loại quan hệ xác thịt kia, nó còn có thể vô thức gọi baba như cũ, có phải chứng minh. Thật ra cho tới bây giờ nó cũng không có ghét bỏ “baba” này không?

Gọi như vậy, hiển nhiên chính là thói quen lâu ngày mà ra.

Cũng chính là loại thói quen này mới càng chứng tỏ trong lòng nó để ý “baba” này bao nhiêu.

Quay đầu nhìn ánh mắt của Thiệu Vinh, nhìn con người trong suốt tràn ngập thích thú khi lần đầu tiên được vào phòng phẫu thuật, nhìn cặp mắt đen nhánh kia đang mong đợi câu trả lời của mình.

Trong lòng Thiệu Trường Canh bất chợt cảm thấy mềm nhũn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu Vinh ngây thơ lại biết ghen, Thiệu cha ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng chắc sướng phát điên rồi đi!

Cha con cùng nhau làm phẫu thuật, tình tiết này lúc trước tôi đã nghĩ ra rồi, nhưng rốt cuộc viết tới đây thì mệt muốn chết~

Khoảng cách tới đại kết cục càng lúc càng gần, đợi làm xong công đạo cho thái tử bên kia, cha con hai người sẽ có thể kết thúc.

Phía sau có thể sẽ ngược thêm một lần cuối nha.

Bạn đang đọc truyện *YSinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Lần giải phẫu này vô cùng thuận lợi, Thiệu Vinh tự mình đứng xem cả quá trình giải phẫu, trong lòng không khỏi càng thêm kính trọng và bội phục Thiệu Trường Canh, cũng càng ý thức được một con gà mờ như mình so với hắn có thể nói là chênh lệch một trời một vực, sau này muốn đạt tới trình độ của

hắn còn phải chờ dài dài.

Loại cảm giác bội phục này không liên quan tới quan hệ giữa hai người, chỉ là đơn thuần ấn tượng với tài năng của hắn mà thôi.

Trước kia có nghe người ta nói Thiệu Trường Canh là thiên tài ngoại khoa hiếm gặp, Thiệu Vinh còn tưởng rằng những người đó nói quá, hôm nay tận mắt nhìn thấy kỹ năng của hắn, cậu rốt cuộc biết được hắn thật sự lợi hại như lời đồn đãi.

Cả quá trình giải phẫu rất gọn gàng, máu chảy rất ít, phạm vi giải phẫu chính xác, không gây tổn thương đến các bộ phận xung quanh, hiển nhiên hắn đã nắm rõ kết cấu cơ thể người như lòng bàn tay.

Hai người cùng nhau ra khỏi phòng phẫu thuật, cả hai đứng trước bồn rửa tay, Thiệu Trường Canh nhìn thoáng qua Thiệu Vinh bên cạnh, khuôn mặt cậu bị khẩu trang che kín nên hắn không nhìn thấy gì, chỉ thấy một đôi mắt đen nháy sáng ngời, trong ánh mắt nhìn về phía mình lộ rõ vẻ kính nể.

Thiệu Vinh như vậy càng nhìn càng thấy đáng yêu, Thiệu Trường Canh không nhịn được khẽ mỉm cười, nói: “Tiểu Vinh, có thể tháo khẩu trang xuống rồi.”

“Ồ!” Lúc này Thiệu Vinh mới phục hồi tinh thần lại, cậu đưa tay tháo khẩu trang xuống, thời gian phẫu thuật dài khiến trên mặt cậu đỏ đầy mồ hôi, dưới ánh đèn chiếu xuống hơi hơi lóe lên.

Nhìn thấy Thiệu Trường Canh vẫn đang mỉm cười nhìn mình, Thiệu Vinh cũng cười lại với hắn một cái.

Từ lúc vào phòng thay đồ đổi quần áo cho đến khi ra ngoài, Thiệu Vinh vẫn sùng bái nhìn Thiệu Trường Canh, cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng nói: “Baba, lần sau ba làm phẫu thuật ghép gan có thể dẫn con đến xem được không?”

Thiệu Trường Canh quyết đoán từ chối: “Không được.”

Thiệu Vinh lập tức xui xuống, vẻ mặt có chút thất vọng.

Thiệu Trường Canh giải thích: “Phẫu thuật cấy ghép nội tạng là phẫu thuật lớn, độ nguy hiểm rất cao, đôi khi phải cần nhiều bác sĩ hợp tác, có phẫu thuật kéo dài tới hơn bảy tám tiếng, quá trình phẫu thuật cũng không thể xảy ra một chút sơ sót, vì vậy người không liên quan không được phép vào phòng phẫu thuật.”

Thấy Thiệu Vinh cúi đầu rầu rĩ, Thiệu Trường Canh lại cảm thấy mềm lòng: “Bất quá, phẫu thuật cấy ghép độ nguy hiểm thấp có thể đứng bên ngoài quan sát, đến lúc đó con có thể đứng quan sát qua cửa kính.”

Thiệu Trường Canh là người rất có kỉ luật, hắn sẽ không vì Thiệu Vinh mà vi phạm quy tắc nghề nghiệp.

Thiệu Vinh dĩ nhiên hiểu rõ tính tình của hắn, không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói: “Dạ, con biết rồi.”

Cậu biết mình bây giờ chỉ là một đứa học sinh, khoảng cách với bác sĩ nổi tiếng như Thiệu Trường Canh còn rất xa, vốn không có tư cách đến bàn giải phẫu xem hắn làm việc, nhưng mà không sao, chỉ cần cố gắng hết sức, một ngày nào đó cậu vẫn có thể đuổi kịp hắn.

Vừa nghĩ như vậy, tâm tình Thiệu Vinh liền trở nên tốt hơn, cậu ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt mong đợi nói: “Baba, vậy sau này ba làm mấy phẫu thuật nhỏ như hôm nay có thể dẫn con đến tham gia nữa không?”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Dĩ nhiên là được,” ngừng một chút, “Con nghĩ rằng ba rảnh lắm sao? Chạy tới nơi xa xôi thế này làm phẫu thuật còn không phải là vì con?”

Còn không phải là vì con. Những lời này nghe thật mập mờ.

Thiệu Vinh ngượng ngùng dời tầm mắt, im lặng một hồi rồi mới nói: “Cảm ơn.”

Thiệu Trường Canh cười cười, đưa tay sờ sờ đầu cậu, “Khách sáo với ba làm gì.”

Lúc ra khỏi bệnh viện, tuyết rơi còn nhiều hơn hồi nãy. Một trận gió lạnh buốt mang theo bông tuyết đập vào mặt Thiệu Vinh, đột nhiên từ trong bệnh viện ám áp đi ra ngoài trời rét lạnh, chênh lệch nhiệt độ quá lớn làm cho lỗ mũi Thiệu Vinh bị dị ứng khiến cậu hắt xì liên tục.

Thiệu Vinh rất sợ lạnh, cậu vội vàng cài nút áo khoác ngoài, tiếp theo lấy một cái khăn quàng từ trong túi ra quấn lên cổ, cả khuôn mặt cũng vui vào trong khăn quàng cổ, thuận tiện còn đeo một đôi bao tay màu xanh.

Thiệu Trường Canh nhìn cậu bận rộn bọc kín cơ thể mình, bọc đến mức không còn chỗ hở, chỉ lộ ra một đôi mắt đen nhánh.

Tầm mắt Thiệu Trường Canh chuyển lên chuyển xuống trên người Thiệu Vinh, cuối cùng đứng hình khi nhìn thấy cái khăn quàng cổ.

—— Là cái khăn quàng cổ này?

Năm đó hắn dẫn Thiệu Vinh đi mua, cha con hai người mỗi người một cái, cùng kiểu dáng nhưng khác màu sắc, thoạt nhìn giống như là đồ tình nhân.

Lúc ấy sau khi đòi đoạn tuyệt quan hệ, hắn đã xếp tất cả quần áo của cậu vào trong vali. Nhớ hôm ấy cậu trở về trong nhà tìm học bạ, còn hắn thì vội vã đi họp, vì vậy mới bảo cậu cứ mang cái vali kia đi.

Nhưng khi về nhà lại phát hiện cái vali vẫn còn đặt ở chỗ cũ.

Thiệu Trường Canh nghĩ rằng cậu không mang gì theo là vì muốn hoàn toàn cắt đứt quan hệ với mình. Sau đó hắn cất vali kia vào tủ quần áo, từ đó đến nay cũng không hề lấy ra nữa.

Nhưng không ngờ Thiệu Vinh đã lấy đi một cái khăn quàng cổ.

Điều này hiển nhiên chứng minh rằng cậu luyến tiếc mối quan hệ này. Nếu thật sự muốn cắt đứt hoàn toàn, việc gì phải mang cái khăn quàng cổ này theo, lại còn giữ bên người suốt ngày?

“Con vẫn còn giữ cái khăn quàng cổ này sao?” Thiệu Trường Canh thấp giọng hỏi.

Thấy ánh mắt hắn đặt trên khăn quàng cổ, Thiệu Vinh giật nảy mình, sau khi hiểu được hàm nghĩa những lời này thì mặt lập tức đỏ lên.

Lúc rời đi vẫn chưa quên được hắn, mang theo cái khăn quàng cổ hắn tặng coi như làm kỷ niệm. Sau khi đến London, mùa đông ở đây cực kì rét lạnh, Thiệu Vinh luôn mang theo cái khăn quàng cổ mình thích nhất bên người, ra khỏi cửa sẽ lập tức quấn lên cổ.

Nhưng hôm nay lấy khăn quàng cổ ra đeo, thật sự chẳng khác gì làm trò trước mặt hắn, đúng là ngu hết thuốc chữa.

Thiệu Vinh giả bộ bình tĩnh nói: “Mấy hôm trước con tới một cửa hàng bán đồ độc quyền, thấy nó đẹp nên mới mua, còn cái bao tay này nữa, là mua chung một đôi với cái khăn quàng cổ luôn đó.” Giống như muốn chứng minh cho hắn thấy, Thiệu Vinh đưa tay ra trước mặt hắn để cho hắn nhìn rõ.

Thiệu Trường Canh nhìn bộ dáng khấn trương của cậu, mỉm cười nói, “Ba còn tưởng là cái ba tặng.”

“Không phải đâu.” Thiệu Vinh vội vàng phủ nhận.

Cậu cũng không biết tại sao mình lại vội vàng phủ nhận như vậy, chỉ là cảm thấy, nếu như mình thừa nhận lúc xảy ra chuyện đó mình chẳng những không hận hắn mà ngược lại còn mang cái khăn quàng cổ của hắn theo làm kỷ niệm thật sự rất mất mặt.

Thiệu Trường Canh không có hỏi thêm nữa, nói sang chuyện khác: “Con sợ lạnh như vậy, có quen với mùa đông ở đây chưa?”

Thiệu Vinh nói: “Cũng ổn.”

Thiệu Trường Canh nói, “Ba dẫn con tới chỗ này.”

Thiệu Trường Canh mang Thiệu Vinh đến một khu nhà ở gần trường học. Thiệu Vinh đã nghe nói về nơi này, mấy năm trước nơi đây mới xây lại thành khu dân cư, bởi vì khá gần trường học và bệnh viện nên phòng ốc rất bán chạy, giá phòng cũng rất đắt.

Thiệu Trường Canh dẫn cậu vào thang máy lên lầu sáu, dừng bước trước căn hộ số 612.

Số 612 này sao quen thế nhỉ? Thiệu Vinh nghi ngờ suy nghĩ một chút, sau đó đột nhiên nhớ ra, ngày 6 tháng 12 không phải là ngày sinh nhật của mình sao? Một năm trước, vào ngày thứ tư sau khi tốt nghiệp trung học, Thiệu Trường Canh còn đặc biệt tổ chức bữa tiệc sinh nhật mười tám tuổi cho cậu, từ nhỏ đến giờ cậu đều ăn bánh kem vào ngày ấy, Thiệu Vinh dĩ nhiên nhớ rất rõ.

Cậu ngẩng đầu lên, thấy hắn lấy chìa khóa từ trong túi ra mở cửa, tiếp theo thân nhiên đi vào trong nhà, trong lòng Thiệu Vinh không khỏi càng thêm khiếp sợ.

Hắn có chìa khóa căn hộ này? Hắn mua căn hộ ở London làm gì?

Là vì thường xuyên công tác ở bên này sao?

Nhưng mà, lầu 6 phòng 12, số 612 của căn hộ này hoàn toàn trùng khớp với ngày sinh của mình, là cố ý hay thật sự chỉ là trùng hợp đây?

Thiệu Trường Canh thấy Thiệu Vinh vẫn còn đứng ngẩn người ở cửa liền thấp giọng thúc giục: “Đứng đó làm gì vậy? Mau vào đi.”

Thiệu Vinh lúng túng đi vào trong nhà, nhìn bên trong bài trí đơn giản nhưng ấm cúng, đúng là rất giống với phong cách của hắn.

Phòng khách rất lớn, ghế sofa mềm mại đặt ngay ngắn giữa phòng, TV LCD cố định trên vách tường đối diện, máy điều hòa, tủ lạnh, đồ gia dụng, thiết bị điện, tất cả đều trang bị đầy đủ.

Nối liền với phòng khách chính là phòng ăn nhỏ, trong phòng có một cái bàn hình chữ nhật, hai cái ghế đặt đối diện nhau. Phía sau phòng ăn là hai phòng ở, trong phòng ngủ đặt một cái giường king size, bên cạnh phòng ngủ là một thư phòng nhỏ, trong thư phòng có một giá sách cỡ lớn chiếm hết cả mặt tường, trên giá bày đầy những quyển sách tiếng Anh dày cộm.

Cái laptop màu đen hắn thường dùng, lúc này đang đặt trên bàn gỗ ở thư phòng.

Thì ra sau khi hấn đến London đều ở đây.

Tầm mắt Thiệu Vinh đảo khắp phòng, không thể không thừa nhận, Thiệu Trường Canh thật sự rất có mắt thẩm mỹ, căn hộ bài trí đơn giản nhưng sang trọng, sắp đặt đầy đủ mọi thứ nhưng không gây cảm thấy chật chội.

Đây là một căn hộ 80 mét vuông hai sảnh điển hình, có phòng khách, phòng ăn, phòng bếp, phòng tắm, lại thêm một phòng ngủ và một thư phòng. Không gian lớn như vậy đủ cho một cặp vợ chồng trẻ hoặc tình nhân ở chung, ở một người thật sự có chút lãng phí.

Nhưng Thiệu Trường Canh mua căn hộ này làm cái gì? Cho dù có thường xuyên đến London công tác cũng đâu nhất thiết phải mua cả một căn hộ? Hơn nữa căn hộ ở đây cũng đâu phải rẻ.

Thiệu Vinh rốt cuộc không ngăn được lòng hiếu kì, quay đầu lại nghi ngờ hỏi: “Căn hộ này là ba mua à?”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Ừ, ba năm trước không phải ba ở London công tác suốt

một năm sao? Lúc đó không muốn ở khách sạn, vừa lúc ở đây mới xây xong một khu dân cư, sau khi ba được người ta giới thiệu tới xem căn hộ này thì cảm thấy rất hài lòng, vì vậy thuận tiện mua luôn, sau đó mỗi lần tới London thì đều ở đây.”

“Ồ.” Nói vậy, số 612 này trùng với sinh nhật mình cũng không phải là trùng hợp.

Thiệu Vinh tâm tình phức tạp nhìn khắp căn hộ, mặc dù khác xa ngôi nhà mình sống nhiều năm ở trong nước, nhưng phong cách trang trí vẫn quen thuộc và ấm áp như vậy.

Thiệu Trường Canh nói: “Hôm nay dẫn con tới đây để con biết đường luôn.”

Thiệu Vinh kinh ngạc hỏi: “Biết đường?”

Thiệu Trường Canh cười cười, kéo tay Thiệu Vinh, nhẹ nhàng đặt một cái chìa khóa vào trong lòng bàn tay cậu, “Tháng sau ba về nước rồi, con biết đường sau này có thể tới đây ở.”

“.” Thiệu Vinh hoàn toàn không nghĩ tới khả năng này, tới đây ở? Loại đãi ngộ này có vẻ quá mức tuyệt vời thì phải?

Thiệu Trường Canh tiếp tục nói: “Nơi này khá gần với trường học và bệnh viện, giao thông rất thuận tiện. Hơn nữa hoàn cảnh ở đây cũng rất tốt, vô cùng yên tĩnh, con học ở đây sẽ không sợ bị quấy rầy, có thời gian còn có thể vào bếp tự mình làm ít đồ ăn, nhất định phải chăm sóc dạ dày cho thật tốt.”

“.”

Cái chìa khóa lạnh ngắt bằng kim loại nằm trong lòng bàn tay, thế nhưng Thiệu Vinh lại cảm thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

Thấy Thiệu Vinh không trả lời, Thiệu Trường Canh không nhịn được hỏi: “Sao vậy, không thích nơi này à?”

Thiệu Vinh vội vàng lắc đầu, “Không phải.”

“Vậy sao không trả lời?”

“À. Dù sao đây cũng là căn hộ của ba, con tới đây ở. . . Hình như không được tốt lắm.”

Thiệu Trường Canh trêu chọc nói: “Nếu con cảm thấy chiếm tiện nghi của ba thì có thể trả tiền thuê.”

Thiệu Vinh cảm thấy đề nghị này rất tốt, hơn nữa cậu cũng muốn ra ngoài thuê phòng từ lâu rồi. Dù sao Thiệu Trường Canh thường xuyên ở trong nước, bỏ trống căn hộ này cũng rất lãng phí, cho mình thuê không phải là vụn cả đôi đường sao?

Vì thế Thiệu Vinh lập tức gật đầu đáp ứng, nghiêm túc hỏi: “Một tháng phải trả bao nhiêu tiền?”

“.” Thiệu Trường Canh im lặng.

Thằng nhóc này đôi khi thật sự rất đần, tùy tiện trêu chọc nó mấy câu thì nó liền cho là thật, nào sao mà phẳng thế không biết.

Thiệu Vinh tiếp tục nói: “Con chưa từng thuê phòng bao giờ, không biết giá bao nhiêu mới hợp lí, ách, ba muốn bao nhiêu thì cứ lấy bấy nhiêu đi.”

Thấy cậu bắt đầu nghiêm túc tính tiền thuê, Thiệu Trường Canh không nhịn được mỉm cười nói, “Không cần gấp, tiền thuê có thể từ từ trả, đến lúc đó ba sẽ lấy đủ hết cả vốn lẫn lời.”

Thiệu Vinh suy nghĩ đơn giản hoàn toàn không nhìn ra được thâm ý của những lời này, lập tức gật đầu đồng ý: “Được.”

“.”

Thiệu Vinh ngây thơ đáp ứng không chút do dự, sau này lúc nộp tiền thuê chắc chắn sẽ hối hận đến xanh mặt cho mà xem. Nghĩ đến đây, tâm tình Thiệu Trường Canh liền trở nên cực kì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Lần này Thiệu Trường Canh ở London suốt một tháng.

Sau khi được giáo sư Johnson cho phép, Thiệu Trường Canh liền tự mình giải quyết nhiều ca phẫu thuật đơn giản có độ nguy hiểm thấp trong bệnh viện, thuận tiện dẫn trợ lý nhỏ Thiệu Vinh đi theo giúp đỡ mình. Nếu cái nào phức tạp quá, Thiệu Trường Canh sẽ bảo Thiệu Vinh đứng ở một bên quan sát, sau đó vừa làm vừa giải thích cho cậu.

Thiệu Vinh giống như được đi thực tập sớm, trong vòng một tháng ngắn ngủn đã nhìn thấy tận mắt các loại phương pháp phẫu thuật ngoại khoa thường gặp, không chỉ hiểu thêm nhiều về giải phẫu học, ngay cả giải phẫu ngoại khoa chưa học tới cũng biết được chút chút.

Cindy thường xuyên nhìn thấy đại sư huynh mang theo trợ lý nhỏ tới bệnh viện làm mấy phẫu thuật vô cùng đơn giản, với trình độ của hắn, làm loại phẫu thuật này quả thật chẳng khác gì giết gà bằng dao mổ trâu, khoa trương hơn chính là, hầu như mỗi ngày hắn đều đến bệnh viện đúng giờ, chăm chỉ y như lúc thực tập ở đây ngày xưa.

Cindy rốt cuộc nhìn không được hỏi ba mình: “Cậu trợ lý kia là ai vậy? Sao đại sư huynh lại đối xử với cậu ta tốt như thế?”

Johnson cũng không ngần đầu lên, tiếp tục xem tài liệu, “Ba cũng không biết.”

“ ” Cindy im lặng.

Không ai biết vì sao Thiệu Trường Canh lại đối xử tốt với cậu trợ lý kia như vậy, ngay cả chính bản thân cậu trợ lý còn không biết nữa mà.

Cậu chỉ biết, cách dạy học tận tình này là cơ hội hiếm có khó tìm, vì vậy càng phải cố gắng chăm chỉ nhiều hơn. Mỗi buổi chiều sau khi tan học cậu đều tới bệnh viện trình diện đúng giờ, có đôi khi gặp ca nào gấp sẽ cùng Thiệu Trường Canh thức suốt đêm, dù vậy cũng không hề cảm thấy mệt một chút nào.

Về sau khi hồi tưởng lại, một tháng này chính là khoảng thời gian vui vẻ và ấm áp nhất trong suốt mấy năm Thiệu Vinh học y.

Chẳng qua là lúc đó cậu không hề biết Thiệu Trường Canh đã tốn bao nhiêu công sức mới có thể dẫn cậu vào phòng phẫu thuật, càng không biết tại sao Thiệu Trường Canh lại bỏ mặc bệnh viện trong nước rồi chạy tới đây chỉ để giúp cậu vượt qua chương ngại vật này.

Không phải là cậu không muốn nghĩ đến, cũng không phải là cố tình trốn tránh, mà là khi đó mỗi ngày đều bị bài vở ép đến thở không nổi, buổi tối còn phải lên bàn giải phẫu, vốn không có dư thời gian và sức lực nghĩ tới những chuyện này.

Đến khi có thời gian nghĩ tới thì cảnh vật đã chuyển dời, cảnh còn người mất.

Mấy ngày gần đây, số lần Thiệu Trường Canh nghe điện thoại càng lúc càng nhiều, Thiệu Vinh nghe được hắn nói với người bên kia điện thoại về bệnh viện, luật sư gì đó, hình như là bệnh viện An Bình đã xảy ra vấn đề gì.

Tối hôm đó, sau khi ra khỏi bệnh viện, điện thoại Thiệu Trường Canh đột nhiên vang lên. Thấy chân mày hắn nhíu chặt, Thiệu Vinh không khỏi lo lắng hỏi: “Bệnh viện xảy ra chuyện gì sao?”

Thiệu Trường Canh liếc cậu một cái, gật đầu nói: “Ừ, xảy ra chút tranh cãi trong quá trình điều trị, người nhà bệnh nhân kiện bệnh viện lên tòa.”

“ Nghiêm trọng vậy à?” Thiệu Vinh dừng một chút, “Cụ thể là thế nào?”

Thiệu Trường Canh do dự một chút, rốt cuộc vẫn quyết định nói cho Thiệu Vinh: “Trong khoa phẫu thuật thần kinh có một bệnh nhân, hai năm trước bị té đập đầu được đưa tới bệnh viện chúng ta khám. Sau khi bác sĩ chụp CT thì phát hiện trong não bệnh nhân đó có nhọt mạch máu, vì vậy đề nghị bệnh nhân chụp MRI để chẩn đoán chính xác hơn. Nhưng do phí kiểm tra cao, người nhà bệnh nhân không chịu, vì vậy bác sĩ đành phải cho bệnh nhân xuất viện.”

*chụp CT: chụp cắt lớp vi tính

chụp MRI: chụp cộng hưởng từ

“Một thời gian sau, nhọt mạch máu trong não bệnh nhân bị vỡ dẫn đến tử vong, người nhà bệnh nhân nói rằng bệnh viện vô trách nhiệm, không cho bệnh

nhân làm kiểm tra, vì vậy bọn họ kiện bệnh viện lên tòa, yêu cầu bồi thường tổn thất kinh tế.”

“.....” Thiệu Vinh im lặng.

Cậu thật sự không hiểu nổi tại sao lại có chuyện “trả thù” kì quặc như vậy.

Nhưng trên thực tế, tranh cãi trong quá trình điều trị là chuyện như cơm bữa.

Sau khi im lặng trong chốc lát, Thiệu Vinh hỏi: “Lúc đầu không phải đã đề nghị bọn họ làm kiểm tra sao? Là bọn họ từ chối mà, sao bọn họ có thể đòi bệnh viện bồi thường được chứ, rõ ràng bác sĩ đâu có làm gì sai?”

Nhìn về mặt kinh ngạc của Thiệu Vinh, trong lòng Thiệu Trường Canh có chút bất đắc dĩ.

Dù sao Thiệu Vinh cũng còn nhỏ, chưa trải nghiệm những mảng tối của cuộc đời. Trong lòng cậu, bác sĩ là một loại nghề nghiệp thần thánh, cậu vốn không biết bây giờ các bác sĩ trong nước đang ở trong hoàn cảnh lộn xộn như thế nào.

Thiệu Trường Canh im lặng một lúc rồi giải thích: “Thật ra sai thì cũng có sai, lúc đó bác sĩ khám cho bệnh nhân kia quá mềm lòng. Người nhà nói không có tiền làm kiểm tra thì bác sĩ liền nghe lời bọn họ, để bệnh nhân xuất viện. Hơn nữa bác sĩ kia còn phạm một sai lầm nghiêm trọng, không đưa người nhà kí giấy ‘tự chấp nhận hậu quả’. Bây giờ người nhà bệnh nhân một mực khẳng định rằng bác sĩ không chịu làm kiểm tra, bệnh viện cũng không có chứng cứ trình lên tòa án, hơn nữa năm đó cũng không có ai ghi âm lại cuộc đối thoại kia.”

“.....” Thiệu Vinh im lặng một lúc lâu, “Nói vậy, bác sĩ đó sẽ bị hủy bằng bác sĩ sao?”

Thiệu Trường Canh lắc đầu: “Yên tâm, người ở bệnh viện ba, ba sẽ có cách giữ.”

Bất tri bất giác, hai người đã tới trước cửa khu chung cư, Thiệu Vinh dừng bước, quay lại nói: “Ba vào nhà đi, con về trường đây.”

Thiệu Trường Canh cười cười: “Sao không lên ngồi một chút?”

“Ách, cũng trễ rồi.....”

“Lên đi.”

Thiệu Trường Canh mặc kệ Thiệu Vinh từ chối, trực tiếp kéo tay cậu vào thang máy.

Sau khi vào trong nhà, Thiệu Trường Canh đưa tay mở đèn, sau đó khom lưng cời giày ra.

Mấy ngày nay ở London tuyết rơi rất nhiều, dưới đế giày giẫm không ít bông tuyết, Thiệu Vinh nhìn sàn nhà sạch sẽ, hỏi: “Còn đôi dép nào không?”

“Còn.” Thiệu Trường Canh mở tủ lấy một đôi dép mới đưa cho Thiệu Vinh, “Cho con.”

Đôi dép này cùng một kiểu với dép của hắn, có điều nhỏ hơn một số. Thiệu Vinh cởi giày rồi thay dép, phát hiện đôi dép vừa khít chân mình, giống như là đặc biệt chuẩn bị cho mình vậy.

Hai người đi vào nhà, đóng cửa lại, bầu không khí lập tức trở nên yên tĩnh.

Thiệu Vinh cùng hắn ngồi trên ghế sofa, hai người đều im re, trong nhà yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng tích tích của đồng hồ trên tường.

Bầu không khí quá mức im lặng làm cho trong lòng Thiệu Vinh có chút khẩn trương.

Thiệu Trường Canh nhìn cậu một cái, hỏi: “Đói bụng không?”

Mặc dù hồi 6 giờ chiều đã ăn cơm rồi, nhưng buổi tối phẫu thuật cũng tiêu hao rất nhiều thể lực, lúc này thật sự có chút đói, nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, Thiệu Vinh liền lảng sang chuyện khác: “Trễ lắm rồi, con về trường nha.”

Thiệu Trường Canh nói: “Đừng gấp, ăn khuya trước rồi đi.”

Dứt lời liền xoay người vào phòng bếp nấu ăn, bây giờ Thiệu Vinh có muốn đi cũng không được, đành phải kiên nhẫn ngồi trên ghế sofa chờ hắn.

Thiệu Trường Canh trong bếp không biết đang nấu món gì, Thiệu Vinh ngồi chờ một mình cũng buồn chán, cậu lấy điện thoại di động ra lên mạng xem tin tức, nhưng mấy trang web lớn trong nước cũng không đưa tin gì về vụ việc xảy ra ở bệnh viện, có vẻ như truyền thông đã bị bịt miệng.

Điện thoại Thiệu Trường Canh để trên bàn đột nhiên rung lên, màn hình phát sáng. Thiệu Vinh cầm điện thoại di động muốn vào phòng bếp đưa cho hắn, tình cờ nhìn thấy trên màn hình hiển thị một tin nhắn mới.

Lâm Hiên: Viện trưởng, người nhà bệnh nhân đã đồng ý giải hòa, chờ anh trở về rồi mới bàn bạc phương thức bồi thường cụ thể sau. Tin tức bên truyền thông cũng bị bịt kín rồi, chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến danh tiếng của bệnh viện, anh yên tâm

Thiệu Vinh sừng sốt một chút, thì ra đây chính là phương thức giữ lại vị bác sĩ kia theo lời hấn, giải hòa, bồi thường tiền bạc, chặn miệng truyền thống, tránh tổn hại danh tiếng của bệnh viện. . .

Mặc dù khoản tiền này vốn dĩ không nên trả, nhưng cách giải quyết này chắc cũng là cách duy nhất.

Đến bây giờ Thiệu Vinh mới biết được, mấy năm qua Thiệu Trường Canh làm viện trưởng mệt mỏi biết bao nhiêu.

Ở nơi mình không nhìn thấy, rốt cuộc hấn đã phải xử lý bao nhiêu cuộc tranh cãi điều trị, bao nhiêu lần bị dọa kiện lên toà án? Các loại sự kiện lớn nhỏ trong bệnh viện, các loại hội nghị trong nước và quốc tế, có hội nghị nào không muốn đi cũng phải tham dự, có một số việc không muốn ứng phó cũng phải đối mặt.

Hấn nhất định rất cực khổ.

Thiệu Vinh thậm chí nghĩ, thay vì làm viện trưởng, còn không bằng làm một bác sĩ ngoại khoa bình thường.

Đúng rồi, hấn vừa mới làm phẫu thuật, bây giờ còn phải vào bếp nấu đồ ăn khuya, nhất định mệt chết đi. Nghĩ tới đây, Thiệu Vinh vội vàng đứng dậy chạy vào phòng bếp giúp đỡ.

Vừa mở cửa phòng bếp, một mùi thơm phức liền xộc vào trong mũi, hiển nhiên là hấn đã nấu xong bữa ăn khuya.

Thiệu Vinh hỏi: “Ba nấu gì vậy? Sao nấu nhanh thế?”

Thiệu Trường Canh nói: “Là bánh trôi nước mua hồi trưa, có nhân đậu đỏ con thích.”

Thiệu Vinh ghé mũi qua ngửi ngửi, “Thơm quá.”

Thiệu Trường Canh cười cười, đưa một bát cho Thiệu Vinh, “Được rồi, ra ngoài ăn thôi.”

Hai người ngồi đối diện nhau trong phòng ăn, Thiệu Vinh cảm ngưỡng mức một cái bánh trôi, nhẹ nhàng thổi cho nó nguội, sau đó mới bỏ vào trong miệng. Lưỡi nếm đến mùi vị ngon mềm của bánh trôi, chân mày cậu liền giãn ra, trong đôi mắt tràn đầy vẻ thỏa mãn khi được ăn ngon.

Thiệu Trường Canh nhìn cậu cúi đầu ăn một viên rồi một viên, trong lòng bất chợt cảm thấy rất vui.

Lúc trước gặp phải những chuyện rắc rối kia khiến cho tâm tình của hấn có chút nóng nảy, bây giờ hình như đã dần dần dịu lại.

Nếu sau này ngày nào cũng có thể mặt đối mặt cùng nhau ăn khuya như vậy Có lẽ, đây chính cái mà hấn đã theo đuổi từ lâu, hạnh phúc thật sự.

Thiệu Vinh rõ ràng rất đói bụng, ăn một chút đã hết sạch một bát bánh trôi, Thiệu Trường Canh mỉm cười hỏi: “Ăn no chưa?”

Bát này có chút ít, một bát bánh trôi chỉ có bảy tám viên, đối với một cậu thanh niên đang đói bụng mà nói chắc chỉ đủ nhét kẽ răng.

Thiệu Vinh chưa ăn no, nhưng sợ trong phòng bếp hết rồi, đành phải sờ sờ đầu nói: “. . . No rồi.”

Thiệu Trường Canh nhìn thấu tâm tư cậu, dịu dàng nói: “Trong bếp còn đây, muốn ăn thêm thì đi lấy đi.”

“Vậy con vô lấy thêm, lấy luôn cho ba nha.” Thiệu Vinh vội vàng đứng lên, cầm hai cái bát vào phòng bếp, phát hiện trong nồi vẫn còn có rất nhiều, vì vậy múc đầy hai bát. Nhưng múc xong lại phát hiện hai bát giống nhau như đúc, Thiệu Vinh không biết cái nào là của mình cái nào là của hấn.

Cậu ngần ngừ tại chỗ hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ thờ dài. Thôi kệ, dù sao hai người cũng không có bệnh gì, không cần sợ bị lây bệnh, ăn nhầm bát cũng đâu có sao.

Thiệu Vinh bung bát ra phòng ăn, chọn đại một bát đặt trước mặt Thiệu Trường Canh, sau đó ngồi xuống tiếp tục ăn bánh trôi.

Ăn thêm bát nữa rốt cuộc cũng no, Thiệu Vinh dùng khăn giấy lau miệng, thấy Thiệu Trường Canh cũng ăn xong rồi liền mở miệng nói: “Để con rửa bát cho.”

Cậu cảm thấy mình không làm gì mà chỉ ngồi ăn thật sự có chút quá đáng.

Thiệu Trường Canh đáp: “Không cần đâu, có máy rửa bát mà.”

Thiệu Vinh đứng lên nói: “Vậy con về trường đây, đã muộn lắm rồi.”

Thiệu Trường Canh nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này đã hơn 12 giờ, tuyết rơi ngoài cửa sổ rất nhiều, một mình Thiệu Vinh đi về trường, mặc dù khoảng cách cũng không xa, nhưng hấn vẫn không yên tâm.

“Bên ngoài rất nhiều tuyết,” Thiệu Trường Canh nói, “Tối nay ở lại đây đi.”

“.” Thiệu Vinh lập tức cứng đờ cả người, bốn chữ “tối nay ở lại” khiến cậu không khỏi nhớ lại một ít hình ảnh không quá hay ho. Thiệu Vinh đỏ

mặt nói, “Con có mang dù theo, không sợ tuyết rơi.”

Thiệu Trường Canh ngăn cản cậu, “Đừng về, trẻ thế này bạn cùng phòng của con chắc đều ngủ hết rồi.”

“Nhưng mà.”

Nhưng mà ở đây chỉ có một phòng ngủ nha, ở lại khác nào phải ngủ chung với hân.

“Qua đây.” Thấy Thiệu Vinh còn đang do dự, Thiệu Trường Canh dứt khoát kéo tay cậu vào phòng ngủ.

Thiệu Vinh rất hồi hộp, nhìn cái giường rộng rãi tim càng đập nhanh hơn, chỉ biết cúi đầu đứng một bên không biết làm thế nào.

Thiệu Trường Canh im lặng một lúc rồi nói: “Tiểu Vinh, ngày mai ba phải về nước rồi.”

“A.” Suy nghĩ hỗn loạn của Thiệu Vinh bị những lời này kéo trở lại, cậu ngẩng đầu lên nhìn hân, “Về nhanh vậy sao?”

“Ừ, lần này ở London quá lâu rồi, có vài việc ba phải trở về giải quyết.”

Thiệu Vinh hiểu rõ gật đầu, cổ gấu cảm xúc không muốn ở trong lòng, giả vờ bình tĩnh nói: “Con biết ba bận rộn nhiều việc, mai con ra sân bay tiễn ba.”

Thiệu Trường Canh không trả lời.

Im lặng sau một lúc lâu, Thiệu Trường Canh đột nhiên nói: “Tiểu Vinh, ba có thể yêu cầu một việc không?”

“Được, ba nói đi.”

“Ba hi vọng lần sau gặp mặt, con có thể cho ba câu trả lời rõ ràng về quan hệ giữa hai chúng ta.”

“.”

“Con hiểu ý của ba mà.” Thiệu Trường Canh lấy tay nâng cằm cậu, nghiêm túc nhìn vào mắt của cậu, “Ba đối với con, cũng không phải là tình cảm cha con. Ba đã ôm con, hôn con, cho dù con chậm chạp đến cỡ nào cũng nên hiểu rõ đây là dạng tình cảm gì.”

“.” Thiệu Vinh lúng túng quay đầu đi chỗ khác, lại bị hân xoay trở lại lần nữa.

“Đừng trốn tránh nữa.” Thiệu Trường Canh thấp giọng nói, “Ba đã chờ con rất lâu rồi, không còn nhiều thời gian để chờ nữa. Tiểu Vinh, con hãy tỉnh táo suy nghĩ thật kỹ, lần sau gặp mặt cho ba một câu trả lời rõ ràng, được không?”

“.” Thiệu Vinh im lặng thật lâu mới gật đầu nói, “Được.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, cúi đầu ấn một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cậu.

Thiệu Vinh bị hân hôn thì lập tức đỏ mặt, lúng túng không biết phải làm sao.

Thiệu Trường Canh ghé vào lỗ tai cậu nói, “Được rồi, ngày mai con còn phải kiểm tra, không cần ra sân bay tiễn ba. Trong cái tủ ngay đầu giường có đồ ngủ mới, tắm rửa xong đi ngủ sớm đi.”

Thấy hân xoay người muốn đi, Thiệu Vinh vội vàng kéo tay áo hân, “Ba đi đâu vậy?”

“Vào thư phòng ngủ.”

Thiệu Vinh nhìn bóng lưng cao lớn của hân biến mất ở cửa, tâm tình bất chợt trở nên phức tạp.

Hân lại vào thư phòng ngủ.

Còn tưởng rằng tối nay hân giữ mình lại là vì muốn làm loại chuyện đó với mình.

Xem ra đúng là mình suy nghĩ nhiều.

Trước khi mình chưa đưa ra câu trả lời rõ ràng, hân sẽ không vượt qua điểm mấu chốt kia, điều này chứng minh bây giờ hân rất tôn trọng suy nghĩ của mình, không giống như ban đầu bắt buộc mình như vậy.

Thiệu Vinh nhìn khắp phòng ngủ, drap giường màu cà phê quen thuộc và rèm cửa sổ cùng màu, gối trên đệm hình như vẫn còn giữ lại mùi hương của hân. Ngồi trên giường của hân, trong lòng Thiệu Vinh đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác ấm áp và an tâm đã lâu không thấy.

Có lẽ lần sau gặp mặt, mình sẽ có thể cho hân một câu trả lời thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71

Sau khi Thiệu Trường Canh về nước, trong học viện lập tức bắt đầu thi cuối kì, kiểm tra liên tục mấy môn làm cho tinh thần người ta vô cùng mệt mỏi. Lúc đi học Thiệu Vinh rất chăm chỉ nghe giảng bài, về nhà cũng đọc sách giáo khoa nhiều lần, nhưng dù vậy vẫn có rất nhiều phần không trả lời được, nghe nói đề thi lấy từ kho đề y học, có câu thậm chí không tìm được đáp án trong sách giáo khoa.

Bất quá, Thiệu Vinh thi môn giải phẫu cơ thể người rất tốt, sau khi thi xong mấy ngày có kết quả, cậu đạt được thành tích cao nhất toàn khối.

Lúc Thiệu Vinh tra được kết quả trên mạng thì cảm thấy rất vui, rốt cuộc cậu cũng không làm uổng phí công sức của Thiệu Trường Canh. Thành tích tốt như vậy coi như là sự báo đáp tốt nhất dành cho hấn trong khoảng thời gian khổ cực này.

Thế nhưng Thiệu Vinh vẫn cảm thấy chưa đủ.

Án tình người kia dành cho mình, vĩnh viễn cũng không thể nào trả hết được.

Mùa đông năm nay, trường học không cho du học sinh nghỉ nhiều.

Ban đầu lúc Thiệu Vinh sang nước ngoài, cậu từng nghĩ cho dù được nghỉ cũng sẽ không về nước, dự định dùng thời gian được nghỉ tham gia các hoạt động nghiên cứu khoa học do trường tổ chức, nhưng hôm nay, cậu đột nhiên rất muốn trở về.

Nguyên nhân muốn về, ngoài miệng nói là về nhà ăn tết, nhưng chỉ có bản thân Thiệu Vinh mới rõ ràng nhất. Về nước vội vã như vậy cũng không phải vì ăn tết, mà là vì muốn nhìn thấy Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh mới đi được nửa tháng, Thiệu Vinh lại bắt đầu không tự chủ được nhớ đến hấn.

Ngày nghỉ tới đêm liền mơ, người kia cứ liên tục xuất hiện trong đầu, loại tình cảm nhớ nhung này ngay cả Thiệu Vinh cũng không che giấu được, đã không còn gì phải nghi ngờ nữa. Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, bây giờ Thiệu Vinh có thể khẳng định chắc chắn rằng tình cảm mình dành cho hấn đã không còn là tình cảm cha con đơn thuần nữa rồi.

Nếu ngay cả chuyện hôn nhau cũng không chán ghét, vậy chắc ở chung với hấn cũng không có vấn đề gì.

Lần này trở về cho hấn một câu trả lời thỏa mãn đi, dù sao để hấn chờ lâu như vậy cũng rất cực khổ.

Nhưng mà không biết sau khi hấn nghe được câu trả lời sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Nghĩ tới đây, tâm tình Thiệu Vinh không khỏi có chút khẩn trương.

Sau khi thi xong, cậu lập tức đặt vé máy bay về nước. Trước khi bay mấy ngày, Thiệu Vinh nhàn rỗi không có việc gì làm nên quyết định đi dạo phố, dự định mua một món quà tặng cho Thiệu Trường Canh.

Từ nhỏ đến lớn, lần nào cũng là hấn tặng quà cho mình, khi trời lạnh hấn sẽ lập tức dẫn mình đi mua áo len, khi thấy điện thoại di động của mình hư sẽ dẫn mình đi mua một cái mới, lần nào cũng chu đáo, tỉ mỉ như vậy.

Nhưng mười mấy năm qua, mình chỉ mới tặng hấn một món quà.

Thiệu Vinh nhớ năm lớp mười một ấy, cậu từng viết một bức “Nhất thế bình an” bằng bút lông cho hấn, lúc đó hấn rất cao hứng, khen chữ cậu viết rất đẹp, còn nghiêm túc đóng khung treo lên tường phòng ngủ.

Chỉ một món quà nhỏ đơn giản như vậy, hấn lại xem như bảo vật vô giá.

Người gì mà lại dễ thỏa mãn như thế, có phải do mình rất ít khi tặng quà cho hấn không? Thiệu Vinh cẩn thận suy nghĩ, mấy năm nay chỉ biết hưởng thụ mọi thứ hấn cho, chưa từng nghĩ đến cho hấn cái gì.

Cậu đột nhiên cảm thấy hình như mình có chút lơ là tình cảm của hấn.

Nếu như sau này thật sự sống cùng nhau, nhất định phải quan tâm đến hấn nhiều hơn, bù đắp lại cho hấn, cố gắng khiến hấn cảm giác được tâm ý của mình, không để một mình hấn chống đỡ cực khổ như vậy nữa.

Thiệu Vinh quyết định đi tới trung tâm mua sắm lớn trong thành phố chọn quà.

Đây là lần đầu tiên cậu tặng quà cho người ta, vì vậy khó tránh khỏi có chút mù mờ.

Nếu là nữ sinh, tặng gấu bông mặc dù không có sáng tạo nhưng ít nhất cũng không tệ, nếu là bạn thân cùng lứa, ví dụ như Từ Cẩm Niên thì có thể tặng cậu ta bóng rổ. Nhưng Thiệu Trường Canh thì khác, hẳn là người đàn ông trưởng thành chừng chạc, mua cái gì tặng hẳn mới là đầu đầu nhất. Tặng bầy bạ trúng cái hẳn không thích không nói, có khi còn bị hẳn chê cười.

Thiệu Vinh dạo một vòng quanh trung tâm mua sắm, cuối cùng dừng trước một cửa hàng bán đồng hồ đeo tay.

Đối với người làm bác sĩ, thời gian rất quan trọng, đa số bác sĩ đều có một cái đồng hồ đeo tay chất lượng tốt, các y tá tá người nào cũng có một cái đồng hồ và bảng công việc giắt ở ngực. Thiệu Trường Canh dĩ nhiên cũng có đồng hồ đeo tay, bất quá cái đồng hồ kia hẳn đã đeo nhiều năm lắm rồi, cũng đến lúc đổi cái mới.

Thiệu Vinh nghĩ ra món quà để tặng, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

Cậu liếc nhìn khắp quầy trưng bày một lần, phát hiện một cái đồng hồ nam rất hợp ý mình. Bề ngoài đơn giản nhưng sang trọng, kim chỉ giờ rõ ràng, còn có chức năng không thấm nước, có thể mang vào phòng phẫu thuật, vô cùng hữu dụng.

Đồng hồ này có hai màu trắng và đen, hai màu đều có kiểu nữ tương ứng, có thể phối thành đồng hồ tình nhân, cũng có thể mua một cái tùy thích, có điều giá tiền rất dọa người.

Bất quá, tặng quà cho Thiệu Trường Canh, cho dù giá tiền đắt hơn nữa Thiệu Vinh cũng không tiếc, ngược lại còn cảm thấy vui vẻ vì rốt cuộc đã tìm được một món quà vừa ý.

Thiệu Vinh mở miệng nói: “Lấy cho tôi cái đồng hồ đeo tay màu đen kia, cảm ơn.”

Thiệu Vinh nghĩ, với thân phận của Thiệu Trường Canh, dây đồng hồ màu bạc hợp phối với mặt đồng hồ màu đen trông sẽ hợp với hẳn hơn.

“Được, xin chờ một chút.” Nhân viên bán hàng vội vàng lấy đồng hồ đeo tay đưa cho Thiệu Vinh.

Thiệu Vinh nhận đồng hồ đeo tay, đeo thử trên cổ tay mình, càng nhìn càng cảm thấy hài lòng. Đồng hồ này đeo vào nhìn rất chừng chạc, tin chắc rằng hẳn sẽ thích. Nghĩ tới đây, Thiệu Vinh bất giác nở nụ cười.

Nhân viên bán hàng nhìn Thiệu Vinh, nói: “Tiền sinh, da của anh trắng, lại còn trẻ như vậy, có lẽ màu trắng hợp với anh hơn.” Không phải là cô nhiều chuyện, nhưng mà với tuổi của vị khách này, đeo đồng hồ hành hiệu màu đen quá mức trầm ổn gây cảm giác hơi kì cục, ngược lại màu trắng trông có sức sống hơn.

“Anh thử màu trắng đi, so sánh một chút xem sao.” Nhân viên bán hàng nhiệt tình lấy thêm cái màu trắng ra.

Thiệu Vinh không nỡ cự tuyệt ý tốt của cô, vì vậy đeo hai cái đồng hồ lên cổ tay, đeo một trái một phải, sau đó đặt cạnh nhau so sánh.

Nếu như mình đeo, dĩ nhiên cái màu trắng trông đẹp hơn. Nhưng nếu tặng cho hẳn, dĩ nhiên cái màu đen trông hợp hơn.

Do dự một chút, Thiệu Vinh cười cười nói: “Không phải tôi đeo, là mua cho người khác. Lớn tuổi hơn tôi, cũng chừng chạc hơn tôi.”

Nhân viên bán hàng ngần người, tỏ vẻ đã hiểu: “Ồ, thì ra là tặng cho người khác. Nếu như tặng cho người thành đạt, cái màu đen thật sự thích hợp hơn.”

Thiệu Vinh đồng ý gật đầu: “Tôi cũng cảm thấy người ấy sẽ thích màu đen, vậy lấy màu đen đi.”

Nhân viên bán hàng mỉm cười nói, “Sao anh không mua một đôi luôn? Mua hai cái có thể giảm giá đó.”

“.” Thiệu Vinh cúi đầu suy nghĩ.

Dù sao sau này mình cũng sẽ đến bệnh viện thực tập, không thể lấy điện thoại ra xem giờ thường xuyên hoài được. Kiểm tra nhịp tim của bệnh nhân, đếm mạch đập này nọ, nói chung cũng nên mua một cái đồng hồ đeo tay. Hơn nữa hai cái đồng hồ đeo tay này nhìn qua giống như đồng hồ tình nhân, khiến cho Thiệu Vinh có chút động tâm.

Nhưng mà. Đồng hồ này thật sự quá mắc.

Tiền còn dư trong thẻ chắc chỉ đủ mua một cái.

Đàn ông đeo đồng hồ là chuyện rất quan trọng, đồng hồ đeo tay nhất định phải hợp với thân phận. Dù sao Thiệu Trường Canh cũng là viện trưởng, nếu như tặng đồng hồ quá dỏm cho hẳn, cho dù hẳn chịu đeo, người ta nhìn thấy cũng sẽ chê cười.

Mình chỉ là học sinh, tùy tiện mua một cái đồng hồ mười mấy đồng ở ven đường cũng không có ai để ý, dù sao có thể nhìn giờ là tốt rồi, đeo đồng hồ hành hiệu thế này rất lãng phí.

Thiệu Vinh suy nghĩ một chút, nói: “Không cần đâu, tôi chỉ lấy cái đồng hồ màu đen này thôi. Gợi lại giúp tôi, cảm ơn.”

Cầm món quà đi ra khỏi trung tâm mua sắm, trên đường phố London tuyết lại rơi.

Thiệu Vinh ôm túi đựng đồng hồ vào trong ngực, thổi vài ngụm khí nóng lên đôi tay lạnh ngắt của mình, sau đó quấn khăn quàng cổ rồi đi vào trong tuyết.

Mấy ngày qua tuyết rơi rất nhiều, cả London như được phủ màu trắng, một ngôi nhà bị tuyết đọng đầy trên nóc trông giống như lâu đài băng trong truyện cổ tích. Tuy thời tiết cực kì rét lạnh, nhưng giờ phút này, đi trên con đường đầy tuyết, ôm món quà vừa mua cho Thiệu Trường Canh, trong lòng Thiệu Vinh lại cảm thấy ấm áp như mùa xuân.

Sau khi mua quà xong, Thiệu Vinh tiện đường ghé siêu thị mua một ít thức ăn, sau đó mới trở lại căn hộ của Thiệu Trường Canh.

Suốt kì thi Thiệu Vinh đều ở đây, bởi vì hoàn cảnh nơi này vô cùng yên tĩnh, rất thích hợp cho việc tập trung học tập. Thời gian thi kéo dài một tuần, Thiệu Vinh không muốn chạy tới chạy lui giữa hai bên, vì vậy dứt khoát đem vật dụng hàng ngày, quần áo và sách vở trong túi xách trường dọn tới đây, trở thành dân thường trú của căn hộ 612.

Sau khi về nhà liền cắt rau dưa mới mua vào tủ lạnh, nghe lời trước khi đi Thiệu Trường Canh đã dặn, ngoan ngoãn tự nấu cơm ăn. Sau lần bị xuất huyết dạ dày kia, Thiệu Vinh không còn dám bỏ đói bản thân nữa.

Ngày mai là có thể về nước gặp hân rồi, nghĩ tới đây, Thiệu Vinh không nhịn được cảm thấy rất sung sướng.

Cậu vui vẻ vào bếp xào hai đĩa rau, lúc bung ra đột nhiên nghe tiếng điện thoại di động reo lên.

Thiệu Vinh cầm điện thoại di động lên nhìn, trên màn hình hiển thị tên Alan đã lâu không thấy.

—— An Dương?

Sao hân lại gọi điện thoại cho mình?

Thiệu Vinh nghi ngờ nhấn nút trả lời, bên tai liền truyền đến một giọng nói ôn hòa: “Tiểu Vinh, cậu đang làm gì thế? Sao reo lâu như vậy mới bắt máy?”

Thiệu Vinh vội vàng giải thích: “Xin lỗi, nãy giờ tôi ở trong bếp không nghe thấy chuông điện thoại. Chủ tim tôi có việc gấp sao?”

An Dương cười nói: “Không có việc gì gấp, chỉ là muốn hỏi thăm cậu một chút, ở nước Anh đã quen chưa?”

Thiệu Vinh gật đầu nói: “Cũng quen rồi.”

“Thì xong chưa?”

“Mấy hôm trước vừa thi xong.”

Thiệu Vinh thật sự không biết nên đối mặt với người cho mình sinh mạng như thế nào, mỗi lần nói chuyện với hân đều cung kính, giống như học sinh trả lời câu hỏi của thầy giáo.

An Dương im lặng trong chốc lát, tiếp tục hỏi: “Mùa đông năm nay trường cậu có cho nghỉ không?”

“Vâng, có nghỉ.”

“Vậy cậu có định về nước ăn tết không?”

“Ách. Tôi.” Thiệu Vinh do dự không biết có nên nói cho hân biết chuyện mình về nước không.

An Dương nói: “Nếu có về thì nhớ gọi điện thoại cho tôi, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, thuận tiện tôi đưa tiền lợi nhuận và tiền vốn lần trước cậu nhờ tôi đầu tư cho cậu luôn.”

Thiệu Vinh kinh ngạc nói: “Lợi nhuận? Mới đây đã có lợi nhuận rồi sao?”

An Dương cười nói: “Kiếm tiền trên thị trường chứng khoán rất nhanh, nhưng mất cũng nhanh. Nếu như cậu muốn tiếp tục kiếm tiền, vậy tôi chỉ trả lại tiền vốn cho cậu, tiền lợi nhuận tôi sẽ tiếp tục dùng để mua thêm cổ phiếu, sau này có thể kiếm được càng nhiều.”

Thiệu Vinh vội nói: “Không cần đâu, cảm ơn chú.”

Cậu không phải là người tham lam, lúc đầu đưa tiền cho An Dương cũng không phải vì muốn kiếm tiền, chỉ là muốn tiếp cận hân, xem hân rốt cuộc có mục đích gì.

Nhưng kì lạ chính là, bây giờ xem ra An Dương cũng không có ác ý gì với mình. Ở Anh hơn một năm, hân gọi điện thoại không ít lần, nghe giọng nói cũng không giống như đang giả vờ quan tâm.

Có lẽ hân chỉ xem mình, người có gen di truyền của Tô Từ Hàng, như một. . . . Người nối dõi?

Thiệu Vinh cúi đầu suy nghĩ một chút, phát hiện rau sắp nguội, lúc này mới vội vàng cầm đĩa lên.

Ngày tiếp theo, Thiệu Vinh kéo vali đứng giờ chạy ra sân bay, trong lúc ngồi chờ buồn chán liền lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho hai người bạn thân: “Tớ sắp về nước ăn tết, ngày 20 về tới nơi —— Thiệu Vinh.”

Rất nhanh liền nhận được hồi âm

Từ Cẩm Niên: “Hừ, nếu nghỉ đông năm nay cậu không về tớ còn định bay qua Anh chém cậu, biết điều đó, tớ đỡ tốn tiền vé máy bay! Chính xác thì mấy giờ đến? Tớ ra sân bay đón cậu.”

Trần Lâm Lâm: “Ngày 20 tớ còn thi, phải ôn bài, không cùng Từ Cẩm Niên ra sân bay đón cậu được, thi xong gặp nhau nha ~”

Thiệu Vinh gửi lại cho hai người một tin: “Hai cậu không cần tới đón, tớ tự đón xe về nhà, hôm nào mời các cậu đi ăn cơm”

Sau một lúc lâu, Từ Cẩm Niên gửi lại một tin: “Cậu có thể đừng gửi hai tin cùng một lúc không? Trần Lâm Lâm đang ngồi đối diện tớ, cậu lại gửi y xì một tin cho cả hai, thôi đừng gửi nữa, tiết kiệm tiền đi.”

Thiệu Vinh cười cười, gửi một câu cho Từ Cẩm Niên: “Được, biết rồi :)”

Từ Cẩm Niên nhắn lại: “Cậu đang vui lắm à? Biết cách gửi mặt cười rồi hả?”

Thiệu Vinh gửi lại: “Gặp mặt nói sau, tiết kiệm tiền :)”

Từ Cẩm Niên: “:”

Sắp về nước, tâm tình Thiệu Vinh thật sự rất tốt.

Báo cáo với hai bạn thân xong, Thiệu Vinh lại tìm số Thiệu Trường Canh, hồi hộp gửi tin nhắn cho hắn.

“Hôm nay con về nước, chừng 7 giờ tối sẽ tới sân bay, ba có thể đến đón con không?”

Mặc dù bảo hắn tới đón có chút tùy hứng, nhưng Thiệu Vinh thật sự rất muốn nhìn thấy người mình nhớ nhưng nhất đầu tiên.

Không ngờ sau khi Thiệu Trường Canh nhận được tin nhắn cũng lười nhắn lại, dứt khoát trực tiếp gọi điện thoại qua.

Nhìn trên màn hình hiển thị tên của hắn, Thiệu Vinh không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ, tính cách của hắn thật sự đúng là bá đạo trước sau như một, gửi nhắn tin không gửi lại gọi thẳng qua đây, cũng không để ý đây là gọi quốc tế đường dài.

Thiệu Vinh bắt điện thoại, giọng nói quen thuộc của hắn lập tức truyền đến bên tai: “Hôm nay con về rồi à? Sao không nói trước cho ba biết?”

Thiệu Vinh đáp: “Mới đặt vé máy bay, chưa kịp nói với ba.”

“Bây giờ đang ở sân bay à?”

Thiệu Vinh gật đầu nói: “Vâng, con đang ngồi trong phòng chờ, một tiếng nữa máy bay mới cất cánh.”

“Vậy con nhớ cẩn thận, buổi tối đứng giờ ba ra sân bay đón con.”

“Vâng, buổi tối gặp.”

“Được, tạm biệt.”

Nói hết lời rồi, thế nhưng Thiệu Trường Canh lại chậm chạp không chịu cúp điện thoại. Thiệu Vinh rất muốn nghe hắn nói thêm vài câu, cũng chưa muốn cúp, cách nhau hơn nửa vòng trái đất, hai người im lặng nghe tiếng hít thở của nhau.

Một lúc lâu sau, Thiệu Trường Canh mới cười cười nói: “Sao không cúp điện thoại?”

Thiệu Vinh đỏ mặt: “Con quên.”

“Đúng rồi, Tiểu Vinh, con.”

“Con sao?”

“Thôi, gặp mặt rồi nói. Ba còn phải vào phòng phẫu thuật, ba cúp điện thoại đây.”

“Được, tạm biệt.”

Một lúc sau, trong sân bay vang lên tiếng loa nhắc nhở hành khách lên máy bay. Thiệu Vinh nhét di động vào túi, đứng dậy kéo vali cùng một đám hành khách lên máy bay.

Ngay giờ phút máy bay cất cánh, Thiệu Vinh nói thầm ở trong lòng: đợi thêm mười mấy tiếng nữa, chờ đến lúc chúng ta gặp nhau, con sẽ nói cho ba biết câu trả lời con đã suy nghĩ thật lâu. Hi vọng lúc đó, câu trả lời này có thể làm ba hài lòng.

Thiệu Vinh nhìn đám mây bồng bềnh ngoài cửa sổ, mỉm cười, xoay người nhắm mắt lại, tựa lưng vào ghế, yên lặng chờ đến lúc máy bay hạ cánh.

Đột nhiên cảm thấy, mười mấy tiếng trên máy bay dài cứ như mười mấy năm.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Tâm tình hưng phấn khi sắp được nhìn thấy Thiệu Trường Canh khiến cho Thiệu Vinh trấn tĩnh hơn mười tiếng, hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ. Cậu nhàm chán cầm mấy quyển tạp chí lên xem, chờ đến khi máy bay rút cuộc phát thông báo “Kính thưa quý khách, máy bay sắp hạ cánh” thì Thiệu Vinh đã xem hết mấy quyển tạp chí trong tay rồi.

Thiệu Vinh vội vàng thả tạp chí lại chỗ cũ, yên tâm ngồi trên ghế chờ máy bay hạ cánh, sau đó cùng mọi người đi ra ngoài.

Đứng trong sân bay quen thuộc, cậu rút cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đến nơi.

Không ngờ hơn mười tiếng vừa rồi lại khó qua đến như vậy.

Thiệu Vinh đi tới lối ra, dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn đám người đang đứng chờ người thân, khi nghĩ đến có thể lập tức nhìn thấy Thiệu Trường Canh, tâm tình cậu trở nên thật khẩn trương, bàn tay nắm vali cũng đổ một tầng mồ hôi.

Thiệu Vinh vừa đi vừa nghĩ sau khi gặp hẳn phải không chế tâm tình kích động của mình như thế nào, thế nhưng nhìn trái nhìn phải, cẩn thận tìm kỹ trong đám người mà vẫn không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc kia.

Thiệu Vinh ngẩn người, nghi ngờ quay đầu nhìn về phía đồng hồ.

Đồng hồ ở sân bay hiển thị 19 giờ, nói cách khác, chuyến bay đã đến đúng giờ. Lúc mình mua vé máy bay đã xem giờ rất kỹ, cũng đã gửi tin nhắn báo cho hẳn thời gian tới là 7 giờ tối. Thiệu Trường Canh là người rất đúng giờ, lẽ ra không thể nào đến trễ mới đúng.

Chẳng lẽ mình nhìn sót?

Thiệu Vinh lại đảo mắt cẩn thận tìm trong đám người một lần nữa, nhưng vẫn không tìm được bóng dáng Thiệu Trường Canh.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy bất an, Thiệu Vinh vội vàng lấy điện thoại di động ra, vừa mở điện thoại thì phát hiện trên màn hình hiển thị một tin nhắn mới, chỉ có vài từ đơn giản: “Ba đứng ngay lối ra sân bay chờ con, con đứng đi lung tung.”

Là tin nhắn Thiệu Trường Canh gửi tới, thời gian vào khoảng 1 tiếng trước. Lúc đó máy bay vẫn chưa hạ cánh, điện thoại Thiệu Vinh vẫn còn tắt, vì vậy bây giờ mới nhận được tin nhắn này.

Thiệu Vinh ngẩng đầu liếc nhìn hai chữ “lối ra” thật to trước mặt.

Hắn nhận tin nói chờ mình ở lối ra, mình đã đứng ngay trước lối ra rồi. Chuyến bay từ London tới đây chỉ có một lối ra này, Thiệu Trường Canh thường xuyên đi công tác ở London, không thể có chuyện tìm lộn chỗ được. Một tiếng trước hẳn còn gửi tin nhắn cho mình, chắc chắn lúc đó hẳn đang trên đường tới, bây giờ đáng ra phải tới rồi chứ.

Cảm giác bất an trong lòng càng trở nên mãnh liệt hơn, Thiệu Vinh vội vàng nhấn số 1 trò chuyện nhanh gọi điện thoại cho Thiệu Trường Canh, nhưng chỉ nghe thấy âm thanh “Xin lỗi quý khách, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Thiệu Vinh không cam lòng gọi lại, thế nhưng vẫn không có ai bắt máy.

Sau khi nghe liên tục năm lần: “Xin lỗi quý khách, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được”, Thiệu Vinh rút cuộc ừ ừ cắt điện thoại, xoay người tìm chỗ ngồi xuống đợi.

Không có ai bắt máy, vậy tức là điện thoại của hắn không có ở bên cạnh hoặc là hắn không nghe được.

Có phải hắn đã xảy ra chuyện gì hay không?

Không, không thể nào, sao có thể xảy ra chuyện gì được.

Thiệu Vinh vội vàng dập tắt suy đoán không tốt lành của mình, cố nghĩ sang phương diện tốt, có thể hắn gặp phải cuộc phẫu thuật gấp nào đi. Làm bác sĩ, bị bệnh viện gọi về làm cấp cứu cũng là chuyện bình thường. Với tinh thần trách nhiệm của hắn, tất nhiên sẽ xem trọng tính mạng của bệnh nhân, có thể bây giờ hắn đang ở trong phòng phẫu thuật, vì vậy mới không thể nghe điện thoại của mình.

Mặc dù đã tự an ủi mình như vậy, thế nhưng Thiệu Vinh vẫn không thể khống chế tâm tình bất an ngày càng mãnh liệt trong lòng.

Cậu đang ngồi ở một góc lo lắng chờ Thiệu Trường Canh, đột nhiên nghe thấy trên đầu vang lên một giọng nói quen thuộc.

“Tiểu Vinh.”

Không phải là thanh âm trầm thấp dễ nghe của Thiệu Trường Canh, giọng nói lạnh băng này là của. . . .

Thiệu Vinh ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt.

“Cậu? Sao cậu lại ở đây?”

Người tới quả nhiên là An Lạc, hôm nay hắn mặc một thân âu phục màu đen, sắc mặt lạnh băng giống như vừa mới đi dự đám tang làm người ta lạnh cả sống lưng. Bên cạnh hắn là một chân dài vô cùng xinh đẹp, nụ cười rất ngọt ngào, cô ta đang thân mật kéo cánh tay hắn, trông giống như là bạn gái của hắn.

An Lạc không trả lời, hỏi ngược lại: “Con ở đây chờ người à?”

Thiệu Vinh gạt đầu, “Vâng.”

An Lạc dừng một chút, nói: “Không cần chờ nữa, Thiệu Trường Canh sẽ không tới đón con đâu.”

Thiệu Vinh nghi ngờ hỏi: “Sao cậu biết?”

“Bởi vì bây giờ hắn đang ở An gia.”

“.” Thiệu Vinh kinh ngạc mở to hai mắt.

“Tiểu Vinh, baba của con có vài việc muốn nói với con, con theo cậu về An gia, thuận tiện cùng nhau ăn bữa cơm.”

Trong lòng Thiệu Vinh có chút nghi ngờ, chần chờ một chút rồi nói: “Con muốn gọi điện thoại cho ba.”

“Bây giờ ba con không nghe điện thoại được.”

Mặc dù biểu tình của An Lạc vẫn bình tĩnh như vậy, nhưng Thiệu Vinh cảm thấy mọi chuyện không có đơn giản như thế.

Nếu Thiệu Trường Canh thật sự đến chỗ An Lạc, sao hắn lại không báo cho mình một tiếng? Huống chi trước giờ hắn vốn không thích An Lạc, Thiệu Vinh không nghĩ ra lý do gì khiến hắn đang trên đường tới sân bay đón mình đột nhiên lại chạy tới An gia, ngược lại đổi thành An Lạc tới đón mình.

Chuyện này quá sức vô lý rồi.

Người phụ nữ bên cạnh An Lạc trông vô cùng xa lạ, mình chưa từng gặp cô ta bao giờ.

Thiệu Vinh đột nhiên cảm nhận được một tia nguy hiểm.

Cậu vội vàng đứng lên nói: “Con tự đón xe về nhà được rồi, muốn nói gì thì hôm nào nói sau. Ngồi máy bay mười mấy tiếng bây giờ con mệt lắm, con muốn về nhà nghỉ ngơi.”

Thiệu Vinh nhắc vali lên định xoay người rời đi, đột nhiên người phụ nữ kia mỉm cười chặn trước mặt cậu.

Vừa rồi rõ ràng cô ta còn đứng bên cạnh An Lạc, thân mật kéo cánh tay hắn, nhưng ngay khi mình vừa đứng dậy, cô ta liền lập tức chặn đường mình, động tác nhanh đến mức kinh ngạc.

Thiệu Vinh dừng bước, “Phiền cô tránh ra.”

Người phụ nữ kia cũng không tránh ra, ngược lại tiến tới bên tai Thiệu Vinh, mỉm cười nói: “Nghe qua súng vô thanh chưa? Hay là súng lục lấp ống giảm thanh, chỉ cần tôi nhích một ngón tay, đạn có thể lập tức xuyên qua người cậu, hơn nữa không phát ra một tiếng động.”

Cô ta vừa dứt lời, Thiệu Vinh đột nhiên cảm giác được sau lưng mình bị cái gì đó lạnh ngắt dí vào.

Toàn thân Thiệu Vinh cứng đờ, nghiêng đầu lại không thể tin nhìn An Lạc, “Cậu?”

An Lạc nhíu nhíu mày, “Đi nhanh lên, đừng làm tôi mất kiên nhẫn.”

Cảm giác được nòng súng kim loại lạnh như băng đặt ngay sau lưng mình, trong lòng Thiệu Vinh thoáng chốc cảm thấy lạnh lẽo.

Mặc dù mình cũng không thật sự thích cậu, nhưng dù sao cũng là người thân cùng chung dòng máu, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn ngoan ngoãn gọi hắn một tiếng “cậu,” Thiệu Vinh hoàn toàn không ngờ hắn sẽ làm chuyện như vậy.

Cái này chính là bắt cóc sao? Chuyện buồn cười này sao lại xảy ra với mình? Người phụ nữ này là ai? Tại sao cậu lại muốn bắt cóc mình? Thiệu Trường Canh đâu? Hắn đi đâu rồi, có khi nào hắn đã gặp chuyện gì hay không?

Trong đầu có quá nhiều nghi vấn khiến cho suy nghĩ của Thiệu Vinh trở nên hỗn loạn, còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận đã bị An Lạc lôi lên xe.

Chiếc xe màu đen phóng nhanh ra khỏi sân bay, chạy băng băng trên đường cao tốc.

Thiệu Vinh ngồi cứng ngắc ở phía sau, người phụ nữ bên cạnh vẫn chưa thu hồi súng, nhiệt độ lạnh như băng của kim loại khiến cậu cảm thấy lo sợ, An Lạc ngồi trên ghế lái vẫn không có biểu tình gì như cũ, gương mặt phản xạ qua kính chiếu hậu trông giống như bị phủ một tầng băng.

“Cậu, các người. Làm gì vậy?” Thiệu Vinh cố gắng hít sâu để bình tĩnh lại, “Baba con đâu? Bây giờ ba có an toàn không?”

An Lạc thấp giọng nói: “Lina, bịt miệng nó lại.”

Người phụ nữ tên Lina lập tức lấy một miếng băng dính trong túi dán lên miệng Thiệu Vinh, sau đó nhích tới bên tai Thiệu Vinh, thấp giọng nói: “Bây giờ tâm tình của hắn không tốt, cậu tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút.”

Miệng Thiệu Vinh bị dán lại, không thể làm gì khác hơn là im lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính xe.

Tốc độ xe rất nhanh, khung cảnh quen thuộc ngoài cửa nhanh chóng lướt qua trước mắt. Lúc này đang là mùa đông, trời rất lạnh, hình như cũng có tuyết rơi, trên đường phố vẫn còn lưu lại một chút tuyết đọng chưa tan.

Bên trong xe không có mở đèn, đèn đường mờ ảo màu vàng chiếu lên cửa kính, làm cho trong xe lúc sáng lúc tối, ngay cả biểu tình trên mặt An Lạc cũng vì vậy mà trở nên khó đoán.

Thiệu Vinh thấp thỏm bất an ngồi cứng ngắc ở phía sau, không biết qua thêm bao lâu, cuối cùng xe dừng ngay đầu đường cao tốc, sau đó quẹo vào một con đường xi măng nhìn rất quen thuộc. Cuối đường có một tòa biệt thự, trong đêm đen, biệt thự này vẫn sáng trưng như cũ.

—— Là nhà tổ của An gia.

Một năm trước Thiệu Vinh đã từng tới đây, vì vậy vẫn còn nhớ rõ tạo hình đặc biệt của ngôi biệt thự này.

Xe dừng trước cổng biệt thự, An Lạc chạy xe vào ga-ra, Thiệu Vinh thì bị Lina dắt vào trong nhà.

Thiệu Vinh đảo mắt nhìn khắp nhà, người giúp việc ngày xưa mình thấy đều không có mặt, thế nhưng vật dụng trang trí vẫn y như cũ. Thiệu Vinh bị Lina ấn xuống ghế sofa, cô ta cũng thu súng lại, có vẻ như cảm thấy Thiệu Vinh đã không còn đường trốn, chỉ lấy sợi dây trong túi ra cột hai tay Thiệu Vinh.

Sau khi An Lạc đỗ xe xong thì im lặng đi vào trong nhà, chầm chậm bước tới trước mặt Thiệu Vinh, đưa tay xé miếng băng dính trên miệng cậu.

Động tác không hề nhẹ nhàng khiến Thiệu Vinh cảm thấy da mình nóng rát.

“Nói thẳng đi Tiểu Vinh, di vật mẹ con lưu lại, con cất ở đâu rồi?”

An Lạc không còn che giấu mục đích tìm Thiệu Vinh nữa.

—— Quả nhiên là có liên quan đến cái kết sắp kia.

Nhưng phần tư liệu mẹ lưu lại chỉ có tội chứng buôn lậu thuốc phiện của thái tử, cậu An Lạc lấy phần tư liệu kia làm cái gì?

Bất kể là thế nào, phần tài liệu kia quan trọng như vậy, mình không thể dễ dàng giao cho hắn được.

Trong đầu Thiệu Vinh xuất hiện vài ý tưởng, cậu nhìn An Lạc, cố gắng bình tĩnh nói: “Mẹ chỉ để lại cho con một căn biệt thự và một triệu đồng tiền mặt, hình như lần trước con đã nói với cậu rồi.”

An Lạc cau mày, “Két sắt đâu?”

“Két sắt nào?”

An Lạc không đáp, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn Thiệu Vinh.

Một lát sau, An Lạc cúi người xuống, duỗi ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Thiệu Vinh lên, “Tiểu Vinh, thật ra con rất thông minh, lần trước suýt nữa đã giấu được cậu, cậu còn tưởng rằng Thiệu Trường Canh không có giao nó cho con. Tiếc rằng bây giờ con không giấu được nữa đâu, bởi vì cái kết sắt đó không còn ở chỗ Thiệu Trường Canh.”

“Thật ra ba không có đưa cho con.”

“Vậy sao?” An Lạc nở nụ cười lạnh, “Nhưng cậu đã hỏi ba con rồi, vậy tức là ba con nói dối à?”

Ngón tay nắm cằm Thiệu Vinh đột nhiên dùng sức, An Lạc giảm thấp giọng xuống, mắt nhìn thẳng vào Thiệu Vinh, “Nói, con cất phần tư liệu kia ở đâu?”

Hắn đã phất người lục soát hết ba lần bốn lượt, gần như sắp lật cả tòa biệt thự này lên nhưng vẫn không tìm được dấu vết của cái kết sắt đó.

An Lạc thậm chí nghĩ rằng Thiệu Vinh đã đem những tư liệu kia ra nước ngoài.

Chỉ có Thiệu Vinh mới biết những tư liệu kia đã bị chôn trong khu rừng phía sau biệt thự, trên cây có đánh kí hiệu mà chỉ mình cậu biết, người khác muốn tìm trừ phi phải lật cả rừng cây này lên. Gần cánh rừng này có khá nhiều khu dân cư, suốt ngày đều có bảo an thay phiên nhau trực, nếu tìm tòi quy mô lớn chắc chắn sẽ kinh động đến người khác, đây cũng là nguyên nhân Thiệu Vinh chọn chôn kết sắt ở nơi đó.

Xem ra, bọn họ không tìm được nên mới bắt cóc mình đến đây?

Biết phần tư liệu kia vẫn an toàn, Thiệu Vinh cảm thấy đỡ lo hơn, cậu nhìn An Lạc nói: “Đúng là con đã giấu phần tư liệu đó đi, con cũng có thể giao nó cho cậu, nhưng mà. Con có một điều kiện.”

Thật ra Thiệu Vinh cũng không quan tâm đến việc phần tư liệu kia có đến tay cảnh sát hay không, đã qua hơn mười năm rồi, Thiệu Vinh cũng không có cái loại tinh thần chính nghĩa mãnh liệt “nhất định phải bắt thái tử về quy án.” Dù sao An Dương cũng là bác ruột của cậu, là anh trai mà mẹ An Phi yêu quý nhất, là người tạo ra Thiệu Vinh này, Thiệu Vinh cũng không muốn đích thân đưa hắn lên pháp trường.

Ban đầu giữ lại phần tư liệu đó chỉ là để phòng ngừa mà thôi.

Trong nháy mắt mẹ có nói rất rõ ràng, mẹ nói “Con nhất định phải giữ gìn phần tư liệu này cẩn thận, lúc cần thiết có thể dùng nó đổi lấy thứ con muốn.”

Đoán chừng An Phi đã nghĩ tới điều này, vì vậy mới lưu lại tư liệu để giữ một chút ưu thế cho con trai, chứ không phải vì muốn bắt anh ruột của mình vào tù.

Vào lúc này, cái Thiệu Vinh muốn trao đổi, chỉ có Thiệu Trường Canh.

Không hi vọng Thiệu Trường Canh bị chút tổn thương nào, chỉ cần Thiệu Trường Canh không sao, đừng nói là phần tư liệu này, Thiệu Vinh đồng ý giao ra bất kì thứ gì.

Chẳng biết tại sao, trong lòng Thiệu Vinh vẫn có loại dự cảm không tốt.

Điện thoại của Thiệu Trường Canh vẫn không gọi được, An Lạc lại xuất hiện ở sân bay, chuyện này tuyệt đối không phải là trùng hợp, nói không chừng Thiệu Trường Canh đang đi nửa đường thì bị An Lạc ép tới đây.

An gia quả nhiên không hổ danh là xã hội đen, sử dụng loại thủ đoạn bắt cóc hèn hạ nhưng trực tiếp nhất này.

Cho tới bây giờ, Thiệu Vinh chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày mình bị dí súng sau lưng, nhiệt độ kim loại lạnh như băng này khiến cậu cảm thấy hoảng sợ. Lina nói không sai, chỉ cần cô ta bóp nhẹ một cái, mình chắc chắn sẽ tiêu đời.

Mấy người này, vốn không xem mạng người ra gì.

Mà Thiệu Trường Canh lại là bác sĩ, mỗi ngày cực khổ cứu biết bao nhiêu người trên bàn mổ.

An gia và Thiệu gia, hai hoàn cảnh chênh lệch lớn như thế, mình cứ nhiên chen ở giữa cả hai.

Một bên là mẹ ruột của mình, gia đình xã hội đen giết người không chớp mắt; một bên là ba nuôi của mình, gia đình bác sĩ đưa việc cứu người lên hàng đầu. Mâu thuẫn đối lập như thế, một bên là công sinh ra, một bên là công nuôi nấng, lúc này dùng một khẩu súng bắt mình lựa chọn, Thiệu Vinh chỉ cảm thấy chuyện này quá mỉa mai.

An Lạc nhìn Thiệu Vinh một cái, hỏi: “Nói đi, điều kiện gì?”

Thiệu Vinh dùng một chút, bình tĩnh đáp: “Cho con gặp baba, chỉ cần xác nhận baba không sao, con sẽ lập tức giao tài liệu cho cậu, đến lúc đó cậu có thể tiêu hủy nó tùy thích, con bảo đảm sẽ không bao giờ truy cứu nữa.”

An Lạc nhướng mày, “Nếu như cậu không đồng ý thì sao?”

Thiệu Vinh đang muốn mở miệng phản bác, trên lầu đột nhiên truyền xuống một giọng nói dịu dàng.

“Cho nó gặp Thiệu Trường Canh đi, nếu sau khi biết được sự thật mà nó vẫn còn muốn như vậy.”

Là An Dương.

Hắn mặc một thân âu phục vừa người, trên mặt nở nụ cười ôn hòa, bước từng bước xuống lầu, mang theo loại phong độ tiêu sái như vương tử.

Hắn dừng lại ở trước mặt Thiệu Vinh, bình thản nói: “Tôi nghĩ cậu đã biết rồi, nhưng dù sao cũng nên chính thức tự giới thiệu mình một chút.”

“Tôi là bác của cậu, cũng có thể nói là người cha thật sự của cậu —— An Dương.”

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

Nghe những lời này của An Dương, trong đầu Thiệu Vinh đột nhiên trở nên trống rỗng.

Đúng vậy, hắn là người cha thật sự trên lý thuyết của mình, là người kết hợp hai phần gen di truyền của cha và mẹ ruột mình, là người tạo ra Thiệu Vinh này, nếu không có hắn, vốn dĩ sẽ không có Thiệu Vinh.

Trên người Thiệu Vinh chảy dòng máu của An Phi, An Phi là em gái sinh đôi của An Dương, là người có gen gần với hắn nhất, một nửa dòng máu còn lại là của người yêu hắn, Tô Tử Hằng. Vì vậy, nghiêm túc mà nói, thậm chí Thiệu Vinh có thể xem như là do tự tay An Dương tạo ra, là đứa con của hắn và Tô Tử Hằng.

Nhưng mà bây giờ, nhìn về mặt bình tĩnh của An Dương khi nói những lời này, Thiệu Vinh không biết nên trả lời như thế nào, đối với “người cha trên lý thuyết này”, cậu không hề cảm thấy có chút gần gũi nào, ngược lại còn có chút sợ hãi. Dù sao hắn cũng là người có tiếng tăm trong giới xã hội đen.

An Dương ngồi xuống ghế sofa đối diện, trên môi vẫn nở nụ cười thản nhiên, thế nhưng loại khí chất vương giả trên người hắn cũng không hề suy giảm, bị hắn yên lặng nhìn chăm chú sẽ cảm thấy một loại áp lực vô hình.

“Sao vậy, không muốn nhìn nhận người cha này sao?” An Dương mỉm cười hỏi.

“.” Thiệu Vinh không đáp, vẻ mặt có chút cứng ngắc mất tự nhiên.

An Dương nhìn Thiệu Vinh, chậm rãi nói: “Có phải bởi vì, trong lòng cậu, Thiệu Trường Canh mới là baba tốt, người Thiệu gia là bác sĩ tốt chữa bệnh cứu người, còn người An gia chúng tôi là người xấu xuất thân từ xã hội đen? Nếu cho cậu cơ hội lựa chọn, cậu sẽ chọn mãi mãi cũng không tiếp xúc với người An gia chúng tôi, đúng không?”

“.” Sắc mặt Thiệu Vinh trở nên trắng bệch.

Người này giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng mình, Thiệu Vinh thật sự không phản bác được.

An Dương nhướn nhướn mày với Lina, nói: “Lina, cho nó coi đoạn phim kia.”

An Lạc đột nhiên quay đầu lại, có vẻ muốn ngăn cản: “Anh hai, anh.”

An Dương cắt ngang: “Không sao.”

Lina nhìn anh em bọn họ một cái, xoay người đi tới bên cạnh TV màn hình lớn, bỏ một đĩa DVD vào trong máy.

Thiệu Vinh nghi ngờ nhìn lên màn hình, sau một khoảng thời gian ngắn không có hình ảnh gì, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một khung cảnh.

Địa điểm ghi hình là một tòa biệt thự riêng bên bờ cát, cửa sổ phòng khách rất to có thể nhìn thấy cảnh biển bên ngoài, Thiệu Vinh đang tự hỏi không biết hắn muốn cho mình xem cái gì, trên màn hình đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt quen thuộc.

Khuôn mặt của người kia giống y hệt mình!

Chỉ là lúc này, trên mặt hắn có rất nhiều vết máu bầm, hiển nhiên là do bị đánh mà ra, áo sơ mi trên người cũng nhàu nát, hai tay bị còng ở phía sau, trông vô cùng chật vật.

—— Là Tô Tử Hằng!

Thiệu Vinh ngừng thở, ngơ ngác nhìn người đàn ông trẻ tuổi đột nhiên xuất hiện trên màn hình.

Không phải là di ảnh trước bia mộ, không phải là hình trong hồ sơ, đây là lần đầu tiên Thiệu Vinh nhìn thấy Tô Từ Hàng còn sống, mặc dù chỉ là một đoạn ghi hình nhiều năm về trước, nhưng hình ảnh này giống như đang thật sự xuất hiện ngay trước mắt.

Trên ghế sofa trong phòng khách có một người đàn ông trung niên xa lạ đang ngồi, sắc mặt lão ta rất lạnh nhạt, thấy Tô Từ Hàng bị mang vào thì thấp giọng nói: “Tô Từ Hàng, nhân viên cảnh sát mã số D7501, ba năm trước nhận mật lệnh của thượng cấp, ẩn núp trong tập đoàn An thị làm cảnh sát nằm vùng cấp cao, điều tra tội chứng buôn lậu thuốc phiện của tập đoàn xã hội đen Lam Dạ. Tao nói có sai không?”

Tô Từ Hàng lạnh lùng trả lời: “Các người đã tra ra được thân phận của tôi, cần gì phải nói nhiều như thế?”

Người đàn ông hơi nheo mắt lại, “Tô Từ Hàng, giao chứng cứ trong tay mày ra đây, tao có thể cho mày một con đường sống.”

“Ông nằm mơ đi!”

Bầu không khí lập tức ngưng trệ, một lát sau, người đàn ông kia đột nhiên thấp giọng nở nụ cười, “Tốt, rượu mời mày không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy thì.” Lão ta nhướng nhướng mày với thuộc hạ bên cạnh, “Chăm sóc nó thật tốt cho tao.”

Mấy tên đàn ông thân hình cao lớn nhào lên một loạt, hiển nhiên đều là tay đấm, bọn chúng nhanh chóng đè Tô Từ Hàng xuống đất. Hai tên khổng chế tay chân của hắn, tên còn lại lấy ra một cái roi da.

“Vút” một tiếng, roi da to bằng ba ngón tay quất xuống lồng ngực của Tô Từ Hàng, áo sơ mi vốn đã nhàu nát bị quất rách ra, trên khuôn ngực trắng nõn lập tức xuất hiện một vết roi.

Tô Từ Hàng đau đến nhúu chặt chân mày, hai tay dùng sức nắm chặt, ánh mắt vẫn quật cường như cũ.

“Có nói không?” Gã đàn ông trung niên hỏi.

“Ông nghĩ tôi có nói không?” Tô Từ Hàng nhếch miệng cười khinh miệt.

Gã đàn ông nhúu nhúu mày, ngoắt tay với thuộc hạ.

Trong phòng khách yên tĩnh chỉ còn lại tiếng roi quất vút vút, trên màn hình, mấy gã đàn ông đang hành hạ Tô Từ Hàng không chút lưu tình, cơ hồ mỗi roi quất xuống người hắn đều để lại một vết máu thật sâu. Quất xuống liên tục mười mấy roi, làn da trước ngực dần dần trở nên nát bươm.

Tô Từ Hàng liều chết cắn môi, từ đầu đến cuối cũng không phát ra một tiếng nào.

Thiệu Vinh kinh ngạc nhìn người đàn ông có khuôn mặt giống hệt mình trên màn ảnh.

Nhìn hắn nằm co rút trên sàn nhà lạnh lẽo, đau đến mức vẽ mặt cũng vắn vẹo, trong lòng Thiệu Vinh cũng cảm thấy đau đớn theo, giống như những roi kia đang quất lên người mình vậy.

Gương mặt tương tự, quan hệ huyết thống gần gũi nhất, chỉ sợ đã không còn cơ hội gặp mặt, giờ phút này nhìn hắn chịu khổ, trong lòng Thiệu Vinh không phải chỉ đau đớn bình thường, mà là đau đến mức không nói nên lời.

Trong phòng khách trên màn hình vẫn liên tục vang lên tiếng quất, còn trong phòng khách An gia lại yên lặng đến mức khó thở.

An Dương không nói lời nào, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, giống như đang xem một đoạn phim không liên quan tới mình.

An Lạc cũng không nói chuyện, chỉ hơi nhúu mày, thỉnh thoảng lo lắng liếc mắt nhìn sang anh trai đang ngồi trên ghế sofa đối diện.

Không biết còn hành hạ thêm bao lâu, Thiệu Vinh vừa định lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng, đột nhiên trong màn hình vang lên giọng nói trầm thấp của gã đàn ông kia.

“Được rồi, dừng tay.”

Gã đàn ông trung niên đứng lên, đi tới trước mặt Tô Từ Hàng, cúi người nâng cầm hắn lên, nói: “Từ Hàng, mày quả nhiên rất có cốt khí, khó trách thái tử từ lại mê một mày như vậy.”

Thân thể Tô Từ Hàng căng cứng, “Ông có ý gì?”

Gã ta mỉm cười nói: “Lấy thuốc tới đây.”

Thuộc hạ đưa cho gã một ống kim, bên trong chứa một chất lỏng trong suốt.

“Đây là thuốc kích thích thần kinh mới nhất ở nước ngoài, nó sẽ kích hoạt toàn bộ dây thần kinh trên người mày, khiến cho cảm giác của mày trở nên cực kỳ nhạy cảm.”

“Mày hiểu ý của tao chưa? Cảnh sát Tô, ở đây có rất nhiều người đang chờ nếm thử mùi vị của mày đấy.” Gã đàn ông nói tới đây thì dừng lại một chút,

vỗ nhẹ lên mặt Tô Từ Hàng, “Cho mày một cơ hội cuối cùng, nói mau, chứng cứ để ở đâu?”

Tô Từ Hàng im lặng trong chốc lát, sau đó chậm rãi phun ra ba chữ: “Ông Mơ Đi.”

“Bốp” một tiếng, gã đàn ông tức giận cho hắn một bạt tai. Tô Từ Hàng bị đánh ngã xuống đất, khước miệng chảy ra máu tươi.

Gã đàn ông dùng đầu gối đè lên lưng của hắn, tiêm toàn bộ chất lỏng kia vào trong người hắn, sau đó đứng dậy nói với thuộc hạ: “Bọn mày cứ chơi cho đã đi, nhớ kĩ, đừng giết chết nó.”

“Đủ rồi!” An Lạc đột nhiên đứng lên, đi tới trước TV muốn lấy đĩa DVD ra.

An Dương nhàn nhạt nói: “Đừng tắt, tiếp tục xem.”

An Lạc quay đầu nhìn An Dương, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng nghiêng đầu đi, ngồi xuống một bên khác trên ghế sofa.

Thiệu Vinh nhìn thoáng qua biểu tình bình thản đến đáng sợ của An Dương, cảm thấy lạnh cả sống lưng, cậu khẽ nắm chặt nắm tay, quay đầu lại tiếp tục nhìn màn hình.

Phản ghi hình tiếp theo quả thật không thể dùng từ tàn nhẫn để hình dung.

Đám đàn ông kia nhào tới như dã thú, cởi hết quần áo trên người Tô Từ Hàng, hai gã đàn ông đè hắn xuống đất, tách hai chân hắn ra lớn hết mức có thể, một tên đứng sau lưng của hắn, dùng sức hung ác đâm xuyên qua.

“A” Đôi môi Tô Từ Hàng bị cắn đến chảy máu, cổ họng phát ra tiếng gào thét giống như dã thú, “Bọn súc sinh này! Buông! Buông tôi ra.
A a a”

Bởi vì gãy dựa kịch liệt mà cổ tay bị dây trói chặt xuất hiện một vết đỏ chói mắt, toàn thân đầy vết roi quất, còn có dấu răng gặm cắn, trên người không biết bao nhiêu là vết thương.

Cả người gần như không có chỗ nào nguyên vẹn.

“Buông ra.”

Tô Từ Hàng gãy dựa điên cuồng như dã thú bị thương, do hét quá lớn mà giọng nói trở nên khàn đặc, thế nhưng những tên đó hoàn toàn không để ý tới sự phản kháng của hắn, tiếp tục ấn mạnh hắn xuống sàn nhà lạnh như băng, dùng tư thế quỳ úp sấp mở rộng thân thể của hắn, đâm xuyên vào hết lần này tới lần khác.

Cường bạo tàn nhẫn như vậy kéo dài thật lâu, lúc đầu Tô Từ Hàng còn gãy dựa và chửi rủa kịch liệt, cuối cùng im lặng không nói gì nữa. Trong màn hình chỉ còn truyền ra những tiếng thờ đóc ồ ồ của mấy gã đàn ông kia.

Ánh mắt Tô Từ Hàng hoàn toàn mất đi trọng tâm, chỉ ngơ ngác nhìn ra ngoài biển rộng xa xa, thỉnh thoảng bởi vì quá đau đớn mà không tự chủ được co quắp thân thể một cái.

Từ đầu đến cuối, hắn không hề chảy một giọt nước mắt, chỉ có đôi môi bị cắn hiện lên một loạt dấu răng, máu liên tục chảy xuống từ những vết thương.

Cũng không biết qua thêm bao lâu, phía bên kia biệt thự đột nhiên vang lên vài tiếng bước chân.

Tô Từ Hàng quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động, có vẻ như nhận ra người kia, trong cổ họng khẽ phát ra tiếng nói khàn khàn: “Giết tôi.”

“Giết Giết tôi đi. Thiệu tiên sinh.”

Vừa nói xong, đột nhiên vang lên một trận tiếng súng đinh tai nhức óc, Tô Từ Hàng bị bắn vào tim, trên ngực lập tức phun ra máu tươi.

Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng

Năm tiếng súng liên tiếp vang lên, bốn gã đàn ông cường bạo hắn cũng bị bắn xuyên tim, bọn chúng khiếp sợ lăn đùng ra đất.

Sau khi người nọ nổ súng xử lý xong tất cả, tiếng bước chân liền dần dần rời xa.

Chờ sau khi tất cả yên lặng trở lại, Tô Từ Hàng đột nhiên mở mắt, kéo lê thân thể chặt vật, chậm rãi bò hơn hai mét, máu trào ra từ ngực tạo thành một vệt máu dài trên mặt đất

Cuối cùng, hắn nhìn về phía camera, nhìn thẳng vào ống kính, nhỏ giọng mở miệng nói: “An. An Dương.”

“Thật. Xin. Lỗi.”

Bởi vì đối diện ngay trước camera, khuôn mặt của hắn hiện lên vô cùng rõ ràng, trên mặt đầy máu đã không còn nhìn ra vẻ mặt gì, chỉ có đôi mắt vẫn đen nhánh và sáng ngời như cũ.

Trong ánh mắt tràn đầy xin lỗi, còn có nỗi đau khi sắp vĩnh biệt người mình yêu.

“Xin. Lỗi.”

Hắn cúi đầu lặp lại lời này, cuối cùng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đoạn ghi hình kết thúc ở hình ảnh Tô Từ Hàng ngã xuống trong vũng máu.

Màn hình TV đột nhiên biến thành màu xanh không còn tín hiệu.

Trong phòng khách ở nhà lớn An gia im lặng như chết.

Phim đã hết, nhưng trong đầu người xem vẫn còn hình ảnh cái chết thảm thương của Tô Từ Hàng.

Thiệu Vinh nắm chặt tay, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, thế nhưng vẫn không khống chế được run rẩy.

Môi của cậu bị cắn đến chảy máu, sắc mặt vô cùng tái nhợt.

Thật là đáng sợ.

Nhìn tận mắt ba ruột của mình, trước khi chết phải chịu đựng những việc như vậy.

Thiệu Vinh thậm chí cảm nhận được nỗi đau của hắn khi mỗi một roi quất xuống, đau đến co quắp cả người, trong lòng cậu cũng cảm thấy như bị người ta dùng roi quất, đau đến mức không thể hình dung.

Trước giờ chưa từng nghĩ rằng, vị cảnh sát trẻ tuổi kia “hi sinh vì nhiệm vụ” lại là chuyện kinh khủng như vậy.

Thiệu Vinh không khỏi nhớ lại di ảnh trước bia mộ của hắn, nhìn khuôn mặt nghiêm túc, đôi mắt đen nhánh tràn đầy nhiệt huyết và tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi, lại còn mặc cảnh phục trông vô cùng đẹp trai.

Thiệu Vinh còn nhớ mình đã từng hỏi Tô Thế Văn một câu: “Ba cháu là người thế nào?” Lúc ấy, Tô Thế Văn im lặng thật lâu rồi mới đáp: “Ba cháu là người rất tốt.”

Tô Thế Văn dùng hai chữ “rất tốt” để hình dung anh trai của mình, có lẽ vì ngoại trừ “rất tốt” ra, không còn từ nào thích hợp hơn để hình dung Tô Từ Hàng, người bị hành hạ tàn nhẫn như thế nhưng vẫn không thỏa hiệp chút nào.

Bầu không khí im lặng khiến người ta hít thở không thông kéo dài thật lâu, lâu đến khi không khí sắp động lại thì An Dương mới mở miệng nói: “Tôi đã xem đoạn ghi hình này rất nhiều lần.”

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn còn tưởng rằng mình sẽ phát điên, nhưng đến giờ phút này lại bình tĩnh giống như đang xem một bộ phim.

Mười mấy năm đau khổ bị dày vò về mặt tinh thần, An Dương chưa từng nói với bất kì ai.

“Biết tại sao tôi lại có đoạn ghi hình này không?” An Dương đứng lên khỏi ghế sofa, đi tới ngồi xuống bên người Thiệu Vinh, đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc Thiệu Vinh, dịu dàng nói: “Camera trong biệt thự này là do tôi và Từ Hàng cùng lắp đặt. Lúc đầu bọn chúng thừa dịp tôi không có ở nhà, lén vào bên trong giải quyết Từ Hàng, bọn chúng không hề biết trên nóc nhà có gắn camera lỗ kim đã quay lại tất cả mọi việc.”

“Tiểu Vinh, cậu nói xem, bọn chúng hành hạ Từ Hàng của tôi như vậy. Tôi có nên bỏ qua cho bọn chúng không?”

“.”

Thiệu Vinh thật sự không thể đưa ra câu trả lời phù hợp.

Đừng nói An Dương không bỏ qua cho bọn chúng, ngay cả Thiệu Vinh cũng cực kì tức giận. Lúc xem đoạn ghi hình này, cậu thậm chí hận không thể xông vào màn hình bóp chết mấy tên súc sinh kia!

An Dương cười cười, nói: “Xem ra, cậu cũng không phản đối cách tôi báo thù cho Từ Hàng đâu nhỉ.”

Thiệu Vinh im lặng cắn chặt môi.

An Dương tiếp tục hỏi: “Cậu có biết người nổ súng cuối cùng là ai không?”

Thiệu Vinh đột nhiên ngẩn người.

—— Làm sao tôi biết được?

Người nổ súng đứng ở cửa biệt thự, vì vậy camera trên nóc phòng khách không có quay được khuôn mặt của hắn, chỉ nghe được tiếng bước chân của

hắn.

Trong đầu Thiệu Vinh đột nhiên hiện lên hình ảnh vừa nhìn thấy trong TV, Tô Từ Hàng ngẩng đầu nhìn ra cửa, thấp giọng nói: “Giết. . . . Giết tôi đi. . . . Thiệu tiên sinh.”

Lưng Thiệu Vinh đột nhiên cứng đờ, cậu kinh ngạc hỏi: “Người. Người kia. Họ Thiệu?”

An Dương gật đầu, “Là Thiệu An Quốc.”

“.”

Sao có thể như vậy được?! Thiệu Vinh thật sự không thể tin nổi.

Thiệu An Quốc không phải là viện trưởng trước kia của bệnh viện An Bình sao? Ông ta y thuật cao minh, được xem là lão tiền bối nổi tiếng trong giới y học, là người cha mà Thiệu Trường Canh kính trọng nhất.

Mặc dù lúc nào trông ông ta cũng nghiêm túc, không giận mà uy, nhưng tất cả người Thiệu gia đều vô cùng yêu quý ông.

Sao ông ta có thể là người nổ súng giết Tô Từ Hàng được?

Chuyện này thật sự quá hoang đường!

“Không thể nào.” Sắc mặt Thiệu Vinh trắng bệch, cậu lắc đầu nói, “Tôi không tin.”

An Lạc xen vào: “Tiểu Vinh, Thiệu gia không phải là gia đình bác sĩ chữa bệnh cứu người như trong suy nghĩ của cậu đâu. Ban đầu Thiệu gia cũng nằm trong xã hội đen, là đồng minh tốt nhất của An gia chúng tôi. Ngoại trừ buôn lậu thuốc phiện, Lam Dạ còn buôn lậu nội tạng, Thiệu An Quốc chính là người phụ trách phần này.”

Buôn lậu nội tạng.

Đúng rồi, ngày xưa từng có cảnh sát điều tra buôn lậu nội tạng đến bệnh viện An Bình, lúc đó mình còn làm nhân chứng thời gian cho Thiệu Trường Canh. Nói vậy, Thiệu gia thật sự.

Trong đầu Thiệu Vinh loạn thành một đoàn, sự thật Thiệu An Quốc giết cha ruột Tô Từ Hàng của mình khiến cậu khó có thể chấp nhận.

So với vẻ mặt cứng ngắc của An Lạc, An Dương bình tĩnh hơn rất nhiều. Hắn dùng mắt ra hiệu cho An Lạc ngừng lại, sau đó cúi người cúi trối cho Thiệu Vinh, nhẹ nhàng cầm bàn tay lạnh ngắt của cậu.

“Thật ra tim của Từ Hàng bị lệch bẩm sinh, thế nên một đạn của Thiệu An Quốc vẫn chưa hoàn toàn giết chết hắn. Sau khi cảnh sát tới nơi, đưa Từ Hàng bị thương và nhiễm trùng nặng đến bệnh viện An Bình gần đó để cấp cứu. Thiệu An Quốc thấy tình hình không đúng, vì vậy liền dùng danh nghĩa cứu giúp tự mình vào phòng phẫu thuật, dùng một mũi thuốc mê kết liễu Từ Hàng.”

“.” Sắc mặt Thiệu Vinh càng trở nên tái nhợt.

“Thiệu An Quốc thông đồng với pháp y Âu Dương Lâm sửa đổi báo cáo kiểm tra thi thể, nói Từ Hàng chết do suy tim. Đúng vậy, Âu Dương Lâm chính là người đàn ông xuất hiện trong đoạn phim, lão ta và Thiệu An Quốc là nhân vật chủ chốt của Lam Dạ buôn lậu nội tạng mấy năm qua. Chính hai người bọn chúng đã hợp tác bày ra tất cả mọi việc, giết Từ Hàng rồi mượn tay cảnh sát tiêu diệt Lam Dạ.”

“Vốn dĩ kế hoạch của bọn chúng thật sự không chệch vào đâu được, có điều bọn chúng không ngờ rằng trong phần chứng cứ của Từ Hàng lại không có đề cập đến tôi, vì vậy tôi mới có thể thuận lợi tránh được cảnh sát.”

“Thiệu An Quốc không cam lòng, tiếp tục phái người truy sát tôi và An Lạc trên xa lộ cao tốc, muốn đụng chết hai người chúng tôi. May là mạng tôi lớn, xe lăn xuống sườn núi nổ tung vẫn chưa chết được. Đó cũng là nguyên nhân tôi xảy ra tai nạn vào năm cậu hai tuổi.”

“Đừng nói nữa.” Thiệu Vinh đau khổ lấy tay ôm đầu.

An Dương im lặng một hồi rồi dịu dàng nói: “Tôi biết, từ nhỏ cậu lớn lên ở Thiệu gia, so với chúng tôi thì cậu có tình cảm với người Thiệu gia hơn. Nhưng Tiểu Vinh à, đừng quên trước khi ba cậu chết đã trải qua những chuyện gì.”

“Tiểu Vinh, thật ra Từ Hàng luôn biết sự tồn tại của cậu. Ban đầu khi An Phi mang thai cậu, tôi và Từ Hàng ai cũng rất mong chờ đến ngày cậu chào đời. Thậm chí chúng tôi cũng đã nghĩ ra tên cho cậu, vốn định rằng sau khi cậu ra đời sẽ cùng nhau ra nước ngoài sinh sống. Tiếc là Từ Hàng không chờ được đến ngày đó.”

“Nếu như sau khi biết tất cả sự thật mà cậu vẫn còn muốn trở lại Thiệu gia. Vậy tôi cũng không ngăn cản.”

An Dương nói xong những lời này liền xoay người trở lại trên lầu.

Lên lầu quẹo trái, phòng thứ ba chính là phòng ngủ của hắn. Nhiều năm về trước, An Phi còn học ở trong nước; An Dương, An Phi và An Lạc, phòng

ngủ của ba anh em đều cùng một tầng, phòng ngủ của An Dương ngay sát bên phòng An Phi.

Kể từ khi ở chung với Tô Tử Hàng, An Dương mua một căn nhà ở ngoài, thời gian trở về nhà cũng càng ngày càng ít.

An Dương lẳng lặng đứng trước cửa sổ, nhìn bông tuyết bay là tả ở bên ngoài.

Nhiều năm về trước, cũng trong đêm tuyết rơi như vậy, Tô Tử Hàng cùng hắn đi làm một vụ mua bán ma túy, lúc ấy đối phương âm thầm bố trí mai phục, hai người bị tập kích điên cuồng, thuộc hạ mang theo không chết cũng bị thương nặng.

Sau một hồi cùng nhau chiến đấu kịch liệt, hai người rốt cuộc cũng có thể thoát khỏi vòng vây, chạy đến nơi an toàn, trốn sau lưng một chiếc xe con, ai ngờ mới vừa thở dốc một hơi thì đã bị người bắn lên.

“Cẩn thận!” Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, An Dương kéo Tô Tử Hàng ra phía sau, bản thân mình thì bị đạn bắn trúng bả vai. Sau khi giải quyết xong tên cá lọt lưới kia, An Dương đau đớn ngã ngồi trên đất.

Tô Tử Hàng khấn trương ngồi xuống, cởi quần áo của hắn ra kiểm tra vết thương, “An Dương, An Dương anh có sao không?”

Lông mi của Tô Tử Hàng khẽ rung động dưới ánh đèn xe mờ nhạt, trên lông mi thật dài còn dính bông tuyết chưa kịp tan, miệng thở ra khói trong thời tiết mùa đông rét lạnh, hắn tháo khăn quàng cổ trên cổ xuống, cẩn thận băng bó vết thương cho mình, lại còn lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ? Vết thương còn đau không?”

An Dương vẫn im lặng nhìn hắn, sau khi được băng bó xong thì đột nhiên đưa tay kéo hắn vào trong ngực, sau đó hôn lên môi của hắn.

“A. . . .” Nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của Tô Tử Hàng, An Dương càng ôm hắn càng chặt, đầu lưỡi cũng luồn vào trong miệng của hắn, dịu dàng hôn.

Đó là lần đầu tiên hôn Tử Hàng.

Thật ra trước đó hắn đã nhẫn nại lâu lắm rồi.

Tô Tử Hàng không chỉ là anh em cùng vào sinh ra tử, kẻ vai chiến đấu với hắn, mà còn là người trong lòng của hắn. Hắn không muốn dọa Tô Tử Hàng sợ, vì vậy đành phải cố nhịn, nhưng hôm đó rốt cuộc cũng không nhịn được, dùng một nụ hôn phá vỡ mối quan hệ này.

Đã nhiều năm như vậy, nhưng An Dương vẫn không thể quên được đêm hôn nhau lần đầu tiên, hôm đó tuyết rơi là tả trên đường, cách không xa còn vang lên nhiều tiếng súng liên tiếp, còn có lông mi khẽ rung động và khuôn mặt đỏ bừng của người nọ.

Hôm nay tuyết vẫn rơi hết như nhiều năm về trước, nhưng chỉ còn lại một người cô độc đứng trước cửa sổ hoài niệm.

An Dương mở ví tiền ra, cúi đầu nhìn tấm hình trong ví.

Đó là một buổi chiều thời tiết tốt, An Dương nhất thời cao hứng chụp tấm hình này ở trước cổng biệt thự. Hai người trong tấm hình mặc áo ngắn tay, đội mũ lưỡi trai, cầm vợt tennis, thoát nhìn y như một đôi kiện tướng thể dục thể thao.

Trên mặt cả hai đều nở nụ cười rực rỡ, hạnh phúc đến chói mắt.

Đây cũng là bức ảnh duy nhất mà hai người bọn họ chụp chung.

Những năm gần đây, mỗi khi nhớ đến người kia, An Dương sẽ lấy bức ảnh này ra, nhìn khuôn mặt mỉm cười của Tô Tử Hàng trong ảnh.

Hắn luôn mang theo tấm hình này bên người, giống như Tử Hàng của hắn đến bây giờ cũng chưa từng rời xa.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74

Tối hôm đó, Thiệu Vinh nằm trên giường suốt đêm cũng không ngủ được.

Đoạn phim ngắn kia cứ lặp đi lặp lại ở trong đầu, cảnh tượng người đàn ông có khuôn mặt giống mình bị hành hạ tàn nhẫn trước khi chết cứ như đang xảy ra ở trước mắt nhưng Thiệu Vinh lại không thể làm gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hắn bị roi quất, bị làm nhục, cuối cùng bị bắn chết.

Hình ảnh Tô Tử Hàng nhìn vào ống kính nói “An Dương, thật xin lỗi” khiến Thiệu Vinh cảm thấy trái tim mình giống như bị bóp chặt, đau đến không thở nổi.

Muốn mở miệng gọi hắn, nhưng cổ họng giống như bị chặn lại, không phát ra được tiếng nào.

Trong màn hình truyền đến tiếng cười trầm thấp như ác quỷ của Âu Dương Lâm, làm cho dạ dày Thiệu Vinh nổi lên từng đợt ghê tởm.

Âu Dương Lâm, vị pháp y nổi tiếng trong truyền thuyết kia lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy hành hạ Tô Tử Hàng.

Còn Thiệu An Quốc, mặc dù không có trực tiếp tham gia quá trình luân x Tô Tử Hàng, nhưng ông ta và Âu Dương Lâm là đồng bọn, là người cuối cùng nổ súng bắn Tô Tử Hàng. Một phát súng chưa giết được, lại tiếp tục dùng một mũi thuốc mê tiễn hắn lên đường.

Ông ta cũng không khá hơn Âu Dương Lâm được bao nhiêu.

Mặc dù tới giờ cũng chưa từng gặp Tô Tử Hàng, không có tình cảm sâu đậm gì với hắn, nhưng dù sao đó cũng là ba ruột của mình, nhìn hắn giãy dụa điên cuồng trước khi chết, nghe tiếng gào thét như dã thú của hắn, nhìn hắn bị hành hạ tàn nhẫn như thế, Thiệu Vinh thật sự. Không thể tha thứ được.

Cậu thật sự không thể tha thứ cho hai người kia.

Thiệu Vinh lấy điện thoại di động trong túi ra, ngơ ngác nhìn ánh sáng màu xanh trên màn hình, chần chừ hồi lâu rồi đặt tay trên nút số 1, nhưng vẫn không có cách nào nhấn xuống.

Chiếc điện thoại di động này là Thiệu Trường Canh tặng cậu.

Nhớ lúc đầu Thiệu Trường Canh không kiếm chế được hôn cậu, hai cha con chiến tranh lạnh một thời gian, Thiệu Vinh chạy đến nhà Thiệu gia ăn sủi cảo với Thiệu Thân, sau khi Thiệu Trường Canh tới nơi liền chạy vào phòng bếp giải thích rồi xin lỗi cậu.

Thật ra bản tính của Thiệu Trường Canh vô cùng cao ngạo, tính cách của hắn đã quen làm người lãnh đạo, làm viện trưởng nhiều năm hầu như đều là người khác nghe theo hắn, hắn rất ít khi làm gì sai, huống chi là nói xin lỗi người ta.

Thiệu Vinh chưa từng nghe hắn nói xin lỗi bất kì ai.

Nhưng hôm đó, hắn lại chạy vào phòng bếp kiên nhẫn giải thích với mình, “Tôi hôm qua không có nghĩ đến cảm nhận của con, là ba sai rồi. Tiểu Vinh đừng giận có được không?”

Giọng nói của hắn rất dịu dàng, lúc cúi đầu nói bên tai mình làm cho con tức của mình thoáng cái liền tiêu tan phân nửa.

Ba sai rồi, ba xin lỗi.

Hắn cư nhiên lại nói xin lỗi mình.

Lúc này nhớ lại, sở dĩ hắn kiên nhẫn giải thích rồi xin lỗi mình như vậy còn không phải là vì quan tâm mình sao? Nếu không cần, hắn cần gì phải đuổi theo mình, dùng thân phận trưởng bối xin lỗi đứa con trai này?

Sau đó hắn còn dẫn mình đến trung tâm mua sắm, chọn một chiếc điện thoại mới nhất tặng mình, chiếc điện thoại di động màu trắng đặt riêng, là kiểu dáng và màu sắc mà mình thích nhất.

Mỗi chuyện hắn làm đều chu đáo và tỉ mỉ như vậy, mười mấy năm qua chưa bao giờ thay đổi.

Công on dưỡng dục nhiều năm, sự quan tâm chăm sóc tận tình, tất cả mọi việc Thiệu Vinh đều nhớ rất rõ ràng, cậu cảm thấy cho dù có giao ra sinh mạng này cũng khó mà trả đủ.

Lúc này cầm chiếc điện thoại di động trong tay, Thiệu Vinh đột nhiên rất nhớ Thiệu Trường Canh.

Chuyện Tô Tử Hàng không hề liên quan gì đến hắn, lúc ấy hắn vẫn còn đi học, Thiệu Vinh tin tưởng với tính cách chính trực của hắn, hắn không thể nào gia nhập xã hội đen lúc còn nhỏ tuổi như vậy. Cậu vẫn còn nhớ vụ án buôn lậu nội tạng mấy năm về trước, nửa đêm Thiệu Trường Canh chạy tới bệnh viện làm phẫu thuật, vì cứu mạng bệnh nhân suy thận kia mà gánh hết bao nhiêu nguy hiểm.

Sau khi Trần Đan qua đời, hắn đích thân tham dự tang lễ, lấy danh nghĩa tặng tiền thưởng đưa tiền cho Trần Lâm Lâm. Vụ kiện tranh cãi điều trị lần này, hắn cũng cố gắng bảo vệ cấp dưới, bồi thường một khoản tiền cho người nhà bệnh nhân, giữ lại tấm bằng cho vị bác sĩ vô tội kia.

Hắn đối xử rất tốt với cấp dưới, vốn dĩ hắn cũng không cần tiền, không thể nào vì tiền mà tham gia việc buôn lậu nội tạng tàn nhẫn như vậy.

Sống chung với hắn hơn mười năm, Thiệu Vinh hoàn toàn tin tưởng nhân cách của hắn.

Mặc dù biết rõ mình không nên đem việc chán ghét Thiệu An Quốc đổ lên người hắn, nhưng dù sao Thiệu An Quốc cũng là người cha mà hắn kính trọng nhất, nếu Âu Dương muốn trả thù Thiệu gia, Thiệu Trường Canh hiển nhiên sẽ đứng về phía Thiệu gia.

Ân oán sâu đậm như vậy đã phân Thiệu gia và An gia thành hai bên đối lập.

Thiệu Vinh bị kẹt ở giữa thật sự rất mệt mỏi.

Cậu không thể rời khỏi Thiệu Trường Canh, người đã nuôi dưỡng mình nhiều năm, người vô cùng yêu thương mình, nhưng cậu cũng không thể bỏ qua cái chết của Tô Từ Hàng rồi thản nhiên trở lại bên cạnh hắn.

Không biết bây giờ hắn sao rồi, điện thoại di động gọi mãi mà không được.

Thiệu Vinh ấn số hắn lần nữa, bên tai vẫn vang lên mấy tiếng “Xin lỗi quý khách, số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Thiệu Vinh ấn lại nhiều lần, cuối cùng đành bất đắc dĩ cúp điện thoại, ngơ ngẩn nhìn màn hình điện thoại, trên đó hiển thị một tin nhắn cuối cùng do Thiệu Trường Canh gửi tới “Con đứng ở lối ra chờ ba, đừng đi lung tung.”

Rốt cuộc hắn có đến sân bay không? Nếu không đón được mình, lẽ ra hắn phải gọi điện thoại cho mình mới đúng chứ, sao đến giờ vẫn không thấy tin tức gì hết vậy?

Không chịu được nỗi bất an mãnh liệt dưới đáy lòng, Thiệu Vinh định rời giường mở đèn đi tìm An Dương, đột nhiên ngoài cửa vang lên vài tiếng đập cửa, tiếp theo truyền đến giọng nói dịu dàng của An Dương: “Tiểu Vinh, đã ngủ chưa?”

Thiệu Vinh vội vàng nằm xuống giường, làm bộ như đã ngủ.

Nghe trong phòng không có phản ứng gì, An Dương liền mở cửa đi vào, nương theo ánh đèn ngoài hành lang nhìn Thiệu Vinh đang nằm trên giường nhắm chặt mắt, dưới lông mi thật dài xuất hiện quãng thâm mờ mờ.

Bộ dạng ngủ như vậy. Thật sự rất giống người kia.

Có điều lông mi còn rung rung đã sớm bán đứng chủ nhân già bộ ngủ rồi.

An Dương cười cười, đi tới ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng kéo chăn thay Thiệu Vinh.

“Nếu không muốn nhìn thấy tôi thì cứ tiếp tục nhắm mắt đi, nghe tôi nói là được rồi.”

“” Bị hắn vạch trần như vậy, Thiệu Vinh đành phải mở mắt. Nhìn ánh mắt dịu dàng của An Dương, cậu lúng túng quay đầu sang chỗ khác, “Ách, tìm tôi có việc sao?”

An Dương vờn tay, nhẹ nhàng sờ sờ tóc Thiệu Vinh, “Muốn nói chuyện với cậu một chút.”

Thiệu Vinh gật đầu, khàn khàn hỏi: “Nói chuyện gì?”

Đối với An Dương, trong lòng Thiệu Vinh luôn có cảm giác rất quái dị, vừa xa lạ, nhưng khi nhìn nụ cười của hắn lại cảm thấy rất gần gũi. Có lẽ do Tô Từ Hàng từng yêu hắn, Thiệu Vinh cũng không ghét hắn được.

An Dương im lặng một lát rồi nói: “Mấy năm qua tôi không có chăm sóc tốt cho cậu. Sau khi bị tai nạn, do chân bị thương nên phải nằm suốt trong bệnh viện. Đến khi thân thể hoàn toàn bình phục, tôi liền đến mộ viên thăm baba cậu, vừa lúc nhìn thấy cậu đặt hoa trước mộ hắn. Cậu lớn lên rất giống hắn, vì vậy. Nhất thời tôi không có cách nào đối mặt với cậu.”

Thiệu Vinh gật đầu.

Bất chợt nhìn gương mặt giống người yêu mình như đúc chần chừ không hề dễ chịu, vì thế việc hắn không nhìn nhận mình ngay lập tức Thiệu Vinh cũng cảm thấy rất bình thường. Về phần tại sao lúc mình còn bé An Lạc lại giao mình cho Thiệu Trường Canh mà không có dẫn về An gia, đoán chừng do hắn không muốn nhìn thấy con trai của Tô Từ Hàng đi.

Bất kể vì lý do gì, Thiệu Vinh thật sự rất may mắn mới có thể đi theo Thiệu Trường Canh.

Thân thể vừa phức tạp lại dính vào nhiều âm mưu rắc rối, có thể gặp được người cha như Thiệu Trường Canh là chuyện may mắn nhất trong đời Thiệu Vinh.

An Dương sờ sờ đầu Thiệu Vinh, nói: “Tiểu Vinh, thật xin lỗi, tôi và Từ Hàng không thể làm hết trách nhiệm của một người cha với cậu.”

“” Thiệu Vinh nghe hắn nói như vậy, lỗ mũi không khỏi nóng lên.

Cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên tay hắn, nhớ lại đoạn phim kia, Tô Từ Hàng cũng có đeo một chiếc nhẫn giống hệt như vậy.

Không ngờ tình cảm của hai người bọn họ đã tiến triển tới mức độ này, nếu không phải Tô Từ Hàng gặp chuyện không may, có lẽ bọn họ đã mang mình đi sống một cuộc sống bình yên rồi.

Nếu như năm đó không có xảy ra chuyện gì, có lẽ tuổi thơ của mình sẽ gắn liền với bọn họ, mình sẽ có hai người cha tốt là Tô Từ Hàng và An Dương.

Nhưng rất nhiều biến cố đã xảy ra, vốn là hai người cha, bây giờ một chết thảm, một trọng thương, người cậu kia cũng không muốn nuôi lớn con trai của

Tô Từ Hàng, cuối cùng chính là Thiệu Trường Canh chứa chấp đứa cô nhi không cha không mẹ này, mười mấy năm qua đều hết mực yêu thương, nuôi dưỡng mình nên người.

Nếu như đây mới thật là kết cục nhất định, Thiệu Vinh cũng không cảm thấy nuối tiếc.

Bởi vì nguyên nhân riêng mà hai người cha đều không thể chăm sóc cậu, nhưng không sao, cậu vẫn còn có Thiệu Trường Canh, có Thiệu Trường Canh là đủ rồi.

“Không có gì.” Nhìn về khổ sở trong mắt An Dương, lòng Thiệu Vinh cũng thất lại, không biết nên an ủi hẳn như thế nào, chỉ biết nhẹ nhàng cầm tay hẳn, nói: “Cậu không cần tự trách mình.”

*lúc này nhìn nhận nhau rồi thì theo xưng hô theo đúng vai vế, anh/em trai của mẹ đều gọi là cậu.

An Dương nhìn Thiệu Vinh, sau một lúc lâu mới cười cười, cầm lại tay cậu nói: “Tiểu Vinh, con là một đứa trẻ tốt. Con lớn lên rất giống Từ Hàng, tính cách cũng giống hẳn, vậy thật tốt.”

Thiệu Vinh trầm giọng hỏi, “Vậy tiếp theo cậu có tính toán gì không? Con nghe cậu Lạc nói, cậu ấy muốn bán nhà tổ của An gia.”

An Dương gật đầu, “Cậu dự định cùng An Lạc ra nước ngoài làm ăn. Kể từ khi Từ Hàng mất, An gia không còn giao thiệp buôn bán với xã hội đen nữa, bây giờ cậu lạc bộ của An Lạc làm ăn phát đạt, công ty ở nước ngoài cũng phát triển, nếu con có hứng thú có thể đi với cậu.”

Thiệu Vinh vội vàng nói: “Con không biết làm ăn, không hiểu gì về mấy cái này.”

An Dương cười cười, “Có cậu dạy con, con sẽ học nhanh thôi.”

Thiệu Vinh suy nghĩ một chút, nói: “Con muốn tiếp tục học cho xong, đã học được một năm rồi, con không muốn bỏ dở nửa chừng.”

“Là con thật sự muốn làm bác sĩ, hay là vì Thiệu Trường Canh?”

Nhắc tới Thiệu Trường Canh, Thiệu Vinh không khỏi trở nên căng thẳng, vội vàng ngắt đầu lên hỏi: “Điện thoại của ba vẫn không gọi được, có phải cậu bắt ba con rồi không?”

An Dương nhìn Thiệu Vinh, không trả lời.

Thiệu Vinh càng thêm sốt ruột, “Chuyện này không có liên quan đến ba, dù sao đi nữa ba cũng đã nuôi con nhiều năm, chuyện của Thiệu An Quốc không nên đổ lên người ba, kế hoạch trả thù của cậu có thể bỏ qua ba được không?”

“Đừng làm hại ba con có được không?” Giọng nói Thiệu Vinh mang theo cầu xin, “Cậu.”

Nghe giọng nói khẩn cầu chân thành của đứa nhỏ này, An Dương rốt cuộc mỉm cười, nói: “Yên tâm đi, cậu sẽ không động đến hẳn.”

Chẳng biết tại sao chỉ một câu nói đơn giản của An Dương lại có sức nặng như một gói vàng.

Tâm tình thấp thỏm của Thiệu Vinh rốt cuộc cũng dịu xuống, cậu thở ra một hơi, nắm đấm tay cũng buông lỏng ra.

An Dương trầm giọng hỏi: “Con không hận hẳn sao?”

Sắc mặt Thiệu Vinh đột nhiên cứng đờ.

“Hoa hồng đen hôm sinh nhật mười tám tuổi đó là do cậu tặng, cậu thấy hẳn lái xe chở con về nhà, có phải sau khi về nhà đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

“.” Thiệu Vinh lúng túng không biết nên trả lời thế nào.

An Dương nhìn Thiệu Vinh, khẽ thở dài, “Hắn đối xử với con như vậy, không ngờ con lại xin tha cho hắn.”

“Chuyện này, chỉ là hiểu lầm thôi.” Thiệu Vinh sợ nói bậy bạ gây thêm bất lợi cho Thiệu Trường Canh, vội vàng lảng sang chuyện khác, “Bây giờ ba đang ở đâu? Sao điện thoại gọi mãi cũng không được? Cậu thật sự không làm gì ba chứ?”

An Dương im lặng trong chốc lát, nói: “Bây giờ chắc hẳn đang bận rộn sắp xếp chuyện hậu sự cho Thiệu An Quốc.”

Thiệu Vinh kinh ngạc: “Hậu sự? Thiệu An Quốc không phải đang chữa bệnh ở Anh sao?”

An Dương lắc đầu, “Ông ta vốn dĩ không có bệnh. Lần này ông ta định bí mật về nước xử lý chuyện chuyển giao bệnh viện An Bình, lo rằng sẽ gặp chuyện không may ở sân bay nên cố ý vòng một vòng lớn, vòng từ Paris mới về tới đây. Lina nhận được tin, định đến sân bay giải quyết ông ta, không ngờ nhìn thấy ông ta gặp tai nạn xe cộ trên đường. Có thể do ông ta quá nóng lòng, lái xe tốc độ cao nên bị lật xe văng khỏi đường cao tốc.”

“.”

“Thiệu Trường Canh có đến sân bay đón con, nhưng nửa đường nghe được tin cha chết nên phải đổi hướng quay về bệnh viện.”

Thiệu Vinh nhất thời không nói được lời nào.

Thiệu Trường Canh mang theo tâm tình vui sướng đến sân bay đón mình, đi tới nửa đường lại nghe tin cha chết, tâm tình chuyển biến từ vui sướng sang đau buồn, chắc chắn hẳn đã bị đá kích rất lớn.

Thiệu Vinh không nhận được cảm thấy đau lòng, thật sự muốn ở bên cạnh hắn vào lúc này, muốn ôm hắn, an ủi hắn, giúp hắn bớt đau khổ, nhưng cậu cũng cảm thấy nếu bây giờ mà trở lại bên cạnh hắn sẽ vô cùng khó xử.

Huống chi. Thiệu An Quốc chết rồi, Thiệu Vinh cũng không cảm thấy đau khổ.

Lúc trước ông ta đối xử với Tô Tử Hàng như vậy, còn phái người đuổi giết anh em họ An, thiếu chút nữa đã đụng chết bọn họ, ngay cả bệnh Alzheimer ông ta cũng có thể giả, có cái gì là không dám làm?

Tội nghiệp Thiệu Trường Canh lúc ấy còn lo lắng cho ông ta như vậy, bỏ công bỏ sức tìm bác sĩ tốt nhất, nào ngờ thật ra ông ta chỉ muốn tìm có trốn ra nước ngoài, vì vậy mới giả bộ mắc loại bệnh này.

Lần này lái xe quá tốc độ bị lật xe, coi như đã bị báo ứng.

Tội nghiệp Thiệu Trường Canh vô tội, lần nào cũng phải đứng trước đầu ngọn sóng giải quyết rắc rối cho cha, hôm nay còn gặp phải chuyện ngoài ý muốn như vậy, mấy năm qua đều do một mình hắn gánh hết trọng trách nặng nề Thiệu An Quốc lưu lại, thật sự vô cùng mệt mỏi.

Nhìn vẻ mặt đau lòng của Thiệu Vinh, An Dương nhẹ nhàng sờ tóc cậu, dịu dàng nói: “Cậu còn chưa kịp ra tay thì Thiệu An Quốc đã xảy ra chuyện, có lẽ kết cục này cũng là điều mà Tử Hàng hi vọng,” ngừng một chút, “Thật ra cậu không ra tay cũng là chuyện tốt đối với con.”

“” Thiệu Vinh tin tưởng lời giải thích này, cậu cảm thấy An Dương không cần thiết phải gạt mình. Hơn nữa theo như lời An Dương nói, Thiệu An Quốc chết ngoài ý muốn thật sự là kết cục tốt nhất, nếu do chính tay An Dương giết hắn, Thiệu Vinh thật sự không biết nên đối mặt Thiệu Trường Canh như thế nào.

“Lúc ấy ngoài sân bay có rất nhiều cảnh sát, An Lạc sợ con bị dính líu nên mới đưa con về An gia.”

“Vâng.” Thiệu Vinh gật đầu.

Im lặng một hồi, Thiệu Vinh lại hỏi: “Vậy, cậu có trả thù những người khác ở Thiệu gia không?”

Nhìn vẻ mặt lo lắng của cậu, An Dương khẽ cười cười, vỗ nhẹ tay cậu, nói: “Con yên tâm, Thiệu Trường Canh khổ cực nuôi lớn con như vậy, nể mặt con, cậu sẽ không ra tay với hắn. Điện thoại của hắn gọi không được không phải là hắn đã xảy ra chuyện, chẳng qua bây giờ Thiệu gia đang loạn cả lên, tạm thời hắn không có thời gian để ý tới con.”

Lúc này Thiệu Vinh mới cảm thấy yên lòng lại.

An Dương lấy một tấm thẻ từ trong túi đưa cho Thiệu Vinh: “Đây là tiền lần trước con đưa cậu, bây giờ cậu trả lại cho con, mật mã là 612612 sinh nhật của con, nhớ cho kĩ.”

“Vâng.” Thiệu Vinh nhận lấy thẻ.

“Tối mai cậu sẽ cùng An Lạc ra nước ngoài, con có muốn đi theo hai cậu không, con cứ tự quyết định đi, cậu sẽ không ép buộc con.” An Dương đứng lên, im lặng nhìn Thiệu Vinh một lúc lâu, đột nhiên nói, “Tiểu Vinh, cậu có thể ôm con một cái không?”

“” Thiệu Vinh còn chưa kịp trả lời, thân thể đột nhiên bị một vòng tay ấm áp ôm lấy.

Giống như sợ người trong ngực sẽ biến mất, hai cánh tay của hắn càng siết chặt, cứ như muốn ấn đôi phương vào trong cơ thể của mình.

Thiệu Vinh thậm chí không biết hắn đang ôm đứa con trai xa cách nhiều năm hay đang ôm người yêu nhưng nhớ nhiều năm.

Chỉ là cái ôm ấm áp này có vẻ rất tuyệt vọng, khiến cho hốc mắt Thiệu Vinh cũng nóng lên.

Buổi nói chuyện bình tĩnh tới hôm đó với An Dương đã làm Thiệu Vinh thay đổi cái nhìn về hắn.

Thật ra An Dương cũng không phải là người máu lạnh vô tình như trong tưởng tượng, ngược lại hắn là người làm việc rất có nguyên tắc. Chuyện của Tô Tử Hàng, chắc chắn hẳn rất muốn trả thù, nhưng hắn cũng chỉ nhắm vào những người đã hại chết Tô Tử Hàng, ngoài ra không có thành kiến gì với những người Thiệu gia còn lại.

Thiệu Vinh có thể hiểu được cách làm của hắn, thậm chí còn có chút đồng tình với hắn.

Người sống, càng đau khổ hơn so với người chết. Cậu có thể nhìn ra được, cho dù bây giờ Thiệu An Quốc đã chết, trong lòng An Dương cũng không

khá hơn là bao.

Vết thương quá sâu này khó mà lành lại theo thời gian.

Đây là lần đầu tiên Thiệu Vinh và An Dương bình tĩnh nói chuyện với nhau, có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Nhìn bóng lưng cô đơn lúc An Dương rời đi, Thiệu Vinh đột nhiên cảm thấy vô cùng khổ sở.

Giữa An Dương và Tô Tử Hằng còn rất nhiều tiếc nuối, vốn dĩ bọn họ có thể sống hạnh phúc bên nhau, nhưng cách biệt thân phận và nhiều chuyện không may xảy ra đã dẫn đến kết cục bi thảm ngày hôm nay.

So với bọn họ, Thiệu Vinh cảm thấy mình thật sự may mắn hơn rất nhiều.

Mấy năm qua Thiệu Trường Canh vẫn một mực kiên nhẫn chờ đợi mình, Thiệu Vinh thật sự không tưởng tượng được nếu hắn có một chút nản lòng hoặc dao động, cùng với người suy nghĩ và dao động nhiều như mình, có lẽ đã sớm không còn kiên trì tới lúc này rồi.

Đến hôm nay cậu mới phát hiện ra, trong lúc vô tình mình đã lãng phí biết bao nhiêu thời gian của hắn.

Đến hôm nay mới càng nhận thức được rõ ràng, có người ba nuôi và người yêu như Thiệu Trường Canh là chuyện may mắn đến cỡ nào.

May là hai người không có gặp chuyện không may. May là vẫn còn thời gian. May là lúc hiểu rõ tâm ý của nhau vẫn chưa quá muộn. May là mình vẫn còn cơ hội mua đồng hồ đeo tay tặng hắn.

—— May là hắn vẫn còn một mực chờ ở đây, không bỏ cuộc, không rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Bệnh viện An Bình, ngoài phòng cấp cứu.

Thiệu Thần vội vã chạy từ trường tới đây, nhìn thấy vợ chồng Thiệu Hân Du đang đứng chờ ở bên ngoài.

Thiệu Thần vội vàng chạy tới chỗ Thiệu Hân Du, khẩn trương hỏi: “Cô ơi, tình hình sao rồi?”

Thiệu Hân Du im lặng một lát mới mở miệng nói: “Một nhóm chuyên gia ngoại khoa đã tới, bác hai con cũng tự mình làm phẫu thuật, bọn họ sẽ cố gắng hết sức cứu ông.”

Nghe cô mình nói vậy, trong lòng Thiệu Thần cũng bớt lo lắng.

Nhưng rõ ràng là vụ tai nạn này rất nghiêm trọng, nếu không Thiệu Hân Du sẽ không nói lời không chắc chắn như vậy.

Điều Thiệu Thần không ngờ chính là Thiệu Trường Canh lại đích thân làm phẫu thuật. Là một người học y, Thiệu Thần hiểu rõ việc đứng trước bàn phẫu thuật mổ cho người thân, nhìn thân thể máu me của người nọ mà phải cố gắng giữ tinh tảo cần bao nhiêu nghị lực và can đảm.

Thiệu Thần không có nghi ngờ năng lực của Thiệu Trường Canh, chỉ là có chút lo lắng không biết tinh thần của hắn có bị ảnh hưởng hay không.

Thiệu Thần lo lắng ngồi chờ trong hành lang ngoài phòng phẫu thuật, nhìn kim chỉ giờ của đồng hồ trên tường quay hết vòng này đến vòng khác, thế nhưng đèn phòng phẫu thuật vẫn còn sáng, chỉ có mấy y tá vội vàng ra ra vào vào.

Trong phòng phẫu thuật.

Toàn bộ bác sĩ ngoại khoa ưu tú nhất của bệnh viện đang tiến hành phẫu thuật cấp cứu, so với vẻ khẩn trương của những người khác, Thiệu Trường Canh ngược lại trông vô cùng bình tĩnh.

Dao của hắn nhanh chóng cắt mở bụng một cách gọn gàng, tìm được chính xác vị trí xuất huyết trong đông máu thịt mơ hồ, dùng một mảnh ga-rô hẹp dài buộc mạch máu, nhanh chóng cắt bỏ phần gan bị tổn hại.

Tai nạn xe cộ khiến cho nhiều nội tạng trong bụng bị dập nát, đầu bị chấn thương nghiêm trọng dẫn đến xuất huyết, cần phải mổ bụng xử lý những nội tạng bị hỏng, do đó cần có cả bác sĩ khoa phẫu thuật thần kinh tiến hành phẫu thuật mổ sọ cầm máu cùng một lúc.

Phẫu thuật tiến hành trong nhiều tiếng đồng hồ liên tục, Thiệu Trường Canh rốt cuộc cũng giải quyết xong mổ nội tạng dập nát trong bụng, hắn ngừng đầu

nhìn mạch tim đập và huyết áp trên máy theo dõi, vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên nghe máy phát ra tiếng tích tích tích cảnh báo.

“Viện trưởng Thiệu!” Bác sĩ chủ đạo khoa phẫu thuật thần kinh đột nhiên gọi Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh đi tới nhìn kính hiển vi một cái, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

“Xuất huyết diện rộng, tại sao lại xảy ra chuyện này?!”

“Tôi nghi ngờ trong não bệnh nhân có u mạch máu kín bị vỡ”

“Lập tức tìm vị trí xuất huyết!” Thiệu Trường Canh tỉnh táo ra lệnh, “Y tá trưởng mau bấm thời gian đếm ngược! Vào kho máu lấy hai túi máu nhóm A tới đây, nhanh lên!”

Đồng hồ đếm ngược trên tường thay đổi từng giây từng phút, tích tích tích tích, tiếng máy theo dõi thông báo làm cho không khí cả phòng phẫu thuật khẩn trương đến cực điểm.

Đột nhiên, bác sĩ khoa phẫu thuật thần kinh hét lớn: “Viện trưởng, áp suất bên trong sọ bệnh nhân quá cao, não bắt đầu phình ra ngoài rồi!”

“”

Áp suất bên trong sọ quá cao, nghĩa là đại não bị áp lực cực lớn đẩy ra ngoài cơ thể. Năm đó Thiệu Trường Canh thực tập ở Anh đã từng nhìn thấy trường hợp này, não bệnh nhân kia có khối u ẩn giấu, trong quá trình phẫu thuật u đột nhiên xuất huyết, não phụt ra khỏi vết cắt giải phẫu y như bị nổ tung.

Não phình ra như vậy, cũng tương tự như bột mì lên men, nếu bây giờ không đóng sọ, não phình ra ngoài sẽ không thể đóng lại nữa.

Nhưng nếu bây giờ đóng sọ, như vậy. Sẽ chết não.

“Viện trưởng, phải đóng sọ, nếu không sẽ không kịp!” Bác sĩ khoa phẫu thuật thần kinh lo lắng giục.

Thiệu Trường Canh im lặng trong chốc lát, rút cuộc nhắm mắt lại, thấp giọng nói: “Đóng sọ, đóng bụng. Ngừng thuốc mê. Ngừng cấp cứu.”

Trong phòng phẫu thuật lập tức yên tĩnh.

Hắn nói những lời này cũng tức là hắn đã lựa chọn cái chết thay cha của mình.

Mặc dù đây là lựa chọn duy nhất trước mắt, nhưng khi mọi người nhìn thấy sắc mặt Thiệu Trường Canh, ai cũng không dám lên tiếng.

Tất cả bắt đầu yên lặng tiến hành công việc của mình, sọ não được đóng lại, bụng bị mổ ra cũng nhanh chóng được khâu lại.

Bác sĩ gây mê ngưng dùng thuốc mê, đường cong báo hiệu sinh mạng trên máy theo dõi dần dần trở nên yếu ớt.

Một lát sau.

Tích Tích

Nhịp tim gần như trở thành một đường thẳng tắp, trong phòng phẫu thuật yên lặng, âm thanh của máy theo dõi phát ra vô cùng rõ ràng.

Các bác sĩ liếc mắt nhìn nhau, thần sắc có chút ngưng trọng, cuối cùng chuyển tầm mắt về phía Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh liếc nhìn chỉ tiết trên máy theo dõi, sau đó cùng bác sĩ khoa phẫu thuật thần kinh tiến hành kiểm tra toàn diện cho Thiệu An Quốc.

Tim ngừng đập, mắt mở lớn, không còn phản xạ sinh lý.

Ông ấy, đã đi rồi.

Thiệu Trường Canh im lặng một lát, sau đó ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, bình tĩnh nói: “Bây giờ chính thức tuyên bố ông Thiệu An Quốc chết lâm sàng, thời gian tử vong. Tối ngày 31 tháng 12, 23 giờ 06 phút.”

Sau khi nói hết câu, Thiệu Trường Canh liền xoay người ra khỏi phòng phẫu thuật.

Không có ai nhìn thấy, Thiệu Trường Canh luôn luôn bình tĩnh, trong giờ khắc tuyên bố cha chết, khóe mắt đã tràn ra một giọt nước mắt.

Người nằm trên bàn mổ là ba ruột của hắn, hắn cố hết sức trong phòng phẫu thuật nhiều giờ liên tục, xử lý từng cơ quan nội tạng bị dập nát của ông. Nhìn hình ảnh máu thịt mơ hồ trước mặt, hắn phải cố gắng giữ tinh táo để hoàn thành những việc mà một bác sĩ ngoại khoa nên làm, cái gì làm được đều đã làm hết rồi.

Nhưng không ngờ trong đầu ông có khối u ẩn giấu, thân thể ông chỉ còn là một cái máy đã hư hỏng toàn diện, cứu được bên này nhưng không cứu kịp bên kia.

Cho dù có y thuật có tài giỏi cỡ nào, cuối cùng hắn vẫn không thể cứu được ba mình.

Lúc ra khỏi phòng phẫu thuật, nhìn Thiệu Hân Du đang nóng lòng chờ đợi tin tức, nhìn Thiệu Thần và anh cả Thiệu Xương Bình vội vã chạy tới, Thiệu Trường Canh đột nhiên không biết nên dùng biểu tình gì đối diện với bọn họ.

Hắn đã làm rất nhiều ca phẫu thuật, đối mặt với đủ loại người nhà bệnh nhân, có người nhào tới ôm xác người thân la hét như chết đi sống lại, có người phát rồ chạy tới lay bả vai bác sĩ, hỏi tại sao các người không cứu người nhà của tôi, tại sao lại để người nhà của tôi chết.

Thật ra việc đáng sợ nhất đối với một bác sĩ ngoại khoa cũng không phải là đối mặt với cái chết của bệnh nhân, mà là đối mặt người nhà của người đó.

Những người mất đi người thân kêu gào trong đau khổ và tuyệt vọng mới là khó nhằn nhất.

Còn bây giờ, người nhà Thiệu gia không ai la hét như bị tâm thần, cũng không ai chạy tới kéo tay bác sĩ hỏi kết quả, bởi vì lúc này bác sĩ chính là người thân của bọn họ, là người thân mà bọn họ tin tưởng nhất.

Nhìn sắc mặt âm trầm của Thiệu Trường Canh, mọi người đã tự biết kết quả.

Thiệu Thần mở miệng lo lắng nói: “Bác hai.”

Thiệu Trường Canh thấp giọng trả lời: “Bác đã cố gắng hết sức.”

Những lời này hắn đã nói rất nhiều lần, nhưng lần này, mỗi một chữ như một cây kim đâm vào tim hắn.

Thiệu Hân Du rốt cuộc nhịn không được che miệng nhỏ giọng khóc, Từ Nhiên kéo cô vào lòng vỗ vai an ủi, Thiệu Xương Bình vẫn im lặng, biểu tình trên mặt vô cùng nặng nề.

Nghe tiếng kêu tê tâm liệt phế ở phòng phẫu thuật bên cạnh, cậu thanh niên hơn hai mươi tuổi Thiệu Thần rốt cuộc cũng không ngăn được nước mắt.

Im lặng khóc một hồi lâu sau, cuối cùng di thể của Thiệu An Quốc cũng được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, Thiệu Hân Du đi tới gỡ tấm vải trắng che thi thể xuống, nghẹn ngào nói: “Baba. . .”

Thiệu Xương Bình cũng đi tới nhìn ba mình lần cuối cùng, nhẹ nhàng cầm bàn tay đã sớm lạnh ngắt của ông, thấp giọng nói: “Baba, lên đường bình an.”

Lúc này, một bác sĩ nữ đột nhiên cầm báo cáo đi tới, “Viện trưởng Thiệu, khi ông Thiệu còn sống đã từng kí tên hiến tặng thi thể, ông ấy đồng ý hiến tặng thi thể của mình cho học viện y làm tài liệu giảng dạy học sinh giải phẫu. Nếu người trong nhà không có ý kiến, phiền kí tên xác nhận vào đây.”

“Cái gì?” Thiệu Hân Du kinh ngạc nói, “Ba tôi chưa từng nhắc tới chuyện này!”

Thiệu Trường Canh dùng ánh mắt ngăn em gái, sau đó liếc mắt nhìn anh cả Thiệu Xương Bình, sau khi hai anh em hiểu ý nhau, Thiệu Trường Canh mới thấp giọng nói: “Nếu như đây là nguyện vọng của ông ấy, chúng tôi nhất định sẽ tôn trọng.”

Thiệu Trường Canh cầm giấy xác nhận, kí tên của mình xuống, sau đó trả lại cho nữ bác sĩ kia.

“Cám ơn viện trưởng Thiệu.”

“Không có gì.”

Di thể Thiệu An Quốc được nhân viên chịu trách nhiệm trong trường học đẩy đi, Thiệu Hân Du vẫn chưa thể tin nhìn về phía cuối hành lang, sau đó quay đầu lại hỏi: “Sao ba lại nghĩ đến chuyện hiến tặng thi thể?”

Thiệu Xương Bình nói: “Có lẽ làm vậy sẽ giúp lòng ba thanh thản hơn.”

“Thanh thản hơn?” Thiệu Hân Du nghi hoặc nói, “Thanh thản hơn cái gì?”

Về chuyện Thiệu An Quốc từng tham gia buôn lậu nội tạng trong xã hội đen, Thiệu Hân Du hiển nhiên không hề biết gì, Thiệu Thần cũng không biết, hai người hoàn toàn không hiểu lời giải thích của Thiệu Xương Bình.

Chỉ có anh em thiệu Trường Canh và Thiệu Xương Bình mới hiểu được nguyên nhân thật sự.

Có lẽ những năm gần đây Thiệu An Quốc đã tự trách mình, sống cũng không vui vẻ, vì vậy muốn dùng cách hiến tặng thi thể sau khi chết để lương tâm đỡ cắn rứt. Mặc dù làm vậy cũng không giảm bớt được tội lỗi mà đã ông gây ra, nhưng nếu đây là quyết định của ông, phận làm con chỉ còn cách nghe theo.

Thiệu Trường Canh nhìn phương hướng di thể ông bị đẩy đi, khẽ thở dài, quay đầu lại nói: “Mọi người cũng về đi, không cần đứng đợi ở đây nữa.”

Thiệu Thần đứng lên đi ra ngoài, vừa đi hai bước thì đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Bác hai, bác không về sao?”

Thiệu Trường Canh nói: “Bác còn một số việc phải thu xếp.”

Thiệu Xương Bình đi tới vỗ nhẹ bả vai em trai, “Hôm nay ngủ trong phòng trực ban của bệnh viện đi, chắc em cũng mệt lắm rồi, đừng lái xe về nhà, có gì ngày mai tính tiếp.”

Thiệu Trường Canh gật đầu: “Em biết.”

Sau khi nhìn từng người một rời đi, Thiệu Trường Canh quay trở lại phòng phẫu thuật lần nữa.

Phòng phẫu thuật đã được dọn dẹp sạch sẽ, mấy bác sĩ ngoại khoa được gọi tới cấp cứu vẫn còn đứng chờ ở bên trong, dù sao người vừa mất cũng là ba của viện trưởng, sau khi làm xong phẫu thuật bọn họ cũng chưa dám bỏ đi.

Thiệu Trường Canh nhìn mọi người một cái, nói: “Hôm nay gọi mọi người tới nửa đêm thế này, cực khổ rồi.”

“Viện trưởng, tôi có chuyện muốn nói.” Bác sĩ khoa phẫu thuật thần kinh chần chừ một chút, “Tôi phát hiện trong não của bệnh nhân có một cái gì đó rất lạ, lúc ấy áp suất bên trong sọ quá lớn nên tôi chưa kịp cắt bỏ, vì vậy cũng không xác định được khối sùng đó là cái gì.”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Tôi biết. Ông ấy đã hiến tặng di thể cho học viện y rồi, tôi sẽ xin kiểm tra thi thể ông lần nữa để làm rõ nguyên nhân cái chết.”

Im lặng một lát sau mới có tiếng người mở miệng nói: “Viện trưởng, đừng quá đau buồn.”

Thật ra khi nhìn biểu tình bình tĩnh của Thiệu Trường Canh, câu “đừng quá đau buồn” này hình như có chút dư thừa, nhưng dù sao cũng không thể cứ đứng im re ở một bên, bầu không khí căng thẳng này khiến cho tất cả mọi người đều không thoải mái.

Thiệu Trường Canh khẽ thở dài, “Mọi người cố hết sức là tốt rồi, chuyện ngoài ý muốn trong phẫu thuật cũng không phải cái mà chúng ta có thể khống chế. Được rồi, mọi người trở về nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai tám giờ đến phòng họp, tôi có chút chuyện muốn thông báo.”

“Được, vậy viện trưởng cũng về sớm nghỉ ngơi.”

“Đừng quá lao lực.”

Tiến đi hết nhóm bác sĩ cấp cứu kia, Thiệu Trường Canh rút cuộc thở ra một hơi.

Chỉ còn lại một mình, không cần phải cố gắng ra vẻ bình tĩnh nữa.

Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng tựa vào vách tường phòng phẫu thuật, lấy tay vuốt vuốt huyệt thái dương, lỗ mũi ê ẩm, thế nhưng hốc mắt lại khô khốc, hoàn toàn không chảy được một giọt nước mắt.

Thiệu An Quốc chết quá mức đột ngột, nhưng hình như ả sâu trong đó là đã có dự định trước, lần trước gặp ông ta ở Anh, nói chuyện với nhau cứ như sắp chia tay, đến bây giờ Thiệu Trường Canh mới biết thì ra trong não ông đã sớm có khối u.

Cho dù không xảy ra vụ tai nạn giao thông ngoài ý muốn kia, có lẽ ông cũng sống không được bao lâu.

Trước khi ông chết, hẳn đã cố hết sức cứu chữa, phận làm con chỉ có thể làm được bấy nhiêu mà thôi.

Thiệu Trường Canh ra khỏi phòng phẫu thuật, vào thang máy bấm xuống lầu, sau khi xuống dưới lầu thì đứng yên nhìn cảnh vật xung quanh.

Bệnh viện An Bình trong đêm khuya yên tĩnh không một tiếng động, khu nằm viện đã tắt hết đèn, chỉ có đại sảnh cấp cứu ở lầu một vẫn còn mở đèn sáng trưng. Đứng từ đây nhìn ra có thể thấy bóng dáng vài bác sĩ mặc áo khoác trắng và y tá khoa đang bận rộn cấp cứu.

Đền đường bên cạnh bệnh viện chiếu sáng mặt đường rộng rãi, một tòa kiến trúc cao ngất đứng sừng sững ở trước mặt, phía trước là khu khám bệnh, bên trái là khu nằm viện, bên phải lúc đầu là khu phẫu thuật nhưng sau này trở thành khu kiểm tra, khu bệnh lý và phòng thí nghiệm vi sinh vật, xa hơn nữa là khu làm việc hành chính.

Từ sau khi Thiệu An Quốc từ chức, Thiệu Trường Canh đã bỏ ra một số tiền lớn chỉnh đốn lại bệnh viện An Bình, khu phẫu thuật cũ rích được cải tạo hiện đại như hôm nay, khu nội khoa cũng tăng thêm giường ngủ, khu kiểm tra, khu bệnh lý cũng được sửa chữa.

Dưới sự lãnh đạo của hắn, bệnh viện An Bình dần dần đi vào quỹ đạo, năm phòng khám bệnh được xây thêm, tăng gấp đôi so với trước kia.

Đến hôm nay rốt cuộc có thể yên tâm nói một câu ——

Ba, con không có phụ kì vọng của ba.

Mặc dù biết rõ Thiệu An Quốc từng làm rất nhiều chuyện sai trái, ông từng là thủ lĩnh xã hội đen lòng dạ hiểm độc, từng hợp tác với Âu Dương Lâm giết cảnh sát, rõ ràng biết trên người mình mặc áo khoác trắng nhưng trên tay lại dính đầy máu tươi.

Nhưng dù sao đó cũng là ba của mình.

Khi còn bé, dù bận rộn cỡ nào ông ấy cũng giành chút thời gian dẫn mình đến nhà sách mua sách giáo khoa, lúc Thiệu gia gặp nguy hiểm thì không chút do dự đưa mình ra nước ngoài học, sau khi mình học thành về nước liền giao chức viện trưởng cho mình mặc kệ mọi người phản đối.

Bất kể Thiệu An Quốc là người xấu cỡ nào, xét trên phương diện một người cha, ông cũng không mắc quá nhiều lỗi lầm.

Nhìn ông chết trên bàn phẫu thuật, thật ra trong lòng Thiệu Trường Canh rất đau khổ.

Hắn thở ra một hơi để bình tĩnh lại, sau đó xoay người đi tới bãi đậu xe, tìm xe của mình rồi mở cửa lên xe.

Ngồi xuống ghế lái, vừa muốn thắt dây an toàn, đột nhiên thấy điện thoại di động của mình rơi xuống ghế bên cạnh.

Cầm điện thoại di động, trên màn hình hiển thị một tin nhắn.

“Tiểu Vinh, ba có việc gấp không thể đến đón con, tạm thời con tự thuê xe về biệt thự ở ngoại thành Tây đi.”

Phía sau đính kèm một câu thông báo của hệ thống: “Gửi thất bại.”

Sau khi nhận được tin Thiệu An Quốc gặp tai nạn, hắn liền gửi tin nhắn cho Thiệu Vinh, nhưng rốt cuộc chưa gửi được sao?

Tiểu Vinh chưa nhận được tin nhắn này, vậy nó có tự mình thuê xe về nhà không?

Thiệu Trường Canh lo lắng nhủ mảy, ấn xóa tin nhắn, trên màn hình lập tức hiện ra một loạt cuộc điện thoại gọi nhờ.

1 cuộc gọi nhờ, 19:10, from Thiệu Vinh

2 cuộc gọi nhờ, 19:12, from Thiệu Vinh

3 cuộc gọi nhờ, 19:15, from Thiệu Vinh

.

Càng ấn xuống lại càng kinh hãi, gần như là cách 3 phút Thiệu Vinh lại gọi cho mình một cuộc, càng về sau thời gian cách càng lúc càng xa, thế nhưng nửa tiếng trước lại gọi liên tục ba lần.

Không phải nó đã xảy ra chuyện rồi chứ? Tại sao gọi lại nhiều như vậy? Có phải là muốn cầu cứu mình không?

Thiệu Trường Canh vô cùng hoảng sợ, vội vàng bấm gọi lại cho Thiệu Vinh, nhưng bên tai chỉ vang lên tiếng tí tí tí kéo dài, điện thoại chết tiệt bên kia không có ai bắt máy!

Thiệu Trường Canh nhủ mảy, mở GPS trong điện thoại. May là lúc đầu mua điện thoại cho cậu đã cài đặt phần mềm truy tìm, Thiệu Vinh chưa đổi điện thoại di động, tức là vẫn có thể tìm được vị trí của cậu.

Thiệu Trường Canh kiên nhẫn chờ đợi, một lát sau, trên màn hình xuất hiện một chấm nhỏ màu đỏ hiển thị vị trí của Thiệu Vinh. Hắn nhanh chóng chạy nhanh quẹo phải khỏi đường cái, chỗ này dân cư thưa thớt, hoàn cảnh cũng rất tốt.

Nhà lớn An gia!

Chẳng lẽ thái tử đã bắt được Thiệu Vinh?

Bàn tay cầm tay lái đổ một tầng mồ hôi lạnh, Thiệu Trường Canh trầm mặc nhẩn ga, không chút do dự chạy về phía nhà lớn An gia.

Trong đêm khuya, trên đường cao tốc, chiếc xe Jaguar màu bạc hết như một con báo núp trong rừng rậm phóng nhanh tới mục tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Đại kết cục

Trong nhà lớn An gia, Thiệu Vinh vừa mới tiễn An Dương đi thì tới lượt An Lạc gõ cửa phòng của cậu.

Thiệu Vinh nhìn sắc mặt lạnh nhạt của hấn, một hồi lâu cũng không biết nên nói gì.

An Dương cho người ta cảm giác rất dịu dàng, giống như gió mát tháng ba, nhưng An Lạc lại cho người ta cảm giác lại vô cùng lạnh lẽo, khuôn mặt không chút biểu tình cộng thêm ánh mắt sắc bén cứ như một cái máy điều hòa biết đi.

Thiệu Vinh ngồi dậy nhìn hấn, “Cậu, cậu tìm con?”

An Lạc không nói lời nào, cầm một ly nước và một viên thuốc đặt lên tủ đầu giường.

Thiệu Vinh nghi ngờ hỏi: “Đây là cái gì vậy?”

“Lấy cho con một viên thuốc ngủ, không muốn uống thì cứ để đó.”

An Lạc xoay người muốn rời đi, Thiệu Vinh đột nhiên lên tiếng: “Cậu, cậu muốn lấy phần chứng cứ kia có phải là lo cậu An Dương sẽ gặp nguy hiểm không?”

Sắc mặt An Lạc cứng ngắc, một lát sau mới thấp giọng nói: “Thật ra phần chứng cứ đó cũng không thể uy hiếp An Dương được bao nhiêu. Nhiều năm trước sau khi hấn gặp tai nạn giao thông, bệnh viện đã tuyên bố hấn chết rồi. Theo luật pháp mà nói, An Dương là một người đã chết, bây giờ hấn về nước cũng không phải dùng thân phận An Dương.” An Lạc dừng một chút, “Chỉ là, cậu không muốn phần chứng cứ này rơi vào tay người khác.”

Thiệu Vinh suy nghĩ một chút, nói: “Nếu con lấy chứng cứ tới đây, cậu cho con về gặp baba con có được không?”

An Lạc cau mày, “Con vẫn còn muốn trở lại bên cạnh Thiệu Trường Canh?”

Thiệu Vinh gật đầu, “Vâng.”

An Lạc im lặng một hồi rồi hỏi: “Con. Thích hấn?”

Thiệu Vinh không hề do dự, nghiêm túc gật đầu nói: “Đúng vậy, con thích hấn.”

Thật ra nói những lời này cũng không khó, chỉ là trước kia cậu suy nghĩ quá nhiều. Quan hệ cha con nhiều năm, ánh mắt người xung quanh, chênh lệch tuổi tác, hai người có rất nhiều trở ngại. Nhưng dù sao cũng không thể làm trái với cảm giác thật sự trong lòng, thích là thích, bây giờ Thiệu Vinh không còn do dự gì về tình cảm dành cho hấn nữa.

“Hai người đã nói, nếu sau khi con biết sự thật mà vẫn còn muốn trở về, hai người sẽ không ngăn cản con.” Thiệu Vinh nhìn An Lạc, nhẹ giọng nói, “Bây giờ ba nhất định rất đau lòng, con muốn trở lại bên cạnh ba.”

“.” An Lạc im lặng.

“Thiệu An Quốc đã mất, ba ruột con cũng qua đời nhiều năm, chúng ta là người còn sống, không cần phải vùi mình trong bóng ma quá khứ mãi, cậu nói có đúng không?”

Nhìn vẻ mong chờ chân thành trong mắt Thiệu Vinh, An Lạc không biết nên trả lời như thế nào.

Thật buồn cười làm sao, hấn và An Dương đau khổ nhiều năm mà chẳng ai suy nghĩ được thấu đáo như Thiệu Vinh.

Có lẽ chính vì bản tính đơn thuần và thẳng thắn nên Thiệu Vinh mới có thể suy nghĩ đơn giản như vậy.

Không sai, chuyện cũ đã qua, người đã chết cũng là sự thật, người sống không cần phải vùi mình vào quá khứ, đạo lí đơn giản này ai cũng hiểu, nhưng có bao nhiêu người có thể khoan dung được như Thiệu Vinh?

An Dương không làm được, An Lạc cũng không làm được.

Chỉ có Thiệu Vinh đơn thuần mới có thể làm được điều đó.

Sau khi biết được sự thật, cậu sẽ căm giận Thiệu An Quốc thật đấy, nhưng cậu chưa từng nghĩ đến việc trả thù, lại càng không để cho loại cảm xúc căm giận này ảnh hưởng đến một người luôn yêu thương mình.

Thiệu An Quốc đã xảy ra chuyện, việc đầu tiên cậu nghĩ đến không phải là niềm vui báo thù mà là lo lắng cho người trong lòng, lo lắng Thiệu Trường Canh sẽ cảm thấy khổ sở.

Ở nơi trắng đen tiếp giáp, ở thời điểm phải lựa chọn, Thiệu Vinh đã chọn bên màu trắng hướng về ánh mặt trời.

Bởi vì trong lòng cậu còn rất nhiều điều tốt đẹp quan trọng hơn việc báo thù.

Nhìn ánh mắt mong chờ của Thiệu Vinh, An Lạc bất chợt cảm thấy đau lòng.

Thật ra tính tình của Thiệu Vinh rất giống Tô Từ Hàng, cả hai đều có thói quen nghĩ mọi việc theo hướng tích cực, ân oán rõ ràng, tâm địa thiện lương. Ngày xưa An Dương bị Tô Từ Hàng hấp dẫn có lẽ cũng do Tô Từ Hàng cho người ta một cảm giác rất ấm áp.

Còn mình từ nhỏ đã lăn lộn trong xã hội đen, không biết cách khiến người ta cảm thấy ấm áp như thế nào.

Mình và An Dương là cùng một loại người, lạnh lùng tận xương, tâm cơ thâm trầm, vì đạt được mục đích sẽ không từ bất cứ thủ đoạn tàn nhẫn nào, tính cách thế này đều do hoàn cảnh gai góc tạo nên. Trong thế giới đó, nếu bạn không cầm súng, bạn sẽ trở thành vong hồn dưới súng kẻ khác.

Nhưng người sống lâu trong bóng tối sẽ khát vọng ánh mặt trời ấm áp, vì vậy An Dương mới yêu Tô Từ Hàng chứ không hề động tâm với mình, người vẫn theo bên cạnh hắn từ trước tới giờ. Thật ra qua nhiều năm như vậy, An Lạc cũng đã hiểu được điều này.

Thấy sắc mặt An Lạc đột nhiên trở nên cô đơn, Thiệu Vinh không nhịn được lo lắng hỏi: “Cậu?”

An Lạc phục hồi tinh thần lại, nhìn Thiệu Vinh một cái, nói: “Được rồi, cậu chấp nhận lời đề nghị của con. Con giao phần chứng cứ kia cho cậu, cậu sẽ tiêu hủy nó. Thiệu An Quốc đã chết, chuyện này cũng không cần phải truy cứu nữa.”

Nghe lời hắn nói, trong mắt Thiệu Vinh lập tức hiện lên nét vui mừng, “Ngày mai con sẽ đi lấy mấy thứ đó đến cho cậu.”

An Lạc gật đầu, “Được,” dừng một chút, “Bắt quá, cậu có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Suốt đời này con cũng không được đến thăm mộ Thiệu An Quốc.”

Thiệu Vinh im lặng, gật đầu, “Vâng.”

Có lẽ đây là điểm giới hạn của An Dương và An Lạc. Thân là con trai Tô Từ Hàng, Thiệu Vinh cũng không muốn đến trước mộ Thiệu An Quốc bái tế.

“Đi ngủ sớm một chút đi.” An Lạc nói xong câu này liền xoay người ra khỏi cửa.

Chờ đến bóng lưng của hắn biến mất, lúc này Thiệu Vinh mới ngồi dậy, cầm ly nước trên tủ đầu giường uống một hớp.

Nhiệt độ nước vừa phải, hiển nhiên đã được kiểm tra qua. Thiệu Vinh bẻ nửa viên thuốc ngủ rồi nuốt xuống, nằm trên giường nhắm mắt lại, một lát sau rốt cuộc cũng chìm vào mộng đẹp.

Mà lúc này, người cho rằng Thiệu Vinh đã xảy ra chuyện, Thiệu Trường Canh đang điên cuồng nhấn ga phóng xe đến nhà lớn An gia, chiếc xe Jaguar màu bạc phóng vun vút trên đường cao tốc như một con báo.

May là đang nửa đêm, xe cộ trên đường cũng không nhiều, Thiệu Trường Canh lái một đường không hề gặp trở ngại, rất nhanh đã tới trước cổng nhà lớn An gia.

Biệt thự này vẫn hệt như trong trí nhớ, kiến trúc đặc biệt do mẹ An Phi tự mình thiết kế. Bây giờ đèn cả biệt thự đều tắt, ngôi nhà hai tầng tối đen như mực, chỉ có hai ngọn đèn mờ ảo chiếu sáng căn biệt thự có kiến trúc đặc biệt này.

Thiệu Trường Canh dừng xe lại, đi tới trước cổng nhấn chuông.

Vừa rồi đi quá vội, Thiệu Trường Canh chưa kịp mặc thêm quần áo, trên người chỉ có một cái áo len mỏng, bên ngoài phủ thêm áo khoác màu đen. Bây giờ đang là rạng sáng ngày đông, nhiệt độ rất thấp, trên trời lại đổ tuyết, đứng trước cổng một lát mà hai tay đã bị đông lạnh đến tê tê.

Trước giờ Thiệu Trường Canh không sợ lạnh, cũng không cảm thấy khó chịu với nhiệt độ rét lạnh như thế này.

Điều làm hắn khó chịu chính là lo lắng cho Thiệu Vinh.

Điện thoại Thiệu Vinh vẫn gọi không được khiến lòng hắn nóng như lửa đốt.

Từ nhỏ Thiệu Vinh đã rất nhát gan, nếu thật sự bị thái tử bắt cóc, bây giờ nhất định nó vừa lạnh vừa sợ. Nghĩ đến hình ảnh nhóc con núp trong góc tường run rẩy, Thiệu Trường Canh cảm thấy trong ngực rất đau.

Tiểu Vinh đừng sợ, baba sẽ tới đón con nhanh thôi. . . .

Hắn vừa tự an ủi mình, vừa tiếp tục nhấn chuông, thế nhưng nhấn hồi lâu cũng không thấy ai đáp lại, vị trí của Thiệu Vinh hiển thị trên điện thoại di động vẫn đứng bất động ở một chỗ.

Chẳng lẽ nó đã xảy ra chuyện?

Suy nghĩ như vậy khiến Thiệu Trường Canh đỏ mặt hời hợt, hần rút cuộc không nhận được đáp mạnh vào cổng lớn An gia.

Lúc này cửa phòng ngủ thứ nhất trên lầu đột nhiên mở ra, An Lạc âm trầm bước ra ngoài, thuận tay mở đèn lớn ở phòng khách.

“.....” Khi ánh mắt của hai người chạm nhau, trong không khí lập tức xẹt lửa.

Thiệu Trường Canh nhìn An Lạc, lạnh lùng nói: “An Lạc, có phải Thiệu Vinh bị cậu mang đến nơi này không? Rốt cuộc cậu muốn gì?”

An Lạc chậm rãi đi tới ghế sofa ngồi xuống, ngáp một cái, khuôn mặt không có biểu tình gì nhìn Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh bình tĩnh hỏi: “Thiệu Vinh đâu?”

An Lạc im lặng hồi lâu mới mở miệng: “Ngày mai tôi sẽ sang nước ngoài, tôi muốn mang Thiệu Vinh theo. Dù sao nó cũng là con cháu của An gia chúng tôi, tôi dẫn nó đi kế thừa gia nghiệp là chuyện đương nhiên đúng không?”

“Không được.” Thiệu Trường Canh lập tức phản đối, “Tôi sẽ không để cậu mang nó đi.”

“Lí do?”

“Tôi muốn ở bên cạnh nó, bởi vì tôi yêu nó, lí do này đã đủ chưa?”

An Lạc nhìn Thiệu Trường Canh, im lặng một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Anh cũng rất thẳng thắn.”

Thiệu Trường Canh thân nhiên nhìn An Lạc, “Chuyện đã tới nước này cũng không cần quanh co làm gì nữa, tôi và Thiệu Vinh đã sớm không còn là cha con bình thường, bây giờ nó là người yêu của tôi, cậu đừng hòng mang nó đi, tôi chỉ nói với cậu ba chữ thôi —— Không thể nào.”

“.....” Nhìn thái độ cứng ngạnh của Thiệu Trường Canh, nhất thời An Lạc cũng không biết nên nói cái gì.

Nếu cẩn thận tính kĩ, hần và Thiệu Trường Canh đã đàm phán với nhau ba lần rồi, lần đầu tiên là về quyền nhận nuôi Thiệu Vinh lúc sáu tuổi, lần thứ hai là vì cái kết sắt kia, lần này là về việc đi hay ở của Thiệu Vinh.

Lần nào gặp phải chuyện của Thiệu Vinh, thái độ của Thiệu Trường Canh cũng vô cùng kiên quyết, không cho thương lượng dù chỉ một chút, hiển nhiên Thiệu Vinh rất quan trọng đối với hần. Chính hần đã nói, Thiệu Vinh là điểm giới hạn của hần.

Bầu không khí im lặng kéo dài một lúc lâu, một cánh cửa phòng ngủ khác trên lầu đột nhiên mở ra. An Lạc ngẩng đầu nhìn lên trên một cái, Thiệu Trường Canh nhìn theo ánh mắt của hần thì thấy An Dương không có biểu tình gì đứng trước cửa phòng ngủ.

Thiệu Trường Canh cười cười: “An Dương..... Đã lâu không gặp.”

“Đúng là đã lâu không gặp.” An Dương vừa đi xuống lầu vừa nói, “Đối với chuyện tôi vẫn chưa chết, hình như anh cũng không ngạc nhiên?”

Thiệu Trường Canh gật đầu, bình tĩnh nói: “Kết sắt của An Phi ở trong tay tôi, tôi đã xem nhật kí mà cô ấy để lại, đã sớm đoán được cậu là thái tử rồi.”

An Dương kinh ngạc nói: “Chúng tôi tìm người lật khắp biệt thự cũng không tìm được cái kết sắt kia, thì ra Thiệu Vinh đã đưa nó cho anh?”

“Cũng không phải nó đưa cho tôi, là tự tôi tìm được.” Thiệu Trường Canh dừng một chút, “Tiểu Vinh chôn kết sắt này ở trong rừng, còn để lại kí hiệu trên cây, cái kí hiệu đó là kí hiệu khi còn bé nó rất thích vẽ, tôi nhìn một lần là biết.”

“..... Hai người thật hiểu nhau.” An Dương trầm giọng nói, “Bây giờ hơn nửa đêm anh chạy tới An gia là muốn tìm người sao?”

Thiệu Trường Canh nhú mày, “Tôi sẽ không để cậu mang Thiệu Vinh đi.”

“Lí do là anh yêu nó?” An Dương nhìn thẳng vào Thiệu Trường Canh, “Đừng quên nó chính là con nuôi của anh.”

“Vậy thì sao?” Thiệu Trường Canh cười cười, “Tôi yêu nó, điều đó không có liên quan đến thân phận của nó. Tôi không để ý chuyện nó chỉ là đứa trẻ được tạo từ gen và ống nghiệm, cũng không để ý chuyện nó là đứa con trai tự tay tôi nuôi lớn. Tôi chỉ biết nó là Tiểu Vinh mà tôi yêu thương nhất.”

An Dương và An Lạc liếc mắt nhìn nhau, không nói được lời nào.

Đúng vậy, không để ý.

Thiệu Trường Canh có khí phách như vậy, chỉ hai câu “không để ý” liền ném phăng chương ngại vật khổng lồ mà người khác khó có thể vượt qua.

Hần không để ý thân thế của Thiệu Vinh, không để ý ân oán tình cừ giữa Thiệu gia và Tô gia. Hần yêu Thiệu Vinh, những việc khác đều không liên quan. Hần yêu Thiệu Vinh, bối cảnh phức tạp của Thiệu Vinh cũng không ảnh hưởng đến hần.

Hần yêu Thiệu Vinh, chỉ đơn giản vậy thôi. Bất kể Thiệu Vinh sinh ra vì cái gì, bất kể trong thân thể Thiệu Vinh chảy dòng máu của ai, hần chỉ biết Thiệu Vinh là bảo bối mà Thiệu Trường Canh hần yêu thương nhất.

Lời này sao lại giống lời Thiệu Vinh vừa nói với An Lạc đến thế.

—— Không đề ý.

Hai người trong cuộc đã không đề ý, những người khác có tư cách gì ngăn cản?

Thiệu Trường Canh nhìn An Lạc, nói từng câu từng chữ: “An Lạc, lúc đầu khi tôi mang nó đi, cậu đã hỏi tôi một câu. Cậu hỏi, nếu Thiệu Vinh không phải là con ruột của tôi, tôi mang nó về chăm sóc có phải rất thiệt thòi hay không?”

“Đáp án bây giờ của tôi vẫn giống như lúc ấy.”

“Tôi mang nó về, chăm sóc nó hơn mười năm. Đến bây giờ tôi cũng chưa hề cảm thấy thiệt thòi, ngược lại tôi còn cảm thấy rất may mắn.”

Nhìn ánh mắt thân nhiên của Thiệu Trường Canh, nghe giọng nói bình tĩnh của hắn, cứ như chuyện yêu Thiệu Vinh chẳng có gì phải giấu diếm.

Mà là chuyện đương nhiên, quang minh chính đại.

Trong lòng An Dương khẽ chấn động.

Hình như hắn đã hiểu tại sao Thiệu Vinh lại lo lắng cho Thiệu Trường Canh như thế.

Bao dung như vậy, bảo vệ như vậy, chỉ khi nào gặp chuyện liên quan đến Thiệu Vinh mới thấy được mặt dịu dàng của hắn, khó trách Thiệu Vinh lại một mực chung thủy với hắn.

An Dương cười cười, hỏi: “Anh cho là sau khi biết được sự thật, nó vẫn sẽ lựa chọn ở bên cạnh anh chứ không phải cùng tôi ra nước ngoài sao?”

“.....” Thiệu Trường Canh im lặng.

“Sao vậy, không có lòng tin à?”

Thiệu Trường Canh cười cười nói: “Nó sẽ không trút giận sang tôi. Thiệu Vinh là đứa con một tay tôi nuôi lớn, tính cách của nó thế nào tôi hiểu rất rõ. Xin cậu để yên cho nó tự quyết định, nếu nó thật sự muốn đi với các người, tôi sẽ không ngăn cản.”

An Dương và An Lạc liếc mắt nhìn nhau.

Nhìn khuôn mặt mỉm cười tự tin của Thiệu Trường Canh khi nói ra những lời này, hiển nhiên hắn và Thiệu Vinh đã quá hiểu nhau, không ai có thể nhúng tay vào phá hư nữa rồi.

An Dương và An Lạc thiếu điều lật hết cả đất cũng không tìm được kết sắt, thế nhưng Thiệu Trường Canh lại có thể dễ dàng tìm được. Thiệu Vinh tùy tiện vẽ kí hiệu, người khác có thể không nhớ, nhưng trong mắt hắn lại trở thành dấu mốc rõ ràng.

Sau khi Thiệu Vinh biết được sự thật, mặc dù căm hận Thiệu An Quốc nhưng vẫn không đổ tội lên đầu Thiệu Trường Canh, tình cảm dành cho Thiệu Trường Canh cũng không hề thay đổi.

Thiệu Vinh là đứa con do tự tay Thiệu Trường Canh nuôi lớn.

Nhiều năm như thế, tự tay mặc quần áo cho cậu, tự tay đút cậu ăn cơm, nhìn cậu trưởng thành qua từng ngày, từ một đứa bé nhỏ nhò trở thành thiếu niên cao lớn hôm nay.

Trên đời này còn ai hiểu rõ Thiệu Vinh hơn Thiệu Trường Canh?

Thiệu Vinh chọn ai đã không cần phải suy đoán nữa.

Im lặng một lúc lâu sau, An Dương cười khẽ, “Thiệu Trường Canh, ngày xưa ở Anh anh đã giúp đỡ An Phi rất nhiều, sau này còn nhận nuôi Tiểu Vinh và dốc lòng chăm sóc nó nhiều năm như vậy, thật ra tôi cũng không ghét anh,” ngừng một chút, An Dương lại thấp giọng nói, “Ba anh đã mất, ân oán giữa hai nhà chúng ta dừng ở đây đi.”

Mặc dù không ghét nhưng cũng chưa tới mức thích, nhưng ít nhất những hận thù kia nên chết theo Thiệu An Quốc thôi, không cần tiếp tục truy cứu nữa. Huống chi Thiệu Vinh thích Thiệu Trường Canh như vậy, An Dương cũng không có tâm tình chia rẽ bọn họ.

“Vậy là tốt nhất.” Thiệu Trường Canh gật đầu, “Bây giờ tôi có thể lên lầu đón nó chưa?”

Thấy An Dương mỉm cười, Thiệu Trường Canh cũng cười đáp lại.

“Cảm ơn.”

Một nụ cười xóa hết ân oán, người cảm thấy nhẹ nhõm không phải chỉ riêng Thiệu Trường Canh.

Thiệu Trường Canh vừa muốn lên lầu đón Thiệu Vinh, cửa phòng ngủ trên lầu đột nhiên bị đẩy ra.

Thiệu Vinh mặc đồ ngủ đi dép lê chạy như điên xuống lầu, nhào thẳng vào trong ngực Thiệu Trường Canh dưới ánh mắt kinh ngạc của An Dương và An Lạc.

“Sao ba lại tới đây?! Con tưởng con nằm mơ mới nghe thấy tiếng ba chứ! Ba có sao không? Có bị thương chỗ nào không? Bọn họ có làm gì ba không?”

Thiệu Vinh còn tưởng rằng Thiệu Trường Canh bị hai cậu của mình dối ý bắt tới đây, lo hấn gặp chuyện không may nên đưa tay sờ soạng khắp người hấn, kiểm tra xem có vết thương nghiêm trọng nào không.

Sau khi xác nhận không có vết thương nào, Thiệu Vinh lại lo lắng hỏi: “Ba không sao chứ?”

“.....” Thiệu Vinh đột nhiên nhào tới làm Thiệu Trường Canh giật mình.

An Dương và An Lạc bị xem thành “người xấu” chỉ biết liếc mắt nhìn nhau, rất ăn ý tiếp tục giữ im lặng.

“Sao ba không trả lời?” Thiệu Vinh nghi ngờ nhìn Thiệu Trường Canh.

Nhìn ánh mắt lo lắng của cậu, trong lòng Thiệu Trường Canh mềm nhũn, hấn đưa tay sờ sờ đầu Thiệu Vinh, dịu dàng nói: “Yên tâm, ba không sao.”

Lúc này Thiệu Vinh mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay đầu lại hỏi An Lạc: “Cậu, không phải cậu đã hứa với con là không truy cứu rồi sao?”

“.....”

Có ai truy cứu đâu, là ba của con nửa đêm nửa hôm xông tới đá cửa nhà cậu ấy chứ.

An Lạc nhìn Thiệu Vinh một cái, lười trả lời.

Cũng là An Dương mỉm cười nói: “Được rồi, hơn nửa đêm gọi người ta dậy, thấy Thiệu Vinh không sao chắc anh yên tâm rồi nhì.”

Thiệu Vinh quay đầu lại nghi ngờ nhìn Thiệu Trường Canh, Thiệu Trường Canh chỉ cười cười.

“Tôi nghỉ ngơi trước.” An Dương xoay người lên lầu, đi được một nửa thì quay đầu lại nói, “Tiểu Vinh, ngày mai bay lúc năm giờ chiều, trước bốn giờ cậu sẽ gọi điện thoại cho con, đến lúc đó cho cậu câu trả lời.”

Thiệu Vinh gật đầu: “Vâng.....”

An Dương xoay người lên lầu, An Lạc im lặng nhìn hai người một cái rồi cũng lên lầu ngủ.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người, lúc này Thiệu Vinh mới hỏi: “Đúng rồi, sao đột nhiên ba lại tới đây?”

Thiệu Trường Canh thấp giọng nói: “Điện thoại di động của con gọi mãi không được, ba tưởng con đã xảy ra chuyện nên mới tìm tới đây.”

Thiệu Vinh vội nói: “Con không sao, cũng tại ba..... Sao không chịu bắt điện thoại?”

Thiệu Trường Canh giải thích: “Lúc đi đón con, gần sân bay đột nhiên xảy ra tai nạn giao thông, ba đi theo xe cứu thương về bệnh viện, vào phòng phẫu thuật vội quá nên để quên di động trong xe, vì vậy mới không nghe thấy điện thoại của con.”

“Thì ra là vậy, con còn tưởng rằng ba đã xảy ra chuyện.”

“Ba không sao.” Thiệu Trường Canh dừng một chút, “Tiểu Vinh, theo ba về nhà được không?”

Thiệu Vinh lập tức gật đầu, “Được, chờ con một chút, con thay quần áo với xếp hành lí là đi được rồi.”

Thiệu Vinh quay về phòng ngủ nhanh chóng thay quần áo, sau đó xách vali chạy xuống lầu, thấy Thiệu Trường Canh đang đứng tại chỗ yên lặng chờ mình.

Trong phòng khách sáng đèn, cửa phòng vẫn còn mở, một mình Thiệu Trường Canh đứng lẳng lặng ở đó, vóc người cao lớn dưới ánh đèn trông có chút một mình.

Ngoài cửa, gió lạnh xen lẫn bông tuyết bay vào phòng khách, rơi xuống trên tóc hấn. Có lẽ do ra ngoài quá vội vàng, hấn mặc rất ít quần áo, áo khoác ngoài màu đen bị gió thổi tung vạt áo, hai tay cũng đông lạnh đến đỏ tấy cả rồi.

Trước giờ hấn vẫn luôn lẳng lặng chờ đợi như vậy.

Lúc mình còn nhỏ thì đứng chờ mình trước cổng trường, năm ấy khi mình thi tốt nghiệp trung học thì đứng chờ bên ngoài cho đến khi mình thi xong, sau đó chờ mình quay đầu lại, chờ mình cho hần một câu trả lời.

Trước kia đây thân kinh của mình quá thẳng, căn bản không biết quay đầu lại. Thật ra thì lần nào cũng vậy, chỉ cần mình quay đầu lại sẽ luôn thấy hần đứng chờ ở phía sau, đến giờ cũng chưa từng rời đi.

Vừa rồi ở trên lầu nghe hần nói chuyện với An Dương và An Lạc, Thiệu Vinh mới biết thì ra Thiệu Trường Canh đã sớm biết chuyện thái tử, trong hai năm mình vô tư không biết gì, có lẽ mỗi ngày hần đều sống trong đề phòng và lo lắng.

Bao dung và bảo vệ như vậy khiến Thiệu Vinh cảm thấy mũi mình ê ẩm.

Cậu vội vàng đi tới bên Thiệu Trường Canh, đau lòng cầm tay của hần, nhẹ nhàng thổi vài hơi nhiệt khí, xoa xoa ngón tay cứng ngắc của hần. Chờ đến khi ngón tay của hần dần dần ấm lên, Thiệu Vinh mới nhỏ giọng oán giận nói: “Hơn nửa đêm mà mặc ít như vậy, sao không lên xe đợi? Ba không biết lạnh à?”

Thiệu Trường Canh nói: “Không sao.”

Thiệu Vinh nhìn hần, “Còn nói không sao? Gió lạnh như vậy rất dễ bị cảm.”

Nghe giọng nói đau lòng của cậu, Thiệu Trường Canh mỉm cười, cầm lại tay Thiệu Vinh, “Biết rồi, chúng ta đi thôi.”

Thật ra thì không có lạnh chút nào, nhất là lúc nhìn thấy Thiệu Vinh lo lắng cho mình như vậy, còn dùng cách xoa tay khờ khạo sưởi ấm cho mình.

Mặc dù đang giữa đêm khuya trời đông tuyết rơi lạnh buốt, Thiệu Trường Canh lại cảm thấy lòng mình ấm áp như mùa xuân.

Đặt vali Thiệu Vinh vào cốp xe, mở cửa xe cho Thiệu Vinh lên ngồi, lúc này Thiệu Trường Canh mới trở về vị trí ghế lái, khởi động xe một lần nữa.

So với lúc đi lòng nóng như lửa đốt, lúc về Thiệu Trường Canh chạy rất chậm, giống như muốn làm dịu lại những cảm xúc kịch liệt vừa rồi.

Dọc đường đi không ai nói câu nào.

Thiệu Vinh không dám mở miệng nói chuyện với Thiệu Trường Canh, dù sao hần đã bận rộn cả ngày, nghe mấy lời hần nói ban nãy, hình như là hần tự mình lên bàn phẫu thuật, sau khi làm xong phẫu thuật nhất định rất mệt mỏi, bây giờ không nên làm phiền hần thì hơn.

Bên ngoài tuyết rơi rất nhiều, nói chuyện với hần làm hần phân tâm không chừng sẽ xảy ra tai nạn.

Mặc dù trong lòng còn rất nhiều câu hỏi nhưng Thiệu Vinh vẫn cố nhịn, ngoan ngoãn ngồi yên để Thiệu Trường Canh chuyên tâm lái xe.

Còn nguyên nhân Thiệu Trường Canh không mở miệng nói chuyện, ngoại trừ việc đang rất mệt, thật ra thì hần cũng không biết nên nói gì.

Lúc Thiệu Vinh gửi tin nhắn nói muốn về nước, Thiệu Trường Canh đã ngầm đoán được Thiệu Vinh sẽ cho hần đáp án. Vừa rồi ở An gia Thiệu Vinh trực tiếp nhào vào lòng mình ngay trước mặt anh em họ An, dùng mọi cách để che chở mình, Thiệu Trường Canh đã phần nào xác định được tâm ý của Thiệu Vinh.

Chỉ là. Chờ đợi quá lâu, đến khi biết được kết quả, ngược lại không cảm thấy quá vội vã.

Cuối cùng xe cũng về tới nhà, hai người cùng nhau đi thang máy lên lầu. Thiệu Trường Canh mở cửa rồi thuận tay mở đèn, Thiệu Vinh theo hần vào trong nhà, lúc đổi giày thì kinh ngạc phát hiện đôi dép lê của mình vẫn còn trong tủ.

Hần vẫn chưa vứt những thứ này sao?

Sống chung với hần hơn mười năm, mỗi một vật bày biện trong nhà Thiệu Vinh đều nhớ rất rõ, ngôi nhà này chứa đựng rất nhiều kỉ niệm đẹp của cả hai.

Ban đầu khi rời đi, Thiệu Vinh còn tưởng rằng mình sẽ không bao giờ quay trở lại đây nữa, cậu còn nhớ lúc đặt chìa khóa lên bàn đã đau lòng và tiếc nuối thế nào, bây giờ về lại nơi cũ, trong lòng nhất thời có chút cảm khái.

Rời đi hơn một năm, nơi này gần như không thay đổi một chút nào, ngay cả đôi dép mình thích mang nhất cũng được hần giữ gìn cẩn thận.

Thiệu Vinh đổi dép, thấy Thiệu Trường Canh trông có vẻ mệt, cậu vội vàng quay đầu lại nói: “Ba có mệt lắm không? Nhanh đi tắm rửa đi, tắm rửa xong thì nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thiệu Trường Canh gật đầu: “Được.”

Nhìn hần đi vào phòng tắm, Thiệu Vinh liền vào phòng ngủ của hần, chỉnh nhiệt độ máy điều hòa, thuận tiện trải chăn cho hần.

Sau khi sắp xếp xong tất cả mọi thứ, Thiệu Vinh định trở về phòng của mình ngủ, nhưng đột nhiên lại cảm thấy không yên tâm.

Thiệu Vinh cảm thấy nhất định Thiệu Trường Canh đang cố gắng chống đỡ, im lặng đè nén nỗi đau một mình. Ba hấn vừa mới qua đời, hấn còn tự mình làm phẫu thuật cho ông ta, trơ mắt bắt lực nhìn người thân của mình chết, sau khi làm xong phẫu thuật còn phải ứng phó với người nhà Thiệu gia.

Thiệu Vinh thật sự không tưởng tượng được Thiệu Trường Canh phải chịu bao nhiêu áp lực.

Thiệu Vinh ăn nói vụng về, không biết làm sao an ủi người khác, cậu chỉ muốn có thể ở bên cạnh Thiệu Trường Canh, cho hấn một chút an ủi và động viên.

Thiệu Trường Canh tắm xong đi ra ngoài, phát hiện Thiệu Vinh vẫn còn ngồi ngơ ngác trong phòng ngủ của mình, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thiệu Trường Canh đi tới ngồi xuống bên cạnh cậu, thấp giọng hỏi: “Trễ rồi, con cũng đi ngủ đi.”

Thiệu Vinh phục hồi tinh thần lại, nhỏ giọng nói: “Con, máy điều hòa phòng con hình như bị hư.”

“” Mặc dù biết cậu đang lấy cớ, Thiệu Trường Canh cũng không muốn vạch trần. Thật ra trong lòng hấn rất hi vọng Thiệu Vinh có thể ở cùng mình, nhưng lo rằng cậu vẫn còn ác cảm nên không dám mở miệng, không ngờ Thiệu Vinh lại quan tâm mình như vậy, còn chủ động muốn ở lại.

Thiệu Trường Canh nhìn cậu một cái, dịu dàng nói: “Vậy ngủ ở đây được không?”

“Được!” Thiệu Vinh gật đầu, nhanh chóng chui vào trong chăn.

Thiệu Trường Canh cười cười, vén chăn lên nằm bên cạnh Thiệu Vinh, hôn trán Thiệu Vinh một cái, nói: “Nghỉ ngơi sớm một chút.”

Thiệu Trường Canh đưa tay tắt đèn bàn đầu giường, trong phòng đột nhiên tối đen, bầu không khí vô cùng yên tĩnh, cơ hồ có thể nghe được tiếng hít thở của nhau.

Hai người cũng không có buồn ngủ, sau khi im lặng một hồi lâu, Thiệu Trường Canh đột nhiên cảm giác tay mình bị một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng cầm lấy, bên tai vang lên giọng nói dịu dàng của Thiệu Vinh: “Con biết ông mệt rồi, nếu ba buồn cũng đừng cố chống đỡ.”

Thiệu Trường Canh đột nhiên vươn tay tay ra ôm chặt Thiệu Vinh vào trong ngực.

“Tiểu Vinh.”

Hấn thật sự đã chống đỡ đến cực hạn.

Tận mắt nhìn sinh mạng của ba mình trở thành một đường thẳng trên máy theo dõi, sau khi phẫu thuật còn phải ứng phó với người nhà. Trước mặt người ngoài, hấn luôn cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng lúc này, ở trước mặt Thiệu Vinh, hấn không cần phải ngụy trang nữa.

Thiệu Trường Canh hít một hơi thật sâu, hai tay càng thêm dùng sức ôm chặt Thiệu Vinh để tâm tình mình bình tĩnh trở lại.

May là vẫn còn có nó.

Ngay thời điểm cần có người bầu bạn nhất, may là có nó tự nguyện ở lại.

Vậy là đủ rồi.

Cảm giác được cánh tay Thiệu Trường Canh giống như bắt được nhánh cỏ cứu mạng, càng lúc càng siết chặt, biết bây giờ tâm tình hấn không tốt, Thiệu Vinh đành phải ngoan ngoãn để hấn ôm, sau đó vươn tay nhẹ nhàng ôm lại hấn.

“Baba. Ba đừng buồn.” Thiệu Vinh vỗ nhẹ lưng Thiệu Trường Canh, nhỏ giọng an ủi, “Ba tự mình làm phẫu thuật là đã cố gắng hết sức rồi.”

“Đừng buồn nữa.”

Thiệu Vinh không biết cách an ủi người khác, cách an ủi vụng về như vậy có chút ngốc nghếch, nhưng với Thiệu Trường Canh mà nói, đây chính là cách hữu dụng nhất.

Nghe Thiệu Vinh lặp lại mấy câu đơn giản “đừng buồn nữa,” trong lòng Thiệu Trường Canh thật ra dễ chịu hơn rất nhiều.

Chuyện cũ đã qua, có đau khổ thêm cũng không thay đổi được gì. Trước khi Thiệu An Quốc mất, hấn đã cố gắng làm tất cả những việc mà một đứa con trai có thể làm, thật ra cũng không có quá nhiều điều tiếc nuối.

Thiệu Trường Canh bình tĩnh trở lại rất nhanh, sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại trong tiếng an ủi của Thiệu Vinh.

Thiệu Vinh không biết Thiệu Trường Canh đã mệt đến mức ngủ thiếp đi, cậu vẫn còn tiếp tục ngây thơ nói: “Đừng buồn nữa.”

“”

“Còn có con ở đây, con sẽ không bỏ ba đâu.”

“.....”

“Con sẽ ở đây với ba.”

“.....”

“Sao ba không trả lời? Ách. Ngủ rồi à?”

Lúc này Thiệu Vinh mới phát hiện nãy giờ Thiệu Trường Canh không có trả lời mình. Cậu ngẩng đầu lên, thấy hấn đã nhắm mắt lại ngủ từ lúc nào, thế nhưng cánh tay ôm mình vẫn không buông ra.

Thiệu Vinh mỉm cười, điều chỉnh vị trí một chút, tựa vào trong ngực của hấn rồi nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Lúc Thiệu Trường Canh lái xe tới Thiệu gia, cả nhà Thiệu Xương Bình đang ăn điểm tâm. Thiệu Thần nhìn thấy Thiệu Trường Canh liền chào hỏi hấn: “Bác hai ăn sáng chưa?”

Thiệu Trường Canh nói: “Chưa.”

“Qua đây ăn đi, bánh bao vẫn còn nóng này.”

“Ừ.” Thiệu Trường Canh đi vào phòng ăn, cùng cả nhà Thiệu Xương Bình ăn điểm tâm. Sau khi ăn xong, Thiệu Thần giúp mẹ thu dọn bát đĩa, Thiệu Trường Canh mở miệng nói: “Anh cả, em có chút chuyện muốn bàn với anh.”

“Vào thư phòng đi.”

Hai anh em vào thư phòng, ngồi xuống đối diện nhau, Thiệu Xương Bình nói: “Là chuyện về tang lễ của ba sao?”

“Ừ, em định làm tang lễ khiêm tốn một chút, anh nghĩ sao?”

Thiệu Xương Bình gật đầu: “Anh cũng nghĩ như vậy. Tang lễ không cần quá long trọng, cứ làm đơn giản thôi, chúng ta tìm cho ba một phần mộ rồi mời mấy người bạn già của ba đến làm lễ truy điệu,” ngừng một chút, “Đúng rồi, ba đã hiến tặng di thể, vậy sắp xếp chút di vật tượng trưng đặt vào hủ tro cốt đi, em thấy thế nào?”

“Được.” Thiệu Trường Canh im lặng chốc lát rồi nói, “Về vấn đề chuyển giao bệnh viện, trước lúc ba mất, em đã từng nói với ba sẽ giao chức viện trưởng lại cho Thiệu Thần.”

Thiệu Xương Bình khẽ cau mày, “Thiệu Thần còn quá nhỏ, anh sợ nó không đảm đương nổi chức vị này.”

Thiệu Trường Canh nói: “Anh yên tâm, em sẽ ở trong nước chờ nửa năm, từ từ giao lại bệnh viện cho nó. Năm đó lúc em về nước nhận chức cũng bằng tuổi nó bây giờ, em tin Tiểu Thần cũng có thể làm tốt.”

Thiệu Xương Bình im lặng, “Em quyết định đi thật sao?”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Nơi này có quá nhiều bạn bè quen thuộc, nếu như quan hệ của em và Tiểu Vinh bị phát hiện, em sợ nó không chịu nổi áp lực dư luận. Dù sao cũng là cha con hơn mười năm, em không hi vọng có bất kì ai nhìn nó bằng ánh mắt xem thường.”

Thiệu Xương Bình nhìn thái độ kiên quyết của em trai, biết một khi Thiệu Trường Canh đã quyết định làm việc gì thì khó mà cản nổi, hấn chỉ còn biết thở dài, nói: “Vậy cũng tốt. Ở Anh không có nhiều người biết quan hệ cha con của em và Tiểu Vinh, người quen xung quanh cũng không nhiều, áp lực của hai người cũng ít hơn.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười: “Em muốn bắt đầu cuộc sống mới với nó ở bên kia.”

Thiệu Xương Bình gật đầu, “Về vấn đề chuyển giao bệnh viện, nếu cần anh giúp gì thì cứ nói. Sau khi em đi, anh cũng sẽ trông chừng Thiệu Thần, giúp nó quản lí bệnh viện thật tốt.”

“Ừ, anh để Tiểu Thần chuẩn bị một chút đi, ba ngày sau buổi họp bệnh viện hằng năm, em sẽ đưa Tiểu Vinh đi.”

“Tốt, không thành vấn đề.”

Lúc bốn giờ chiều, Thiệu Vinh nhận được điện thoại của An Dương.

“Đã suy nghĩ kĩ chưa?” An Dương hỏi thẳng vào vấn đề, “Có muốn ra nước ngoài với hai cậu không?”

Thiệu Vinh nhẹ giọng nói: “Dạ không, con thật sự không có hứng thú với việc làm ăn. Xin lỗi cậu.”

An Dương cười cười, “Không cần xin lỗi, cậu đã sớm đoán được con sẽ ở lại bên cạnh hẳn,” dừng một chút, “Sau này cần giúp đỡ gì cứ gọi điện thoại cho cậu.”

“Vâng, cảm ơn cậu.” Thiệu Vinh cũng cười, “Con không tới sân bay tiễn hai cậu được, chúc hai cậu lên đường bình an.”

“Ừ.” Im lặng một hồi, An Dương đột nhiên thấp giọng nói, “Tiểu Vinh, sau này có lẽ không còn cơ hội gặp lại. Nhớ tự mình bảo trọng.”

Thiệu Vinh ngẩn người, sau đó gật đầu nói: “Cậu cũng vậy, bảo trọng.”

Sau khi cúp điện thoại, An Dương thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra tình cảm hẳn dành cho Thiệu Vinh vô cùng mâu thuẫn, một bên là quan tâm với con trai, bên khác lại không muốn đối mặt. Có thể do dung mạo cả hai quá giống nhau, nhìn đứa trẻ này khó tránh khỏi sẽ nhớ tới ba nó, trong lòng không hề cảm thấy dễ chịu.

Bất luận thế nào, Thiệu Vinh lựa chọn ở lại bên cạnh Thiệu Trường Canh cũng là chuyện tốt đối với cả ba.

An Dương cúi đầu nhìn đồng hồ: “Không cần chờ nữa, đi thôi.”

“Được.” An Lạc gật đầu, nhấc vali đuổi theo bước chân hẳn.

Hai anh em cùng nhau qua cổng kiểm soát, rất nhanh liền biến mất trong biển người.

Sau đó Thiệu Vinh không còn gặp bọn họ nữa, chỉ nghe nói bọn họ mở một công ty ở Canada, làm ăn rất phát đạt. Sản nghiệp trong nước của An gia bị chuyển đi trong vài năm, ngay cả nhà lớn An gia cũng bị hủy, bây giờ ở đó đã xây một quảng trường nhỏ.

Về ân oán tình cừu giữa An gia và Thiệu gia, rốt cuộc đã kết thúc trong cú điện thoại cuối cùng của An Dương.

Năm giờ chiều, Thiệu Vinh đột nhiên nhận được tin nhắn của Từ Cẩm Niên.

“Về chưa? Ra ngoài ăn cơm với nhau không?”

Thiệu Vinh nhớ hôm qua lúc gửi tin nhắn cho Trần Lâm Lâm, cô nàng nói vẫn còn còn đang thi, vì vậy liền nhắn lại hỏi: “Các cậu thi xong chưa?”

Từ Cẩm Niên trả lời: “Ừ, thi xong mấy môn chính rồi. Tớ đã đặt chỗ trong nhà hàng, đừng kiếm cớ không hợp ý cậu nha!”

Thiệu Vinh cười cười nhắn lại: “Được, tớ tới ngay.”

Thay quần áo xong rồi ra khỏi nhà, Thiệu Vinh đón taxi đến địa chỉ Từ Cẩm Niên đã nhắn, từ xa đã nhìn thấy một nam một nữ đứng trước cửa nhà hàng. Người nam thân hình cao lớn, mặc áo khoác màu đen lịch lãm, người nữ cũng mặc áo khoác đen, chân đi giày cao gót, hai người sóng vai đứng chung một chỗ trông vô cùng xứng đôi.

Thiệu Vinh bước xuống xe taxi, vẫy vẫy tay với cả hai, “Cẩm Niên, Lâm Lâm.”

Từ Cẩm Niên nghe giọng Thiệu Vinh liền vội vàng chạy tới ôm chầm lấy cậu, “Đã lâu không gặp. sao cậu gầy quá vậy! Nhìn kia, cả người toàn là xương, cậu qua đó không có cơm ăn à!”

Thiệu Vinh nói: “Gầy cũng tốt, có thể tự luyện tập kiểm tra sức khỏe.”

Từ Cẩm Niên đau lòng nói, “Ai, tớ nói này, cậu học cái gì không học, lại chạy ra nước ngoài học y, sao không tới bệnh viện cho người ta khám mình trước đi?”

Thiệu Vinh cười cười, “Không cần quá đáng vậy chứ?”

Trần Lâm Lâm chen vào: “Được rồi được rồi, đi vào thôi, đứng ở đây làm thần giữ cửa đuổi hết khách của người ta bây giờ.”

“Đứng rồi, nhanh vô ăn, đói chết mất.” Từ Cẩm Niên vội vàng kéo Thiệu Vinh vào nhà hàng, đi tới chỗ đã đặt.

Đặt bốn chỗ, Từ Cẩm Niên và Trần Lâm Lâm rất tự nhiên ngồi ở một bên. Thiệu Vinh ngồi đối diện hai người bọn họ, nhìn lúc bọn họ gọi thức ăn vừa cãi nhau vừa ăn ý trao đổi ánh mắt, trong lòng cũng hiểu được đôi chút.

Hai đứa này đang quen nhau phải không ta? Hèn chi lần trước mình gửi tin nhắn chung thì cả hai liền phát hiện ngay lập tức.

Nhìn hai người vẫn cãi nhau như lúc trước, Thiệu Vinh nhin không được mỉm cười, hai người bạn thân nhất của mình có thể tiến thêm một bước, cậu dĩ nhiên rất muốn quan sát.

Sau khi chọn món xong, Trần Lâm Lâm đột nhiên lấy một tấm thẻ và một cái hộp từ trong ví ra.

“Đúng rồi Thiệu Vinh, lần trước cậu cho tớ mượn ít tiền, bây giờ trả lại cho cậu nè.”

“Không cần trả vội.”

Trần Lâm Lâm nói: “Cầm lấy đi, tài khoản của mẹ tớ đã được thả rồi, bây giờ tớ còn dạy kèm tại nhà, cũng không thiếu tiền.”

Thiệu Vinh cười cười, nhận thẻ từ tay cô bạn.

“Còn cái này nữa.” Trần Lâm Lâm đẩy một cái hộp tới trước mặt cậu, “Tặng cậu quà năm mới.”

—— Quà năm mới?

Đúng rồi, hôm qua là 31, hôm nay chính là 1 tháng 1, lúc này Thiệu Vinh mới phát hiện thì ra hôm nay đã sang năm mới rồi.

“Ách, tớ quên hôm nay là năm mới, không có chuẩn bị quà cho hai cậu.” Thiệu Vinh ngượng ngùng nhìn bọn họ.

Từ Cẩm Niên nói: “Khụ khụ, tớ cũng chưa chuẩn bị gì, thôi hai đứa mình miễn cho nhau đi.”

Trần Lâm Lâm mỉm cười: “Đừng khách sáo, cậu cứ nhận lấy đi.”

Thiệu Vinh mở hộp ra, phát hiện bên trong là một ống nghe bệnh vô cùng tinh xảo.

“Là ống nghe bệnh?”

Trần Lâm Lâm gật đầu: “Ừ, hồi trước bạn tớ trong học viện y muốn đi mua ống nghe bệnh, tớ mới hỏi thăm một chút, thuận tiện mua cho cậu một cái luôn. Nghe nói hiệu này dùng rất tốt, chắc sau này cậu cũng dùng mà ha.”

“Cảm ơn.” Thiệu Vinh vui vẻ nhận quà, món quà này thật sự rất hữu dụng.

Rất nhanh, món ăn đã được bung lên, ba người cùng nhau ăn cơm. Lúc ra cửa, Trần Lâm Lâm vào phòng vệ sinh rửa tay, Từ Cẩm Niên và Thiệu Vinh đứng chờ ở cửa, Từ Cẩm Niên đột nhiên đề nghị: “Thời gian vẫn còn sớm, nếu không tối nay chúng ta đi hát karaoke đi?”

Nhớ tới giọng hát lạc điệu kinh khủng năm đó của Từ Cẩm Niên, Thiệu Vinh cười nói: “Thôi, hai cậu đi đi, tớ còn có việc phải về.”

Muốn về đón năm mới với Thiệu Trường Canh.

Huống chi, Thiệu Vinh cũng không muốn làm bóng đèn cản trở hai người bọn họ hẹn hò.

Từ Cẩm Niên sờ sờ mũi, “Cậu biết rồi à?”

“Hả?”

“Khụ, chuyện tớ và Lâm Lâm đang quen nhau đó. Thật ra cũng mới quen nhau chưa bao lâu, chưa kịp nói cho cậu biết.” Từ Cẩm Niên dừng một chút, hạ giọng nói, “Cậu biết Âu Dương Lâm không? Ông ta chính là người cha trước giờ luôn bỏ mặc mẹ con Lâm đó, cách đây không lâu đã bị người ta. . . . Cảnh sát cả ngày cứ quần lấy Lâm Lâm để điều tra, đoạn thời gian đó tinh thần của Lâm Lâm kém lắm, tớ vẫn luôn ở bên cạnh cậu ấy.”

Nghe cậu ta nói vậy, tâm tình Thiệu Vinh nhất thời có chút phức tạp, cậu im lặng một lát rồi nói: “Cẩm Niên, tớ thật sự rất vui khi biết hai cậu đang quen nhau, sau này nhớ chăm sóc Lâm Lâm thật tốt đó.”

Từ Cẩm Niên gật đầu: “Dĩ nhiên rồi. À quên, cậu ở Anh có gặp được đối tượng phát triển nào chưa?”

Đừng nói là đối tượng phát triển, người kia. Có lẽ sẽ là đối tượng suốt đời của mình.

Thiệu Vinh gật đầu, “Ừm, cứ coi như là có đi.”

Từ Cẩm Niên nổi máu nhiều chuyện, hỏi: “Là người thế nào, nói nghe xú coi?”

Thiệu Vinh vội vàng nói: “Sau này có cơ hội sẽ từ từ nói cho cậu biết, tớ về nhà trước đây, bai bai.”

Nhìn Thiệu Vinh vội xe chạy như trốn, Từ Cẩm Niên nhin không được bật cười, thật là, xấu hổ cái gì chứ.

Lúc Thiệu Vinh về đến nhà phát hiện thời gian vẫn còn sớm, vì vậy cậu ghé siêu thị gần đó mua một ít đồ ăn bỏ vào tủ lạnh. Vừa rồi được Trần Lâm Lâm tặng quà năm mới đã nhắc nhở cậu một chuyện, cậu đã chuẩn bị quà cho Thiệu Trường Canh, chẳng qua hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện nên thiếu

chút nữa đã quên mất.

Hôm nay vừa đúng là năm mới, đồng hồ đeo tay này coi như là quà mừng năm mới tặng hấn đi.

Nghĩ tới đây, Thiệu Vinh liền gửi tin nhắn cho Thiệu Trường Canh: “Tối nay ba có về không?”

Thiệu Trường Canh nhắn lại: “Có thể phải muộn một chút, nếu con đói thì cứ ăn cơm trước đi.”

Thiệu Vinh đã ăn rồi, nhưng Thiệu Trường Canh vẫn chưa ăn cơm, tối về chắc chắn sẽ rất đói. . . . Vì thế Thiệu Vinh lại chạy vào phòng bếp nấu hai món mà bình thường Thiệu Trường Canh thích ăn nhất, thuận tiện nấu cơm luôn.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Thiệu Vinh ngồi trong phòng khách vừa xem tivi vừa chờ hấn về nhà.

Đến hơn 9 giờ, ngoài cửa mới vang lên tiếng chìa khóa tra vào ổ. Thiệu Vinh vội vàng đứng dậy chạy ra cửa, mỉm cười nói: “Ba về rồi,” thuận tay nhận áo khoác của hấn, thấy trên đó đọng một tầng bông tuyết, Thiệu Vinh vừa phui bông tuyết vừa nói, “Bên ngoài lại có tuyết rơi à?”

Thiệu Trường Canh không nói gì, cặp mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào Thiệu Vinh.

Thiệu Vinh treo áo khoác ngoài lên giá áo, ngượng ngùng hỏi: “Nhìn, nhìn cái gì?”

Thiệu Trường Canh đột nhiên kéo Thiệu Vinh vào trong ngực, cúi người hôn xuống.

“A. . . .”

Nụ hôn nồng nhiệt làm cho Thiệu Vinh nhất thời mất khả năng tư duy, trong đầu trống rỗng, chỉ cảm giác được đầu lưỡi của hấn trong cổ họng, sóng lưng xuất hiện cảm giác vừa xa lạ lại quen thuộc khiến cậu đỏ mặt.

Bị hôn đến thiếu chút nữa thở không được, Thiệu Vinh dùng sức đẩy hấn ra, thở hổn hển hỏi: “Ba. . . . Ba bị gì vậy?”

Thiệu Trường Canh cười cười, nói: “Ba rất vui vì con ở nhà chờ ba, không có bỏ ba chạy sang nước ngoài với hai ông cậu kia.”

“. . . .”

Còn tưởng hấn vừa gặp chuyện gì, thì ra là chuyện này.

Thiệu Vinh nhỏ giọng nói: “Sao con có thể bỏ ba chạy theo bọn họ được chứ, không phải đã nói sẽ ở lại với ba rồi sao?”

“Cái gì?” Thiệu Trường Canh tiến tới gần, “Nói gì không nghe, lặp lại lần nữa?”

—— Da mặt dày của hấn đúng là quá dày rồi!

Thiệu Vinh đỏ mặt lảng sang chuyện khác, “Ba ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Vậy con vào nhà bếp hâm đồ ăn.” Thiệu Vinh xoay người vào nhà bếp, nhanh tay lẹ chân hâm thức ăn bùng ra.

Lúc chiều ăn quá sớm, qua vài tiếng đồng hồ, bây giờ Thiệu Vinh cũng có chút đói bụng, vì vậy cầm hai bát ra ngoài ăn cơm với hấn, coi như ăn khuya luôn.

Sau khi ăn cơm xong, Thiệu Trường Canh vào phòng tắm, Thiệu Vinh trở lại phòng ngủ, mở vali tìm cái hộp đựng đồng hồ kia.

Thiệu Vinh vênh tai nghe động tĩnh trong phòng tắm, chờ Thiệu Trường Canh tắm xong liền cầm cái hộp chạy vào phòng ngủ của hấn.

Thiệu Trường Canh đang ngồi trên giường lau tóc, ngay cổ áo ngủ lộ ra lồng ngực màu mật ong khỏe mạnh.

Thiệu Vinh cúi đầu đi tới trước mặt hấn, lắp bắp nói: “Con, con có lời muốn nói với ba.”

Thiệu Trường Canh ngừng động tác, đặt khăn lông lên ghế dựa bên cạnh, hỏi: “Chuyện gì?”

“Không phải ba đã nói lần gặp mặt tiếp theo sẽ xác định quan hệ của chúng ta, bảo con cho ba một câu trả lời chắc chắn sao?”

“Ừ.” Thiệu Trường Canh gật đầu, “Con nghĩ ra đáp án rồi?”

Thiệu Vinh cũng gật đầu: “Nghĩ ra rồi.”

Nhìn dáng vẻ khẩn trương cúi thấp đầu của cậu, trong lòng Thiệu Trường Canh mềm nhũn, dịu dàng nói: “Không sao, đáp án gì cũng được, con cứ nói đi.”

Thiệu Vinh nuốt nước miếng một cái, “Con. Con.”

“ . . . ?” Thiệu Vinh đột nhiên biến thành máy dạy nói làm Thiệu Trường Canh có chút ngạc nhiên, sao hôm nay nó lại ấp a ấp úng như vậy, nãy giờ chưa nói được một câu hoàn chỉnh.

“Con.”

“Con cái gì?” Thiệu Trường Canh rút cuộc không thể nhịn được nữa, cắt lời máy dạy nói Thiệu Vinh.

Thiệu Vinh lấy hết dũng khí nói: “Con thích ba.”

“” Thì ra là tỏ tình sao!

Trái tim Thiệu Trường Canh như muốn ngừng đập, vừa rồi còn định trêu chọc mấy câu cà lăm của cậu, bây giờ lại kích động đến mức không thể hình dung.

Thiệu Vinh rút cuộc cũng nói ra ba chữ “con thích ba”, mặt đã đỏ đến sắp nhỏ ra máu, cộng thêm Thiệu Trường Canh đột nhiên không có phản ứng gì, Thiệu Vinh chỉ còn biết nhắm mắt lại, đưa cái hộp trong lòng bàn tay đã đồ đầy mồ hôi của mình đến trước mặt hắn.

“Cái này. Là quà con mua cho ba ở Anh, tặng ba này, chúc ba năm mới vui vẻ.”

“” Không chỉ tỏ tình mà còn có cả tín vật đính ước?

Đơn giản mà nói, bây giờ cảm giác của Thiệu Trường Canh giống như vừa bị năm triệu tờ vé số đập trúng, sau đó lại bị một trăm ngàn tờ đập lần nữa.

“Tặng cho ba?” Thiệu Trường Canh không thể tin nhìn Thiệu Vinh, cố gắng giữ giọng nói sao cho thật bình tĩnh, nhận cái hộp từ tay cậu.

Vừa mở ra thì nhìn thấy một chiếc đồng hồ đeo tay kiểu nam rất mới, mặt đồng hồ màu bạc phối với dây màu đen, đơn giản mà sang trọng.

Đồng hồ này hắn từng thấy qua trên tạp chí, là mẫu mới ra năm nay, giá rất đắt, Thiệu Vinh mua đồng hồ này nhất định tốn không ít tiền, quan trọng hơn là đồng hồ này rất hợp với hắn, hiển nhiên đã được Thiệu Vinh lựa chọn cẩn thận.

Thiệu Vinh cúi đầu nói: “Con không biết ba thích cái gì, thấy đồng hồ của ba cũng cũ rồi nên mới mua một cái mới cho ba. Ba. Thích không?”

“Dĩ nhiên là thích.” Thiệu Trường Canh lập tức tháo đồng hồ cũ trên tay xuống, thấp giọng nói, “Qua đây, đeo giúp ba.”

Thấy hắn thích món quà này, Thiệu Vinh vô cùng sung sướng, vội vàng vươn tay đeo đồng hồ cho hắn.

Cái đồng hồ này rất hợp với Thiệu Trường Canh, hắn đeo vào nhìn rất phong độ, ừm, quả nhiên mình không có chọn sai.

Thiệu Vinh hài lòng nhìn đồng hồ, đột nhiên nghe hắn thấp giọng nói bên tai: “Tiểu Vinh.”

“Hả?”

“Làm sao bây giờ, ba chưa có chuẩn bị quà năm mới cho con.”

Môi của hắn gần như áp sát vào lỗ tai cậu.

Giọng nói gợi cảm khàn khàn vang lên bên tai, sau mỗi chữ đều có một trận nhiệt khí ám áp phá lên mặt Thiệu Vinh.

Thiệu Vinh bị hơi thở ấm nóng của hắn làm cho cực kì hồi hộp, cậu vội vàng lui về phía sau, rụt cổ lại, nói: “Không có gì, hồi trước ba tặng cho con nhiều quà lắm rồi, năm nay không tặng cũng không sao.”

“Nhưng mà ba muốn tặng.”

“ . . . ?” Thiệu Vinh nghi ngờ nhìn hắn.

“Thôi thì ba tặng tấm thân này cho con đi.”

“” Thiệu Vinh lập tức đỏ mặt, “Ba, ba nói bậy cái gì vậy.”

“Con vừa tỏ tình với ba, ba vẫn chưa bày tỏ, vậy chẳng phải là quá vô trách nhiệm sao?” Thiệu Trường Canh mỉm cười, vươn tay kéo Thiệu Vinh vào trong ngực, tiếp theo lật người lại, nhẹ nhàng ấn cậu xuống giường.

Thiệu Vinh hốt hoảng vùng vẫy, “Con mệt, muốn. . . Muốn về phòng ngủ.”

“Đừng hòng.” Thiệu Trường Canh chặn cậu lại, đặt hai tay cậu ra hai bên, mười ngón đan xen, nhân tiện cũng chen đầu gối vào giữa hai chân cậu, chặn

hết đường trốn của Thiệu Vinh.

Rốt cuộc hiểu được ý “tặng tấm thân này cho con”, Thiệu Vinh cứng ngắc quay đầu sang chỗ khác, lại bị Thiệu Trường Canh xoay đầu lại, cúi người hôn xuống.

“A.”

Tư thế hoàn toàn bị áp đảo trên giường như vậy khiến tâm tình Thiệu Vinh thật khản trương.

Nụ hôn dịu dàng làm sau lưng cậu dâng lên từng dòng điện mãnh liệt, cậu cố gắng không chế nhịp tim, dồn hết lực chú ý vào nụ hôn của hắn, vì vậy hoàn toàn không biết mình đã bị hắn vừa hôn vừa lột sạch.

Chờ đến khi nụ hôn kết thúc, hai chân tiếp xúc đến làn da ấm áp của hắn, nhìn lồng ngực màu mật ong của hắn lộ ra ngay trước mắt, Thiệu Vinh đỏ mặt, muốn ngồi dậy lại bị hắn đè trở về lần nữa.

“Quà đã tặng không cho trả lại.” Thiệu Trường Canh mỉm cười, “Con nên nhận lấy đi.”

“.” Có, có cái màn ép người ta nhận quà thế này sao?

Thiệu Vinh đỏ mặt giãy giụa, nhưng cái quần lót cuối cùng cũng bị hắn lột xuống.

Khí quan nhạy cảm bị hắn trực tiếp cảm trong lòng bàn tay, Thiệu Vinh hồi hộp căng cứng cơ thể.

Thiệu Trường Canh biết Thiệu Vinh vẫn còn ác cảm với loại chuyện này, hắn kiềm chế dục vọng trong cơ thể, kiên nhẫn lấy tay vuốt ve trung tâm dục vọng của cậu, dùng kỹ thuật trượt lên trượt xuống làm cậu dần dần có cảm giác.

Khoái cảm xa lạ khiến Thiệu Vinh bắn ra rất nhanh, cậu há miệng thở hổn hển để điều chỉnh hô hấp.

Thiệu Trường Canh hôn trán cậu một cái, lấy gel bôi trơn trong tủ đầu giường, nhẹ nhàng bôi ở phía sau Thiệu Vinh.

Chất lỏng lạnh lẽo làm thân thể Thiệu Vinh đột nhiên cứng đờ.

Hình ảnh bị cưỡng bức vào hôm sinh nhật lần trước không hay ho chút nào, tư thế bị hắn áp chế như vậy khiến Thiệu Vinh không khỏi liên tưởng tới cơn ác mộng đêm đó, thân thể bị tiến vào mạnh mẽ, nỗi đau tê tâm liệt phế đó thật sự rất đáng sợ.

Bây giờ mới chỉ tiến vào một ngón tay nhưng cảm giác bị dị vật xâm nhập đã làm sắc mặt Thiệu Vinh thay đổi.

Thiệu Trường Canh dừng lại động tác, nhìn vẻ mặt Thiệu Vinh cũng đủ biết cậu đang nghĩ tới buổi tối không vui kia, hắn nhìn không được cảm thấy đau lòng, bế Thiệu Vinh lên, để cậu ngồi trên người mình, tiến sát lại bên tai cậu, dịu dàng nói: “Đừng sợ, sẽ không làm con đau.”

“A.” Thay đổi sang tư thế này giúp Thiệu Vinh cảm thấy tốt hơn nhiều, ngồi trên người của hắn, ngửi mùi hương quen thuộc trên người hắn, dần dần Thiệu Vinh cũng không cảm thấy sợ nữa.

Người này là người mình yêu, hai người yêu nhau, làm chuyện này cũng là chuyện đương nhiên, không có gì phải sợ.

Vừa nghĩ như thế, trong lòng đột nhiên trở nên bình tĩnh hơn, Thiệu Vinh vươn tay ôm lấy bả vai Thiệu Trường Canh, chôn mặt ở trước ngực của hắn, nhẹ giọng nói: “Không sao, tiếp. Tiếp tục đi.”

Thiệu Trường Canh vừa dịu dàng hôn cậu, vừa kiên nhẫn lấy ngón tay mở rộng nơi đó.

“Có đau không?” Thiệu Trường Canh thấp giọng hỏi.

“Không. Không đau.”

Lúc mở rộng vừa đủ, Thiệu Trường Canh tách hai mông Thiệu Vinh ra, nâng eo lên, sau đó tiến vào từ bên dưới.

“A.” Vật cứng lớn hơn nhiều so với ngón tay đột nhiên tiến vào cơ thể làm Thiệu Vinh đau đến nhúu chặt chân mày.

Thiệu Trường Canh dịu dàng an ủi cậu: “Ngaoan, nhịn một chút sẽ hết đau.”

Vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt cậu, vừa điều chỉnh vị trí bắt đầu từ từ chuyển động, lúc xâm nhập tới một vị trí thì thấy thân thể Thiệu Vinh đột nhiên co rút, khuôn mặt cũng lập tức đỏ bừng, Thiệu Trường Canh cười cười, bắt đầu chuyển động nhanh hơn, tiếp tục kích thích nơi nhạy cảm đó.

Đó là vị trí gần tuyến tiền liệt, ma sát vào chỗ đó sẽ khiến con người cảm thấy hưng phấn. Thiệu Trường Canh hiểu cấu tạo cơ thể người rõ như lòng bàn tay, dĩ nhiên biết phải làm sao để khiến Thiệu Vinh hưởng thụ nhiều nhất.

“. A. Không, không cần. Nhẹ một chút.”

Thiệu Vinh bị khoái cảm mãnh liệt trong cơ thể làm cho rên rỉ không ngừng, về sau cũng không biết mình đang nói cái gì.

Trong trí nhớ của cậu, làm chuyện này rất đau đớn, hoàn toàn không ngờ lại thoải mái như vậy. . . .

Khoái cảm mãnh liệt như thủy triều ập vào cơ thể, phủ kín từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu, trong đầu Thiệu Vinh hoàn toàn trống rỗng.

Đau đớn xen lẫn khoái cảm, cảm giác giống như đang ở giữa địa ngục và thiên đường.

Động tác Thiệu Trường Canh càng ngày càng điên cuồng, Thiệu Vinh cũng không còn thời gian cảm thấy xấu hổ, chỉ có thể ôm chặt vai hắn, liều mạng thò, dục vọng vừa phát tiết xong lại thức tỉnh thêm lần nữa. . . .

Hôm nay định trước là thức trắng đêm.

“Quà năm mới” và cả quá trình nhận quà chắc chắn khiến Thiệu Vinh nhớ mãi không quên.

Sang năm mới, cuối cùng hai người cũng đã trao đổi tâm ý. Ngay giờ phút được hắn ôm, rốt cuộc Thiệu Vinh cũng xác định được, bắt đầu từ năm nay, hai người không còn là cha con nữa, mà là người yêu thân mật nhất.

Từ nay về sau sẽ dùng một thân phận khác ở bên cạnh hắn, nhiều thứ sẽ thay đổi, nhưng thứ duy nhất không thay đổi chính là tình cảm và sự quan tâm dành cho nhau.

Trong mơ, hình như lại trở về thật lâu trước kia, hai cha con nằm trên giường lớn ôm nhau ngủ. Khi ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, chỉ cần Thiệu Vinh mở mắt ra sẽ nhìn thấy khuôn mặt của baba đầu tiên.

Hắn sẽ mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt tóc mình, dịu dàng hỏi: “Ngủ ngon không?”

Có lẽ sau này ngày nào cũng vậy, bầu bạn với nhau, cùng nhau trải qua cuộc sống này.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Phiên ngoại 1

Sang năm mới, công việc chuyển giao bệnh viện bắt đầu được tiến hành, Thiệu Trường Canh chính thức giới thiệu Thiệu Thần với mọi người. Sau cuộc họp hằng năm, mỗi ngày Thiệu Trường Canh đều dẫn Thiệu Thần đến chỗ làm, thuận tiện bàn giao một ít công việc cho Thiệu Thần.

Mặc dù Thiệu Thần không có khí phách như Thiệu Trường Canh năm đó, nhưng may là cậu rất thông minh, tiếp thu cũng nhanh, đi theo bác hai một tháng cũng hiểu được đại khái cách quản lý các loại công việc trong bệnh viện, nhưng dĩ nhiên cũng mệt gần chết.

Trưa hôm nay, Thiệu Vinh đột nhiên nhận được tin nhắn của Thiệu Thần, nói rằng có hai vé khuyến mãi của nhà hàng buffet mới mở, muốn rủ Thiệu Vinh đi ăn thử. Thiệu Vinh luôn cảm thấy thân thiết với người anh lớn lên cùng mình, vì vậy cậu liền đồng ý.

Lúc tới nhà hàng buffet, Thiệu Vinh liếc mắt một cái liền thấy Thiệu Thần đang ngồi chờ.

Nhiều ngày không gặp, trông Thiệu Thần chừng chạc hơn rất nhiều. Người anh trai luôn cột nơ trên choker người khác trong trí nhớ, hôm nay mặc âu phục trông rất oai phong lịch lãm, chỉ là sắc mặt nhìn có chút mệt mỏi.

Thiệu Vinh đi tới ngồi xuống ghế đối diện, hỏi: “Anh, dạo này anh bận lắm hả?”

“Đúng vậy, bận đến sắp điên rồi.” Thiệu Thần khẽ thờ dài, nhìn Thiệu Vinh rồi nói, “Hồi đó bác hai làm viện trưởng, anh cũng không biết tại sao bác lại bận rộn như vậy, giống như cả ngày đều có chuyện để làm. Mấy ngày qua đi theo bác, anh mới phát hiện thì bác còn bận hơn anh tưởng tượng, thật sự không biết sao trước kia bác lại có thể tìm được thời gian rảnh.”

Nghe Thiệu Thần nói vậy, trong lòng Thiệu Vinh khẽ rung động.

Thật ra Thiệu Vinh hiểu rất rõ tại sao dù bận rộn như vậy nhưng Thiệu Trường Canh vẫn dành chút thời gian cho cậu, bởi vì Thiệu Trường Canh xem cậu là người quan trọng nhất. Suốt mười hai năm, dù bận rộn bao nhiêu, hắn vẫn tham dự mỗi buổi họp phụ huynh đúng giờ; mỗi lần thầy giáo đến thăm gia đình học sinh, hắn cũng sẽ cố gắng tranh thủ thời gian ở nhà; thậm chí lúc Thiệu Vinh sắp thi, hắn còn đích thân xuống bếp làm một bữa cơm ngon cho cậu.

Sự quan tâm dịu dàng kia, bây giờ Thiệu Vinh vẫn còn nhớ rõ.

Có thể gặp được người cha nuôi này thật sự là chuyện may mắn nhất trong đời cậu.

“Tiểu Vinh, anh thật sự rất phục ba của em. Lúc bác về nước nhận chức viện trưởng cũng bằng tuổi anh, sao bác có thể làm được tốt như vậy? Nếu đổi lại là người vùng về như anh, chắc không biết làm gì luôn.” Thiệu Thần ừ ừ nói.

Thiệu Vinh sùng sốt một chút, lúc này mới bắt được điểm mấu chốt trong lời của Thiệu Thần, cậu ngạc nhiên hỏi: “Nếu đổi lại là anh? Anh nói anh phải làm viện trưởng của bệnh viện An Bình sao?”

“Đúng vậy.” Thiệu Thần nghi ngờ nhìn Thiệu Vinh, “Ba em chưa nói với em sao? Anh tưởng em biết lâu rồi chứ.”

Thiệu Vinh đột nhiên im lặng.

Thiệu Thần nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của em trai, vội vàng giải thích: “Thật ra anh cũng biết mình không có tư cách làm viện trưởng, nhưng bác hai cứ một mực muốn giao nó lại cho anh. Anh đã nói với bác khoảng vài năm nữa rồi hẵng giao chức viện trưởng cho anh, nhưng bác nói bác đã quyết định dẫn em ra nước ngoài, vì vậy.”

Nghे lời giải thích của Thiệu Thần, tâm tình Thiệu Vinh vô cùng phức tạp, không biết nên nói gì cho phải.

Khó trách mấy ngày qua hấn lại bận rộn như vậy, tối khuya mới về tới nhà, mình còn tưởng hấn đang bận rộn chuyện tang lễ của Thiệu An Quốc, không nghĩ tới hấn đang bận chuyện giao chức viện trưởng.

Thiệu Vinh biết hấn làm viện trưởng không hề dễ dàng.

Lúc còn bé theo hấn dọn ra khỏi Thiệu gia, hai cha con sống cùng nhau, bao nhiêu cực khổ và vất vả của hấn Thiệu Vinh đều nhìn thấy hết. Lúc đó bệnh viện An Bình chỉ là một bệnh viện tư nhân quy mô nhỏ, sau khi Thiệu Trường Canh nhậm chức đã cải cách rất nhiều, tốn không ít công sức mới đưa bệnh viện An Bình đến được vị trí ngày hôm nay.

Thành quả nỗ lực hơn mười năm cứ nhường cho người khác dễ dàng như vậy sao?

Cho dù làm vậy để hai người có thể ở cùng nhau, nhưng cũng không cần phải bỏ đi nhiều như thế.

Nghĩ đến cảnh tượng Thiệu Trường Canh thu dọn đồ đạc rời khỏi bệnh viện An Bình, Thiệu Vinh liền cảm thấy đau lòng.

“Thôi đừng nói mấy chuyện này nữa, chúng ta ăn trước đi, nửa tiếng sau anh phải về bệnh viện rồi, chiều nay có một cuộc họp.” Thiệu Thần cười cười, bụng đĩa đi lấy đồ ăn.

Thiệu Thần đứng dậy muốn đi, đột nhiên có vật gì đó rơi xuống đất. Thiệu Vinh nhìn thấy, vội nói: “Anh, hình như anh làm rớt gì kia.”

“Vậy sao?” Thiệu Thần cúi người tìm dưới đất, “Tìm được rồi! May quá may quá, lỡ như mất chắc mẹ anh cảm rằm chết anh luôn.”

Thấy Thiệu Thần thờ phào nhẹ nhõm, Thiệu Vinh tò mò hỏi: “Là cái gì vậy? Quý lắm à?”

Thiệu Thần mở lòng bàn tay ra: “Là cái này.”

Trong lòng bàn tay của Thiệu Thần là một sợi dây chuyền, ở giữa là một miếng ngọc trong suốt, phía trên có khắc chữ Thần.

Thiệu Thần cười cười, nói: “Anh đã đeo cái này từ nhỏ rồi, xem nó như là bùa hộ mệnh vậy. Mẹ anh bảo miếng ngọc này rất quan trọng, không thể vứt, sau này sẽ tặng cho người yêu.” Nói tới đây, Thiệu Thần bắt đầu dĩ nhiên vai, “Anh cũng không tin ba cái chuyện mê tín này, nhưng ngọc này đúng là có lợi cho cơ thể nên anh vẫn đeo tới bây giờ.”

“.” Tặng cho người yêu?

Thiệu Vinh đột nhiên nhớ hôm sinh nhật mười tám tuổi đó, Thiệu Trường Canh có đưa cho mình một miếng ngọc, phía trên có khắc chữ “Thiệu”, rất giống cái của Thiệu Thần.

Chẳng lẽ là cùng một loại ngọc sao?

Nói vậy, năm đó hấn đã có tâm tư như thế với mình rồi à? Đêm hôm đó bắt buộc mình cũng không phải phát tiết cơn giận hay đòi báo đáp, mà là vì. . . . Yêu mình sao?

Nghĩ tới đây, mặt Thiệu Vinh đột nhiên đỏ lên.

Cậu thật sự không ngờ miếng ngọc này lại có ý nghĩa đặc biệt với người Thiệu gia như vậy. Lúc ấy còn hiểu lầm hấn, tưởng hấn đưa miếng ngọc này cho mình giống như xích khóa trên cổ vật cung, sau đó giận quá nên trả lại cho hấn luôn rồi.

Ách. Lúc bị trả lại chắc hấn cảm thấy rất khó chịu đi?

Cũng tại lúc đó hấn không chịu nói rõ ràng. Nếu như hấn nói rõ, mình nhất định sẽ cẩn thận suy nghĩ xem có nên giữ lại miếng ngọc này hay không, nhưng hấn chẳng nói gì cả, mình cũng không hiểu ý nghĩa nên đã thẳng tay trả lại luôn.

Bây giờ phải làm sao đây? Chẳng lẽ mặt dày đi xin lại sao?

Da mặt Thiệu Vinh hiển nhiên không có dày đến vậy, nhưng vẫn cảm thấy nếu có thể đeo loại ngọc có ý nghĩa như thế sẽ rất hạnh phúc.

Tâm tình đột nhiên có chút mâu thuẫn, Thiệu Vinh bắt đầu suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể lấy lại miếng ngọc này.

Do không có nhiều thời gian ăn trưa, Thiệu Thần không hề để ý hình tượng ăn ngấu nghiến như hổ đói. Sau khi giải quyết một đồng thức ăn, Thiệu Thần cúi đầu nhìn nhìn bề ngoài một chút rồi vội vàng đứng lên nói, “Tiểu Vinh, em cứ từ từ ăn đi, anh có việc bận phải đi trước!”

“ ”

Sau khi nói xong những lời này, bóng lưng của Thiệu Thần đã nhanh chóng biến mất ở cửa nhà hàng. Thiệu Vinh tròn mắt há mồm im lặng trong chốc lát, sau đó quay đầu lại, nhìn một đồng thức ăn chất đầy trên bàn, không thể làm gì khác hơn là bắt đầu cầm đũa từ từ giải quyết.

Xế chiều về đến nhà, một mình nhàn rỗi nhàm chán không có việc gì làm, Thiệu Vinh liền đi luyện bút.

Lúc Thiệu Trường Canh về đến nhà chỉ thấy Thiệu Vinh đang ngồi viết ba chữ “Thiệu Trường Canh”!

Bên cạnh bỏ rất nhiều giấy nháp, hiển nhiên đã viết rất nhiều lần, chữ bút lông của cậu rất sắc sảo và ngay ngắn, có thể nhìn ra được mỗi nét đều viết rất nhập tâm.

Nhìn trên bàn lớn chất đầy giấy ghi ba chữ “Thiệu Trường Canh” to tướng, Thiệu Trường Canh cảm thấy hô hấp của mình như muốn dừng lại.

Không thể khống chế tình cảm và dục vọng dành cho Thiệu Vinh được nữa!

Thiệu Trường Canh không nhịn nữa, dứt khoát vươn tay ra ôm lấy eo Thiệu Vinh từ phía sau.

“Ách.”

Thiệu Vinh đang chăm chú vui đầu luyện chữ, vốn không có chú ý tới Thiệu Trường Canh, đến khi đột nhiên bị một vòng tay quen thuộc ôm lấy mới giật mình.

Nguy rồi, nếu bị hấn nhìn thấy.

Thiệu Vinh vội vàng muốn che lại thì nghe Thiệu Trường Canh thấp giọng cười: “Nhớ ba không?”

“ ” Thiệu Vinh đỏ mặt, không biết nên giải thích như thế nào.

“Sao lại viết toàn tên của ba thế này, hà?”

Thiệu Trường Canh đột nhiên vén áo lên của Thiệu Vinh lên.

Tuy bây giờ đang là mùa đông nhưng trong nhà có máy sưởi, sau khi đi ăn về, Thiệu Vinh liền cởi áo khoác dày ra, chỉ chừa một cái áo len màu trắng. Thiệu Trường Canh vén áo lên là có thể trực tiếp chạm vào làn da bóng loáng trên bụng cậu.

Đầu ngón tay tiếp xúc với thân thể ấm áp mềm mại, xúc cảm tốt như vậy khiến Thiệu Trường Canh lưu luyến không muốn rời, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng bằng phẳng của cậu, vuốt thẳng một đường lên phía trước, sau đó nắn điểm nổi lên trước ngực.

“Ách.”

Đầu ngực nhạy cảm bị hấn xoa nắn trên đầu, rất nhanh liền trở nên cứng rắn, khoái cảm xa lạ như dòng điện xông thẳng lên não khiến mặt Thiệu Vinh đỏ bừng.

“Đừng. Đừng.”

Cậu bối rối muốn giãy dụa, nhưng phần eo đã sớm bị tay kia của hấn giữ chặt. Phía trước là bàn đọc sách, phía sau thì bị hấn chặn, Thiệu Vinh vốn không còn đường trốn.

“A.”

Dưới kỹ thuật của hấn, thân thể Thiệu Vinh trở nên mẫn cảm lạ thường, ngực vừa tê dại vừa ngứa, cảm giác xa lạ khiến Thiệu Vinh không biết nên ứng phó như thế nào. Bên ngực phải đã cứng rắn đến sưng đau nhưng bên trái lại không có người nào hỏi thăm, hai bên khác biệt quá nhiều khiến Thiệu Vinh khó chịu run rẩy, thân thể có vẻ rất mong muốn sự đụng chạm của hấn.

“Mấy ngày nay có nhớ ba không?” Thiệu Trường Canh thấp giọng hỏi.

Sau buổi tối hôm nọ, liên tục hơn nửa tháng không có chạm vào cậu. Thứ nhất là gần đây bận quá, thứ hai là sợ tổn thương cơ thể cậu, dù sao Thiệu Vinh vẫn chưa quen với việc này cho lắm.

Nhịn lâu như vậy, mỗi ngày đều ôm cậu ngủ nhưng không làm được gì, thật ra Thiệu Trường Canh cũng rất khổ sở.

“ ” Câu hỏi quá thẳng thắn khiến Thiệu Vinh không biết nên trả lời như thế nào, đành phải ngậm chặt miệng.

Thiệu Trường Canh áp sát lại gần, hôn nhẹ lên lỗ tai Thiệu Vinh, ngón tay cũng chuyển qua bên kia, nhẹ nhàng ma sát đầu ngực đáng thương.

Thiệu Trường Canh hiểu rõ thân thể Thiệu Vinh như lòng bàn tay, vành tai chính là một trong những điểm nhạy cảm nhất trên cơ thể cậu, quả nhiên vừa đụng nhẹ, cả lỗ tai Thiệu Vinh đã ửng đỏ, thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

“Có muốn không?” Thiệu Trường Canh hỏi.

“ ” Thiệu Vinh cắn chặt môi, liều mạng hít sâu, cố gắng chịu đựng sự trêu chọc của hắn.

Hắn hiểu thân thể này rất rõ, có khi còn hiểu hơn thân thể của hắn nữa, Thiệu Vinh hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, dưới môi lưỡi của hắn rất nhanh liền có phản ứng.

Quần jean từ từ nổi lên lều trại, mặt Thiệu Vinh đã đỏ đến sắp nhỏ ra máu.

(để tiết kiệm tiền cho mọi người, nội dung tiếp theo cho vào phần lời tác giả, đừng trách chỉ có ít thịt nhé, cảm ơn!!)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Thiệu Trường Canh thấy phản ứng của cậu, mỉm cười một chút rồi ôm eo Thiệu Vinh, dùng ngón tay nhẹ nhàng kéo khóa quần jean, bàn tay thọc vào trong quần cảm lấy phần cứng rắn kia, bắt đầu thành thạo chuyển động lên xuống.

“Đừng.”

Dù trong miệng nói không nhưng thân thể mới là thành thật nhất, Thiệu Vinh hiển nhiên rất muốn được đụng chạm thân mật như vậy, bộ vị mẫn cảm nhất bị hắn cầm trong lòng bàn tay, dịu dàng vuốt ve, khoái cảm mãnh liệt xông từng đợt lên não.

Thiệu Vinh há miệng thở hổn hển, thân thể càng ngày càng nóng, ngón tay của hắn như có ma lực, mọi dây thần kinh trên cơ thể cơ hồ đều tập trung vào đầu ngón tay của hắn.

Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, bụng dưới Thiệu Vinh đột nhiên co rút lại.

“A a”

Cùng với tiếng rên rỉ không thể kiềm chế, một dòng chất lỏng nóng rực bắn hết vào lòng bàn tay Thiệu Trường Canh.

Sau cao trào, trong đầu Thiệu Vinh trống rỗng một lúc lâu.

Chờ đến khi hô hấp trở lại bình thường và tinh thần tỉnh táo trở lại, Thiệu Vinh phát hiện quần jean đã bị hắn tuột xuống dưới đầu gối, ngay cả quần lót cũng bị lột ra. Thiệu Vinh dùng hai tay chống trên bàn làm việc, tư thế đưa lưng về phía hắn, cả cái mông lộ rõ trước mắt hắn.

Thiệu Vinh vừa muốn chạy trốn liền bị Thiệu Trường Canh nhanh tay lẹ mắt ôm chặt, thân thể hắn cũng áp lên người cậu.

Cảm giác được vật cứng rắn chống ở phía sau mình, Thiệu Vinh biết không thể trốn được nữa, đành phải đỏ mặt thương lượng với hắn, “Đừng.
Đừng ở đây.”

Nói có một câu mà muốn xoắn cả lưỡi.

Thế nhưng Thiệu Trường Canh lại cảm thấy thư phòng rất tốt, không muốn vào phòng ngủ, vì vậy không đồng ý với lời đề nghị kia.

“Cứ ở đây đi.” Thiệu Trường Canh mỉm cười, nâng eo Thiệu Vinh lên, tách hai chân cậu ra, dùng chất lỏng trắng sữa trong lòng bàn tay làm dầu bôi trơn tạm thời, bôi nhẹ lên hậu huyệt đang khấn trương co rút lại.

“ ” Da đầu Thiệu Vinh tê dại, toàn thân cũng đỏ ửng.

Trước mặt chất đầy một đống giấy Tuyên Thành và bút lông, rèm cửa sổ đối diện cũng chưa thả xuống, ánh sáng chạng vạng chiếu vào nhuộm một màu vàng ấm áp lên cả căn phòng. . .

Ban ngày ban mặt làm chuyện như vậy trong thư phòng, đối với Thiệu Vinh đơn thuần mà nói có chút quá mức.

“A Đừng ở đây. Con Chúng ta . . . Vào Vào phòng ngủ.”

Thiệu Vinh vẫn còn muốn tiếp tục thương lượng vấn đề địa điểm.

Thiệu Trường Canh tiếp tục không để ý đến lời đề nghị đổi địa điểm của cậu, hai tay giữ chặt eo Thiệu Vinh, dùng sức một cái, phần sung đến không nhìn được nữa đâm thẳng vào trong cơ thể cậu.

“A.” Thiệu Vinh sợ hãi kêu ra tiếng, nhưng tiếng ra khỏi miệng lại trở thành tiếng rên rỉ mê người.

Thiệu Trường Canh gần như lập tức tìm được điểm mẫn cảm, vị trí xâm nhập đúng là gần tuyến tiền liệt có thể khiến đại não Thiệu Vinh trống rỗng. Sự xâm nhập đột ngột như vậy làm cho thân thể Thiệu Vinh lập tức cảm nhận được đau đớn và khoái cảm cùng với hưởng thụ cực độ.

Toàn thân Thiệu Vinh run rẩy kịch liệt, hai tay chống lên bàn dùng sức nắm chặt, đầu ngón tay cũng trở nên tái nhợt.

Toàn thân cậu chuyển sang màu đỏ ửng đẹp mắt, hậu huyệt bắt đầu không tự chủ được co rút lại.

“Ngaoan, thả lỏng.” Thiệu Trường Canh vuốt ve thân thể Thiệu Vinh để cậu từ từ bình tĩnh lại.

Phân thân bị hậu huyệt chặt chẽ của cậu bao lấy, cảm giác tuyệt vời như vậy khiến người ta sắp phát điên. Thiệu Trường Canh hít sâu một hơi, sau đó giữ chặt eo cậu, bắt đầu chuyển động kịch liệt.

“A a a.” Dưới khoái cảm quá lớn, đại não Thiệu Vinh đã hoàn toàn mất đi khả năng suy nghĩ.

“A. Dừng. Sâu quá.”

Tiếng rên rỉ không khống chế được, hai tay dùng sức chống đỡ thân thể, há miệng ra cố gắng hô hấp, Thiệu Vinh hoàn toàn không biết mình đang nói cái gì.

“Chậm. Chậm thôi. A.”

Cậu lắc đầu lung tung, mồ hôi trên gương mặt nhỏ nhần rơi xuống giấy Tuyên Thành, ba chữ Thiệu Trường Canh trên giấy rất nhanh đã bị thấm ướt, chữ viết nhòe đi không còn nhìn ra gì cả.

Ngón tay đột nhiên mò tới xấp giấy trên bàn, nguyên một xấp giấy Tuyên Thành bị Thiệu Vinh vò thành một cục.

Thư phòng bị quấy thành một đồng ngôn ngang hông đòn.

Thiệu Vinh cũng không còn cách nào khác.

Dưới sự tấn công kịch liệt của Thiệu Trường Canh, Thiệu Vinh cảm thấy thân thể của mình như một chiếc thuyền lá nhỏ xíu trên biển rộng, không ngừng lên xuống theo động tác của hắn, dục vọng đã phóng thích một lần lại thức tỉnh lần nữa dưới sự kích thích từ phía sau, sau đó bị hắn nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Ư.” Tiếng rên rỉ quặn rũ không kiềm chế được phát ra từ trong cổ họng.

Kích thích cả trước lẫn sau mang đến khoái cảm không lồ khiến Thiệu Vinh như rơi vào trạng thái thất thần.

Cậu không thể làm gì khác hơn ngoài việc thuận theo dục vọng của bản thân, học cách phối hợp với động tác của hắn, nhẹ nhàng đóng đưa eo, để cả hai được hưởng thụ nhiều hơn.

Thiệu Vinh hoàn toàn không ngờ mình chủ động nghiêng hợp sẽ làm Thiệu Trường Canh càng thêm hưng phấn, động tác cũng càng lúc càng nhanh, khi chuẩn bị đạt đến cao trào thì điện cuồng chạy nước rút như muốn đẩy nội tạng người ta ra khỏi cơ thể. Thiệu Trường Canh dùng sức đẩy một cái, bắn toàn bộ tinh dịch nóng hổi vào trong cơ thể Thiệu Vinh.

Thiệu Vinh bị nóng đến co quắp cả người, phản ứng đáng yêu như vậy khiến Thiệu Trường Canh nhìn không được xoay cầm cậu qua hông thật sâu.

Thiệu Vinh mới vừa thờ phào nhẹ nhõm vì “cuối cùng cũng xong,” lại không ngờ sau khi bắn một lần Thiệu Trường Canh vẫn chưa thỏa mãn, hắn vung tay lên, gạt hết giấy Tuyên Thành và bút lông trên bàn xuống đất, tiếp theo cời quần cậu ném sang ghế sofa bên cạnh.

Thiệu Vinh đỏ mặt nói: “Không. Không muốn nữa.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, ôm Thiệu Vinh đặt lên bàn, nâng hai chân cậu lên, tiến vào cơ thể cậu một lần nữa.

“A.”

Hậu huyệt bị ma sát nhiều lần đã trở nên mềm mại, lần này có thể dễ dàng dung nạp vật cứng rắn nóng rực kia.

Thiệu Vinh nằm ngang trên bàn, nhìn vào mắt người đàn ông đang cúi người xuống hôn mình, trong mắt của hắn tràn đầy tình yêu dịu dàng, cậu còn có thể nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của mình trong đôi mắt thâm thúy ấy.

Trong lòng Thiệu Vinh đột nhiên chấn động, cậu nhắm mắt lại, run rẩy vươn tay vòng lên cổ hấn, hé miệng, chủ động đáp lại nụ hôn của hấn.

Thiệu Trường Canh được đáp lại, tâm tình vô cùng vui sướng, động tác phía dưới cũng trở nên nhiệt tình hơn.

Thiệu Vinh bị hấn liên tục xỏ xuyên qua, vừa cảm thấy lúng túng vừa cảm thấy xấu hổ, nhưng thật ra trong lòng cũng cảm thấy có chút ngọt ngào.

Mặc dù sự nhiệt tình của hấn khiến Thiệu Vinh khó có thể chống đỡ, nhưng sự nhiệt tình này cũng chứng minh hấn yêu cậu bao nhiêu.

Sự kịch liệt này kéo dài cho đến khi trời tối, hai chân Thiệu Vinh bị hấn gác lên vai rồi cuộc cũng được đề xuống, thân thể giống như bị đứt làm đôi, hoàn toàn mất cảm giác.

Ban ngày làm chuyện đó trong thư phòng, trên bàn chất đầy giấy bút, trên người chỉ mặc áo len mỏng, phần dưới hoàn toàn trần truồng, bị hấn đòi tư thế làm nhiều lần.

Chờ đến khi mọi chuyện bình thường trở lại, thư phòng đã trở thành một đồng hồ ồn. Thiệu Vinh ngượng đến đỏ chín mặt, hận không thể vùi đầu vào đồng hồ kia.

Thiệu Trường Canh nhìn bộ dạng xấu hổ của cậu, càng nhìn càng cảm thấy đáng yêu, nhin không được cúi người hôn nhẹ lên trán cậu, dịu dàng hỏi: “Thân thể còn đau không?”

“” Có thể đừng hỏi quá thẳng thắn như vậy không?! Thiệu Vinh nghiêng đầu đi không muốn trả lời.

“Ba dẫn con đi rửa sạch.” Thiệu Trường Canh cười cười, bế nửa thân trên của Thiệu Vinh lên, xoay người đi vào phòng tắm.

Sau khi xả đầy nước ấm vào bồn, Thiệu Trường Canh cởi áo len bị mồ hôi thấm ướt của Thiệu Vinh xuống, nhẹ nhàng đặt cậu vào trong bồn tắm. Thiệu Trường Canh đưa tay sờ về phía hậu huyệt của cậu, vừa mới chạm đến nơi đó, cả người Thiệu Vinh liền co rút lại.

Thiệu Trường Canh đau lòng hôn môi Thiệu Vinh, “Ráng nhịn một chút, lát nữa sẽ hết đau.”

“Ừm.” Thiệu Vinh đỏ mặt gật đầu.

Ngón tay Thiệu Trường Canh nhẹ nhàng dò vào trong, chậm rãi lấy tinh dịch ở bên trong ra. Hấn dùng hai ngón tay mở rộng hậu huyệt, để nước ấm chảy vào rồi rửa đi rửa lại hai lần. Chờ đến khi dọn dẹp sạch sẽ xong, hấn lại giúp Thiệu Vinh gội đầu, sau đó bôi thuốc mỡ giảm sưng, xong xuôi tất cả mới dùng khăn tắm lớn bao cậu lại rồi ôm cậu trở về trong phòng ngủ.

Công việc giải quyết hậu quả vô cùng chu đáo, không thể bắt bẻ bất cứ chỗ nào, được hấn đối xử như bảo bối, Thiệu Vinh cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Sau khi đặt Thiệu Vinh xuống giường, Thiệu Trường Canh hôn trán cậu một cái, thấp giọng nói: “Đói bụng không? Ba đi làm chút gì cho con ăn.”

Hấn vừa xoay người muốn đi thì đột nhiên bị Thiệu Vinh kéo lại.

Thiệu Trường Canh ngồi xuống giường, dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

“Con. Có lời này muốn nói với ba.” Thiệu Vinh im lặng trong chốc lát, chỉnh đốn lại suy nghĩ rồi mới nhìn hấn, hỏi, “Có phải ba định giao bệnh viện An Bình cho anh Thiệu Thần không?”

Thiệu Trường Canh hỏi: “Con gặp Thiệu Thần rồi à?”

Thiệu Vinh gật đầu, “Vâng.”

Thiệu Trường Canh cười cười, “Đúng vậy, đã bắt đầu chuyển giao bệnh viện rồi. Thiệu Thần rất thông minh, học rất nhanh, chắc qua mùa xuân này là ba có thể từ chức.”

Nghe lời nói thản nhiên của hấn, tâm tình Thiệu Vinh có chút phức tạp.

Im lặng một lúc lâu sau, Thiệu Vinh mới nhẹ giọng nói: “Nhưng không phải ba làm viện trưởng rất tốt sao? Ba có thể tiếp tục làm viện trưởng mà, học kì sau con định về nước học, theo ở bên cạnh ba, sau này tốt nghiệp sẽ đến bệnh viện giúp ba,” dừng một chút rồi nói thêm, “Bệnh viện An Bình là do một tay ba gây dựng, ba bỏ đi dễ dàng như vậy thật sự rất đáng tiếc.”

Bởi vì việc kịch liệt ban nãy, giọng nói Thiệu Vinh bây giờ trở nên khàn khàn. Nghe giọng khuyên nhủ khàn khàn và thái độ chân thành của cậu, Thiệu Trường Canh đột nhiên cảm thấy lòng mình ấm áp.

Thiệu Vinh luôn có thể ảnh hưởng đến hấn dù chỉ bằng những việc con con nhỏ.

Lúc đầu, chuyện chuyển giao chức viện trưởng là ý kiến của Thiệu An Quốc, sau này Thiệu Xương Bình cũng không có phản đối. Bệnh viện An Bình là tài sản của Thiệu gia, chỉ cần viện trưởng là người họ Thiệu, cụ thể là người nào cũng không quá quan trọng với bọn họ.

Nhưng lời Thiệu Vinh nói lại khác.

Chỉ có Thiệu Vinh là toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Thiệu Trường Canh, bất kể người Thiệu gia nghĩ thế nào, Thiệu Vinh chỉ biết, baba làm việc cực khổ ở bệnh viện An Bình nhiều năm như vậy, phải giao chức viện trưởng cho người khác là chuyện không công bằng.

Thiệu Vinh cũng mặc kệ cổ đông trong bệnh viện là ai, phân chia tài sản như thế nào, cậu chỉ biết Thiệu Trường Canh đã dồn rất nhiều tâm huyết vào bệnh viện này, vì vậy cậu cảm thấy tiếc thay cho Thiệu Trường Canh, cảm thấy không cam lòng.

Suy nghĩ “che chở” của cậu khiến Thiệu Trường Canh rất vui.

Nhìn ánh mắt mong đợi của Thiệu Vinh, Thiệu Trường Canh chỉ cười cười, sau đó nhẹ nhàng ôm cậu vào trong ngực.

“Đồ ngốc, ba bỏ chức viện trưởng không phải chỉ vì con, mà còn vì chính bản thân mình nữa.”

“...?” Thiệu Vinh không hiểu lắm, nghi ngờ nhìn hấn.

“Những năm làm viện trưởng thật sự quá mệt mỏi, lúc đầu ba học y là vì ba rất thích làm phẫu thuật, nhưng sau khi làm viện trưởng, tất cả thời gian đều dành cho việc xử lý kiện tụng, thậm chí không có thời gian theo dõi ca bệnh mà bản thân cảm thấy hứng thú. Ba muốn nghỉ ngơi một chút, vì vậy mới nhường lại chức viện trưởng.”

Thiệu Vinh gật đầu, “Thì ra là vậy.”

Nếu hấn cảm thấy mệt, vậy thì đừng làm nữa. Nhìn hấn bận tới tận mặt mũi cả ngày, Thiệu Vinh cũng cảm thấy xót.

Thiệu Trường Canh dùng một chút rồi tiếp tục nói: “Hon nữa, ở trong nước có quá nhiều người biết quan hệ cha con của chúng ta, thậm chí nhiều người còn nghĩ con là con ruột của ba. Nếu chúng ta ở chung với nhau, mọi người sẽ nghĩ chúng ta làm trái luân thường đạo lý, hai người chúng ta sẽ gặp áp lực dư luận rất lớn. Cho dù chúng ta không để ý đến ánh mắt của người khác, chúng ta cũng không thể sống đơn độc trong xã hội này, đúng không?”

Thiệu Vinh đột nhiên hiểu ra, “Vậy nên. Ba muốn sang nước Anh bắt đầu lại lần nữa sao?”

Thiệu Trường Canh gật đầu: “Ừ, mặc dù ở Anh ba cũng có rất nhiều bạn, có thể có người đã gặp qua con, nhưng người biết con rất ít, sau khi đến Anh rồi, chúng ta chính thức dùng thân phận người yêu ở chung một chỗ, sẽ không ai nhìn con bằng ánh mắt khác thường đâu.”

“...” Thiệu Vinh không khỏi cảm thấy động tâm vì sự tỉ mỉ của Thiệu Trường Canh.

Nhìn tới nhìn lui, vẫn là Thiệu Trường Canh suy nghĩ thấu đáo, lo mình không chịu nổi áp lực dư luận nên mới dứt khoát bỏ chức viện trưởng, dẫn mình qua nước ngoài bắt đầu cuộc sống mới.

Người như hấn, tuyệt đối phải nắm chặt không buông.

Thiệu Vinh im lặng một hồi, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thiệu Trường Canh, nói: “Con có thể theo ba qua nước Anh. Nhưng mà, con còn có một yêu cầu.”

“Ồ?” Thiệu Trường Canh ngạc nhiên hỏi, “Yêu cầu gì?”

“Con, con muốn có một thứ.”

Thiệu Trường Canh nghi ngờ nhìn cậu.

“Cái kia. Lúc trước không phải ba có đưa cho con một miếng ngọc sao?” Mặt Thiệu Vinh dần dần đỏ lên, “Con cảm thấy miếng ngọc đó rất đẹp, ba có thể cho con không?”

Đúng vậy, chính là nói miếng ngọc khi còn bé hấn đeo như bùa hộ mệnh, tương lai tặng cho người yêu, là tín vật đính ước gia truyền từ xưa đến nay.

Bây giờ mình lại mặt dày đòi đeo, vừa nói xong Thiệu Vinh liền cảm thấy mặt nóng như sắp nổ.

Thiệu Trường Canh hoàn toàn không ngờ Thiệu Vinh lại muốn miếng ngọc này, hấn im lặng một lát rồi hỏi: “Con có biết ý nghĩa của miếng ngọc này không?”

Thiệu Trường Canh đột nhiên trở nên nghiêm túc khiến Thiệu Vinh có chút khản trương.

Len lén nắm chặt tay để tiếp sức cho mình, Thiệu Vinh đỏ mặt gật đầu, nói: “Con biết.”

“...” Thiệu Trường Canh thiếu chút nữa bị vé số đột nhiên rơi trúng đầu dọa sợ.

Thiệu Vinh biết ý nghĩa của miếng ngọc này? Đã biết mà còn chủ động muốn đeo? Hấn không có nghe nhầm chứ?

“Hôm nay con thấy anh Thiệu Thần cũng có một miếng, biết đây là món đồ hai người đã đeo từ nhỏ.” Thiệu Vinh dùng một chút, “Ba, ba không

muốn cho thì thôi.”

Nhìn bộ dáng ngượng ngùng của cậu, Thiệu Trường Canh đột nhiên cảm thấy rất vui, hân thấp giọng hỏi: “Thiệu Vinh, miếng ngọc này là tín vật đưa cho người yêu đầu bạc răng long, con xác định con muốn nó?”

Thiệu Vinh gật đầu, bây giờ cổ cũng đỏ luôn rồi.

Thiệu Trường Canh lấy miếng ngọc trên cổ xuống, tự tay đeo cho Thiệu Vinh, sau đó cười cười, tiến tới bên tai Thiệu Vinh, dịu dàng nói: “Đã đeo rồi thì không được làm mất đâu đấy, đây là kí hiệu của ba, biết không?”

“Vâng.” Thiệu Vinh đưa thay sờ sờ miếng ngọc trước ngực, nó vẫn còn mang theo nhiệt độ cơ thể của Thiệu Trường Canh, phía trên khắc một chữ Thiệu, quả nhiên rất giống một loại kí hiệu.

Thật ra, cho dù không đeo miếng ngọc này, kí hiệu của Thiệu Trường Canh cũng đã sớm khắc sâu vào lòng cậu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Phiên ngoại 2

Sau khi đến nước Anh, Thiệu Vinh và Thiệu Trường Canh cùng nhau bắt đầu cuộc sống mới. Những ngày tháng sau này trôi qua rất êm đềm, chỉ có Chu Vũ Phong và Chu Mặc biết quan hệ thật sự của hai người, những người khác đều cho rằng bọn họ là một cặp tình nhân vô cùng hạnh phúc.

Về suy đoán “vô cùng hạnh phúc”, dĩ nhiên là do Thiệu Trường Canh thể hiện bằng hành động.

Ví dụ khi trời chuyển lạnh vào mùa đông, Thiệu Trường Canh sẽ mang khăn quàng cổ đứng trước cổng trường chờ Thiệu Vinh tan học, vừa thấy cậu ra khỏi cổng sẽ mỉm cười đi tới, không để ý ánh mắt tò mò của người xung quanh, cẩn thận quàng khăn lên cổ cậu. Những lúc như vậy, mặt Thiệu Vinh sẽ trở nên đỏ ửng như một trái cà chua, không biết do quá lạnh hay do quá xấu hổ.

Mỗi hôm chủ nhật rảnh rỗi, cả hai sẽ cùng nhau dạo phố, Thiệu Trường Canh sẽ nắm tay Thiệu Vinh mà không e dè gì, giống như muốn chứng minh cho mọi người thấy “chúng tôi đang yêu nhau”.

Rốt cuộc Thiệu Vinh cũng hiểu mục đích ban đầu Thiệu Trường Canh bỏ cho chức viện trưởng rồi đưa mình sang Anh.

Ở nơi đất khách quê người, xung quanh chỉ toàn những khuôn mặt xa lạ, hẳn có thể thích làm gì thì làm mà không cần kiêng kị, không cần lo bị bắt gặp hoặc bị chỉ trích. Ví dụ như chuyện nắm tay nhau đi trên đường như thế này, nếu ở trong nước chắc hẳn không dám, cứ nghĩ đến việc đi một bước thì gặp phải đồng nghiệp chào viện trưởng, đi hai bước thì gặp phải bạn học hỏi Thiệu Vinh cậu đang đi dạo phố với baba à?

Mới nghĩ thôi cũng đã thấy sợ rồi.

Lúc đầu bị hấn đi nắm tay đi đường như vậy, Thiệu Vinh cảm thấy rất không được tự nhiên. Cảm giác quang minh chính đại nắm tay nhau thế này không được tốt lắm, nhưng đôi khi Thiệu Trường Canh rất ngang ngược, Thiệu Vinh muốn rút tay về nhét vào túi sẽ bị hấn kéo ra, càng rút thì hấn càng kéo. Sau khi thất bại vài lần, Thiệu Vinh nhịn hết nổi, quay đầu lại trừng hấn, chỉ thấy trên mặt hấn tràn đầy ý cười, ánh mắt nhìn mình dịu dàng và bắt mắt đi giống như nhìn người yêu đang giận dỗi.

Thiệu Vinh bị hấn nhìn đến đỏ mặt, đành phải mặc hấn dắt tay mình, mười ngón tay đan xen vào nhau. Thiệu Vinh cúi đầu đi trên đường, tay bị hấn nắm chặt, chỉ cảm thấy nhịp tim của mình dần dần mất kiểm soát.

*

Cuộc sống bình thản êm đềm như vậy trôi qua hai năm.

Sau khi học xong lớp thuyết trình y học, Thiệu Vinh sẽ được chính thức đến bệnh viện thực tập. Học viện mà cậu đang theo học có quan hệ hợp tác với vài bệnh viện, trong số đó, bệnh viện của giáo sư Johnson chính là thiên đường mà các thực tập sinh muốn đến nhất. Giáo sư Johnson là nhóm bác sĩ tốt nghiệp đầu tiên, vì vậy rất chiều chuộng học sinh đến từ trường cũ, nghe nói đến bệnh viện của ông ta sẽ có nhiều cơ hội thực hành hơn.

Năm đó Thiệu Vinh học giải phẫu đã được Thiệu Trường Canh dẫn đến bệnh viện này mấy lần, biết rõ bất kể là lực lượng thầy giáo hay thiết bị phần cứng ở đây đều thuộc loại nhất nhì, cậu đương nhiên cũng âm thầm hi vọng mình có thể được đến bệnh viện này thực tập. Bất quá hi vọng thì hi vọng, cụ thể thế nào phải chờ nhà trường sắp xếp, Thiệu Vinh chỉ có thể âm thầm cầu nguyện mà thôi.

Có lẽ do cầu nguyện nhiều sẽ thật sự linh nghiệm, lúc có danh sách phân chia, Thiệu Vinh phát hiện tên mình nằm trong danh sách thực tập sinh ở bệnh viện của giáo sư Johnson. Thiệu Vinh vô cùng sung sướng về nhà khoe tin tức này với Thiệu Trường Canh, nhưng hấn chỉ nhàn nhạt nói: “Ba biết lâu rồi.”

“.....” Thiệu Vinh có chút kinh ngạc, “Không phải là ba sắp xếp chứ?”

Thiệu Trường Canh mỉm cười, gật đầu, “Ừ, mấy hôm trước nghe con nói mớ, nói cái gì mà. Nếu được thực tập ở bệnh viện của hấn thì tốt rồi,” dừng một chút, “Hấn mà con nói hấn là ba đi.”

“.....” Thiệu Vinh giật mình, “Sao, sao con nói mớ được.” Thật ra cậu cũng không chắc là mình có nói hay không, dù sao trong mấy ngày gần đây, ngày nào cũng cầu nguyện trong lòng, có khi nào do mong muốn quá mức mãnh liệt nên lúc nằm mơ cũng nói ra luôn không?

Nghĩ tới đây, Thiệu Vinh hơi đỏ mặt, lúng túng nói: “Con, con nói vậy thật sao?”

Thiệu Trường Canh mỉm cười: “Ừ, còn nói. Thích hấn lắm. Gì gì đó.”

Thiệu Vinh nghi ngờ nhìn hấn, “Con mà nói mấy câu đó à?”

Thiệu Trường Canh gật đầu, “Ừ, ba ghi âm rồi.”

“.....”

Lúc còn nhỏ cũng thường xuyên bị hấn gạt như vậy, rõ ràng chuyện mình không có làm lại bị hấn nói như đúng rồi, sau đó mình cũng nghĩ là thật luôn. Thiệu Vinh thật sự không tin mình sẽ nói mớ mấy câu khó tin như vậy, cậu nghi ngờ bắt Thiệu Trường Canh bật lên nghe, ai ngờ lần này hấn không có nói xạo, hấn có ghi âm lại thật.

Nghe giọng nói của mình phát ra từ điện thoại di động, giọng nói mơ mơ màng màng: “Ai, thích hấn lắm. Nếu được thực tập ở bệnh viện của hấn thì tốt rồi.”

“.....” Thiệu Vinh đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn hấn, hấn không thể vui đầu xuống dưới đất.

Cầm bị hấn nhẹ nhàng nâng lên, môi cũng bị hôn, Thiệu Vinh run rẩy đón nhận nụ hôn dịu dàng của hấn. Vừa bị hôn vừa bị kéo vào phòng ngủ coi hết quần áo, Thiệu Vinh chỉ có thể chấp nhận số phận, nhắm mắt lại, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

*

Hậu quả của việc bị hành hạ suốt đêm chính là hôm sau tỉnh lại, thắt lưng đau kinh khủng, trừ cái đó ra thì thân thể cũng không khó chịu lắm. Có thể do làm nhiều nên đã quen dần với việc tiếp nhận hấn, hơn nữa tối qua còn được hấn ôm vào phòng tắm cẩn thận rửa sạch, phía sau cũng được bôi thuốc mỡ, sau khi tỉnh lại Thiệu Vinh cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ cảm thấy lười biếng không muốn rời giường.

Thiệu Trường Canh không có ở bên cạnh, có thể do bệnh viện có việc đột xuất. Mỗi tuần có một ngày chủ nhật, hôm qua còn mệt mỏi suốt đêm, bây giờ nằm thêm một chút chắc cũng không quá đáng đâu nhỉ? Nghĩ vậy, Thiệu Vinh lại nhắm mắt ngủ tiếp, lúc tỉnh lại lần nữa thì đã là giữa trưa.

Lúc này Thiệu Trường Canh đang ở bên cạnh, tựa lưng vào đầu giường, đặt notebook trên đùi, xem văn kiện gì đó. Thiệu Vinh tò mò ghé đầu qua nhìn, thấy trên notebook là một phần tài liệu, tiêu đề là “Các kỹ thuật cấy ghép nội tạng”. Thiệu Vinh học ở Anh mấy năm, bây giờ đã có thể đọc hiểu tài liệu tiếng Anh chuyên ngành, nhìn mở đầu thấy khá thú vị liền nhìn tiếp xuống.

Thiệu Trường Canh thấy đầu Thiệu Vinh từ từ cọ đến trước ngực mình, còn nghiêm túc nhìn chăm chăm tài liệu trong notebook, hấn mỉm cười sờ sờ đầu cậu, nói: “Hứng thú với cái này sao?”

Thiệu Vinh “ừm” một tiếng, ánh mắt tiếp tục dán vào màn hình.

Thiệu Trường Canh hơi dịch người, để cậu tựa vào ngực mình, sau đó dời notebook lên phía trước một chút để Thiệu Vinh nhìn rõ hơn.

Thiệu Vinh có vài chỗ không hiểu, cậu dùng ngón tay chỉ vào đó, hỏi: “Tuần hoàn ngoài cơ thể là gì?”

Thiệu Trường Canh kiên nhẫn giải thích, “Lúc làm phẫu thuật cấy ghép nội tạng, nếu muốn bỏ nội tạng thì nhất định phải chặn đường máu lưu thông. Với cơ thể người, đường máu lưu thông là một đường tuần hoàn, chặn đường máu lưu thông sẽ ảnh hưởng đến cả cơ thể, vì vậy chúng ta sẽ thành lập một đường máu lưu thông nhân tạo ở bên ngoài cơ thể.”

Thấy Thiệu Vinh chăm chú lắng nghe, Thiệu Trường Canh cười cười, nói, “Ví dụ như khi cần sửa chữa một chỗ của con sông, chúng ta sẽ chặn nước sông, dẫn nó đến chỗ khác, sau khi sửa xong sẽ dẫn trở lại.”

Thiệu Vinh gật đầu, sau đó lại hỏi: “Nhưng lúc cấy ghép tim, nếu lấy trái tim ra, không có động lực đập, máu trong cơ thể vẫn có thể lưu thông được sao?” Nếu như nói đường máu lưu thông trong cơ thể người giống như một con sông hình tròn, vậy thì trái tim chính là máy bơm nước, là nơi phát ra động lực để máu lưu thông trong cơ thể.

Thiệu Trường Canh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cậu, vươn tay nhẹ nhàng xoa mặt cậu: “Con có hứng thú với cấy ghép nội tạng à?”

Thiệu Vinh gật đầu: “Vâng.”

Thiệu Trường Canh mỉm cười: “Nếu con chịu làm học trò của ba, ba sẽ dạy tất cả những gì ba biết cho con.”

Thiệu Vinh ngẩn người, “Học. Học trò?”

“Con sắp đi thực tập rồi, cũng đến lúc phải chọn người hướng dẫn, vậy thì chọn ba đi.” Thiệu Trường Canh cười cười, nói, “Làm học trò của ba, thế nào?”

Tâm tình Thiệu Vinh có chút phức tạp, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Cậu biết trong lĩnh vực cấy ghép nội tạng, trình độ của Thiệu Trường Canh cũng thuộc hạng nhất nhì, bản thân cậu lại rất có hứng thú với lĩnh vực này, có thể nhận Thiệu Trường Canh nổi tiếng làm thầy là điều may mắn mà các bạn khác năm mơ cũng không thấy đi.

Nhưng mà. Quan hệ với hắn đã thuộc loại sớm chiều chung giường rồi, vị trí phía sau vẫn còn vướng bận vì chuyện kịch liệt tối qua, bây giờ bắt người ta phải nhận làm thầy thì mới chịu dạy sao.

Thiệu Vinh quay đầu lại nhìn hắn một cái, trên mặt có chút bất mãn.

Thiệu Trường Canh tiếp tục mỉm cười, “Ngoan, gọi ‘thầy’ đi.”

“” Thiệu Vinh không để ý tới hắn.

Độ dày của da mặt Thiệu Trường Canh đã vượt xa sức chịu đựng của Thiệu Vinh, tay hắn ở trong chăn cũng không đang hoảng, lúc sờ soạng tới khi cả người Thiệu Vinh run rẩy mới thấp giọng nói bên tai cậu: “Nhận con làm học trò mới có thể quang minh chính đại dạy con trong bệnh viện, để dẫn con vào phòng phẫu thuật hơn, bây giờ con hiểu chưa? Ngốc quá.”

“”

Cuối cùng Thiệu Vinh cũng hiểu, thì ra hắn thật sự nghiêm túc muốn dạy mình chứ không phải đang đùa giỡn. Nhớ trước kia hắn cực khổ thuyết phục lãnh đạo bệnh viện cho đưa gà mờ như mình vào phòng phẫu thuật, trong lòng Thiệu Vinh không khỏi có chút cảm động, im lặng một hồi mới nhỏ giọng nói: “Vây. Thôi được.”

Thiệu Trường Canh cười: “Được cái gì? Nghe không rõ.”

Thiệu Vinh đỏ mặt nói: “Con, con nhận ba làm thầy.”

Thiệu Trường Canh khẽ mỉm cười, “Ngoan lắm,” dừng một chút rồi nói thêm, “Đúng rồi, bái thầy dĩ nhiên phải hành lễ, trò có nên kính thầy một ly trà không?”

Thiệu Vinh suy nghĩ một chút rồi đứng dậy nói: “Để con tìm xem trong nhà còn trà không đã.”

Kết quả cậu thật sự tìm được trà, pha một chén bùng tới cho Thiệu Trường Canh, cúi thấp đầu, ngoan ngoãn nói: “Thầy, mời uống trà.”

Thiệu Trường Canh nhin cười, nhận ly trà từ tay cậu, uống một hớp rồi kéo cậu ngồi xuống bên giường, thấp giọng nói: “Thiệu Vinh, sau này con là học trò của ba rồi, ba sẽ dẫn con đến mọi ca phẫu thuật ba làm, dạy tất cả những gì ba biết cho con. Ba có yêu cầu rất cao với học trò, con phải cố gắng hết sức, biết không?”

Thiệu Vinh nghiêm túc gật đầu: “Dạ biết, con sẽ học tốt.”

Thiệu Trường Canh đưa tay sờ sờ tóc cậu, “Ngoan.”

*

Từ đó về sau, cả ngày Thiệu Trường Canh đều mang Thiệu Vinh đi khắp nơi, hai thầy trò như hình với bóng, tình cảm tốt đến mức khiến người ta ghen tị. Thiệu Trường Canh thật sự dạy tất cả những gì mình biết cho cậu học trò này, dưới sự dạy dỗ của hắn, Thiệu Vinh tiến bộ rất nhanh.

Không lâu sau, hai người cùng nhau viết luận văn, đăng trên tạp san nổi tiếng. Sau đó, hầu như bài viết nào của tác giả Steven cũng có tên Arvin theo phía sau. Dần dần, người trong ngành cũng biết bọn họ là thầy trò thân thiết phối hợp ăn ý, dĩ nhiên chỉ có vài người biết bọn họ là người yêu.

Không ai nghĩ tới, ngay cả Thiệu Vinh cũng không, rằng học trò đầu tiên này cũng chính là học trò cuối cùng của Thiệu Trường Canh.

Cả đời này, Thiệu Trường Canh chỉ nhận một học trò là Thiệu Vinh mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Y Sinh Thế Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.